Un sfat binevoitor cititorului

În conformitatea multor deduceri şi concluzii făcute de mine spre determinarea experimentală a productivităţii percepţiei de către omul contemporan a noilor impresii, din auzite şi citite, şi de asemenea în conformitate cu sensul unei maxime din înţelepciunea populară numai ce amintită, ajunsă la noi din cele mai străvechi timpuri, ce spune:

„Fiecare rugăciune poate fi de Puterile Supreme auzită şi se va primi o răsplată pe măsură numai atunci, dacă va fi spusă întreit:

- Prima oară – în sănătatea sau odihna părinţilor tăi.
- A doua oară – în sănătatea aproapelui tău.
- Şi numai a treia oară – pentru beneficiul personal.”

Găsesc cuvenit, pe prima pagină a primei cărţi pe deplin terminată pentru publicare, să dau următorul sfat:

„Orice declaraţie scrisă de mine – citiţi-o de trei ori:

- Prima dată – cel puţin aşa, cum deja v-aţi mecanizat să citiţi orice carte contemporană şi revistă.
- A doua oară – precum pentru un ascultător străin.
- Şi numai a treia oară – încercaţi să pătrundeţi în esenţa celor scrise de mine.”

Numai după aceasta puteţi conta să posedaţi o judecată proprie imparţială, numai vouă caracteristică despre scrierile mele. Iată numai atunci se va îndeplini speranţa mea, că voi în conformitate cu înţelegerea voastră veţi primi un beneficiu determinat presupus de mine şi cu toată fiinţa mea dorit.

Cap. 1. Trezirea gîndului

Printre convingerile formate în prezenţa mea generală deja în perioada responsabilă, particulară vieţii trăite, că întotdeauna şi peste tot pe Pămînt la oameni cu diferite niveluri de dezvoltate a perspicacităţii şi cu orice formă de

manifestare alcătuită din factorii individuali pentru diverse idealuri, s-a dobîndit un obicei ca la începutul oricărui lucru nou numaidecît de spus în glas sau cel puţin în minte acea determinată, înţeleasă fiecăruia, chiar şi a unui om neînvăţat, proclamaţie, care în epoci diferite se formula cu cuvinte diferite, dar în timpul nostru – cu următoarele: „În numele Tatălui, şi Fiului şi Sfîntului Duh, Amin”.

Iată şi eu tot, apucîndu-mă acum de această pentru mine complet nouă treabă, adică de scriere, încep cu glăsuirea aceleiaşi proclamaţii şi o spun nu numai în glas, dar şi foarte-foarte distinct şi cu toată „intonaţia-integral-exprimată”, cum o determinau vechii tuluzieni, desigur cu o aşa completitudine, de care doar putea să apară în prezenţa mea generală din rezultatele deja trăite şi adînc înrădăcinate în ea date pentru o aşa exprimare, anume date, care se formează în general în natura omului în perioada vîrstei pregătitoare şi apoi în timpul vieţii responsabile dau naştere în el pentru exprimarea naturii şi dătătoare de viaţă a acestei intonaţii.

Începînd aşa, eu trebuie, deci, acum să fiu total liniştit şi chiar, în conformitate cu conceptele moralei religioase posedate de oameni, să fiu fără orice îndoială sigur în aceea, că tot ce urmează în această ocupaţie nouă pentru mine, cum se spune, „va merge ca-n unt”.

În orice caz, eu am început anume aşa, dar cum va merge mai departe – se poate pînă cînd de exprimat, cum a zis orbul – „vom vedea”.

Mai întîi de toate eu pun mîna, anume dreapta, care, deşi în acest moment şi este puţin vătămată din cauza întîmplării unei nenorociri, dar totuşi într-adevăr a mea personală şi în toată viaţa mea pe mine nu m-a dat de gol niciodată, la inima mea, desigur tot personală; ce se referă dacă m-a dat de gol ori nu această parte a întregului meu, eu nu găsesc necesar aici să desfăşor, şi sincer recunosc, că personal să scriu deloc nu doresc, dar la aceasta mă silesc complet de mine independente, circumstanţe înconjurătoare, întîmplător apărute sau create intenţionat de forţe străine oarecare, aceasta eu singur încă nu ştiu, dar ştiu numai, că aceste circumstanţe îmi poruncesc să scriu nu ceva „aşa-şi-aşa”, cum de exemplu ceva pentru lectură „înainte de somn”, dar capital, cărţi voluminoase.

Cum nu ar fi, eu purced…

Cu ce de început?

O drăcie! Chiar oare se va repeta anume aceea, foarte şi foarte neplăcută şi în cel mai înalt grad o senzaţie ciudată, care mi-a fost dat s-o încerc, cînd eu cu aproape trei săptămîni în urmă în gîndurile mele alcătuiam schema şi succesiunea ideilor, deja hotărîte de mine spre publicare, şi tot nu ştiam cu ce să încep.

Cea de atunci (apăsătoare) senzaţie eu acum pot doar s-o formulez cu cuvinte anume aşa: „teama-de-a-muri-înecat-în-gînduri-proprii".

Atunci eu încă puteam, ca să opresc în mine această senzaţie nedorită, să recurg la ajutorul aflat şi în mine, ca în omul modern, acelei proprietăţi răutăcioase, care s-a făcut un caracter inerent în noi toţi şi facilitează fără simţirea unei oarecare mustrări de conştiinţă de a amîna orice lucru „pe poimîine".

Atunci aceasta eu puteam face foarte uşor, fiindcă pînă la începutul actului propriu de scriere se prevedea mult timp, dar acum aceasta de făcut nici cum nu e posibil, dar trebuie neapărat, cum se spune, „măcar-crapă-dar-începe".

Chiar de fapt, cu ce de început?..

Ura!... Eurica!

Aproape toate cărţile, pe care în viaţă le-am citit, întotdeauna începeau cu o prefaţă.

Înseamnă că şi eu trebuie să încep cu ceva asemănător.

Cu „ceva-asemănător" – am spus, de aceea că în general în procesul vieţii mele, aproape din timpurile de cînd am început a deosebi băiatul de fată, eu am început să fac totul, absolut totul, nu aşa, cum fac alţi semeni din jurul meu, tot bipezi distrugători a bunurilor naturii. De aceea acum eu şi în scriere trebuie şi chiar, mă rog, deja principial sunt nevoit să procedez nu aşa, cum ar fi făcut orice alt scriitor.

În orice caz, în loc de convenţionala prefaţă, eu pur şi simplu voi începe cu o Preîntîmpinare.

De început cu o Preîntîmpinare va fi, după mine, cel mai corect de şi numai de aceea, că aceasta nu va fi contradictorie cu nici unele de-ale mele nici organice, nici psihice, nici chiar „smintite" înclinări şi principii, dar în acelaş timp va fi foarte corect, desigur în sens obiectiv, de aceea că de mine personal, aşa şi de alţii, deja cunoscîndu-mă mai de aproape, se aşteaptă cu o încredere

incontestabilă, că din cauza scrierilor mele la mulţi cititori de odată, dar nu treptat, cum asta mai devreme sau mai tîrziu trebuie în timp să se întîmple în general la toţi oamenii, vor dispare absolut toate care se află în ei, cît prin moştenire căpătate, atît şi prin experienţa proprie „bogăţii" acumulate în formă de liniştitoare, care aduc doar visări naive, concepte şi preafrumoasele închipuiri cît despre viaţa lor prezentă, atît şi despre perspectivele aşteptate în viitor.

Asemenea introduceri scriitorii profesionişti de obicei le încep cu adresarea către cititori cu de toate tipurile pompos-glorificate, aşa numitele, „dulci-pufoase" titluri.

Iată, mă rog, unica aceasta eu şi voi lua de la ei exemplu şi la fel voi începe cu o asemenea adresare, dar numai mă voi stărui cu una nu prea „făţarnică", cum asta la ei de obicei se primeşte şi cum este la ei maniera specială de a sîcîi nervii mai mult sau mai puţin la un om normal.

Deci…

Milostivilor, mult respectaţilor şi prea-voitorilor, de asemenea şi prea-îngăduitorilor Domnilor mei şi mult preastimate, delicioasele şi nepărtinitoare Doamnele mele! Îmi pare rău, cel mai principal am scăpat – şi aproape deloc neisterice Doamnele mele!

Am onoarea să vă înştiinţez, că, deşi în măsura apariţiei în una din ultimele etape a procesului meu de viaţă a cauzelor, eu şi purced la scrierea cărţilor, dar ceea ce eu în viaţă mea încă n-am scris niciodată nu numai cărţi sau diferite aşa-numitele „articole-instructive", dar chiar nici aşa fel de scriere, în care numaidecît trebuia de respectat aşa-numita „gramatică" şi în rezultatul la toate acestea eu, acum deşi devin scriitor, însă, neavînd nici o calificare hotărîtă, cum în orice reguli şi metode scriitoriceşti prestabilite profesional, aşa şi în numitul „limbaj-literar-bon-ton", forţat voi scrie cu totul nu aşa, cum scriu scriitorii obişnuiţi „patentaţi", la forma de scriere a căreia voi, cu toată probabilitatea, deja demult v-aţi deprins, ca la mirosul propriu.

De la toate acestea în voi, după părerea mea, numaidecît apare bătaia de cap, din cauza că doar în voi încă din copilărie este implantat şi pînă la ideal de bine armonizat cu psihica voastră generală pentru percepţia oricăror impresii noi un automatism ce strălucitor acţionează, datorită acestui „har" acum vouă în timpul vieţii responsabile nu există nici o necesitate de a face orice efort individual.

Vorbind cinstit, eu personal centrul de greutate în aşa recunoaştere a mea acordez nu lipsei în mine a calificării pentru oricare metode şi reguli scriitoriceşti, dar a acelui fapt, că eu nu posed „limbajul-literar-bon-ton” spus, inevitabil necesar în viaţa modernă nu numai de la un scriitor, dar şi de la orice muritor de rînd.

Referitor la primul, adică neştiinţa mea de diferite reguli şi metode scriitoriceşti, eu aproape că nu-mi fac griji.

Nu-mi fac griji pentru acest fapt de aceea, că aşa „profanare” acum în viaţa oamenilor deja s-a făcut de asemenea cum ar fi în regulă. Acest har a apărut şi în timpul prezent peste tot pe Pămînt există „ca-musca-n-lapte” datorită acelei extraordinare boli noi, de care iată deja douăzeci-treizeci de ani se îmbolnăvesc anume acei din rîndurile a toate trei genuri de oameni, care în primul rînd, dorm cu ochii întredeschişi, şi în al doilea – persoanele care se reprezintă în toate relaţiile asemenea unui sol fertil pentru cultivarea acneelor de toate felurile.

Această boală stranie se manifestă în modul principal prin, că bolnavul de ea, dacă el sau ea este puţin educat şi îi este achitată locuinţa pe trei luni înainte, numaidecît începe să scrie un oarecare „articol-instructiv” sau o carte întreagă.

Ştiind bine despre această nouă boală omenească şi prevalenţa ei epidemică pe Pămînt, eu, cum trebuie să vă fie clar, sunt în drept să presupun că şi în dvs s-a căpătat în privinţa ei, cum ar spune medicii-învăţaţi, „imunitate” şi astfel voi nu vă veţi indigna perceptibil de neştirea mea a acestor reguli şi metode scriitoriceşti.

Iată anume această consideraţie şi face, ca eu centrul de greutate, în preîntîmpinarea mea îl zăresc în neştiinţa mea a limbii vorbite literar.

În scopuri de îndreptăţire, precum şi, probabil, pentru a reduce gradul de critică faţă de mine a conştiinţei voastre treze, pentru necunoaşterea acestui limbaj vorbit necesar în viaţa modernă, socot că trebuie să spun, şi anume cu umilinţă în inimă şi cu obrajii înroşiţi de ruşine, şi despre aceea, că, deşi pe mine în copilărie m-au învăţat acest limbaj, şi chiar unii maturi ce mă pregăteau de viaţa responsabilă, „ne-economisind” orice mijloace înfricoşătoare, permanent mă obligau să „tocilăresc” multe diferite „haşuri”, ce compun în întregime, acest modern „farmec”, dar din nefericire, desigur a voastră, din tot ce atunci am tocilărit nimic în mine nu s-a asimilat şi pentru necesităţile acestei activităţi ale mele, adică scrierea – hotărît nimic n-a supravieţuit.

Dar nu s-a asimilat, după cum s-a dovedit despre aceasta recent, nicidecum din vina mea şi nu din vina foştilor mei respectabili şi nerespectabili învăţători, dar această muncă omenească s-a cheltuit în zadar din cauza unui incredibil, destul de excepţional eveniment, care avuse loc în momentul apariţiei mele pe lume, care constă în faptul, cum asta în toate detaliile mi-a lămurit, după o foarte laborioasă, aşa-numita „psiho-fizico-astrologică" examinare, o ocultistă foarte vestită în Europa, că în acea vreme prin gaura străpunsă în fereastră de capră noastră şchioapă şi nebună, s-au năpustit vibraţiile sunetelor, apărute în casa vecinului din fonograful lui Edison, şi primindu-mă pe mine baba-moaşă avea în gură o turtă, îmbibată cu cocaină de producţie germană, în plus nu „ieftină", şi sub acompaniamentul acestor sunete ea o sugea fără satisfacţia necesară.

În afară de acest eveniment rar în viaţa de zi cu zi a oamenilor, acest caz în situaţia mea actuală s-a primit încă şi de aceea, că în următoarea mea viaţă pregătitoare şi adultă, despre care, recunoscînd, eu singur am intuit după multe chibzuiri după metoda profesorului neamţ Herr Stumpfsinnschmusen, eu întotdeauna evitam, cît instinctiv, atît şi automat, cîteodată chiar şi conştient, adică principial, să folosesc pentru discuţiile reciproce cu alţii aşa limbaj vorbit. Şi un astfel de fleac, dar poate şi nu fleac, manifestatu-m-am aşa iarăşi datorită celor trei factori în prezenţa mea generală în timpul creşterii pregătitoare date, despre care eu am de gînd să vă luminez un pic mai tîrziu în acest prim capitol din scrierile mele.

Cum n-ar fi acolo, însă faptul real, din toate părţile, ca publicitatea americană, luminat şi neputincios acum deja cu nici un fel de forţe să fie schimbat chiar de cunoştinţele „meşterilor-în-treburi-maimuţăreşti" constă în aceea, că eu, socotit în ultimii ani de foarte mulţi oameni nu rău învăţător de dansuri din temple, cu toate că devin de astăzi scriitor profesional şi voi scrie, desigur, mult, cum asta din copilărie îmi era caracteristic, pentru ca totul „dacă-de-făcut-atunci-de-făcut-mult", dar neavînd, cum vedeţi, necesar pentru aceasta dobîndită automat şi manifestată automat calificare, sunt nevoit să scriu tot ce am pus de gînd cu un limbaj gospodăresc simplu şi comun, de viaţă stabilit, fără oricare manipulare scriitoricească şi fără oricare „înţelepciune-gramaticală".

Iaca ţie şi oca-i mică!... Dar cel mai principal încă n-am hotărît – în care oare limbaj vorbit eu voi scrie?

Deşi eu am început să scriu în limba rusă, dar cu acest limbaj vorbit, cum ar spune cel mai înţelept din înţelepţi, Molla Nasr-Eddin, „departe-nu-ajungi".

„Molla Nasr-Eddin” sau cum îl mai numesc, „Nasr-Eddin Hodja”, în Europa şi în America, se pare, puţini îl cunosc, dar pe el foarte bine îl cunosc în toate ţările Asiei continentale. Aceasta este o personalitate legendară, cum ar fi rusul „Kozma-Prutkov”, americanul „Uncle-Sam” sau englezul „John-Bull”. Acestui Nasr-Edin i-au atribuit şi acum continuă să-i atribuie în Asia multe povestiri populare în formă de zicători a înţelepciunii traiului de zi cu zi, cît şi demult existente, atît şi celor care apar noi.

Limba rusă vorbită, nu-s cuvinte, e foarte bună; dar... numai atunci, cînd se foloseşte pentru povestirea bancurilor şi pentru proslăvirea amintirii originii cuiva.

Limba rusă vorbită e la fel ca engleza, care tot este bună pentru aceea, ca în „smoking-room”, şezînd singur pe canapea, şi picioarele întinse pe alta, să vorbeşti despre „carnea-australiană-îngheţată”, dar cîteodată şi despre „întrebarea-Afgană”.

Ambele aceste limbaje vorbite sună ca un fel de mîncare, care în Moscova îi spun „soleancă”, dar această „soleancă-moscovită” conţine, în afară de mine şi de voi, tot ce-i posibil şi chiar „ceşmeaua de după amiază”(Ceşmea-vual) a Şaherezadei.

E necesar de spus şi aceea, că, datorită oricăror întîmplătoare, dar poate şi neîntîmplătoare trăitelor condiţii ale mele vieţi adolescente, eu deşi am fost nevoit să învăţ, încă foarte serios şi întotdeauna desigur cu autoimpunere, să vorbesc şi să fiu alfabetizat în multe limbi vorbite şi să le posed în aşa măsură de cunoaştere că, dacă în îndeplinirea şi a acestei exprompte impuse mie de destin profesie, eu hotărăsc să nu mă folosesc de „automatism”, care se capătă din practică, atunci puteam, mă rog, să scriu în oricare din ele.

Dacă însă de procedat binegîndit şi de folosit aşa, de obicei căpătat din multă practică ce uşurează totul, automatism, atunci eu ar trebui să scriu sau în limba rusă vorbită sau armeană, fiindcă circumstanţele mele din ultimii douăzeci-treizeci de ani au evoluat aşa, că eu eram nevoit pentru relaţiile interumane să folosesc numai aceste două limbi vorbite, prin urmare avînd o mare practică şi căpătînd referitor la ele automatism.

Pfu cornoratule!..

Chiar pentru asemenea caz de manifestare a unui aspect a psihicii mele specifice, neobişnuite pentru omul normal, deja acum începuse pe mine total să mă scuture.

Cauza principală pentru această „nenorocire” acum în a mea deja vîrstă răscoaptă s-a primit din aceea, că de mic în a mea caracteristică psihică e introdusă împreună cu multe altele, tot inutile pentru viaţa modernă bulendre, şi aşa specific, care întotdeauna şi în toate automat porunceşte întregului meu să procedez numai în conformitate cu înţelepciunea populară.

În acest caz, ca şi întotdeauna în asemenea, încă nedeterminate situaţii lumeşti, în al meu, pentru mine personal pînă-n bătaie de joc nereuşit construit, creier din dată i s-a amintit şi acum în el, cum se spune, „roieşte” acea, existînd în viaţa oamenilor încă din timpuri foarte străvechi şi ajunsă în zilele noastre, maximă a înţelepciunii populare, care este formulată cu următoarele cuvinte: „orice-băţ-are-două-capete”.

Dacă de încercat mai devreme de înţeles sensul principal ascuns în această stranie formulare de cuvinte şi valoare adevărată a acestei maxime, atunci în conştiinţa oricărui om mai mult sau mai puţin raţional trebuie mai întîi de toate să apară o presupunere despre aceea că la temelia tuturor ideilor, pe care se bazează şi din care trebuie să recurgă sensul conceput al acestei cugetări, stă, evident, acel, de veacuri conştientizat de oameni adevăr, care spune, că fiecare fenomen, avînd loc în viaţa oamenilor, se primeşte ca întreg din două absolut opuse cauze caracteristice şi la rîndul său creează două rezultate de asemenea contrare şi cauzînd noi fenomene, desigur, noi numai la exterior; de exemplu, dacă din două cauze diferite deja primite „ceva” dă naştere la „lumină”, atunci inevitabil trebuie de asemenea să genereze fenomenul, contrar acesteia, adică „întunericul”, sau factorul generator în organismul unui oarecare răsuflător de impuls sesizabil de plăcere, numaidecît va genera în el şi opusul, adică neplăcere, desigur, de asemenea sesizabil ş.a.m.d, aşa întotdeauna şi în toate.

Aplicînd pentru acest caz această actuală de veacuri înţelepciune populară, exprimată în imagine de băţ, care, cum s-a spus, chiar într-adevăr are două capete, din care dacă un capăt îl socotim bun, iar celălalt rău, atunci şi în acest caz tot cu siguranţă trebuie să se primească, dacă eu acum folosesc pomenitul automatism căpătat în mine numai datorită practicii îndelungate şi pentru mine aceasta va fi bine, atunci conform acestei maxime, fără orice îndoială pentru cititor va trebui să se primească opusul binelui, dar care este opusul binelui, oricine chiar şi cel fără, hemoroizi foarte uşor înţelege.

Mai pe scurt vorbind, dacă eu mă voi folosi de avantajul meu şi voi apuca capătul bun al băţului, atunci capătul cel rău inevitabil va trebui să ajungă „în-capul-cititorului”.

Aceasta poate într-adevăr să se primească aşa, fiindcă în limba rusă vorbită nu se poate de exprimat toate, cum se spune, „subtilităţi” a diferitelor întrebări filozofice, de care întrebări eu intenţionez în următoarele mele scrieri să ating tot nu puţine, dar în armeană – aceasta deşi e posibil, însă, spre nefericirea tuturor armenilor, de descurcat în ea despre conceptele moderne deja a devenit acum complet de neimaginat.

Strict numai pentru aceea, ca să uşurez în mine amărăciunea supărării interne de la aceasta, spun, că în tinereţea mea timpurie, cînd eu prima dată am început să mă interesez şi să fiu foarte pasionat de chestiunile filologice, eu am îndrăgit această limbă armeană mai mult decît altele, în care atunci vorbeam, chiar mai mult decît limba nativă.

Atunci această limbă foarte îmi plăcea în principal din cauza, fiindcă ea era specifică şi cu nimic nu semenăna cu altele, cît cu a popoarelor vecine, atît şi cu a limbilor înrudite.

Toate ale ei, cum vorbesc filologii învăţaţi, „tonalităţi” erau proprii ei singure şi, după a mea de atunci înţelegere, ea ideal răspundea psihicii oamenilor, ce făceau parte din această naţiune.

Însă în acolo oarecare treizeci-patruzeci de ani sub ochii mei această limbă s-a schimbat într-atît, că în timpul prezent în loc la desinestătătoare nativă, din adînci vechimi pînă la noi ajunsă limbă, s-a primit şi există, deşi tot desinestătătoare şi specifică limbă vorbită, dar prezentînd în sine, cum se poate spune, – „potpourri-gen-măscărici-din-limbi”, totalitatea sunetelor a căreia, la percepţia auzului omului mai mult sau mai puţin înţelegător şi conştient ascultînd, răspunde numai ca „armonia” cuvintelor turceşti, persiene, franceze, curde, ruse şi încă unele oarecare sunete separate complet „necomestibile”.

Aproape acelaş lucru putem spune şi despre limba mea nativă – greaca, în care eu vorbeam în copilărie, cum s-ar putea spune, „gustul-asociativ-automat-de-urină”, care şi în prezent s-a păstrat în mine. Cu ea mă rog eu aş putea acum să exprim tot, ce vreau, dar s-o aplic în scriere nu am posibilitate ca urmare a unei simple şi destul de comică cauză, fiindcă trebuie totuşi ca cineva să transcrie scrierele mele şi să le traducă în alte limbi necesare. Dar cine poate să facă aceasta?

Cu siguranţă se poate spune, că chiar cel mai bun cunoscător de limba greacă modernă, nu va înţelege deliberat nimic din ceea, ce eu voi scrie în a mea, învăţată de mine din copilărie, limbă nativă, fiindcă dragii mei „muraţi-în-

aceeaşi-zeamă” pasionîndu-se şi dorind, cu orice preţ, şi cu limba lor vorbită de asemenea să imită pe reprezentanţii civilizaţiei moderne, tot în aceşti treizeci-patruzeci de ani cu această scumpă pentru mine limbă vorbită au înfăptuit acelaş lucru, ca şi cu a lor armenii, doritori să semene intelectualităţii ruseşti. Acea limbă greacă vorbită, duhul şi esenţa căreia mi s-a transmis prin moştenire, şi acea, în care acum vorbesc grecii contemporani, la fel, se aseamănă una cu alta, cum, după exprimarea lui Molla Nasr-Eddin, – „cuiul-poate-semăna-cu-parastasul”.

Cum de procedat acum?

E-e-h! Nu-i nimic, mult stimate cumpărător al înţelepciunilor mele. Numai de-ar fi mai mult „armagnac-francez” şi „pastrama-haisareană”, şi de acolo eu deja voi găsi, cum să ies chiar şi din aşa situaţie problematică. Să nu ne obişnuim!..

În viaţă am fost nevoit aşa de multe ori să nimeresc în situaţii dificile şi să ies din ele, că pentru mine aceasta a devenit aproape un obicei.

Între timp din această cauză voi scrie parţial în rusă şi parţial în armeană, cu atît mai mult că pentru ambele limbi vorbite aici printre „agăţătorii” permanent lîngă mine sunt cîţiva care „gîndesc” în ambele aceste limbi, şi în mine pînă cînd există speranţa, că ei vor putea să transcrie şi să traducă din ambele limbi pentru mine suficient de bine.

În orice caz încă odată repet, repet de aceea, pentru ca voi să memorizaţi bine, dar nu aşa cum voi de obicei tot ţineţi minte şi în baza acestei memorări v-aţi deprins să îndepliniţi cuvîntul care vi l-aţi dat vouă sau altora, că de care limbă eu nu m-aş folosi întotdeauna şi în toate eu voi ocoli întrebuinţarea acest de mine numit „limbaj-literar-bonton”.

Extrem de ciudat şi chiar la cel mai înalt nivel, mai presus de obişnuita închipuirea dvs., demn de curiozitate fapt este că, din frageda copilărie, anume de atunci, cînd s-a născut în mine nevoia de a ruina cuiburile de păsări şi zădărî surorile semenilor mei, anume de atunci în al meu „corp-planetar”, cum numeau aceasta vechii teosofi, însă totuşi anume preponderent în partea dreaptă, a apărut o oarecare senzaţie neîntîmplătoare instinctivă, care treptat inclusiv pînă-n perioada vieţii mele, cînd eu m-am făcut „învăţător-de-dansuri”, s-a transformat într-o simţire concretă, dar apoi cînd datorită acestei profesii ale mele eu am început să mă ciocnesc cu oameni de diferite „tipuri”, şi treptat m-am convins şi cu conştiinţa mea, că asemenea limbaje vorbite, sau mai degrabă aşa numitele „gramatici” a acestor limbi se alcătuiesc de oameni,

care sunt în sensul cunoaşterii acestei limbi aşa tipuri printre noi, pe care respectabilul Molla Nasr-Eddin odată i-a caracterizat aşa: „Dacă ei nu erau, atunci porcii noştri niciodată nu deosebeau calitatea portocalelor”.

De acest sort de oameni, acumulînd la atingerea vîrstei responsabile în procesul nenormal de a noastră viaţă de asemenea din cauza moştenirii mucegăite şi educaţiei creatoare de greaţă proprietarea „de-moli-mîncătoare” acestui anume fel de bunătăţi, pregătite şi lăsate nouă de strămoşii noştri şi de timpuri, nu au nici o închipuire şi probabil nici n-au auzit de acel evident fapt strigător, că în vîrsta pregătitoare în funcţionarea creierului oricărei făpturi, de asemenea desigur şi la om, se însuşeşte o proprietate determinată diferită, realizarea şi manifestarea automată a căreia vechii corcolanţi/???/ şi au poreclit-o „legea-asociaţiei”, şi în fiece viaţă, mai cu seamă la om, procesul de gîndirea lui decurge exclusiv în concordanţă cu această lege.

Datorită faptului, că eu am fost nevoit să ating aici o întrebeare întîmplătoare, care s-a făcut în ultimul timp unul din ai mei, aşa spus, „aşi”, anume despre procesul gîndirii omeneşti, eu socot posibil, neaşteptînd predestinat de mine locul potrivit pentru iluminarea aceastei întrebări, deja acum, în primul capitol, să-mi spun părerea cel puţin numai referitor la aceea devenită mie cunoscută axiomă, că pe Pămînt în trecut în toate secolele era obişnuinţă, că orice om, în care răsărea îndrăzneala să aibă drept să se socoată cu alţii şi singur să se socoată „conştient-gînditor”, deja din primii ani ai vieţii sale responsabile era înştiinţat despre aceea, că în general la oameni există două feluri de gîndire: un fel – cu gîndurile, pentru exprimarea cărora şi se folosesc cuvintele, întotdeauna avînd în sine sens relativ, şi alt fel de gîndire, care este caracteristic cît omului, atît şi tuturor animalelor este, cum l-aş numi eu, „gîndirea-cu-forma”.

Acest al doilea fel de gîndire cu „forma”, cu care şi trebuie la drept vorbind să se perceapă şi, după compararea conştientă cu deja existente cunoştinţe, să se însuşească sensul exact de asemenea şi a oricărei scrieri, se formează la oameni în dependenţă de condiţiile geografice a locului unde se află, climă, timp şi în general de tot ce-i înconjoară, unde s-a întîmplat apariţia şi a decurs a lor existenţă pînă la majorat.

În conformitate cu aceasta în creierul oamenilor de diferite rase şi pături sociale şi locuind în diferite zone geografice, despre unul şi acelaş lucru sau idee, sau chiar de un concept întreg, se formează absolut desinestătătoare unele forme, care în timpul funcţionizării, adică a asociaţiei, generează în fiinţa lor o senzaţie sau alta, subiectiv determinînd anumite închipuiri, care

închipuiri şi se exprimă de ei cu unele cuvinte sau altele, servind numai pentru exprimarea exterioară subiectivă a acestor închipuiri.

În rezultat la aceasta, pentru unul şi acelaş lucru sau idee la oameni din diferite zone geografice şi rase, fiecare cuvînt capătă foarte determinat şi complet diferit, aşa spus, „conţinut-intern".

Cu alte cuvinte, dacă în existenţa generală a unui oarecare om, apărut şi format într-o oarecare regiune, se compune o „formă" cunoscută din rezultatul influienţelor local specifice şi impresiilor, şi această formă la asociere generează în el senzaţia „conţinutului-intern" caracteristic, prin urmare şi o închipuire specifică sau concept, şi pentru exprimarea căruia el foloseşte un cuvînt sau altul, devenind pentru el la urma urmei obişnuit şi, cum am mai spus, subiectiv, atunci alt ascultător, în fiinţa căruia referitor la acest cuvînt, datorită altor condiţii a apariţiei şi creşterii lui, este alcătuită o formă cu alt „conţinut-intern" – întotdeauna va percepe şi, de asemenea, inevitabil va înţelege cu acest cuvînt ceva, ca sens absolut diferit.

Acest fapt, printre altele, se poate foarte clar de constatat la observarea atentă şi imparţială, cînd asişti la schimbul de opinii dintre oameni, aparţinînd la două diferite rase sau apăruţi şi formaţi în diferite în sens geografic localităţi.

Deci, candidat bucurător de viaţă şi „plin-de-curaj" în cumpărătorii înţelepciunilor mele.

Preîntîmpinîndu-vă, că eu voi scrie nu aşa, cum în general scriu „scriitorii-profesionali", dar cu totul altfel, eu sfătuiesc, înainte de a începe citirea expunerilor mele de mai departe, serios să vă gîndiţi şi numai după aceea să vă apucaţi de citit, fiindcă auzul dvs. şi alte organe senzoriale şi digestive aşa puternic răsautomatizate la existentul în această perioadă de scurgere a timpului pe Pămînt „limbaj-literar-intelectual", că citirea unei asemenea scrieri vă poate influenţa foarte şi foarte cacofonic şi de la aceasta veţi putea pierde a dvs.... ştiţi ce? – pofta la mîncarea preferată şi acel sentiment, ce sîcîie deosebit „adîncul-sufletului" dvs. care se întîmplă în dvs. la vederea vecinei-brunete.

În această posibilitate de la acţiunea limbajului meu, sincer vorbind, mai degrabă de la modul meu de gîndire, eu, din pricina tuturor în trecut a cazurilor repetate, deja sunt convins cu toată fiinţa mea aşa, cum un „măgar-de-soi" este convins referitor la justeţea şi întemeiata sa încăpăţînare.

Iaca numai acum, după aceea, că eu v-am preîntîmpinat despre cel mai important, pentru ce urmează eu sunt complet liniştit, aşa că dacă cu dvs. se va întîmpla o oarecare neînţelegere din cauza scrierilor mele, dvs. singur deplin veţi fi vinovat, şi conştiinţa mea va fi de asemenea curată, ca de exemplu… cea a Imperatorului Wilhelm.

Dvs. probabil în acest moment credeţi că eu sunt, la sigur, un om tînăr cu înfăţişare plăcută şi, cum se exprimă unii, „cu-interior-suspicios", şi, ca un scriitor începător, evident special o fac pe originalul, pentru a deveni, probabil, cunoscut şi, prin urmare – bogat.

Dacă dvs. aşa într-adevăr gîndiţi, atunci vă greşiţi foarte şi foarte mult.

În primul rînd, eu nu-s tînăr – am trăit deja atît, că în viaţa mea, cum se spune, „am mîncat un cîine", şi nu numai un cîine, dar „un întreg coteţ de cîini" – şi în al doilea rînd, în general eu nu scriu pentru aceea, că cu aceasta anume să-mi fac carieră şi să mă pun pe bune cum se spune, „picioare-cotidiene" datorită acestei profesii, care, la drept vorbind, după părerea mea, dă multe şanse de a deveni condidat direct – în „iad", dacă în general aşa oameni pot cu existenţa proprie să se perfecţioneze măcar pînă la ceea, despre care singuri, hotărît neştiind nimic, scriu referitor la totalitatea „braşoavelor" şi cu aceasta, automat capătă autoritate, se fac vinoveţi de unul din principalii factori acelei totalităţi de cauze, care în fiece an obiectiv continuă încă mai mult să „fărîmiţeze" şi fără aceea deja la culme fărîmiţată psihica oamenilor noştri.

Dar ce se referă la cariera mea personală, atunci, datorită tuturor superioarelor şi inferioarelor şi, dacă doriţi, de dreapta sau de stînga puteri, eu demult am realizat-o şi deja de mult stau pe bune „picioare-cotidiene" şi chiar, mă rog, pe foarte bune, şi sunt încrezut, că stabilitatea lor ajunge încă pentru mulţi ani spre invidia tuturor duşmanilor mei din trecut, prezent şi viitor.

Da! După părerea mea nu strică să vă spun de asemenea referitor la numai ce apărută în al meu, cum în acest moment trebuie să vi se pară, „zăpăcit", creier idee, şi anume, că special să cer acolo, unde voi da la tipar prima mea carte, să plaseze acest prim capitol al scrierilor mele în aşa fel, pentru ca fiecare să-l poată citi, fără ca să desfacă însăşi cartea şi aflînd, că şi tot ce urmează e scris neobişnuit, adică nu pentru capabilitatea lor de a reproduce foarte neted şi uşor în gîndirea cititorului diferite imagini excitabile şi visuri ce adorm, să poată la dorinţă fără multă vorbă cu negustorul s-o întoarcă şi să primească înapoi ai lui, probabil cîştigaţi cu sudoare proprie, bani.

Eu cu atît mai mult voi face anume aşa, fiindcă acum iarăşi mi-am amintit acea, întîmplată cu un oarecare curd transcaucazian istorie, pe care eu am auzit-o în a mea încă aproape devreme tinereţe şi care în următoarea mea viaţă la reamintirea ei în cazuri corespunzătoare întotdeauna a generat în mine „mult-timp-nestingător" impuls de emoţie/umilenija/.

După părerea mea, va fi foarte de folos cît pentru mine, atît şi pentru dvs., dacă eu voi povesti dvs. despre această istorie, întîmplată cu amintitul curd transcaucazian, puţin mai detaliat.

Va fi de folos, pentru că eu deja am hotărît cea mai scursă din această istorie „sare", sau cum ar spune „evreii-negustori" din talpă moderni, – tzimmes, să fac unul din principiile de bază a acelei noi generale forme literare, pe care eu planific s-o folosesc pentru atingerea scopurilor mele urmărite prin intermediul acestei ale mele noi profesii.

Acest curd transcaucazian odată din satul lui cu unele treburi s-a îndreptat spre oraş şi acolo la tîrg, într-o tarabă cu fructe, a văzut frumos aranjată o expoziţie din tot felul de fructe.

Printre aceste fructe expuse el a observat unul foarte frumos cît după culoare, atît şi după formă „fruct", care după exteriorul lui aşa l-a atras şi el aşa a dorit să-l guste, că, necătînd la aproape totala lipsă a lui de bani, el a hotărît numaidecît să cumpere cel puţin măcar un singur aşa dar al Naturii Mamă şi să-l guste.

Atunci el, în marea agitaţie şi cu îndrăzneală deloc lui caracteristică, intră în tarabă şi, arătînd cu degetul său, desigur cu bătături, spre îndrăgitele lui „fructe", întreabă de negustor despre preţ. Negustorul lui îi răspunde, că un pfund costă şase bănuţi.

El, găsind, că acest preţ pentru asemenea după părerea lui „preafrumos fruct" deloc nu-i scump, procura un pfund întreg.

Terminînd treburile lui în oraş, curdul nostru în aceeaşi zi din nou pe jos se întoarce acasă în sătucul său.

Mergînd în timpul asfinţitul soarelui prin munţi şi văi, vrînd-nevrînd percepînd vederea exterioară în general fermecătoarele părţi ale sînului Naturii Mumă, şi involuntar inhalînd în sine aer curat, nu otrăvit de obişnuitele emanaţii a oraşelor industriale, lui foarte firesc deodată i-a venit pofta să se satisfacă de asemenea şi cu mîncare obişnuită, şi de aceea el,

aşezîndu-se pe marginea drumului şi scoţînd din desaga cu provizii pîinea şi cumpăratele „fructe” ce i-au făcut din ochi, a început fără grabă să mănînce.

Dar... O străşnicie! Foarte repede în el totul a început să ardă.

Necătînd la aceasta el continua mîncarea sa.

Această nefericită fiinţă bipedă continua să facă aceasta numai datorită anume acelei deosebite, prima dată de mine însemnată proprietate omenească, principiul căreia eu taman aveam în vedere, cînd am hotărît s-o pun la baza creată ca „far-conducător”, sensul şi valoarea căruia, eu sunt încrezut, şi dvs. tot repede veţi înţelege, desigur, în conformitate cu nivelul dvs. de inteligenţă, în timpul lecturii unui oarecare din capitolele ce urmează a scrierilor mele, dacă desigur, veţi risca şi veţi citi mai departe, sau poate dvs. deja „să mirosiţi” ceva chiar şi la sfîrşitul acestui prim capitol.

Deci, în timpul cînd curdul nostru era ocupat cu toate ce se petreceau în el, deloc pentru el caracteristice senzaţii de la masa sa specifică în sînul Naturii, pe acelaş drum trecea consăteanul lui, auzit printre ai săi ca om foarte deştept şi umblat, şi el, văzînd că toată faţa pămînteanului său arde, şi din ochi curg lacrimi, şi necătînd la aceasta el, pasionat cum ar fi de îndeplinirea celei mai principale datorii ale sale, continuă să mănînce „ardel-iute” adevărat, îi spune:

– Ce faci, idiotul Ierihonului?! Doar vei arde cu totul! Încetează să mănînci acest deosebit şi neobişnuit pentru natura ta produs.

Dar curdul nostru lui şi îi răspunde:

– Nu, pentru nimic în lume nu voi înceta. Doar eu pentru ele am plătit ai mei ultimii şase bănuţi. Dacă chiar şi sufletul meu va ieşi din trupul meu, şi eu tot le voi mînca.

Spunînd aceasta, curdul nostru pozitiv – trebuie desigur de presupus, că el era aşa – nu a încetat, dar continua să mănînce „ardel-iute”.

După numai ce de dvs perceput, eu sper, desigur, doar pentru orice caz, că în a dvs gîndire deja începe să apară corespunzătoarea asociaţie mentală, necesară în rezultatul, cum la unii oameni moderni cîteodată se întîmplă, de adunat acea anume, ce dvs numiţi înţelegere şi în acest caz dvs mă-nţelegeţi, anume: – de ce eu, bine ştiind şi în nenumărate rînduri deja umplut cu înduioşare de la aşa omenească caracteristică, constatînd în inevitabila manifestare a acelei, că, dacă cineva plăteşte pentru ceva bani, el trebuie să folosească tot pînă la capăt, m-am inspirat cu toată a mea generală prezenţă apărute în a mea

gîndire idee, să întreprind toate măsurile posibile mie pentru aceea, ca dvs, al meu, cum se spune, „apropiat-după-poftă-şi-după-spirit”, dacă se întîmplă să fiţi omul, care deja s-a deprins să citească deşi oricare cărţi, dar totuşi scrise exclusiv în amintitul „limbaj-vorbit-inteligent”, şi, plătind bani pentru scrierile mele, numai apoi aflînd, că ele sunt scrise nu în acel obişnuit pentru dvs comod şi uşor de citit limbaj, să nu fiţi nevoit în virtutea acestei proprietăţi omeneşti să le citiţi cu orice preţ pînă la capăt, asemenea, cum a fost nevoit să facă al nostru curd sărac transcaucazian cu mîncarea, plăcîndu-i numai pînă cînd doar la exterior, „deloc-iubind-glumele” nobilul „ardei-roşu”.

Iată şi eu doresc, în scopul evitării oricărei neînţelegeri din cauza acestei proprietăţi, datele pentru care se adună în generala prezenţă a omului modern evident datorită acelei, că el des merge la cinematograf şi nu scapă nici un moment să privească în ochiul stîng al unui individ de sex opus, ca acest prim capitol al meu să fie tipărit cum am mai spus şi oricare să poată să-l citească, fără a desface însăşi cartea.

În caz contrar vînzătorul de cărţi, cum se spune, se va „agăţa” şi numaidecît odată în plus se va purta în conformitate cu principiul general de bază a vînzătorilor, formulat de ei cu următoarele cuvinte: „Tu-vei-fi-un-mare-prost-dar-nu-pescar-dacă-vei-scăpa-peştele-care-deja-s-a-atins-de-nadă”, şi cartea desfăcută nu va dori s-o primească înapoi.

Referitor la aceea, că aceasta se poate întîmpla aşa, eu n-am nici o îndoială. Eu pe deplin mă aştept la asemenea din partea lor neruşinare.

Factorii pentru generarea în mine a încrederii în această, din partea vînzătorilor de cărţi, neruşinare definitiv s-au format atunci, cînd, eu am fost „fachir-indian” profesional, mie mi-au trebuit pentru determinarea desăvîrşită a unei întrebări „ultra-filozofice” să fac cunoştinţă, printre altele, de asemenea şi cu procesul asociativ pentru manifestarea psihicii construite automat a vînzătorilor moderni de cărţi şi a lor vechili, în timpul impunerii lor prin înşelăciune a cărţilor cumpărătorilor.

Ştiind toate acestea, şi de asemenea devenind după întîmplata cu mine nenorocire după natura mea pînă în cea mai mare măsură meticulos şi corect, eu nu pot să nu repet, adică încă odată, să nu vă preîntîmpin, şi chiar cu implorare să vă povăţuiesc, pentru ca dvs, înainte de a purcede la tăierea paginilor acestei ale mele prime cărţi, foarte atent şi chiar nu numai odată să citiţi acest prim capitol al scrierilor mele.

Dar în acel caz, dacă dvs, necătînd chiar şi la a mea preîntîmpinare, totuşi veţi dori să faceţi cunoştinţă cu conţinutul de mai departe a expunerilor mele, atunci mie nimic altceva nu-mi rămîne să fac, decît numai să vă doresc din tot al meu „suflet-adevărat" o „poftă" foarte şi foarte bună şi să vă doresc ca tot ce aţi citit să „digeraţi" nu numai în sănătatea voastră, dar şi în sănătatea tuturor apropiaţilor dvs.

Eu am spus „sufletul-meu-adevărat", de aceea că, trăind ultima vreme în Europa şi întîlnindu-mă des cu oameni, ce iubeau în orice caz potrivit sau nepotrivit să amintească în zadar orice, ce trebuiesc să fie sfinte, folosite doar pentru viaţa interioară omenească, nume, adică zadarnic a jura, eu, fiind, cum deja am recunoscut, în general urmaşii a nu numai teoretice, cum urmaşii la ceva devin oamenii moderni, dar şi practice de veacuri fixate înţelepciune populară maxime, inclusiv şi a maximei ce în mare măsură corespunde acestui caz, exprimată cu cuvintele – „Cu lupii să trăieşti, ca lupii să urli", am hotărît, pentru aceea, ca să nu introduc dizarmonie în această instalată aici în Europa obişnuinţă, – a se jura în timpul conversaţiilor şi în acelaş timp să procedez conform poruncii, exprimată cu buzele sfîntului Moisei – „a nu deranja în zadar numele sfinte", să mă folosesc de unul din incidentele „coapte-recent", în această perioadă a limbajului vorbit la modă, adică engleza, şi am început în cazurile necesare să mă jur pe al meu „suflet-englez".

Faptul constă în aceea, că în acest limbaj vorbit cuvintele „suflet" şi „talpă" nu numai că se pronunţă, dar chiar şi aproape se scriu, la fel.

Nu ştiu, cum dvs, deja pe jumătate candidat în cumpărătorii scrierilor mele, dar natura mea caracteristică nu poate chiar şi prin o mare voinţă mentală să nu se împotrivească şi cu acest fapt de manifestare a oamenilor civilizaţiei moderne. În realitate, cum se poate ca cel mai superior omenesc, special iubit de al nostru CREATOR COMUN tată, să denumeşti şi parţial pînă la clarificarea personală să primeşti ca cel mai inferior în om?

Bine, ajunge să „filologim". Să ne întoarcem la sarcina principală a acestui prim capitol, predestinat pe de o parte pentru „zdruncinarea" gîndului trîndăvit cum la mine, aşa şi la cititori, dar pe de altă parte, să preîntîmpin referitor la ceva pe aceştea din urmă.

Deci aşa, planul şi ordinea expunerii eu deja le-am alcătuit în capul meu, dar în care aceasta se va scurge formă în timpul aplicării pe hîrtie, cinstit vorbind, nici eu şi singur cu a mea conştiinţă încă nu am cuprins, dar cu toate rezultatele funcţionării instinctului meu cu siguranţă deja presimt, că în general toată aceasta va lua forma la „ceva" foarte şi foarte „picant" şi va avea

efectul asupra prezenţei generale a oricărui cititor, la fel cum a fost efectul „ardeiului-iute” asupra săracului curd transcaucazian.

Acum după ce v-am făcut cunoştinţă cu istoria pămînteanului nostru comun, curdul transcaucazian, eu deja socot de datoria mea să recunosc încă ceva, şi de aceea, înainte de a continua exprimarea acestui prim capitol, ce serveşte ca introducere la tot de mine hotărît să scriu, doresc să vă aduc la conştiinţa dvs „curată”, adică trează, cunoştinţa despre aceea, că în scrierile următoare chiar şi a acestui prim capitol eu voi reda gîndurile mele intenţionat în aşa ordine şi cu aşa „componentă-logică”, ca esenţa unor concepte reale singură de la sine automat din această „conştiinţă-trează” pe care cititorul modern o acceptă ca adevărată, dar eu afirm şi experimental demonstrez că ea e fictivă, va putea ajunge pînă la aşa numita de dvs „subconştiinţă”, care trebuie, după părerea mea, să fie „adevărata” conştiinţă omenească şi acolo singură pe sine sub influenţa mecanică a acelei transformări, care trebuie în general să se întîmple în prezenţa generală a omului, ar fi dat, prin intermediul personal a ei „gîndire-activă” de voinţă, rezultate necesare, specifice omului, dar nu pur şi simplu a unui animal cu un creier sau două.

Eu am hotărît numaidecît să fac aşa, ca acest al meu de introducere capitol, predestinat, cum eu deja am spus, să trezească şi conştiinţa dvs, total să îndreptăţească al lui destinaţie şi, ajungînd nu numai la a dvs, deocamdată, după mine, „conştiinţă” fictivă, dar de asemenea şi la adevărata, adică după dvs – subconştiinţă, poate pentru prima dată să vă impună să gîndiţi activ.

Urmează, apropo, să spun, că în prezenţa generală a oricărui om, indiferent de educaţia lui şi moştenire, se formează două conştiinţe desinestătătoare, care cît în funcţionarea lor, atît şi în manifestări aproape nimic comun între ele nu au. Una din ele se formează de la perceperea oricăror întîmplătoare evenimente sau intenţionat produse din partea altora impresii mecanice, în componenţa a căror impresii urmează să socotim de asemenea şi „sunetele” diferitor cuvinte, care sunt în realitate într-adevăr cum se spune, „pustii”; dar altă conştiinţă se formează de la aşa numitele „rezultate-materiale-formate-de-mai-devreme” transmise ereditar şi fuzionînd cu partea corespunzătoare a prezenţei generale a omului, la fel şi din datele apărute de la derivatele intenţionate ale confruntărilor asociative a acestor „date-materializate” deja din el.

Toată mulţimea formaţiei, la fel şi manifestările a acestei dea doua conştiinţă umană, care este nu altceva, decît denumita de dvs „subconştiinţă”, şi care e formată din „rezultatele-materiale” ale moştenirii şi confruntaţii, actualizate cu voinţă proprie, şi trebuie, după părerea mea, bazată în conformitate cu ale

mele de mulţi ani cercetări experimentale, avînd loc în timpul exclusiv favorabil aşternute pentru aceasta condiţii, să fie primară în prezenţa generală a omului.

Pornind de la această convingere, – pînă cînd numai a mea, – dar pentru dvs ce este în acest moment, după toată probabilitatea, produsul fanteziei a unui tip special bolnav-psihic, eu, cum vedeţi şi singur, nu pot deja acum să nu mă socot cu aceasta şi chiar trebuie să mă socot dator ca expunerea generală şi a acestui prim capitol, totuşi ce trebuie să fie de asemenea şi prefaţă pentru tot ce urmează eu să scriu, s-o conduc cu aşa calcul, pentru ca şi ea să ajungă şi necesară pentru al meu scop formă „să zguduie" adunatele de orice provenienţă impresii în ambele aceste conştiinţe ale dvs.

Continuînd să expun deja cu aşa calcul, eu vreau înainte de toate să vă aduc la cunoştinţă la această conştiinţă falsă a dvs despre aceea, că, datorită adunatelor în diferite perioade a vieţii mele de vîrstă pregătitoare în a mea generală prezenţă a trei foarte specifice date psihice, eu acum sunt într-adevăr unicul în felul meu în sensul, aşa de spus, „de-sucit-şi-răsucit" la oameni ce se întîlnesc cu mine a orice concepte şi convingeri, care cum ar fi deja puternic în a lor prezenţă generală fixate.

Ta-ta-ta-ta... eu deja simt cum în a dvs falsă, dar după dvs „adevărată", conştiinţă au început, ca „muştele-oarbe", să roiască orice date, transmise dvs prin moştenire în mod principal de la nenea şi „maman", care deşi şi generează în dvs în totalitate numai unul, dar în schimb pînă la lacrimi bine luminînd întotdeauna şi în toate un impuls de curiozitate, cum în acest caz – mai repede să aflaţi, de ce oare eu, adică un oarecare scriitor începător, numele căruia dvs pînă acum niciodată chiar şi în ziare nu l-aţi întrezărit, sunt deodată aşa deja de deştept.

Nu-i nimic... Personal eu sunt foarte mulţumit, dacă desigur el este mai puternic ca de obicei, cu apariţia în dvs chiar acestui nedemn pentru om impuls, generat în dvs cel puţin prin intermediul conştiinţei dvs false de aceea, fiindcă eu din experienţă deja ştiu, că la unii acest, chiar generat din conştiinţa falsă impuls, cîteodată poate în natura sa însăşi să se transforme într-un demn de om impuls, numindu-se „setea-de-cunoaştere", care la rîndul său de obicei facilitează percepţiei mai bune şi chiar înţelegerii în de aproape a esenţei acelui obiect, pe care cîteodată se întîmplă, ca la un om modern se poate concentra atenţia la ceva anume determinat, şi de aceea eu sunt de acord chiar să împlinesc cu plăcere această apărută-n dvs în acest moment curiozitate.

Deci ascultaţi totuşi şi stăruiţi-vă să nu mă dezamăgiţi, dar să-mi îndreptăţiţi a mea aşteptare.

Aceasta a mea personalitate originală, „mirosită” deja de unii anumiţi indivizi de pe ambele coruri ale judecăţii superioare, în care se întîmplă „judecata-obiectivă”, dar aici pe Pămînt pînă ce încă de un număr restrîns de oameni, se bazează, cum eu deja am spus, pe trei în diferite timpuri, încă în perioada vîrstei mele pregătitoare, adunate în mine foarte specifice date.

Prima din ele de la începutul apariţiei ei s-a făcut pentru al meu întreg cum ar fi pîrghia conducătoare principală, iar celelalte două ce-au urmat – cum ai fi „izvoare-dătătoare-de-viaţă” pentru hrănirea şi perfecţionarea celei dintîi.

Apariţia primului s-a întîmplat încă atunci cînd eu eram încă foarte mic, cum pe aşa-i numesc, „prichindei”.

Scumpa mea, acum decedată, bunică încă era în viaţă şi avea de la naştere o sută de ani şi ceva.

Iată acea bunică a mea – Fie-n Împărăţia Cerurilor! – cînd murea, şi mama mea, cum aceasta era pe atunci obicei, m-a adus lîngă patul ei, ea, scumpa mea decedată bunică, în timp ce eu sărutam mîina ei dreaptă, a pus pe capul meu mîina ei stîngă muritoare şi, deşi şi încet, dar foarte clar a spus:

– Cel mai mare din nepoţii mei! Ascultă şi ia aminte pentru totdeauna al meu ţie strict testament: tu în viaţă niciodată nu fă nimic, din ceea, ce fac alţii.

Spunînd aceasta, ea s-a uitat în ochii mei şi, evident observînd nedumerirea mea şi înţelegerea neclară acelor, ce a spus ea, de data aceasta puţin deja mai supărată şi impunătoare a adăugat:

– Ori tu nimic nu faci, du-te numai la şcoală, ori fă ceva anume, ce nu face nimeni.

După aceasta ea deodată fără zăbavă, cu un impuls vizibil de dispreţ către tot înconjurător şi cu o demnă conştiinţă de sine, sufletul său l-a dat direct în mîinile proprii Celui Încredinţat Arhanghelul Gavriil.

După părerea mea, vă va fi interesant şi chiar de învăţătură să aflaţi şi despre aceea, că toate acestea atunci asupra mea personal au provocat aşa impresie puternică, că eu întîmplător deodată cum m-ar fi lipsit de posibilitatea de a suporta pe oricare din cei înconjurători şi de aceea, cînd noi am ieşit din odaie, în care a rămas să zacă „trupul-planetar” muritor, pricina pricinei apariţiei

mele, eu încetişor stăruind să fiu neobservat, m-am ascuns într-o groapă, în care în timpul marelui post se păstrau de rezervă cojile şi resturile de la cartofi pentru „sanitarii" casei noastre, adică porcii, şi am stat în ea cu o furtună de gînduri ce mă nelinişteau şi încurcau, existente în al meu creier de copil spre fericirea mea de atunci încă foarte puţine, fără mîncare şi apă pînă la întoarcerea mamei mele de la cimitir, rezultatul plînsului care după descoperirea lipsei mele şi căutări minuţioase, cum m-ar fi „înduplecat", şi eu momentan am ieşit din groapă şi, stătînd înainte pe marginea gropii nu ştiu de ce cu mîinile întinse în faţă, apoi am fugit spre ea şi, încleştîndu-mă strîns de fusta ei, am început, inconştient bătînd din picioare, nu ştiu, de ce să imit strigătul măgarului, ce aparţinea vecinului nostru, executorului judecătoresc.

De ce aceasta a provocat atunci asupra mea o aşa puternică impresie şi de ce eu aproape automat am început să mă port aşa straniu, eu aşa şi aşa pînă acum aceasta mie nu mi-am clarificat, deşi în ultimii ani, deosebit în zilele aşa numitei la noi „masleniţa", de multe ori m-am gîndit în mod principal asupra la aceasta, stăruind să găsesc cauza ei.

Eu pînă ce am ajuns numai la o aşa presupunere logică, că, probabil de aceea că odaia, în care s-a întîmplat aşa necesitate ce va avea valoare colosală pentru viaţa mea următoare de acţiune sfîntă, era pînă la margini îmbibată cu miros special de tămîie, fiind adusă din foarte populară printre toate nuanţele urmaşilor religiei creştine mănăstirea „Bătrînului Athos".

Cum acolo n-ar fi fost, dar întîmplatul de atunci fapt şi astăzi rămîne un fapt evident.

În următoarele după acest eveniment zile în a mea stare generală nimic deosebit nu s-a întîmplat, dacă să nu facem legătură cu aceasta aceea, că eu am început din acel timp mai des ca de obicei să merg cu picioarele în sus, adică în mîini.

Prima mea faptă, vizibilă ce nu se acorda cu manifestările altora, deşi, drept încă fără participarea nu numai a conştiinţei mele, dar chiar şi a subconştiinţei, s-a întîmplat exact în a patruzecea zi după moartea bunicii mele dragi, cînd toată familia noastră, rude şi toţi ce o stimau pe a mea dragă, predispunîndu-i pe toţi la ea bunică, s-au adunat, cum aceasta era în obicei, la cimitir să facă asupra odihnindu-se în mormîntul ei muritoare rămăşiţe ceremonia, numită „parastas". Eu deodată, netam-nesam, în loc la ce-i primit la oameni de toate categoriile atît percepută, cît şi neperceptă morală şi stare materială obişnuinţă – de a sta liniştit cum ar fi mohorît, cu o expresie tristă a

feţei şi chiar, dacă-i posibil, cu lacrimi în ochi, am început împrejurul mormîntului să sar, de parc-aş fi dansînd şi să cînt:

Cu cei sfinţi odihneşte,

Om ea a fost nu simplu... ş.a.m.d.

Iată de la aceasta, se pare, şi a început, că în prezenţa mea generală a apărut „ceva" anume, care în sensul fiecăruia, aşa zis, „maimuţăreală", adică imitarea obişnuită automată a manifestărilor celor din jur, a început întotdeauna şi în toate să genereze, cum eu acum aş denumi, – „îndreptarea-necesară" de a face nu aşa, cum anume aceasta o fac alţii.

În acea a mea vîrstă eu făceam fapte, de felul:

Dacă fratele, surorile şi copiii vecini veniţi la noi, pentru aceea, ca să deprindă bine prinderea cu o mîină mingea – desigur, cu mîina dreaptă, cum aceasta de obicei era la toţi, mai devreme o aruncau în sus, atunci eu pentru acelaş scop, înainte, deşi tot cu mîina dreaptă, foarte puternic loveam mingea de podea şi, cînd ea sărea în aer, reuşind să fac un salt-mortal, o prindeam numai cu degetul mare şi mijlociu, dar deja numaidecît cu mîina stîngă sau, dacă toţi alţi copii de pe deal pe sănii se dădeau cu faţa înainte, eu aceasta făceam, cum copiii atunci numeau – „mers-înapoi", sau încă, dacă nouă copiilor ne dădeau de forme diferite aşa numiţii „biscuiţi-abaraneni", atunci toţi alţi copii, înainte de ai pune în gură, mai întîi îi lingeau, evident de aceea, ca să le afle gustul şi să întindă plăcerea primită, eu însă mai întîi fiecare biscuit din toate părţile îl miroseam, cîteodată chiar îl duceam la ureche şi atent ascultam şi după aceea numai, spuneam în sine, deşi aproape inconştient, dar foarte serios „aşa-aşa-aşa-trebuieşti-nu-mînca-pînă-plesneşti" – şi, scoţînd în rimă sunetele respective, o singură dată strivindu-l în dinţi şi nemestecîndu-l, deodată, îl înghiţeam ş.a.m.d...

Primul eveniment, în timpul căruia a apărut în mine una din cele două amintite date, prefăcîndu-se în „izvoare-dădătoare-de-viaţă" pentru hrănirea şi perfecţionarea testamentului bunicii decedate, s-a întîmplat exact în acea vîrstă, cînd eu, transformîndu-mă din prichindel în aşa numitul „băieţel-năstruşnic", am început deja să prezint în sine, cum cîteodată se spune, „candidat-în-om-tînăr-cu-înfăţişare-plăcută-şi-cu-conţinut-interior-nedeterminat".

S-a întîmplat acest eveniment în timpul următorului aleator, dar probabil chiar de destin însăşi special combinat, mediu.

Odată pe acoperişul casei vecine alături de alţi, asemeni mie, „băieţei-năstruşnici”, eu puneam „cursa” pentru prinderea porumbeilor.

Unul din cei ce stăteau deasupra capului meu şi urmărind cu atenţie băieţi a zis:

– După mine, nodul din păr de coadă de cal trebuie de aranjat cu aşa calcul, pentru ca în el să nu nimerească degetul porumbelului mijlociu cel mai lung, fiindcă, cum recent ne-a lămurit învăţătorul nostru de zoologie, la porumbel în timpul mişcării în acest deget al lui se concentrează toată puterea de rezervă aflată în el şi de aceea, dacă acest deget va nimeri în nod, porumbelul desigur poate uşor să-l rupă.

Alt băiat, ce stătea aplecat tocmai în faţa mea, căruia, printre altele, întotdeauna din gură în timpul vorbirii fără economie zburau în toate părţile balele, la aşa observaţie a primului a plesnit, scoţînd împreună cu o capacitate abundentă de bale următoarele cuvinte:

– Opreşte maşina ta vorbitoare, pui nenorocit şi disperat de Hottentots. Tu eşti de asemenea bastard, ca şi învăţătorul tău. Dacă chiar şi aceasta e aşa, că la porumbel cea mai mare putere fizică se concentrează în acel deget mijlociu, cu atît mai mult trebuie de luat toate măsurile, ca în nod să nimerească tocmai anume acel deget! Atunci anume şi va avea valoare pentru scopul nostru, adică pentru prinderea acestor nefericite creaturi-porumbei, acea caracteristică mintală, care e caracteristică inerentă tuturor purtătorilor de acest moale şi lunecos „ceva” şi se cuprinde în aceea, de cînd datorită altor influenţe, de care depinde periodic necesitînd aşa numita „amestecarea-prezenţei”, acea mică, aşa spusă „legitima-încurcătură”, ce trebuie să se întîmple pentru însufleţirea altor manifestări din funcţionalizarea generală, momentan facilitează centrul de greutate a totalei funcţionizări, în care această lunecoasă „ceva” primeşte o foarte mică participare, temporar să treacă din locul obişnuit în alt loc, din cauza căreia deseori şi se primeşte în toată această funcţionizare generală pînă la absurd rezultate neaşteptate şi fără sens.

Ultimul cuvînt el l-a „scăpat” cu aşa erupţie de bale, că toată faţa mea ca şi cînd ar fi fost expusă la acţiunea „pulverizatorului”, inventat şi construit de germani pentru vopsirea materialelor cu coloranţi de anilină.

Aceasta eu nu am mai răbdat şi, neschimbînd poziţia mea încovoiată, am tăbărît asupra lui şi cu toată puterea am nimerit cu capul în regiunea epigastrică, în rezultat el pe dată s-a întins, pierzînd aceea, ce se numeşte „conştiinţă”.

Eu nu ştiu şi nici nu doresc să ştiu, ce fel de rezultate vor aduna în gîndirea dvs informaţiile despre acele evenimente trăite, pe care eu acum le vă voi spune, dar pentru gîndirea mea aceasta în sine este nu numai o coincidenţă caracteristică, dar serveşte un mare atu pentru încredinţarea în posibilitatea acelui fapt, că toate acestea descrise de mine evenimente, avute loc în tinereţea mea, s-au întîmplat nu pur şi simlu întîmplător, dar erau create de oarecare forţe exterioare special.

Faptul constă în, că de aşa dibăcie în amintitul truc eu am fost învăţat numai cu cîteva zile înainte de acest eveniment de un, nimerit în oraşul nostru şi angajat de părinţii mei pentru mine în calitate de învăţător a limbii greceşti noi, popă grec din Turcia, care, fiind fugărit pentru ale sale viziuni politice, a fost nevoit să fugă de acolo.

Eu nu ştiu pe ce se bazau ale lui viziuni şi idei politice, dar foarte bine-mi amintesc, că în toate discuţiile acestui popă grec, chiar şi în timpul explicării mie a diferenţei dintre cuvintele de exclamare din limba veche şi nouă, într-adevăr întotdeauna la el foarte clar se întrevedeau visurile lui despre aceea, cum mai repede să ajungă pe insula Cipru şi acolo să se manifeste, cum i se cuvine unui patriot adevărat.

Văzînd atunci prima dată aşa rezultat al dibăciei mele, să recunosc eu singur foarte m-am speriat, fiindcă, încă neştiind despre aşa reacţie de la lovitura în acel loc, m-am gîndit, că l-am omorît.

În acel timp, cît eu retrăiam spusa frică, alt băiat, verişorul celui, care s-a făcut prima jertfă acelei ale mele, aşa zisa – „dibăcie-de-auto-apărare", văzînd aceasta, fără a se gîndi, lăsîndu-se evident simţului aşa-numitului „de-acelaş-sînge", deodată a sărit la mine şi cu toată puterea m-a lovit cu pumnul în faţă.

De la această lovitură, cum se spune – în-ochi-am-văzut-stele-verzi" şi în urma acesteia în gura mea s-a umplut cu ceva, ca şi cînd în el au ticsit pentru hrănirea artificială a mii de puişori.

Cînd după un timp în mine începeau să se liniştească ambele senzaţii stranii, eu deja real am descoperit, că în gura mea este ceva străin, şi cînd l-am scos cu degetele, atunci s-a constatat, că acela nu era nimic altceva, decît un de mărime mare şi formă stranie dinte.

Băieţii, observîndu-mă că cercetez acel dinte neobişnuit, toţi m-au înconjurat şi de asemenea au început cu mare curiozitate şi tăcere stranie să-l privească.

În acest timp băiatul, ce pînă acum zăcea lat, şi-a revenit şi, ridicîndu-se, de asemenea, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat cu el, împreună cu alţii a început mirat să privească dintele meu.

Acel dinte straniu avea şapte insuliţe şi în vîrful fiecăruia din ele reliefat înainta o picătură de sînge, şi fiecare picătură separat clar şi determinat se întrevedea cu unul din şapte aspecte de manifestare a luminii albe.

După neobişnuita pentru noi „băieţi-năstruşnici" tăcere, s-a stîrnit gălăgia obişnuită, şi în această gălăgie noi am hotărît – de-ndată să mergem la frizer, specialist în scoaterea dinţilor şi să-l întrebăm, de ce acest dinte e anume aşa.

Noi toţi ne-am dat jos de pe acoperiş şi ne-am îndreptat către acel frizer, printre toate eu, ca „eroul-zilei", mergeam înainte la toţi.

Frizerul, neglijent s-a uitat la dinte, a spus, că aceasta-i doar o „măsea-de-minte" şi este ea aşa la toţi acei oameni de gen masculin, care pînă la prima pronunţare de „tată şi mamă" s-au hrănit cu lapte exclusiv numai de la mama naturală şi care deosebesc din prima dată din mai multe feţe pe tatăl său natural.

De la totalitatea efectelor acestui eveniment, în timpul căruia s-a făcut „jertfă-deplină-săraca-mea-măsea-de-minte", în afară de, că conştiinţa mea de atunci întotdeauna şi referitor la toate a început să îmbibe în sine cea mai rezultată esenţă a esenţei testamentului bunicii mele decedate, Fie-n Împărăţia Cerurilor, în mine atunci de asemenea, în rezultatul acelui fapt, că eu nu m-am adresat, pentru a lecui fostul recipient al dintelui meu la un „dentist-cu-diplomă", ce practic n-am putut să fac din cauza distanţei de unde ne aflam şi centrele culturale moderne şi datorită acestui fapt, din acel recipient a început cronic cîte puţin să se scurgă „ceva", avînd proprietatea, cum mi s-a făcut cunoscut de asemenea numai nu demult datorită explicaţiilor a unui foarte cunoscut meteorolog, cu care am fost nevoit întîmplător să mă fac, cum se spune – „camarad-de-suflet" pe fonul deselor întîlniri în restaurantele de noapte de pe Montmartre a Parisului, trezeşte interes şi înclinaţie spre descoperirea cauzelor oricărui „fapt-real" straniu, şi care proprietate, nu din moştenire transmisă în prezenţa mea generală, treptat ea singură şi m-a adus la aceea, că eu la urma urmei am devenit specialist în examinarea oricăror „fenomene-stranii" cît a celor din calea mea, atît şi a celor transversale.

Această nouă formată după acest eveniment în mine proprietate, cînd eu m-am transformat deja, în caracterizatul de mine om tînăr, desigur cu asistenţa „Domnului-Tutoror-Nemilosul-Geropas", adică „scurgerea-timpului"; s-a

făcut pentru mine nestingătoare, întotdeauna puternic înflăcărînd şi încălzind conştiinţa mea, vatră.

Al doilea din amintiţii factori de viaţă făuritori deja pentru fuzionarea definitivă a testamentului bunicii mele dragi cu toate datele, ce alcătuiesc individualitatea mea generală, sunt totalitatea senzaţiilor, primite de la nişte informaţii întîmplător percepute de mine referitor la întîmplata aici la noi pe Pămînt anume istorie apariţiei acelui „principiu", care, cum s-a aflat în conformitate cu clarificările domnului Allan Kardec în timpul uneia „absolut-tainice" sesiuni de spiritism, s-a făcut în cele din urmă peste tot printre fiinţe asemănătoare nouă, apărute şi existente pe toate alte planete ale Universului Măreţ al nostru, – unul din principalii „principii-de-viaţă".

Formularea verbală acestui, acum „a-tot-universului", principiu de viaţă e următoarea: „Dacă-de-chefuit-atunci-de-chefuit-cu-expediere".

Ca urmare a acelei, că acest „principiu" este public universal, a apărut pe aceeaşi planetă, pe care aţi apărut şi dvs, şi încă în plus existaţi, aproape permanent cîntînd şi parţial dansînd „foxtrot", de aceea eu nu mă socot în drept să ascund de dvs informaţiile cunoscute de mine, ce explică careva detalii apariţiei şi acestui fapt public universal.

La scurt timp după introducerea definitivă în natura mea a caracteristicii amintite, adică dorinţa inexplicabilă pentru clarificarea cauzelor apariţiei oricăror „fapte-reale", eu, cînd am nimerit prima dată în inima Rusiei, în oraşul Moscova, negăsind acolo nimic altceva pentru satisfacţia acestei ale mele necesităţi psihice, m-am ocupat cu studierea diferitor povestioare şi proverbe ruseşti.

Şi iată odată, printre altele, am fost nevoit, nu ştiu întîmplător oare sau tot în rezultatul unor secvenţe regulate obiective, să aflu următoarele:

Un oarecare rus, care era după înfăţişarea sa exterioară pentru cei din jur un simplu negustor, trebuia să meargă cu unele treburi din oraşul său provincial în această a doua capitală a Rusiei, oraşul Moscova, şi fiul său, preaiubit, ca urmare la ceea, că semăna cu maică-sa, l-a rugat să aducă de acolo o oarecare carte. Cînd acest autor măreţ al „principiului-de-trai-a-tot-unuversului" a ajuns în Moscova, el acolo cu un prieten de-al său, cum se presupunea şi cum pînă în prezent, se pare că se presupune, au băut, cum se spune „din-plin", „vodcă rusească" adevărată.

Şi cînd aceşti doi locuitori ai grupării moderne şi măreţe a însufleţiţilor bipezi, după ce-au băut un număr respectiv de pahare de „bunătate-rusească” au început să vorbească referitor la întrebarea, cum acolo numesc – „luminarea-poporului”, şi de început cu aşa întrebare discuţiile proprii încă de demult a devenit acolo o obişnuinţă, negustorul, deodată după asociere aducîndu-şi aminte de rugămintea fiului său, a hotărît că acum împreună cu prietenul său să meargă la magazinul de cărţi şi să-i cumpere cartea.

În magazin negustorul, răsfoind cartea dată lui de vînzător, întreabă de preţul ei.

Vînzătorul răspunde, că această carte costă şaizeci de bănuţi.

Negustorul, observînd, că pe coperta cărţii e însemnat preţul numai de patruzeci şi cinci de bănuţi, mai întîi într-un mod straniu şi deloc caracteristic în general pentru un locuitor rus se gîndeşte, şi apoi, făcînd careva manipulare cu umerii săi, îndreptîndu-se şi umflînd pieptul, asemenea unui ofiţer de poliţie, aproape înlemneşte şi după o oarecare pauză foarte calm, dar cu intonaţie în voce, exprimînd mare autoritate, spune:

– Uite aici e scris patruzeci şi cinci de bănuţi. De ce oare dvs cereţi şaizeci?

Atunci vînzătorul, făcînd o faţă „uleioasă”, cum aceasta e caracteristic la toţi vînzătorii, afirmă: cartea într-adevăr costă patruzeci şi cinci de bănuţi, dar noi trebuie s-o vindem cu şaizeci, fiindcă cincisprezece bănuţi costă expedierea ei.

După aşa răspuns din partea vînzătorului la negustorul nostru rus, derutat de aceste două lucruri contrare, dar evident fapte ce clar se concordau, aparent a început ceva în interiorul lui să se întîmple. Şi iată atunci el, îndreptîndu-şi privirea în pod, iarăşi stă pe gînduri, de data aceasta asemenea profesorului englez inventatorul capsulei pentru untură de castor, şi apoi, deodată întorcîndu-se către prietenul său, scoate din el prima dată pe lume acea formulare de cuvinte, care, exprimînd în esenţa sa un adevăr obiectiv incontestabil, a primit de atunci caracterul de maximă.

Dar a spus el aceasta atunci cu următoarea adresare către prietenul său:

– Nu-i nimic, dragul meu! Noi această carte vom lua-o. Azi oricum noi chefuim. Dacă chefuim, atunci să chefuim cu expediere!

Iată anume atunci, cum numai toate acestea de mine au fost conştientizate, în mine nefericitul, condamnat încă în viaţă să încerc frumuseţea „Iadului”, s-a început şi în decursul a destul de mult timp a continuat să se întîmple ceva

foarte straniu, niciodată pînă atunci, nici după aceasta de mine simţit. Şi anume – printre toate obişnuitele ce se petreceau în mine asociaţii din diferite izvoare şi retrăiri a început să se întîmple ceva de felul la „cursele-de-cai-amesticate”, ce existau şi, se pare, mai există şi acum la hivineni.

În acelaş timp cu aceasta în toată coloana vertebrală a mea s-a început o mîncărime puternică, aproape insuportabilă, şi în centrul „plexului-solar” al meu – colici, de asemenea insuportabili, şi toate acestea, adică aceste stranii duble, una pe alta agitîndu-se senzaţii după trecerea unui oarecare timp deodată s-au schimbat cu o aşa stare interioară liniştită, pe care eu am retrăit-o în următoarea mea viaţă doar odată, cînd asupra mea efectuau ceremonia de „mare-iluminare” în frăţia „Productătorilor-de-unt-din-aer”. Dar apoi, cînd „Eu”, adică acel al meu „ceva-necunoscut”, pe care în adînca străvechime un oarecare straniu, denumit de cei din jur, cum şi noi acum numim asemeni „învăţaţi”, a determinat: ca „anumită-apariţie-relativă-trecătoare-ce-depinde-de-calitatea-funcţionizării-gîndului-simţurilor-şi-automatismul-organic”, dar după definiţia altuia, de asemenea celebru în vechime, omului de ştiinţă arab Mal-al-Lelea, a cărui definiţie, la ţanc de spus, apoi a fost preluată şi în alt mod repetată nu mai puţin celebru deja de înţeleptul grec, ce se numea Xenofon, este „rezultatul-totalităţii-conştiinţei-subconştiinţei-şi-instinctului”; deci aşa, cînd acel al meu anume „Eu” în acea stare a atras atenţia sa uluită în interiorul meu, atunci, în primul rînd – foarte clar a constatat, că tot, pînă la ultimul cuvînt, clarificat aceasta deveni maxima „a-tot-universului-de-trai”, în mine s-a transformat într-o anumită deosebită substanţă cosmică şi, contopindu-se cu deja demult de atunci cristalizat în mine de la testamentul bunicii mele decedate date, le-a transformat pe ele în „ceva” şi acel „ceva”, împrăştiindu-se peste tot în a mea prezenţă generală, s-a depus în fiecare atom, ce compun această generală prezenţă, pentru totdeauna, şi-n al doilea rînd, acesta al meu de rău-augur „Eu” deodată a simţit clar şi cu un impuls de supunere şi-a dat seama de acel pentru mine fapt regretabil, că din acest moment eu deja vrînd-nevrînd întotdeauna, în toate fără excepţie, va trebui să mă afirm în conform cu aşa caracteristică, formată în mine nu după legile moştenirii, nu sub influenţa condiţiilor înconjurătoare, dar acelei apărute în prezenţa mea generală sub acţiunea a trei, nimic comun neavînd între ele, cauze exterioare întîmplătoare şi anume: datorită, în primul rînd – testamentul uneia, devenită fără orice dorinţă de-a a mea cum nu ar fi acolo cauza pasivă a cauzei apariţiei mele; în al doilea rînd – de la dintele meu propriu dezbătut de un oarecare băieţel-năstruşnic, principal din cauza „balelor” lui; şi în al treilea rînd – datorită formulării de cuvinte, descoperită în stare de beţie de o personalitate complet străină mie a unui oarecare „negustor rus”.

Pînă a face cunoştinţă cu acest „principiu-de-trai-a-tot-universal” eu, dacă şi înfăptuiam orice manifestări altfel, decît alţii asemeni mie animale bipede, apărute şi vegetate cu mine pe una şi aceeaşi planetă, atunci făceam aceasta automat şi numai uneori semiconştient, dar după acest eveniment am început deja tot să fac conştient, anume cu o senzaţie instinctivă a două unite impulsuri de autosatisfacţie şi conştiinţa de sine de îndeplinirea corectă şi cinstită a datoriei mele faţă de Natura Mumă.

Trebuie chiar de subliniat, că, deşi şi pînă la acest eveniment eu deja făceam tot nu aşa cum fac alţii, dar ale mele manifestaţii de aşa fel aproape că nu se aruncau în ochi ce se găseau în jurul meu a pămîntenilor mei, dar din momentul, cînd esenţa acestui principiu de trai aşa de spus s-a asimilat cu natura mea, atunci orice manifestare de-a mea, cît special pentru anumite scopuri oarecare, atît şi simplu cum se spune „neavînd-ce-face”, pe de o parte au căpătat creaţie de viaţă şi au început a facilita apariţia „bătăturilor” pe diferite organe de percepţie a oricărei fără excepţie asemeni mie creaţie, direct sau indirect îndreptîndu-şi atenţia către acţiunile mele, iar pe de altă parte, eu orice întreprindere proprie singur, conform testamentului bunicii mele decedate, am început să le aduc pînă la limite maximal posibile, cu toate acestea în mine singur de la sine am căpătat o obişnuinţă, pentru ca întotdeauna cît la începutul unei trebi noi, atît şi la orice schimbare de direcţie, desigur pe scară mai largă, întotdeauna de spus în sine sau cu glas tare: „Dacă chefuim, atunci să chefuim cu expediere”.

Iată, de exemplu, de asemenea în acest caz, în timp ce mie în puterea ce nu depinde de mine cauze, dar scurse din împrejurările mele întîmplătoare, în mod straniu trăită viaţă, sunt nevoit să scriu cărţi, eu trebuie şi aceasta s-o fac aşa, treptat determinat de la diferite de viaţă create combinaţii extraordinare şi depunîndu-se în fiecare atom a principiului meu general de existenţă.

Aşa al meu principiu psiho-organic de această dată voi începe să pun în aplicare că, în loc de aceea, de a urma din veac în veacuri şi în timpul prezent obişnuinţei stabilite ea la toţi scriitorii, de a lua pentru scrierile lor diferite evenimente, care cică s-au întîmplat sau se întîmplă pe Pămînt, voi lua pentru scrierea mea – toată Lumea. Şi în acest caz „de-luat-atunci-de-luat”, adică „dacă-chefuim-atunci-să-chefuim-cu-expediere”.

La scara Pămîntului poate scrie fiecare scriitor, dar eu doar nu-s fiecare!

Oare eu pot să mă limitez cu unul acesta al nostru în sens obiectiv „pămînt-mizer”?!

Eu aceasta să fac aşa nu trebuie, adică să fac subiectul scrierilor mele acel, ce i-au în general alţi scriitori, deja numai din anume cauza aceea, care poate să fie într-adevăr corect că, despre ce afirmă spiritiştii noştri învăţaţi şi bunica mea va afla despre aceasta. Vă închipuiţi oare singur, ce poate atunci să se întîmple cu ea, cu gingaşa mea, dragă bunică?!

Păi ea se va întoarce în sicriul ei nu o singură dată, cum aceasta de obicei se spune, dar cum eu o înţeleg în special acum, cînd deja cum trebuie m-am „dresat" să fiu în locul altuia, ea se va întoarce de multe, multe ori: aşa de multe ori, că probabil, se va transforma într-o „giruetă-irlandeză".

Dvs, cititorule, vă rog nu vă faceţi griji, eu şi despre Pămînt de asemenea desigur voi scrie, dar voi scrie cu o aşa atîrnare imparţială, pentru ca însuşi această mică planetă în comparaţie cu altele, aşa şi tot ce se găseşte pe ea, să corespundă acelui loc, pe care într-adevăr ea îl ocupă şi trebuie, în conformitate chiar cu a dvs sănătoasă, desigur datorită conducerii mele, logică, să ocupe în Marele Univers al nostru.

Eu, desigur, trebuie în aceste scrieri ale mele diferiţi aşa-numiţii „eroi" de asemenea să-i fac nu de aşa tipuri, cum pe ei îi desenează şi cum pe ei îi împuternicesc pe Pămînt scriitorii de toate rangurile şi epoci, adică de felul la Ion Păpuşoi sau Petru Marinescu, născuţi din greşeală şi care nu acumulează în procesul formării către „viaţa-responsabilă" hotărît nimic din aceea ce se cuvine să aibă o apariţie asemeneni cu Dumnezeu, adică omul, dar progresiv dezvoltînd în sine pînă la ultima răsuflare numai aşa diferite „frumuseţi", cum de exemplu: „desfrînare", „băloşire", „îndrăgostire", „maliţioşenie", „bunătate", „invidie" şi tot aşa asemănătoare necuvenite omului vicii.

Eu intenţionez în scrierile mele eroii să-i fac de aşa tipuri, pe care oricine, cum se spune – „vrînd-nevrînd", va trebui să-i simtă cu toată fiinţa lui ca ceva real şi în relaţie cu care fiecare cititor, numaidecît trebuie să se cristalizeze datele pentru închipuirea că, ei într-adevăr sunt „ceva", dar nu simplu „ceva-să-fie".

În timpul ultimelor săptămîni, cînd eu încă cu trupul nemişcat stăteam în pat şi în gînd alcătuiam programul scrierii mele viitoare şi chibzuiam forma şi ordinea expunerii ei, eu pînă ce am hotărît ca erou principal în primele mele serii a scrierilor mele să-l fac... ştiţi pe cine?.. Pe Însumi Marele Belzebut, şi aceasta necătînd chiar la aceea, că aşa alegere a mea poate de la începutul începutului să trezească în gîndirea majorităţii cititorilor o aşa asociaţie de gînduri, care în ei trebuie să genereze diferite impulsuri automate de rezistenţă de la acţiune, desigur ce se formează în psihica oamenilor din cauza diferitor condiţii stabilite nenormale în viaţa noastră exterioară, acea totalitate

de date, care se cristalizează în general în oameni mai ales datorită existenţei şi înrădăcinatei în viaţa lor notorie, aşa numita „morală-religioasă” şi, prin urmare, în ei inevitabil vor trebui să se adune date pentru inexplicabila ostilitate referitor la persoana mea.

Ştiţi ceva, cititorule?

Eu tot desigur în orice caz, dacă dvs, necătînd la preîntîmpinarea mea, veţi hotărî să riscaţi să continuaţi să faceţi cunoştinţă cu următoarele mele scrieri şi vă veţi stărui să le primiţi întotdeauna cu o prezenţă de impuls imparţial şi să înţelegeţi anume esenţa acestor de mine deja hotărîte să fie luminate întrebări, şi de asemenea avînd în vedere acea caracteristică psihicii omeneşti deosebire, ca lipsa de resistenţă pentru perceperea chiar şi a binelui se poate întîmpla exclusiv doar atunci, cînd se stabileşte, aşa zisul – „contact-reciproc-de-sinceritate-şi-încredere”, doresc deja acum să recunosc dvs sincer referitor la apărutele în a mea gîndire asociaţii, depuse în rezultatul în corespunzătoare sferă a conştiinţei mele acea dată, care i-a şoptit întregului meu tot să aleg pe eroul principal pentru scrierile mele anume pe aşa individ, cum este închipuit de privirea dvs interioară acel anume domnul Belzebut.

Aceasta eu nu am făcut fără şmecherie.

Dar şmecheria din partea mea se reduce simplu la acea presupunere logică, că, dacă voi da lui Belzebut o aşa atenţie, atunci El, în care eu nu mă îndoiesc, neapărat va dori să-mi mulţumească, ajutîndu-mă în aceste gîndite ale mele scrieri cu toate disponibile Lui moduri.

Deşi domnul Belzebut şi e făcut, cum se spune, din „alt-aluat”, dar fiindcă El tot poate gîndi, dar principalul, fiindcă El are, cum mie demult mi-a fost cunoscut datorită compunerilor călugărului catolic vestit, fratele Foulon, „coadă-ondulată”, atunci eu, fiind din practică complet convins, că ondularea niciodată nu este naturală, dar se poate numai primi de la diferite manipulări intenţionate, şi de asemenea în baza formatei în ale mele conştiinţe de la citirea cărţilor despre chiromanţie „logică-sănătoasă”, am hotărît, că domnul Belzebut de asemenea trebuie să posede nu o mică parte de vanitate şi de aceea Lui îi va fi prea incomod să nu-l ajute pe cela, care va face publicitate numelui Său.

Nu degeaba al nostru incomparabil, învăţător comun – Molla Nasr-Eddin des vorbeşte: „Fără-unsoare-nu-numai-a-trăi-e-suportabil-dar-şi-să-respiri-nicăieri-nu-se-poate”.

Iar alt înţelept pămîntean, de asemenea s-a făcut aşa datorită prostiii mari a oamenilor noştri, cu numele de Kozma Prutkov, despre tot aceasta a pronunţat următoarele: „Nu-vei-unge-nu-vei-merge”.

Ştiind aceasta şi multe alte asemeni maxime ale înţelepciunii populare, existente de veacuri, în viaţa comună a oamenilor, eu şi am hotărît „să-l ung” anume pe domnul Belzebut, la care, cum fiecare înţelege, posibilităţi şi cunoştinţe sunt atîtea, mai mult decît suficient.

Ajunge bătrîne! Glumele la o parte, chiar şi cele filozofice. Tu, se pare, datorită diferitor asemeni devieri deja ai încălcat unul din principiile de bază, construit de tine şi pus la baza rînduitului sistem pentru transpunerea în viaţă a visului tău prin intermediul acestei profesii noi, care de asemenea constă în faptul, ca întotdeauna să ţi-i minte şi să te conformezi cu faptul slăbirii funcţiei gîndirii a cititorului modern şi să nu-l supraîncarci cu percepţia a multor idei în decursul unui timp scurt. În plus, cînd eu l-am rugat pe unul din mereu atîrnaţi lîngă mine oameni, cu scopul de a fi „vrednic-să-nimerească-n-rai-cu-tot-cu-cizme”, să-mi citească cu glas tare la rînd tot, ce de mine a fost scris în acel capitol introductiv, al meu acel, ce se numeşte „Eu”, cu participarea desigur a tuturor componentelor din psihica mea caracteristică din perioada vieţii trecute de o varietate determinată de date, ce dau, printre altele, înţelegere de asemenea şi a psihicii altor varietate de tipuri de creaţii asemeni mie, cu certitudine a constatat şi a conştientizat, că în prezenţa generală oricărui fără excepţie cititor inevitabil deja trebuie datorită numai acestui prim capitol să apară „ceva”, ce automat dă naştere la resentimente în ceea ce priveşte persoana mea.

Sincer vorbind, nu aceasta în acest moment mă nelinişteşte, dar mă nelinişteşte acel fapt, constatat de asemenea la sfîrşitul citirii amintite, că totalitatea generală a tot expus în acest capitol, toată prezenţa mea generală, în care amintitul „Eu” joacă un rol foarte mic, s-a manifestat complet opus acelei porunci a lui al nostru comun, de mine deosebit respectat, învăţătorul Molla Nasr-Eddin, care este formulată de el cu cuvintele aşa: „Niciodată-nu-băga-băţul-în-stupul-de-albine”.

Emoţia din cauza conştientizării, că în cititor numaidecît trebuie să apară în privinţa mea neplăcere, răspîndită-n tot sistemul, ce efectuează simţirea mea, de odată s-a liniştit, cum numai în gîndul meu mi-am amintit un proverb străvechi rus: „Nu este supărare, care cu timpul să nu se macine ca fiece cereale în făină”.

Dar apărută în acelaş sistem emoţie de la conştientizarea gafei mele în sensul acţiunii poruncii lui Molla Nasr-Eddin în acest moment pe mine tot nu numai în glumă mă neliniştește, dar începîndu-se în a mele ambele, recent căpătate suflete, nu foarte straniu proces, manifestîndu-se în formă deosebită de rîie, deodată după aceea, cum eu asta am înţeles, a început progresiv să se mărească pînă la aceea, că acum răspunde şi produce aproape o durere insuportabilă în regiunea puţin mai jos de partea mea dreaptă şi fără această răsfuncţionizare a „plexului-solar”.

Aşteptaţi, aşteptaţi... Se pare că acest proces tot se opreşte şi deja în toate sălbăticiile conştiinţei mele şi chiar, spunem, pînă ce încă „subconştiinţă” începe să apară toate necesare încrederea totală în aceea, că ea se va opri complet, fiindcă eu mi-am amintit de altă înţelepciune de viaţă, sensul căruia a îndreptat gîndirea mea la acea închipuire, că dacă eu şi am procedat împotriva sfatului onorabilului Molla Nasr-Eddin, în schimb fără premeditaţie am procedat conform principiului în mare parte simpatic şi, deşi nu s-a făcut peste tot pe Pămînt cunoscut, dar niciodată uitat de cei, care cel puţin odată s-au întîlnit cu el, frumoasa nestemată – a Carapetului Tiflisian.

N-ai ce să-i faci, – de-ndată ce acest capitol introductiv a ieşit aşa de lung, atunci nu va fi mare nenorocire, dacă-l vom lungi încă puţin cu povestea şi despre ober-simpaticul Carapet Tiflisian.

Înainte de toate trebuie de spus, că treizeci sau treizeci şi cinci de ani în urmă la depozitul feroviar din Tiflis era un „fluier-cu-aburi”.

În fiecare dimineaţă fluiera pentru aceea, ca să trezească lucrătorii feroviari şi meşterii depozitului, dar cum gara din Tiflis stă pe un loc ridicat, atunci acel fluierat era auzit aproape prin tot oraşul, şi trezea nu numai muncitorii feroviari, dar şi pe alţi locatari ai oraşului Tiflis.

Mie-mi pare, cu această ocazie cîrmuirea orăşenească chiar avea o oarecare corespondenţă cu conducerea feroviară referitor la deranjarea somnului de dimineaţă a orăşenilor paşnici.

A da drumul la aburi în fiece dimineaţă în acel fluier taman şi intra în responsabilităţile acestui anume Carapet, ce muncea atunci în acel depozit.

Şi iată, cînd el, venea dimineaţa în depozit, se apropia de funie, cu ajutorul căreia se dădea drumul la aburi în fluier, el, înainte de a apuca funia şi să tragă, mătăhăia din mîini în toate părţile şi foarte serios, asemeni unui mula mahomedan din minaret, tare striga:

– Mama voastră-i aşa, tatăl vostru-i aşa, bunelul vostru îi răsaşa; fie ca ai voştri ochi, urechi, nas, splină, pancreas, bătăturile ş.a.m.d. – cu un cuvînt el pronunţa în diferite moduri toate înjurăturile, pe care numai le ştia, şi numai după aceea trăgea de funie.

Cînd eu am aflat despre acest Carapet şi despre obişnuinţa lui, eu odată l-am vizitat după, cum atunci vorbeau, „sabatul-de-seară" cu un nu prea mare burduf de vin Kakhetinian şi după îndeplinirea de acolo, inevitabil necesar, fastuosul „ritual-de-toast" am întrebat, desigur în forma corespunzătoare conform localelor, dificile, stabilite în timpul relaţiilor reciproce „amabilităţi", de ce el aceasta aşa face.

El, terminînd dintr-o înghiţitură paharul său şi cîntînd odată celebrul, de asemenea inevitabil la cinstire, cîntec georgian: – „Puţin-am-crăpat-noi", fără a se grăbi a început să vorbească aşa:

– Aşa cum dvs vinul îl beţi nu ca cei moderni, adică nu numai pentru vizibilitate, dar într-adevăr sincer, atunci aceasta după mine arată, că dvs despre această a mea obişnuinţă doriţi să aflaţi nu din curiozitate, cum inginerilor şi tehnicienilor noştri, dar într-adevăr din cauza dorinţei proprii de cunoaştere, şi de aceea eu vreau şi chiar socot o datorie a mea să recunosc dvs sincer referitor la cauza precisă şi despre acelea ale mele interioare aşa zilele „îngrijorate-chibzuieli", care m-au adus la aceasta şi treptat au introdus în mine aşa deprindere.

Şi el a povestit următoarele:

– Mai demult eu lucram de asemenea în acest depozit în tura de noapte în calitate de lucrător la negru pentru a spăla cuptoarele locomotivelor, dar cînd au adus aici aşa fluier cu aburi, şeful depozitului, luînd evident în consideraţie vîrsta mea şi inutilitatea mea pentru aşa muncă grea, mi-a poruncit să mă ocup numai de aceea, ca să vin exact la un timp stabilit dimineaţa şi seara şi să dau drumul la aburi în fluier.

Deja în prima săptămînă în aşa a mea slujbă nouă eu odată am observat, că după îndeplinirea acestei matinale responsabilităţi ale mele în mine în decurs de o oră-două se întîmplă o anumită stranie stîngăcie.

Cînd deja, mărindu-se cu fiece zi, această stranie stîngăcie la urma urmei s-a transformat într-o determinată neliniște instinctivă şi de la aceasta a dispărut mie pofta chiar şi la „mahohi", atunci eu din timpul cela am început aproape întotdeauna să mă gîndesc şi să chibzuiesc, pentru a găsi cauza acesteia.

Deosebit de încordat se gîndea despre aceasta nu ştiu de ce în timpul sosirii mele la serviciu şi plecării acasă. Aşa a continuat timp de şase săptămîni şi în tot timpul acesta cum eu nu mă străduiam – categoric nimic nu puteam chiar aproximativ pentru mine să clarific.

În sfîrşit, cînd mie bătăturile la mîini de la funia fluierului definitiv s-au întărit, eu deodată complet întîmplător am aflat, de ce aceste în mine se întîmplă.

Impulsul pentru corecta mea închipuire, în rezultat s-a scurs referitor la aceasta într-o convingere neclintită, a servit o strigătură, întîmplător auzită în următoarele destul de originale circumstanţe:

Odată dimineaţa eu, ne împlinindu-mi somnul, ca urmare la, că prima jumătate de noapte am stat la vecinul meu cu ocazia încreştinării a lui a noua fiică, dar în a doua jumătate m-am luat cu cititul nimerite la mine întîmplător a unei cărţi foarte rare şi interesante cu denumirea „Preziceri şi magie", în grabă mergeam să dau drumul la aburi şi de odată văd la colţ măcelarul cunoscut, slujind la conducerea orăşănească, ce-mi făcea semne să mă opresc.

Responsabilitatea acestui al meu cunoscut măcelar constă în aceea, că el trebuia la un timp anumit să meargă prin oraş însoţit de un ajutor cu o căruţă construită special, să prindă ce-i apar în cale cîini vagabonzi, ce nu aveau pe zgardă emblemă de metal, eliberate de Conducerea Orăşenească la achitarea impozitului, şi să ducă aşa cîini la măcelăria orăşenească, unde pe ei în decurs la două săptămîni îi ţineau în îngrijire dependentă orăşenească, hrănindu-i cu resturi de la măcelărie, şi după expirarea acestui termen, dacă în acest răstimp nu apăreau stăpînii lor şi nu plăteau impozitul stabilit, cu o vestită solemnitate îi mînau într-o trecere, care ducea direct într-un cuptor special ce se afla acolo, şi după un mic timp din altă parte acestui binefăcător şi vestit cuptor cu un îmbătător murmur în favoarea patriarhilor oraşului nostru curgea transparentă şi pînă la ideal de curată, o anumită cantitate de untură pentru confecţionarea săpunului, şi încă probabil pentru altceva anume şi cădeau cu nu mai puţin îmbătător pentru auz foşnet nu puţină cantitate de substanţe folositoare pentru îngrăşăminte.

Capturarea asemenilor cîini de al meu cunoscut măcelar se efectua cu următorul, foarte simplu şi dibaci pînă la minunăţie, truc:

El are undeva de el dobîndită o plasă obişnuită veche mare pentru prinderea peştilor, pe care el în timpul acestor ale sale pentru binele general al omului excursii prin mahalalele oraşului nostru poartă deja în mod corespunzător

aşezată pe umărul său puternic, şi, cînd nimereşte în sfera lui de vedere şi straşnică pentru tot ochiul neamul cîinesc, un aşa cîine „fără-paşaport” el, fără grabă, cu uşurinţa panterei se furişează mai aproape de el, şi prinzînd momentul de interesare sau îndeletnicire cu ceva anume însemnat de el singur din ai săi supuşi, aruncă peste el plasa sa şi foarte dibaci îl încurcă, şi apoi, aducînd căruţa mai aproape, îl „descurcă” cu aşa calcul, ca cîinele să nimerească exact chiar în cuşcă, făcută la căruţă.

Cînd acest cunoscut al meu măcelar m-a oprit, el taman ţintea pe jertfa sa următoare în aşteptarea momentului potrivit ca să arunce peste el plasa în timpul, ce el stătea şi, dădînd din coadă, se uita la altă căţea.

Numai ce el dorea aceasta să facă, cînd de odată s-a împrăştiat sunetul clopotului bisericii din preajmă, chemînd locuitorii la prima rugăciune de dimineaţă.

De la acest neaşteptat împrăştiindu-se în liniştea dimineţii sunet, cîinele, speriindu-se, mai devreme s-a dat la o parte, dar apoi ca turbat s-a năpustit să fugă la galop în lungul străzii pustii.

Iată anume atunci măcelarul, supărat de toate acestea pînă la capetele părului de subţiori, a aruncat plasa sa pe cărare şi, scuipînd peste umărul său stîng, tare a strigat: „Eh... drăcie! Aţi găsit şi timpul cînd să sunaţi!”

Cum numai această exclamare a măcelarului a ajuns pînă la aparatul meu de închipuire, în el a început să roiască diferite aşa gînduri, care la urma urmei şi m-au adus la justa după părerea mea înţelegere, de ce anume se întîmplă în mine zisa neliniştire instinctivă.

După aceea, cum eu aceasta am înţeles, în mine în primul moment chiar a apărut un sentiment de supărare faţă de mine, că în capul meu pînă atunci nu putea să vină un aşa simplu şi clar gînd.

Eu am simţit cu toată fiinţa, că aşa acţiune a mea asupra vieţii publice nu putea să producă asupra mea alt rezultat, cum era acea senzaţie, care se întîmplă în tot acest timp în prezenţa mea generală.

Şi într-adevăr, doar fiecare om, trezit de creatul de mine zgomot a fluierului de tren, deranjînd somnul lui de dimineaţa, fără orice îndoială trebuie să mă înjure „pe-ce-lumea-stă”, anume pe mine, cauza acestei întîmplate cacofonii infernale şi fără orice îndoială, datorită acestuia din toate părţile spre persoana mea trebuiau să se scurgă vibraţii de orice fel a urărilor neplăcute.

În acea însemnată dimineaţă eu, cînd după îndeplinirea responsabilităţii mele stăteam într-o obişnuită stare din ultimul timp în cîrciuma din apropiere şi mîncam „Khash” cu usturoi, continuînd să mă gîndesc, am ajuns la o hotărîre, că, dacă eu voi înjura mai devreme pe toţi, cărora poate să li se pară acest serviciul al meu pentru binele unora din mediul lor ca o acţiune revoltătoare, atunci, conform explicaţiilor citite de mine în carte „Preziceri şi magie”, cît nu m-ar înjura toţi aceştea, cum pe ei putem să-i numim, „aflîndu-se-în-sfera-idiotimului”, adică între somn şi trezire, aceasta asupra mea nu va avea nici un efect.

Şi într-adevăr, de atunci de cînd eu am început aşa să procedez, în mine nu se mai simţea menţionata nelinişte instinctivă.

Şi acum, cititorul meu răbdător, mă rog, într-adevăr trebuie cu aceasta să termin capitolul introductiv. Trebuie numai să-l semnez.

Acel pe care...

Stai... Înregistrare neînţeleasă! Cu semnătura deja să glumim nu se poate, fiindcă cu tine din nou vor face acelaş lucru, care odată l-au făcut într-un stat din Europa Centrală, unde pe tine te-au obligat să plăteşti zece ani pentru casă, pe care ai închiriat-o trei luni, numai pentru aceea, că tu singur cu mîina ta ai semnat o hîrtie, unde te obligai în fiece an să reînnoieşti contractul de chirie a acestei case.

Desigur, după aceasta şi multe alte asemănătoare cazuri din practica mea de viaţă mie îmi trebuie în sensul semnăturii mele să fiu în orice caz foarte şi foarte atent.

Ei lasă, –

Acel, pe care în copilărie îl numeau „Tatah”, aproape încă în tinereţe – „Negruvopsit”, mai tîrziu – „Grecul Negru”, şi în anii mijlocii – „Tigrul Turchenstan”, dar acum numesc „nu-ca-pe-cineva-aşa-să-fie”, dar cu adevăratele „Monsieur” sau „Mister” Gurdjieff, sau ruda lui „Cneazul Muhranschii”, sau, în sfîrşit, – simplu „Învăţător-de-Dansuri”.

Cap. 2. Prolog. De ce Belzebut a fost în sistemul nostru solar

Aceasta a fost în anul 223 conform calculării obiective a timpului după crearea Lumii, sau, cum ar spune pe „Pămînt”, în anul 1921 după Naşterea lui Hristos.

Prin Univers zbura o navă „interspaţială” de mesajerie „Karnak”.

Aceasta zbura din spaţiile „Asuparaţata”, adică din spaţiile „Calea Lactee”, de pe planeta „Karataz” spre sistemul solar „Pandeţnoh”, soarele căreia pe Pămînt se numeşte „Steaua Polară”.

În menţionata navă „interspaţială” se afla Belzebut cu apropiaţii săi şi suita sa.

El se îndrepta spre planeta „Revozvradendr”, la o adunare specială, în care a acceptat să ia parte la rugămintea vechilor săi prieteni.

Doar amintirea unei vechi prietenii l-a determinat să accepte această invitaţie, deoarece el era deja bătrîn şi un astfel de drum lung şi asociat cu el cazuri inevitabile prezentau pentru vîrsta lui deloc o sarcină uşoară.

Chiar nu demult înainte de această călătorie Belzebut s-a întors la el pe planeta „Karataz”, unde a primit apariţia sa şi departe de care, din cauza independentelor faţă de esenţa lui împrejurări, el a trăit mulţi ani din existenţa sa în neobişnuite pentru natura lui condiţii.

Această îndelungată neobişnuită pentru el existenţă şi legate de el neobişnuite pentru natura sa percepţii şi nefireşti pentru esenţa sa experienţe nu au scăpat să lase în el o amprentă vizibilă.

În plus, timpul însuşi deja a trebuit să-l îmbătrînească; dar menţionatele neobişnuitele condiţii de existenţă l-au adus pe Belzebut, anume acel Belzebut, care avuse odată o excepţional de puternică, fierbinte şi frumoasă tinereţe, de asemenea la o bătrîneţe neobişnuită.

Demult, demult, cînd Belzebut exista încă pe planeta sa „Karataz”, el a fost, datorită inteligenţei sale excepţionale, luat la slujbă pe „Soarele-Absolut”, unde are locul principal de reşedinţă DOMNUL DUMNEZEUL nostru INFINIT, şi acolo Belzebut, printre alţii asemeni lui, a început să facă parte din apropierea LUI INFINITĂ.

Iată anume în acel timp Belzebut, datorită minţii sale tinere încă neformate, şi datorită tinerei, prin urmare fierbinţi, gîndiri a sale cu asociere curentă inegală, anume gîndirii, care se baza, cum este caracteristic fiinţelor ce n-au devenit încă definitiv responsabile, pe concepte înguste, odată a văzut în administrarea Lumii ceva care i s-a părut „nelogic” şi, găsind susţinere printre camarazii săi, la fel ca şi el, fiinţe încă neformate, – s-a amestecat unde nu-i fierbea oala.

Datorită naturii aprigi şi puternice a lui Belzebut, intervenţia lui împreună cu camarazii săi atunci foarte repede au acaparat toate minţile, şi toate acestea aproape erau să aducă regatul central al Megalocosmosului la revoluţie.

Aflînd despre aceasta, INFINITATEA LUI, necătînd la mare LUI iubire şi toate ce LE iartă, a fost nevoit să-l exileze pe Belzebut cu camarazii săi într-una din îndepărtatele mahalele ale Universului, şi anume, în sistemul solar „Ors", care locuitorii de acolo îl numesc simplu „sistem-solar", şi să determine locaţia pentru existenţa lor una din planetele acestui sistem solar, şi anume – planeta „Marte", cu dreptul de a trăi şi pe alte planete, dar numai a aceluiaşi sistem solar.

Atunci printre cei ce au fost expulzaţi au nimerit, în afară de camarazii amintiţi ai lui Belzebut, şi mulţi acei, care pur şi simplu îl compătimeau, dar şi apropiaţii şi supuşii atît a lui Belzebut, cît şi a camarazilor săi.

Ei toţi au sosit pe această planetă îndepărtată cu copiii săi şi servitorii şi, în scurt timp, pe planeta „Marte" s-a creat o întreagă colonie din fiinţe cu trei-centre de pe diferite planete din partea centrală a Universului nostru Măreţ.

Toate acestea neobişnuite pentru acestă planetă populaţia cîte puţin s-a adaptat la noul loc de reşedinţă şi mulţi dintre ei şi-au găsit chiar şi unele ocupaţii pentru scurtarea anilor lungi de exil.

Ei au găsit ocupaţii, atît pe aceasta anume planetă „Marte", cît şi pe alte planete vecine, anume pe planete aproape părăsite din cauza distanţei îndepărtate de centru şi sărăcia pe ele de orice formaţii.

Pe parcursul următorilor ani mulţi dintre ei, din propria iniţiativă, sau din nevoile de natură generală, cîte puţin s-au mutat cu traiul de pe planeta Marte pe alte planete, dar singur Belzebut cu suita sa a rămas pe planeta Marte şi a organizat acolo mai mult sau mai puţin tolerabil existenţa sa.

Una dintre ocupaţiile sale principale pe Marte a fost dotarea cu echipament a unui observator pentru cercetarea concentraţiilor îndepărtate a Universului şi studierea cu ajutorul acestui observator a condiţiilor de existenţă firească de pe planetele vecine; acest observator ulterior a devenit foarte cunoscut şi chiar s-a făcut în tot Universul celebru.

Necatînd la aceea, că sistemul solar „Ors" a fost cît din cauza distanţei de la centru, atît şi pentru alte diverse motive neglijat într-o oarecare măsură, totuşi Indivizii cosmici binecuvîntaţi din preajma tatălui nostru comun infinit

trimiteau din cînd în cînd emisari pe planetele acestui sistem cu scopul de a stabili astfel existenţa firească ce apar în acest sistem a fiinţelor cu trei-centre, pentru ca ea să fie în concordanţă cu armonia generală a Universului.

Şi iată, pe o planetă a acestui sistem solar, şi anume pe planeta „Pămînt", astfel de emisar din partea infinităţii noastre a fost trimis odată Aşiata Şiemaş. Şi prin urmare că, Belzebut referitor la misiunea sa în acel timp a îndeplinit o oarecare necesitate, atunci, cînd emisarul menţionat s-a întors iarăşi pe „Soarele-Absolut", el a început să-l roage cu pasiune pe infinitatea lui de acordarea iertării acelui, odată fierbinte, tînăr, dar la acel timp deja îmbătrînit Belzebut.

Luînd în considerare astfel de rugăminte a lui Aşiat Şiemaş, şi de asemenea existenţa modestă şi conştientă a lui Belzebut, creatorul-autorul nostru l-a iertat şi i-a permis să se întoarcă înapoi la locul apariţiei lui.

Iată de ce Belzebut, după o lungă absenţă, s-a pomenit iarăşi în centrul Universului.

Influenţa şi autoritatea lui în timpul exilului nu numai că n-au slăbit, ci din contra s-a consolidat mai mult, deoarece toţi cei din preajmă au început să conştientizeze clar, că, datorită existenţei în timpul multor ani în menţionatele condiţii neobişnuite, cunoştinţele şi experienţa lui Belzebut neapărat ar fi trebuit să se mărească şi să se aprofundeze.

Şi cînd pe una din planetele sistemului solar „Pandeţnoh" s-au petrecut evenimente de importanţă majoră, prietenii vechi a lui Belzebut au decis să-l deranjeze şi să-l invite la o întîlnire referitor la aceste evenimente importante.

Iată ca urmare la aceasta Belzebut şi s-a pornit într-un astfel de drum lung pe corabia Karnak de pe planeta „Karataz" spre planeta „Revozvradendr".

Pe această corabie interspaţială mare Karnak pasagerii fiind cît rudele, atît şi apropiaţii lui, de asemenea erau multe fiinţe, ce deserveau însuşi nava.

În perioada, la care se referă povestirea aceasta, toţi pasagerii erau ocupaţi fie cu obligaţiunile lor, fie simplu efectuau aşa numita „gîndirea-activă-importantă".

Printre toţi pasagerii menţionatei corăbii se evidenţia un băiat foarte frumos, care tot timpul se afla în preajma lui Belzebut.

Acesta era Hassin, fiul iubitului fiu a lui Belzebut – Tuluf.

La sosirea acasă din exil Belzebut, prima dată văzînd acest nepot Hassin şi apreciind inima lui bună, dar de asemenea datorită aşa numitei „atracţii familiare” a lui, îndată l-a iubit.

Şi iată cum acest timp a coincis cu timpul, cînd trebuia să dezvolte raţionanalitatea micului Hassin, Belzebut, avînd aşa de mult timp liber, singur s-a apucat de educaţia nepotului şi a început de atunci să-l ia pe Hassin peste tot cu el.

Iată de ce Hassin îl însoţea şi în această călătorie mare şi era în lista altor înconjurau.

Hassin la rîndul său aşa l-a îndrăgit pe bunelul, că nu dorea chiar un pas să se depărteze de el şi primea tot cu lăcomie, ce spunea şi ce-l învăţa bunelul lui.

În timpul descris Belzebut cu Hassin şi cu servitorul lui vechi devotat, Ahun, care oriunde şi oricînd îl însoţea, şedeau pe cel mai înalt „casnic”, adică pe puntea de sus a corăbiei Karnak sub „calnocranonis”, reprezentînd ceva de genul unui mare „clopote-de-sticlă”, şi acolo discutau între ei, urmărind în acelaşi timp în depărtările nelimitate.

Belzebut povestea despre sistemul solar, unde a petrecut mulţi ani îndelungaţi.

De data aceasta Belzebut povestea, ce particularităţi are natura planetei, numite „Venus”.

În timpul discuţiei lui Belzebut i-au raportat, că căpitanul corăbiei lor doreşte să discute cu el, la ce Belzebut şi-a dat acordul.

Cap. 3. Cauza întîrzierii scufundării vasului „Karnak”

Un pic mai tîrziu căpitanul a intrat şi, îndeplinind faţă de Belzebut toate ceremoniile corespunzătoare statutului lui Belzebut, a spus:

– Înalt-Prea-Sfinţia Dumneavoastră, permiteţi-mi să întreb părerea dumneavoastră indiscutabilă referitor la o cauză viitoare în calea noastră pe parcurs inevitabilă, care ar trebui să împiedice coborîrea noastră pe calea mai scurtă.

Chestia constă în aceea, că, urmînd pe calea destinată, nava noastră peste doi „kilpreno” {Cuvîntul „kilpreno”, în limba lui Belzebut înseamnă o cunoscută

perioadă de timp, care aproximativ este egală cu acea longitudine de scurgere a timpului, pe care noi o numim „oră”.} va trece prin sistemul solar „Vuanik”.

Exact prin locul acela, unde trebuie să treacă nava noastră, aproximativ peste un „kilpreno”, trebuie să treacă aparţinînd acestui sistem solar o cometă mare, purtînd numele de „Sakura”.

Şi iată, dacă vom păstra acestă presupusă direcţie, atunci noi inevitabil trebuie să traversăm spaţiul, prin care va trece această cometă.

Între timp, Înalt-Prea-Sfinţia-Dumneavoastră, vă este cunoscut, că această cometă „nebună” permanent împrăştie în calea sa parcursă mult „ţilnotrago” (cuvîntul „ţilnotrago” este denumirea unui gaz deosebit, analog celui, pe care noi îl numim „acid cianhidric”), care, nimerind în corpul unei fiinţe planetare, dereglează aproape toate funcţiile acestui corp pe un timp, pînă cînd tot acest „ţilnotrago” nu se va evapora din el.

La început mă gîndeam – continuă căpitanul – să evit „ţilnotrago” îndreptînd nava noastră spre ocolirea acestor sferi, dar pentru aceasta este necesar de făcut un mare „cîrlig”, care ar prelungi puţin timpul călătoriei noastre, iar aşteptarea pe-undeva, pînă cînd „ţilnotrago” va dispărea, – necesită şi mai mult timp.

Datorită dualităţii neaşteptate pentru alegerea ce urmează eu acum şi nu pot decide singur, cum să procedez, şi de aceea am îndrăznit să vă deranjez, Înalt-Prea-Sfinţia-Dumneavoastră, pentru a asculta sfatul dumneavoastră competent.

Cînd căpitanul a terminat de vorbit, Belzebut puţin s-a gîndit, apoi a spus următoarele:

– Nu ştiu, într-adevăr, ce să vă sfătuiesc, dragul meu căpitan. Da, în acel sistem solar, unde eu am trăit mult, există o planetă, care se numeşte „Pămînt”. Pe această planetă Pămînt au apărut şi pînă acum continuă să apară nişte fiinţe foarte originale cu trei centre, iar printre ele pe un continent al acestei planete, care poartă denumirea de „Asia”, a apărut şi există o fiinţă foarte înţeleaptă cu trei creieri, pe care acolo îl numesc „Molla-Nasr-Eddin”.

Acest înţelept pămîntean Molla Nasr-Eddin – continua Belzebut – pentru fiecare întîmplare de stări originale de trai a fiinţelor de acolo, cît şi pentru mare, atît şi pentru mică, avea cîte o maximă precisă şi foarte potrivită.

Aşa cum toate maximele sale au fost întotdeauna pline de sens adevărat pentru traiul de acolo, de accea şi eu, în timpul aflării mele pe această planetă, întotdeauna mă conduceam de maximile sale, ca să am printre ei o existenţă mai prosperă.

Şi în acest caz, dragul meu căpitan, eu vreau să mă folosesc de unul din aforizmele lui înţelepte.

Într-un asemenea caz, care a căzut pe soarta noastră, el, probabil, ar fi spus:

„Mai sus de genunchi nu sari, şi n-are rost de încercat să-ţi săruţi cotul!"

Acum şi eu vă repet tot asta şi adaug: n-ai ce face, trebuie să ne supunem, dacă se întrevede momentul, venind de la forţe, incomparabil mai mari decît ale noastre.

Acum întrebarea poate fi doar în aceea, care din cele două concluzii menţionate de dumneavoastră alegem, şi anume – să aşteptăm pe-undeva, sau facem un „cîrlig" în plus?

Dvs spuneţi, că a face „cîrligul" lungeşte cu mult drumul nostru, iar aşteptarea va dura şi mai mult timp.

Bine, dragul meu căpitan. Dacă noi facem „cîrligul" şi cu asta chiar economisim puţin timp, atunci, cum credeţi, lucrul şi uzura pieselor corăbiei noastre – merită aceea, ca noi să ajungem la scopul călătoriei noastre un pic mai devreme?

Dacă un astfel de „cîrlig" va aduce măcar careva daune corăbiei noastre, trebuie, în opinia mea, să optăm pentru a doua propunere a dvs şi anume, să ne oprim pe-undeva, pînă cînd se curăţă calea de acest „ţilnotrago" răufăcător, decît, cel puţin, noi să ajutăm corabia noastră să nu primească daune inutile.

Iar noi ne vom strădui timpul acestei reţineri neprevăzute să-l umplem cu ceva folositor pentru noi toţi.

De exemplu, eu personal cu mare plăcere aş discuta cu dvs despre corăbiile moderne în general şi în special despre corabia noastră.

Faptul constă în, că, în perioada absenţei mele de prin aceste locuri, în acestă regiune s-au făcut foarte multe lucruri noi şi pentru mine deocamdată absolut necunoscute.

Spun ca exemplu, că pe timpul meu astfel de corăbii „mari interspaţiale” erau atît de complexe şi greoaie, încît aproape jumătate din forţele lor se duceau pentru aceea, ca să care în ele materiale necesare pentru producerea energiei pentru posibilitatea mişcării lor.

Corăbiile însă moderne, după simplitatea sa şi libertatea în ele, reprezintă în sine ceva chiar direct „blagostokirno”.

În ele pentru fiinţe este atîta simplitate şi libertate pentru toate manifestările esenţiale, încît deseori uiţi, că te afli nu pe vreo planetă.

Iată, dragul meu capitan, eu aş dori foarte mult să aflu, cu ce modalitate aici se obţine aşa har şi cum funcţionează corăbiile moderne?

Iar acum, deocamdată, plecaţi, faceţi toate ordinele necesare pentru oprirea corespunzătoare, şi apoi, cînd vă eliberaţi complet, veniţi din nou la mine şi noi vom petrece timpul inevitabilei noastre întîrzieri în folositoare pentru noi ambii conversaţii.

Cînd căpitanul a plecat, Hassin deodată a sărit, a început să ţopăie, să bată din palme şi să strige:

– Cît sunt eu de bucuros, cît sunt eu de bucuros pentru această întîmplare!

Belzebut drăgostos s-a uitat la aceste manifestări de bucurie ale favoritului său, iar bătrînul Ahun n-a rezistat şi, acuzător clătinînd din cap, aproape pentru sine a numit băiatul „tînăr-egoist”.

Hassin a auzit, cum Ahun l-a numit, şi de aceea, oprindu-se în faţa lui şi jucăuş uitîndu-se la el, a spus:

– Nu te supăra pe mine, bunule Ahun. Motivul bucuriei mele nu este egoismul, ci doar o întîmplătoare fericită pentru mine coincidenţă. Tu ai auzit? Bunicul drag a decis nu doar să facem o staţionare, dar a promis căpitanului şi să discute.

Tu doar ştii, că discuţiile bunicului drag întotdeauna provoacă povestiri despre acele locuri, pe unde el a fost, şi tu de asemenea ştii, cît de frumos el povesteşte, şi că de la aceste povestiri în prezenţa noastră se cristalizează atît de multe date noi pentru generarea închipuirilor.

Care aici egoism?! Doar el singur, de bună voie, cîntărind cu mintea lui înţeleaptă toate circumstanţele cazului imprevizibil, a decis să facă o oprire, care, evident, nu prea îi strică planurile lui propuse.

Mie-mi pare, că bunicul meu drag n-are de ce să se grăbească, unde mai pui că toate, ce-i trebuiesc pentru liniştea şi comfortul lui, pe Karnak sunt, şi aici de asemenea sunt mulţi ce-l iubesc şi pe care-i iubeşte.

Aminteşte-ţi, el a spus: „forţelor mai presus decît forţele propii nu te opune”, şi a adăugat, că nu doar să nu ne opunem, ci chiar urmează să ne supunem şi să acceptăm orice rezultate a lor cu veneraţie, în acelaşi timp binecuvîntînd şi preamărind minunatele prevăzutele fapte ale domnului nostru creator.

Mă bucur nu pentru nenorocul nostru, dar pentru, că s-a ivit neprevăzut, venitind de sus întîmplare, datorită căreia noi vom avea posibilitatea odată în plus de a asculta poveştile bunicului drag.

Cu ce sunt eu de vină, că aceste circumstanţe întîmplătoare se fac pentru mine cele mai dorite şi îmbucurătoare!..

Nu, dragă Ahun, nu numai nu mă certa, dar trebuie împreună cu mine să aducem mulţumiri izvorului tuturor aparutelor, benefice rezultate.

Belzebut tot acest timp a ascultat atent şi cu zîmbet pălăvrăgeala favoritului său, şi, cînd el a terminat, a spus:

– Ai dreptate, scumpule Hassin, şi pentru corectitudinea ta eu chiar pînă la sosirea căpitanului am să-ţi povestesc ceea, ce tu singur o să doreşti.

Auzind aceasta, băiatul îndată s-a apropiat, s-a aşezat la picioarele lui Belzebut şi, gîndindu-se puţin, a întrebat:

– Bunicul meu drag! Tu atît de mult deja mi-ai povestit despre acel sistem solar, în care tu ai petrecut aşa de mulţi ani, că eu acum, probabil, aş putea logic continua să descriu detaliile naturii a acestui specific colţ din Universul nostru.

Acum sunt interesat deja să aflu, trăiesc oare pe planetele acestui sistem solar fiinţe cu trei creieri şi se încorporează în ele „corpurile-înalte-esenţiale”?

Iată, bunicule drag, despre asta şi povesteşte-mi, te rog, acum, – privind cu dragoste la Belzebut, a sfîrşit Hassin.

– Da, – a răspuns Belzebut, – aproape pe toate planetele acestui sistemul solar apar şi locuiesc fiinţe cu trei creieri şi aproape în ele toate se pot încorpora „corpuri-înalte-supreme”.

„Corpurile-înalte-supreme”, sau, cum le mai numesc pe unele planete ale acestui sistem solar, „suflete”, nu se încorporează în fiinţele cu trei creieri, ce locuesc numai pe acele planete, înainte de care emanaţia Preasfinţitului nostru „Soare-Absolut”, ca urmare a multiplelor refracţii, treptat pierde din plinul puterilor şi, la urma urmei, în genere încetează să aibă în sine forţă dătătoare de viaţă pentru încorporarea corpurilor-înalte-supreme.

Desigur, băiatul meu, pe fiecare din planetele separate şi acestui sistem solar corpurile planetare ale fiinţelor cu trei creieri se formează şi primesc înfăţişarea în funcţie de natura acestei planete şi se adaptează în detaliile sale la mediul care-i înconjoară.

De exemplu, pe acea planetă, pe care noi, toţi exilaţii, aveam indicaţia să existăm, adică pe planeta Marte, fiinţele cu trei creieri se formează în „corpuri-planetare”, ce au forma, cum să-ţi explic ... forma, asemănătoare cu „carunul”, adică ei au un trup lung şi lat cu o rezervă foarte mare de grăsime şi un cap cu ochi foarte mari, convexi, strălucitori; pe spatele masivelor sale „corpuri-planetare” au cîte două aripi mari, iar în partea inferioară două picioare relativ mici cu gheare foarte puternice.

Aproape toată puterea acestui „corp-planetar” masiv este adaptată pentru producţia de energie pentru ochii şi aripile lor.

Datorită la toate cele spuse mai sus fiinţele cu trei creieri, care locuiesc pe această planetă, sunt în stare să vadă liber oriunde, indiferent cît n-ar fi de „cldaţahti” {„Cldaţahti” înseamnă întuneric.}, şi de asemenea se pot deplasa nu doar pe planetă, ci şi în atmosfera ei, iar unii cîteodată reuşesc să ajungă şi dincolo de atmosfera sa.

Pe altă planetă, ce se află puţin mai jos de planeta Marte, fiinţele cu trei creieri, ce o locuiesc, ca urmare a gerurilor mari, sunt acoperite cu lînă moale şi deasă.

Forma exterioară a acestor fiinţe cu trei creieri este asemănătoare „tusucului”, adică reprezintă ceva de genul unei „sfere duble”, una din care, anume acea de sus, serveşte drept recipient pentru organele principale a întregului „corp-plenetar”, iar cealaltă, acea de jos – recipientul organelor de transformare a „hranei-esenţiale-primare-şi-secundare”.

În sfera de sus sunt trei ce ies în exterior orificii, din care două servesc pentru vedere, iar al treilea – pentru auz.

Cealaltă, de jos, are doar două orificii sus-menţionate: unul în faţă, servind pentru primirea „hranei-esenţiale-primare-şi-secundare”, iar celălalt, din spate – pentru aruncarea deja a resturilor inutile a organismului.

Pe sfera de jos sunt întărite de asemenea două picioare foarte vînjoase-aţoase şi pe fiecare din ele există cîte o crescătură, care pentru ei sunt nimic altceva decît pentru noi degetele noastre.

În acest sistem solar, băiatul meu drag, există mai departe încă una, o micuţă de tot planetă, avînd denumirea de „Lună”.

Această planetă originală micuţă în timpul mişcării sale foarte des se apropia de planeta noastră Marte, şi eu uneori în decursul la „kilpreno” întregi cu mare plăcere urmăream prin „Tescuanoul” meu {„Tescuano” înseamnă telescop.} din observator după procesul de existenţă al fiinţelor cu trei creieri ai acestei micuţe planete.

Fiinţele acestei planete, deşi au „corpul-planetar” foarte fragil, deţin în schimb un „spirit-puternic”, datorită căruia ele posedă sîrguinţă şi tenacitate excepţională.

Exteriorul lor aminteşte aşa numitele furnici uriaşe, asemeni lor ei tot timpul roiesc şi muncesc pe şi în interiorul planetei lor.

Rezultatele activităţii lor permanente în prezent deja sunt vizibile în practică.

Printre altele, eu odată am constatat, că pe parcursul a doi ani de ai noştri ei parcă „au răsgăurit” întreaga lor planetă.

Aceste lucrări ei au fost nevoiţi să le facă din cauza condiţiilor locale climaterice anormale, provocate de aceea, că planeta aceasta a apărut neprevăzută, şi de forţele supreme nu a fost prevăzut reglarea armoniei climaterice pe ea.

„Climatul” pe această planetă într-adevăr este, cum se spune, „nebun” şi, datorită schimbării sale, ar da multe „puncte” drept foră celor mai „zeloase-femei-isterice”, existente pe o planetă din acelaşi sistem solar, despre care la fel îţi voi povesti.

Pe această „Lună” uneori este cîte un aşa ger, că totul îngheaţă bocnă şi fiinţelor să respire în atmosfera ei deschisă devine absolut imposibil; iar apoi, brusc, domină pe ea aşa o căldură, că în atmosfera ei oul se coace într-o clipă.

Doar două perioade scurte, anume înainte şi după rotaţia completă împrejurul vecinei sale, altă planetă apropiată, pe această planetă originală micuţă se menţine aşa climă benefică, căci, în cîteva rotaţii împrejurul axei sale, ea înfloreşte toată şi dă diferite produse pentru „hrana-esenţială-primară” în cantitate, ce de multe ori acoperă necesităţile generale în perioada existenţei lor în a lor împărăţie „intra-planetară” adaptată original, protejată de toate absurdităţile acestui „nebun”, ce schimbă nearmonios starea atmosferei, climat.

Cea mai aproape de această mică planetă este o altă, planetă mare, care de asemenea uneori foarte aproape se apropie de planeta Marte, şi care se numeşte „Pămînt”.

„Luna” despre care tocmai am vorbit exact este o parte a acestei planete Pămînt, care în prezent şi ar trebui să menţină permanent existenţa ei.

Pe planeta tocmai amintită, numită „Pămînt”, de asemenea se formează fiinţe cu trei creieri şi în ei tot sunt toate datele pentru aceea, ca în ele să se poată întruchipa „corpurile-esenţiale-supreme”.

Dar, în sensul „spiritului-puternic”, ele absolut nu seamană cu fiinţele, ce locuiesc pe planeta micuţă amintită.

Înfăţişarea exterioară a fiinţelor acestei planete „Pămînt” seamănă foarte mult cu a noastră, doar că, în primul rînd, pielea lor este puţin mai mucoasă decît a noastră, şi, în al doilea rînd, ei nu au coadă, şi capurile lor sunt lipsite de coarne. Dar ce e mai rău – asta sunt picoarele lor, şi anume – ei nu au copite. Ce-i drept, pentru a se proteja de influenţe exterioare eu au inventat aşa numita de ei „încălţăminte”, dar această invenţie foarte puţin îi ajută.

În afară de asta, că exteriorul lor nu este perfect, şi raţiunea lor este pe de-a dreptul „unic-stranie”!

„Raţiunea-esenţială” a lor, datorită la foarte multe motive, despre care eu, poate, cumva tot voi explica puţin, treptat s-a renăscut şi în prezent este foarte şi foarte originală şi într-un grad înalt de stranie.

Încă ceva a mai dorit sa spună Belzebut, dar în acest răstimp a intrat căpitanul corabiei şi Belzebut a început să vorbească cu dînsul, iar băiatului i-a promis că despre fiinţele planetei „Pămînt” va povesti altădată.

Adresîndu-se căpitanului, Belzebut l-a rugat să povestească, în primul rînd, cine-i el, demult oare se ocupă de căpităNie, cît de bine îşi iubeşte meseria, şi apoi să-i comunice cîte-ceva, clarificînd despre detaliile corăbiilor cosmice moderne.

La aceasta căpitanul a spus:

– Eu, Înalt-preasfinţia voastră, de cum am început să mă apropii de vîrsta unei fiinţe responsabile, a fost de tatăl meu îndată predestinat în această soartă de servire CREATORULUI nostru INFINIT.

Începînd de la cele mai joase posturi pe corăbiile interspaţiale, eu, pînă la urmă, am meritat să îndeplinesc responsabilităţile căpitanului; şi iată deja de opt ani, sunt căpitan pe corăbii cu rute îndepărtate.

Ultima mea funcţie, şi anume acea de căpitan al corăbiei Karnak, eu am ocupat-o, la propriu zis, în locul tatălui meu, după ce el, pentru îndelugata şi exemplară sa slujbă la INFINITATEA SA, unde el a îndeplinit obligaţiile de căpitan aproape de la începul Creerii Lumii, a meritat să primească funcţia de conducător al sistemului solar „Kalman”.

Mai pe scurt, – continua căpitanul, eu mi-am început serviciul meu exact atunci, cînd dvs, Înaltpreamăria voastră, vă porneaţi la locul deportării voastre.

Eu atunci eram doar numai „măturător” pe corăbiile de atunci de rute îndepărtate.

Da... mult, mult timp a trecut!

De atunci totul s-a schimbat şi e schimbat, neschimbat a rămas doar Dumnezeul TATĂL NOSTRU. Să fie binecuvîntat „Ameţano” asupra NESCHIMBĂRII LUI în vecii vecilor.

Dvs, Înaltpreamăria voastră, chiar acum pe bună dreptate aţi dorit să observaţi, că corăbiile de altădată erau foarte incomode şi voluminoase.

Da, într-adevăr, ele atunci erau foarte sofisticate şi voluminoase. Eu le ţin minte şi pe ele de asemenea foarte bine. Diferenţă colosală dintre cele de atunci şi cele din prezent.

În tinereţea noastră toate corăbiile de acest tip, mesageria cît pentru interstelară atît şi interplanetară, erau puse în mişcare încă cu ajutorul substanţei cosmice „Elekilpomagtistţen", adică o totalitate, compusă din două părţi separate de „omniprezentul-Okindanoh".

Pentru obţinerea acestei combinaţii de subtanţe şi era necesară acea mulţime de materiale, care trebuia sa le care pe sine corăbiile de altădată.

Acele navele după decolarea dvs de pe aceste meleaguri nu au mai existat prea mult şi în curînd au fost schimbate de corăbiile sistemului Sfîntul Venoma.

Cap. 4. Legea căderii

Asta s-a întîmplat după măsurarea obiectivă a timpului în anul 185.

Sfîntul Venoma după meritele lui a fost luat de pe planeta „Surt" pe planeta sfîntă „Purgatoriu" şi acolo, după ce s-a obişnuit cu noul mediu şi cu noile obligaţii, a început tot timpul lui liber să-l ofere ocupaţiei lui preferate.

Dar lucrul preferat al lui era să găsească, care anume noi fenomene pot fi găsite în diferite combinaţii deja existente a fenomenelor regulate.

După ceva timp în timpul asemenea ocupări acest sfînt Venoma a constatat în legile cosmice ceea, ce apoi devenise o faimoasă descoperire, şi această descoperire tot el, a numit-o „legea-căderii".

Această atunci aflată de el lege cosmică însăşi sfîntul Venoma a formulat-o în felul următor:

„Totul existent în Lume cade în jos. Josul însă pentru fiecare parte a Universului este cea mai apropiată de ea „stabilitate", şi acestă anumită stabilitate este acel loc sau acel punct, spre care sunt îndreptate toate liniile puterilor, venite din toate direcţiile.

Aceste puncte de stabilitate sunt centrele tuturor sorilor şi tuturor planetelor Universului nostru. Ele şi sunt „josurile" acelei zone ale spaţiului, unde determinat se îndreaptă puterile din toate direcţiile părţii date a Universului şi unde ele se concentrează. În aceste puncte se concentrează de asemenea

echilibrul, dînd sorilor şi planetelor posibilitatea de a se menţine pe locurile lor poziţionate”.

Mai departe în această a lui formulare sfîntul Venoma spunea, că orice lăsat în spaţiu obiect, unde el nu s-ar afla, v-a tinde să cadă pe acel sau altul soare sau pe acea sau altă planetă, reieşind din aceea, la care soare sau la care planetă aparţine această parte a spaţiului, unde acest obiect v-a fi lăsat, pentru că fiecare aşa soare sau planetă v-a fi pentru acest sector „stabilitatea” sau „josul”.

Reieşind din aceasta, sfîntul Venoma, în timpul viitoarelor lui cercetări, a dedus următoarele:

„Dacă este aşa, atunci nu s-ar putea oare această cosmică caracteristică de folosit pentru necesitatea noastră de a călători între spaţiile Universului?”

Şi de atunci el a început să lucreze în această direcţie.

Viitoarele lui sfinte lucrări au arătat, că deşi în general aceasta în principiu şi e posibil, dar ca să foloseşti pe deplin această, de el prima dată aflată, „lege-a-căderii” pentru acest scop va fi practic imposibil. Dar va fi imposibil, numai datorită existentelor împrejur aproape a tuturor concentratelor atmosfere cosmice, care v-or împiedica căderea în linie dreaptă a acelui obiect, care va fi lăsat în spaţiu.

După aşa o constatare, sfîntul Venoma toată a lui atenţia a dat-o pentru aceea, ca să găsească oricare posibilitate de a nimici zisa rezistenţa atmosferelor pentru corăbii, construite pe principiul căderii.

După trei „luniaşi” sfîntul Venoma a găsit şi aşa posibilitate şi, după aceea, cum sub conducerea lui a fost terminată construcţia respectivei instalaţii speciale – el a purces la experimente practice.

Această construcţie specială avea forma unei mari încăperi, toţi pereţii căreia erau făcuţi dintr-un material deosebit, asemănător cu sticla.

Din toate părţile a acestei mari încăperi au fost ataşate ceva asemănător obloanelor din material, ce nu permite trecerea razelor substanţei cosmice numită „Elekilpomagtistţen”, care chiar dacă erau lipite strîns de pereţi încăperii menţionate, dar puteau liber să se îndepărteze în toate direcţiile.

În această încăpere a fost instalată o „baterie” deosebită, ce genera anume această substanţă numită „Elekilpomagtistţen”.

Eu singur, Înaltpreasfinţia voastră, am fost prezent la primele experimente, efectuate de sfîntul Venoma după principiile găsite de el.

Tot secretul constă în aceea, că dacă prin sticle deosebite treceau razele „elekilpomagtistţen", atunci în tot spaţiul, unde nimereau ele, se nimicea totul, din ce deobicei sunt formate însăşi atmosferele planetelor, cum e „aerul", toate tipurile de „gaze", „ceţi" şi altele asemenea. Această parte a spaţiului se făcea, într-adevăr, absolut vidă şi nu avea nici un fel de rezistenţă, nici mişcare, astfel că, dacă chiar nu demult creată fiinţă ar împinge această construcţie uriaşă, ea s-ar fi mişcat înainte, ca o pană.

În părţile exterioare a acestei stranii încăperi au fost ataşate dispozitive asemănătoare aripilor, ce se puneau în mişcare prin intermediul aceleaşi substanţe „elekilpomagtistţen" şi serveau pentru aceea, pentru a da un impuls la toată această construcţie enormă pentru deplasarea în direcţia dorită.

De către comisia de verificare sub preşedinţia Arhanghelului Adossie rezultatele acestor experimente au fost încurajate şi binecuvîntate, după ce şi a fost pornit lucrul asupra construcţiei pe aceste principii unei corăbii mari.

În curînd corabia a fost gata şi pusă în lucru; şi peste puţin timp treptat pe toate liniile de comunicaţii intersistemice au început să circule numai corăbii de acest tip.

Deşi în viitor, Înaltpreasfinţia voastră, puţin cîte puţin se iscau tot mai multe şi mai multe incomodităţi şi ale acestui sistem, dar el totuşi continua să înghesuie toate de pînă atunci sisteme existente.

Nu sunt cuvinte, deşi corăbiile, construite după aşa sistem, erau într-adevăr în spaţiile lipsite de atmosferă impecabile şi se deplasau acolo aproape cu viteza razelor „etţicolnionahne", ce ieşeau din planete, dar la apropierea de un oarecare soare sau planetă cu acestea erau pentru care le conduceau fiinţe un chin adevărat, deoarece necesita foarte multe manevre complicate.

Pricina acestor manevre era aceeaşi „lege-a-căderii".

Problema era în aceea că, cînd corabia nimerea în spaţiul atmosferic al unui soare sau planete, pe lîngă care ea trebuia să treacă, ea deodată începea să cadă pe aceşti sori sau planete şi, cum deja v-am raportat, era necesară foarte multă atenţie şi multe cunoştinţe pentru a menţine corabia de la căderea nu pe drumul său.

În timpul trecerii acelor corăbii pe lîngă oarecare sori sau planete era necesar ca viteza lor de mişcare să fie micşorată uneori de sute de ori faţă de obişnuita.

Îndeosebi de greu era să le conduci în acele sfere, unde era o mare aglomeraţie de „comete”.

Iată de ce atunci către fiinţele, care trebuiau să conducă aşa corăbii, li se impuneau cerinţe mari şi ei se pregăteau pentru aceste ale lor responsabilităţi de către fiinţe cu intelect foarte înalt.

Dar, necătînd la aceste neajunsuri, totuşi, cum deja v-am mai raportat, de atunci existentele sistem tot mai mult şi mai mult erau schimbate cu sistemul sfîntului Venoma.

Corăbiile sistemului sfîntului Venoma existau deja de 23 de ani, cînd, pentru prima dată, s-a răspîndit un zvon, că Arhanghelul Hariton a inventat un tip nou de corabie pentru comunicări intersistemice şi interplanetare.

Cap. 5. Sistemul Arhanghelului Hariton

În scurt timp după apariţia acestui zvon, într-adevăr, iarăşi sub supravegherea Marelui Arhanghel Adosie, au început acesibil publicului experimentele practice asupra acestei noi, mai apoi atît de mare, invenţie.

Acest sistem nou a fost unanim recunoscut ca cel mai bun. În scurt timp el a fost folosit la nivel de tot universul, astfel treptat se nimiceau din rădăcină toate sistemele existente pînă atunci.

Şi pînă acum sistemul marelui Înger, acum deja Arhanghel, Hariton se foloseşte peste tot şi în toate.

Corabia noastră, în care zburăm noi acum, la fel aparţine aceluiaşi sistem şi construcţia lui e asemănatoare tuturor corăbiilor a sistemului Îngerului Hariton.

Acest sistem nu este foarte complicat.

Toată această mare invenţie se bazează doar pe un singur „cilindru”, avînd forma unui butoi obişnuit.

Secretul acestui cilindru este în amplasarea materialelor, din care e făcută partea lui interioară.

Materialele acestea sunt amplasate într-o ordine cunoscută şi izolate unul de altul prin intermeduil „iantarului” şi au aşa proprietate, că, dacă în spaţiu, care îl inconjoară, nimereşte o oarecare substanţă gazoasă cosmică, fie aceasta „atmosferă”, „aer”, „eter” sau oarecare alte „combinaţii” a elementelor omogene cosmice – ele, datorită poziţionării menţionate a materialelor în interiorul cilindrului, imediat se dilată.

Acest „cilindru-butoi” are fundul mortal închis; însă capacul lui, deşi la fel poate fi stîns închis, dar e construit în aşa fel pe bucle, încît la presiunea interioară se poate deschide şi din nou închide.

Şi iată, Înaltpreasfinţirea Voastră, dacă acest „cilindru-butoi” se va umple cu atmosferă, aer sau cu altă substanţă asemănătoare, atunci aceste substanţe de la acţiunea pereţilor acestui original „cilindru-butoi” aşa de tare se vor mări, încît lor aceasta încăpere devine deja insuficientă.

Încercînd să găsească ieşire din această mică pentru ele încăpere, ele împing, desigur, deasemenea capacul „cilindrului-butoi” şi, datorită buclelor menţionate, acel „capac” se deschide şi, eliberînd aceste substanţe dilatate afară, iarăşi momentan se închide. Şi, în urma acelui fapt, că natura în general nu suportă nici un fel de vid, odată cu ieşirea substanţelor gazoase dilatate, „cilindrul-butoi” se umple iar din spaţiu cu substanţe proaspete, cu care se întîmplă la rîndul său acelaşi lucru, ca şi cu precedentele, ş.a.m.d. fără sfîrşit.

Astfel aceste substanţe se schimbă tot timpul şi capacul „cilindrului-butoi” ba se deschide, ba se închide.

La acest capac e montat o pîrghie deloc complicată, mişcîndu-se de la mişcarea capacului şi, la rîndul său, punînd în mişcare nişte, la fel deloc complicate „roţi zimţate”, iar cele din urmă învîrt giruetele care sunt ataşate laterale şi în urma corăbiei.

Astfel, Înaltpreasfinţia Voastră, corăbiile moderne, asemănătoare cu a noastră, în spaţii, unde nu este nici fel de rezistenţă, pur şi simplu cad în jos către cea mai apropiată „stabilitate”, iar în acele spaţii, unde sunt oarecare substanţe cosmice, opunînd rezistenţă, aceste substanţe, ce densitate nu ar avea, datorită acestui „cilindru” ajută la deplasarea corăbieie în orice direcţie.

E interesant să menţionez, că cu cît sunt mai dense în partea aceasta a Universului substanţele-elemente, cu atăt mai bine şi mai puternic are loc încărcarea şi descărcarea acestui „cilindru-butoi”, şi, desigur, de la asta se schimbă deasemenea şi puterea mişcării pîrghiilor.

Dar totuşi – repet, sfera fără atmosferă, adică spaţiul unde avem numai universalul „Eternokrilno”, este şi pentru corăbiile moderne cea mai bună, fiind că o astfel de sferă nu are nici un fel de rezistenţă şi, prin urmare, în ea „legea-căderii” poate fi total folosită fără ajutorul lucrului cilindrului.

În afară de asta, corăbiile moderne sunt bune prin aceaea că, în ele însăşi sunt aşa posibilităţi, că în spaţii fără atmosferă ele pot primi impulsuri în orice direcţie şi că ele pot cădea anume acolo, unde se doreşte, ceea ce cu corăbiile sfîntului Venoma nu se putea face fără manipulări foarte complicate.

Într-un cuvînt, Înaltpreasfinţirea Voastră, comoditatea şi simplitatea corăbiilor moderne nu se poate compara cu cele anterioare, uneori foarte complicate şi în acelaşi timp neavînd nici un fel de posibilităţi, pe care le au corăbiile, de care ne folosim noi acum.

Cap. 6. Perpetuum-Mobile

– Aşteptaţi!! aşteptaţi!! – astfel l-a întrerupt Belzebut pe căpitan. – Păi ceea, despre ce numai ce dvs aţi povestit, asta şi este acea anume idee efemeră, care fiinţele stranii cu trei creieri, ce locuiesc pe planeta Pămînt, l-au denumit „perpetuum-mobile”, şi din cauza căruia într-o perioadă acolo foarte mulţi din ei deja cu totul, după cum spun chiar ei, „au înebunit” şi mulţi chiar au murit.

Problema constă în aceea, că acolo, pe acea planetă de rău augur, cîndva, într-un oarecare fel, cuiva i-a venit în cap, cum ei spun, – „idee nebunatică” despre aceea, că ei ar putea construi un astfel de „mecanism”, care mereu va lucra, fără să necesite careva materiale străine pentru lucru lui.

Şi aceasta idee acolo atît de tare le-a plăcut, că aproape toţi ciudaţii acelei planete originale au început să se gîndească şi chiar încercau să pună în aplicare o astfel de „minune”.

Cît de mulţi dintre ei atunci au plătit pentru această idee efemeră cu ale sale, cu mari greutăţi dobîndite pînî atunci, beneficii materiale şi spirituale!!.

Fiecărui dintre ei atunci, din diferite motive, i se dorea neapărat să „inventeze” acest, după părerea lor, – „fleac”.

Mulţi din ei, dacă numai le permiteau condiţiile externe, se ocupau de invenţia acestui „perpetuum-mobile”, necătînd la ceea că nu aveau nici un fel de interioare pentru aşa lucru date; unii, bazîndu-se pe „cunoştinţele” lor, alţii –

pe întîmplare; majoritatea însă se ocupau de asta, datorită stării sale finale de psihopatie.

Într-un cuvînt, să inventezi „perpetuum-mobile” era, după cum spun ei, o „modă” şi oricărui comediant de acolo neapărat li se băga în cap să se intereseze de această întrebare.

Eu am fost odată într-unul din oraşe, unde au fost adunate toate „modelele” posibile şi „descrierile” fără număr ale „mecanismelor” presupuse pentru un astfel de „perpetuum-mobile”.

Ce, ce, numai nu era acolo! Ce fel eu am văzut eu acolo de maşinării „inteligente” şi complicate!! În orice din „mecanismele” văzute de mine erau, mă rog, mai multe idei şi „înţelepciuni”, decît în toate legile Creerii şi Existenţei Lumii.

Cum eu atunci am observat, printre aceste nenumărate, diferite modele şi descrieri ale mecanismelor propuse predomina idea folosirii aşa numitei „forţe-gravitaţionale”. Această idee de a aplica „forţa-gravitaţională” la ei se exprima prin aceea, că extrem de complicatul mecanism ar fi trebuit să ridice o „oarecare” greutate, iar cea din urmă trebuia să cadă şi prin căderea ei să pună în mişcare întregul „mecanism” astfel, ca mişcarea lui să ridice această greutate ş.a.m.d.

Rezultatul la toate aceastea a fost acela, că mii din aceşti nenorociţi au fost închişi în „case de nebuni”; alte mii, construind atunci visele lor pe această idee, au început şi ei îndatoriile lor de viaţă, care au fost instalate acolo oarecum în timpul a mai multor ani, sau în genere nu le mai îndeplinească, sau au început să le îndeplinească rău „din-cale-afară”.

Eu nu ştiu, cu ce s-ar fi terminat toate astea, dacă unul din cei totalmente înebunit, deja trăindu-şi viaţa, cum ei singuri îl numesc „bătrîn”, care din cauza unei oarecare făcute de el „pozne” a fost recunoscut, cum asta se întîmplă deobicei la ei, o mare autoritate, cu unul lui singur cunoscut „calcul” nu a demonstrat, că invenţia unui aşa „perpetuum-mobile” este total imposibilă.

După explicaţia dvs eu acum foarte bine înţeleg, cum lucrează „cilindrul” sistemului Arhanghelului Hariton; asta şi este de fapt exact ceea, despre care visau acolo aceşti nenorociţi.

Într-adevăr, despre „cilindrul” sistemului Arhanghelului Hariton cu îndrăzneală se poate spune că, el va lucra mereu fără oprire şi fără a consuma materiale străine, în prezenţa doar a atmosferei.

Dar aşa cum lumea fără planete şi prin urmare fără atmosfere exista nu poate, înseamnă că, atît timp cît există lumea şi respectiv atmosferele, „cilindrul-butoi”, inventat de marele Arhanghel Hariton, mereu va lucra.

Acum personal la mine apare întrebarea numai referitor la materialul, din care e făcut acest „cilindru-butoi”.

Eu foarte vă rog, dragul meu capitan, să-mi explicaţi aproximativ, din ce materiale el e făcut şi cît de mult aceste materiale se pot menţine? – a întrebat Belzebut.

La această întreabare a lui Belzebut capitanul a răspuns următoarele:

– Chiar dacă acest „cilindru-butoi” nu este veşnic, dar în orice caz el se poate menţine foarte mult timp.

Partea lui principală sunt cercuri de „iantar” şi „platină”, iar dungile interioare a pereţilor lui sunt făcute din „piatră de cărbune”, „cupru”, „os de elefant” şi a unui foarte puternic „mastic”, care nu se teme nici de „peişachir” {„Peişachir” înseamnă frig.}, nici de „teinoler” {„Teinoler” înseamnă căldură.}, nici de „saleacuriapa” {„Saleacuriapa” înseamnă apă.}, nici chiar de emisiile concentraţiilor cosmice.

Iar alte părţi, – continua căpitanul, – aşa ca „pîrghiile” exterioare şi „roţile zimţate”, din cînd în cînd, desigur, trebuiesc înoite, deoarece chiar dacă ele deşi sunt făcute din cel mai puternic metal, dar din cauza utilizării îndelungate totuşi se pot uza.

Ce ţine de carcasa corăbiei, – să dai garanţii pentru existenţa ei îndelungată, desigur, nu se poate.

Încă ceva a mai vrut să zică capitanul, dar în acel timp pe toată corabia s-a împrăştiat un sunet asemănător din depărtare celui a vibratiilor venite a unui lung acord minor a unei orchestre de instrumente de suflat.

Capitanul, cerîndu-şi iertare, s-a ridicat şi din mers a explicat, că aceasta are nevoie de dînsul şi, probabil, pentru un lucru foarte important, aşa cum toţi ştiu că el se află la El Înaltpreasfinţitul, şi nimeni nu se încumeta să-i deranjeze auzul Înaltpreasfinţiei Lui din cauza lucrurilor mărunte.

Cap. 7. Conştientizarea datoriei reale semnificative

După plecarea capitanului Belzebut a privit la nepotul său şi, observînd o stare neobişnuită a celui din urmă, cu neliniştire şi cu grijă l-a întrebat:

– Ce-i cu tine, dragul meu băiat?! La ce tu aşa de puternic te gîndeşti?

Hassin, ridicînd la bunicul său ochii, plini de tristeţe, a spus îngîndurat:

– Nu ştiu, ce-i cu mine, bunul meu bunic, numai că discuţia ta cu căpitanul corabiei m-a adus la gînduri foarte triste.

În mine în acest moment se gîndesc aşa lucruri, la care eu mai înainte niciodată nu m-am gîndit.

Datorită discuţiei voastre în conştiinţa mea treptat a fost foarte clar aceea, că în tot Universul INFINITULUI nostru nu tot a fost întotdeauna aşa, cum eu acum îl văd şi înţeleg.

Mai devreme eu, spre exemplu, niciodată nu mi-aş fi permis să cred, chiar dacă în mine se asocia aşa un gînd, că această corabie, pe care noi zburăm, cîndva nu era aşa, cum este ea la momentul dat. Numai acum eu deja foarte clar înţeleg, că tot ceea, ce în prezent posedăm şi cu ce ne folosim, într-un cuvînt, toate comodităţile moderne şi toate necesităţile pentru aceste comodităţi ale noastre şi bunăstare nu întotdeauna au existat şi nu pur şi simplu au apărut.

Reiese că, unor fiinţe din timpurile trecute trebuiau pentru aceasta într-un timp îndelungat să depună foarte multă muncă şi suferinţe şi să suporte foare multe lucruri, pe care, probabil, ei ar fi putut şi să nu le suporte.

Ei au muncit şi sufereau numai pentru aceea, ca noi acum toate acestea să avem şi să ne folosim de ele pentru bunăstarea noastră.

Şi toate acestea sau conştient sau inconştient ei au făcut pentru noi, anume pentru fiinţe, pentru ei nevăzute şi complet pentru ei indiferente.

Iar noi acum nu numai că nu le mulţumim, dar nici chiar absolut nimic nu ştim despre ei, şi toate acestea noi considerăm normal şi asupra acestei întrebări noi nu ne gîndim şi de ea nu ne facem griji.

Spre exemplu, eu deja atîţia ani exist în Univers, iar mie niciodată şi în cap nu mi-a venit gîndul, că, poate, a fost un timp, cînd toate acestea, ce eu văd şi am, nu au existat, şi că toate acestea nu s-au născut odată cu mine, cum s-a născut împreună cu mine nasul meu.

Şi iată, dragul meu şi bun bunic... Acum, cînd, datorită discuţiei voastre cu căpitanul, eu cu toată existenţa mea am început treptat să conştientizez toate acestea, în mine paralel cu aceasta a apărut necesitatea de explica minţii mele despre aceea anume, pentru ce eu personal am toate aceste comodităţi, de care la moment mă folosesc, şi care asupra mea pentru aceasta cad obligaţiuni.

Uite din această anume cauză în interiorul meu are loc „procesul-mustrării".

Spunînd asta, Hassin a plecat capul şi a tăcut, iar Belzebut, privindu-l cu dragoste, a început să-i vorbească următoarele:

– Te sfătui, dragul meu Hassin, încă să nu te întrebi cu aşa întrebări. Tu mai aşteaptă. Numai atunci, cînd va veni perioada corespunzătoare a existenţei tale pentru conştientizarea la asemenea întrebări esenţiale şi tu vei gîndi activ la ele, – tu vei înţelege, ce trebuie să faci pentru asta.

Vîrsta ta acum încă nu te obligă să te răsplăteşti pentru existenţa ta.

Timpul acestei de acum vîrste ale tale e dat nu pentru răsplata existenţei, ci pentru pregătirea ta pe viitor pentru responabilităţi corespunzătoare unei fiinţe responsabile cu trei creieri.

Şi de aceea tu pînă cînd există aşa cum ţi se există.

Nu uita doar una, că la vîrsta ta tot numaidecît e necesar întotdeauna la răsăritul soarelui, uitîndu-te la reflectarea strălucirii lui, să stabileşti între conştiinţa ta şi diferite părţi inconştiente a prezenţei tale generale un contact şi, menţinînd aşa stare, să gîndeşti şi să convingi acestea ale tale părţi inconştiente, ca şi cum ar fi conştiente, în aceea, că dacă ele în procesul de existenţă obişnuită vor împiedica funcţionizarea generală, atunci în perioada vîrstei responsabile nu numai că nu se vor folosi de avantajele inerente ale lor, dar şi prezenţa generală, în care ele intră doar ca componente, nu va fi în stare corespunzător să fie un servitor bun creatorului nostru comun infinit şi cu aceasta destoinic să se răsplătească pentru apariţia şi existenţa sa.

Mai repet odată, dragul meu băiat, încearcă pînă ce să nu te gîndeşti la aşa întrebări, la care ţie încă ţi-e devreme să te gîndeşti.

Totul va veni la timpul său.

Acum întreabă-mă despre ce vrei, şi eu am să-ţi povestesc.

Dacă pînă acum capitanul nu s-a întors, evident că el acolo s-a ocupat de obligaţiunile lui şi va reveni nu prea curînd.

Cap. 8. Băiatul-obraznic Hassin, nepotul lui Belzebut, a îndrăznit să-i numească pe oameni „melci”

Hassin momentan s-a aşezat la picioarele lui Belzebut şi blînd a spus:

– Povesteşte-mi, dragule bunic, ce tu singur vei dori. Tot, ce nu ai povesti tu, va fi pentru mine cea mai mare bucurie, deja doar pentru aceea, că vei povesti anume tu.

– Nu, – a reproşat Belzebut, – întreabă singur, ce pe tine cel mai tare te interesează. Mie-mi va face în acest moment mai mare plăcere să-ţi povestesc anume despre aceea, despre ce tu îndeosebi vrei să ştii.

– Scumpule şi dragule bunic, povesteşte-mi atunci ceva despre acei... cum le spune?.. Am uitat!!, ah da... despre „melci”.

– Ce? Despre care „melci”? – a întrebat Belzebut, neînţelegînd întrebărea băiatului.

– Ţii minte bunicule, – a răspuns Hassin, – nu demult, cînd tu povesteai despre fiinţele cu trei creieri, care sunt pe planete diferite ale acelui sistem solar, în care tu ai existat atît de mult, tu, printre altele, spunea-i, că pe o planetă... am uitat, cum ai numit-o, că pe această anume planetă există fiinţe cu trei centre, care de fapt seamănă cu noi, numai că pielea lor e mai lunecoasă decît a noastră.

– Aaaaa!!! – s-a rîs Belzebut, – tu, probabil, întrebi despre acele fiinţe, care locuiesc pe planeta Pămînt şi care se numesc pe ei „oameni”.

– Da! bunicule, da!., despre aceste anume „fiinţe-oameni” şi povesteşte-mi puţin mai detaliat; aş vrea să ştiu despre ei mai mult, – a încheiat Hassin.

Atunci Belzebut a spus:

– Despre ei eu aş putea să povestesc foarte mult, aşa cum eu des eram pe această planetă şi îndelung conveţuind între ei şi cu multe aceste fiinţe pămînteşti tricentrice chiar prieteneam.

Să ştii despre ei mai mult, într-adevăr, e foarte interesant, aşa cum ei sunt foarte originali.

Sunt multe lucruri la ei, ce nu ai să vezi nici la alte fiinţe, nici pe o altă planetă a Universului nostru.

Eu îi cunosc foarte bine, aşa cum apariţia lor şi terminarea ulterioară şi existenţa de-a lungul a multe, foarte multe veacuri după măsurarea lor a timpului a decurs sub ochii mei.

Şi nu numai apariţia lor s-a petrecut sub ochii mei, dar chiar şi formarea definitivă a planetei însăşi, pe care ei apar şi există, s-a întîmplat în prezenţa mea.

Cînd noi pentru prima dată am venit în acest sistem solar şi ne-am stabilit pe planeta Marte, pe acea planetă Pămînt nimic încă nu era şi ea nu a reuşit chiar să se răcorească definitiv după concentrarea ei.

Această anume planetă încă de la bun început a fost cauza multor griji mari pentru infinitatea noastră.

Dacă vrei, eu îţi voi povesti mai întîi despre aceea, ce evenimente cu caracter cosmic general, referitor la această planetă, au servit ca cauză a grijilor menţionate a INFINITULUI nostru.

– Da, drăguţul meu bunic, povesteşte-mi pentru început despre asta; probabil şi asta va fi de asemenea foarte interesant, ca şi toate cele povestite de tine.

Cap. 9. Motivul apariției Lunii

Belzebut a început povestirea sa astfel: – Cînd noi am ajuns pe planeta Marte, pe care noi şi am primit indicaţii să existăm, noi am început acolo treptat să ne acomodăm.

Noi am fost încă acaparaţi total de grijile pentru organizarea a tot necesarul exterior pentru o existenţă mai mult sau mai puţin tolerabilă în acea, total străină nouă, natură, cînd deodată, în una din zilele cele mai pline de griji, toată planeta Marte s-a cutremurat şi după scurt timp peste tot s-a răspîndit

un miros „stupefiant”, că de la început am crezut că în Univers totul s-a amestecat cu ceva, cum am spune, de „nedescris”.

Numai după ce a trecut ceva timp, cînd mirosul menţionat a dispărut şi noi ne-am revenit şi am început treptat să ne lămurim în ceea, ce s-a întîmplat, am înţeles, că pricina acestui fenomen groaznic a fost anume acea planetă Pămînt, care uneori se apropia foarte tare de planeta noastră Marte şi pe care noi de aceea aveam posibilitatea cîteodată s-o urmărim clar chiar fără „Tescuano”.

Cum s-a adeverit, datorită cauzelor, pe care noi încă nu ni le puteam explica, această planetă a „plesnit”, şi desprinzîndu-se de ea două bucăţi au zburat în spaţiu.

Eu ţie deja ţi-am spus, că acest sistem solar în acel timp abia numai se forma şi încă nu total s-a „contopit” cu aşa numita „armonia-susţinerii-reciproce-a-tuturor-concentraţiilor-cosmice”.

Mai tîrziu s-a aflat, că, conform menţionatei „armonii-de-susţinere-reciproce-a-tuturor-concentraţiilor-cosmice”, în aceast sistem trebuia să funcţioneze de asemenea o cometă aşa numită a „cercului-mare”, care şi pînă în prezent există sub numele „Cometa-Condur”.

Uite această anume cometă, deşi şi era în acel timp „concentrată”, efectua „calea completă” abia prima dată.

Cum ne-a explicat mai tîrziu în secret Indivizii sfinţi competenţi, linia căii a spusei comete trebuia să se intersecteze cu linia, pe care era şi calea acestei planete Pămînt. Şi ca urmare a unui calcul eronat a unui Individ sfînt, specialist pe întrebările Genezei şi Menţinerii Lumii, timpul de trecere prin acest punct de intersecţie a căilor acestor două concentrări a coincis, şi, ca urmare a acestei erori, planeta „Pămînt” şi cometa „Condur” s-au ciocnit şi s-au ciocnit aşa de tare, încît de la acea lovitură, cum am mai spus, de la planeta „Pămînt” s-au rupt două bucăţi mari şi au zburat în spaţiu.

Această lovitură a adus după ea aşa consecinţe serioase, pentru că, din cauza apariţiei recente a acestei planete, pe ea încă nu a reuşit să se formeze total atmosfera, care în aşa cazuri ar putea servi ca un tampon.

Şi iată, băiatul meu, despre această tragedie cosmică a fost informat imediat şi infinitul nostru.

Ca urmare a unui asemenea raport, de pe Preasfinţitul Soare-Absolut imediat şi a fost trimisă în acest sistem solar Ors o comisie întreagă, alcătuită din Îngeri şi Arhangheli – specialişti pe probleme de Geneza şi Menţinerea Lumii – sub conducerea generală a preaînaltului Arhanghel Sacachi.

Această Comisie Preaînaltă a sosit pe planeta noastră Marte din cauza aflării ei aproape de planeta „Pământ", şi de pe această planetă şi au început să facă investigaţiile sale.

Membrii Sfinţi ai aceste Comisii Preaînalte atunci deodată ne-au liniştit, spunînd, că pericolul aşteptatei catastrofe de scară largă cosmică deja a trecut.

Dar Arhiinginerul Arhanghelul Algamatant a fost atît de amabil şi personal ne-a explicat, că, după toată probabilitatea, s-au întîmplat următoarele:

„Desprinsele de la planeta Pământ bucăţi inerţia primită de ele în urma loviturei şi-au pierdut-o, înainte de a trece frontiera a acelei părţi a spaţiului, care este sfera acestei planete, şi de aceea, conform „legii-căderii", aceste bucăţi au început să cadă înapoi la bucata principală.

Dar să cadă pe bucata principală ele deja nu mai puteau, pentru că ele în acest timp au reuşit să nimerească şi definitiv să se supună influenţei legii cosmice, numită „legea-prinderii", şi acum ele în raport cu bucata lor principală vor face cercuri eliptice corecte, exact tot aşa, cum bucata principală, adică planeta Pământ, a făcut şi face astfel împrejurul soarelui său Ors.

Şi asta va continua tot timpul, dacă o oarecare nouă, neprevăzută tragedie pe scară largă nu va schimba aceasta, într-un sens sau altul.

Slavă-întîmplării!.. – a încheiat PanteMăreţia Sa, – mişcarea Armonioasă generală a sistemului de la toate acestea nu s-a încălcat, şi existenţa paşnică a acestui sistem Ors curînd a fost restabilită".

Dar totuşi, băiatul meu, atunci această Preamăreaţă Comisie, luînd în calcul toate datele, care erau de faţă, cum şi cele care puteau apărea pe viitor, a găsit, că chiar deşi bucăţile planetei Pământ deocamdată şi pot temporar să se menţină în poziţia lor actuală, dar că ele în viitor pot, în urma unor presupuse de ei, aşa numitele „mişcări-tastartunarne", să iasă din această poziţie şi să creeze o mulţime de nenorociri incorigibile, cum pentru însăşi sistemul Ors, aşa şi pentru alte sisteme solare vecine.

De aceea Preamăreaţa Comisie a hotărît pentru evitarea acesteia să ia, pentru orice caz, din timp nişte măsuri şi a recunoscut, că cea mai bună în acest caz

măsură va fi, ca bucata principală, adică planeta Pămînt, mereu să transmită bucăţilor sale desprinse, pentru menţinerea lor vibraţii sfinte „Ascochin”.

Această substanţă sfîntă pe planete se poate forma numai în acel caz, dacă ambele prezente pe planeta dată legi cosmice principale – sfînta „Eptaparaparşinoh” şi sfînta „Triamazicamno” – vor funcţionina, aşa numit „Ilinosoparno”, adică cînd amintitele sfintele legi cosmice în această concentraţie cosmică se vor refracta şi manifesta de asemenea la suprafaţă ei independent, dar, desigur, desinestătător numai în limite cunoscute.

Şi iată, băiatul meu…

Avînd în vedere, că o asemenea îndeplinire cosmică poate avea loc numai cu permisiunea INFINITĂŢII LUI, atunci marele Arhanghel Sacachi, însoţit de cîţiva alţi membri sfinţi a acestei Preamăreţe Comisii, imediat au plecat către INFINITATEA LUI, pentru ca să-L roage să dea amintita permisiune.

Şi după aceasta, cînd susnumiţii sfinţii Indivizi au cerut INFINITĂŢII LUI permisiunea de a pune în aplicare pe această planetă a „procesului-Ilnosoparno”, şi cînd aşa proces a fost înfîptuit sub conducerea aceluaşi Arhanghel Sacachi, de atunci şi pe această planetă, cît şi pe multe altele, a început să apară „Ilnosoparno-corespondente”, datorită cărora numitele bucăţi desprinse există şi pînă în prezent, neprezentînd un pericol de nenorocire pe scară largă.

Unul din aceste două bucăţi, anume cea mai mare, atunci se numea „Lunderperţo”, iar cea mică „Anulios”, şi la început pe ele aşa şi le numeau fiinţele obişnuite tricentrice, care au apărut mai tîrziu pe această planetă; dar fiinţele din timpuri mai tîrzii în perioade diferite le numeau diferit, iar în timpurile cele mai tîrzii bucata mare început s-o numească „Lună”, iar denumirea bucăţii mici treptat au început s-o uite. Dar ce referă la fiinţele timpului prezent, atunci ei nu numai că nu mai numesc nicicum această mică bucată, dar chiar nici bănuiesc de existenţa ei.

Interesant apropo să remarc, că fiinţele unui continent al acestei planete, numită „Atlantida” şi care apoi a murit, au ştiut încă despre această a doua bucată a planetei lor şi la fel îl numeau „Anulios”, iar fiinţele ultimei perioade al aceluiaşi continent, la care au început să se cristalizeze şi să facă parte din prezenţa lor generală a rezultatelor efectelor acelui, aşa numitului, „organ-Kundatampon”, despre care, mie deja mi se pare, va trebuie să-ţi explic foarte detaliat, l-au denumit deasemenea „Kimezpai”, numele acesta atunci însemna - „niciodată-lasîndu-te-să-dormi-liniştit”.

Fiinţele tricentrice moderne a acestei planete stranii nu ştiu despre aceasta fostă bucată în mare parte deoarece, mărimea ei comparabil de mică şi îndepărtarea locului a mişcării ei o fac pentru vederea lor total nevăzută, şi încă deaceea, că „nici o bunică” nu le-a spus, că în timpurile străvechi ştiau şi de aşa „satelit” micuţ al planetei lor.

Iar dacă, întîmplător, cineva din ei pe ea şi o vede prin al său, chiar dacă bun, dar totuşi „jucărie copilărească”, aşa numitul „ochean”, atunci el atenţia sa asupra ei nu o opreşte, considerînd-o simplu ca pe un „aerolit” mare.

Fiinţele moderne, probabil, pe ea mai mult nici n-au s-o mai vadă, aşa cum în natura lor deja a devenit aproape caracteristic să vadă numai irealitatea.

Trebuie să le dăm dreptate, ei, într-adevăr, în ultimele secole s-au mecanizat artistic să nu vadă nimic real.

Deci, băiatul meu, datorită celor spuse mai sus, şi pe această planetă Pămînt mai întîi de toate au început să apară, cum aceasta şi era firesc aşa numitele „similitidini-a-tot-întregului”, sau, cum se mai spune, „Microcosmosuri”, şi mai departe din aceste Microcosmosuri au început să se formeze aşa numita vegetaţie „Odiuristolniană” şi „Polormedehtică”.

Încă mai tîrziu, cum de obicei se întîmplă, din aceleaşi Microcosmosuri au început să se grupeze diferite forme a aşa numitor „Tetartocosmosuri” pentru toate cele trei sisteme de creieri.

În cele din urmă atunci pentru prima dată şi au apărut aşa Tetartocosmosuri cu două picioare, pe care tu nu demult i-ai numit „melci”.

Despre aceea, de ce şi prin care mod pe planete la trecerea legilor sfinte de bază în „Ilnosoparne” apar „similitudini-a-tot-întregului”, şi de asemenea despre accea, care factori ajută la formarea a unei sau altei aşa numitei „sistematica-creierilor-fiinţei” şi în general referitor la toate legile Genezei şi Menţinerii Lumii, eu am să-ţi explic special cumva în altă dată.

Dar pînă cînd cunoaşte, că acestea ce te-au interesat pe tine fiinţe tricentrice, apărînd pe planeta Pămînt, de la început aveau în ei aceleaşi posibilităţi pentru îmbunătăţirea funcţiilor pentru acumularea cunoştinţelor esenţiale, pe care le au în general peste tot unde apar în Univers „Tetartocosmosurile”.

Dar mai tîrziu, exact în acea anume perioadă, cînd şi ei, cum de obicei se întîmplă pe alte asemenea planete a Universului nostru măreţ, au început treptat a se spiritualiza cu aşa numitul „instict-al-fiinţei”, iată atunci şi s-a

întîmplat, spre nenorocirea lor, de Mai Sus neprevăzut, regretabila pentru ei nedumerire.

Cap. 10. De ce „oamenii” nu sunt oameni

Belzebut a oftat adînc şi a continuat să povestească următoarele:

– După îndeplinirea pe această planetă a „procesului-Ilnosoparno” a trecut după măsurarea obiectivă a timpului un an.

În acest răstimp şi pe această planetă treptat au început deja să se regleze procesele corespunzătoare de involuţie şi evoluţie a tot ce apărea acolo.

Au început, desigur la fel treptat, să se cristalizeze şi în fiinţele tricentrice de acolo date corespunzătoare pentru acumularea de către ei a inteligenţei obiective.

Mai pe scurt vorbind, în acel timp şi pe acea planetă totul deja a început să decurgă într-o ordine normală.

Şi iată, băiatul meu, dacă peste un an acolo nu ar fi venit iarăşi Preamăreaţa Comisie sub conducerea supremă al aceluiaşi Arhanghel Sachi, atunci, probabil, nu s-ar fi primit toate neînţelegerile ulterioare, legate de fiinţele tricentrice, apărute pe această planetă de rău augur.

Această coborîre secundă acolo a Preamăreţei Comisii a fost cauzată de aceea, că în inteligenţa multor membri sfinţi a ei nu a fost încă cristalizată cu siguranţă totală referitor la imposibilitatea în viitor a oricărei surprize nedorite, necătînd la eforturile de ei depuse, despre care numai ce ţi-am vorbit, şi acum ei au vrut pe loc să verifice rezultatele acestor ale lor acţiuni.

Anume în această a doua coborîre Preamăreaţa Comisie şi a hotărît pentru orice eventualitate, doar totuşi numai pentru a lor linişte, să îndeplinească încă careva măsuri speciale, printre care era şi acea măsură, urmările de la căreia, treptat, nu numai că s-au transformat într-o oroare straşnică pentru fiinţele tricentrice, ce apăr pe această planetă de rău augur, dar şi i-au făcut ca un fel de ulcer malign pentru tot Universul măreţ.

Faptul a constat în, că în timpul acestei de a doua coborîre a Preamăreţei Comisii în ei deja a început, cum e tipic pentru fiinţele cu trei creieri, treptat să se nască aşa numitul „instinct-mecanic”.

Şi iată, membrii sfinţi a acestei Preamăreţe Comisii şi au chibzuit atunci, că dacă la aceste fiinţe bipede tricentrice ai acestei planete menţionatul „mecanism-instinct” va fi, cum aceasta de obicei se întîmplă peste tot în fiinţele tricentrice, să se perfecţioneze în direcţia acumulării inteligenţei obiective, atunci ei, pretimpuriu vor înţelege adevăratele motive apariţiei şi existenţei lor şi vor putea să facă o mulţime de neplăceri; se poate întîmpla, că ei, înţelegînd motivele apariţiei lor, adică că ei prin existenţa lor trebuie să susţină bucăţile rupte de la planeta lor şi, convingîndu-se în aşa a lor subordonare robească absolut străină consecinţelor lor, nu vor mai dori să-şi continue existenţa şi principial vor începe să se distrugă singuri.

Şi iată, băiatul meu, avînd în vedere aceasta, Preamăreaţa Comisie atunci, printre altele, şi a hotărît în prezenţa generală a acestor fiinţe tricentrice temporar să le introducă un organ deosebit cu aşa proprietăţi, ca ei, în primul rînd, realitatea s-o primească anapoda, şi în al doilea rînd, ca orice impresii repetate să cristalizeze în ei aşa date, care ar fi genera factori pentru apariţia în ei a simţului „mulţumirii” şi „plăcerii”.

Şi atunci ei, într-adevăr, cu ajutorul principalului atotuniversului Arhi-chimistului-fizicianului Îngerului Luizos, care la fel era printre membrii acestei Măreţe Comisii, într-un fel deosebit au construit în fiinţele celea tricentrice, la baza cozii lor, care la început ei la fel îl aveau şi a cărei parte a fiinţei lor generale încă a fost cu un aspect normal, exprimînd, aşa să spunem, „plenitudinea-valorii-esenţiale-ale-lor”, şi anume le implantau la capătul coloanei vertebrale „ceva”, ce ajuta la apariţia în ei a proprietăţilor amintite mai sus.

Şi acest „ceva” ei atunci prima dată şi l-au numit „organul-Kundatampon”.

Crescînd atunci în prezenţa lor un astfel de organ şi convingîndu-se în practică referitor la acţiunile lui, Preamăreaţa Comisie, compusă din Indivizi sfinţi, în frunte cu marele Arhanghel Sacachi, liniştindu-se şi cu conştiinţa curată, s-a întors înapoi în centru, iar acolo, pe interesata de tine planeta Pămînt, acţiunea acestei invenţii uimitoare şi în mare măsură de ingenioasă a început chiar din primele zile să se dezvolte şi să se dezvolte, cum ar fi spus înţeleptul Molla Nasr-Eddin, „ca trompeta din Ierihon în crescendo”.

Acum, ca să poţi avea măcar o înţelegere apropiată despre rezultatele proprietăţilor organului, inventat şi elaborat de incomparabilul Înger Luizos – să-i fie binecuvîntat numele lui în vecii vecilor! – numaidecît trebuie să ştii despre manifestările diferite a fiinţelor tricentrice ai acestei planete, cît în acea perioadă, cînd în prezenţa lor era încă acest „organ-Kundatampon”, atît şi în

perioade mai tîrzii, cînd acest organ uimitor şi proprietăţile lui au fost în ei nimicite, dar, datorită multor cauze, în prezenţa lor au început să se cristalizeze urmările proprietăţilor ale acestui organ.

Dar despre asta am să-ţi explic mai pe urmă, dar pînă cînd trebuie să spun, că coborîrea acolo a Preamăreţei Comisii a avut loc şi a treia oară peste trei ani după numărătoarea obiectivă a timpului, dar deja sub conducerea supremă a Preaarhiserafimului Sevotaftra, deoarece, că în acest timp marele Arhanghel Sacachii deja s-a învrednicit să devie acel Individ Dumnezeiesc, cum este şi în prezent, şi anume unul din cei patru ToatăPătrimeaDeţinători a întregului Univers.

Iată în această a treia coborîre acolo, cînd prin investigaţiile multilaterale a membrilor sfinţi a acestei de a treia Preamăreţe Comisii a fost aflat, că pentru susţinerea existenţei acestor bucăţi menţionate deja nu mai este necesar de punere în aplicare a măsurilor luate intenţionat obligatoriu, printre altele a fost de asemenea distrus, cu ajutorul aceluaşi Arhi-chimistul-fizicianul Luizos, din prezenţa generală a acelor fiinţe tricentrice menţionatul organ Kundatampon cu toate proprietăţile lui minunate.

Acum vom continua povestirea deja începută.

Aşadar, cînd confuzia noastră în urma întîmplatei catastrofe, ameninţînd tot acest sistem solar, a trecut, noi iarăşi, încetişor, am început să continuăm pe planeta Marte a noastră, atît de brusc întreruptă, aranjarea la noul loc.

Treptat noi toţi ne-am deprins cu natura şi am început să ne deprindem cu condiţiile existentele de acolo.

Cum am mai spus, mulţi din noi definitiv s-au stabilit acolo, pe planeta Marte, alţii au plecat sau se gîndeau să plece cu nava Ocazia, care a fost pusă la dispoziţia fiinţelor neamului nostru pentru deplasări interplanetare, să locuiască pe alte planete ale aceluiaşi sistem solar.

Eu însă cu unii din rudele mele şi apropiaţii mei am rămas să locuiesc pe această planetă Marte.

Trebuie să spun, că la acest timp, la care se referă această povestire a mea, în observatorul meu, pe care l-am aranjat pe planeta Marte, a fost deja pus primul meu Tescuano, şi anume atunci eu tot întregul şi l-am dedicat spre echiparea de mai apoi şi îmbunătăţirea observatorului meu, pentru observări

mai detaliate după îndepărtatele concentrări a Marelui nostru Univers şi după planetele acestui sistem solar.

Tot atunci, în numărul obiectelor investigaţiilor mele, a început să intre şi această planetă Pămînt.

Timpul trecea.

Procesul existenţei şi pe această planetă Pămînt a început treptat să se instaleze, şi din exterior părea, că procesul de existenţă are loc exact la fel, ca şi pe toate alte planete.

Dar în timpul observării atente a fost, în primul rînd, foarte vizibil, cum treptat numărul acestor fiinţe tricentrice se mărea, iar în al doilea, uneori se putea observa nişte manifestări stranii ale lor, adică ei din timp în timp începeau să facă aşa ceva, ce niciodată pe alte planete de fiinţele tricentrice nu a fost făcut, şi anume, ei fără nici un motiv dintr-odată începeau să-şi nimicească existenţa unul altuia.

Uneori aşa nimiciri unul altuia a existenţei aveau loc acolo nu într-un singură regiune, dar în cîteva şi se prelungeau nu un singur „dionosc” {„Dionosc” înseamnă zi.}, dar mai multe „dionoscuri”, iar uneori chiar „ornacri” întregi {„Ornacr” înseamnă lună.}.

Uneori devenea atît de vizibil, că în urma acestui proces al lor oribil numărul lor scădea repede, dar în schimb în alte perioade, cînd venea liniştea de la asemenea procese, numărul lor la fel se mărea vizibil.

Noi cu această caracteristică a lor treptat ne-am deprins, explicîndu-ne nouă, că, probabil, organului Kundatampon a Preamăreţei Comisii, după oarecare gînduri măreţe, la fel le-au dat şi aşa proprietăţi, adică noi, văzînd fertilitatea acestor fiinţe bipede, atunci am presupus, că aceasta e făcut intenţionat, ca urmare la aceea, că pentru nevoile menţinerii a „mişcării-cosmice-armonioase” era necesitate în existenţa lor în aşa număr mare.

Dacă nu ar fi fost această stranie proprietate a lor, atunci niciodată nimănui şi în cap nu i-ar fi venit, că pe această planetă – ceva nu-i în regulă.

În această perioadă, la care se referă cele spuse mai sus, eu deja am reuşit să vizitez aproape toate planetele acestui sistem solar, cum deja populate, aşa şi încă nepopulate.

Mie personal mi-au plăcut fiinţele tricentrice, care locuiesc pe planeta, ce poartă numele de „Saturn”, şi după exterior nimic comun cu exteriorul nostru nu au, dar seamănă cu fiinţa-pasăre „corb”.

Interesant, printre altele, aici să subliniezi, că forma fiinţei-pasăre „corb” din anumite motive se găseşte pe toate planetele nu numai a acestui sistem solar, dar şi pe majoritatea altor planete ale Marelui Univers, pe care apar fiinţe cu diferit sistem a creierului şi sunt îmbrăcaţi cu corpuri planetare diferite după formă.

Iar discuţiile acestor fiinţe „corbi” între ei pe această planetă Saturn le au asemănătoare cu ale noastre.

Ce ţine de însăşi de graiul lor, atunci, după mine, e cel mai frumos din toate graiurile auzite de mine cîndva.

Graiul lor îl putem compara cu cîntarea cîntăreţilor noştri buni, cînd ei cîntă cu toată fiinţa lor ceva minor.

Iar în relaţiile lor cu alţii, ei... nici nu ştii, cum să explici; aceasta poţi să înţelegi numai trăind între ei şi experimentînd pe tine.

Se poate doar numai de spus, că aceste „fiinţe-păsări” inimi au exact la fel, ce inimi au cei mai apropiaţi îngeri al INFINITULUI nostru CREATOR şi AUTOR.

Ei trăiesc exact aşa, cum îndeamnă a noua poruncă a CREATORULUI nostru, şi anume:

Pe oricare altul închipuie-ţi ca fiind al tău şi aşa şi comportă-te.

Mai tîrziu eu neapărat am să-ţi povestesc cumva mult mai detaliat şi referitor la aceste fiinţe tricentrice, care apar şi există pe planeta Saturn, aşa cum pe toată perioada exilării mele prietenul meu adevărat în acest sistem solar a fost o fiinţă anume de pe această planetă, care avea exteriorul asemenea unui „corb” şi care se numea „Harharh”.

Cap. 11. Caracteristică picantă a originalității psihicii oamenilor

Hai să discutăm iarăşi despre fiinţele tricentrice, ce apar pe planeta Pămînt, care pe tine cel mai mult te-au interesat şi pe care tu i-ai numit „melci”.

Voi începe cu aceea, că voi exprima prin cuvinte bucuria mea referitor la aceea, că tu te afli foarte departe de acele fiinţe tricentrice, pe care tu i-ai numit cu asemenea cuvînt „ofensator pentru demnitatea lor” şi că ei nicicum nu vor afla despre asta.

Ştii tu oare, nefericitule, încă ce nu-şi dă seama de sine băieţaş, ce ţi-ar fi făcut ei ţie, în deosebi fiinţele contemporane de acolo, dacă ar fi auzit, cum tu i-ai numit?

Ce ţi-ar fi făcut ei, dacă tu ai fi fost acolo şi ei ar fi pus mîina pe tine, chiar să vorbesc despre asta mă ia frica.

În cel mai bun caz ei te-ar fi bătut aşa, că tu, cum spune Molla Nasr-Eddin al nostru, „pînă la noua recoltă de vergele nu ţi-ai fi revenit”.

Pentru orice eventualitate eu te sfătui, ca tu întotdeauna la începutul oricărei trebi noi să binecuvîntezi soarta şi s-o implori despre aceea, ca ea să fie milostivă cu tine şi întotdeauna să fie de veghe şi să înlăture pentru fiinţele planetei Pămînt orice posibilităţi de a-şi da seama, că tu, anume tu, iubitul şi unicul meu nepot, ai îndrăznit să-i numeşti „melci”.

Faptul constă în aceea, că în timpul observaţiilor mele după ei de pe planeta Marte şi în perioada existenţei mele printre ei, eu psihica acestor fiinţe stranii tricentrice am studiat-o foarte bine, şi de aceea eu deja foarte bine cunosc, ce ei i-ar fi făcut celui, care ar fi îndrăznit să le dea asemenea poreclă.

Deşi tu i-ai numit aşa din naivitatea ta copilărească, dar fiinţele tricentrice a acestei originale planete, în deosebi cele contemporane, în asemeanea rafinamente nu se descurcă.

Cine i-a numit, de ce i-a numit, în ce stare i-a numit? Nu e oare tot una?! Odată ce tu i-ai numit cu aşa cuvînt, pe care ei îl consideră ofensator, – asta e şi de ajuns.

Dar să se descurce cu asta, după înţelegerea majorităţii lor, – este pur şi simplu, cum ei chiar se exprimă, – „turnarea din vid în neant”.

Cum n-ar fi acolo, dar numind fiinţele tricentrice care se găsesc pe planeta Pămînt cu aşa cuvînt jignitor, tu ai procedat foarte şi foarte negîndit; în primul rînd, ai creat în mine griji pentru tine, şi în al doilea rînd, ţi-ai pregătit singur ţie în viitor un pericol.

Faptul constă în aceea, că, deşi, cum eu deja am spus, tu te afli foarte departe de ei şi să pună mîina pe tine ei nu vor fi în stare, ca personal să te pedepsească, dar cu toate acestea, dacă, contrar aşteptărilor, măcar prin mîina a douăzecea, ei întîmplător vor afla, cum tu i-ai insultat, atunci în orice caz tu deja vei avea parte de adevărata lor aşa numita „anatemă", dar ce proporţii va primi acestă anume „anatemă", aceasta va depinde de acele interese, de care în timpul dat ei vor fi ocupaţi.

Probabil, face să-ţi descriu, cum ar fi procedat fiinţele Pămîntului, dacă ei întîmplător ar fi aflat, că tu i-ai insultat. O descriere de asemenea tip poate pentru noi să servească ca un foarte bun exemplu pentru determinarea stranietăţii psihicii acestor ce te interesează pe tine fiinţe cu trei creieri.

Dacă la ei în vremea dată ar fi fost, în lipsa altor astfel de interese fără de sens, mai multă sau mai puţină „linişte", ei referitor la un asemenea incident, şi anume, aşa a ta ofensare pentru ei, ar fi organizat undeva într-un loc din timp ales, cu invitaţi din timp şi, desigur, îmbrăcaţi în speciale pentru asemenea intîmplări costume, aşa numitul „consiliu solemn".

Primul lucru ei pentru acest al lor „consiliu solemn" vor alege pe cineva din mediul lor aşa numitul „preşedinte" şi numai după aceasta vor începe acea a lor procedură.

Mai întîi de toate, ei vor începe să te, cum se exprimă acolo, „pe osişoare să te analizeze", şi nu numai pe tine, dar şi pe tatăl tău, pe bunel, şi posibil, vor ajunge şi pînă la Adam.

Apoi, dacă ei vor hotărî, desigur, neapărat cu „majoritatea voturilor", că tu eşti „vinovat", ei îţi vor acorda pedeapsa conform instrucţiunii acelui cod de legi, care a fost colectat pe baza trecutelor asemenea „jocuri de păpuşi" de fiinţe, aşa numitele „folsile vechi".

Şi dacă întîmplător cu „majoritatea voturilor" ei nu vor găsi în fapta ta convingător nimic criminal, cu toate că la ei aceasta se întîmplă foarte rar, – atunci toată această procedură a lor, descrisă amănunţit pe hîrtie şi semnată de toţi, o vor trimite... tu crezi că la foc? Nu?., către specialiştii corespunzători, în cazul dat la aşa numitul acolo „Sfîntul Sinod". Iar acolo e aceeaşi ordine; numai că cazul tău îl vor „analiza" deja fiinţe „importante" de acolo.

Şi numai doar la sfîrşitul acestui a lor „turnat din vid în neant" ei îşi vor da seama de principalul, şi anume, că acuzatul personal nu poate fi găsit.

Iată aici şi apare pericolul cel mai mare pentru personalitatea ta, şi anume, cînd ei în sfîrşit „fară îndoieli” se vor convinge, ca să te prindă va fi chiar imposibil, toţi ei de data aceasta unanim vor hotărî „să te înmîneze” nici mai mult, nici mai puţin „anatemei”, despre care ţi-am amintit.

Dar ştii, ce este aceasta, şi cum aceasta se face? Nu?!.

Atunci ascultă şi cutremură-te.

Cele mai „importante” fiinţe le vor ordona tuturor altor fiinţe, ca ele în toate instanţele lor corespunzătoare, de genul aşa numitor „biserici”, „capele”, „sinagogi” şi „consiliilor orăşeneşti” ş.a.m.d., în cazuri speciale, de slujitorii speciali la ceremoniile corespunzătoare să dorească în gînd pentru tine ceva de felul următor: ca tu să fii lipsit de coarnele tale, ca părul tău să însurească devreme, ca mîncarea din stomacul tău să se transforme în cuie de tapet, ca viitoarei tale soţii limba să-i crească de trei ori mai mare. Sau, în sfîrşit, ei ţi-ar fi dorit ţie, ca atunci, cînd tu la gura ta ai să duci prajitura iubită de tine, ea să se transforme în săpun ş.a.m.d. în aşa mod.

Înţelegi tu oare acum, la ce pericole te-ai expus prin aceea, că pe aceşti originali îndepărtaţi cu trei creieri i-ai numit „melci”?

Încheind aşa, Belzebut cu un zîmbet a început să privească la favoritul său.

Cap. 12. Prima „călire”

Aşteptînd puţin, Belzebut a început să vorbească următoarele: – După părerea mea, un material foarte bun pentru determinarea stranietăţii psihicului fiinţelor cu trei creieri acestei planete ce ţi-a plăcut poate pentru început servi istoria, pe care acum mi-am amintit-o şi care are legătură tocmai cu menţionata acum „anatemă”; şi în afară de aceasta, această istorie poate să te calmeze puţin şi să-ţi dea speranţa la aceea, că dacă întîmplător acele fiinţe originale pămînteşti vor afla despre aceea, că i-ai ofensat şi te vor preda spuse-i „anatemă”, atunci poate şi pentru tine se va primi foarte şi foarte „nu rău”.

Această istorioară, pe care eu am de gînd să ţi-o povestesc, s-a întîmplat la fiinţele contemporane de acolo cu trei creieri nu demult şi a fost cauzată acolo de următoarele evenimente:

În una din a lor mare „comunitate” paşnic exista o fiinţă obişnuită, avînd profesia, numită acolo „scriitor”.

Ia aminte, printre altele, şi despre aceea, apropo, că acolo cu mult timp în urmă printre fiinţele de aceiaşi profesie se întîlneau des şi de acei, care totuşi au inventat ceva singuri şi au scris, iar în ultimele epoci „scriitorii” din mediul fiinţelor de acolo, în deosebi din fiinţele timpului prezent, se fac exclusiv astfel, care din multe cărţi existente, de preferinţă străvechi, numai transcriu toate posibile fraze potrivite una cu alta şi în aşa fel alcătuiesc o carte „nouă”.

Nu strică de remarcat şi chiar de subliniat şi aceea, că scrisele de diferiţi scriitori localnici cărţi din ultimele secole acolo în totalitate au început să prezinte în sine unul din principalii factori ai acelei, că în curînd, foarte repede, mintea tuturor altor fiinţe tricentrice în sensul uşurinţei dobîndeşte proprietăţile efirului.

Deci, băiatul meu...

Acel „scriitor contemporan”, despre care eu am început să-ţi povestesc, a fost „scriitor”, ca toţi ceilalţi scriitori din acele locuri, şi nimic deosebit în sine nu prezenta.

Odată, cînd el a încheiat de scris o oarecare carte proprie el a început să chibzuiască, despre ce să mai scrie el, şi a hotărît să caute pentru aceasta o oarecare „idee” nouă în cărţile din a sa aşa numita „bibliotecă”, care obligatoriu trebuie să fie la fiecare „scriitor” de acolo.

Şi iată, în timpul la astfel de căutări a lui, îi nimereşte în mîini o carte, numită „Evanghelie”.

„Evanghelia” se numeşte acolo cartea, scrisă cîndva de numiţii Matei, Marcu, Luca şi Ioan despre Isus Hristos, trimisul INFINITĂŢII noastre pe această planetă.

Această carte e foarte răspîndită printre fiinţele tricentrice de acolo, care există, aparent, conform instrucţiunilor acelui trimis.

Şi iată, cînd acestui „scriitor” întîmplător îi nimereşte în mîini această carte, lui deodată îi vine în cap ideea despre aceea, de ce şi el să nu compună o „Evanghelie”.

Potrivit investigaţiilor, care eu trebuia să le fac complet diferit de necesităţile mele, se pare, că el atunci în continuare se gîndea în felul următor:

'Cu ce sunt eu mai rău decît aceşti Ioan, Luca, Matei sau Marcu, sălbatici antici?!

Eu, cel puţin, sunt mai civilizat decît ei şi voi putea pentru contemporani să scriu o „Evanghelie” cu mult mai bună.

Neapărat trebuie de scris anume „Evanghelie”, deoarece oamenii contemporani, aşa numiţii „Englezi” şi „Americani”, foarte iubesc această carte, iar cursul lirei lor sterline şi a dolarului la bursă în timpul prezent e foarte şi foarte „deloc rău”'.

Gîndit – făcut.

Şi din acea zi el a început să „sofisticheze” noua „Evanghelie”.

Dar, cînd el o încheie şi o dă la tipografie pentru tipărire, – iată aici şi se încep toate evenimentele ulterioare, legate de această nouă „Evanghelie” a lui.

În altă vreme, posibil, nimic nu s-ar fi întîmplat şi această nouă a lui „Evanghelie” pur şi simplu ar ocupa un loc următor în biblioteca iubitorilor de cărţi de atunci, printre multe altele cărţi cu exprimarea „adevărurilor” asemănătoare.

Dar de fapt, că, din fericirea sau nefericirea acestui scriitor, unor fiinţe „posesori-de-putere” acelei mari societăţi, în care şi el exista, aveau ghinion groaznic la aşa numitele acolo „ruleta“ şi „baccarat“, şi de aceea ei toţi cereau şi cereau, ca fiinţele de rînd ale societăţii lor să le trimită lor ceea, ce ei numesc „bani”. Datorită cerinţelor de data aceasta nemăsurate de „bani”, fiinţele simple a acestei societăţi au ieşit, în sfîrşit, din a lor obişnuită aşa numita lor „hibernare” şi au început să se „tulbure”.

Rămase acasă fiinţele „posesoare-de-putere”, văzînd aceasta, s-au neliniştit şi au început să ia „măsuri” corespunzătoare.

Printre aceste măsuri a fost de asemenea distrugerea imediată de pe faţa planetei lor tot ce apărea nou în patria lor, astfel încît să nu încurce fiinţelor obişnuite ale comunităţii lor din nou să cadă în „hibernare”.

În chiar această perioadă şi a apărut menţionata „Evanghelie” a acestui scriitor.

Fiinţele „posesoare-de-putere” în conţinutul şi acestei noi „Evanghelii” au găsit aşa ceva, care, după conceptele lor, tot împiedica fiinţele obişnuite din nou să cadă în „hibernare”; şi de aceea ei au decis că atît scriitorul cît şi „Evanghelia” lui de asemenea imediat „să scape”, cum ei la acest timp astfel de

„iradieri” deja bine s-au deprins să facă cu asemenea „parveniţi” patriotici, ce se ocupă nu cu lucrurile lor.

Dar, din cauza la oarecare motive, de procedat astfel cu acest scriitor era imposibil şi de aceea ei s-au neliniştit şi îndelungat au judecat şi cîntărit – cum să procedeze.

Unii au propus să-l pună şi pe el pur şi simplu acolo, unde se află mulţi „şobolani” şi „ploşniţe”; alţii au propus să-l trimită „unde a dus surdu iapa şi mutu roata” ş.a.m.d., şi, în cele din urmă, ei au decis ca pe acest scriitor şi „Evanghelia” lui să-l predea, după toate regulile, publicului, cum trebuie, acelei „anateme”, la care ei numai decît te-ar fi predat şi pe tine, dacă ar afla, cum tu i-ai ofensat.

Şi iată, băiatul meu, cum s-au evidenţiat stranietatea psihicului fiinţelor contemporane cu trei creieri a acestei planete originale în acest caz: din cauza, că scriitorul cu „Evanghelia” lui în public l-au predat acelei „anateme”, pentru el s-a primit simplu din nou totuşi, cum spune preastimatul Molla Nasr-Eddin, – „Lăfăire”.

Dar s-a întîmplat aceasta în felul următor:

Fiinţele obişnuite a acestei societăţi, văzînd astfel de „atenţie” din partea fiinţelor „posesoare-de-putere” către acest scriitor, foarte tare s-au interesat de el şi au început cu lăcomie să cumpere şi să citească nu numai această nouă a lui Evanghelie, dar şi toate cărţile pînă atunci scrise de el.

Şi de atunci toate fiinţele spusei societăţi puţin cîte puţin au împotmolit, cum e tipic fiinţelor cu trei centre, ce trăiau pe această planetă originală, toate celelalte interese şi ele au început să vorbească şi să gîndească numai despre acest scriitor.

Şi, cum acolo de asemenea de obicei se întîmplă, cînd unii au început să laude cu toată gura acest scriitor, alţii au început să vorbească împotriva lui, şi în rezultatul la astfel de dispute şi discuţii, numărul interesaţilor de acest scriitor a început a creşte nu numai în rîndul fiinţelor acestei societăţi, dar de asemenea şi printre fiinţele altor societăţi.

Dar ultima s-a întîmplat de aceea, că o parte din fiinţele „posesoare-de-putere” a acestei societăţi încă continuau pe rînd, după obişnuinţă cu buzunarele pline cu bani, să călătorească în alte societăţi, în care se petreceau jocurile în

„ruletă” şi „baccarat”, şi, ducînd şi acolo disputele referitor la scriitorul acela, treptat au infectat cu aceasta de asemenea şi fiinţele altor societăţi.

Mai pe scurt vorbind, datorită stranietăţii psihicului lor acolo treptat s-a format astfel, că şi în prezent, cînd acolo demult s-a uitat de Evanghelia lui, numele lui a devenit cunoscut aproape peste tot ca a unui scriitor foarte bun.

Şi acum, despre ce nu ar scrie acest scriitor, ei toţi se aruncă asupra scrierilor lui şi le consideră ca adevăruri incontestabile.

Ei toate scrierile lui acum le primesc cu atîta veneraţie, cu care vechii calchieni de acolo ascultau profeţiile sfintelor lor „pifii”.

Aici e bine de menţionat, că dacă acolo în prezent aţi întreba pe oricare din fiinţe despre acest scriitor, s-ar fi dovedit, că fiecare îl cunoaşte şi, desigur, va începe să vorbească despre el, ca despre o fiinţă neobişnuită.

Dar dacă în acelaşi timp aţi întreba de ei, despre ce a scris acest scriitor, s-ar dovedi, că majoritatea din ei, dac-ar recunoaşte sincer, nici o carte de-a lui chiar şi n-au citit. Cu toate acestea ei vor disputa despre el, vor vorbi şi, desigur, vor insista cu spumă la gură, că acest scriitor – e o fiinţă de o „minte extraordinară” şi expert fenomenal a psihicului fiinţelor, ce trăiesc pe planeta lor Pămînt.

Cap. 13. De ce în mintea oamenilor fantezia se poate percepe ca realitate

Scumpule şi bunule bunic! Fii atît de bun şi explică-mi, măcar aproximativ, de ce oare ei sunt aşa, că „efemeritatea” se percepe în ei ca realitate?

La aşa întrebare a nepotului său Belzebut a povestit următoarele:

– Pe planeta Pămînt, în fiinţele cu trei creieri, aşa o deosebire a psihicului lor a început să fie doar în ultimele perioade, şi a apărut această deosebire în ei numai de aceea, că partea lor predominantă alcătuită în ei, care se formează, ca şi în toate fiinţele cu trei creieri, a început treptat să admită, că alte părţi ale întregului fiinţei lor percepeau oricare impresie nouă fără aşa zise esenţialele „Partkdolgdiuti”, dar pur şi simplu, cum în general sunt percepute aflate în fiinţele cu trei creieri localizări separate independente, existînd sub denumirea de „centre-semnificative”; în limba lor eu tot aceeaşi aş fi exprimat aşa: ei cred în tot, ce spun alţii, dar nu numai în aceea, ce ei singuri ar putea să cunoască cu propia gîndire sănătoasă, adică să se convingă datorită rezultatelor, care

trebuie să fie obţinute prin ceea ce se întîmlă în ei, aşa să spunem, „disputa comparativă” între datele deja adunate, ce dau naştere în general în fiinţe la concepte în concentraţiile lor separate diferite.

În general orice înţelegere nouă în aceste fiinţe stranii se cristalizează numai, dacă despre cineva sau desre ceva vorbeşte printre altele Ion Păpuşoi; dar dacă desprea acelaş lucru, la fel va spune încă şi Petru Marinescu, – atunci ei deja definitiv vor fi convinşi, că este anume aşa, şi nicidecum altfel.

Numai datorită acestei deosebiri a psihicului lor şi datorită faptului, că despre scriitorul menţionat mult au început să vorbească într-un mod amintit mai sus, în timpul prezent aproape toate fiinţele de acolo deja sunt convinse, că el într-adevăr este un foarte şi foarte mare psiholog şi psihicul fiinţelor planetei sale îl ştie excelent.

Între timp, cu adevărat, cînd am fost pe această planetă ultima dată şi la fel am auzit despre scriitorul menţionat şi pentru clarificarea unei cu totul alte întrebări odată special am mers la dînsul personal, el, după ideile mele, s-a dovedit a fi nu numai, ca şi toţi ceilalţi scriitori contemporani, foarte limitaţi şi, cum spune dragul nostru Molla Nasr-Eddin, – „care nu vede mai departe de nasul lui”, dar, în sensul cunoştinţelor psihicului real a fiinţelor planetei sale în condiţii reale, chiar, – ferm se poate spune, – „total agramat”.

Repet. Istoria cu acest scriitor este un exemplu caracteristic pentru determinarea faptului, în ce măsură în aceste fiinţe cu trei creieri de care ţie ţi-a plăcut, îndeosebi în cele contemporane, lipseşte îndeplinirea esenţialelor „Partkdolgdiuti”, şi în ce măsură în ei deloc nu se cristalizează, – cum în general aceasta este caracteristic fiinţelor cu trei creieri, – ale lor proprii subiective, semnificative convingeri, alcătuite de a lor gîndire logică proprie, dar se cristalizează în ei „convingerile-existenţiale” exclusiv numai în dependenţă de aceea, ce vor spune referitor la acestă întrebare alţii.

Datorită numai faptului, că în ei lipseşte îndeplinirea existenţialelor „Partkdoldiuti”, care doar şi poate să dea fiinţei perceperea realităţii obiective, ei şi au văzut în scriitorul susmenţionat oarecare desăvîrşiri inexistente.

Aşa latură stranie a psihicului general, şi anume, – ca să se mulţumească numai cu ceea, ce spune Ion Păpuşoi sau Petru Marinescu, şi a nu tinde să cunoască mai mult de atît, – s-a înrădăcinat în ei deja de mult timp şi ei deloc mai mult nu caută să cunoască ceva, ce se poate cunoaşte numai cu gîndirea activă proprie.

Referitor la toate cele spuse urmează neapărat să observăm, că aici n-are nimic de-a face nici organul Kundatampon, care îl aveau strămoşii lor, nici urmările lui, care din vina unor sfinţi Indivizi s-au cristalizat în strămoşii lor şi după asta au început se treacă prin moştenire din neam în neam.

Vinovaţi de toate acestea au devenit ei singuri cu ale lor, de ei singuri treptat stabilite, condiţii anormale pentru existenţa firească exterioară obişnuită, care în prezenţa lor generală şi au alcătuit treptat aceea, ce acum deja este „Dumnezeul Rău" a lor interior şi se numeşte „Liniştea-personală".

De fapt, şi în privinţa la toate acestea, tu singur vei înţelege foarte bine după ceea, cînd eu îţi voi comunica, cum eu deja am promis, mai multe dovezi, legate de planeta aceasta îndrăgită de tine.

Eu pe tine pentru orice eventualitate foarte te sfătui pe viitor în exprimările tale referitor la fiinţele cu trei creieri să fii foarte atent, ca nu cumva să-i ofensezi, de altfel ei, cum ei se exprimă: „cu ce dracul nu glumeşte", vor afla de vreo ofensa de ta şi „îţi vor strecura", după cum se exprimă ei, „un porc".

Şi pentru acest caz nu încurcă iarăşi să ne aducem aminte de una din zicătorile înţelepte ale bunului nostru Molla Nasr-Eddin, care spune:

„Numai ce, numai ce nu se întîmplă în lume! Chiar şi un păduche poate uneori să înghită un elefant".

Încă ceva a dorit să spună Belzebut, dar în timpul acesta a intrat o slugă navală şi i-a transmis primită pe numele lui o „eterogramă".

Cînd Belzebut a ascultat conţinutul menţionatei „eterograme" şi sluga navală a ieşit, Hassin s-a adresat din nou către Belzebut cu următoarele cuvinte:

– Dragă bunic! Continuă, te rog, să povesteşti despre fiinţele tricentrice, ce apar şi există pe acea planetă interesantă, care se numeşte „Pămînt".

Belzebut, uitîndu-se la nepotul său iarăşi cu un zîmbet deosebit şi făcînd cu capul un gest foarte straniu, a continuat astfel:

Cap. 14. Începutul perspectivelor, ce promiteau nu prea multe bucurii

Înainte de toate urmează de spus, că la început şi pe această planetă fiinţele cu trei creieri aveau prezenţa la fel, cum o au în general toate aşa numitele fiinţe

„Chesceapmartniene” cu trei creieri, care apar pe toate planetele corespunzătoare a întregului nostru Univers Măreţ, şi ei de asemenea au avut la fel, aşa numita „lungime de existenţă”, ca şi la toate alte fiinţe cu trei creieri.

Toate posibilele schimbări în prezenţa lor s-au început, în mod principal, după a doua nenorocire cu această planetă, în timpul căreia în ea a intrat principalul ei continent, ce exista atunci sub numele de „Atlantida”.

Iată de atunci, în urma la aceea, că ei au început cîte puţin să creeze toate posibilele aşa condiţii de existenţă esenţială exterioară, datorită căror calitatea emanaţiilor lor a început treptat să se înrăutăţească şi să se înrăutăţească, şi Natură Măreaţă a fost nevoită treptat cu diferite compromise şi schimbări să renască prezenţa lor generală pentru a regla calitatea fluctuaţiilor emanate de ei, necesare ei în mod principal pentru menţinerea existenţii favorabile a fostelor părţi ale acestei planete.

Din pricina mai sus menţionată Natura Măreaţă treptat a mărit numărul însăşi a fiinţelor aşa, încît în timpul prezent ei se găsesc deja aproape pe toate teritoriile formate pe această planetă.

Forma exteriorului corpurilor lor planetare e aproape identică şi, desigur dimensiunele şi alte subiective caracteristici a fiecărui se formează, ca şi la noi, în funcţie de reflecţiile ereditare, condiţiilor momentului concepţiei şi altor factori, care de obicei sunt motivele pentru apariţia şi formarea fiecărei fiinţe.

Ei se deosebesc încă între ei prin culoarea pielii şi formei, care apare şi pe ei „conformaţie” a părului, dar aceste ultime deosebiri în prezenţa fiecăreia din ele se scurge de asemenea, ca peste tot, din rezultatele planetare a acelei părţi a suprafeţei, unde aceste fiinţe apar şi se formează pîna la vîrsta fiinţei responsabile sau, cum spun ei, pîna atunci, cînd ei devin „adulţi”.

Dar ce ţine de psihica generală a fiecărei şi a ei de bază calităţi, atunci pe orice părţi a suprafeţei planetei aceste fiinţe n-ar apărea, ei se formează cu unele şi aceleaşi deosebiri a psihicei generale, în numărul cărei se află şi acea proprietate a fiinţelor cu trei creieri de acolo, datorită căreia din tot Universul exclusiv numai pe această stranie planetă se întîmplă „procesul-îngrozitor”, numindu-se „proces-de-nimicirea-existenţei-unul-altuia” sau, cum acolo, pe acea nenorocită planetă se spune – „război”.

În afară de această principală deosebire a psihicii lor generale, în fiecare din ei, de asemenea indiferent la aceea, unde ei nu şi-au luat apariţia şi unde ei nu au existat, din plin se cristalizează şi devin o parte indispensabilă a existenţei

lor fireşti funcţiile, existente acolo sub denumirea „egoism”, „iubire de sine”, „vanitate”, „mîndrie”, „auto-stima”, „credibilitate”, „sugestibilitate” şi cîteva alte calităţi, complet anormale şi total nepotrivite pentru individualitatea oricărei n-ar fi fiinţe cu trei creieri.

Din cele de mai sus enumerate anormale esenţiale deosebiri ale psihicii cea mai groaznică personal pentru ei este deosebirea, care ei o numesc „sugestibilitate”.

Referitor la această în mare măsură originală şi stranie deosebire psihică eu cumva îţi voi explica special.

Spunînd asta, Belzebut s-a îngîndurat de data aceasta mai mult ca de obicei şi după, adresîndu-se din nou către nepot, a spus:

– Eu văd, că fiinţele cu trei creieri, care apar şi există pe originala planetă, care se numeşte „Pămînt”, pe tine foarte te-au interesat şi, astfel că în timpul acestei a noastre călătorii pe corabia Carnac noi vom fi nevoiţi pentru scurtarea timpului pe vrute şi nevrute să vorbim despre tot şi despre toate, atunci eu îţi voi povesti probabil mai mult anume despre aceste fiinţe cu trei creieri.

În opinia mea, pentru clara înţelegere de tine a stranietăţii psihicii acestor fiinţe cu trei creieri, cel mai bine va fi, dacă eu îţi voi povesti în ordine despre coborîrile mele personale pe această planetă şi despre acele întîmplate acolo evenimente, martorul cărora eu am fost personal în timpul coborîrilor mele.

Suprafaţa acestei planete Pămînt eu am vizitat-o personal doar de şase ori, şi asemenea ale mele personale vizite fiecare dată erau provocate de diferite circumstanţe.

Voi începe cu prima mea coborîre!

Cap. 15. Prima coborîre a lui Belzebut pe planeta „Pămînt”

Pe această planetă Pămînt, – a început să povestească Belzebut, – eu am coborît prima dată din cauza unei fiinţe tinere din neamul nostru, care a avut nenorocul să se lege serios cu o fiinţă cu trei creieri de acolo şi, datorită acestui fapt, a nimerit într-o încurcătură foarte stupidă.

Odată, în casa mea de pe planeta Marte au venit cîteva fiinţe din neamul nostru, care locuiau tot acolo, pe Marte, şi mi s-au adresat cu o rugăminte.

Ei mi-au povestit, că un tînăr din rudele lor trei sute cincizeci de ani marţieni în urmă s-a mutat să locuiască pe planeta Pămînt şi că recent cu dînsul s-a întîmplat acolo un caz foarte neplăcut pentru noi toţi – apropiaţii lui.

Mai departe ei mi-au spus:

„Noi, apropiaţii lui, cît existenţi acolo pe planeta Pămînt, atît existenţi şi aici, pe planeta Marte, la început am dorit singuri, cu posibilităţile noastre, să lichidăm acest caz neplăcut; dar necătînd la toate eforturile noastre şi măsurile întreprinse de noi, noi nici pînă acum încă n-am reuşit să obţinem nimic.

Şi acum, cînd noi definitiv ne-am convins, că noi înşine nu suntem în stare singuri să lichidăm această istorie neplăcută, noi intenţionăm să vă deranjăm, Preasfinţia voastră, şi cerem implorator, ca să fiţi bun să nu ne refuzaţi în sfatul dumneavoastră înţelept, ca noi să ieşim din această jalnică stare”.

Mai departe ei mi-au povestit în detalii, în ce consta căzuta pe capul lor nenorocire.

Din tot ce mi-au spus eu am văzut, că acest caz este neplăcut nu doar pentru familia acestei fiinţe tinere, dar poate deveni de asemenea neplăcut şi pentru toate fiinţele neamului nostru.

De aceea eu nu am putut să nu mă apuc îndată chiar să le ajut pentru a lichida această neînţelegere a lor.

La început eu încercam să-i ajut în aceasta, rămînînd pe planeta Marte, dar cînd m-am convins, că de acolo e imposibil de făcut măcar cîtuşi de puţin ceva esenţial, eu am decis să cobor pe planeta Pămînt şi acolo, pe loc, să găsesc vreo ieşire.

După această decizie a mea eu în ziua următoare chiar mi-am înhăţat cu mine toate cele necasare, ce erau „la-ndemînă”, şi pe nava noastră „Ocazia” am zburat încolo.

Repet, „Ocazia” era acea navă, pe care toate fiinţele neamului nostru au fost trimise în acel sistem solar, şi ea, cum ţi-am mai spus, a fost lăsată în folosinţă fiinţelor neamului nostru pentru necesităţile comunicării interplanetare.

Nava aceasta avea parcarea sa permanentă lîngă planeta Marte, şi principala dispoziţie cu ea mi-a fost încredinţată de Sus mie.

Şi iată, pe această navă „Ocazia” eu şi am coborît pe planeta Pămînt pentru prima dată.

Nava noastră de această dată a coborît pe malurile anume acelui continent, care la a doua nenorocire a dispărut complet de pe suprafaţa acestei planete.

Acest continent se numea „Atlantida”, şi în cea mai mare parte pe dînsul şi existau pe atunci fiinţele cu trei creieri ale acestei planete, dar şi majoritatea fiinţelor neamului nostru.

Cînd noi am coborît, eu de pe nava „Ocazia” m-am îndreptat direct în oraş, denumit „Samlios” şi aflat pe continentul menţionat; pe el locul existenţei lui avea acea nefericită fiinţă tînără a neamului nostru, care şi a fost motivul acestei primei coborîri.

„Samlios” era pe atunci un oraş foarte mare şi era capitala de atunci a celei mai mari comunităţi a planetei „Pămînt”.

În acest oraş exista căpetenia acestei comunităţi mari, pe care îl numeau „regele Appolis”.

Iată cu acest anume rege Appolis şi s-a legat pămînteanul nostru tînăr neexperimentat.

Toate detaliile acestei istorii eu le-am aflat deja în oraşul Samlios.

Anume eu am aflat, că pînă la această întîmplare nefericitul nostru pămîntean de ce oare era în relaţii cu acest rege de prietenie şi adesea venea pe la el acasă.

Cum s-a aflat, odată, în timpul vizitei casei regelui Appolis, în discuţie cu el, tînărul nostru pămîntean a „făcut un pariu”, care şi a servit motiv pentru toate care au urmat.

Mai întîi de toate trebuie să-ţi spun, că acea comunitate, peste care regele Appolis era căpetenie, şi oraşul Samlios, în care el locuia, erau pe acele timpuri cele mai mari şi cele mai bogate din toate existente atunci pe Pămînt comunităţi şi oraşe.

Pentru menţinerea acestei bogăţii şi măreţii regele Appolis avea nevoie, desigur, de mulţi aşa numiţi „bani” de ai lor şi foarte multă muncă a fiinţelor obişnuite din această comunitate.

Uite aici şi umează în primul rînd de menţionat, că în timpul primei mele coborîri personale pe această planetă în aceste fiinţe cu trei creieri de care eşti interesat deja nu aveau organul Kundatampon, şi abia începeau în unii din ei să se cristalizeze diferite consecinţe a proprietăţilor acestui organ răutăcios pentru ei.

în perioada, la care se referă această povestire a mea, una din chiar bine-cristalizate în unele fiinţe de acolo consecinţe a proprietăţilor acestui organ a şi fost aceea, care, pe cînd în ei încă funcţiona organul Kundatampon, contribuia la aceea, că ei foarte uşor şi absolut fără nici o „mustrare de conştiinţă” nimic nu îndeplineau de bună voie din obligaţiile asumate binevol sau din cele cu care îi însărcinau mai marii, iar diferite obligaţii ei le îndeplineau doar sub influienţa „ameninţărilor” şi „primejdiilor” ce veneau din exterior.

Iată anume aceasta, deja bine-cristalizată în unele fiinţe de acolo a acelei perioade consecinţă a acestei proprietăţi, şi a fost motivul la toată această istorie.

Aşa dar, băiatul meu, faptul consta în aceea, că regele Appolis, fiind de firea sa foarte conştiincios referitor la îndeplinirea obligaţiilor asumate pentru menţinerea măreţiei încredinţate lui comunităţi, nu-i părea rău de munca sa proprie şi beneficii, dar în acelaş timp cerea acelaşi lucru şi de la toate fiinţele comunităţii sale.

Iar cum în unii din supuşii săi, cum eu deja am spus, la acea perioadă deja era foarte bine cristalizată menţionata consecinţă a proprietăţii organului Kundatampon, păi el, ca să obţină de la toţi necesarul pentru măreţia societăţii lui încredinţate, a început să recurgă la toate posibile „ameninţări” şi „primejdii”.

Metodele lui erau atît de diverse şi în acelaşi timp atît de rezonabile, căci chiar şi acei din fiinţele supuse, în care deja era cristalizată consecinţa menţionată, nu putea să nu-l respecte, deşi la numele lui atunci, desigur că pentru ochi, mai adăugau încă şi porecla „Arhişiretul”.

Şi iată, băiatul meu, aceste metode, cu care regele Appolis obţinea pe atunci de la supuşii săi necesarul pentru menţinerea măreţiei societăţii încredinţate lui, i

s-au părut tînărului nostru pămîntean nu ştiu de ce nedrepte, şi el, cum se spunea, des se indigna şi nu-şi afla locul, cînd auzea de vreo metodă nouă a regelui Appolis de a obţine necesarul.

Şi odată, în timpul unei discuţii cu însăşi regele, tînărul nostru pămîntean naiv nu s-a abţinut şi ia spus direct în faţă nemulţumirea sa precum şi viziunile sale despre „neruşinata" atîrnare a regelui Appolis faţă de supuşii săi.

La aceasta regele Appolis nu doar nu şi-a arătat nemulţumirea, cum în genere pe planeta Pămînt se procedează în caz de asemenea intervenţii în treburi străine, şi nu doar că nu l-a alungat pe pămînteanul nostru de guler, – dar chiar a început să vorbească cu dînsul şi să chibzuiască despre motivele severităţii sale.

Ei au vorbit foarte mult şi rezultatul acestui total dialog a fost un „pariu", adică ei şi-au pus unul altuia condiţii, le-au scris aceste condiţii pe hîrtie şi fiecare le-a semnat cu sînge propriu.

În aceste condiţii ale lor intra, printre altele, că regele Appolis se obligă din acel moment, pentru obţinerea a tot necesarului de la supuşii săi, să aplice doar acele măsuri şi metode, care i le va indica pămînteanul nostru.

Iar în caz, dacă toţi supuşii nu vor introduce ca întotdeauna necesarul, atunci pămînteanul nostru răspunde pentru tot şi se obligă deja singur să aducă în haznaua regelui Appolis de toate atîta, cît este necesar pentru întreţinerea şi prosperarea de mai departe, cît a capitalei, atît şi a întregii societăţi.

Şi iată, băiatul meu, după toate acestea, deja din ziua următoare, regele Appolis a început într-adevăr să-şi îndeplinească foarte cinstit obligaţia care şi-a asumat-o conform condiţiei, şi toată conducerea societăţii a început s-o facă exact după indicaţiile pămînteanul nostru.

Dar rezultatele acestei guvernări foarte curînd au arătat exact opusul a ceea, ce se gîndea şi aştepta naivul nostru.

Supuşii aceste societăţi, desigur, în mod special acei, în care deja era cristalizat menţionata consecinţă a proprietăţilor organului Kundatampon, nu doar că au încetat complet să contribuie în trezoreria regelui Appolis cu necesarul, dar chiar au început să tîrîie înapoi cîte puţin ceea ce au depus anterior.

Şi cum pămînteanul nostru a dat promisiunea să depună necesarul, şi încă a semnat cu sîngele propriu, – dar tu ştii, ce înseamnă pentru fratele nostru asumarea unei promisiuni voluntare, şi încă pecetluită cu propriul sînge,

desigur, el trebuia în curînd să înceapă depunerile în trezorerie a tot deficitului.

Pentru început el a introdus în hazna tot, ce singur avea, apoi tot, ce a putut obţine de la apropiaţii săi, ce locuiau tot acolo pe planeta Pămînt.

Iar cînd şi la apropiaţii lui de acolo s-a terminat tot necesarul, atunci au început adresările după materiale către apropiaţii lui, ce locuiau pe planeta noastră Marte.

În curînd şi pe Marte s-a epuizat totul, iar trezoreria oraşului Samlios cerea şi cerea, şi acestor cereri nu li se vedeau capătul.

Şi iată atunci s-au neliniştit toţi apropiaţii acestui pămîntean al nostru, şi după aceasta ei şi au decis să se adreseze mie cu rugămintea, că eu să-i salvez de la acest necaz.

Deci, băiatul meu, cînd am sosit eu în oraşul menţionat, pe mine m-au întîmpinat acolo toate fiinţele societăţii noastre ce au rămas pe acea planetă, cît cei vîrstnici, atît şi cei tineri..

Tot în aceiaşi zi seara noi toţi am aranjat un consiliu general pentru aceea, ca, discutînd împreună, să găsim vreo ieşire din situaţia creată.

La acest consiliu general a fost de asemenea invitat însăşi regele Appolis, cu care pămîntenii noştri mai în vîrstă deja au avut multe dialoguri pe marginea acestor toate.

La acest prim consiliu general al nostru, regele Appolis, adresîndu-se nouă tuturor, a spus următoarea:

„Cinstiţi prieteni!

Eu singur personal foarte regret de cele întîmplate şi despre aceea, că aceasta a provocat pentru cei adunaţi aici atîtea inconvenienţe, şi cu toată fiinţa mea mă întristez, că eu nu sunt în puteri să vă salvez de bătăile de cap ce urmează.

Chestia constă în aceea, – continua regele Appolis, – că mecanismul de conducere cu societatea mea stabilit de secole în şir la momentul de faţă este schimbat din rădăcină, şi deja e imposibilă întoarcerea la el fără consecinţe grave, ce fără îndoială trebuie să provoace indignarea majorităţii supuşilor mei. La starea actuală de lucruri eu de unul singur deja nu-s în stare s-o elimin

fără menţionatele consecinţe grave, şi de aceea eu vă rog pe toţi, în numele dreptăţii, să mă ajutaţi cu aceasta”.

Şi încă el atunci a mai adăugat:

„Eu regret foarte mult şi mă pocăiesc în faţă voastră a tuturor, deoarece în această toată nenorocire eu mă socot şi pe mine de asemenea foarte vinovat.

Şi sunt vinovat de aceea, că trebuia să prevăd ceea ce s-a întîmplat, deoarece aici, în aceste condiţii, eu am existat mai mult decît adversarul meu şi „fratele” vostru, şi anume acel, cu care eu am încheiat înţelegerea cunoscută de voi.

Sincer vorbind, îmi este de neiertat faptul că eu am riscat să închei aceste condiţii cu o fiinţă, care, de fapt poate fi mult mai raţională ca mine, dar în orice caz cu mai puţin practică în asemenea treburi, decît mine.

Încă odată pe voi toţi şi mai ales Preasfinţia Lui vă rog să mă iertaţi şi să mă ajutaţi să scap de această tristă istorie şi să pot găsi o soluţie favorabilă din situaţia ce s-a creat.

La starea actuală a lucrurilor eu acum pot să fac doar ceea, ce o să-mi indicaţi dvs”.

După plecarea regelui Appolis, în aceiaşi seară, noi am decis să alegem din mediul nostru cîteva fiinţe mai în vîrstă cu experienţă, care în aceiaşi noapte, comunicînd, ar fi cîntărit toate datele ca să înceapă elaborarea vreunui plan aproximativ de acţiuni ulterioare.

După aceasta noi, toţi restul, ne-am despărţit pentru ca, în seara următoare din nou să ne adunăm tot acolo, dar la a doua întrunire a noastră noi pe regele Appolis nu l-am invitat.

Cînd ne-am adunat în ziua următoare, în primul rînd una din fiinţele în vîrstă recent alese ne-a raportat următoarea:

„Noi toată noaptea trecută ne-am gîndit şi am analizat referitor la toate detaliile aceastei triste istorii şi în rezultat, mai întîi de toate, unanim am ajuns la o concluzie, că nu există nici o altă ieşire, decît întoarcerea la condiţiile vechi de conducere”.

Iar mai departe noi toţi, la fel unanim, am fost de acord cu aceea, că, cu adevărat, întoarcerea la modul anterior de conducere cu siguranţă va trezi nemulţumirea supuşilor acestei comunităţi, de altfel, desigur, de la aceasta

neapărat se vor întîmpla toate, care s-au întîmplat în ultimul timp pe Pămînt în asemenea cazuri inevitabile, consecinţe ale acestei nemulţumiri.

Şi în aceasta, desigur, la fel cum deja a devenit aici obişnuit, multe din aşa numitele fiinţe „posesoare-de-putere" ale acestei comunităţi vor suferi mult, inclusiv pînă la posibila distrugerea lor completă, şi deja în orice caz pentru însăşi regele Appolis această soartă este inevitabilă.

După aceasta noi am început să ne gîndim şi să inventăm diferite posibilităţi, pentru a feri măcar de la regele Appolis menţionatele consecinţe triste.

Aceasta din urmă noi de aceea foarte sincer am dorit s-o inventăm, deoarece aseară, la adunarea noastră generală, regele Appolis a fost foarte sincer şi binevoitor cu noi, şi nouă la toţi ne-ar fi părut foarte rău dacă el ar fi avut de suferit.

În timpul următoarelor noastre lungi discuţii noi am ajuns la acea concluzie, că este posibil să-l ferim pe regele Appolis de lovitură, doar dacă pe perioada nemulţumirii manifestărilor de furie a fiinţelor nemulţumite a acestei comunităţi să fie direcţionată nu asupra regelui, dar asupra celor ce-l înconjoară, adică peste a lui, cum se spune aici „administraţie".

Dar aici la noi a apărut o întrebare, vor cădea de acord oare aceşti apropiaţi ai regelui să ia asupra lor consecinţele la toate acestea?

Şi noi am ajuns la o concluzie categorică, că ei aceasta, desigur, nu o să accepte, pentru că ei încrezător vor considera, că vinovatul la toate acestea este doar regele, şi de aceea lasă singur şi să se răsplătească.

După toate susmenţionatele clarificări noi, în sfîrşit, la fel unanim, am decis următoarele:

Ca să-l salvăm măcar pe regele Appolis de la aşteptatul inevitabil, fiinţele neamului nostru trebuiau, cu acordul însăşi regelui Appolis, în comunitatea dată să schimbe toate persoanele, care au careva funcţii de răspundere, şi, în perioada evoluării „psihopatologiei" maselor locale, să ia fiecare asupra lui o parte din consecinţele aşteptate.

Cînd acest ales al nostru a încheiat raportul său, noi doar puţin am făcut schimb de păreri şi am luat o decizie unanimă să procedăm anume aşa, cum au inventat fiinţele în vîrstă ale neamului nostru.

După aceasta, noi în primul rînd am trimis una din fiinţele în vîrstă să propună aşa plan al nostru regelui Appolis; ultimul a căzut de acord şi l-a acceptat şi încă odată şi-a repetat promisiunea, anume, că el va face totul, cum noi îi vom indica.

Atunci noi am decis, să nu amînăm, şi din ziua următoare să începem schimbul tuturor persoanelor de răspundere cu ai noştri.

Dar peste două zile s-a constatat, ca fiinţe din neamul nostru, ce locuiesc pe planeta Pămînt, nu sunt suficiente pentru schimbul tuturor responsabililor acestei comunităţi, şi de aceea noi îndată am trimis nava „Ocazia" înapoi pe planeta Marte după ai noştri de acolo.

Între timp regele Appolis sub ghidarea a două din fiinţele mai în vîrstă a început sub diferite pretexte schimbarea diferitor persoane responsabile cu ai noştri, mai întîi direct în capitala Samlios, iar cînd peste cîteva zile nava noastră „Ocazia" a sosit de pe planeta Marte cu fiinţe din neamul nostru, asemenea schimburi au început de asemenea şi în provincii, şi în curînd peste tot în această comunitate aşa numitele funcţii de răspundere erau executate deja de fiinţe din neamul nostru.

Cînd în aşa mod toţi au fost schimbaţi, regele Appolis, sub ghidarea tot a acelor fiinţe mai în vîrstă, a început restaurarea în procesul de conducere vechile reguli.

Chiar din primele zile de restaurare a vechilor reguli au început, cum era de aşteptat, să se manifeste rezultate psihicii comune a fiinţelor acestei comunităţi, în cele care era deja bine cristalizat consecinţa menţionatelor proprietăţi ale teribilului organ Kundatampon.

Specificatele nemulţumiri atunci creşteau din zi în zi, şi într-o zi nu prea îndepărtată de la început s-a întîmplat aceea, ce de atunci deja definitiv a devenit tipic să fie disponibil în prezenţa fiinţelor cu trei creieri de acolo pentru perioadele ulterioare, şi anume, ca din cînd în cînd să se producă acel proces, care ei însăşi îl numesc în prezent „revoluţie".

În timpul „revoluţiei" de atunci, cum acolo de asemenea a devenit tipic pentru aceste fiinţe cu trei creieri ale Universului nostru Măreţ, de ei a fost distruse atît de multe bunuri, pe care ei le-au acumulat de secole, şi au distrus şi uitat pe totdeauna multe aşa numite „cunoştinţe", care ei le-au obţinut tot de secole, de asemenea a fost distrusă existenţa multor altor fiinţe, asemeni lor, care deja

nimerise pe calea eliberării de consecinţele proprietăţilor cristalizate ale organului Kundatampon.

Aici e foarte interesant, apropo, de remarcat despre unul în mare măsură surpinzător şi de neînţeles fapt.

Chestia constă în aceea, că şi pe timpurile următoarelor asemeni „revoluţii" acele fiinţe cu trei creieri, care, la o adică spus, aproape toate sau, cel puţin, în marea majoritate au început să cadă într-o asemenea psihoză, de la care distrug cel mai mult existenţa acelor alţi, asemeni lor, fiinţe, care pentru un motiv oarecare mai mult sau mai puţin nimeresc în calea oportunităţii de eliberare de consecinţele proprietăţilor cristalizate în ei ale organului teribil Kundatampon, ce îl aveau spre marea lor nefericire strămoşii lor.

Deci, băiatul meu! Pînă ce decurgea procesul acestei „revoluţii" a lor însăşi regele Appolis exista în unul din ale sale aşa numitele „palate din suburbiile" oraşului Samlios.

El nu era atins de nimeni, deoarece ai noştri cu propaganda lor au pregătit treaba în aşa fel, că toată vina era atribuită nu regelui Appolis, ci celor din preajma lui, adică aşa-numiţilor guvernatori.

Şi nu doar atît, fiinţele, care au căzut în menţionata „psihoză", au început chiar să „simtă tristeţe" şi să-l jelească mult pe regele lor, vorbind, că „bietul rege" pînă în prezent rămînea înconjurat de supuşi nerușinaţi şi nemulţumiţi şi că de aceea şi a avut loc această nedorită „revoluţie".

După aceea cînd psihoza revoluţionară s-a liniştit complet, regele Appolis s-a întors în oraşul Samlios în a început treptat, iarăşi cu ajutorul vîrstnicilor noştri, să schimbe pămîntenii noştri cu slujitorii de ai săi ce au supravieţuit sau să înroleze absolut novici din mediul altor supuşi ai săi.

Şi cînd regele Appolis şi-a restabilit relaţiile de altă dată cu supuşii săi, ei au început să umple din nou trezoreria cu „bani" şi să îndeplinească ordinele regelui său, şi afacerile comunităţii din nou au mers obişnuit cu un tempou deja instaurat.

Iar ce ţine de naivul nostru pămîntean „nefericit", care era cauza tuturor acestor, el era atît de îndurerat, încît nu a mai dorit să rămînă pe această, pentru el deosebit de teribilă, planetă şi împreună cu noi s-a întors înapoi pe planeta Marte.

El a devenit ulterior chiar un foarte bun mentor pentru toate fiinţele neamului nostru.

Cap. 16. Relativitatea conceptului despre timp

După o pauză nu prea lungă, Belzebut a continuat aşa:

– Înainte de-aţi povesti mai departe despre favoritele tale fiinţe cu trei creieri, ce locuiesc pe planeta Pământ, după părerea mea, pentru închipuirea clară despre stranietatea psihicii lor şi în general pentru înţelegerea mai bună a tot, ce se referă la această planetă originală, înainte de toate numaidecît urmează ca tu să ai o închipuire exactă despre numărarea lor a timpului şi despre aceea, în care mod percepţia esenţială aşa numitului „proces-de-scurgere-a-timpului„ în prezenţa fiinţelor cu trei creieri a acestei planete, treptat, s-a schimbat şi cum aşa senzaţie decurge în prezenţa deja a fiinţelor moderne cu trei creieri de acolo.

Aceasta-i necesar să-ţi explic de aceea, că numai atunci tu vei avea posibilitatea clar să-ţi închipui şi să înţelegi acele evenimente de acolo, despre care eu ţie deja ţi-am povestit şi despre care încă voi mai povesti.

Înainte de toate, cunoaşte, că pentru determinarea timpului fiinţele cu trei creieri şi acestei planete de asemenea, ca şi noi, unitatea de bază a măsurării timpului lor o socot „an„, şi durata acestui a lor „an„ de asemenea, ca şi noi, determină ca timpul mişcării cunoscute a planetei lor în raport cu altă determinată concentrare cosmică. Şi anume, ei i-au acea perioadă, în decursul căreia planeta lor, în timpul mişcării sale, adică în timpul proceselor „căderii„ şi „prinderii„, face în raport cu soarele său aşa numitul „înconjur crentonal„.

Asta-i parcă aceea, cum noi, pentru planeta noastră Carataz, „an„ socotim perioada de timp de la una cea mai mare apropiere a soarelui „Samosa„ spre soarele „Selosu” pînă la alta de astfel apropiere a lui.

O sută de aşa „ani„ ai lor fiinţele planetei Pământ denumesc „secol„.

„Anul„ lor ei îl împart în douăsprezece părţi şi fiecare aşa parte o numesc „lună”.

Dar pentru determinarea duratei acestei luni a lor, ei i-au timpul acelei perioade terminate, în care desprinzîndu-se de planeta lor o bucată mare, acum denumită de ei „Lună”, datorită asemenea legilor cosmice de „cădere„ şi „prindere„, face al său deplin „înconjur crentonal„ în raport cu planeta lor.

E necesar de observat, că douăsprezece „înconjururi crentonale„ amintitei „Luni„ nu coincide cu exactitate unui „înconjur crentonal„ a planetei lor în raport cu soarele său; şi de aceea ei au inventat unele compromisuri la calcularea acestor luni a lor, ca în totalul general aceasta mai mult sau mai puţin să corespundă realităţii.

Mai departe, aşa „lună" a lor ei împart în treizeci de „zile„.

„Zile„ ei socot acea perioadă de timp, cînd planeta lor, în timpul îndeplinirii amintitelor legi cosmice, face al său „înconjur-complet„. Ia, apropo, aminte, că „zi„ ei încă denumesc, cînd în atmosfera planetei lor, cum şi în general pe toate alte planete, pe care se îndeplineşte acel proces cosmic, care, cum eu am mai vorbit, se numeşte „Ilnosoparno„, periodic se întîmplă procesul Atinsautoegoscurt, care noi numim „cştaţavaht„; aşa fenomen ei numesc încă cu cuvîntul „lumină".

Dar ce se referă la alt proces, opus acestuia, şi anume acelui, pe care noi îl numim „cldaţahti„, pe care ei îl numesc „noapte„ sau vorbesc despre el „întuneric".

Deci, înseamnă, – fiinţele cu trei creieri, ce locuiesc pe planeta Pămînt, cel mai mare interval de timp îş numesc „secol„ şi acest a lor „secol„ este compus din o sută de „ani„.

„Anul„ are douăsprezece „luni„.

„Luna„, în mediu, – treizeci de zile.

Mai departe, „ziua şi noaptea„ la ei se împart în douăzeci şi patru de „ore„, „ora„ – în şaizeci de „minute„.

„Minutul„ ei, la rîndul său, încă mai împart la şaizeci de „secunde„.

Dar aşa cum tu, băiatul meu, în general încă nu ştii referitor la deosebirile excepţionale acestui anume fenomen cosmic, adică timpul, atunci de aceea, în primul rînd, trebuie să-ţi spun, că ştiinţa reală exactă acest fenomen cosmic formulează aşa:

„Timpul, ca atare, în general nu există, dar este numai totalitatea rezultatelor, ce reiese din orice ce sunt prezente în locul dat fenomene cosmice„.

Timpul, luat separat, nici un fel de fiinţe nu pot nici înţelege cu mintea, nici să-l simtă cu o oarecare funcţie esenţială exterioară sau interioară. Pe el nu se

poate de simţit chiar cu nici un fel de gradaţii a instinctului, care apare şi este în orice mai mult sau mai puţin concentraţii cosmice desinestătătoare.

Despre timp se poate de judecat doar, dacă compari între ele oricare fenomene reale cosmice, care se întîmplă în acel loc anume şi în anume acele condiţii, unde se constată şi se cercetează timpul.

Urmează de remarcat, că în Universul Măreţ toate în general, fără excepţie, fenomene, unde ele nu ar apărea şi manifesta, sunt doar „divizări„ legitime-secvenţiale a unui oarecare fenomen întreg, ce a primit prima sa apariţie pe Preasfinţitul Soare-Absolut.

Şi datorită acesteia toate fenomenele cosmice, unde ele nu s-af fi întîmplat, primesc sensul de „obiectivitate„.

Dar asemenea „divizări„ legitime-secvenţiale în toate privinţele, şi chiar în sensul lor de involuţie şi evoluţie, se întîmplă în baza legii cosmice „Sfîntului-Eptaparaparşinoh".

Numai unul Timpul nu are sens de obiectivitate, de aceea că el nu este urmarea divizării a unui oarecare fenomen cosmic determinat. Şi ca urmarea a aceea, că el din nimic nu reiese şi cu toate fenomenele întotdeauna se contopeşte şi devine desinesuficient-desinestătător, atunci de aceea pe el numai în tot Universul putem să-l numim şi preamări „Fenomen-Ideal-Unic-Subiectiv".

În aşa mod, băiatul mei, numai doar timpul, pe care cîteodată îl numesc „Geropas„, nu are rădăcină, de la care ar depinde provenienţa lui, şi numai el, asemeni „Iubirii-Dumnezeieşti„, cum eu deja am spus, de la sine, întotdeauna se scurge şi proporţional se contopeşte cu toate fenomenele, ce au loc în acest loc şi în aceste aparenţe a Universului nostru Măreţ.

Iarăşi-totuşi, eu îţi voi spune, că şi aceasta tot, despre ce eu în acest moment am vorbit, tu poţi clar înţelege numai după aceea, cînd eu, cum eu deja am promis, special îţi voi lămuri, undeva mai tîrziu, referitor la toate legile de bază a Genezei şi Menţinerea Lumii.

Dar între timp ţine minte numai încă despre un fapt, ca urmare la aceea, că timpul nu are izvor al apariţiei sale şi pentru el este imposibil, cum pentru toate alte fenomene cosmice în toate sferele cosmice, de stabilit prezenţa lui exactă, şi de aceea de mine deja amintită ştiinţă obiectivă pentru cercetarea lui are „unitatea de start„ aceeaşi, de care ea are pentru determinarea exactă a

densităţii şi calităţii, în sensul creerii de viaţă a vibraţiilor lor, a toate în general substanţe cosmice, ce se află în orice loc şi în toate sferele Universului nostru Măreţ.

Şi aşa unitate de start pentru determinarea timpului încă de demult e stabilit de socotit momentul aşa numitului sfintei „senzaţii-Egoculnaţnar„, care întotdeauna apare în cei mai sfinţi Indivizi cosmici, ce locuiesc pe Prealuminatul Soare-Absolut, cînd privirea infinitului nostru unic este îndreptată în spaţiu şi în mod direct se atinge de prezenţa lor.

Aşa unitate de start este stabilită în ştiinţa obiectivă pentru aceea, ca să ai posibilitate exact să determini şi să compari între ele diferenţele gradaţiilor proceselor, cît de senzaţia subiectivă a unor Indivizi conştienţi, atît şi aşa numita „diferenţă-temporală" între diferite fenomene cosmice obiective, care apar în diferite sfere ale Universului nostru Măreţ şi care împlinesc toate, cît şi mari, atît şi mici, apariţiile cosmice.

Deosebirea principală a procesului de scurgere a timpului, pentru prezenţa de diferite scări a apariţiilor cosmice, constă în aceea, că ele toate îl percep la fel şi în succesiune identică.

Pentru aceea, ca referitor la cele numai ce spuse de mine tu să ai pînă ce doar o închipuire aproximativă, hai să luăm, de exemplu, procesul de scurgerea timpului, ce se întîmplă într-o oarecare picătură de apă, ce se găseşte uite în acel ulcior, care stă acolo, pe masă.

Fiecare picătură de apă, ce se găseşte şi în acest ulcior, prezintă în sine tot o lume întreagă desinestătătoare, anume lumea „Microcosmosurilor„.

În acestă lume mică tot apar şi există, ca şi în alte cosmosuri, „relativ desinestătător„, infinit de mici „indivizi„ sau „fiinţe„.

Pentru fiinţele şi a acestei lumi infinit de mici timpul trece cu aceeaşi secvenţă, în care secvenţă scurgerea timpului se îndeplineşte de toţi indivizii în toate alte cosmosuri.

Aceste fiinţe extrem de mici pentru toate percepţiile lor şi manifestări, asemeni fiinţelor din cosmosuri cu alte „scări„, au retrăirile lor de o determinată lungime şi aşa, cum şi acei, simt trecerea timpului, în concordanţă cu comparaţia duratei a fenomenelor ce-i înconjoară.

Ei exact aşa, cum fiinţele altor cosmosuri, se nasc, cresc, se unesc şi dezunesc pentru aşa numitul „rezultat-sexual„, ei de asemenea bolesc şi sufăr şi, la urma

urmei, asemănător cu tot ce există, în care nu se fixează raţiunea obiectivă, se distrug, cu ar fi, pentru totdeauna.

Pentru tot acest proces de existenţă şi pentru aceste fiinţe infinit de mici a celei mai mică lume tot se cere timp de o determinată lungime proporţională, care lungime, cum şi în alte lumi, se scurge de asemenea din toate fenomenele înconjurătoare, care sunt în această „scară cosmică".

Pentru ei tot trebuie timpul de o lungime determinată, cum pentru procesul apariţiei şi formării lor, atît şi pentru diferite evenimente în procesul existenţei lor, pînă la distrugerea lor completă finală.

În decursul a tot procesul existenţei fiinţelor şi acestei picături de apă tot este necesar corespunzătoare secvenţiale, determinate aşa numitele „treceri„ de scurgerea timpului.

Trebuieşte un timp determinat şi pentru bucuria lor, şi pentru suferinţa lor, şi, cu un cuvînt, pentru orice alt timp de retrăiri necesare esenţiale, pînă la aşa numitele „linii de nenoroc" şi chiar „perioadele-de-setea-perfecţiunii„.

Repet, şi la ei procesul de scurgerea timpului tot are a sa secvenţă armonioasă şi această secvenţă se scurge din totalitatea tuturor fenomenelor ce-i înconjoară.

De toţi pomeniţii Indivizi cosmici şi deja formaţi definitiv, aşa numitele unităţi „instinctive„ durata procesului de curgerea timpului în general se percepe şi simte la fel, cu acea numai deosebire, care, în final, reiese din diferenţa prezenţei lor şi stării în acest moment acestor spuse apariţii cosmice.

Însă, băiatul meu, urmează de remarcat, ca de şi pentru unii indivizi, ce există în oricare unităţi cosmice desinestătătoare, determinarea lor de curgerea timpului în sens general şi nu este obiectiv, dar totuşi ea pentru ei înşişi capătă sensul obiectiv ca urmare la aceea, că ea de ei este percepută în conformitate cu finalitatea prezenţei lor proprii.

Pentru o înţelegere mai clară a acestui gînd al meu poate servi tot acea, luată de noi pentru exemplu, picătură de apă.

De şi în sensul obiectivităţii universale generale toată perioada procesului de curgere a timpului, ce se scurge în această anume picătură de apă, pentru ea toată şi este subiectivă, dar pentru fiinţele, ce există în ea, anume în acea picătură de apă, amintita curgere de timp se percepe deja şi este obiectivă.

Pentru clarificarea totuşi acestei din urmă pot servi cei ce există printre favoriţii tăi fiinţele cu trei creieri a planetei Pămînt fiinţe, aşa numiţii „ipohondrici„.

Acestor „ipohondrici„ pămînteni foarte des li se pare, că timpul merge infinit de încet şi mult, cum ei se exprimă, – merge „fenomenal-de-plictisitor„.

Şi iată, exact aşa şi unor din aceştea infinit de mici fiinţe, existente în această picătură de apă, desigur, dacă să-ţi închipui, că şi printre ei există aşa asemenea „ipohondrici„, poate uneori să pară, că timpul merge forte încet şi „fenomenal-de-plictisitor„.

Printre altele, în realitate, din punct de vedere a sesizării lungimii timpului de favoriţii tăi de pe planeta Pămînt, toată acea lungime de existenţă a fiinţelor-„microcosmosuri„ continuă numai doar cîteva „minute„ de ale lor, dar cîteodată chiar numai cîteva „secunde„.

Acum, pentru ca tu încă mai bine să înţelegi despre timp şi despre particularităţile lui, nouă nu ne strică să comparăm vîrsta ta cu vîrsta corespunzătoare a fiinţei, ce există pe această planetă Pămînt.

Iată şi pentru aşa comparare a noastră, nouă ne trebuie să luăm tot acea unitate iniţială de timp, care, cum eu deja ţi-am spus, pentru aşa calcule foloseşte ştiinţa obiectivă.

Înainte de toate, tu ai în vedere, că de tot acea ştiinţă obiectivă, în conformitate cu acele date, despre care tu vei afla tot după aceea, cînd eu voi lămuri special ţie referitor la legile de bază a Genezeii Lumii şi Menţinerii Ei, e constatat, că toate în general fiinţe normale cu trei creieri, inclusiv, desigur, şi fiinţele, ce apar pe planeta noastră Carataz, sfînta „acţiunea-Egoculnaţnarnă" se simte pentru determinarea timpului de patruzeci şi nouă de ori mai încet, decît aceeaşi sfîntă acţiune se simte de sfinţii Indivizi, ce locuiesc pe Prealuminatul Soare-Absolut.

Prin urmare, procesul de curgere a timpului pentru fiinţele cu trei creieri ale noastre Carataz decurg de patruzeci şi nouă ori mai repede, decît pe Soarele-Absolut, şi aşa aceasta ar trebui să decurgă şi pentru fiinţele, ce locuiesc pe planeta Pămînt.

Printre altele e socotit, că în perioada de timp, în decursul căreia soarele „Samos„ efectuează a lui apropierea ce mai mare de soarele „Selos„, ce perioadă de curgere a timpului pentru planeta Carataz se socoate „an„, planeta

Pămînt, în raport cu soarele său Ors, efectuează trei sute optzeci şi nouă de „înconjururi-crentonale„ de-ale sale.

Reieşind din aceasta, anul nostru, după calcularea timpului condiţionat-obiectiv, este de trei sute optzeci şi nouă de ori, înseamnă, mai lung decît acea perioadă de timp, pe care favoriţii tăi socot şi denumesc an al lor.

Ţie, probabil, îţi va fi nu fără interes să afli, că despre toate aceste calcule mie parţial mi le-a lămurit marele Arhiinginerul Universului, Comăreţia Lui Arhanghelul Alghematant – să se perfecţioneze El pînă la sfîntul Anclad!

El aceasta mi-a lămurit anume atunci, cînd el, după întîmplarea primei mari nenorociri cu această planetă Pămînt, a venit, printre membrii sfinţi ai a treia Preamăreaţă Comisie, pe planeta Marte. Şi parţial aceasta mie mi-a lămurit căpitanul navei „Omniprezent„, cînd Eu mă întorceam în patrie şi în timpul acelei călătorii am avut cu el cîteva discuţii amicale.

Acum urmează să observăm încă şi despre aceea, că tu, ca o fiinţă cu trei creieri, apărută pe planeta Carataz, în timpul prezent eşti doar încă un băiat de doisprezece ani şi în sensul existenţei şi inteligenţei prezinţi în sine exact la fel neformat şi neconştientizat de sine băiat de doisprezece ani, care vîrstă existentă retrăiesc de asemenea şi toate fiinţele cu trei creieri, ce apar pe planeta Pămînt, în procesul lor de creştere pentru existenţa unei fiinţe responsabile.

Toate „trăsăturile„ psihicii tale generale, aşa numitele: „caracter„, „temperament„, „înclinaţii„, cu un cuvînt, toate în afară manifestate deosebiri ale psihicii tale la tine sunt exact la fel, cum sunt într-o necoaptă şi ne stabilită fiinţă cu trei creieri de acolo la vîrsta băiatului de doisprezece ani.

Şi iată, în baza la toate ce-au fost spuse mai sus, şi se primeşte, că de şi, pe-a noastre calcule, tu prezinţi în sine încă numai asemenea neformat şi încă fără conştiinţă de sine un băiat de doisprezece ani, de care sunt şi acolo, pe planeta Pămînt, dar, după conceptele lor subiective şi după senzaţiile esenţiale de curgerea timpului, tu, după a lor calculare a timpului, înseamnă, deja trăieşti nu doisprezece, dar patru mii şase sute şaizeci şi şapte de ani întregi.

Datorită la toate celor spuse, tu, apropo, vei avea material pentru clarificarea unor din acei factori, care mai tîrziu au fost cauzele la aceea, că generala, ce trebuie să fie normală, lungimea existenţei lor a început treptat să se micşoreze şi acum, în sens obiectiv, a devenit deja aproape „nimic”.

Pentru asemenea micşorare treptată a lungimii generale a existenţei fiinţelor cu trei creieri acestei planete de rău augur, aducînd, la urma urmei, toată lungimea existenţei lor la „nimic”, în mod adecvat au servit nu doar una, dar multe foarte diferite cauze.

Din numărul acestor multe diferite cauze, prima şi principala, desigur, este aceea, că deja singură Natura trebuie, corespunzător să se adapteze, treptat să schimbe prezenţa lor pînă la aceea, pe care o au astăzi.

Dar referitor la cauzele rămase, dreptatea trebuie înainte de toate să subliniez, că pe această planetă de rău augur ei ar fi putut şi să nu apară, dacă acolo nu avea loc această primă cauză; aşa deci, cel puţin, după părerea mea, toate alte cauze, în mod principal, şi au ieşit din aceasta prima, dar au ieşit, desigur, foarte treptat...

Referitor la toate acestea tu vei înţelege în decursul următoarelor mele povestiri despre aceste fiinţe cu trei creieri, dar pînă atunci eu îţi voi spune numai despre prima şi principala cauză, şi anume despre aceea, de ce şi în ce mod singură Natura Măreaţă a fost nevoită să se conformeze cu a lor prezenţă şi s-o formeze într-o aşa nouă prezenţă.

Înainte de toate urmează să-ţi spun, că în Univers în general există două „tipuri„ sau două principii ale lungimii existenţei fiinţelor.

Primul „tip„ sau „principiului-existenţei-fiinţei”, care se numeşte „fulasnitam„„ caracteristic existenţei tuturor fiinţelor cu trei creieri, ce apar pe care nu ar fi acolo planete ale Universului nostru Măreţ, şi scopul principal şi sensul existenţei asemenea fiinţe şi este acela, că prin ei trebuie să se întîmple transformarea substanţelor cosmice, necesare pentru aşa numitul „proces-Cosmic-general-Trogoautoegocrat„

Dar după al doilea principiu existenţei fiinţei există în general toate fiinţele cu un şi doi creieri, de asemenea unde nu ar apărea ele.

Dar sensul şi scopul acestor existenţe de fiinţe de asemenea rezumă în aceea, pentru ca prin ele să se transforme substanţele cosmice, dar ce sunt necesare nu în scopuri cu caracter cosmic general, dar numai pentru acel sistem solar sau chiar numai pentru acea planetă, în care şi pe care apar asemenea fiinţe cu un sau doi creieri.

În orice caz, pentru clarificările de mai departe a stranietăţii psihice acestor favorite de tine fiinţe cu trei creieri, ţie îţi este indispensabil să ştii şi despre

aceea, că la început, după aceea, cum din prezenţa lor a fost retras organul Kundatampon cu toate ale lui caracteristici, ei aveau lungimea vieţii după principiului „fulasnitam„, adică şi ei obligatoriu trebuiau să existe pînă atunci, pînă cînd în ei se întruchipa şi definitiv se perfecţiona cu mintea aşa numitul „corp-Kesdjan„, sau, cum ei singuri mai tîrziu au început să numească această parte esenţială, – despre care, apropo de spus, fiinţele moderne deja ştiu doar din auzite – anume „corp-astral„.

Dar mai tîrziu, băiatul meu, cînd ei, din cauze, despre care tu vei afla în decursul următoarelor mele povestiri, au început să existe deja prea din cale afară nenormal, adică total cum nu se cuvine fiinţelor cu trei creieri, şi ca urmarea a acesteia, pe de o parte, au încetat să emane din ei vibraţii, necesare naturii pentru menţinerea bucăţilor rupte a planetei lor, şi, pe de altă parte, au început să distrugă, din cauza principalei caracteristici ale psihicii lor stranii alte forme de fiinţe de pe planeta lor şi cu aceasta treptat să micşoreze numărul de izvoare, necesare pentru acelaşi scop, iată atunci, anume, singură natura şi a fost nevoită prezenţa acestor fiinţe cu trei creieri să o îndeplinească treptat după al doilea principiu, şi anume, după principiul „Itoclanoţ”, adică anume aşa, cum ea exercită cu fiinţele cu un şi doi creieri, pentru aceea, ca cu aceasta anume să capete echilibru după calitate şi cantitate a vibraţiilor necesare.

Dar ce se referă la valoare principiului „Itoclanoţ”, atunci eu îţi voi lămuri şi despre el de asemenea cumva special.

Dar între timp ţine minte, că deşi motivele principale pentru scurtarea lungimii existenţei fiinţelor cu trei creieri acestei planete erau nu de ei dependente cauze, dar totuşi, în rezultat, principala bază pentru toate rezultatele triste au servit şi spre deosebire şi acum continuă să servească de ei singuri instalate condiţii nenormale a existenţei esenţiale obişnuite exterioare. Datorită acestor condiţii şi în prezent lungimea existenţei lor continuă tot să se micşoreze şi să se micşoreze şi acum ea s-a scurtat deja pînă la aceea, că în timpul prezent diferenţa dintre lungimea procesului existenţei la fiinţele cu trei creieri de pe alte planete din tot Universul şi la fiinţele planetei Pămînt a devenit deja aproape aşa, cum este între realitatea reală a existenţei la aceste fiinţe de pe planeta Pămînt şi la fiinţele infinit de mici, luate de noi ca exemplu, din picătura de apă.

Înţelegi oare tu acum, băiatul meu, că chiar preamăreţul Geropas, sau Timpul, în prezenţa acestor nefericite fiinţe cu trei creieri, ce apar şi există pe această planetă Pămînt, tot este nevoit să exercite această absurditate aparentă.

Dar datorită la tot, ce eu numai ce ţi-am lămurit ţie, tu poţi fi în locul lui şi să-l înţelegi pe nemilosul, dar în tot şi în toate just, Geropas!!

Spunînd aceste ultime cuvinte, Belzebut a tăcut, dar cînd din nou s-a adresat nepotului său, cu o răsuflare grea a spus:

– Eh!! Dragă nepoate!

După aceea, cum eu îţi voi povesti mai multe fapte, ce se referă la fiinţele cu trei creieri acestei planete Pămînt de rău augur, tu singur toate vei înţelege şi vei alcătui părerea ta proprie referitor la toate.

Tu singur foarte bine vei înţelege, că deşi cauzele principale ale acestei toate confuzii, care în timpul prezent domină pe această planetă Pămînt de rău augur, şi au apărut unele „neprevăzute„, de Sus venite de la diferiţi Indivizi sfinţi, dar ceea, pentru dezvoltare răutăţii ulterioare, totuşi cauzele principale au servit numai acele nenormale condiţii de existenţă esenţială obişnuită, care ei singuri, treptat, au instalat şi pînă în prezent continuă să instaleze.

În orice caz, băiatul meu drăguţ, cînd tu vei afla mai multe despre aceşti favoriţi ai tăi, tu numai că, repet, clar vei vedea, că lungimea existenţei la aceşti nefericiţi a devenit, treptat, pînă la lacrimi de nimic comparativ cu acea lungime normală a existenţei, care deja demult s-a instalat, ca o lege, pentru orice tip de fiinţe cu trei creieri din tot Universul nostru, dar tu de asemenea vei înţelege, că la aceşti nefericiţi, din aceleaşi motive, treptat au început să dispară şi în timpul prezent deja complet lipsesc oricare n-ar fi senzaţii esenţiale normale referitor la oricare fenomene cosmice.

Fiinţele acestei planete de rău augur, necătînd la aceea, că ei au apărut după calcularea condiţionată-obiectivă a timpului deja mulţi zeci de ani în urmă, pînă acum încă nu numai nu au nici un fel de senzaţii esenţiale a fenomenelor cosmice, ce este caracteristic tuturor fiinţelor cu trei centre în tot Universul nostru, dar la aceşti nefericiţi în minte nu au chiar o aproximativă închipuire despre cauzele lor adevărate.

Ei chiar nu au o aproximativă închipuire corectă despre acele fenomene cosmice, care se întîmplă pe planeta lor, în jurul lor.

Cap. 17. Arhiabsurd

Potrivit spuselor lui Belzebut soarele nostru, s-a dovedit, că nu luminează şi nu încălzeşte.

Pentru ca tu, dragă Hassin, să ai, pînă cînd, măcar cea mai vagă idee şi despre, cît de mult, anume la fiinţele tricentrice, ce erau pe planeta Pămînt, în special referitor la fiinţele celei ultime perioade, deja complet lipşte specifică oricăror fiinţe tricentrice din tot Universul nostru funţia, care se numeşte „simţul-instinctiv-al-realităţii", – va fi, în opinia mea, pentru început de ajuns, dacă eu îţi voi explica numai despre aceea, cum ei înţeleg şi îşi explică cauzele, de ce pe planeta lor periodic se petrec acele fenomene cosmice, care ei le numesc „lumina de zi", „întuneric", „căldură", „frig" ş.a.m.d.

Toate, fără excepţie, fiinţele tricentrice ale acestei planete, care au atins vîrsta fiinţelor responsabile, şi chiar existente acolo la ei o mulţime diferite de „sofisme", care ei le numesc „ştiinţe", sunt categoric convinşi în aceea, că toate cele sus menţionate, luate drept exemple de fenomene ce vin pe planeta lor sunt absolut pregătite „d-i-r-e-c-t" de la soarele lor şi ... cum în astfel de cazuri ar spune Molla Nasr-Eddin, „nici-un-fel-de-alte-spaghete-italiene".

Cel mai straniu, în acest caz, este că, în afară de cîteva fiinţe, ce existau încă pînă la a doua „perturbaţie-transapală", nici la unul din ei despre o astfel de încredere nu s-a strecurat pînă acum hotărît nici o îndoială.

Nu numai nici unul din ei, avînd raţiunea, deşi stranie, dar totuşi cu o oarecare asemănare de logică sănătoasă, încă niciodată nu s-a îndoit referitor la cauzele menţionatelor fenomene, dar şi nici unul din ei nu a manifestat chiar, referitor la aceste fenomene cosmice, acea caracteristică stranie a psihicului lor general, care de asemenea a devenit specifică numai fiinţelor cu trei creieri a acestei planete şi care se numeşte „a fantezi".

Spunînd ultimele cuvinte, Belzebut, cu un zîmbet amar, continua să spună următoarele:

– Tu, de exemplu, ai prezenţa normală a fiinţei cu trei creieri şi intenţionat, din exterior, „dezvoltată" în prezenţa ta „oskiano", sau, cum se spune acolo, pe Pămînt – „educaţie", ce are la temelie morala, ce se bazează numai pe porunci şi îndrumări ale celui mai UNI-EXISTENT şi apropiaţi LUI Individ sfînt. Şi, totuşi, tu nu ai fi putut, dacă din întîmplare ai fi acolo, printre ei, să nu admiţi în tine să se întîmple „Nerhitrogulul-Esenţial", adică anume acelui proces, care iarăşi acolo, pe Pămînt, îl exprimă cu cuvintele – „rîs-în-hohote-interior-necontrolat", adică tu nu ai fi putut să te abţii de la aşa hohot de rîs, văzînd mirarea lor, dacă ei, într-un mod anumit, brusc clar ar simţi şi fără nici o îndoială ar înţelege, că de la Soarele lor către planeta lor nu numai nimic ca „lumină", „bezna", „căldură" şi etc., nu vine, dar această presupusă de ei „sursă

de lumină şi căldură” aproape sigur tot timpul îngheaţă ca un „cîine fără păr” a venerabilului nostru Molla Nasr-Eddin.

De fapt suprafaţa acestei „Surse de căldură”, cum în general se întîmplă pe toate stele obişnuite în Universul nostru Măreţ, e acoperită cu gheţari, probabil, chiar mai mult, decît suprafaţa a lor, aşa numitului, „Polul Nord”.

Acest focar de „căldură” singur, probabil că, ar împrumuta puţină „căldură” de la oricare altă sursă de „substanţe cosmice”, decît să trimită o parte din căldura sa pe o oarecare în general planetă, şi în special pe acea, care deşi aparţine la sistemul lui, dar, în urma separării de ea a unei părţi întregi, a devenit o „urîţenie dintr-o jumătate” şi acum este pricina „ruşinei ofensatoare” pentru acest sărac sistem Ors.

Dar tu totuşi singur, băiatul meu, ştii oare, în general, cum şi de ce în atmosferele unor planete, în timpul proceselor Trogoautoegocratice, se întîmplă „kştaţavaht”, „kldaţahti”, „teinoler/en-tainolair”, „peişachir” şi alte fenomene asemănătoare, care preferaţii tăi le numesc „lumină de zi”, „întuneric”, „frig”, „căldură” şi etc.? – a întrebat Belzebut pe Hassin.

– Dacă tu încă nu-ţi închipui acest lucru destul de clar, eu îţi voi explica puţin şi despre aceasta.

Deşi eu am promis să-ţi explic despre toate legile Genezei şi Menţinerii Lumii, în toate detaliile, însă mai tîrziu, dar în acest caz apare necesitatea, fără a aştepta această discuţie specială promisă de mine, măcar pe scurt, să ating deja întrebările, ce se referă la aceste legi cosmice.

Dar aceasta este necesar de făcut pentru aceea, ca tu să ai posibilitatea mai bine să-ţi închipui ceea, despre ce noi în acest moment vorbim, şi de asemenea de aceea ca, cele spuse de mine mai înainte să se transforme în tine în mod corespunzător.

Mai întîi de toate trebuie de spus, că tot în Universul, cît create intenţionat, atît şi apărute automat, există şi se menţine exclusiv în baza, aşa numitului „proces-Trogoautoegocratic-Cosmic-General”.

Acest Preamăreţ „proces-Trogoautoegocratic-Cosmic-General” a fost conceput de INFINITUL nostru UNIC EXISTENT, cînd al nostru Preasfinţitul şi Preamăritul Soare-Absolut, pe care PREAMILOSUL INFINIT CREATOR al nostru avea şi pînă acum are locul principal de existenţă a Sa, deja exista.

Aşa sistem, ce susţine tot ce apare şi există, a fost efectuat de CREATORUL nostru INFINIT pentru aceea, ca în Univers să se întîmple aşa numitul „Schimb-de-substanţe" sau „Alimentarea-reciprocă" la tot ce există şi astfel cu aceasta ca nemilosul Geropas să nu mai poată exercita acţiunea sa malefică asupra Soarelui-Absolut.

Anume acest proces Trogoautoegocratic cosmic general se îndeplineşte întotdeauna şi în toate pe baza a două legi cosmice fundamentale, prima din ele se numeşte „Eptaparaparşinoh-fundamentală-primordială-sfîntă", iar al doua – „Triamazicamno-fundamentală-primordială-sfîntă".

Datorită acestor două legi cosmice principale sfinte şi se întîmplă aceea, că din substanţa, ce se numeşte „Eterocrilno", apare, în condiţii cunoscute, la început diferite aşa numite „Cristalizări", iar de la ele, mai tîrziu, se formează, de asemenea în condiţii cunoscute, diferite mari şi mici, mai puţin sau mai mult independente, formări cosmice determinate.

Iată în interiorul la astfel de formări determinate cosmice şi deasupra lor şi se întîmplă, – desigur, de asemenea conform celor două legi importante sacre menţionate, – procesele aşa numite „Involuţie" şi „Evoluţie", cît deja a concetraţiilor formate, atît şi a spuselor cristalizări, cît şi a orice primite de la astfel de procese rezultate în atmosferă, se unesc şi merg la îndeplinirea acelui menţionat „Schimb-de-substanţe", în scopul preamăritului Trogoautoegocratic cosmic general.

„Eterocrilno" este acea substanţă primordială, cu care este umplut tot Universul nostru Măreţ şi care este fundamentală atît pentru apariţia, cît şi pentru întreţinerea la tot ce există.

Aceasta „Eterocrilno" nu numai este baza apariţiei tuturor, fără excepţie, a concentraţiilor mari şi mici; dar şi în general toate fenomenele cosmice se petrec, atît în timpul a oarecare transformări a acestei substanţe principale cosmice, cît şi în timpul proceselor de „Involuţie" şi „Evoluţie" a acelor diferite „Cristalizări", sau, cum spun preferaţii tăi, acelor elemente active, care iniţial apariţia lor de asemenea o primeau şi pînă acum o primesc de la aceeaşi substanţă cosmică principală unică-sursă.

Apropo, ţine minte, că anume avînd în vedere cele spuse mai sus, „ştiinţa obiectivă" şi spune, că „În-Univers-totul-fără-excepţie-este-material".

Mai departe tu ar trebui de asemenea să ştii, că numai o cristalizare cosmică, ce există sub numele „Okidanoh-Omniprezent", deşi se cristalizează de

asemenea prin intermediul „Eterocrilno”, apariţia sa iniţială o primeşte de la trei surse sfinte ale „Teomertmalogosului-Sfînt”, adică de la emanaţiile Preasfinţitului Soare-Absolut.

Acest „Ochidanoh-Omniprezent”, sau „Elementul-Activ-Omniprezent”, ia parte peste tot în Univers pentru formarea tuturor, atît mari, cît şi mici, apariţii şi este în general cauza principală pentru majoritatea fenomenelor cosmice şi în particular pentru fenomenele, ce se petrec în atmosfere.

Ca tu să ai posibilitatea, de asemenea cel puţin aproximativ, să înţelegi şi referitor la „Ochidanohul-Omniprezent”, urmează, mai întîi de toate, să-ţi spun, că a doua lege fundamentală cosmică, sacra Triamazicamno, este alcătuită din trei puteri independente, adică această lege sfîntă peste tot în Univers, în toate, fără excepţie, se manifestă în trei aspecte „separate desinestătătoare”.

Şi aceste trei aspecte ale ei există în Univers sub următoarele denumiri:

- primul – sub numele „Sfînta Aprobare”,
- al doilea „Sfînta Negare” şi
- al treilea – „Sfînta Împăcare”.

Iată de ce de asemenea amintita „ştiinţă obiectivă”, cu privire la această lege sfîntă şi referitor la cele trei puteri independente, are, în afară de diferite formulări, special ce se referă la această lege sfîntă, încă următoarea formulare: „Legea, care decurge întotdeauna în consecinţe şi se transformă în cauza ulterioară a următoarelor consecinţe şi care totdeauna funcţionează cu trei independente şi total opuse manifestaţii caracteristice, ascunse în ea, în proprietăţi nevăzute şi de neperceput.”

Iată o asemenea legitate dobîndeşte, în timpul primei apariţii ale sale, şi, potrivit cu ea, rezultînd, în următoarele implementări ale sale, de asemenea sfînta noastră „Teomertmalogos”, adică emanarea iniţială a Preasfinţitului Soare-Absolut.

Şi iată, băiatul meu, „Okidanohul-Omniprezent” apariţia sa iniţială o primeşte deja în spaţiu, în afara Preasfinţitului Soare-Absolut, de la fuzionarea celor trei independente începuturi şi, prin involuţiile sale ulterioare, pe măsura trecerii prin, aşa numiţii „Stopinderi” sau „Centre-de-greutate” a principalei Eptaparaparşinoh Sfinte generale cosmice, corespunzător se schimbă în sensul aşa numitelor „vibraţii-dătătoare-de-viaţă”.

Repet, „Okidanohul-Omniprezent”, printre altele deja determinate cristalizări cosmice, neapărat întotdeauna ia parte atît în mari, cît şi în mici formări cosmice, oriunde în Univers şi indiferent de condiţiile de mediu din jur unde nu ar apărea.

Această „Cristalizare-Unică” generalo-cosmică sau „Element-Activ” are cîteva particularităţi, specifice numai acestui singur element, şi datorită acestor, particularităţi caracteristice doar lui, în principal, şi se întîmplă majoritatea fenomenelor cosmice, în rîndul cărora, printre altele, sunt de asemenea şi sus menţionatele fenomene, ce se întîmplă în atmosferele unor planete.

Astfel de, unuia lui specifice, particularităţi a „Elementului-Activ-Omniprezent” sunt cîteva; însă pentru tema dată a discuţiei noastre ne va fi suficient să facem cunoştinţă numai cu două din ele.

Prima particularitate constă în aceea, cînd se concentrează o nouă unitate cosmică, atunci „Elementul-Activ-Omniprezent” în astfel de apariţie nouă nu se uneşte şi nu se transformă în întregime într-un oarecare loc determinat corespunzător, cum se întîmplă cu toate celelalte cristalizări cosmice în timpul tuturor formărilor cosmice menţionate, iar cu el, cum numai el, în starea în care este, întreg nimereşte în aceste unităţi cosmice, la început deodată se petrece aşa numitul „Djartclom”, adică el se descompune în cele trei surse ale sale principale, din care el a primit iniţiala sa apariţie, şi numai atunci acele surse ale lui, fiecare în parte, duc la concentrare desinestătătoare în unităţile cosmice date a trei formaţiuni noi separate corespunzătoare. Şi, în aşa fel, acest „Element-Activ-Omniprezent”, la începutul oricăror astfel de apariţii noi, actualizează izvoarele pentru posibila manifestare a propriei legi sfinte Triamazicamno.

Trebuie neapărat de observat, că în toate formaţiunile cosmice menţionatele separatele surse atît pentru perceperea, cît şi pentru utilizarea ulterioară în scopurile realizărilor corespunzătoare a acestei particularităţi a „Elementului-Activ-Omniprezent”, există şi continuă să aibă posibilitatea să funcţioneze atît timp cît există unitatea cosmică respectivă.

Şi numai după ce menţionatele „unităţi” se distrug totalmente, aceste surse sacre ale sfintei Triamazicamno, localizate în „Elementul-Activ-Omniprezent-Okidanoh”, iarăşi fuzionează şi din nou se transformă în „Okidanoh”, dar deja avînd altă calitate a „vibraţiilor-dătătoare-de-viaţă”.

Iar în ceea ce priveşte altă particularitate a „Omniprezentului-Okidanoh”, la fel personal caracteristică lui, care de asemenea acum ne trebuie s-o clarificăm

pentru tema dată a discuţiei noastre, atunci despre ea tu poţi să înţelegi numai dacă vei şti ceva referitor la uneia din legile secundare cosmice de bază, care există în Univers sub numele „Sfînta-Aieioiuoa”.

Dar această lege cosmică constă în aceea, că cu diferite atît cu mari, cît şi cu mici apariţii, la atingerea nemijlocită a lor cu emanaţia atît a Soarelui-Absolut, cît şi altor oarecare sori, se petrece aşa numita „Remuşcare”, anume astfel de proces cînd fiecare parte, apărută din rezultatele oricărei sfinte surse a sfintei Triamazicamno, cum s-ar „revolta” şi „critica” fostele percepţii necuvenite şi actualele manifestări ale altei părţi din tot întregul său, obţinut din rezultatele din altei deja sfinte surse a aceleiaşi lege de bază sfîntă cosmică Triamazicamno.

Astfel de proces sfînt „Aieioiuoa” sau „Remuşcare” se întîmplă întotdeauna şi cu „Elementul-Activ-Omniprezent-Okidanoh”.

Particularitatea acestui din urmă, în timpul acestui proces sacru, constă în aceea, că pînă cînd înprejurul prezenţei lui întregi se află acţiunea nemijlocită a sfîntului „Teomertmalogos” sau emanaţiile oricărui altui, soare obişnuit, atunci el, acest „Element-Activ”, se dezintegrează în cele trei surse primordiale ale sale, care şi există aproape independent; iar cînd acţiunile menţionate se opresc, aceste părţi din nou se unesc şi continuă să existe deja ca un tot întreg.

Aici, după părerea mea, nu strică, printre altele, referitor la stranietăţile psihicului fiinţelor obişnuite cu trei creieri a planetei ce ţi-a plăcut să-ţi spun despre un fapt interesant, de mine observat, care a avut loc în istoria lor de existenţă şi care se referă la al lor, cum spun ei, „considerent-ştiinţific”.

În perioada îndelungatelor de veacuri ale mele observaţii şi studii a psihicului lor, eu de mai multe ori am fost nevoit să constat că, necătînd la apariţia la ei aproape de la bun început a apariţiei lor „ştiinţe”, care, apropo, periodic, ca şi cu tot ce se întîmplă acolo, s-a perfecţionat mai mult sau mai puţin pînă la limite înalte, şi necătînd la aceasta, că, precum pe timpul perioadelor spuse, aşa şi în alte multe vremuri, apăreau şi din nou se distrugeau multe milioane de fiinţe localnice cu trei creieri, aşa numiţii „savanţi”, nimănui din ei, cu excepţia unuia, un anume aşa numit chinez „Ciun-Kil-Tez”, despre care eu mai tîrziu îţi voi povesti mai amănunţit, chiar nu le-a venit în minte gîndul despre aceea, că între acele două fenomene cosmice, care ei le numesc „emanare” şi „radiaţie”, este careva diferenţă.

Nici unul din „scîrbă-savanţi” localnici nici nu s-a gîndit, că diferenţa dintre aceste două procese cosmice este anume aceea, despre care diferenţă

onorabilul nostru Molla Nasr-Eddin odată s-a exprimat cu următoarele cuvinte:

„Între ele este o astfel de asemănare, ca între barba celebrului englez Shakespeare şi franţuzescul, nu mai puţin celebru, Armagnac”.

Pentru clarificările ulterioare ce se petrec în atmosferă fenomene şi în general referitor la „Elementul-Activ-Omniprezent” tu trebuie să ştii şi să ţii minte încă şi despre, că în perioadele, cînd, datorită procesului sfînt „Aieioiuoa” cu „Okidanoh”, se întîmplă „Djartclom”, apoi din el temporar se sustrage acea proporţie pură, adică absolut „ne amestecat” de Eterocrilno”, care obligatoriu face parte în toate formările cosmice şi serveşte pentru ele cum ar fi conectare între ele a tuturor elementelor active a oricărei formaţiuni date, iar după, cînd trei părţi ale lui de bază fuzionează, atunci menţionata proporţie se restabileşte din nou.

Acum trebuie să ne atingem de asemenea, desigur, iarăşi numai pe scurt, de întrebarea despre, ce fel de atitudine anume „Elementul-Activ-Omniprezent-Okidanoh” îl are pentru prezenţa diferitor fiinţe şi ce rezultate cosmice se îndeplinesc datorită lui.

Ar trebui de referit, în mod principal, deoarece atunci tu vei avea încă unul foarte impresionat şi clar fapt pentru a înţelege mai bine diferenţa dintre sistemele de creieri a diferitor fiinţe, anume sistemele, ce se numesc „cu un singur creier”, „cu doi creieri” şi „cu trei creieri”.

În primul rînd cunoaşte, că în general orice astfel de formare cosmică, care se numeşte „creier”, îşi primeşte forma sa de la astfel de cristalizări, pentru apariţia cărora, în conformitate cu sfînta Triamazicamno, începutul afirmativ este una sau alta corespunzătoare sfîntă putere a Triamazicamno de bază şi sacre, localizată în „Omniprezentul-Okidanoh”. Şi realizările ulterioare a acelorlaşi sfinte puteri prin intermediul prezenţei fiinţei se efectuează exact prin astfel de localizări.

Eu în viitor cumva îţi voi explica în mod special referitor la însuşi procesul apariţiei în prezenţa fiinţelor a corespunzătorilor creieri esenţiali, dar pînă cînd vom vorbi numai aproximativ despre aceea, care anume rezultate „Omniprezentul-Okidanoh” efectuează prin intermediul acestor creieri existenţiali.

„Elementul-Activ-Omniprezent-Okidanoh” în prezenţa fiinţelor nimereşte prin toate cele trei tipuri de hrană naturală.

Aceasta din urmă se petrece deoarece, că, cum ţi-am mai spus deja, şi pentru formarea diferitor produse, care servesc celor trei moduri de alimentaţie existenţială, de asemenea ia parte acelaşi anume „Okidanoh”, care întotdeauna este disponibil în aceste produse.

Şi iată, băiatul meu!..

Caracteristica principală a Omniprezentului-Ochidanoh constă în cazul dat în aceea, că împreună cu el procesul „Djartclom” se întîmplă şi în prezenţa diferitor fiinţe, dar se petrece cu el procesul menţionat nu în urma atingerii emanaţiilor a careva concentraţii mari cosmice, dar factorii pentru asemenea proces a lui în prezenţa fiinţelor sunt sau rezultatelor proceselor „Partcdolgduty” conştiente din partea fiinţelor însăşi, despre care procese eu mai tîrziu amănunţit îţi voi explica de asemenea, sau acel proces a Naturii Măreţe, care în Univers există sub numele „Realizarea-Cherculinonarnă”, astfel de proces înseamnă: „Extragerea-necesară-a-totalităţii-de-vibraţii-prin-adaptare”.

Acest proces în fiinţe se petrece absolut fără participarea conştiinţei lor.

În ambele cazuri, cînd Okidanoh se află în prezenţa fiinţelor şi cu ei se întîmplă procesul „Djartclom”, atunci fiecare din principale părţi se uneşte cu acele, ce se află în fiinţe în acel moment percepţii, care îi răspund, conform aşa numitei „vibraţii-de-rudenie”, şi mai departe se concentrează pe localizarea corespunzătoare, adică pe creierul corespunzător.

Uite astfel de fuziuni şi se numesc „Impulisacri-Existenţiale”.

Aici trebuie încă de menţionat, că astfel de localizări sau „creieri” în fiinţe servesc nu numai ca aparate pentru transformarea substanţelor corespunzătoare cosmice, în scopul preamăritului generalo-cosmic Trogoautoegocratic, dar de asemenea şi acele mijloace pentru fiinţe, prin intermediul cărora şi este posibilă perfecţionarea conştientă.

Iată acest ultim scop şi depinde de calitatea prezenţei a „Impulisacri-Existenţiali”, care se concentrează sau, altfel spus, se depun pe respectivii menţionaţii „creieri-existenţiali”.

În ceea ce priveşte calităţile „Impulisacrilor-Fundamentali” este chiar printre poruncilor directe a ATOTCUPRINZĂTORULUI nostru INFINIT o poruncă specială, care foarte strict se îndeplineşte de toate fiinţele cu trei creieri a Măreţului Univers al nostru şi care se exprimă cu următoarele cuvinte:

„Fereşte-te întotdeauna de astfel de percepţii, care pot să-ţi polueze puritatea creierilor tăi”.

Oportunitatea perfecţionării personale la fiinţelor cu trei creieri este ca urmare la aceea, că în ei sunt localizate trei astfel de centre în prezenţa lor generală, sau trei astfel de creieri existenţiali, pe care, după aceea, cînd cu Omniprezentul-Okidanoh se petrece procesul „Djartclom”, trei sfinte începuturi se depun şi capătă posibilitatea în continuare deja desinestătătoare de realizare a sfintei Triamazicamno.

Uite, în aceasta anume şi constă faptul, că fiinţele, ce au în sine această sistematică cu trei creieri, prin intermediul conştient şi intenţionat a îndeplinirii esenţialului „Partcdolgduty”, pot să utilizeze de la procesul „Djartclom” a Omniprezentului-Okidanoh trei a lui sfinte începuturi pentru prezenţa proprie şi să aducă această a sa prezenţă pînă la aşa numita „Stare-Secronulanţacniană”, anume pot să devină astfel de indivizi, care au propria lor lege sfîntă Triamazicamno şi astfel au posibilitatea conştient să perceapă şi să îmbrace, în a sa prezenţă generală, toate acele „sfinte”, care, printre altele, de asemenea contribuie la efectuarea în unităţile cosmice funcţionarea înţelepciunii obiective sau divine.

În aceea şi constă, băiatul meu, teroare mare, că în fiinţele cu trei creieri ce te interesează, ce se reproduc pe planeta Pămînt, apar şi pînă la nimicirea totală sunt trei localizări independente, sau trei „creieri-existenţiali”, prin care se transformă şi merg pentru realizarea ulterioară respectivă în parte toate trei începuturi sacre a sfintei Triamazicamno, pe care ei ar putea să le utilizeze de asemenea pentru perfecţionarea proprie; dar răul este în aceea, că, în principal, din cauza incorectelor, de ei stabilite condiţii a existenţei comune şi fundamentale, aceste posibilităţi ce sunt în ei întotdeauna flutură-n zadar.

Este interesant de remarcat, că şi la aceste fiinţe cu trei creieri, ce apar pe planeta Pămînt, creierii existenţiali menţionaţi se găsesc în aceleaşi părţi ale corpului planetar, ca şi în noi, şi anume:

1. Acel creier, care este predestinat de Natura Măreaţă pentru concentrarea şi îndeplinirea ulterioară a primei sacre puteri a sfintei Triamazicamno, numită „Sfînta Aprobare”, e localizat şi se găseşte în cap.
2. Al doilea creier, care transformă şi cristalizează a doua sacră putere a sfintei Triamazicamno, şi anume „Sfînta Negare”, exact la fel, ca şi în noi, este amplasat în prezenţa lor generală de-a lungul spinării, în aşa numita „coloană vertebrală”.

3. Iar în ceea ce priveşte pînă la locul concentrării şi sursa pentru ulterioara apariţie a treia sacre puteri a sfintei Triamazicamno, şi anume „Sfînta Împăcare”, atunci forma exterioară a acestui creier natural la fiinţele de acolo cu trei creieri complet nu se potriveşte cu a noastră.

Trebuie de remarcat, că în iniţialele fiinţe cu trei creieri localnice menţionatul creier natural se localizase în aceeaşi parte a corpului planetar al lor şi avea forma exterioară exact la fel, ca şi a noastră; dar din multe motive, despre care din povestirile ulterioare ale mele îţi vei da seama şi singur, Măreaţa Natură a fost forţată să-l regenereze şi să-i dea forma aceea, pe care o are acest creier în fiinţele moderne.

Astfel de „creier-natural” în fiinţele moderne localnice cu trei creieri se localizează nu într-o masa comună, precum îi este tipic să se localizeze în prezenţa altor diferite fiinţe cu trei creieri al Măreţului Univers al nostru, dar pe părţi, în funcţie de aşa numita „funcţionalităţi-specifice”, şi fiecare astfel de parte se localizează în diferite părţi ale corpului planetar total al lor.

Deşi, după exterior, acest centru fundamental are deja aşa împrăştiată concentrarea, dar cu toate acestea toate funcţionalităţile lui separate au între ele legături corespunzătoare, şi pînă cînd această totalitate împrăştiată poate funcţiona exact la fel, precum în general îi este caracteristic să funcţioneze.

Ei singuri aceste localizări separate în a lor prezenţă generală le numesc „noduri-nervoase”.

Este interesant de observat, că o mare parte din părţile separate a acestui creier natural este localizat în ei anume în acea parte a corpului lor planetar, în care şi ar trebuit să fie astfel de creier normal natural, anume în zona pieptului, şi totalitatea acestor „noduri-nervoase” pectorale ei le numesc „plexul-solar”.

Şi iată, băiatul meu, şi în prezenţa fiecărui din aceşti iubiţi ai tăi cu Omniprezentul-Okidanoh se întîmplă procesul „Djartclom”, şi în ei toate trei a lui sfinte începuturi se unesc desinestătător cu alte cristalizări cosmice şi merg la realizările corespunzătoare; dar deoarece, în principal, datorită condiţiilor anormale menţionate deja ale existenţei esenţiale, de ei înşişi stabilite treptat, ei definitiv au încetat să îndeplinească importantele „Partcdolgdiuti”, atunci, ca o consecinţă a acestora, din aceste sfinte începuturi a toate ce există pentru prezenţa lor, cu excepţia unui început ce neagă, nimic altceva nu se transformă.

Cristalizările, ce apar în prezenţa lor de la primul şi al treilea început sfînt, aproape toate merg numai pentru servirea procesului generalo-cosmic Trogoautoegocratic, iar pentru îmbrăcarea prezenţei proprii merg doar cristalizările de la partea a doua a omniprezentului Okidanoh, şi anume de la „Sfînta Negare”, şi de aceea majoritatea din ei rămîn cu prezenţa, alcătuită doar din corpul planetar, şi astfel, pentru ei înşişi, se distrug pentru totdeauna.

Şi referitor la toate numai lui fiind caracteristic particularităţile omniprezentului peste tot-pătrunzător a elementului activ Okidanoh, şi de asemenea referitor la rezultatele ulterioare, de ele îndeplinite, tu vei avea o închipuire completă numai după ce, cînd eu, precum ţi-am promis, cumva îţi voi explica mai puţin sau mai mult amănunţit referitor la legile de bază a Genezei Lumii şi Menţinerea ei.

Acum însă, pînă cînd, eu îţi voi povesti încă despre acele experimente explicative, care se refereau la această cristalizare omniprezentă cosmică şi la care am fost prezent personal.

Dar te preîntîmpin, că am fost martor ocular la menţionatele experimente explicative nu pe această, planetă Pămînt ce ţi-a plăcut, şi le efectuau nu fiinţele ce-ţi plac, dar pe planeta Saturn, unde le producea anume acea fiinţă cu trei creieri, care aproximativ pe toată perioada exilului meu în acest sistem solar a fost prietenul meu adevărat şi despre care eu nu demult ţi-am promis să-ţi povestesc puţin mai detaliat.

Cap. 18. Arhifantezia

Mai departe Belzebut a continuat astfel: – Motivul primei întîlniri cu acea fiinţă tricentrică, la care am văzut amintitele experimente cu omniprezentul Ochidanoh şi care fiinţă în cele din urmă a devenit al meu „prieten-esenţial”, a servit următoarele:

Pentru a avea o închipuire mai bună referitor la evenimentele acestei povestiri ale mele, îţi este foarte necesar înainte de toate să ştii de asemenea despre aceea, că de la bun început a deportării mele în acest sistem solar unii din prietenii mei esenţiali, neimplicaţi în evenimente, care au servit ca motiv al deportării mele, şi anume prietenii, care se aflau atunci aici, au făcut asupra unor fiinţe cu trei creieri corespunzătoare din acest sistem în raport cu personalitatea mea acel sfînt proces, care există în Univers sub numele de „Sfîntul-Vznuşliţsval”, adică în prezenţa fiinţelor cu trei creieri numite mai sus prin intermediul unui alt proces cosmic, care se numeşte „Ascalinuazar”, în

raport cu personalitatea mea a fost vaccinată acea esenţială, ce ştiinţa obiectivă o numeşte ca „Asemenimieînsumiîncredere”.

Şi iată, cînd de la bun început a sosirii mele în acest sistem solar Ors eu am început să vizitez diferite planete ale acestui sistem şi cînd pentru prima oară am coborît pe planeta Saturn, s-a dovedit, că unul din aceste fiinţe, expuse în raport cu personalitatea mea la acţiunea sacră „Vznuşliţval”, a fost de asemenea însăşi, cum îl numesc acolo, „Harahrahruhri” peste toate fiinţele tricentrice, ce apar şi există pe acestă planetă Saturn.

„Harahrahruhri” pe planeta Saturn este numită aşa fiinţă, care este unicul conducător asupra tuturor altor fiinţe a acestei planete.

Aşa fiinţe-conducătoare există şi pe orice alte planete, pe care locuiesc fiinţe cu trei creieri, şi pe ei pe diferite planete îi numesc diferit; iar pe planeta ta Pămînt pe aşa conducător îl numesc „Împărat”.

Diferenţa e numai în aceea, că peste tot, chiar pe planetele acestui sistem, există pentru toată planeta dată un singur astfel de „Împărat”, iar pe planeta ta originală Pămînt pentru fiecare, grup întîmplător separat a îndrăgiţilor tăi, este un împărat separat, iar uneori chiar cîţiva aşa „împăraţi” independenţi.

Aşa dar...

Cînd am coborît pentru prima dată pe planeta Saturn şi am început să conveţiuesc cu fiinţele de acolo, s-a întîmplat aşa, că în următoarea zi de acolo eu am fost nevoit să am întîlnire cu sus-menţionatul „Harahrahruhri”, care în timpul, cum se spune, „schimbului-subiectiv-de-păreri” mi-a propus pe tot timpul aflării mele pe planeta lor să am un loc principal al existenţei mele în propriul lui „harhurhi”, adică în „palatul” lui.

Eu aşa am şi făcut.

Şi iată, băiatul meu, odată, cînd noi vorbeam pur şi simplu, conform cursului aşa numitei „gîndiri-subiectiv-asociativă”, noi, printre altele, am atins întrebarea referitoare la aceea, ce rezultate stranii uneori rezultă din manifestările caracteristice a omniprezentului Ochidanoh. Iată anume atunci venerabilul „Harahrahruhri” al planetei Saturn şi mi-a spus pentru prima dată, că unul din fiinţele-învăţaţi supuşi, sub numele de „Harharh”, nu demult a inventat pentru determinarea multor pînă atunci proprietăţi nedeterminate ale acestei substanţe cosmice extrem de interesante accesorii artificiale, care el

le numeşte „rhaharahr”, iar partea principală vizibilă a toatei aceste noi invenţii proprii o numeşte „hrhaharhţaha”.

Şi mai departe el mi-a propus, că dacă eu vreau, atunci el o să dea dipoziţie corespunzătoare pentru aceea, ca să-mi arate mie toate aceste invenţii noi şi să-mi dea referitor la ele toate explicaţiile posibile.

Rezultatul la toate acestea a fost aceea, că eu în ziua următoare însoţit de unul din apropiaţii acestui venerabil „Harahrahruhri” m-am deplasat la locul existenţei a acelui Gornahur Harharha, la care eu am şi văzut pentru prima dată acele, pe atunci încă noi, experimente explicabile cu omniprezentul Ochidanoh.

Gornahur Harharh, cum eu am mai spus, a devenit ulterior prietenul meu esenţial. El se considera atunci în tot Universul unul din cei mai buni învăţaţi din anturajul fiinţelor cu trei creieri obişnuite; orice constatare de a lui, dar de asemenea şi aparatele clarificatoare inventate de el deja s-au răspîndit peste tot, şi alte fiinţe învăţaţi de pe diferite planete începeau atunci să se folosească de ele tot mai mult şi mai mult.

De altfel nu încurcă să menţionez, că şi eu, numai datorită învăţăturii lui, mai tîrziu, pe planeta Marte, am început să am în observatorul meu acel Tescuano, care, după instalarea lui definitivă, a dat „ochilor” mei posibilitatea să percep „vederea” sau, cum se spune, „apropia-vizibilitatea” concentraţiilor cosmice de şapte milioane două sute optzeci şi cinci ori.

La drept vorbind, datorită anume acestui Tescuano ulterior observatorul meu şi a început în tot Universul să se considere unul din cele mai bune construcţii artificiale de acest fel. Dar principalul, datorită unui astfel de Tescuano eu singur de atunci aveam posibilitatea totală, chiar rămînînd acasă, adică pe planeta Marte, aproape liber să văd şi să urmăresc procesul de existenţă, ce avea loc pe suprafeţele acelor părţi ale altor planete din acest sistem solar, care, potrivit aşa numitei „mişcări-armonice-generale-de-sistem”, la momentul dat se puteau percepe cu „vederii-esenţiale”.

După ce Gornahur Harharh s-a informat, cine suntem noi şi de ce am venit, el s-a apropiat de noi şi îndată foarte amabil a început explicaţiile sale.

Înainte de aţi povesti explicaţiile lui de atunci, după părerea mea, nu încurcă mai devreme odată şi pentru totdeauna să te avertizez, că toate discuţiile, care le-am avut cu diferite fiinţe tricentrice, ce apar şi există pe diferite planete a acestui sistem, unde am fost să exist pentru „păcatele-tinereţii” mele, şi care

anume eu şi mă pregătesc să le transmit ţie în timpul călătoriei noastre pe corabia spaţială Karnak, cum, spre exemplu, în cazul dat – conversaţia cu acest Gornahur Harharh, – toate ele aveau loc în absolut străine pentru tine graiuri, uneori chiar, apropo, în aşa graiuri, sunetul cărora au fost foarte greu reproduse de funcţiile esenţiale, ce servea acestui scop.

Avînd în vedere aceasta, eu nu voi repeta aşa discuţii cuvînt în cuvînt, dar voi transmite numai sensul lor în „limba vorbită" a noastră, dar, desigur, voi continua să folosesc acei orice „termeni" şi „denumiri-specifice" sau, mai bine zis, acele sunete, produse de adevăratele, aşa numitele „coarde-vocale", care sunt folosite de iubiţii tăi pe planeta Pămînt şi care în timpul povestirilor mele despre ei, datorită repetărilor mele frecvente, au devenit pentru tine deja obişnuite şi uşor de perceput.

Da... urmează încă, apropo, să menţionez, că cuvîntul „Gornahur" fiinţele cu trei creieri de pe planeta Saturn îl utilizează pentru a glorifica unul pe altul, pronunţîndu-l înainte de prenumele celui, căruia se adresează.

Aceasta e asemenea acelui fapt, cum îndrăgiţii tăi de pe planeta Pămînt la fel au inventat să adauge la prenumele oricărui altuia cuvîntul „Domn" sau o frază întreagă lipsită de sens, care exprimă aşa concept, referitor la care concept al nostru Molla Nasr-Edin are următoarea maximă.

Şi anume, el spune: „Totuşi în el este mai mult adevăr, decît în sofismele „expertului" în treburi maimuţăreşti".

Aşadar, băiatul meu...

Informîndu-se despre ceea, ce se cere de la dînsul, viitorul meu prieten adevărat Gornahur Harharh prin semn ne-a invitat mai aproape de unul din dispozitivele speciale ale creaturii lui, care, după cum s-a dovedit mai tîrziu, şi a fost numit de el „hrhaharhţaha".

Cînd am venit mai aproape de construcţia menţionată specială şi foarte stranie, el, arătînd spre ea cu una din penele aripii lui drepte, a spus:

„Iată acest dispozitiv special şi este cea mai principală parte a întregii mele invenţii noi şi în ea şi se găsesc şi se arată rezultatele aproape a tuturor caracteristicilor substanţei omniprezente Ochidanoh".

Şi mai departe, arătînd la toate celelalte, la accesoriile speciale care la fel se află în „chrh", el a adăugat:

„Explicaţiile extrem de importante referitor la omniprezentul şi care apare peste tot Ochidanoh am reuşit să le obţin deoarece, datorită tuturor inventate de mine, accesorii speciale, a apărut posibilitatea de a primi mai întîi din toate procesele pe planete sau în planete toate trei părţi ale omniprezentului Ochidanoh şi fuzionate apoi într-un tot întreg, iar după, de asemenea artificial împărţindu-le, de a afla proprietăţile specifice a fiecărei părţi aparte în manifestările ei”.

Zicînd asta, el a arătat iarăşi spre „hrhaharhţaha” şi a adăugat că datorită acestui „aparat” clarificator, oarecare fiinţă simplă nu numai că poate să înţeleagă clar detaliile proprietăţilor a tuturor trei absolut independente, una cu alta neavînd nimic comun în manifestările lor, părţi a „Elementului-Unic-Activ”, proprietăţile căruia sunt cauza principală a tuturor ce există în Univers, dar la fel fiecare fiinţă simplă poate categoric să se convingă de faptul, că orice rezultate, normal primite de la procese, apărute de la această omniprezentă universală substanţă, niciodată de către fiinţe nu pot fi nici percepute, nici simţite; dar sunt percepute de unele funcţii existenţiale numai acele rezultate a proceselor pomenite, care au loc pentru un motiv oarecare ne normal, din cauza, intrărilor dintr-o parte şi ieşirilor sau de la surse conştiente sau de la rezultate mecanice întîmplătoare.

Acea parte a invenţiei noi a lui Gornahur Harharh, care el singur a numit-o „hrhaharhţaha” şi pe care el o considera cea mai principală, după exterior semăna foarte la „tirţichiano”, sau, cum ar fi spus îndrăgiţii tăi, – la o „lampă-electrică-gigantică”.

Acest dispozitiv artificial din interior arăta ca o cameră nu mare cu o uşă, care se închidea absolut ermetic.

Pereţii acestei construcţii originale erau făcuţi dintr-o oarecare substanţă transparentă, văzul căreia ne aducea aminte, că pe planeta ta este numită „sticlă”.

Cum am aflat mai tîrziu, principala proprietate a numitei „substanţe-transparentă” consta în ceea, că, chiar dacă fiinţele cu ajutorul organului vizual şi puteau să perceapă prin ea văzul tuturor concentrărilor cosmice, dar această masă nu permitea prin ea nici înăuntru, nici din interior afară, nici un fel de raze, apărute din oarecare motive.

Cînd am început să examinez această parte a sus numitei surprinzătoare invenţii importante, eu prin pereţii ei transparenţi puteam uşor să deosebesc, că în interior, chiar în centru, era ceva asemănător cu o masă şi două scaune,

iar deasupra mesei atîrnau trei identici „ceva”, asemănătoare cu prezentele pe Pămînt „lămpi electrice”, tare asemănătoare cu „momnduarele”.

Pe masă şi alături cu ea stăteau cîteva diferite, mie încă necunoscute, aparate şi instrumente.

Mai tîrziu s-a aflat, că atît sus numitele, ce se aflau înăuntru a acestui „hrhaharhţaha” obiecte, cît şi totul, ce trebuia să îmbrăcăm pe noi, au fost făcute din materiale deosebite, inventate de acelaşi Gornahur Harharh.

De fapt şi despre aceste materiale eu ţie îţi voi explica mai detaliat la timpul său, pe parcursul explicaţiilor ce urmează referitoare la invenţiile lui Gornahur Harharh.

Deocamdată ia aminte, că, în afară de deja menţionatul „hraharhţaha”, în marele „khrh” sau „atelier” a lui Gornahur Harharha erau încă cîteva mari dispozitive independente, între care erau două absolut speciale, aşa numite „ciocanviaţă”, pe care însăşi Gornajur Harharh le numea „krhrrhihirhi”.

E interesant de menţionat, că asemănări la „” sau „krhrrhihirhi” sunt de asemenea la îndrăgiţii tăi, care aşa aparat îl numesc „dinamomaşină”.

Acolo de asemenea aparte stătea un dispozitiv mare independent, care, cum s-a aflat, a fost o construcţie deosebită specială „soluhnorahuna”, sau, cum ar fi spus îndrăgiţii tăi, „dispozitiv-complicat-pompă-pentru-pomparea-atmosferei-pînă-la-golul-absolut”.

Cît eu cu uimire priveam toate cele spuse, însuşi Gornahur Harharh s-a apropiat de menţionata „deosibita-construcţie-pompă” şi cu aripa lui stîngă a mişcat o parte din ea, datorită cărui acestui fapt în această pompă a început lucrul unui oarecare mecanism. După aceasta el iarăşi s-a apropiat de noi şi, arătînd cu aceaş panî specială a aripei lui drepte spre cea mai mare „ciocanviaţă”, sau „krhrrhihirhi” sau, în sfîrşit, la „dinamomaşină”, şi-a continuat explicaţiile lui.

El a spus, că la început prin intermediul acestui angrenaj din atmosferă sau din oarecare formare intraplanetară şi extraplanetară „se absorb” disponibile separat toate trei părţi independente a omniprezentului activului element Ochidanoh şi numai după aceasta părţile lui independente deja în însăşi „krhrrhihirhi” artificial, într-un mod cunoscut se contopesc într-un tot întreg. Ochidanoh deja în starea lui obişnuită se scurge şi se concentrează uite în acea

„încăpere”. Totuşi el iarăşi cu aceeaşi pană specială a arătat la ceva, foarte asemănătoare cu aşa numitul „generator”.

„Iar deja de acolo”, – a spus el, – „Ochidanoh se scurge uite în cealaltă „krhrrhihirhi” sau „dinamomaşină” şi prin intermediul ei are loc procesul „Djartclom” şi fiecare parte aparte a lui se concentrează uite în celelalte „încăperi”, şi de data aceasta a arătat la ceva, asemănător cu aşa numitul „acumulator”.

Şi numai atunci eu din aceste „încăperi” secundare cu diferite dispozitive artificiale iau fiecare parte activă Ochidanoh în parte pentru experimentele mele clarificatoare.

În primul rînd, – a continuat el, – eu am să vă demonstrez unul din acele rezultate, cînd în procesul tinderii părţilor independente ale omniprezentului Ochidanoh de a se uni iarăşi într-un tot întreg dintr-un motiv oarecare lipseşte una din părţile ei active.

În prezent această construcţie specială include în ea spaţiul într-adevăr absolut gol, atins, apropo, numai datorită dispozitivului special de pompare a pompei, dar şi specialului după proprietăţi şi durabilităţii materialului, din care sunt făcuţi pereţii acestei părţi a invenţiei mele. Din material cu proprietăţi deosebite sunt făcute şi instrumentele, prin intermediul cărora numai şi este posibil să faci experimente în vid absolut”.

Spunînd aceasta, el a mişcat încă o pîrghie şi iar a continuat: „Datorită ultimei permutări făcute de mine a uneia dintre pîrghii, în acest moment în aceast spaţiu absolut gol a început acel proces, cînd cu părţi aparte a omniprezentului Ochidanoh are loc aşa numitul „tinderea-de-unire-din-nou-într-un-întreg”.

Dar, în urma aceea, că intenţionat, din partea „puternicii” inteligenţe, cum în acest caz din partea mea, în menţionatul proces artificial este exclusă participarea a părţii a treia al Ochidanoh-ului, care există sub numele „Parihrahatnatius”, menţionatul proces acolo, în momentul dat, şi are loc numai între două părţi ale lui, şi anume între acele părţi independente ale lui, care în ştiinţă se numesc: prima – „Anodnatius”, iar a doua – „Catodnatius”. Şi din pricina tuturor numai ce spuse acolo, în locul rezultatului logic ce avea să devină în urma unirii a trei părţi, în acest moment se realizează acel rezultat sporadic, care există sub numele de „rezultatul-procesului-unirii-reciproce-a-două-forţe-opuse” sau, cum numesc aceasta fiinţele obişnuite, – „pricina-luminii-artificiale”. Ceea ce are loc acolo în acest moment, în acest spaţiu absolut gol „aspiraţia-de-a-se-uni-iarăşi-într-un-întreg” a două părţi active a

omniprezentului Ochidanoh are forţa, calculabilă de ştiinţa obiectivă în trei milioane patruzeci mii, aşa numite „prujanos” sau, cum se mai spune, „volţi” rezistenţa căreia se arată cu săgeata acelui dispozitiv special”.

Şi el arătînd la ce „ceva”, foarte asemănător cu deja existentul pe aceeaşi planetă a ta aparat, care se numeşte acolo „voltmetru”, a spus:

„Unul din avantajele aceste noi invenţii ale mele pentru demonstrarea acestui fenomen constă în faptul, că, indiferent de puterea neobişnuită a „forţelor-стремления„ a procesului ce are loc acuma acolo, ce aveau să se formeze şi să iasă de la aşa proces aşa numitele „oscilaţii-inerţiali-сальничицинуарные„, care, apropo, majoritatatea fiinţelor le socot deasemenea „raze”, nu apar în afară din locul apariţiei lor, adică din această facilitate artificială, în care şi se clarifică proprietăţile omniprezentului Ochidanoh.

Dar pentru aceea, ca fiinţelor, ce se află în afara acestei părţi a invenţiei mele, totuşi să fie posibil să afle puterea şi acestui proces, eu componenţa masei pereţilor a dispozitivului meu special l-am făcut într-un loc astfel, ca prin ea să treacă menţionatele „oscilaţii-inerţiali-сальничицинуарные„ sau „raze”„.

Spunînd asta, el s-a apropiat de „hrhaharhţaha” şi a apăsat un oarecare buton, în rezultatul căreia tot marele lui „khrh” sau „atelier” deodată s-a luminat într-atît, că organele noastre vizuale temporar au încetat să funcţioneze şi numai după ce a trecut destul timp noi puteam cu mare greu să ridicăm pleoapele şi oarecum să privim în jur.

Cînd noi puţin ne-am revenit şi Gornahur Harharh a mai mişcat încă o oarecare pîrghie, în urma căreie tot spaţiul ce ne înconjoară a recăpătat vederea obişnuită, el ca de obicei cu vocea lui de înger mai întîi ne-a atras atenţia iarăşi la „prujnometru”, săgeata căreia arăta tot la aceleaşi cifre, după care a continuat astfel:

„Vedeţi că, chiar dacă procesul de coliziune a două părţi opuse a omniprezentului Ochidanoh tot încă continuă cu fosta capacitate „forţelor-стремления„ şi chiar dacă acea parte a acestei construcţii, care are proprietatea de a lăsa să treacă menţionatele „raze” încă este deschisă, necătînd la toate acestea, acum nu mai este acel fenomen, care fiinţele obişnuite le determină ca „pricina-luminii-artificiale”.

Dar nu mai este acest fenomen numai în urma faptului, că eu cu ultima mea mişcare a renumitei pîrghii la procesul de coliziunea a două componente a Ochidanohului am adăugat un flux al celei de a treia părţi componente ale lui,

care a început proporţional să se contopească cu celelalte două părţi ale lui, şi datorită cărui rezultatul, ce a avut loc în urma contopirii a acestor trei componente ale omniprezentului Ochidanoh, spre deosebire de procesul scurgerii neregulate ale două din componentele lui, deja nu mai poate fi percepute de fiinţe cu nici o funcţie existenţialistă ale lor”.

După cele explicaţiile spuse Gornahur Harharh mi-a propus mie să mă hotărăsc împreună cu el să intru în această parte demonstrativă a invenţiei lui noi, ca acolo în ea însăşi să fiu martor ale multor forme distincte a omniprezentului şi în a tot pătrunzătorul „Element-Activ”.

Eu desigur fără a mă gîndi mult, deodată m-am hotărît şi i-am dat acordul meu.

M-am hotărît imediat din motivul principal de atunci, că în urma acestuia în fiinţa mea aveam să primesc, ce niciodată nu se va schimbătoarea sau se va descompunere, o „plăcere-obiectiv-existenţialistă”.

Cînd acest viitor prieten al meu existenţialist a primit acordul meu, el chiar atunci a dat unuia din ajutorii lui dispoziţia corespunzătoare.

S-a dovedit, că pentru înfăptuirea propusului trebuia mai întîi să faci diferite pregătiri.

Şi anume, ajutorii lui întîi de toate cum pe mine, aşa şi peste însuşi Gornahur Harharha au îmbrăcat nişte „costume” speciale, asemănătoare cu cele, pe care îndrăgiţii tăi le numesc „scafandre”, dar cu multe capete ieşite afară aşa numitele „şuruburi”, şi cînd aceste extrem de originale costume au fost pe noi îmbrăcate, aceeaşi ajutori ai lui au început în ordine cunoscută să învîrtă capetele acestor „şuruburi”.

Din interiorul acestor „scafandri”, la capetele „şuruburilor” menţionate erau, cum s-a dovedit, nişte plăci deosebite, care prin o metodă cunoscută apăsau părţi ale „corpului-planetar” al nostru.

Apoi şi pentru mine a fost definitiv clar, că aceasta trebuia pentru aceea ca, cu ale noastre corpuri planetare să nu să se întîmple, aşa numitul, „taranuranura”, sau, cum altfel se poate spune că corpurile noastre planetare să nu să se „descompună”, ce de obicei se întîmpla cu toate formaţiunile „planetare” şi „intra-planetare”, ce nimeresc în spaţi fără atmosferă.

În afară de aceste costume speciale, pe capetele noastre au îmbrăcat încă „ceva” parcă la aşă numitele „căşti” pentru scafandri, dar cu aşa numitele „conectoare” complicate, care iese din el.

Unul din aceste „conectoare” se numea „harhrinhrarh”, ce însemna „susţinătorul-impulsului”, şi prezenta ceva lung, asemănător unui „tub de cauciuc”. Unul din capetele ei prin intermediul construcţiilor complicate ce erau pe „căşti” ermetic se aşeza la locul ce era pe cască, corespunzător organului respirator, iar alt capăt al lui, cînd deja am intrat în acea stranie „hrhaharhţaha”, îl conectau la aparatul ce se afla acolo, avînd la rîndul său legătură cu spaţiul, disponibilitatea căreia corespunde cu „a-doua-hrană-existenţială”.

Între mine şi Gornahur Harharhom a fost tras la fel un deosebit „conector”, prin intermediul căruia noi, aflîndu-ne deja în „hrhaharhţaha”, de unde atmosfera era pompată pînă la vidul absolut, puteau liber să comunicăm unul cu altul.

Un capăt al acestui „conector”, la fel cu ajutorul aparatelor speciale, ce erau pe această „cască”, printr-un mod cunoscut se conectau la al meu aşa numitul organ „auditiv” şi „vorbitor”, iar alt capăt la aceleaşi organe ale lui Gornahur Harharha.

În aşa fel, prin acest „conector” între mine şi viitorul meu prieten existenţialist a fost instalat, cum l-ar fi numit îndrăgiţii tăi, un fel de „telefon”.

Fără un astfel aparat artificial noi atunci nu am avea cum să comunicăm unul cu altul din principalul motiv, că Gornahur Harharha a fost în acel timp o fiinţă cu prezenţa, perfecţionată numai pînă la starea, numită „sfînta-incoţarno”, iar o fiinţă cu aşa prezenţă nu numai că absolut nu se poate manifesta, dar nici nu poate să existe într-un spaţiu absolut gol, chiar şi în cazul acela, dacă lui în aşa spaţiu i-ar fi adus artificial produse din cele trei alimente existenţialiste.

Din numărul tuturor „conexiunilor”, ce erau pentru diferite scopuri pe acele „scafandre” stranii şi „căşti”, cel mai „curios” şi, cum se spune, era acea „conexiune” „raţională-deşteaptă-fină”, care de către marele învăţat Gornahur Harharh a fost creat pentru aceea, ca şi în „spaţiul-absolut-gol” „organul-vizual” chiar şi al fiinţelor obişnuite să poată percepe apariţia oricărui obiect din jur.

Un capăt din această minunată „conexiune” printr-un mod cunoscut, la fel prin intermediul aparatelor ce erau pe „căşti”, se aşeza la templele noastre, iar alt capăt se conecta cu acel, aşa numitul „amscomutator”, care, la rîndul său, printr-un mod cunoscut, prin intermediul aşa numitor „cabluri” era unit cu toate obiectele, ce se aflau atît în interiorul „hrhaharhţaha”, cît şi în afara lui, anume cu acele obiecte, vizibilitatea cărora se cerea pe parcursul experimentelor.

Foarte interesant de remarcat şi aceea că, la ambele capete ale acestui dispozitiv artificial aproape de neconceput pentru conştiinţa existenţialistă ale obişnuitelor fiinţe cu trei creieri, la rîndul său au fost trase două independente, la fel din cabluri, conexiuni, prin care din afară intrau, aşa numiţii „curenţi magnetici” speciali.

Conexiuni de acest gen şi menţionaţii „curenţi magnetici” speciali au fost făcuţi, cum apoi la fel mi-a fost explicat în detalii, de către acest într-adevăr mare învăţat Gornahur Harharh pentru aceea, ca în fiinţele cu trei creieri învăţaţi, chiar şi neperfecţionaţi pînă la „Sfîntul-Incoţarno”, datorită unei calităţi a „curentului magnetic”, pentru esenţialul lor să se „reflecte” prezenţa obiectelor amintite şi astfel cu organele lor imperfecte vizuale existenţialiste să se efectueze perceperea realităţii obiectelor menţionate la fel şi în acest spaţiu vid, unde absolut lipsesc factorii sau rezultatele diferitor concentraţii cosmice cu vibraţiile rezultate de la ele, de la înfăptuirea cărora doar şi este posibilă funcţionarea oricăror organe existenţiale.

Îmbrăcîndu-ne cu menţionatele echipamente artificiale foarte grele pentru posibila existenţă a fiinţelor într-o sferă necorespunzătoare, ajutorii lui, pe atunci încă Mare învăţat Universal Gornahur Harharh, din nou cu ajutorul echipamente speciale ne-au tîrîit în „hrhaharhţaha” şi, înşurubînd alte capete ce ieşeau de la noi a „conexiunilor” artificiale cu cele din aparatele corespunzătoare ce erau în „hrhaharhţaha”, ei singuri au ieşit şi au închis ermetic după ei acea unică cale, prin care încă mai era posibil să ai vreo conexiunecu aşa numitul „Totul-ce-reprezintă-o-lume”.

Cînd noi am rămas în acel „hrhaharhţaha” singuri, Gornahur Harharh, schimbînd una dintre ce erau acolo, aşa numite, „pîrghii”, a spus:

„Acum deja s-a început lucrul „pompei”, şi ea repede va scoate toate fără excepţie rezultate ce se află aici a oricăror procese cosmice, totalitatea a căror rezultate anume şi prezintă ca baza şi sensul, aşa şi procesul de menţinerea existenţei a tot ce există în toate din acest „Totul-ce-reprezintă-o-lume”.

Şi mai departe el cu un ton semi sarcastic a adăugat:

„În curînd noi vom fi complet izolaţi de la tot ce există şi funcţionează în tot Universul; dar datorită invenţiei mele noi şi cunoştinţelor noastre căpătate mai devreme, noi avem acum posibilitatea nu numai a ne întoarce în lumea menţionată şi din nou să devenim o particulă a tot ce există, dar şi de asemenea să fim martori fără participare a unor legi universale, care pentru fiinţele tricentrice obişnuite neiluminate sunt acele, ce ei numesc: „marele-taine-neatinse-ale-naturii", dar ce într-adevăr este doar firesc şi foarte necomplicate „rezultate-ce-rezultă-unul-din-altul".

În timp ce el vorbea, a început să se simtă, că „pompa", adică altă parte la fel de importantă a invenţiei lui noi, îndeplineşte perfect lucrul predestinată ei de raţiunea existenţială.

Pentru ca mai bine să-ţi închipui şi să înţelegi referitor la perfecţiunea şi a acestei părţi a invenţiei noi a lui Gornahur Harharh, trebuie să-ţi spun încă următoarele:

Necătînd la aceea, că şi mie personal, ca şi unei fiinţe tricentrice, doar datorită unor cauze complet speciale, dar totuşi de multe ori pînă atunci am avut ocazia să nimeresc în sfere fără atmosfere şi cîteodată chiar în decurs la mult timp să exist doar prin intermediul la „Sfîntul-Crimbulaţunar", şi că în prezenţa mea pînă la aceea a fost căpătată de la repetarea deasă obişnuinţa, treptat şi aproape nesimţind incomoditatea de la schimbarea prezenţei a „hranei-existenţiale-secundare", să trec dintr-o sferă în alta, care schimbări se întîmplă în legătură cu schimbarea prezenţei a substanţelor cosmice, ce se transformă şi întotdeauna se află în jurul cît şi a marilor, atît şi a micilor concentraţii cosmice; şi necătînd la aceea, că chiar cauzele apariţiei memle şi procesul meu ulterior de existenţă s-au întîmplat şi au decurs într-un mod complet de special, ca urmare la acestea funcţiile existenţiale ce sunt în prezenţa mea treptat pînă la aceea au devenit, vrînd-nevrînd, la fel speciale, - dar totuşi, extragerea atmosferei cu „pompa" menţionată a început atunci să se întîmple cu aşa putere şi asupra părţilor separate ale tot întregului meu s-a înregistra aşa senzaţii puternice, că eu şi acum pot foarte clar să retrăiesc procesul de trecere a stării mele de atunci şi în detaliu să ţi-o transmit.

Această în mare măsură senzaţie stranie s-a început în mine după începutul extragerii, cînd Gornahur Harharh a început cu un ton semi sarcastic să vorbească despre situaţie noastră viitoare.

În toate ale mele „centre-existenţiale”, anume în acele trei centre, care în general se localizează în prezenţa oricărei fiinţe tricentrice şi există sub denumirile centrul „mental”, „emoţional” şi „motor”, - în fiecare din ei au început separat într-un mod foarte straniu şi neobişnuit să perceapă impresiile determinate despre aceea, că cu parţile mele separate a „corpului-planetar” al meu a început să se petreacă procesul desinestătător a sfintei „Rascuarno” şi că cristalizările cosmice, ce compun prezenţa acestor părţi, au început să decurgă iarăşi în „van”.

La început, aşa de spus, „iniţiativa-de-constatare” s-a întîmplat în mine în mod obişnuit, adică conform la aşa numita „impresie-asociativă-centrată”.

Dar mai tîrziu, cînd menţionata „iniţiativă-de-constatare” a tot ce se întîmpla în mine treptat aproap fără să observ a început să devină funcţiei doar a esenţei mele, aceasta din urmă nu numai s-a făcut iniţiatorul unic atot voluminos de constatarea a tot ce se întîmpla în mine, dar şi în ea numai şi a început să se perceapă şi să se fixeze toate fără excepţie din afara ei manifestări noi.

Din acest moment esenţa mea şi a început deja nemijlocit să perceapă impresiile şi desinestătător să constate, că de la celea ce se întîmplau atunci în prezenţa mea generală au început ca şi cum să se distrugă complet mai întîi părţi separate din „corpul-planetar”, dar apoi treptat de asemenea şi localizarea centrilor al „doilea” şi al „treilea” existenţiali. În acelaş timp se constata determinat, că funcţionarea acestor două centre treptat trecea la „centrul mental” al meu şi se făcea caracteristică lui, datorită cărui fapt acesta din urmă cu mărirea funcţionării intensive devenea deja „unic-puternic-perceptor” a tot ce în exteriorul lui se înfăptuieşte şi iniţiator autonom de constatarea a tot ce se întîmpla cît în prezenţa mea totală, atît şi în exteriorul ei.

În timp ce în mine se petrecea menţionata stranie şi neînţeleasă atunci raţiunii mele „senzaţie-existenţială”, singur Grnahur Harharh era ocupat cu permutarea unor „pîrghii” şi „întrerupătoare”, ce erau multe la partea laterală a mesei, la care pe noi ne-au aşezat.

Ce s-a întîmplat de odată cu Gornahur Harharh a schimbat toate acea senzaţie existenţială şi în prezenţa mea generală a început din nou „senzaţie-interioară-obişnuită”.

Dar s-a întîmplat următoarele:

Gornahur Harharh cu toate echipamentele acelea grele, cu care era îmbrăcat şi pe el, de odată s-a trezit la o înălţime cunoscută de asupra scaunului şi a început acolo să „plutească” la fel ca un, cum spune dragul nostru Molla Nasr-Eddin, „căţel-nimerit-într-un-rîu-adînc”.

Cum pe urmă s-a clarificat, prietenul meu Gornahur Harharh în timpul permutării „pîrghiilor” şi „întrerupătoarelor” s-a greşit şi a încordat unele părţi ale „corpului-planetar” mai mult decît trebuia. De la aceasta prezenţa lui, cu toate, ce era pe el, primind la început un impuls, dar apoi „inerţia” generată de acest impuls, a început, datorită „tempului”, ce se petrecea în el de la perceperea „hranei-existenţiale-secundare” şi lipsa în acest spaţiu absolut vid a oricăror rezistenţe, să zboare sau, cum eu deja am spus, să „plutească” ca un „căţel-nimerit-într-un-rîu-adînc”.

Spunînd aceasta cu un zîmbet, Belzebut a tăcut, şi după o mică pauză a făcut cu mîna sa stîngă un gest foarte straniu şi cu o intonaţie necaracteristică glasului să a continuat aşa:

- Acum, cînd eu, treptat amintindu-mi, îţi povestesc despre toate, ce se referă la evenimentele deja demult trecute a existenţei mele, în mine apare dorinţa sincer să recunosc, anume ţie unul din moştenitorii mei direcţi, care la fel inevitabil trebuie să fie rezultatul tuturor faptelor mele din perioada procesului meu de existenţă anterioară. Şi anume, eu doresc sincer să recunosc despre aceea, că în acel timp, cînd esenţa mea în timpul participării părţilor prezenţei generale sub conducerea doar a ei desinestătătoare a hotărît să ia parte în experimentele ştiinţifice de clarificarea cu partea prezentatoare a noii invenţii a lui Gornahur Harharh, şi fără orice impunere din exterior am intrat în interiorul părţii prezentatoare, esenţa mea, necătînd la cele spuse, totuşi a admis să se furişeze în fiinţa mea şi să se dezvolte în ea, paralel cu senzaţia menţionată stranie, a fricii egoiste criminale pentru nevătămarea existenţei personale generale ale mele.

Totuşi, băiatul meu, pentru aceea, ca tu în acest moment să nu te prăbuşeşti prea tare, eu găsesc nu în plus să adaug, că aceasta s-a întîmplat în mine atunci pentru prima şi ultima dată în toate perioadele existenţei mele fireşti.

De fapt, pînă ce, probabil, şi nu face să ne atingem de întrebările, care se referă exclusiv doar la neamul nostru.

Să ne întoarcem mai bine la povestirea noastră, ce se referă la omniprezentul Ochidanoh şi la prietenul meu esenţial Gornahur Harharh. Acesta din urmă, la

ţanc spus, ce se socotea odată peste tot dintre fiinţele tricentrice obişnuite învăţate „un mare învăţat”, acum, deşi şi continuă să existe, nu numai nu se socoate „mare”, dar datorită rezultatului lui propriu, adică feciorului, cum spune dragul nostru Molla Nasr-Eddin, deja „a-fost”, sau cum el de asemenea uneiro în asemenea cazuri spune o maximă: „El-deja-s-a-aşezat-într-un-caloş-vechi-de-cauciuc-american”.

Deci, cînd plutitorul Gornahur Harharh, numai datorită unei manevre foarte complicate şi făcută de el asupra sa, iarăşi cumva cu multe greutăţi s-a aşezat, în sfîrşit, corpul său planetar, cu încărcate pe el echipamente diferite neobişnuit de grele pe scaun şi de data aceasta a întărit toate acestea cu ajutorul fileturilor ce erau pentru asemenea caz pe scaun, şi cînd noi ambii mai mult sau mai puţin ne-am deprins şi ne-a fost posibil să discutăm unul cu altul prin intermediul conexiunii artificiale amintite, el, Gornahur Harharh, în primul rînd mi-a atras atenţia la tre aparate ce pluteau de-asupra mesei, care, cum eu deja ţi-am spus, foarte semănau cu „momonoduare”.

La privirea mai în de aproape, ele toate trei aveau exterior identic şi prezentau în sine trei „tije” identice, la capetele cărora ieşeau cîte una, aşa numita, „lumînare-de-carbon”, de care sunt în aparatele, pe care favoriţii tăi le numesc: „lampe-electrice-cu-dungi”.

Atrăgîndu-mi atenţia la aceste trei „momonoduare” identice sau „tije”, el a spus:

„Fiecare din cele trei, după exterior identice, aparate are conexiunea nemijlocită cu acele „rezervuare” secundare, la care eu deja am arătat, cînd noi eram în afara „hrhaharhţaha”, şi în care după „Djartclomul” artificial cu Ochidanohul toate componentele lui active se colectează fiecare într-o masă separată comună.

Aceste trei aparate desinestătătoare sunt construite de mine în aşa mod, că noi, aflîndu-ne aici într-un spaţiu absolut vid, putem din „rezervoarele” secundare menţionate să primim pentru experimentele necesare cît e nevoie de fiecare parte activă a Ochidanohului în stare pură, şi de asemenea după dorinţă să schimbăm acea forţă apărută în ele de „tendinţă-de-a-fuziona-din-nou-intr-un-tot-întreg”, care devine caracteristică lor de la gradul de concentrare a masei lor.

Şi aici în acest spaţiu absolut vid eu înainte de toate vă voi arăta acel fenemon nelegitim, pe care noi adineaori urmăream, aflîndu-ne în afara locului formării lui. Şi anume, eu din nou vă voi demonstra acel fenomen cosmic,

cînd, după un oarecare „Djartclom” legitim, părţile separate a Ochidanohului se întîlnesc în spaţiu în afara oricăror apariţii legitime şi fără participarea unei oarecare părţi ce „tinde-să-fuzioneze-din-nou-într-un-întreg”.

Spunînd aceasta, eu mai întîi a închis acea parte a sferei „hrhaharhţaha”, masa căreia aveam proprietatea să permită trecerii prin ea a „razelor”, şi apoi, permutînd două „întrerupătoare” şi apăsînd un buton oarecare, ca urmare la ce pe masă o suprafaţă nu prea mare din care din o oarecare mastică automat s-au mişcat către menţionatele „lumînări-de-carbon”, el, atrăgîndu-mi din nou atenţia mea la „ampermetru” şi „voltmetru”, a adăugat:

„Eu din nou am deschis fluxul de părţi ale Ochidanohului, şi anume „Atodnatiusa” şi „Catodnatiusa”, cu aceiaşi forţă de „tendinţă-spre-fuzionare”.

Cînd eu m-am uitate la „ampermetru” şi „voltmetru” şi într-adevăr eu am văzut, că indicatoarele lor s-au mişcat şi s-au oprit la aceleaş cifre, pe care eu l-am observat de prima dată, aflîndu-mă în afara „hrhaharhţaha”, eu foarte am fost surprins, fiindcă, necătînd la indicatoarele şi la preîntîmpinarea lui Gornahur Harharh, eu nu observam şi nu simţeam nici o schimbare în gradul de perceperea a vizibilităţii obiectelor înconjurătoare.

Şi de aceea, ne aşteptînd următoarele lui explicaţii, eu am întrebat: „De ce oare nu este nici un rezultat de la aşa nelegitimă „tendinţă-de-fuzionare-într-un-tot-întreg” a părţilor Ochidanohului?”

Înainte de-ami răspunde la aşa întrebare, el a stins unica lampă, ce funcţiona de la un curent special magnetic. Mirarea mea a crescut şi mai mult, fiindcă necătînd la întrunericul ce a venit, totuşi prin pereţii „hrhaharhţaha” cu o claritate îndeajuns se putea vedea, că indicatoarele „ampermetrului” şi „voltmetrului” încă erau la locurile anterioare.

Numai după ce eu am început să mă deprind cu aşa constatare ce m-a mirat, Gornahur Harharh a spus:

„Eu deja v-am spus, că compoziţia masei, din care sunt confecţionate pereţii acestei construcţii artificiale, în care noi în acest moment ne aflăm, are proprietatea de a nu permite trecerii prin ea a nici un fel de vibraţii, ce apar de la oricare n-ar fi surse, cu excepţia unor vibraţii de la concentraţii, ce se află prin apropiere, dar aceste vibraţii pot fi percepute doar cu organele de vedere a fiinţelor tricentrice şi aceea, desigur, doar numai fiinţele normale.

În afară de aceasta, pe baza legii, ce se numeşte „Eteratoghetar”, „vibraţiile-inerţiale-saliniciţiunarniene” sau „raze” capătă proprietatea de a acţiona asupra organelor de percepţie a fiinţelor doar numai după trecerea hotarului, care se determină de ştiinţă cu următoarea formulare: „Rezultatul-manifestării-este-proporţional-egal-cu-forţa-tinderii-primită-de-la-impurs”.

Şi iată, fiindcă acest proces de ciocnire a două părţi a Ochidanohului are forţă de mare putere, atunci şi rezultatul acestei ciocniri se manifest cu mult mai departe de apariţia lui.

Acum priviţi!!!”

Spunînd aceasta, el a apăsa un oarecare alt buton, şi de odată, tot interiorul „hrhaharhţaha” s-a umplut cu aceeaşi lumină orbitoare, pe care eu am simţit-o, cînd eram în afara „hrhararhţaha”.

A reeşit, că lumina menţionată a aprărut de la aceea, că Gornahur Harharh cu ultima sa apăsare a butonului a deschis din nou acea partea a pereţii „hrhaharhţaha”, ce avea proprietatea să permită să treacă prin ea „raze”.

Cum el mai departe a lămurit, lumina aceasta a fost doar urmarea rezultatului, ce s-a primit de la „tendinţa-de-a-fuziona-într-un-întreg” a părţilor Ochidanohului, ce se petrecea în acest spaţiu absolut vid, aici în „hrhaharhţaha”, şi manifestîndu-se, datorită aşa numitei „reflexii” din exterior, înapoi la locul apariţiei.

După aceasta eu a continuat aşa:

„Acum eu vă voi arăta în practică, în care mod şi cu ce combinaţii a proceselor „Djartclom” şi „tendinţa-de-a-fuziona-din-nou-într-un-întreg” a părţilor active a Ochidanohului în planeta din aşa numitele „minerale”, ce compun prezenţa interioară a planetelor, apar formaţiuni determinate de densitate diferită, cum, de exemplu, aşa numitele „mineraloizi”, „gaze”, „metaloizi”, „metale” ş.a.m.d. şi cum acestea din urmă, datorită acelorlaşi factori, treptat se transformă unele în altele şi cum vibraţiile ce ies din aceste transformări alcătuiesc cu aceasta acea „totalitate-de-vibraţii”, ce şi îndeplineşte pentru planetele însăşi posibilitatea de stabilitate în procesul aşa numitei „mişcări-armonice-sistemice-generale”.

Pentru aşa presupusă de mine demonstraţie, voi fi nevoit, cum eu întotdeauna asta fac, să cer din exterior materialele necesare, care tot prin intermediul echipamentelor prevăzute de mine mi le vor transmite ucenicii mei”.

E interesant de remarcat, că, în timp ce el vorbea, el în acelaş timp şi „ciocnea” cu piciorul său stîng pe „ceva” oarecare, foarte asemănător la aceea, ce favoriţii tăi numesc „aparat-de-transmisie” a vestitului „Morse”, cunoscut printre altele, desigur, doar pe planeta Pămînt.

Puţin aşteptînd, din partea inferioară a „hrhaharhţaha” a început încetişor să se ridice „ceva” nu prea mare ce se asemăna cu o cutie, tot cu pereţi străvezii, în interiorul căreia, cum după s-a adeverit, erau unele „minerale”, „metaloide”, „metale” şi diferite substanţe gazoase în stări lichide şi solide.

Din cutie el cu ajutorul a diferitor, ce se aflau pe o parte a mesei unelte înainte de toate a scos cu manipulare complicată aşa numita „aramă roşie” şi a pus-o pe amintita suprafaţă, dar apoi a spus:

„Acest metal este o cristalizare determinată planetară, ce reprezintă una din densitatea necesară pentru stabilitatea menţionată. El este o formaţiune a proceselor anterioare de la acţiunea părţilor omniprezentului Ochidanoh, şi în acest moment eu doresc artificial şi accelerat să dau posibilitatea de a se petrece transformărilor următoare ale acestui metal prin deosebirile acelorlaşi factori.

Eu doresc artificial să favorizez evoluţia şi involuţia elementelor lui în direcţia densităţii mai mari sau, invers, transformarea acestor elemente în starea lor primară.

Pentru ca să vă fie mai clară imaginea experimentelor clarificatoare următoare, eu găsesc de cuviinţă aici înainte de toate, măcar pe scurt, să vă iniţiez în primele mele concluzii ştiinţifice referitor la cauzele şi condiţiile evidente, după care şi în care se întîmplă în planetele însăşi cristaliarea părţilor separate a Ochidanohului în acele sau altele menţionate formaţiuni determinate.

Evident că de la început, de la orice Djartclom nelegitim cu omniprezentul Ochidanih, ce are loc şi în prezenţa oricăror planete, părţile lui separate se localizează în mediul acelei părţi a planetei, adică în acel anume mineral, care în momentul dat corespondea să se afle în acel loc anume, unde s-a întîmplat menţionatul Djartclom nelegitim.

Şi iată, dacă aşa numita „vibraţia-densităţii-elementului” a mediului menţionat are „vibraţii-înrudite” cu menţionata parte activă a omniprezentului Ochidanoh, atunci, pe baza legii universale, ce se numeşte „intrare-simetrică”, ea fuzionează cu prezenţa menţionatului mediu şi devine

partea ei nedespărţită. Şi de atunci aceste părţi a omniprezentului Ochidanoh încep, împreună cu elementele spuse a menţionatului mediu, să furnizeze densităţile corespunzătoare necesare planetelor, adică metaloizi de diferite tipuri şi chiar de odată şi metale, cum este metalul, ce l-am pus eu în sfera, în care în momentul dat după dorinţa mea se vor întîmpla acţiunile artificiale de „tendinţa-de-a-fuziona-într-un-întreg" a părţilor Ochidanohului, şi care metal, cum eu deja am spus, există sub denumirea de „aramă roşie".

Şi mai departe, cînd în planete apar în aşa mod spusele „metaloide" şi „metale" diferite, ele, cum asta în general devine caracteristic oricăror apariţii, în care ia parte Ochidanohul sau o oarecare parte activă a lui, încep pe baza legii universale, ce se numeşte „Alimentarea-reciprocă-a-tot-ce-există", să radieze din prezenţa proprie rezultatele aşa numitului „Schimb-de-substanţe" intern. Dar radiaţia acestor metaloide şi metale, cum aceasta este caracteristic oricăror radiaţii, ce vin de la formaţiuni planetarea şi intraplanetare, care în vibraţiile lor capătă proprietăţi ale Ochidanohului sau părţilor lui active, ce au în aşa numitele centre de greutate a oricăror din spusele formaţiuni, - au proprietăţi aproape asemănătoare cu ale Ochidanohului sau cu a acelei sau altei părţi a lui active.

Cînd menţionatele mase de densitate diferită ce apar în aşa mod în planete în condiţii normale radiază din prezenţa lor generală vibraţiile necesare pentru amintita lege universală „Alimentarea-reciprocă-a-tot-ce-există", între aceste vibraţii cu proprietăţi diferite, pe baza legii universale de bază „Trimedehfe", se stabileşte de asemenea un contact de acţiune reciprocă.

Rezultatul la astfel de contact şi este, în mod principal, factorul de schimbare treptată a diferitor densităţi în planete.

Observările mele timp de mulţi ani mi-au dat aproape încrederea deplină în aceea, că doar datorită menţionatului contact şi rezultatelor lui se înfăptuieşte „echilibrul-armonios-stabil" al planetelor.

Acest metal, ce se numeşte „aramă roşie", pe care eu l-am pus în sfera pentru înfăptuirea artificială presupusă de mine a acţiunilor părţilor active al Ochidanohului, are în acest moment aşa numita „densitate-specifică", reeşind din densitatea elementului sfînt „Qeomertmalogos" ca unitate de măsură, - 444 adică atomul acestui metal de patru sute patruzeci şi patru de ori este mai puţin dătător de viaţă, ca atomul sfintului „Qeomertmalogos".

Acum priviţi, în ce ordine va decurge transformarea lui accelerată artificială"...

Spunînd aceasta, el mai întîi a instalat înaintea organului meu de vedere un Tescuano ce se mişca automat, şi apoi a început cu o consecutivitate cunoscută să conecteze şi deconecteze diferite „întrerupătoare”. Şi cînd eu am început să urmăresc prin Tescuano, el a început să-mi lămurească următoarele:

„Acum eu am deschis în sfera unde se găseşte acest metal un flux de toate cele trei componente ale Ochidanohului şi ca urmare, toate aceste trei component active au „calitatea-de-densitate” identică şi prin urmare şi „forţă-de-tindere” identică, ele, nimic nu schimbă în prezenţa metalului ce se găseşte acolo, fuzionează din nou în această sferă într-un întreg; omniprezentul Ochidanoh primit în acest fel prin fuzionarea specială decurge în starea sa obişnuită înapoi din acest „hrhaharhţaha” şi se concentrează din nou în primul, de mine arătat deja rezervor.

Priviţi mai departe!! Eu încep intenţionat să măresc „forţa-de-tindere” doar a unuia din componentele active ale Ochidanohului. Pentru exemplu, eu voi mări forţa, ce se numeşte „Catodnatius” şi ca urmare la aceasta, vedeţi, că elementele, ce compun prezenţa acestei „arame roşii”, au început să involuţioneze în direcţia altor substanţe, după calitate ce compun prezenţa obişnuită a planetelor”.

Lămurind aceasta din urmă, el în acelaş timp cu o cunoscută consecutivitate conecta şi deconecta diferite „întrerupătoare”.

Necătînd la aceea, băiatul meu, că eu priveam atunci la tot ce se întîmpla foarte atent şi tot ce eu am văzut s-a pecetluit în prezenţa mea „pestolnutiarno”, adică pentru totdeauna, necătînd la toate aceastea, eu, probabil, din toată dorinţa mea nu ar fi putut să-ţi explic cu cuvinte nici şi a suta parte a tot ce se petrecea atunci în acea bucată nu prea mare dintr-o formaţiune determinată planetară.

Eu nu voi încerca să-ţi descriu cu cuvinte referitor la cele văzute de mine atunci şi de aceea, că eu numai ce mi-am amintit despre posibilitatea ca să-ţi arăt în curînd în practică toate acestea; atunci şi tu vei fi martor la aşa process universal straniu şi minunat.

Dar totuşi eu doar îţi voi spune, că atunci în acea bucată de „aramă roşie” a început să se întîmple ceva, ce se asemăna puţin cu acele imagini straşnice, pe care eu cîteodată le observam de pe Marte prin al meu Tescuano printre iubiţii tăi de pe planeta Pămînt.

Eu am spus „puţin” asemănător, fiindcă aceea, ce se petrecea uneori printre favoriţii tăi, avea posibilitatea pentru a fi observată numai la început, însă în menţionata bucată de „aramă roşie” aşa vizibilitate era posibilă pînă la terminarea transformării complete.

A face o paralelă aproximativă dintre ce se petrecea uneori pe planeta ta şi ce se petrecea atunci în acea bucată nu prea mare de aramă, este posibil, dacă săţi închipui că te afli sus şi priveşti în jos la o suprafaţă mare, pe care mii de favoriţi de-ai tăi, cuprinşi de psihoza principală de acolo în cea mai mare gradaţie, încep cu orice mijloace inventate de ei să distrugă existenţa unul altuia, şi în locul lor momentan apar aşa numitele „cadavre” ale lor, la care, datorită batjocurii asupra lor de cei rămaşi încă ne distruşi, foarte vizibil se schimbă culoarea lor, prin urmare treptat de asemenea se schimbă şi vizibilitatea generală a menţionatei sufprafeţe mari.

Atunci, băiatul meu, acest prieten adevărat Gornahur Harharh ce mi-a devenit ulterior, conectînd şi deconectînd fluxul de componente active ale Ochidanohului şi schimbînd forţa lor de tendinţă, schimba de asemenea şi densitatea elementelor a metalului menţionat şi cu aceasta îl transforma, adică „arama roşie”, în orice alte „metale” determinate planetare de gradaţie inferioară sau superioare a vitalităţii.

Aici, pentru clarificarea stranietăţii psihice a fiinţelor tricentrice ce ţi-au plăcut, va fi foarte important şi interesant pentru tine să remarc următoarele: cînd Gornahur Harharh artificial, cu ajutorul invenţiei lui noi, intenţionat producea evoluţia şi involuţia densităţii şi vitalităţii a elementelor „aramei roşii”, eu foarte clar am observat, că odată pe menţionata suprafaţă acel metal „aramă roşie” s-a transformat în acel metal determinat, din cauza căruia fiinţele „învăţate” a planetei tale, în decursul a tot timpul apariţiei şi existenţei lor, „sofisticau” în speranţa de a transforma în acest metal alte metale, cu ce permenent îi induceau în eroare pe ai lor, care şi fără aceasta deja erau, cum spun uneori favoriţii tăi, rătăciţi.

Acel metal acolo îl numesc „aur”.

„Aurul” este nimic altceva, decît acel metal, pe care noi îl numim „prţathalavr”, „densitatea-specifică” a căruia, reeşind de asemenea din elementul sfînt Qeomertmalogos, este egală cu o mie patru sute treizeci şi nouă, adică elementul lui este de trei ori şi ceva mai puţin vital, decît elementul metalului „arama roşie”.

Ce se referă la aceea, că eu de odată am hotărît să nu încerc să-ţi lămuresc cu cuvinte totul, ce se întîmpla atunci în bucata de menţionata „aramă roşie” chipurile din exprimata mea presupunere despre posibilitatea ca să-ţi arăt în curînd în practică în formaţiuni planetare determinate procesele combinaţiilor diferite a manifestării componentelor active ale Ochidanohului, eu asta am făcut, fiindcă de odată mi-am adus aminte promisiunea a tot milostivă, ce i-am dat-o Atotpătrimeaţiitor Preamăritului Arhiheruvim Peştvogner.

Asemenea atotmilostivă promisiune a fost de mine dată, cum numai eu m-am întors din exil şi trebuia, înainte de toate, să mă prezint în faţa Lui Atotpătrimeaţiitor Arhiheruvimul Peştvogner şi, căzînd la picioarele Lui, să fac înainte lui aşa numitul „Sfîntul-Esenţial-Aleamizurnacalu”.

Aceasta eu trebuia să fac totuşi din cauza acelor păcate din tinereţea mea, de aceea că eu cînd am fost iertat de UNICUL EXISTENT INFINITATEA SA şi mi-a fost permis să mă întorc în patrie, de unii Indivizi sfinţi a fost hotărît să ceară de la mine să fac pentru orice eventualitate asupra esenţei mele aşa proces sfînt, ca eu să nu pot să mă manifest aşa ca atunci, în perioada tinereţii mele, şi pentru ca din cauza aceasta să nu se primească acelaş lucru şi în mintea majorităţii indivizilor, ce locuiesc aici în centrul Universului Măreţ.

Tu probabil încă nu ştii, ce înseamnă sfîntul „Aleamizurnakalu” asupra esenţei.

Cumva eu mai pe urmă îţi voi lămuri foarte detaliat despre aceasta, dar pînă ce voi spune simplu cu cuvintele dragului nostru Molla Nasr-Eddin, care lămureşte acest proces să „Dai-cuvîntul-de-onoare-să-nu-ţi-bagi-nasul-în-treburile-autorităţilor”.

Atunci, după ce eu m-am prezentat în faţa Atotpătrimeaţiitor, el, printre altele, a binevoit să mă întrebe, dacă am luat eu cu mine toate cele cointeresate de mine şi adunate de mine produse de pe diferite planete a acelui sistem solar, în care eu am existat în perioada exilului.

Eu am răspuns, că am luat aproape totul, în afară de acele aparate grandioase, pe care mi le-a construit pe planeta Marte prietenul meu Gornahur Harharh.

Iată atunci el şi mi-a promis să va organiza, ca în timpul rutelor următoare a corabiei spaţiale Omniprezent, la prima ocazie să fie luat tot, ce eu voi indica.

Iată de ce, băiatul meu, eu sper, că pe planeta noastră Carataz vor aduce toate cele necesare şi de aceea, cînd noi ne vom întoarce, tu vei aveam posibilitate să vezi cu ochii proprii şi eu în practică să-ţi lămuresc în detaliu.

Dar între timp aici, pe corabia spaţială Carnac, în timpul călătoriei noastre, eu voi povesti, cum deja ţi-am promis, în ordine despre coborîrile mele acolo, pe planeta ta, cît şi despre cauzele aşa numitor „apariţii-personale" ale mele!

Cap. 19. Povestirile lui Belzebut despre a doua coborîre a sa pe Pămînt.

Belzebut a început astfel: – Pe această planetă a ta Pămînt eu am coborît a doua oară abia peste unsprezece secole de a lor după prima mea coborîre pe ea.

În curînd după această primă coborîre a mea pe suprafaţa acestei planete, cu dînsa şi s-a întîmplat a doua nenorocire serioasă, care, de fapt, avea un caracter local şi nu prevedea nici o nenorocire pe scară mai largă de caracter general-cosmic.

Pe timpul menţionatei nenorociri secundare serioase cu această planetă, continentul Atlantida, care era pe perioada primei mele coborîri cel mai mare continent şi principalul loc de existenţă a fiinţelor cu trei creieri a acestei planete, în numărul altor mari şi mici teritorii de asemenea a intrat în interiorul planetei cu toate fostele pe el fiinţe cu trei creieri şi aproape cu tot aceea, ce de către ei de-a lungul veacurilor trecute a fost dobîndit şi obţinut.

În loc la toate acestea din interiorul planetei au inaintat atunci alte teritorii şi au format alte continente şi insule, majoritatea cărora există încă şi pînă acum.

Pe menţionatul continent Atlantida şi se afla acel oraş Samlios, unde, cum ţi-aminteşti, eu deja ţi-am povestit, exista acel tînăr pămîntean de-al nostru, din cauza căruia a avut loc prima mea „coborîre-personală".

Pe timpul menţionatei nenorociri secundare cu această planetă multe din favoritele tale fiinţe cu trei creieri, datorită diferitor întîmplări, au supravieţuit, şi de la ei şi a pornit a lor deja excesiv înmulţită rasă.

La momentul celei de-a doua „coborîri-personale", ei deja într-atît s-au înmulţit, că populau din nou aproape toate teritoriile nou-create.

Dar care anume cauze legitime au dat naştere în rezultat la această excesivă înmulţire a lor, tu vei înţelege de asemenea în decursul povestirilor mele viitoare.

În opinia mea, în acest loc al povestirilor mele chiar nu strică, în legătură cu acest dezastru pământesc, apropo, să observăm ceva, legat de fiinţele cu trei creieri ale neamului nostru, anume despre aceea, datorită căruia toate fiinţele neamului nostru existente pe acea planetă, în timpul menţionatului dezastru, au evitat acel fatal, aşa numitul „sfîrşit-apocaliptic".

Au evitat ei aceasta datorită următoarelor:

În discuţiile noastre anterioare eu odată deja ţi-am spus, că majoritatea fiinţelor neamului nostru, care locul de existenţă şi-au ales această planetă a ta, pe timpul primei mele coborîri existau preponderent pe continentul Atlantida.

Şi iată se dovedeşte, că cu un an înainte de dezastrul spus, a noastră de-acolo „prezicătoare-de-partid" în prezicerile sale a insistat, ca toţi ai noştri să părăsească continentul Atlantida şi să se mute pe un alt continent mic din apropiere, ca să-şi continue existenţa sa pe o anumită, indicată de ea, porţiune a suprafeţei.

Acest continent mic se numea atunci „Grabonţi" şi porţiunea lui indicată de prezicătoare într-adevăr a scăpat de acea înspăimîntătoare perturbaţie, care s-a întîmplat atunci cu toate celelalte părţi disponibile în general ale acestei dezastruoase planete.

Ca o consecinţă a turbulenţelor, acest mic continent „Grabonţi", existent sub numele „Africa", şi pînă în prezent, mai mult chiar a crescut, datorită altor teritorii ce s-au evidenţiat din spaţiul acvatic al planetei şi s-au unit cu dînsul.

Şi iată, băiatul meu, prezicătoarea noastră de partid ce se afla acolo a reuşit din timp să avertizeze fiinţele neamului nostru care se aflau la acel moment forţat pe această planetă, şi astfel să-i protejeze de inevitabila, cum eu deja ţi-am spus, „soartă-apocaliptică", numai datorită unei specifice existenţialiste calităţi, în stare, apropo, să fie obţinută de fiinţe doar intenţionat, prin intermediul aşa numitor existenţialiste „Partkdolgdiuti", despre care îţi povestesc mai tîrziu.

De data asta eu personal am coborît pe suprafaţa planetei Pămînt din motive, determinate din următoarele evenimente.

Cumva pe planeta Marte noi am primit din Centru o eterogramă despre o nouă viitoare apariţie pe această planetă a cîtorva Înalt-Preasfinţiţi Indivizi. Şi într-adevăr, peste jumate de an-marţian acolo au aparut cîţiva Arhangheli, Îngeri, Heruvimi şi Serafimi, majoritatea cărora facea parte din membrii acelui Preamărit Consiliu, care deja a mai apărut pe a noastră planetă Marte la prima mare nenorocire cu planeta ta.

Printre aceşti prea-înalţaţi sfinţi Indivizi era iarăşi Abilitatea Sa, Îngerul, – în prezent deja Arhanghelul – Luizos, despre care, îţi aminteşti, eu nu demult ţi-am povestit, că el în timpul primei mari nenorociri cu planeta Pămînt a fost unul din principalii ajutori în activitatea cu înlăturarea consecinţelor acelei nenorociri general cosmice.

Şi iată, băiatul meu! Chiar în următoarea zi după a doua apariţie a menţionaţilor sfinţi Indivizi, Abilitatea Sa a apărut în casa mea însoţit de unul din Serafimi, ajutorul lui secund.

După blagoslovirea mea şi după cîteva întrebări de a mele ce ţineau de Marele Centru, Abilitatea Sa a binevoit atunci să-mi spună, ca printre altele, că după coliziunea cometei Condur cu planeta Pămînt el ori alţi răspunzători Indivizi cosmici, ce sunt la curent cu trebuinţele „Existenţei-armonioase-a-lumii”, des coborau în acest sistem solar pentru a supraveghea mersul realizării măsurilor, întreprinse de ei pentru înlăturarea consecinţelor acestei confuzii cosmice.

„Şi coboram noi”, – continua Abilitatea Sa, – „deoarece, de fapt noi atunci şi am întreprins toate măsurile posibile şi i-am asigurat pe toţi, că totul va fi în regulă, noi singuri totuşi nu eram ferm convinşi, că nu se puteau întîmpla careva imprevizibilităţi neprevăzute. Aceste dubii ale noastre parţial s-au şi adeverit, dar „slavă-întîmplării” la nivel general cosmic nu în formă serioasă, deoarece această nouă nenorocire a afectat doar însăţi planeta Pămînt.

Această a doua nenorocire cu planeta Pămînt”, – continua Abilitatea Sa, – „s-a întîmplat datorită următoarelor:

Cînd pe timpul primei nenorociri de la aceasta planetă s-au desprins două bucăţi semnificative, atunci din careva motive aşa numitul „Centru de greutate” cu toată prezenţa sa nu a reuşit imediat să se mute într-o corespunzătoare nouă locaţie. Prin urmare, tot timpul, pînă la această a doua nenorocire, planeta aceasta exista cu „Centrul de greutate” incorect stabilit, astfel mişcarea ei în tot acest răstimp nu a fost „uniform-armonioasă”, şi în ea şi pe ea adesea se întîmplau diferite cutremure şi mari permutări.

Cînd recent „centrul de greutate” al planetei a revenit în cele din urmă la locul său, atunci s-a şi întîmplat această nouă a doua nenorocire cu ea.

Dar în schimb acum”, – cu un ton de automulţumire a adăugat Abilitatea Sa, – „existenţa acestei planete va decurge deja în mod normal în legătură cu armonia generală cosmică.

Această a doua nenorocire cu planeta Pămînt, în sfîrşit, şi pe noi ne-a liniştit definitiv şi ne-a convis, că din cauza acestei planete nu se mai pot întîmpla nenorociri pe scară generală cosmică.

La timpul de faţă nu doar însăşi planeta a obţinut iarăşi mişcare normală în echilibrul general cosmic, dar şi ambele bucăţi desprinse de ea, care la timpul de faţă se numesc „Luna” şi „Anulios“, de asemenea au obţinut mişcare normală şi au devenit deşi mici, însă independente „cofenşarne”, adică suplimentare, planete din acest sistem solar Ors”.

Puţin îngîndurat, Abilitatea Sa mi-a spus mai apoi: „Alteţe, eu am şi apărut la dumneavoastră anume pentru negocieri ce ţin de viitoarea bunăstare acelei bucăţi mare acestei planete, care în prezent există sub denumirea „Luna”.

„Faptul constă în aceea” – continuă Abilitatea Sa, – „că această bucată nu doar a devenit o planetă independentă, dar şi în această perioadă de timp pe ea s-a început chiar procesul de creare a atmosferei, necesar oricărei planete, ce serveşte la realizarea preamăritului general cosmic Trogoautoegocrat.

În acelaşi timp, procesului corespunzător de creare a menţionatei atmosfere pe această neprevăzută apărută micuţă planetă acum îi încurcă o nedorită circumstanţă, care se trage de la fiinţele cu trei creieri, ce au apărut şi există pe planeta Pămînt.

Iată relativ anume de aceea eu am şi decis să mă adresez dumneavoastră, Alteţă, şi să vă rog să fiţi de acord să luaţi asupra dumneavoastră, în numele CREATORULUI nostru UNIC, sarcina de a încerca să ne scutiţi pe noi de necesitatea de a recurge la careva extreme procese sfinte, indecent să fie aplicate pentru oricare ar fi fiinţele cu trei creieri, şi cu acest scop să înlăturăm aceast nedorit fenomen cu vre-o cale obişnuită, prin disponibila lor proprie raţiune existenţială.

Şi în ulterioarele sale explicaţii detaliate Abilitatea Sa a spus încă atunci, ca printre altele, că după a doua calamitate cu planeta Pămînt, întîmplător supraveţuitorii fiinţele cu trei creiere pe două picioare iar s-au înmulţit, şi

acum întregul proces al existenţei lor existenţiale este concentrat pe un alt nou format, la fel mare, continent, care se numeşte „Aşharh”; că pe acest continent mare „Aşharh” din ei s-au creat trei grupuri mari independente, prima din care s-a stabilit în localitatea numită pe atunci „Tikliamîş”, a doua în localitatea numită „Moralpleisi” şi a treia grupă în localitatea existentă şi pînă în prezent, care atunci se numea „Perla”; că în psihicul fiinţelor, apartenent la toate aceste trei grupuri independente, s-au format unele distinctive „Havatvernoni”, adică o anumită tendinţă mentală, ceea ce este un set de procese a cărui aspiraţie generală psihică ei insăşi au numit-o „religie”.

„Deşi aceste a lor „Havatvernoni” sau „Religia” nu au nimic comun între ele” – continua Înţelepciunea Sa, – „dar cu toate acestea, printre fiinţele celor trei grupuri în baza acestor religii a lor, foarte mult se răspîndise un obicei identic, numit „sacrificare”.

Un motiv pentru acest obicei al lor serveşte una, doar de strania lor raţiune conştientizată, percepere, potrivit căreia, dacă ei în cinstea zeilor şi idolilor săi vor nimici existenţa fiinţelor de altă formă, atunci la aceşti imaginari zei şi idoli născociţi se presupune că le va fi foarte şi foarte plăcut, iar ei pentru aceasta neapărat întotdeauna şi în toate vor trebui să-i ajute şi să favorizeze realizarea diferitor fantastice şi nebune gînduri de-a lor.

În prezent acest obicei acolo este atît de răspîndit şi nimicirea existenţei fiinţelor de altă formă pentru acest răuvoitor scop a primit acolo aşa mărime, că se primeşte deja surplus de sfîntul „Askokin”, necesar de la planeta Pămînt pentru fostele ei porţiuni, adică surplusul acelor vibraţii, care apar de la sfîntul proces „Rascuarno” a fiinţelor de diferite forme, ce apar şi există pe acea planetă, de la care este necesară menţionata sfîntă cosmică apariţie.

Pentru normala formare a atmosferei a nou-apărutei planete Luna, menţionatul surplus de „Askokin” sfînt deja a început grav să încurce corectitudinii echimbului de substanţe dintre însăşi planeta Luna şi atmosfera ei, şi în timpul de faţă a apărut deja pericolul, că ea de la aceasta se va constitui greşit şi ca urmare va deveni obstacol pentru mişcarea armonioasă a acestui întreg sistem Ors şi că, ce mai bunătate, din nou va genera factorul, prevestitor de pericol al dezastrului în mare măsură general cosmic.

Şi iată, Alteţă, rugămintea mea către dumneavoastră constă, cum eu v-am mai spus, în aceea, că dumneavoastră, odată ce aţi stabilit obiceiul să vizitaţi des diferite planete ale acestui sistem solar, să fiţi de acord de a vă lua misiunea de a coborî special pe planeta Pămînt şi acolo pe loc să încercaţi să le

implementaţi în conştientul acestor stranii fiinţe cu trei creieri gîndul despre absurditatea acestei înţelegeri a lor.

După ce a mai spus cîteva cuvinte, Înţelepciunea Sa a început să se înalţe şi, înălţindu-se deja destul de sus cu glas tare a mai adăugat:

„În acest fel dumneavoastră, Alteţă, ve-ţi fi de mare serviciu pentru al nostru UNIC ATOTȚIITOR INFINIT”.

După plecarea de pe planeta Marte a aceşti sfinţi Indivizi, eu am hotărît prin orice mijloace să realizez cele spuse şi măcar cu aşa ajutor explicit de-al meu pentru ATOTÎMPOVĂRĂT PURTĂTORUL INFINIT să mă învrednicesc să devin particulă, dar deja independentă, a tuturor existenţelor din întregul Univers.

Şi iată, băiatul meu, pătruns de aceasta, eu chiar în ziua următoare cu acceaşi navă Ocazia am zburat pentru a doua oară pe planeta ta Pămînt.

De data asta nava noastră a coborît pe mare, la fel adineaori creată de la perturbaţii în timpul la nenorocirea secundară cu planeta Pămînt şi care se numea în acea perioadă de timp „Colhidius”.

Menţionata mare se afla în partea de nord-vest a nou-creatului continent mare Aşharh, care în acea perioadă era principalul centru de existenţă a fiinţelor cu trei creieri de acolo.

Alte părţi a acestei mări cuprindeau de asemenea şi teritoriile noi ieşite şi alăturate continentului Aşharh, care se numeau la început „Freancţanarali”, şi puţin mai tîrziu „Colhidşisi”.

Trebuie de remarcat, că cît menţionata mare, atît şi enumeratele teritorii există şi acum; ele, desigur, poarte deja alte denumiri. Şi anume, continentul Aşharh în timpul prezent se numeşte „Asia”, marea „Colhidius” – „marea Caspică”, dar toate „Freancţanarali” împreună există acum sub denumirea de „Caucaz”.

Ocazia a aterizat pe această mare „Colhidius” sau „mare Caspică” încă de aceea, că ea era cea mai convinabilă, cît pentru parcarea Ocaziei noastre, atît şi pentru călătoria mea ulterioară plănuită.

Dar pentru călătoria mea ulterioară această mare era foarte convinabilă, fiindcă din partea ei de est în ea atunci se revărsa un rîu mare, care trecea prin toată ţara, ce se numea atunci „Ticleamîş” şi era chiar locul existenţei a primei

grupe de fiinţe bipede, ce s-au instalat pe acest continent; pe malurile lui stîtea capitala acestei ţări, oraşul „Curcaleai”, unde eu şi am hotărît întîi de toate să mă îndrept, fiindcă această ţară „Ticleamîş” era pe atunci cel mai mare centru de existenţă a iubiţilor tăi.

Aici nu strică apropo de remarcat, că menţionatul rîu mare, ce se numea atunci „Ocsoseria”, există şi în timpul prezent, dar el deja nu se mai revarsă în marea Caspică actuală, fiindcă după un cutremur nu prea mare el aproape la mijlocul lungimii lui a întors la dreapta şi a început să se revarse în una din adînciturile continentului Aşharh, pe care treptat şi s-a format acea mare nu prea mare, ce se numeşte „marea Aral”. Albia veche a acestui rîu mare, care acum deha se numeşte „Amu-Daria”, la observarea atentă se poate vedea şi în timpul prezent.

În perioada acestei conorîri personale, ţara Ticleamîş era socotită şi într-adevăr era cel mai bogat şi cel mai fertil din toate teritoriile ce existau atunci, bune pentru existenţa esenţială obişnuită.

Dar cînd cu această planetă de rău-augur s-a întîmplat nenorocirea a treia mare, aceasta, pe atunci cea mai fertilă ţară de pe suprafaţa planetei tale, cu tot cu alte mai mult sau mai puţin înfloritoare teritorii, s-a astupat cu „caşmanun” sau, cum ei spun, – „nisipuri”.

După această de-a treia nenorocire această ţară Ticleamîş lungi perioade se numea simplu „pustiul flămînd”; în timpul prezent părţile ei se numesc diferit, dar fosta parte principală se numeşte „Caracum”, adică „Nisipuri negre”.

În acea perioadă pe acest continent se afla de asemenea şi a doua, complet desinestătătoare, grupă de fiinţe tricentrice a planetei tale, şi această parte a continentului Aşharh se numea atunci „ţara Moralpleisi”.

Mai tîrziu, cînd această grupă secundară tot a început să aibă un punct central de existenţă şi acest punct îl numeau „oraşul Gob”, atunci toată ţara aceasta mult timp se numea „Goblandia”.

Această suprafaţă mai apoi de asemenea a fost acoperită cu „caşmanun”, şi în timpul prezent fosta parte principală a acestei, odată tot înfloritoare, ţări o numesc simplu „pustiul Gobi”.

Dar ce se referă la a treia grupă de fiinţe tricentrice a planetei Pămînt, atunci aceasta, de asemenea grupă complet desinestătătoare locul de existenţă îl avea pe partea cea mai de sud-est a continentului Aşharh, în direcţie opusă de

Ticleamîş, pe altă parte de la acele ieşituri nenormale de pe continentul Aşharh, care s-au format tot în timpul la perturbaţia secundară cu această planetă de rău-augur.

Locul de existenţă a aceste a treia grupe se numea a tunci, cum eu deja am spus, „Perla”.

Şi denumirea acestor teritorii mai tîrziu de multe ori s-a schimbat, dar în timpul prezent tot teritoriul de pe suprafaţa ăşamete Pămînt există sub denumirea de „Indostan” sau „India”.

Aici numaidecît trebuie de remarcat şi despre aceea, că în acea perioadă, adică în timpul la a doua coborîre a mea personală pe suprafaţa planetei tale, în toate aceste fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut, ce aparţineau la cele trei grupe desinestătătoare enumerate, în loc de a avea impulsul ce trebuie să fie în orice fiinţe cu trei creieri, ce se numeşte „tendinţa-necesară-de-perfecţionare”, era şi deja era bine cristalizată tot „necesară”, dar foarte stranie „tendinţă” spre aceea, pentru ca toate altele fiinţe de pe planeta lor să numească şi să socoată ţara lor ca „centrul-cultural” al întregii planete.

Aveastă stranie „tendinţă-necesară” era atunci în toate fiinţele tricentrice ale planetei tale şi pentru fiecare din ei era cum ar fi sensul principal şi scopul de existenţă a lor. Şi ca urmare la aceasta în acea perioadă între fiinţele acestor grupuri desinestătătoare pentru atingerea menţionatului scop se ducea permanent o luptă crîncenă, cît materială, atît şi intelectuală.

Deci, băiatul meu...

De la marea Colhidius sau, mai modern, de la marea Caspică noi am plutit atunci pe „selveane”, adică pe plute de un fel anumit, în susul rîului „Ocsoseria” sau, mai modern, pe rîul „Amu-Daria”. Am plutit noi cincisprezece zile pămînteşti şi am sosit în sfîrşit în capitala fiinţelor menţionatei grupe asiatice primare.

La sosirea acolo şi după aranjarea pe loc a existenţei noastrr permanente de trai, eu am început în primul rînd să vizitez „caltaanele” oraşului „Curcaleai”, adică aşa instituţii de acolo, pe care mai tîrziu tot acolo pe continentul Aşharh au început să se numească „ceaihana”, „aşhana”, „caravan-sarai” ş.a.m.d. şi pe care fiinţele moderne de acolo, în special ce locuiesc pe aşa numitul continent Europa, le numesc „cafenele”, „restaurante”, „cluburi”, „dansing”, „case-de-întîlniri” ş.a.m.d.

Eu am început să frecventez întîi de toate aşa anume instituţii, fiindcă acolo, pe planeta Pămînt, cît mai devreme, atît şi acum nu se poate nicăieri aşa de bine să observi şi să studiezi deosebirile speciale a psihicii fiinţelor locale, cum anume în aşa puncte de adunare a lor, dar mie exact asta şi-mi trebuia pentru clarificarea atîrnarea lor într-adevăr internă faţă de obiceiul lor „sacrificare", pentru ca mai uşor şi mai bine să născocesc apoi un plan de acţiune pentru atingerea acelui scop, pentru care şi s-a întîmplat această existenţă a mea personală acolo.

În timpul frecventării mele a „caltaanelor" de acolo eu am început să mă întîlnesc cu diferite fiinţe, şi una dintre ele era una, cu care eu întîmplător am fost nevoit să mă întîlnesc mai des.

Această fiinţă tricentrică de acolo, cu care am fost nevoit să mă întîlnesc de multe ori, avea profesia de „preot" şi se numea „Abdil".

Referitor la aceea, băiatul meu, că aproape toată activitatea mea personală în această coborîre secundară acolo s-a scurs cu circumstanţele exterioare ale vieţii acestui anume preot Abdil, şi din cauza la aceea, că în această coborîre secundară eu am fost nevoit să am multe griji din cauza lui, atunci de aceea referitor la acestă fiinţă tricentrică de acolo eu îţi voi povesti mai detaliat; cu atît mai mult, că din povestirile despre el tu în acelaş timp vei înţelege de asemenea şi despre aceea, ce anume rezultate eu am obţinut atunci, în scopul eradicării din psihica stranie a favoriţilor tăi necesitatea de a distruge existenţa fiinţelor de alte forme pentru „îmblînzirea" zeilor lor şi cinstiţilor idoli şi pentru a le „face pe plac".

Deşi această fiinţă pămînteană, care mai tîrziu mi s-a făcut cum ar fi frate, era preot nu de primul rang, dar el foarte bine ştia toate detaliile învăţăturii religioase ce predomina atunci în toată ţara Ticleamîş, în special, desigur, psihica fiinţelor, ce făceau parte din a lui aşa numită „enoriaşi", pentru care el era „preot".

În curînd după aceea cînd s-au instalat între noi „relaţii bune", eu am clarificat, că datorită la foarte mulţi factori exteriori, printre care era de asemenea şi moştenirea a acestui preot Abdil şi condiţiile de pregătire a lui ca să fie o fiinţă responsabilă, funcţia, necesar să existe în toate fiinţele tricentrice şi care se numeşte „conştiiţă", în fiinţa acestui preot nu era încă cu totul atrofiată. Şi de aceea el, după conştientizarea cu raţiunea a unor, adevăruri cosmice lămurite de mine, de odată a căpătat în prezenţa sa referitor la fiinţele asemănătoare lui cel înconjurau aproape aşa comportament, care este caracteristic să fie în toate fiinţele tricentrice normale din tot Universul, şi

anume – el s-a făcut, cum acolo spun, „compătimitor” şi „sensibil” în raport cu fiinţele cel înconjurau.

Înainte de aţi povesti mai departe referitor la acest preot Abdil, e necesar să clarificăm raţiunii tale, că menţionatul obicei groaznic de „sacrificare” a fost acolo, anume pe continentul Aşharh, în acea perioadă, în toată, cum se spune, „splendoarea”, şi distrugerea diferitor fiinţe slabe cu „un creier” şi cu „două creiere” se întîmpla peste tot într-un număr foarte mare.

Dacă în acea perioadă ei în oricare casă, cu o ocazie sau alta, se adresau la zeii lor închipuiţi sau la un oarecare „sfînt” fantastic de-a lor, ei întotdeauna promiteau, că în cazul la un noroc sau altul, ei în cinstea acestor zei şi sfinţi vor distruge existenţa a unei fiinţe sau altei sau a mai multor fiinţe de odată. Şi, dacă aşa noroc întîmplător se îndeplinea, ei îndeplineau această promisiune a lor cu o veneraţie extraordinară; dar dacă nu se întîmpla, ei şi mai tare măreau numărul la asemenea ucideri, ca să dobîndească, în sfîrşit, mila patronilor lor imaginari.

Favoriţii tăi în acea perioadă chiar şi împărţeau pentru aşa scopuri toate alte forme de fiinţe în „curate” şi „necurate”.

„Necurate” ei numeau acele fiinţe, distrugerea cărora chipurile e necovenabilă „zeilor”, dar „curate” – asemenea fiinţe, distrugerea existenţei cărora chipurile e foarte şi foarte convinabilă acestor diferiţi imaginari şi cinstiţi idoli.

Aşa jertfiri se făceau de ei nu numai la ei acasă şi nu numai de fiinţe separate, dar se făceau şi cu grupuri întregi, dar uneori chiar de întreg poporul, şi pentru asemenea ucideri în comun existau locuri speciale atunci, care se găseau preponderent lîngă construcţii cunoscute în memoria la ceva sau cineva; dar mai multe erau în memoria „sfinţilor”, dar, desigur, la aşa „sfinţi”, pe care ei singuri în măreau şi făceau astfel, adică sfinţi în ghilimele.

Aşa locuri speciale comune, unde se distrugeau fiinţele de diferite forme exterioare, în ţara Ticleamîş existau cîteva, din numărul cărora se evidenţia unul, amplasat pe un munte nu prea mare, de unde chipurile cîndva un oarecare făcător de minuni Aliman a fost „luat-de-viu” într-un „oarecare-cer”.

Cît în acest loc, atît şi în alte locuri asemănătoare, în special în perioadele stabilite ale anului, se distrugeau o cantitate fără număr de fiinţe, aşa numiţii „boi”, „berbeci”, „porumbei” ş. a. m. d şi chiar fiinţe asemeni lor.

În ultimul caz din obişnuinţă se aduceau în jertfă de cei puternici pe cei mai slabi, cum ar fi: tata pe fiu, bărbatul pe soţie, fratele mai mare pe fratele mai mic ş. a. m. d, dar în mare măsură în „jertfă" se aduceau „robi", care acolo se făceau de obicei şi acum se fac aşa numiţii „prizonieri", adică fiinţe a comunităţii captivate sau unele din castele a acelei comunităţi, care pe baza legii, denumită „Soliunensius", în acea perioadă are valoarea scăzută pentru principala lor diferenţă, anume în perioadele, cînd în prezenţa lor mai intensiv se resfrînge dorinţa lor necesară spre distrugerea reciprocă.

Obiceiul de a face „plăcut-zeilor-lor" cu distrugerea existenţei a altor fiinţe acolo, pe planeta ta, se practică şi în prezent, dar numai nu pe aşa scară largă, în care această anume crimă era practicată de favoriţii tăi atunci pe continentu Aşharh.

Deci, băiatul meu, cu acest menţionat prieten al meu peotul Abdil, eu din primele zile de cînd am sosit în oraşul „Curcaleai" des discutam pe teme diferite, dar, desigur, şi cu el eu nu discutam despre aşa întrebări, care ar fi putut să descopere adevărata mea natură. Asemănător cu toate fiinţe tricentrice de pe planeta ta, cu care eu m-am întîlnit în timpul coborîrilor mele, şi el tot mă socotea fiinţă de pe planeta aceasta, dar mă socotea de un mare învăţat şi cunoscător a psihicii fiinţelor asemeni lui.

Încă de la începutul întîlnirilor noastre, cînd noi trebuia să discutăm despre alte fiinţe asemeni lui, sensibilitatea lui şi neliniştea referitor la alţii pe mine de fiece dată foarte mă atingeau. Dar cînd raţiunea mea definitiv mi-a clarificat mie, că funcţia moştenită în prezenţa lui de bază pentru fiinţele tricentrice, şi anume „conştiinţa", la el nu este „atrofiată" cu totul, de atunci în prezenţa mea referitor la el, a început treptat să apară şi în rezultat să se cristalizeze „tendinţa-reală-funcţională-necesară" ca la o fiinţă din neamul meu.

De atunci, desigur, şi el pe baza legii cosmice - „orice-cauză-generează-un-rezultat-corespunzător", a început să aibă în raport cu mine „Silnueegordpanaţ" sau, cum ar fi spus iubiţii tăi, „simţ-de-încredere-asemeni-sie".

Şi iată, băiatul meu...

Cum numai cele spuse au fost clarificate raţiunii, atunci anume şi în mine a apărut ideea să îndeplinesc prin acest prieten pămîntean sarcina, pentru care şi îndeplinit această coborîre a mea.

Atunci eu şi am început ca orice discuţie intenţionat să le direcţionez la întrebarea despre obiceiul de sacrificare.

Necătînd la aceasta, băiatul meu, că deja a trecut foarte mult timp de atunci, cînd eu am discutat cu acest prieten al meu pămîntean, dar probabil eu şi acum pot să-mi aduc aminte cuvînt cu cuvînt şi să repet una din discuţiile noastre de atunci.

Eu vreau să-mi amintesc şi să repet acea anume discuţie de atunci, care a fost ultima şi care a servit ca început la toate evenimentele următoare, care deşi au condiţionat pentru existenţa planetară a acestui prieten pămîntean un sfîrşit cu suferinţe, dar în schimb l-au adus pe el la posibilitatea de existenţă veşnică universală.

Această ultimă discuţie a avut loc la el acasă.

De data aceasta eu am început deschis să-i lămuresc referitor la absurditatea totală a obiceiului de sacrificare.

Eu i-am spus atunci următoarele:

„Bine, tu ai religie, credinţă în ceva... Foarte bine să ai credinţă în ceva ce n-ar fi, chiar dacă să nu ştii în cine sau în ce crezi şi nu-ţi închipui valoarea şi posibilităţile la aceea, în ce crezi. Să crezi conştient sau chiar complet inconştient este foarte necesar şi de dorit pentru orice fiinţă.

Este de dorit de aceea, că doar datorită credinţei apare intensitatea firească de conştiinţă de sine necesară pentru fiece fiinţă şi aprecierea existenţei proprii, ca particulă a tot ce există în Univers.

Dar ce are de a face aici existenţa altei fiinţe, pe care tu o distrugi şi, principalul, – în numele creatorului ei?!

Doar şi această viaţă pentru CREATOR, care le-a făcut pe a tei şi pe a ta, – e la fel, ca şi a ta.

Datorită puterii tale psihice şi şmecheriei tale, adică acelor date caracterice ţie pe care acelaş CREATORUL COMUN te-a înzestrat pentru perfecţionarea raţiunii tale, tu te foloseşti de slăbiciunea psihică a altei fiinţe şi distrugi existenţa ei.

Înţelegi tu oare, nefericitulule, ce faptă într-adevăr maliţioasă în sens obiectiv comiţi cu aceasta?!

În primul rînd, cu distrugerea existenţei a altor fiinţe tu îţi micşorezi pentru tine însuţi numărul factorilor a totalităţii rezultatelor, care doar şi pot să compună condiţiile necesare pentru putinţa perfecţionării a fiinţelor asemeni ţie, şi în al doilea rînd, cu aceasta tu determinate minşorezi sau complet distrugi speranţele TATĂLUI nostru COMUN CREATOR sădite în tine, ca într-o fiinţă tricentrică, posibilităţile, pe care el şi trage nădejde ca spre ajutor LUI în viitor.

Absurditatea vizibilă a acestei acţiuni straşnice fireşti e clară doar din aceea, că tu îţi imaginezi chipurile faceţi plăcut, cu distrugerea existenţei altei fiinţe, anumei acelui, care intenţionat a creat şi această fiinţă.

Oare în capul tău nu vine chiar gîndul, că dacă TATĂL nostru COMUN CREATOR a creat această anume „viaţă", atunci probabil pentru un anumit scop.

„Ascultă", – i-am spus eu mai departe, – „gîndeşte-te puţin nu aşa, cum tu te-ai deprins să te gîndeşti în timpul existenţei tale, asemeni „măgarului horasan", dar gîndeşte-te puţin sincer şi cinstit, cu e caracteristic să gîndească unei „fiinţe-asemănătoate-cu-Dumnezeu", cum tu singur te numeşti.

Cînd Dumnezeu te-a create pe tine şi pe aceste fiinţe, cărora tu le distrugi existenţa, oare atunci CREATORUL nostru pe frunţile unor creaţii ale Sale a scris, că aceste fiinţe trebuiesc distruse în Cinstea şi Slava Lui?

Dacă serios şi cinstit de gîndit despre aceasta, chiar şi idiotul de pe „insulele Albion", e capabil să înţeleagă, că aceasta niciodată nu ar fi putut fi.

Aceasta au inventat doar oamenii, ce se numesc „asemeni-Domnului", dar, desigur, nu acel, care a creat oamenii şi aceste alte forme diferite de fiinţe, pe care oamenii le distrug, chipurile pentru satisfacţia Lui.

Pentru El viaţa oamenilor şi viaţa fiinţelor de diferite alte forme nu prezintă nici o diferenţă.

Şi oamenii sunt „viaţă", şi fiinţele de forme exterioare diferite tot sunt „viaţă".

De El singur foarte înţelept a fost prevăzut, ca natura să acomodeze diversitatea formelor exterioare a fiinţelor în conformitate cu acele condiţii şi mediu, în care e predestinat să decurgă procesul de existenţă a unei sau altei forme de „viaţă".

Ia de exemplu pe tine însuţi: iată cu aceste organe ale tale interioare şi exterioare oare tu ai putea acum să mergi şi să te arunci în apă şi să înoţi ca un peşte!

Desigur că nu! Fiindcă tu nu ai asemenea „bronhii", „aripioare" şi asemenea „coadă", de care are peştele, adică „viaţa" care este predestinată să trăiască în acea sferă, care este „apa".

Dacă ţi-ar fi trecut prin gînd să te arunci în apă, atunci momentan te-ai fi înecat şi te-ai fi dus la fund ca gustărică a acelorlaşi peşti, care în acel, caracteristic lor mediu, desigur, se vor dovedi cu mult mai puternic ca tine.

În aşa situaţie se găsesc şi peştii. Oare ar putea un oarecare peşte să vină acum la noi, să stea cu noi la această masă şi în „companie" să bea acest „ceai verde" de care noi acum bem?

Iarăşi, desigur că nu, fiindcă el nu are organele corespunzătoare pentru aşa gen de manifestare.

El este creat pentru apă şi toate organele cît interioare atît şi exterioare sunt adaptate pentru manifestările necesare în apă. El poate bine şi cu succes să se manifeste şi să îndeplinească sensul predestinat de Creator a existenţei doar în acest, caracteristic lui, mediu.

Exact la fel şi exteriorul tău şi toate organele tale interioare sunt create de creatorul nostru comun în mod corespunzător. Ţie-ţi sunt date picioare, ca să mergi; mîini, ca să prepari şi să i-ai hrana necesară; nasul tău şi organele în legătură cu el sunt adaptate pentru aceea, ca tu să poţi să percep şi transformi în tine acele substanţe cosmice, cu care în fiinţe tricentrice asemănătoare ţie se întruchipează ambele corpuri existenţiale superioare, pe unul dintre ele şi se bazează speranţa CREATORULUI nostru COMUN ATOTŢIITOR spre ajutor cerinţelor Lui, în scopul înfăptuirilor prevăyute de El pentru binele a tot ce există.

Mai pe scurt, de CREATORUL nostru COMUN este prevăzut şi dat început corespunzător Naturii, pentru ca ea să întruchipeze şi să acomodeze toate ale tale, cît interioare, atît şi exterioare organe conform mediului, în care este predestinat să decurgă procesul de existenţă a fiinşelor cu aşa sistem de creieri, de care anume eşti tu.

Un exemplu foarte bun pentru clarificarea acesteia poate servi al tău „măgar propriu", care în acest moment stă legat în grajdul tău.

Chiar şi în raport cu acest „măgar propriu” al tău tu foloseşti spre rău posibilităţile date de creatorul nostru comun, aşa cum şi acest măgar, dacă în acest moment şi şade silit în captivitate, în grajdul tău, atunci stă doar numai de aceea, că el este creat cu doi creieri, dar este creat cu doi creieri de aceea, că anume aşa organizare a prezenţei lui generale este necesară pentru existenţa general-cosmică pe planete.

Şi ca rezultat la aceasta în prezenţa măgarului tău lipseşte empiric posibilitatea de „gîndire-logică”, prim urmare, el trebuie empiric să fie, cum tu determini, ca fiinţă „neraţională” sau „proastă”.

Dar tu, deşi eşti creat nu numai pentru menţionatul scop de existenţă general-cosmică pe planete, dar încă şi ca „cîmp-dătător-de-speranţă” a viitoarelor speranţe CREATORULUI nostru ATOTMILOSTIV COMUN, adică eşti creat cu posibilităţile de a întruchipa în prezenţa ta acea „superioară-sfîntă”, pentru posibilitatea apariţiei căruia şi ai fost creat de El toată Lumea noastră acum existentă, cu toate că, necătînd la posibilităţile menţionate date ţie, necătînd la aceea, că eşti creat cu trei creieri, adică cu posibilitatea de a „gîndi-logic”, tu această proprietate sfîntă nu o foloseşti pentru predestinatul scop, dar o manifeşti ca „smecherie” în raport cu alte creaţii ale Lui, ca în cazul de faţă în raport cu măgarul tău propriu.

Acest măgar al tău, în afară de posibilităţile aflate în tine pentru ca conştient să întruchipezi în prezenţa ta menţionata „sfîntă-superioară”, prezintă pentru procesul cosmic general, prin urmare şi pentru CREATORUL nostru COMUN, aceeiaşi valoare, ca şi tu, fiindcă fiecare din voi este predestinat pentru un oarecare scop determinat, care scopuri separate determinate în totalitate şi îndeplinesc sensul la tot ce există.

Diferenţa dintre tine şi măgarul tău propriu este doar în formă şi calitatea funcţionării organizării interioare şi exterioare în prezenţa voastră generală.

De exemplu, tu ai doar două picioare, dar măgarul are tocmai patru şi cu aceasta fiecare este incomparativ mai puternic decît ale tale. Poţi tu cu aceste picioare slabe ale tale să cari în spate atîta, cît poate acest măgar?

Desigur că nu, fiindcă picioarele tale îţi sunt date doar pentru purtarea corpului propriu şi acel puţin, ce este necesar prevăzut de natură pentru existenţa normală a unei fiinţe tricentrice.

Dar aşa nedreptate la prima vedere din partea creatorului nostru atotdrept în distribuirea forţelor şi puterii este făcut prin Natură Măreaţă doar de aceea,

fiindcă acel **exces** de substanţe cosmice, care prevăzut ţi se permite de către CREATOR şi Natură pentru folosire, în scopul perfecţionării proprii, măgarului tău nu i s-a dat, dar în schimb la aceasta singură Natura Măreaţă acest exces de substanţe cosmice le transformă în prezenţa lui pentru puterea şi forţe a unor organe ale lui, desigur, fără **conştientizarea** proprie de măgarul însăşi, numai pentru existenţa în prezent, şi de aceea aceasta îi permite lui **incomparabil mai mult şi mai bine decît tine** să manifeste puterea menţionată.

Dar aceste manifestări de diferite puteri a diferitor forme de fiinţe în totalitate şi pot îndeplini anume acele condiţii exterioare, în care doar şi este posibil pentru celor asemeni ţie, adică fiinţelor tricentrice, perfecţiunea conştientă a „conceptului-raţional" depus în prezenţa lor pînă la gradaţia necesară a raţiunii pure obiective.

Repet, toate fiinţele fără excepţie cu toate sistemele de creieri, ce apar şi există pe planeta Pămînt, în pămînt, în apă şi în aer, cît mari, atît şi mici, pentru creatorul nostru comun sunt toate în egală măsură necesare pentru armonia generală a existenţei a tot ce există.

Şi cum toate formele enumerate de fiinţe în general îndeplinesc forma necesară a procesului existenţei a tot ce există pentru CREATORUL nostru, de aceea pentru El esenţa oricărei fiinţe este în egală măsură pentru valoroasă şi scumpă.

Toate vietăţile pentru CREATORUL nostru COMUN sunt doar părţi a existenţei întregii esenţe de El însufleţită.

Dar ce oare vedem noi acum aici?

Una dintre formele de vietăţi, create de El, anume acea formă de fiinţe, în prezenţa căreia El şi-a depus toată speranţa Sa pentru binele viitor a tot ce există, folosindu-se de preimushestvo avute în ei, a început să guverneze peste alte forme şi distruge aici existenţa lor în stînga şi în dreapta, şi încă, chipurile, „în Numele Lui".

Toată teroare este în aceea, că, deşi aici şi se întîmplă aşa acţiuni fenomenale împotriva la ceea ce e sfînt în fiece casă şi pe fiece piaţă, nimănui din aceşti nefericiţi nici chiar în cap nu le vine, că aceste fiinţe, existenţa cărora eu sau noi acum le distrugem, sunt la fel de dragi Acelui, care le-a creat, şi dacă şi aceste alte forme de fiinţe sunt create de El, ca şi noi, atunci probabil pentru un oarecare scop".

După ce am spus toate acestea, eu atunci cunoştineţei mele preotului Abdil încă i-am mai spus:

„Dar cel mai supărător este, că fiecare om, care distruge în cinstea idolilor veneraţi existenţa altor fiinţe, face aceasta din toată inima şi este convins fără orice îndoială, că el cu aceasta face o faptă „bună" şi „spre bine".

Eu sunt în de ajuns sigur, că dacă fiecare din ei ar conştientiza, că distrugerea existenţei oricărei alte fiinţe pe care el o face pentru Dumnezeul adevărat şi orice Sfînt adevărat nu numai că este o faptă rea, dar cu aceasta el chiar şi provoacă în esenţa lor tristeţe şi socruşenie de aceea, că în Universul Măreţ există aşa fiinţe-monştri „asemeni-lui-Dumnezeu", care în raport cu alte creaturi ale CREATORULUI nostru COMUN se pot manifesta aşa fără ruşine şi fără milă, doar dacă, repet, oamenii ar conştientiza aceasta, atunci, probabil, nimeni din ei, tot din toată inima, nu ar mai distruge mai mult existenţa altor forme de fiinţe pentru aducerea jertfelor.

Probabil, atunci şi pe Pămînt ar începe să se înfăptuiască porunca proprie a optsprezecea a CREATORULUI COMUN, ce spune:

„Iubiţi orice suflare".

Aducerea lui Dumnezeu jertfe prin distrugerea existenţei altor creaţii de-ale Lui, – este la fel, dacă acum s-ar năpusti cineva de pe stradă în casa ta şi fără vreo pricină ar începe să distrugă tot ce se găseşte aici în casa ta „bunătăţuri", pe care tu cu anii le-ai adunat şi pentru căpătarea cărora tu de asemenea am muncit şi suferit ani întregi.

Gîndeşte-te, dar iarăşi gîndeşte-te sincer şi închipuieţi doar cele spuse de mine numai ce şi răspunde, ţi-ar fi fost plăcut şi ai fi tu mulţumit pe acel războinic-neruşinat ce s-a năpustit din stradă.

Desigur că nu! De multe ori nu!

Invers, tu cu toată fiinţa ta te-ai fi revoltat şi ai fi dorit să-l pedepseşti pe acest războinic şi cu toate fibrele psihicii tale ai fi stăruit să inventez, cum să te răzbuni pe el pentru aceasta...

Tu acum, probabil, îmi vei răspunde, că deşi aceasta este într-adevăr aşa, dar „eu sunt doar un om"!

Aceasta-i adevărat, că tu eşti doar un om. Bine, că Dumnezeu este Dumnezeu şi nu este aşa de răzbunător şi rău, ca omul.

El, desigur, nu te va pedepsi şi nu se va răzbuna, cum tu l-ai fi pedepsit pe menţionatul războinic, care ţi-a distrus proprietatea ta şi bunătăţile tale acumulate cu anii.

Nu-s cuvinte, Dumnezeu pentru tot iartă. Aceasta chiar a devenit o lege în Lume.

Dar creaţia Lui, în cazul dat oamenii, nu trebuie să se folosească de această milă a Lui şi de bunătatea lui atotpătrunzătoare şi sunt obligaţi nu numai să păstreze, dar chiar şi să menţină toate create de El.

Dar oamenii la noi pe Pămînt chiar şi au împărţit toate alte forme de fiinţe de aici în oarecare „curate" şi „necurate".

Spune, după ce s-au condus, cînd au făcut asemenea împărţire?

De ce, de exemplu, berbecul este „curat", dar leul – „necurat"? Oare nu ambele la fel sunt fiinţe?!

Aceasta tot au inventat oamenii... Dar de cei ei au inventat aceasta şi aşa au divizat? Pur şi simplu de aceea, că berbecul este o fiinţă foarte slabă şi în plus proastă şi din această cauză ei pot să facă cu el orice.

Dar pe leu oamenii l-au denumit „necurat" doar de aceea, că cu leul ei nu pot face orice.

Leul e mai deştept, dar principal e mai puternic ca ei.

Leul nu numai că nu va da să-l distrugi, dar chiar nu va permite oamenilor nici să se apropie. Dar dacă un oarecare om cumva s-ar încumeta să se apropie de el, atunci acest „domnul-leu" aşa ia dat peste cap la cel ce s-a apropiat, că la un asemenea curajos viaţa momentat va zbura acolo, unde „oamenii de pe insulele Albion" încă n-au fost.

Repet, leul este „necurat" doar de aceea, că oamenii se tem de el; el este de o sută de ori mai superior şi puternic decît ei; dar berbecul este „curat" doar de aceea, că el este cu mult mai slab ca ei, şi din nou, repet, – de multe ori mai prost ca ei.

Fiecare fiinţă, conform naturii sale şi după gradaţia raţiunii sale, ce a moştenit-o, dobîndită de strămoşii ei, ocupă locul său determinat printre alte forme de fiinţe.

Un bun exemplu pentru clarificarea celor numai ce spuse de mine poate servi diferenţa deja determinată de cristalizări în prezenţa psihicii cîinelui şi pisicii tale.

Dacă pe acest cîine al tău tu îl vei alinta niţel şi-l vei învăţa aceea, ce ţie anume îţi place, atunci el se va face foarte ascultător şi pînă la înjosire blînd cu tine.

El va alerga după tine şi va face diferite „salto-mortale" numai de aceea, pentru ca mai mult să-ţi placă.

Tu poţi cu el să familiarizezi, să-l baţi, să-l jigneşti, el niciodată pe tine nu se va supăra şi întotdeauna se va înjosi şi mai mult în faţa ta.

Acum încearcă să faci acelaşi lucru cu pisica ta.

Cum te gîndeşti? Va răspunde ea la jignirile tale la fel, cum la ele a răspuns cîinele şi va face pentru plăcerea ta acea înjositoare „salto-mortale"? Desigur că nu!

Dacă pisica nu are îndeajuns putere fizică, ca chiar acum să te pedepsească pentru aceste jigniri, atunci ea această atîrnare faţă de ea o va ţine minte mult timp şi odată cumva totuşi se va răzbuna cu ceva pentru aceasta.

Se vorbeşte, că au fost cazuri, de exemplu, nu odată, cînd pisica rodea gîtul omului ce dormea. Eu cred îndeajuns în aceasta, ştiind, ce motive poate să aibă pisica pentru un asemenea fapt.

Nu, pisica se va apăra, ea ştie preţul său, ea este mîndră. Şi aceasta doar de aceea, că ea pisica şi natura ei este pe acea treaptă a raţiunii, pe care după meritele strămoşilor ei şi trebuie să fie.

În orice caz, nici o fiinţă, de asemenea şi omul, nu trebuie să se supere pe această pisică.

Cu ce este ea vinovată, că este pisică şi că prezenţa ei, datorită meritelor strămoşilor ei, ocupă aşa treaptă a „Conştiinţei-de-sine"?

Pe pisică pentru aceasta nu trebuie s-o urăşti, s-o baţi sau s-o jigneşti, din potrivă, trebuie să-i dai ei pe merite, ca cea ce ocupă pe scara evoluţiei „Conştiinţei-de-sine" o treaptă mai înaltă".

Nu în zadar, referitor la relaţia reciprocă dintre fiinţe, fostul proroc vestit de pe planeta „Dezagroanscrad", marele „Arhunilo", în timpul prezent deja

ajutorul principalului anchetator a tot Megalocosmosului, despre detaliile moralei obiective odată a spus:

„Dacă fiinţa după raţiune este mai superioară ţie, trebuie întotdeauna să te închini în faţa ei şi să te stărui în toate s-o imiţi pe ea; dacă însă ea este mai inferioară ca tine, trebuie să fii cu ea corect, fiindcă şi tu odată ai ocupat asemenea poziţie după Măsurătorul Sfînt de gradaţia raţiunii a CREATORULUI nostru ATOTȚIITOR”.

Şi iată, dragul meu băiat, în special această a mea ultimă conversaţie cu cunoştinţa mea pămînteană l-a impresionat pe el aşa de tare, că el după aceasta în decursul la două zile tot s-a gîndit şi s-a gîndit.

Mai pe scurt, rezultatul la toate aceastea a fost aceea, că acest preot Abdil la urma urmei a început să conştientizeze şi simţi referitor la obiceiul de aducerea jertfelor aşa, cum într-adevăr se cuvine.

După cîteva zile de la discuţia aceea cu el a fost unul din cele două sărbători religioase mari în tot Ticleamîşul, ce se numea „Zadic”, şi în acel templu, unde cunoscutul meu Abdil era preot principal, el după ceremonia din templu, în loc de discursul religios obişnuit, a început de odată să vorbească despre aducerea jertfelor.

Eu în acea zi tot întîmplător am nimerit în acel templu mare şi am fost printre ascultătorii discursului lui.

Necătînd la aceea, că tema discursului lui în asemenea cazuri şi în asemenea loc era neobişnuită, ea, însă, pe nimeni nu ia mirat, fiindcă preotul Abdil de data aceasta vorbea nemaipomenit de bine şi frumos.

Într-adevăr, el vorbea într-aşa de bine şi sincer şi în acel discurs al lui frumos aducea aşa de multe exemple încrezătoare şi imaginare, că multe din fiinţele ce se găseau acolo din „Curcaleai” în timpul discursului lui în început să plîngă în hohote.

Tot ce a spus a impresionat pe toţi mirenii lui aşa de tare, că deşi discursul lui spre deosebire de cel obişnuit s-a întins în lor de o oră sau o oră şi jumătate pînă în ziua următoare, cu toate, chiar şi după terminarea ei, nimeni nu dorea să se împrăştie, şi mult timp toţi stăteau parcă vrăjiţi.

Din acea zi bucăţi din discursul lui au început să se răspîndească şi printre acei, care nu l-au ascultat personal.

E interesant de remarcat, că atunci era primit, ca preoţii să existe doar din darurile mirenilor săi, de asemenea şi acest Abdil orice produse pentru existenţa sa obişnuită le avea de la mireni în formă de daruri a diferitor prăjite sau fierte, aşa numitele „cadravre" de orice fiinţe de diferite forme, ca „găini", „gîşte", „berbeci", ş. a. m. d. Deci iată, după acel discurs vestit nimeni nu ia mai adus lui aşa daruri obişnuite, dar au început să-i aducă şi trimite doar fructe, flori, obiecte făcute de mîină şi alte asemenea.

Acest cunoscut al meu pămîntean din prima zi după discursul cela de odată a devenit pentru toţi orăşenii oraşului Curcaleai, cum acolo în general în aşa cazuri vorbesc, – „preot la modă", şi nu numai templu, în care el era preot, întotdeauna se umplea de fiinţele oraşului Curcaleai, dar pe el au început să-l implore, ca el să vină şi să vorbească discursuri şi în alte temple.

Asemenea discursuri referitor la aducerea jertfelor el a pronunţat de multe ori şi de fiecare dată numărul de admiratori ai lui tot creştea şi creştea, prin urmare el s-a făcut vestit nu numai printre fiinţele oraşului Curcaleai, dar şi în toată ţara Ticleamîş.

Nu ştiu, cu ce se termina toate acestea, dacă nu era preoţimea, adică fiinţele-oameni de aceiaşi profesie, pe care o avea şi cunoscutul meu, nu s-ar fi neliniştit şi fiind deranjată de popularitatea lui, nu s-ar fi răsculat împotriva la tot, ce el propovăduia.

Evident, colegii lui s-au speriat, că cu dispariţia obiceiului de aducere a jertfelor ei nu vor avea aşa venit bun şi autoritatea lor va începe să slăbească, şi la urma urmei se va distruge complet.

Cu fiece zi numărul de duşmani ai preotului Abdil tot creştea şi împreună cu aceea, pentru ca să ştirbească cumva sau să distrugă popularitatea lui şi valoarea, apăreau în privinţa lui tot mai noi născociri şi vorbe.

Colegii lui au început să spună în templurile lor discursuri, demonstrînd complet opusul la aceea, ce în cuvîntările sale zicea preotul Abdil.

Şi, în sfîrşit, s-a ajuns pînă la aceea, că preoţimea a început să-i plătească pe diferite fiinţe cu proprietăţi „Hasnamus", pentru ca ei să inventeze şi să îndeplinească diferite ticăloşii în raport cu săracul Abdil. Şi într-adevăr, aceste nulităţi pămîntene cu menţionatele proprietăţi de cîteva ori chiar au încercat să distrugă existenţa lui prin presurarea otrăvii în diferite daruri de mîncat ce i se aduceau.

Necătînd la toate acestea, cu fiece zi se mărea de asemenea şi numărul admiratorilor sinceri ale propăvăduirilor lui.

În sfîrşit, toată corporaţia preoţimii n-a mai răbdat şi într-o zi tristă pentru cunoscutul meu au aranjat o judecată preoţească generală asupra lui, ce a continuat în decursul la patru zile.

Prin sentinţa acestei judecăţi preoţeşti acest cunoscut al meu pămîntean nu numai că a fost exclus din casta preoţească, dar la aceiaşi adunare a fost organizat de colegii lui şi modalităţile ulterioare de fugărire a lui.

Desigur, aceasta puţin cîte puţin a influenţat la psihica fiinţelor obişnuite, şi de aceea chiar şi fiinţele, ce-l înconjurau şi-l cinsteau pe preotul Abdil, au început treptat să-l evite şi să vorbească diferite lucruri necuvenite despre el. Şi chiar acei, care mai ieri îi trimiteau lui flori şi diferite alte daruri şi aproape că-l zeificau, datorită bîrfelor ce continuau, au devinit repede aşa duşmani înrăiţi ai lui, cum ar fi el nu numai pe ei personal ia jignit, dar chiar şi ia tăiat şi ia distrus pe toţi apropiaţii şi fiinţele lor dragi.

Aşa este psihica fiinţelor de pe această originală planetă.

Într-un cuvînt, din cauza dorinţei sincere a binelui pentru cei din jurul lui acest bun cunoscut al meu a suportat foarte şi foarte multe. Acestea încă nu mai erau cine ştie ce, probabil, dacă n-ar fi fost ultimul accord de neruşinare din partea colegilor cunoscutului meu şi din partea altor fiinţe pămîntene „asemeni-lui-Dumnezeu” din jurul lui, care a pus capăt la aceasta, şi anume – ei l-au omorît.

S-a întîmplat aceasta în felul următor:

Cunoscutul meu rude în oraşul Curcaleai aproape nu avea, fiindcă el era din locuri îndepărtate.

Ce se referă la sutele de slugi şi alte nulităţi obiştinui pămîntene, ce-l înconjurau din cauza poziţiei importante avute, atunci ei în acest răstimp treptat s-au împrăştiat, de aceea că, desigur, cunoscutul meu nu mai avea deja valoarea precendentă.

În ultimul timp cu el rămase doar o fiinţă foarte bătrînă, care mult timp existan în comun cu el.

Drept vorbind, şi acest bătrîn a rămas cu el doar din cauza acelei bătrîneţi, la care majoritatea fiinţelor de acolo ajung datorită existenţei fireşti nenormale,

adică din cauza completei incompetenţe pentru ceva necesar în condiţiile de acolo de existenţă firească.

El pur şi simplu nu avea unde să se ducă, de aceea şi el nu a plecat de la cunoscutul meu, dar a rămas să existen cu el chiar şi în timpul cîn el a pierdut orice importanţă şi cînd îl fugăreau.

Iată acel anume bătrîn, într-o dimineaţă tristă intrînd în locuinţa cunoscutului meu, a văzut, că el este omorît şi că corpul planetar al lui este tăiat în cîteva bucăţi.

Şi el, ştiind, că eu prieteneam cu el, de odată a alergat la mine şi mi-a comunicat despre aceasta.

Eu ţie deja ţi-am spus, că eu l-am îndrăgit ca pe un aproape. De aceea, cînd eu am aflat despre acest fapt îngrozitor, în prezenţa mea întreagă aproape că nu s-a produs „Schinicunarţino", adică aproape nu s-au rupt legăturile dintre toate centrele existenţiale separate ale mele.

Cînd în aceeaşi zi a apărut un pericol, că aceeaşi sau alte de asemeni fiinţe neruşinate pot încă să-şi mai bată joc şi de părţile corpului lui planetar, eu în primul rînd am hotărît să previn posibilitatea îndeplinirii măcar a unui aşa gînd rău a lor.

Şi de aceea eu îndată cu foarte mulţi bani am angajat cîţiva fiinţe corespunzătoare şi în taină de alţii am dus corpul lui planetar şi temporar l-am pus pe „selceane" a mea, adică pe pluta mea, care stătea nu departe de rîul „Ocsoseria", unde eu încă l-am lăsat, fiindcă mă gîndeam de aici să plutesc pe el înapoi la marea Colhidius la corabia noastră Ocazia.

Tristul sfîrşit al existenţei kunoskutului meu nu a înkurkat la aceea, ka produsa la multe, chiar foarte multe propăvăduiri şi convingeri ale lui impresie puternikă a dat rezultatele sale.

Într-adevăr, numărul de ucideri pentru aducerea jertfelor a început foarte vizibil să se micşoreze, şi se vedea, kă singur timpul poate să să fakă multe şi kă, dakă acest obicei şi nu se va distruge complet, atunci, cel puţin, cu mult s-ar micşora.

Pentru mine pînă ce şi aceasta era destul.

Şi fiindcă eu nu mai aveam pentru ce rămîne acolo, eu am şi hotărît imediat să mă întorc la marea Colhidius şi deja acolo să gîndesc, ce să fac mai departe cu corpul planetar al prietenului meu.

Cînd eu am ajuns pe corabia noastră Ocazia, eu am prins acolo o efirogramă de pe Marte, în care mi se comunica despre venirea acolo la încă o partidă de fiinţe de pe planeta Carataz şi despre dorinţa ca eu să mă întorc cît mai repede.

Datorită aceste efirograme mi-a venit în cap o idee foarte originală, şi anume, eu m-am gîndit ca corpul planetar al cunoscutului meu să nu-l las pe planeta pămînt, dar să-l iau cu mine pe planeta Marte şi scolo deja să-l transmit în sînul concentraţiei cosmice, ce se numeşte planeta „Marte".

Eu am hotărît să îndeplinesc această idee a mea din cauza temerii, că acei duşmani ce-l urau pe cunoscutul meu vor începe a căuta corpul lui planetar şi dacă întîmplător vor afla, că e transmis prezenţei acelei planete sau, cum spun favoriţii tăi, – „îngropat", atunci fără îndoieli îl vor găsi şi vor face asupra lui unele sau altele acţiuni nedorite.

Deci, de la marea Colhidius eu repete pe corabia Ocazia m-am ridicat pe planeta Marte şi deja acolo ai noştri şi cîţiva marţieni buni, aflînd depsre evenimentele, ce s-au întîmplat pe planeta Pămînt, au luat parte foarte grijuliu în terminarea obiceiului stabilit asupra corpului planetar adus de mine.

Ei l-au „îngropat" cu primitele pe planeta Marte rînduieli şi pe locul acela au ridica o construcţie corespunzătoare.

În orice caz, acest primul sau poate ultimul, cum zic iubiţii tăi, „mormînt" pentru fiinţele planetei Pămînt pe această aşa de aproape, dar în acelaş timp aşa de departe şi complet neaccesibilă pentru fiiţele pămîntene planetă Marte.

Ulterior eu am aflat, că această istorie a ajuns şi la cunoştinţa Atotpătrimeaţiitor Preamăritul Arhiarhanghel Setrenoţînaru, ce este Atotpătrimeaţiitor a acelei părţi a universului, la care aparţine şi acest sistem Ors, şi că el şi-a exprimat pentru acest caz aprobarea şi a dat, cui trebuie, poruncă referitor la sufletul acestui cunoscut pămîntean al meu.

Pe planeta Marte, într-adevăr, mă aşteptau cîteva fiinţe noi-venite de pe planeta Carataz din neamul nostru. Apropo de spus, printre ele era de asemenea şi bunica ta, care, conform indicaţiilor „ţirlicnerului" principal a planetei Carataz, mi-a fost predestinată mie ca jumătatea pasivă pentru prelungirea neamului meu mai departe.

Cap. 20. A treia sosire a lui Belzebut pe planeta „Pămînt”

După o mică pauză, Belzebut a continuat să vorbească mai departe aşa:

– De data aceasta acasă, adică pe planeta Marte, eu am rămas nu mult, doar atît, cît era necesar pentru întîlnirea şi discuţiile cu noile venite acolo fiinţe din neamul nostru şi pentru darea unor ordine caracteristice tot neamului.

Eliberîndu-mă de treburile spuse, eu m-am coborît iarăşi pe planeta ta cu intenţia de a continua să-mi ating scopul meu, şi anume, dezrădăcinarea la aceste stranii fiinţe cu trei-creieri de al lor obicei oribil de a face chipurile un lucru Dumnezeiesc cu distrugerea existenţei a fiinţelor cu diferite sisteme de creieri.

În această a mea a treia coborîre pe Pămînt nava noastră Ocazia s-a coborît nu pe marea Colihidius, pe care în prezent acolo o numesc „marea Caspică”, dar deja pe marea, ce se numea în acea perioadă „marea Bunătatea”.

Noi am hotărît să ne coborîm pe aceasta mare de aceea, fiindcă de această dată eu doream să nimeresc în capitala grupei a doua de fiinţe a continentului Aşharh, numindu-se pe atunci „oraşul Gob” şi aflîndu-se pe malul sud-vest al acestei mări.

Pe acele timpuri şi oraşul Gob era deja un oraş mare şi pe toată planeta sa era cunoscut ca un loc de producere a celor mai bune materii şi cele mai bune din ele, aşa numitele, „bijuterii-preţioase”.

Oraşul Gob stătea pe ambele maluri a albiei ce se scurgea în „marea Bunătatea” a unui rîu mare, ce se numea „Keria-Chi”, care-şi lua începuturile sale din înălţimea de vest ai acestei ţări.

În „marea Bunătatea” din partea ei de est se scurgea încă un alt rîu mare, cu denumirea „Naria-Chi”.

Pe văile acestor două rîuri mari, în mod principal, şi existau fiinţele grupei a doua a continentului Aşhahr.

Dacă doreşti, drăgugule băiat, eu puţin îţi voi povesti de asemenea istoria apariţiei acestei grupe de fiinţe a continentului Aşharh, – a întrebat Belzebut de Hassin.

– Da, bunele, da!.. Eu te voi asculta cu mare interes şi cu mare mulţumire, – a răspuns nepotul său.

Atunci Belzebut a început aşa:

– Cu mult mult timp înainte de acea perioadă de acolo, la care se va referi această povestire a mea, şi anume, cu mult înainte de a doua nefericire a acestei rău-fericite planete, cînd exista încă şi era în plină floare continentul Atlantida, una din fiinţele de rînd cu trei creieri a acestui continent a „născocit", cum au clarificat ale mele certetări detaliate ulterioare şi căutări, că cornul mărunţit al unei fiinţe de formă exterioară deosebită, pe care atunci îl numeau „pirmaral", foarte bine ajută de la orice, cum ei spun, „afecţiuni". Această a lui „născocire" apoi de diferiţi „stranii-fiinţe" de atunci a început repede să se împrăştie pe planetă, şi treptat în minţile fiinţelor de rînd de atunci s-a cristalizat şi aşa factor conducător efemer, din care factori, apropo de spus, în întreaga fiinţă a fiecărui din favoriţii tăi, în special la cei moderni, în general se formează inteligenţa aşa numitei existenţe „treze", care factori în mod principal şi sunt cauzele schimbărilor dese a convingerilor în ei depuse.

Datorită acelui anume factor, cristalizat în prezenţa fiinţelor cu trei creieri a planetei tale în acel period, a intrat în obicei, ca pentru fiecare, cum ei spun, „îmbolnăvit" de o boală sau alta întotdeauna să-i dai să înghită acest corn măcinat.

Aici nu fără interes ar trebuie de remarcat, că „pirmaralii" trăiesc acolo şi-n timpul prezent, dar, fiindcă fiinţele moderne îi socot pe ei simplu de un specie de fiinţe, pe care ei fără discriminare îi numesc „cerbi", ei pe aceste fiinţe special nicicum nu-i numesc.

Şi iată, băiatul meu, prin urmare la aceea, că pentru aceste coarne fiinţele continentului Atlantida nimiceau foarte mulţi „pirmarali" sau cerbi, ei acolo în genere au dispărut.

Atunci cîteva din fiinţele acestui continent, care în acest răstimp vînătoarea de cerbi au făcut-o deja profesia lor, au început să meargă pentru o aşa vînătoare pe alte continente şi insule.

Vînătoarea ceea era foarte grea, şi fiindcă pentru prinderea de „pirmarali" era necesar foarte multe fiinţe-vînători, atunci de aceasta vînătorii-profesionali spre ajutorul lor luau întotdeauna toată familia lor.

Şi iată odată, cîteva aşa familii de vînători, unindu-se împreună, s-au dus la vînătoare pentru prinderea fiinţelor „pirmaral” pe un orice continent îndepărtat, care se numea atunci „Iranan” şi care apoi, schimbîndu-se datorită celei de-a doua catastrofe, a început să se numească „continentul Aşharh”.

Asta şi este acel anume continent, pe care oamenii moderni favoriţi acum o denumesc Asia.

Pentru următoarele mele povestiri referitor la aceste îndrăgite de tine fiinţe cu trei creieri, după mine, va fi pentru tine foarte folositor să subliniez aici aceea, că în timpul celei dea doua nenorociri unele bucăţi din continentul „Iranan” au intrat ca rezultat a diferitor perturbaţii în interiorul planetei şi în locul lor au apărut şi s-au alăturat la el alte întăriri, datorită acesteia el s-a schimbat însemnător şi după mărime a devenit aproape acelaş, ca şi cum pentru planeta Pămînt pînă la nenorocire a fost continentul Atlantida.

Şi deci, băiatul meu, zisul grup de vînători, urmărind odată cu familiile lor o turmă de aceşti „pirmarali”, a nimerit pe malurile unei suprafeţe de apă, care ulterior a început să se numească „marea Bunătatea”.

Cum anume acea mare, la fel şi roditoarele ei, maluri bogate aşa de tare le-a plăcut acestui grup de vînători, că ei nu am mai dorit să se întoarcă pe continentul Atlantida şi de atunci au rămas să locuiască acolo pe acele maluri.

Pe acele timpuri ţara ceea era într-adevăr aşa de bună şi aşa de „suptaninală” pentru existenţa esenţială obişnuită, că fiecăreia fiinţe mai mult sau mai puţin gînditoare ea nu putea să nu placă.

În acea perioadă pe această parte „întărită” a suprafeţei planetei tale nu numai că trăiau încă foarte multe alte fiinţe cu două creiere şi fiinţe de amintita formă exterioară, ce se numeau „pirmaral”, dar în jurul acestei suprafeţe de apă s-a format o vegetaţie bogată cu mulţi diferiţi „pomi fructiferi”, roadele cărora atunci încă mai serveau şi pentru îndrăgiţii tăi produsul de bază pentru „prima-lor-hrană-naturală”.

Acolo locuiau atunci de asemenea aşa de multe fiinţe cu un creier sau două, numite de ei „păsări”, că atunci cînd ele zburau în stoluri, de la aceasta se făcea, cum îndrăgiţii tăi spun, „absolut-întuneric”.

Dar menţionata, ce se găseşte în mijlocul acestei ţări, suprafaţă de apă, denumită pe atunci „marea Bunătatea”, era plină cu peşte în aşa cantităţi, că pe ei puteai să-i prinzi, cum ei tot spun, aproape cu „mîinile goale”.

Cît despre solul din apropierea mării Bunătatea şi al văilor de pe ambele maluri ale rîurilor mari ce se scurg în ea, pe oricare loc se putea adapta pentru semănarea a tot, de ce putea fi nevoie.

Mai pe scurt, clima şi toate altele în această zonă vînătorilor şi familiilor lor atunci aşa le-a plăcut, că nimeni din ei, cum eu deja am spus, nu a mai dorit să se întoarcă înapoi pe continentul Atlantida şi de atunci ei au rămas acolo şi de curînd la toate s-au adaptat şi au început să existe şi să se înmulţească, cum se spune, „cîntînd”(sau „ca musca-n lapte”).

În acest loc al povestirii mele trebuie să-ţi menţionez despre un caz de circumstanţe rare, care a avut mai tîrziu urmări mari cît pentru fiinţele primare ale acestei grupe, atît şi pentru generaţiile lor din timpurile cele mai tîrzii.

Faptul constă în, că în perioada, cînd menţionaţii vînători de pe continentul Atlantida au nimerit la marea Bunătatea şi au hotărît cu totul să rămînă acolo, pe malurile tot aceleiaşi mări deja exista una foarte pe acele timpuri importanţă fiinţă de pe continentul Atlantida, formată acolo în secţia „Astrosovorilor” membră a unei „comunităţi-ştiinţifice”, de care pe planeta Pămînt mai tîrziu deja nu mai erau şi, probabil, nu va mai fi.

Această comunitate ştiinţifică exista atunci sub denumirea „Ahldan”.

A nimerit acest membru „Ahldan” aici, pe malurile mării Bunătatea, din cauza următoare.

Înainte de a doua cea mai mare nenorocire ce existau atunci pe continentul Atlantida învăţaţi adevăraţi, organizatorii acestei de acolo, într-adevăr măreaţă, comunitate ştiinţifică Ahldan, cumva au văzut, că în natură în scurt timp trebuie să se întîmple ceva foarte serios, şi au început atunci foarte atent să urmărească după orice fenomene ale naturii continentului lor; dar, cum ei nu se stăruiau, lor nici cum nu le reuşea să afle, ce anume trebuie să se întîmple.

Puţin mai tîrziu ei pentru acelaşi scop au trimis pe unii din membrii săi pe alte continente şi insule, ca folosind aşa observaţii comune totuşi să poată, probabil, să afle ceva despre ce-i aşteaptă.

Membrii trimişi trebuiau să urmărească nu numai după fenomenele naturii planetei Pămînt, dar şi după orice, cum ei atunci se exprimau, „fenomene-cereşti”.

Unul din aceşti membri, şi anume menţionata fiinţă importanţă, a ales pentru observaţiile sale continentul „Iraran” şi, mutîndu-se acolo cu slugile sale, s-a aşezat exact pe malurile spusei suprafeţe de apă, ce mai tîrziu numită „marea Bunătatea”.

Iată acel anume membru învăţat a comunităţii Ahldan odată întîmplător s-a întîlnit pe malurile mării Bunătatea cu unii din amintiţii vînători şi, aflînd, că ei tot au venit aici de pe continentul Atlantida, desigur, foarte s-a bucurat de aceasta şi a început să aibă discuţii cu ei.

Cînd în scurt timp după aceasta continentul Atlantida a intrat în interiorul planetei şi acest membru învăţat al Ahldan deja nu mai avea unde se întoarce, el a rămas să existe împreună cu acei vînători în acel loc, viitoare ţară „MoralPleisi”.

Puţin mai tîrziu această grupă de vînători le-au ales pe acest învăţat, ca cel mai deştept dintre ei, şeful lor, şi încă mai tîrziu acest membru al măreţii comunităţi Ahldan s-a însurat cu fiica unuia din vînători, cu numele Rimala, după aceasta după el deja cu totul s-a întărit conducerea de neam asupra fiinţelor acestei a doua grupe a continentului Iraran sau cum în prezent îi spune – „Asia”.

De atunci a trecut mult timp.

Fiinţele acestei zone a planetei Pămînt de asemenea se năşteau şi iarăşi se distrugeau, şi nivelul general al psihicii şi a acestei grupe de fiinţe pămînteşti cu aceasta se schimba, desigur, ba spre bine, ba spre rău.

Înmulţindu-se, fiinţele acestea treptat au populat această ţară tot mai mult şi mai mult, preferînd totuşi să sălăşluiască malurile mării Bunătatea şi văile ambelor menţionate de se scurg în ea rîuri mari.

Doar ceva mai tîrziu la el s-a format centrul general de existenţă pe cel mai, cum eu am spus, sud-vest mal al mării. Locul acesta a fost numit de ei, cum eu am mai amintit, „oraşul Gob”, şi el a devenit centrul principal al existenţei pentru conducător sau, cum ei au început prima dată să-l numească, „rege” al acestei dea doua grupe de fiinţe ale continentului, care acum îl numesc „Asia”.

Funcţia a unui astfel de împărat şi aici a devenit prin moştenire şi această moştenire s-a început de la primul lor conducător ales, amintitul membru învăţat al comunităţii ştiinţifice Ahldan.

În acea anume perioadă de timp, despre care eu am început povestirea dată a mea, la fiinţele acestei dea doua grupe era împărat deja nepotul strănepotului lui, cu numele de „Coniuţion”.

Ulterioarele mele căutări şi cercetări detaliate au clarificat, că de acest anume împărat Coniuţion a fost îndeplinită în mare grad înţeleaptă şi prea-binevoitoare măsură pentru dezrădăcinarea unui rău înspăimîntător, apărut printre fiinţele, ce s-au făcut cu voinţa destinelor supuşii lui.

Înfăptuită acea amintită înţeleaptă şi binefăcătoare măsură a fost de el din cauza următoare:

Odată acest anume împărat Coniuţion a constatat, că fiinţele comunităţii sale devin tot mai puţin şi mai puţin apte de muncă şi printre ei neîntîlnit se înmulţesc certurile, furturile, violenţa şi multe altele de aşa fel, care mai înainte niciodată nu se întîmplau, şi chiar de se întîmplau, atunci numai sub aspectul unui fenomen absolut de excepţie.

Aceste constatări l-au mirat şi în acelaş timp l-au întristat pe împăratul Coniuţion, care foarte s-a îngîndurat asupra acestor şi a hotărît să găsească cauzele spusului fenomen regretabil.

După multe observări el şi-a clarificat, în sfîrşit, că această cauză constă în o deprindere nouă a fiinţelor comunităţii sale, şi anume, în deprinderea de a mesteca seminţele plantei, care atunci se numea „ghiulghiulean” şi a cărei formare planetară şi în timpul prezent apare pe planeta Pămînt şi de iubiţii tăi, ce se socot „educaţi”, o numesc „papaverum”, dar de cei de rînd – simplu „floare de mac”.

Urmează numaidecît să observăm la aceasta, că fiinţele Moralpleisi s-au pasionat atunci să mestece numai acele seminţe ale amintitei formare planetară, care erau strînse numaidecît în perioada, aşa numită, „pînă la coacere”.

În timpul următoarelor observări atente ale sale şi cercetări imparţiale, împăratul Coniuţion a înţeles clar, că în acele seminţe se conţine aşa „ceva”, ce are capacitatea de a schimba total pentru un timp toate obiceiurile instalate în psihica fiinţelor, ce introduceau în ele acel „ceva”, aşa că ei începeau să vadă, să înţeleagă, să simtă, să perceapă şi să acţioneze complet diferit, de cum ei în timpul existenţei lor s-au desprins să vadă, să perceapă, să acţioneze, etc.

Aşa, de exemplu, cioara li se pare păun, un jgheab de apă – mare, ciocănire brutală – muzică, bine-voinţa o percep ca ostilitate, supărarea – ca iubire, ş.a.m.d.

Cînd împăratul Coniuţion în toate acestea s-a convins clar, el îndată a trimis peste tot la supuşii lui fiinţe apropiate, ca din numele lui să poruncească sever tuturor fiinţelor a comunităţii lui să înceteze mestecarea seminţelor a amintitei plante, cu toate că de el au fost prevăzute de asemenea şi pedeapsă şi amendă pentru cei ce nu vor îndeplini această poruncă a sa.

Datorită asemenea măsuri al alui folosirea amintitelor seminţe pentru mestecare în ţara Moralpleisi cum ar fi s-au micşorat; dar după trecerea unui timp foarte scurt s-a adeverit, că numărul mestecătorilor s-a micşorat doar la prima vedere, în realitate el a devenit încă mai mare.

Înţelegînd aceasta, împăratul înţelept Coniuţion a hotărît încă mai server să pedepsească pe acei, care vor continua mestecarea, şi a împuternicit cum observarea în general după supuşii săi, cît şi inspecţia pentru îndeplinirea exactă a pedepselor celor vinovaţi.

Dar în oraşul Gob el a început singur să meargă peste tot, personal să interogheze pe cei vinovaţi şi să acţioneze asupra lor cu pedepse care mai de care, cît fizice, atît şi morale.

Necătînd la toate acestea, rezultatul dorit nu s-a primit. Numărul mestecătorilor creştea în oraşul Gob tot mai mult şi mai mult, şi cu fiece zi să mărea de asemenea înştiinţările respective şi din alte locuri ale supuselor lui teritorii.

Atunci s-a clarificat, că numărul mestecătorilor s-a mărit, printre altele, încă de aceea, că multe din fiinţele cu trei creieri de acolo, care mai înainte niciodată nu mestecau, acum au început tot să mestece numai din cauza aşa numitei „curiozităţi”, ce este şi în prezent una din particularităţile psihicii fiinţelor cu trei-creieri a acestei îndrăgite de tine planetă, şi anume, din dorinţa de a şti, cum acţionează aceste seminţe, mestecarea cărora şi este pedepsită de împărat aşa de insistent şi neînduplecat de sever.

Apropo, trebuie de remarcat, că, deşi amintita particularitate a psihicii a început să se cristalizeze în iubiţii tăi deodată după moartea Atlantidei, dar nici în unele din fiinţe ale epocilor trecute ea nu funcţiona aşa de tare şi convex, cum acum în fiinţele cu trei creieri de acolo contemporane, la care ea este, probabil, mai multă, decît fire de păr la „tusuc”.

Şi deci, băiatul meu…

Cînd, în sfîrşit, împăratul înţelept Coniuţion definitiv s-a convins, că folositele de el măsuri pînă la acel moment este imposibil de dezrădăcinat pasiunea mestecării seminţelor „ghiulghiulean” şi văzînd, că rezultatul măsurilor lui a fost doar moartea cîtorva pedepsiţi, el a încetat toate pînă la aceasta ce au fost întreprinse şi a început din nou să se gîndească serios asupra căutării a unui altui remediu real pentru distrugerea acestui, regretabil pentru comunitatea lui, rău.

Cum eu am aflat cu mult mai tîrziu, – am aflat datorită unui foarte vechi monument întreg, – marele împărat Coniuţion s-a încuiat atunci la el în dormitor, optsprezece zile nimic nu a mîncat şi nu a băut şi tot timpul numai se gîndea şi se gîndea foarte serios.

Amintitele mele ulterioare cercetări au determinat, că împăratul Coniuţion atunci deosebit de tare dorea să găsească o metodă de dezrădăcinarea acelui rău, fiindcă toate treburile comunităţii sale deveneau mai rele şi mai rele.

Fiinţele, dedicate acestei pasiuni, aproape întotdeauna încetau să mai lucreze; veniturile aşa numiţilor bani în haznaua comunităţii complet au încetat şi colapsul final al comunităţii era inevitabil.

Atunci înţeleptul împărat la urma urmei a hotărît să se lupte cu acest rău prin metode indirecte, şi anume, folosind strunele slabe ale psihicii fiinţelor comunităţii sale. Cu această ocazie el a născocit o foarte originală „învăţătură-religioasă”, ce corespundea psihicii fiinţelor de atunci, şi această născocire a sa cu toate posibilităţile ce le avea a început foarte larg să distribuie printre toţi supuşii săi.

În această învăţătură religioasă se spunea, că departe de continentul Aşharh se găseşte o mare insulă, pe care locuieşte „Domnul Dumnezeu”.

Trebuie să-ţi spun, că pe acele timpuri nimeni din fiinţele pămîntene de rînd încă nu ştia, că în afară de planeta Pămînt mai există încă şi oricare altele concentraţii cosmice.

Fiinţele planetei Pămînt din acele timpuri erau chiar încrezute, că acelea ce de abia se vedea departe în spaţiu „punte albe” sunt nu altceva, decît desenul plapumei „lumii”, adică anume a planetei lor, aşa că toată „lumea”, după conceptele lor de atunci, se limita, cum eu am spus, numai la planeta lor.

Ei încă erau încrezuţi în aceea, că această „plapumă” se ţine ca un „acoperiş” pe stîlpi speciali, capetele cărora se sprijină de planeta lor.

În originala şi agera „învăţătură-religioasă” a împăratului înţelept Coniuţion se spunea, că „Domnul Dumnezeu” la sufletele noastre special a făcut acele organe şi membre, pe care noi acum le avem, pentru ca ele să ne apere pe noi de cei din jur şi să ne dea posibilitate să slujim bine şi cu rost, cît personal Lui anume, atît şi „sufletelor”, deja luate la El pe insulă.

Cînd anume noi murim şi sufletul nostru se eliberează de toate acestea special nouă date organe şi membre, el devine aşa, cum trebuie să fie într-adevăr, şi atunci anume pe el deodată îl i-au pe insula ceea a Lui şi respectiv la aceea, cum el cu părţile adăugătoare exista aici, pe continentul Aşharh, „Domnul Dumnezeul” nostru îi dedică lui acolo un loc corespunzător pentru existenţa ulterioară.

Dacă sufletul obligaţiile sale şi le îndeplinea cinstit şi cu bună-credinţă, „Domnul Dumnezeu” îl lasă pentru existenţa ulterioară pe insula Sa; sufletul, care aici, pe continentul Aşharh, trîndăvea, se comporta cu obligaţiile sale leneş şi cu dispreţ, cu un cuvînt, exista doar pentru satisfacerea dorinţelor părţilor lui adăugătoare, sau, în sfîrşit, nu respecta poruncile Lui, – aşa suflet „Domnul Dumnezeul” nostru îl îndreaptă pentru existenţa ulterioară pe insula vecină de o mărime mai mică.

Aici, pe continentul Aşharh, există multe apropiate de-ale Lui „spirite”, care merg printre noi sub „căciuli-nevăzute” şi datorită lor, nevăzute pentru noi, întotdeauna ne urmăresc şi despre toate faptele noastre raportează „Domnului Dumnezeului” nostru sau îi raportează în timpul „judecăţii-straşnice”.

Noi nu avem nici o posibilitate să ascundem de ei nu numai faptele noastre, dar şi gîndurile noastre.

Încă mai departe se spune, că, asemenea continentului nostru Aşharh, şi toate alte continente şi insulele „lumii” sunt create de „Domnul Dumnezeul” nostru şi acum există de asemenea exclusiv pentru slujirea lui personală şi pentru „sufletele” binemeritate, deja ce locuiesc pe insula sa.

Toate continentele şi insulele „lumii” sunt cum ar fi locul pregătirii şi depozitul pentru tot ce e necesar pentru acea insulă a lui.

Acea insulă, pe care locuieşte însăşi „Domnul Dumnezeu” şi „sufletele” binemeritate, se numeşte „Rai” şi existenţa pe ea este pur şi simplu - „lafa”!

Pe ea toate rîurile sunt de lapte, dar malurile – de miere. Nimănui nu-i trebuie acolo nici să lucreze, nici să muncească. Acolo sunt de toate, ce numai trebuiesc pentru cea mai fericită, fără griji, blajină existenţă, fiindcă toate cele necesare sunt aduse acolo în cantităţi exagerate de pe al nostru şi alte continente şi insule ale „lumii”.

Această insulă „Rai” e plină de femei frumoase şi tinere de toate neamurile şi rasele lumii, şi fiecare din ea, fără multă vorbă, se face proprietatea „sufletului”, ce o doreşte.

Pe pieţele acestei insule magnifice sunt întotdeauna munţi cu bijuterii de diferite făcături, începînd cu cele mai strălucitoare briliante şi terminînd cu cea mai întunecate piruzele, şi fiecare „suflet”, de asemenea fără oricare obstacole, poate să ia tot ce doreşte.

Dar pe alte pieţe ale acestei insule blajine sunt presurate munţi de dulciuri pregătite special din esenţe de „mac” şi „cînepă”, şi fiecare „suflet” poate să le ia şi pe ele cît îi poftește în orice timp al zilei şi nopţii.

Acolo nu sunt nici un fel de boli, de asemenea, desigur, nici un fel de „păduchi” şi „purici”, care aici nimănui din noi nu-i dau pace şi otrăvesc toată existenţa noastră.

Dar altă insulă, mai mică, pe care „Domnul Dumnezeul” nostru le trimite pentru existenţa ulterioară pe acele suflete, ale căror temporar crescute aici părţi materiale au trîndăvit şi nu au existat după poruncile lui, se numeşte „Iad”.

Pe această insulă toate rîurile sunt din smoală fierbinte; tot aerul ei este umplut de mirosuri, asemenea mirosului unui dihore ce se apără; pe fiecare piaţă ale ei mii de fiinţe strașnice tot timpul şuieră în fluiere poliţieneşti; dar tot ce se află pe ea: „mobilă”, „covoare”, „aşternuturi”, etc sunt ţesute din ace subţiri, cu ascuţitul în exterior.

Fiecărui suflet pe această insulă i se dă pe zi numai doar cîte o prăjitură sărată, plus la toate acolo nu este nici o picătură de apă potabilă. Sunt de asemenea şi multe altele de acest fel, de care fiinţele planetei Pămînt nu numai nu ar dori să încerce într-adevăr, ba chiar şi să retrăiască mintal.

Cînd eu am nimerit pentru prima dată în ţara Moralpleisi, toate fiinţele ei cu trei creieri erau urmaşii „religiei”, construite numai pe bază amintitei „învăţături-religioase” înţelepte, şi acea „religie” era atunci în plină a sa floare.

Cu născocitorul acestei „învăţături-religioase” agere înţeleptul împărat Coniuţion pe acele timpuri deja demult s-a întîmplat „Sfînta-Rascuarno”, adică el demult a murit.

Dar născocirea lui, iarăşi, desigur, datorită stranietăţii psihicii a iubiţilor tăi, s-a înrădăcinat acolo aşa de tare, că în toată ţara Moralpleisi nu era nici o fiinţă, care să se îndoiască doar de corectitudinea adevărurilor ei originale.

La sosirea în oraşul Gob, eu şi aici de asemenea din prima zi am început să vizitez „catlaanele” de acolo, ce se numeau atunci deja „ceaihana”.

Urmează să remarcăm, că deşi şi aici, în ţara Moralpleisi, în acea perioadă înflorea obiceiul de jertfirea animalelor, dar înflorea el nu în aşa măsură, cum aceasta a fost în ţara Ticleamîş.

În oraşul Gob eu deja premeditat am început să caut o fiinţă corespunzătoare, pentru a face cu ea prietenie după exemplul cela, cum aceasta a fost în oraşul Curcaleai.

Şi eu de asemenea şi aici repede am găsit un aşa camarad, dar deja nu „preot” după profesie.

Camaradul de aici s-a dovedit a fi un stăpînul unei mari „ceaihana”. Deşi eu cu el eram, cum acolo se spune, în foarte bune relaţii, dar în mine totuşi nu era acea stranie „tendinţă-de-neam”, care în a mea esenţă adevărată a apărut atunci faţă de preotul Abdila în oraşul Curcaleai.

Necătînd la aceasta, că eu am existat deja în decursul a unei luni întregi în oraşul Gob, eu încă nimic real pentru scopul meu nu am chibzuit şi nu am întreprins. Noi, adică eu şi cel ce peste tot mă însoţeşte a mea slugă bătrînă Ahun, numai umblam pe străzile oraşului Gob, vizitînd la început diferite ceaihane, dar mai tîrziu numai ceaihana prietenului meu nou de aici.

În acest răstimp eu am aflat despre multe moravuri şi obiceiuri ale fiinţelor şi acestei dea doua grupă, şi de asemenea despre diferite subtilităţi a religiei lor, şi peste o lună eu am hotărît şi aici să-mi ating scopul prin aceasta a lor religie.

După o foarte serioasă chibzuire, eu am găsit necesar ca să adaug cîte ceva în „învăţătura-religioasă” existentă de acolo, socotind, că voi putea, asemeni înţeleptului împărat Coniuţion, cum trebuie să împrăştii printre ei aceasta a mea adăugire.

Uite atunci eu şi am născocit, că acele suflete cu „căciuli-nevăzute” care, cum se spune în învăţătura acestei măreţe religii, urmăresc purtările şi gîndurile noastre, pentru ca pe urmă să-i raporteze despre ele „Domnului Dumnezeu”, în esenţă nu-s altcineva, decît existentele printre noi fiinţe de alte forme.

Printre altele noi, oamenii, nu numai că un le oferim lor veneraţie şi respect, dar chiar le distrugem existenţa lor, cît pentru alimentaţia noastră, atît şi pentru jertfirea de animale.

În ale mele predici eu deosebit remarcam, că nu numai nu trebuie să le distrugem în cinstea „Domnului Dumnezeu” existenţa fiinţelor de alte forme, dar că, invers, trebuie să ne străduim să ne linguşim în faţa lor şi să le rugăm, pentru ca ele să nu raporteze „Domnului Dumnezeu” măcar despre acele manifestaţii mici nebune, pe care noi le înfăptuim nu liber.

Această a mea adăugire eu am început s-o distribui cu toate metodele posibile, desigur, foarte atent.

La început distribuirea acestei născociri ale mele eu am început s-o fac prin camaradul meu nou de aici, stăpînul ceaihanei.

Trebuie de spus, că ceaihana lui era după mărime aproape prima din oraşul Gob şi foarte se slăvea cu al ei lichid roşietic, pe care fiinţele planetei Pămînt îl iubesc foarte tare să-l beie.

De aceea vizitatori în ea erau întotdeauna mulţi şi ea funcţiona zi şi noapte. Veneau aici nu numai locuitorii oraşului însăşi, dar şi toţi ce veneau din toată Moralpleisi.

Eu deja repede m-am îndeletnicit în discuţii să încredinţezi în una şi aceeaşi cît pe vizitatorii unici, atît şi pe toţi împreună prezenţi în ceaihană.

Singur acel camarad nou al meu, deţinătorul ceaihanei, aşa a crezut acestei ale mele născociri, că nu-şi găsea locul de la pocăinţa trecutului său.

El tot timpul se neliniştea şi straşnic să căia în fostele relaţii lipsite de respect şi în comportamentul său cu fiinţele de diferite alte forme.

Devenind cu fiece zi tot mai aprig predicator al născocirii mele, el cu aceasta nu numai că-mi ajuta cu distribuirea ei la el în ceaihană, dar a început chiar şi singur cu voinţa lui proprie să viziteze alte ceaihane ale oraşului Gob, pentru ca să distribuie adevărul ce la neliniştit şi ce la posedat total.

El propovăduia şi pe pieţele din tîrguri şi de cîteva ori chiar a mers special la aşa numitele „locuri sfinte”, de care în împrejurimile oraşului Gob atunci erau deja multe şi care de asemenea erau dedicate în cinstea cuiva sau în memorie la ceva.

În acest loc va fi la ţanc foarte interesant de remarcat, că spusele, ce servesc pentru apariţia pe planeta Pămînt a oricăror locuri sfinte, apar de obicei datorită unor careva fiinţe pămînteşti, aşa numiţilor „mincinoşi”.

Această boală „minciuna” acolo de asemenea este foarte răspîndită. Pe planeta Pămînt amăgesc conştient şi inconştient. Conştient amăgesc atunci, cînd de la aceste minciuni pot să aibă careva foloase materiale proprii, dar inconştient – atunci, cînd se îmbolnăvesc de boala, care se numeşte acolo „isterie”.

În oraşul Gob, în afară de stăpînul ceaihanei, foarte repede au început inconştient să-mi ajute încă cîteva alte fiinţe, care în acest răstimp, de asemenea ca şi stăpînul ceaihanei, au devenit fani înflăcăraţi ai născocirii mele; în curînd şi toate în general fiinţele acestei de a doua grupe de fiinţe asiatice au început pe această născocire a mea aprig s-o distribuie şi să demonstreze unul altuia, ca apărut deodată a unui „adevăr” infailibil.

Rezultatul la toate acestea a fost aceea, că acolo, în această ţară Moralpleisi, într-adevăr, nu numai că s-a micşorat jertfirea animalelor, dar şi au început chiar să se comporte cu fiinţele de alte forme cu o atîrnare de nemaiîntîlnit de bună.

Foarte repede acolo s-au început aşa curiozităţi hazlii, că mie personal, necătînd la ceea, că eu eram autorul acestei născociri, îmi era foarte greu să nu mă rîd.

S-au început curiozităţi hazlii de felul următoarelor exemple: un foarte stimat bogat negustor a oraşului Gob merge dimineaţa pe măgarul său propriu la taraba sa, dar pe drum gloata de fiinţe diverse îl trag jos de pe măgar pe acest negustor stimat şi îl bat pe el pentru aceea, că cum a îndrăznit să încalece măgarul, şi pe urmă pe măgar, pe care mergea negustorul, zisa gloată cu plecăciuni adînci în petrec acolo, unde el singur va dori.

Sau un oarecare, aşa numitul „tăietor de lemne” duce din pădure în oraş pe boii lui lemne pentru vînzare.

Gloata de orăşeni pe el de asemenea îl dau jos din căruţă şi-l bat, şi apoi aceeaşi gloată foarte gingaş deshamă boii şi-i conduce pe ei tot acolo, unde ei singuri boii doresc.

Dar dacă gloata lăsa această căruţă în aşa loc în oraş, unde ea putea încurca circulaţiei obişnuite, atunci gloata de orăşeni singură tîrîia căruţa la tîrg şi acolo o aruncau în voia soartei.

În oraşul Gob, datorită acestei născociri ale mele, foarte repede s-au format diferite complet noi obiceiuri.

Aşa, de exemplu, s-a instalat o obişnuinţă să se pună pe toate pieţele şi la intersecţia străzilor oraşului vase speciale, denumite de ei „treucă-bine-făcătoare", unde dimineţile orice locuitor a oraşului Gob arunca ale sale cele mai bune bucăţi de provizii pentru cîini şi alte fiinţe rătăcite de diferite forme, şi la răsăritul soarelui, să arunce în marea Bunătatea orice mîncare pentru fiinţele, ce se numesc „peşti".

Cel mai original totuşi din noile obiceiuri era să nu te comporţi cu sunetele, produse de glasurile fiinţelor cu două sau cu un creier de diferite forme, indiferent.

Numai de se întîmpla că auzeau ei rezultatul glasului fiinţei de orice formă, deodată ei începeau să laude numele zeilor lor în aşteptare de binecuvîntare.

Ori cîntatul cocoşului, ori hămăitul cîinelui, ori mieunatul pisicii, ori ţipătul unei maimuţe ş.a.m.d. – toate acestea întotdeauna pe ei îi predispuneau/???/.

Interesant de remarcat, că în asemenea cazuri ei nu ştiu de ce întotdeauna ridicau capurile şi priveau în sus, cu toate că conform învăţăturii lor religioase se presupunea, că a lor Dumnezeu şi ajutorii Lui există la un nivel cu ei, dar nu acolo, unde ei ridicau privirile lor şi rugăciunile.

În foarte mare măsură de nostim era să te uiţi în acele momente la fizionomiile lor.

Sunt vinovat, Măreţia dvs, – l-a întrerupt în acest timp pe Belzebut sluga lui bătrînă credincioasă Ahun, ce ascultat de asemenea cu un mare interes povestirile lui.

– Ţine-ţi minte, Măreţia dvs, de cîte ori noi singuri în acest oraş Gob cădeam pe străzile lui în genunchi în timpul ţipetelor diferitor fiinţe de orice formă?!.

La această remarcă Belzebut a spus:

– Desigur, ţin minte dragă Ahun. Cum să nu ţii minte aşa senzaţii comice!

Faptul constă în, – a continuat el, adresîndu-se deja iarăşi către Hasin, – că fiinţele planetei Pămînt sunt incredibil de trufaşe şi supărăcioase. Dacă cineva nu împărtăşeşte viziunile lor şi nu este de acord să facă acelaş lucru, pe care-l fac ele, sau dacă cineva critică manifestările lor, ei foarte şi foarte se revoltă şi se supără.

Dacă printre altele această fiinţă are careva putere, atunci ea va porunci pe acea alta, ce s-a încumetat să nu facă acelaş lucru, ca şi ea, sau să critice acţiunile ei, s-o încuie în aşa încăpere, unde de obicei sunt foarte mulţi aşa numiţii „şobolani" şi „purici".

Cîteodată supăratul, dacă el are mai multă putere fizică şi dacă pe el nu-l poate vedea alt deţinător-de-putere, mai important ca el şi cu care el nu este în relaţii foarte bune, pur şi simplu îl bate pe supărător aşa, cum după exprimarea înţeleptului nostru Molla Nasr-Edin, un oarecare Sidor a bătut odată capra lui iubită.

Foarte bine ştiind şi această latură a psihicii lor stranii, eu nu doream să-i supăr şi să atrag asupra sa mînia lor, cu atît mai mult, că în mine întotdeauna era o puternică conştientizare, că jignirea oricăror n-ar fi simţuri religioase al altuia este neplăcut pentru orice morală. Ca urmare a acesteia eu, existînd printre ei, întotdeauna mă străduiam să fac acelaşi lucru, ca şi ei, pentru a nu mă evidenţia şi cu aceasta să fiu observabil printre ei.

Apropo aici nu încurcă să remarcăm, că din cauza existentelor condiţii nenormale ale existenţei obişnuite, la iubiţii tăi, fiinţele cu trei creieri ale acestei planete stranii Pămînt, în deosebi în ultimele ale lor veacuri, într-adevăr se fac vizibile şi, prin urmare, cinstite de alţii numai acele anume fiinţe, care se manifestă nu aşa, cum se manifestă majoritatea din ei, dar cumva absurd, şi cu cît sunt mai absurde şi prosteşti manifestările ei, cu cît sunt mai meschine şi nerușinate „poznele" ei manifestate, cu atît aşa fiinţă devine mai observabilă şi vestită şi cu atît mai multe fiinţe a continentului dat şi chiar ale altor diferite continente o cunosc personal sau, cel puţin, după nume.

Şi invers, o fiinţă de treabă, care nu are manifestări absurde, cît de bună şi înţeleaptă ea nu ar fi de felul său, niciodată nu va fi pentru alte fiinţe nici vestită, nici chiar simplu observabilă.

Şi iată, băiatul meu, aceea, despre ce cu aşa rău-bucurie mi-a amintit al nostru Ahun, exact şi se părea dezvoltat acolo în oraşul Gob obiceiul să acorde importanţă glasurilor fiinţelor de diferite forme şi ca caz particular glasului aşa numiţilor „măgari", care atunci în oraşul gob nu ştiu de ce erau foarte mulţi.

Fiinţele tuturor altor forme ale acestei planete se manifestă cu glasul la un timp determinat. Aşa, de exemplu, cocoşul strică la miezul nopţii, dar maimuţa – dimineaţa, cînd ea este flămîndă ş.a.m.d. Măgarii de acolo însă urlă, cînd aceasta le trînteşte prin cap, şi de aceea glasul acestei fiinţe proaste se poate de auzit acolo în orice vreme a zilei şi a nopţii.

Acolo s-a instalat, ca să fie, cum numai răsună un sunet al glasului de măgar, toţi care l-au auzit deodată cădeau în genunchi şi dedicau rugăciuni la dumnezeul lor şi la fanii cinstiţi de ei; măgarii însă de la natură au un glas foarte tare, şi răgetul lor se aude la distanţă mare.

Şi iată, cînd noi mergeam pe străzile oraşului Gob şi vedeam, că la răgetul măgarului orăşenii cădeau în genunchi, atunci noi, ca să nu ne evidenţiem de alţii, de asemenea cădeam în genunchi, şi acest comic obicei, cum eu acum văd, şi a servit ca plăcere pentru bătrînul nostru Ahun.

Probabil tu, dragă Hasin, ai observat, cu cîtă plăcere şi mulţumire al nostru bătrîn după atîtea veacuri otrăvitor mi-a amintit despre aceasta a mea situaţie comică de atunci.

Spunînd acestea, Belzebut cu zîmbet continua mai departe povestea sa începută:

– N-ai ce spune, ce e acolo, în al doilea centru cultural a fiinţelor cu trei creieri ale planetei tale, ce locuiau atunci pe continentul Aşharh, nimicirea fiinţelor de alte forme pentru aducerea lor în jertfă aproape că a încetat, ori dacă şi mai erau acolo cazuri unice, atunci singuri fiinţele acestei grupe nemilos se răfuiau cu vinovaţii.

Cînd eu într-aşa mod m-am convins, că şi aici printre fiinţele grupei a doua a continentului Aşharh mie aşa de uşor mi-a reuşit pe mult timp să dezrădăcinez obiceiul de aducerea jertfei, eu am hotărît de aici să plec. Dar în orice caz eu am gîndit să vizitez încă şi în apropiatele puncte mari, unde locuiau fiinţele acestei grupe a doua şi am ales pentru aceasta raionul curgerii rîului „Naria-Ci".

În scurt timp după aşa hotărîre noi cu Ahun am plutit de la gura acestui rîu, am început să plutim în sus pe scurgerea lui şi ne-am convins în timpul popasurilor noastre, că în punctele mari, care erau populate de fiinţe ale acestei grupe, la ei de la fiinţele oraşului Gob deja au trecut acele noi obiceiuri şi acele concepte referitor la aducerea jertfei prin nimicirea existenţei altor fiinţe.

În sfîrşit noi am ajuns la un locuşor, numită „Arghenia", care în acele timpuri era socotită cel mai îndepărtat punct al ţării Moralpleisi.

Şi aici de asemenea exista un număr normal de fiinţe ale acestei grupe asiatice, care se ocupau în mod principal cu aceea, că dobîndeau din natură aşa numita „turcoază".

În locuşorul Arghenia eu am început, după obişnuinţă, să vizitez diferite ceaihane de-ale lor, continuînd şi aici modul meu de acţiune referitor la scopul meu principal al vizitelor de data aceasta a planetei tale de rău-augur, aşa cum acolo, din cauza distanţării acestul loc de centrul, încă n-au reuşit să treacă şi într-o măsură îndestulată să se distribuie viziunile noi şi obiceiurile ale neamurilor lor.

Cap. 21. Prima vizită a lui Belzebut în India

Belzebut a continuat să vorbească astfel: – În acest locuşor „Arghenia" eu am auzit odată într-o „ceaihană" discuţia a cîteva aşezate nu departe de mine fiinţe.

Ei vorbeau şi hotărau, cînd şi cum ei să meargă cu caravana în „Perla"

Auzindu-le discuţia, eu am înţeles, că ei doreau să îndrepte într-acolo pentru aceea, ca să schimbe „turcoazul" ce-l aveau pe aşa numitele „perle".

Aici de la sine se cere de subliniat, apropo, şi aceea, că şi perlele şi menţionatul turcoaz, la fel ca şi multe alte aşa numite „mărunţuşuri-preţioase", preferaţii tăi, cît din epocile trecute, atît şi din epoca contemporană, tare iubeau şi iubesc să le poarte pe ei cu scopul de, cum spun ei, „înfrumuseţare" a exteriorului lor. Dar după părerea mea, ei, dacă vrei să ştii, fac aceasta, desigur, instinctiv, pentru ca măcar cu aceasta să ridice, cum s-ar fi exprimat ei, – „preţul-interiorului-său-de-la-sine-de-însemnătate-mizeră".

În acea perioadă, la care se referă această povestire a mea, menţionatele perle printre fiinţele din a doua grupă asiatică era o mare raritate şi avea acolo un

mare preţ. În acelaşi timp în ţara „Perla” aceaste perle erau foarte multe şi costau ele acolo mult mai ieftin, de aceea că în acea perioadă aceste perle se dobîndeau exclusiv numai în apele, care înconjurau această ţară.

Menţionata discuţie a fiinţelor ce şedeau nu departe de mine din „ceaihană” în locuşorul „Arghenia” imediat m-a interesat, de aceea fiindcă tocmai atunci eu intenţionam să ajung în această „Perlă”, în care locuiau fiinţele cu trei creieri a continentului Aşharh din a treia grupă.

Discuţia auzită de mine atunci imediat a provocat în gîndirea mea o asociere in acel sens, că n-ar fi mai bine să merg în ţara Perla chiar de aici cu caravana mare a acestor fiinţe, în locul la aceea ca să mă întorc înapoi pe acelaşi drum către marea Bunătatea şi de acolo cu aceeaşi corabie Ocazia din nou să ajung în această ţară.

Cu toate că asemenea călătorie, apropo de spus, aproape insurmontabilă pentru fiinţele de pe Pămînt în acele vremuri, trebuia să ia mult timp, dar eu gîndeam, că calea înapoi către marea Bunătatea cu imprezivibilităţile sale va necesita, poate, nu cu mult mai puţin timp.

Dar aşa asociere a apărut atunci în gîndirea mea, în mod principal, de aceea, că eu cu mult înainte de aceasta foarte multe am auzit referitor la caracteristicile rare neobişnuite ale naturii din acele părţi ale acestei originale planete, prin care ar fi trebuit să treacă calea presupusei caravane, în urma cărei în mine era cristalizată aşa numita „curiozitate-firească”, care, primind de la cele auzite impuls spre funcţionalizare, imediat a început să dicteze prezenţei mele generale necesitatea ca să mă conving de toate personal, nemijlocit cu propriile organe receptive.

Şi iată, băiatul meu, datorită celor spuse, eu atunci intenţionat m-am alăturat de fiinţele care vorbeau şi am luat parte la judecările lor.

Ca rezultat la toate acestea eu şi Ahun tot am nimerit în componenţa caravanei lor şi peste două zile ne-am pornit cu ei la drum.

Noi am trecut atunci prin locuri cu adevărat foarte neobişnuite, neobişnuite chiar şi pentru toată natura acestei originale planete, unele părti a cărei, apropo de spus, au devenit astfel numai de aceea, că pînă la această perioadă această planetă de rău-augur deja a suportat două, aproape fără precedent în Univers, aşa numitele „perturbaţii-transapalniene”.

Chiar din prima zi noi am fost nevoiţi să mergem exclusiv în împrejurarea diferitor „creste-teritoriale” de forme neobişnuite, în componenţa lor cu conglomerate de tot felul de „minerale-intraplanetare”.

Numai după „o lună” de drum, după măsurarea lor a timpului, caravana noastră din Arghenia a nimerit în locuri, în solul cărora încă nu definitiv era distrusă posibilitatea formării de către natură a formaţiunilor planetare şi crearea condiţiilor corespunzătoare pentru apariţia şi existenţa diferitor fiinţe cu un creier sau cu două creiere.

După de tot felul de greutăţi, noi, mergînd odată într-o dimineaţă senină pe un podiş, deodată am văzut, în sfîrşit, la orizont conturul unei imense suprafeţe de apă, care cuprindea acel meleag al continentului Aşharh, care atunci se numea „Perla”.

Peste patru zile noi am ajuns în principalul punct de existenţă a fiinţelor acestui al treilea grup, pe atunci oraşul „Caiamoni”.

Stabilind acolo locul nostru permanent de existenţă, noi, adică eu şi Ahun, în primele zile numai şi făceam, că mergeam pe străzile oraşului şi urmăream manifestările specifice ale fiinţelor acestui al treilea grup în procesul existenţei lor ordinare.

N-ai ce să-i faci, scumpul meu Hassin!

Odată ce eu ţi-am povestit istoria apariţiei grupului al doilea a fiinţelor cu trei centre a continentului Aşharh, mie acum deja îmi este necesar să-ţi povestesc de asemenea istoria apariţiei şi a acestui al treilea grup.

– Neapărat povesteşte, scumpul şi dragul meu bunic! – a exclamat cu bucurie Hassin, şi de această dată el cu mare reverenţă, întinzînd mîinele în sus, sincer a pronunţat:

Să se învrednicească scumpul şi bunul meu bunic ca să se perfecţioneze cu raţiunea pînă la nivelul „Sfîntului-Anclad”!

Ne spunînd nimic la aceasta, Belzebut doar a zîmbit şi a prelungit să povestească următoarele:

– Istoria apariţiei şi acestui al treilea grup de fiinţe asiatice începe nu cu mult mai tîrziu de acea perioadă de timp, cînd familiile vînătorilor de pirmalarami de pe continentul Atlantida pentru prima dată au nimerit pe coastele mării Bunătatea şi, rămînînd acolo, au iniţiat a doua grupă a fiinţelor asiatice.

Iată în acele pentru iubiţii tăi contemporani infinit îndepărtate vremuri, şi anume, nu cu mult pînă la a doua „perturbaţie-transapalniană” cu această nefericită planetă, în prezenţa fiinţelor cu trei centre de atunci al continentului Atlantida deja au început să se cristalizeze unele urmări ale proprietăţilor organului Kundatampon, în consecinţa căruia în ei a apărut şi deja era, în rîndul altor stranii pentru fiinţele cu trei creieri necesităţi, de asemenea şi necesitatea de a purta pe ei, cum ţi-am mai spus, diferite mărunţuşuri, cum ar fi pentru înfrumuţesarea sa, şi de asemenea în calitatea unui, născocit de ei, „notoriu” aşa numitul „talisman”.

Şi iată, băiatul meu, una din asemenea „mărunţuşuri”, cît atunci pe continentul Atlandida, atît şi în timpul prezent pe alte continente ale planetei Pămînt, era şi este anume aceaste „perle”.

Pomenitele „perle” se formează în fiinţe cu un creier, care locuiesc în „saleacuriape” de asemenea şi pe planeta ta Pămînt, anume în părţile ei, numite „Hantralispana”, ceea ce în traducere în limba vorbitoare a iubiţilor tăi înseamnă „sîngele-planetei”, disponibilă în prezenta generală a oricărei planete, care slujeşte ca parte la înfăptuirea preamarelui proces cosmic comun Trogoautoegocrat, şi care se numeşte acolo, pe planeta ta „apă”.

Această fiinţă cu un creier, în care se formează pomenita „perlă”, de la început apărea în spaţii „saleacuriapne”, adică cu apă, care înconjurau Atlantida, dar degrabă, ca consecinţă a cerinţelor ridicate la menţionata perlă şi ca consecinţă de la aceea a marii distrugeri a acestor cu un creier „perlefăcătoare” fiinţe, ele în apropierea continentului Atlantida nu au mai rămas. Atunci acele fiinţe de acolo, care distrugerea la astfel de „perlefăcătoare” fiinţe şi-au făcut scop şi sens al existenţii lor, adică au început să le distrugă existenţa numai pentru aceea, ca, posedînd o parte din prezenţa lor generală, să-şi satisfacă egoismul lor absolut lipsit de raţiune, cînd în spaţiile cu apă apropiate ale continentului Atlantida aceste „perlefăcătoare” fiinţe au dispărut, au şi început să le caute în alte spaţii cu apă, treptat tot mai mult şi mai mult îndepărtîndu-se de continentul lor.

Odată, de asemeanea în timpul la aşa căutări a lor, plutele lor din pricina extinselor aşa numitor „mişcări-saleacuriane” sau, cum spun ei, „furtuni”, întîmplător au nimerit în asemenea loc, unde erau multe aşa „perlefăcătoare” fiinţe şi unde însuşi locul reprezenta mari comodităţi pentru deja însuşită de ei manieră de distrugere a lor.

Aceste spaţii cu apă, unde atunci au nimerit distrugătorii de fiinţe perlefăcătoare şi unde aceste fiinţe erau multe, tocmai şi au fost acele anume

spaţii cu apă, de care şi astăzi este înconjurat tărîmul, care se numea atunci „Perla”, iar în timpul prezent se numeşte „Indostan” sau „India”.

Menţionaţii profesionişti pămînteni cautători de perle a acelui timp, nimerind acolo întîmplător, în primele zile făceau numai că, îşi satisfăceau cu vîrf şi îndesat făcută deja inerentă prezenţei lor întrebuiţare în treaba distrugerii a astfel de fiinţe cu un creier a planetei lor. Doar mai tîrziu, cînd ei întîmplător au aflat, că pe cel mai apropiat ţinut există în abundenţă aproape totul necesar pentru existenţă obişnuită, ei au hotărît ca în Atlantida să nu să se mai întoarcă, dar să se stabilească aici pentru o existenţă permanentă.

Numai cîţiva din aceşti distrugători de fiinţe perlefăcătoare s-au întors atunci înapoi pe continentul Atlantida şi, schimbînd perle pe alte obiecte care nu erau în noul loc, şi de asemenea luînd cu ei cît familiile lor, atît şi familiile celor rămaşi acolo, au plutit din nou într-acolo.

După aceasta şi alţi din aceşti primi stabiliţi a „noii” pentru fiinţele de acolo ţări des se duceau în anterioara lor patrie pentru schimbul de perle pe obiecte necesare, şi întorcîndu-se înapoi, de fiecare dată luau cu ei încă pe cîteva fiinţe de a lor rude, semeni, sau pur şi simplu muncitori care le erau necesari în munca lor mare.

Şi iată, băiatul meu, de atunci şi această parte a suprafeţei planetei Pămînt a devenit recunoscută tuturor, pe atunci încă predominant pe continentul Atlantida existentelor fiinţe cu trei creieri, sub denumirea de „Bogatul-tărîm”.

În aşa fel, încă pînă la a doua mare nenorocire cu această planetă Pămînt, pe această parte a continentului Aşharh la fel deja existau multe fiinţe de pe continentul Atlantida, iar cînd s-a întîmplat a doua catastrofă cu planeta ta, păi multe întîmplător salvate fiinţe de pe continentul Atlantida, în special cei, care aveau deja în aceată Perlă rude şi semeni de-ai lor, au început treptat să se adune tot acolo.

Datorită aceleiaşi „fertilitate” a lor, ei şi aici treptat s-au înmulţit şi au început tot mai mult şi mai mult să colonizeze şi această parte de uscat a suprafeţei planetei lor.

La început ei acolo, în Perla, colonizau doar două anumite regiuni, şi anume zonele în jurul gurilor a două mari rîuri, care curgeau din adîncul Perlei şi se revărsau într-un imens spaţiu cu apă, exact în aşa locuri, în apropierea căror apăreau multe menţionate perlefăcătoare fiinţe.

Iar atunci cînd populaţia acolo foarte s-a mărit, ei au început să populeze de asemenea şi adîncurile acestei părţi a continentului Aşharh; dar regiunele lor favorite au rămas a fi văile acestor două rîuri.

Cînd eu pentru prima dată am nimerit în Perla, eu am hotărît ca şi acolo să-mi ating scopul prin internediul existentei acolo „havatvernoni", adică prin religia lor.

Dar s-a dovedit, că acolo la fiinţele grupei a treia a continentului Aşharh erau cîteva „havatvernoni" specifice sau religii şi că ele toate se bazau pe diferite, absolut desinestătătoare, între ele nimic comun neavînd, aşa numite „învăţături-religioase".

Avînd aceasta în vedere eu în primul rînd am început serios să studiez aceste „învăţături-religioase" existente acolo şi, cînd în timpul acestor studieri ale mele eu am stabilit, că una din ele, în temelia căreia a fost depusă învăţătura unui adevărat trimis al COMUNULUI CREATOR INFINIT al nostru, numit ulterior sfîntul Budda, are cei mai multi adepţi, şi eu mi-am dedicat atenţia predominant de a o cunoaşte pe ea.

Înainte de a continua să-ţi povestesc despre fiinţele cu trei creieri, ce locuiesc anume în această parte a suprafeţei planetei Pămînt, în opinia mea, ar trebui pînă cînd să remarc, cel puţin pe scurt, că de atunci, cum acolo la iubiţii tăi a apărut şi început să existe obiceiul de a avea „havatvernoni" specifice sau „religii", la ai au început să existe şi există în general două feluri de bază de „învăţături-religioase".

Una din ele se inventează de însuşi fiinţele cu trei creieri de acolo, în care din oarecare motiv apare funcţionalitatea psihicii, caracteristică „Hasnamuşilor", iar alt tip de învăţătură religioasă se bazează acolo pe acele detalizate instrucţiuni, chipurile care au fost propăvăduite de adevăraţi emisari de Sus, care într-adevăr, de rău de bine, se trimit de unii cei mai apropiaţi ajutori al TATĂLUI COMUN al nostru în scopul acordării fiinţelor cu trei creieri a planetei tale ajutor în munca distrugerii din prezenţa lor a urmărilor cristalizării proprietăţilor organului Kundatampon.

Acea religie, adepţii căreia erau majoritatea fiinţelor ţării Perla, cunoaşterea căreia eu mi-am dedicat atenţia şi despre care eu consider necesar acum chiar puţin să-ţi explic, a apărut acolo în felul următor.

S-a adeverit, cum eu mai tîrziu am clarificat, că cînd fiinţele cu trei creieri ale acestui al treilea grup se înmulţeau şi dintre ei au început să se formeze multe

fiinţe responsabile cu proprietăţi d-ale „Hasnamuşilor”, şi cînd astfel de fiinţe au început să se răspîndească mai mult ca de obicei printre alte fiinţe ale acestui grup idei malefice, atunci în prezenţa majorităţii fiinţelor cu trei centre al acestui al treilea grup au început să se cristalizeze o aşa deosebită proprietate psihică, care, în totalitate, deja începea să genereze factorul, ce foarte împiedica „Schimbul-de-substanţe” normal, înfăptuit de preamăritul Trogoautoegocrat cosmic general. Iată atunci, cum de odată a fost observat şi acest, de asemenea ieşit de la această planetă, regretabil rezultat, de cîţiva preasfinţiţi Indivizi şi a fost binevoit să se trimită acolo special pentru această grupă a fiinţelor de acolo un corenpunzător sfînt Individ pentru o mai mult sau mai puţin suportabilă reglare a existenţei lor fireşti în conformitate cu existenţa acestui întreg sistem solar.

Atunci şi a fost trimis către ei mai sus menţionatul sfîntul Individ, care, luînd forma corpului planetar a unei fiinţe pămîntene, a început, cum am mai spus, să se numească sfîntul Budda.

Întruchiparea menţionatului sfînt Individ cu corp planetar a fiinţei cu trei creieri pămîntene s-a înfăptuit acolo cu cîteva veacuri înaintea primei mele vizite a ţării Perla.

În acest loc al povestiririlor lui Belzebut Hassin s-a adresat lui cu cuvintele:

– Dragă bunele, tu deja de multe ori în povestirele tale foloseşti expresia „Hasnamus”. Referitor la această expresie eu pînă acum am înţeles doar, şi numai din intonaţia vocii tale şi din sunetele însăşi ale acestui cuvînt, că tu cu această expresie determini asemenea fiinţe cu trei creieri, pe care tu întotdeauna îi evidenţiezi din numărul altor în acel sens, că ei ar fi meritat un „obiectiv-dispreţ”. Fii bun, ca întotdeauna, şi explică-mi adevărata valoare şi exactul sens al acestui cuvînt.

La aceasta Belzebut cu un zînbet caracteristic lui a spus următoarele:

– Ce ţine de „tipologia” fiinţelor cu trei creieri, către care eu aplic această identificare verbală, eu la timpul cuvenit îţi voi explica detaliat, dar pînă cînd să ştii, că cu acest anume cuvînt se înseamnă oricare deja determinată prezenţă generală a fiinţelor cu trei creieri, cît a celor ce constau numai dintr-un corp planetar, atît şi a celor cu prezenţa deja întruchipată a corpurilor superioare fireşti, în care dintr-un motiv oarecare nu s-au cristalizat datele pentru impulsul Divin „conştiinţă-obiectivă”.

Spunînd în definirea cuvîntului Hasnamus numai acestea, Belzebut a continuat să vorbească aşa:

– Iată anume atunci, băiatul meu, în timpul studiilor mele detaliate a menţionatei învăţături religioase, eu am aflat de asemenea că, cînd acest sfînt Individ, definitiv întruchipat în prezenţa fiinţei cu trei creieri de acolo, a început serios să gîndească, cum să îndeplinească atribuită lui De Sus sarcină, el şi a hotărît s-o atingă prin iluminarea minţii lor.

Aici neapărat trebuie de remarcat, că în acest timp în prezenţa sfîntului Budda, cum au arătat tot acele detaliate căutări ale mele, era deja cristalizată înţelegerea foarte clară a acelui fapt, că raţionalitatea fiinţelor cu trei centre ale planetei Pămînt în procesul lor anormal de formare devine în rezultat raţionamentul, aşa numitei – „instinctosîcîietor", adică funcţionabilă numai datorită corespunzătoarelor, provenite din exterior, impulsuri. Dar, necătînd la aceasta, sfîntul Budda totuşi a hotărît atunci să-şi atingă scopul prin intermediul acestei ale lor specifice pentru fiinţele cu trei centre raţiune şi de aceea în primul rînd a început să le facă cunoştinţă raţiunii lor originale despre diferite adevăruri obiective.

La început sfîntul Budda a adunat împreună multe fiinţe conducătoare ale asestui grup şi le-a spus următoarele:

„Fiinţelor, care aveţi prezenţa asemeni ATOTCREATORULUI!

În baza unor „Atotvăzători şi Atotcinstiţi conducători a Preapreasfinţitelor Rezultate Finisate deînfăptuirea a tuturor existente în Univers" individualitatea mea a trimis către voi, ca ea să serveacă ca factor contribuitor în calea aspiraţiei fiecărui din voi să scape de urmările acelor anormale proprietăţi fireşti, care din pricina unor foarte importante general cosmice necesităţi au fost altoite în prezenţa strămoşilor voştri şi, moşdenindu-se din generaţie în generaţie, au ajuns şi la voi".

Sfîntul Budda a vorbit referitor la aceasta încă o dată, dar deja numai doar unor fiinţe de acolo, de către el însuşi „iniţiate", şi puţin mai detaliat.

A doua oară tot despre aceasta el atunci, cum s-a adeverit, s-a exprimat cu următoarele cuvinte:

„Fiinţe cu prezenţa înfăptuitoare a speranţei TATĂLUI nostru COMUN!

Aproape chiar de la începutul apariţiei neamului vostru, în procesul de existenţă normal a întregului sistem solar dat, inprevizibil s-a întîmplat o neînţelegere, ce prevestea serioase consecinţe pentru tot ce exista.

Pentru reglarea acestei universale neînţelegeri, după clarificarea unor foarte mari preapreasfinţi Indivizi, atunci au cerut de asemenea schimbări cunoscute a funcţionalizării prezenţii generale a strămoşilor voştri, şi anume, în prezenţa lor a fost altoit un oarecare organ cu proprietăţi deosebite, datorită căror totul exxterior ce se percepea de prezenţa lor întreagă şi ce se transforma pentru propria lor întruchipare, se manifesta în ei nu în conformitate cu realitatea.

Puţin mai tîrziu, cînd deja s-a stabilit o stabilitate normală a existenţei sistemului solar dat şi a dispărut necesitatea în unele intenţionat create înfăptuiri, ATOTMILOSTIVUL TATĂ COMUN al nostru nu a ezitat să dea imediat poruncă să anuleze unele măsuri artificiale şi dintre care şi extragerea din prezenţa generală a strămoşilor voştri deja organ inutil Kundatampon cu toate proprietăţile lui specifice deosebite, ce şi a fost imediat îndeplinit de corespunzătorii sfinţi Indivizi, conducători cu asemenea realizări cosmice.

După trecerea unui timp destul de lung de odată s-a aflat, că, cu toate că de menţionaţii preasfinţiţi Indivizi într-adevăr a fost eliminat din prezenţa strămoşilor voştri menţionatul organ cu toate proprietăţile lui, de către ei nu a fost prevăzut şi eliminat din prezenţa lor acel legitim succedat rezultat cosmic, care există sub denumirea „predispoziţie” şi care apare în oarecare cosmică mai mult sau mai puţin independentă prezenţă, ca urmare a repetărilor multiple în ea a acţiunilor oricărei funcţie.

Şi iată, s-a dovedit, că datorită acestei „soco-predispoziţii”, care începea să treacă prin moştenire în generaţiile viitoare, în prezenţa lor a început treptat să se cristalizeze urmările multor proprietăţi a organului Kundatampon.

Imediat ce pentru prima dată s-a aflat asemenea regretabil fapt, ce se petrecea în prezenţa fiinţelor cu trei creieri apărute pe planeta Pămînt, aici, printre voi, după Atotmolostivul acord al TATĂLUI COMUN al nostru, îndată a fost manifestat corespunzător sfînt Individ, astfel, întruchipîndu-şi prezenţa în fiinţă cu trei centre şi perfecţionîndu-se cu raţiune obiectivă în condiţiile aici deja întătite, el ar fi putut mai bine să afle şi să vă arate calea pentru eradicarea din prezenţa voastră cît deja cristalizatele consecinţe a proprietăţilor organului Kundatampon, atît şi avută „soco-predispoziţie” ereditară pentru cristalizări noi.

În acea perioadă, cînd menţionatul sfînt Individ, întruchipîndu-se în prezenţa voastră şi atingînd deja vîrsta majoratului a fiinţei cu trei creieri asemeni vouă, a început nemijlocit să conducă procesul obişnuit a existenţei fireşti a strămoşilor voştri, mulţi din ei într-adevăr s-au eliberat complet de consecinţele proprietăţilor organului Kundatampon şi cu aceasta sau dobîndeau „Existenţă" pentru sine, sau deveneau surse normale pentru apariţia prezenţelor normale de natura lor „rezultate".

Dar din cauza la aceea, că încă pînă la aceea, cînd a fost manifestat aici menţionatul sfînt Individ, lungimea existenţei voastre, datorită foarte multor deja trainic fixate anormale, de voi create, condiţii obişnuite de existenţă, era deja anormal de scurtă, atunci şi cu el – cu acest sfînt Individ – procesul sfînt de „Rascuarno" trebuia să se petreacă ca şi la voi, adică el tot ar fi trebuit să moară foarte curînd şi timpuriu, nereuşind în înregime să-şi îndeplinească destinaţia, şi de aceea aici după moartea lui treptat din nou s-a restabilit ce a fost, dintr-o parte, datorită trainic fixate anormale condiţii a existenţei fireşti obişnuite, dar din altă parte, datorită relei caracteristici a psihicii voastre, de a „sofistica".

Datorită acestei zise deosebiri a psihicii voastre, fiinţele de aici numai deja de-a doua generaţie a contemporanilor menţionatului, De sus trimis, sfînt Individ totul ce a fost explicat şi arătat de el treptat au început să le schimbe şi la urma urmei toate acestea au început total să se distrugă.

De Preasfinţitele Cele mai mari Comun-cosmice Definitive Rezultate aceeaşi întruchipare a fost efectuată încă de cîteva ori şi de fiecare dată se primeau asemănătoare consecinţe sterpe.

În perioada dată a trecerii timpului, cînd existenţa firească anormală a fiinţelor cu trei creieri a planetei Pămînt, în deosebi a fiinţelor apărute şi existente pe această parte a suprafeţei ei, care se numeşte „Perla", a început deja serios să împiedice existenţei armonioase normale al acestui întreg sistem solar, individualitatea mea trimisă De Sus printre voi pentru aceea, ca ea aici pe loc, împreună cu individualităţile voastre, să găsească căi de a scoate din prezenţele voastre, în condiţiile aici deja fixate a menţionatelor consecinţe, în prezent avute datorită nechibzuinţei unor Preapreasfinte Definitive Cosmice Rezultate"

După cele spuse sfîntul Budda de atunci şi a început, prin intermediul convorbirilor cu ei, de la început să afle singur, apoi să le explice lor, cum trebuie efectuat procesul propriu de existenţă şi în ce ordine urmează conştient să-ţi gestionezi partea pozitivă a manifestărilor părţilor inconştiente

proprii, pentru ca din prezenţa generală treptat să dispară cum deja cristalizatele consecinţe a proprietăţilor organului Kundatampon, aşa şi predispunere ereditară către el.

Cum mi-au arătat atunci tot acele studii detaliate ale mele, în acea perioadă, cînd cu psihicul interior a fiinţelor acestei părţi a suprafeţei Pămîntului conducea acest adevărat reprezentant De sus, sfîntul Budda, din prezenţa multor din ei într-adevăr din nou au început treptat să dispară spusele, foarte rele pentru ei, consecinţe.

Dar, spre regretul orcărui sfînt Individ, posedînd raţiune curată de care n-ar fi gradaţie, şi spre nefericirea fiinţelor cu trei creieri a tuturor generaţiilor următoare, apăruţi pe această planetă, datorită tot acelei deosebiri a psihicului lor de a „o face pe deşteptul", care şi pînă astăzi este una din principalele rezultate anormale stabilite acolo în condiţii de existenţă firească obişnuită, deja prima generaţie a contemporanilor acestui adevărat reprezentant De sus, sfîntul Budda, referitor tuturor indicaţiilor şi sfaturilor lui a început de asemenea să „o facă pe deştepţii" şi de data aceasta într-atît tot a „prea îndeşpeptăţit", încît pînă la fiinţele generaţiei a treia şi a patra a ajuns deja numai, ce dragul nostru Molla Nasr-Eddin determină cu următoarele cuvinte:

„Doar-informaţia-despre-mirosul-lui-specific".

Ei aceste ale lui sfaturi şi indicaţii treptat aşa le-au schimbat, că dacă, foarte neaşteptat, iarăşi ar fi venit acolo însăşi autorul lor şi pentru un motiv oarecare ar fi vrut să facă cunoştinţă cu ele, atunci cu greu el ar fi bănuit, că acele sfaturi şi indicaţii anume el însăşi le-a propăvăduit.

Aici nu se poate de a nu exprima supărarea firească referitor unui original obicei, avut de ai tăi iubiţi, care treptat după multe ale lor veacuri, în procesul lor obişnuit de existenţă, de asemenea s-a făcut pentru ei cum ar fi legitim.

Şi în cazul dat, pentru schimbarea tuturor adevăratelor indicaţii şi exacte sfaturi ale sfîntului Budda şi pentru crearea din toate acestea pentru sine un factor în plus pentru o încă mai mare diluare a psihicului lor, a servit tot acel stabilit şi deja fixat acolo obicei original.

Acest local, deja demult stabilit obicei constă în aceea, că pentru ei este suficient o mică, altă dată aproape nesimnificativă cauză, ca să înceapă să schimbe spre rău şi chiar să distrugă complet orice, în sens obiectiv, bune exterioare sau interioare, deja stabilite aşa numite „tempouri-obişnuite-de-existenţă".

Întrucît, băiatul meu, clarificarea unor detalii a apariţiei pentru cazul dat a unei mici cauze, care a servit ca bază pentu schimonosirea tuturor explicaţiilor adevărate şi indicaţiilor precise şi a acestui trimis De sus, sfîntul Budda, pot să-ţi servească ca material pentru simţirea şi înţelegerea stranietăţii psihicii fiinţelor cu trei creieri îndrăgiţi de tine, – eu îţi voi povesti despre aceasta după posibilitate mai detaliat, şi încă iţi voi explica, anume în care ordine s-a manifestat atunci menţionatul obicei, care a adus către ulterioară „tristă neînţelegere”, acea neînţelegere de atunci şi a ajuns să existe acolo şi deosebit de accentuat se manifestă şi astăzi.

Mai întîi de toate, ar trebui să-ţi spun, că despre această a lor „neînţelegere”, eu am aflat mult mai tîrziu de acea perioadă de timp, către care se referă povestirea mea dată. Ea mi s-a clarificat, cînd mie la a şasea mea coborîre pe această planetă mi-a trebuit referitor la o chestiune în privinţa sfîntului Aşiata Şiemaş, despre care eu ţie în curînd de asemenea îţi voi explica delaliat, printre altele, să aflu referitor la un fapt din realitatea acestui adevărat trimis De sus, sfînt Budda.

S-a adeverit, că fundament pentru trista „neînţelegere” au servit, cu părere de rău, veritabilile cuvinte însăşi ale sfîntului Budda, spuse de el în una din lămuririle sale.

O dată sfîntul Budda în cercul celor mai apropiaţi, iluminaţi de el însuşi, în explicaţiile sale încă foarte determinat s-a exprimat referitor la modalităţile posibile de excludere din natura lor transmise prin moştenire menţionatele consecinţe a proprietăţilor organului Kundatampon.

El atunci, printre altele, le-a spus foarte cert următoarele:

„Una dintre cele mai bune modalităţi pentru neutralizarea avutei în natura voastră predispunere spre cristalizarea concinţelor proprietăţilor organului Kundatampon este „suferinţa-intenţionată”, şi cea mai mare „suferinţă-intenţionată” în prezenţa noastră se poate primi, dacă noi ne vom impune să putem să răbdăm în raport cu noi înşine „manifestările-neplăcute-ale-altora”.

Asemenea explicaţie a sfîntului Budda iluminaţii lui cei mai apropiaţi de asemenea au răspîndit-o atunci printre alte determinate indicaţii ale lui în rîndul fiinţelor simple, iar după procesul sfînt petrecut cu el „Rascuarno” ea a început la fel să se transmită din neam în neam.

Şi iată, băiatul meu, cum ţi-am mai spus, spre nefericirea fiinţelor simple cu trei centre a acelei perioade, precum şi spre nefericirea tuturor generaţiilor

următoare chiar şi din prezent, acele fiinţe de acolo cu trei centre printre care cea de a doua şi a treia generaţie a contemporanilor sfîntului Budda, care, – datorită tot acelei deosebiri, fixată în psihicul lor deja de pe timpurile distrugerii Atlantidei, şi anume, deosebire, numită „organo-psihică-întrebuinţare-de-a-o-face-pe-deşteptul”, – au început şi referitor la acest anume sfat a sfîntului Budda „să o facă pe deştepţii” şi „să hîtrească”, iată atunci în consecinţă şi s-a fixat acolo şi de asemenea a început să treacă din neam în neam o difinită concepţie, că chiar această „răbdare” trebuie realizată numaidecît în singurătate.

În acest caz al stranietăţii psihicului iubiţilor tăi cum se exprimau atunci, aşa se exprimă şi acum în aceea, că ei nu şi-au dat seama şi nu îşi dau seama de acel evident pentru o minte mai mult sau mai puţin sănătoasă fapt, că Învăţătorul Dumnezeiesc, sfîntul Budda, sfătuindu-i să recurgă la aşa gen de răbdare, desigur, a avut în vedere, ca ei să înfăptuiască această „răbdare” anume existînd printre alte asemeni lor fiinţe, pentru aceea, ca ei cînd vor produce des în prezenţa lor asemenea sfîntă înfăptuire firească referitor la „manifestările-neplăcute” ale altor fiinţe semene, astfel în ei ar fi putut fi produs aşa numitul „Trentrudianos”, sau cum ar fi spus ei singuri, „rezultat-chimico-fizic”, ceea ce în prezenţa generală a tuturor fiinţelor cu trei centre îndeplineşte una din cele trei sfinte puteri a sfîntului firesc Triamazicamno, şi asemenea sfîntă putere în fiinţe îndodeauna devine afirmativă în raport cu toate deja avute în ei proprietăţi negative.

Şi iată, băiatul meu, de atunci, cum a început acolo să existe o oarecare menţionată înţelegere, iubiţii tăi au început să plece de la aceleaşi deja stabilite condiţii de existenţă firească, datorită căror anume şi s-a făcut interesantă predispunerea avută în prezenţa lor spre urmările cristalizării organului Kundatampon şi în asememea condiţii, cum presupunea Învăţătorul Dumnezeiesc Budda, spusa „răbdarea manifestărilor neplăcute ale altor direcţionate spre sine” numai şi putea cristaliza în prezenţa lor generală necesară pentru toate fiinţele cu trei centre în general Partcdolgdiuti, şi fără asemenea înfăptuiri intenţionate este aproape imposibilă şi această „auto-perfecţionare”.

Atunci pentru asemenea proprietăţi notorii „suferinţe” multe fiinţe cu trei creieri ale acestei planete a ta au început să plece din mediul semenilor săi sau cîte unul sau în grupuri, adică cu alţi ca şi ei de aceleaşi convingeri ca şi ale lor.

În acest scop ei chiar au început să organizeze aşezeminte speciale, unde ei deşi locuiau împreună, dar cu toate acestea organizau după posibilităţi totul în aşa mod, ca asemenea a lor „răbdări” le făceau în singurătate.

Iată anume atunci pentru prima dată şi au apărut existente şi pînă acum acolo ale lor cunoscute, aşa numite „mănăstiri”, în care şi unii moderni ai tăi iubiţi, ar fi, cum spun ei „îşi salvează sufletele”.

Deci, băiatul meu, cînd eu pentru prima dată am vizitat această Perla, majoritatea fiinţelor cu trei creieri de acolo, cum ţi-am mai spus, erau adepţii acestei religii, care şi se baza presupus pe sfaturile şi indicaţiile exacte ale sfîntului Budda, şi în fiecare din ei credinţa în această religie a lor era nemişcat de puternică.

La începutul studierii mele a subtilităţilor învăţăturii ale acestei religii locale în mine încă nu era nici o soluţie anumită, cum anume s-o folosesc pentru atingerea scopului meu, dar, cînd în timpul unui asemănător studiu eu întîmplător am aflat o foarte determinată şi inerentă tuturor adepţilor acestei religii înţelegere, apărută acolo, iarăşi din greşeală, pe baza cuvintelor proprii, într-adevăr spuse de însăşi sfîntul Budda, eu atunci imediat am hotărît, în ce fel să acţionez aici prin această de felul său „havatvernoni” sau „religie” a lor.

S-a dovedit, că sfîntul Budda în ale lui explicaţii lor despre adevărurile cosmice, printre altele, de asemenea le-a spus, că în general fiinţele cu trei creieri, existente pe diferite planete a Marelui nostru Univers, desigur, ca şi toate celelalte fiinţe cu trei centre ale Pămîntului, trebuie în rezultat să fie nimic altceva, decît o parte o acelui cel mai Mare Măreţ, care este Atotcuprinzător a întregului existent, şi temeiul acestui cel mai Mare Măreţ se află acolo, sus, pentru comoditatea măririi individualităţii întregului existent.

Acest cel mai Mare Măreţ Temei Atotcuprinzător al întregului existent, permanent se emană prin tot universul şi din particulele lui pe planete, în unele fiinţe cu trei creieri, care ating în prezenţa lor generală capacitatea de a avea propria funcţionalitate a ambelor legi de bază cosmice, „Sfînta-Eptaparaparşinoh” şi „Sfînta-Triamazicamno”, se întruchipează în aşa unitate specifică, în care Raţiunea Divină Obiectivă şi dobîndeşte numai posibilitatea concentrării şi fixării.

Dar aceasta este aşa prevăzut şi creat de al nostru TATĂ COMUN pentru aceea, ca, cînd aceste părţi a Marelui Atotcuprinzător, deja însufleţit cu Inteligenţă Divină, se va întoarce şi va fuziona iarăşi cu Marea Sursă Primară a Atotcuprinzătorului, ele – aceste părţi – ar fi compus acel Întreg, care, spre speranţele INFINITULUI UNIEXISTENTULUI COMUN, şi trebuie să înfăptuiască sensul şi tendinţele a întregului existent în tot Universul.

Mai departe sfîntul Budda, se adevereşte, lor încă le-a spus:

„Voi, fiinţe cu trei centre ale planetei Pămînt, ca avînde posibilitatea de a dobîndi în voi ambele legi sfinte cosmice de bază, aveţi o posibilitate deplină de asemenea să vă întruchipaţi cu această sfîntă parte a Marelui Atotcuprinzător a întregului existent şi s-o perfecţionaţi cu necesara Minte Divină.

Iar acest Măreţ Atotcuprinzător a Atotcuprinzătorului este şi se numeşte „sfînt Prana".

Această destul de difinită explicaţie a sfîntului Budda contemporanii lui au înţeles-o bine şi mulţi din ei au început, cum am mai spus, cu sete să tindă de la început să perceapă şi să întruchipeze în prezenţa lor particolele acestui cel mai Mare Măreţ, şi apoi cu ajutorul lui să identifice Obiectiva Divină Inteligenţă.

Şi iată, cînd a doua şi a treia generaţie a contemporanilor sfîntului Budda a început „s-o facă pe deştepţii" referitor explicaţiilor lui a adevărurilor cosmice, ei şi au „hîtrit" cu mintea lor originală şi pentru transiterea lor mai departe au fixat o ideie foarte certă despre aceea, că acest „Domnul Prana" deja începe să fie în ei deodată la apariţia lor.

Datorită acestei neînţelegeri fiinţele acestei perioade şi a tuturor generaţiilor ce urmează, de asememea şi contemporane, îşi închipuiau şi îşi închipuie, că ei fără orice Parcdolgdiuti fireşti deja sunt parte a acestui cel mai Mare Măreţ, despre care şi a explicat foarte cert personal însuşi sfîntul Budda.

Şi iată, băiatul meu, eu imediat ce am înţeles această neînţelegere şi am constatat clar, că fiinţele acestei Ţări Perla toţi fără excepţie erau convinşi, că ei deja sunt particule a însuşi „Domnului Prana", eu am hotărît imediat să folosesc această neînţelegere şi să-mi ating scopul aici prin intermediul acestei religii.

Înainte de a prelungi să vorbesc despre aceasta, neapărat trebuie încă să menţionez, că căutările mele personale detaliate referitor la această explicaţie a sfîntului Budda, şi anume, cică el ar fi spus, că fiinţele însăşi la apariţia lor deja au în ei o particulă a celui mai Mare Măreţ, destul de clar mi-au arătat, că anume aceasta el nicidecum nu ar fi putut lor să le spună.

Nu putea, căci tot acele ale mele căutări detaliate mi-au arătat, că sfîntul Budda, aflîndu-se odată în împrejurarea ucenicilor săi devotaţi, în localitatea „Sencuori", clar a spus:

Dacă în voi se cristalizează această sfîntă Prana, conştient sau inconştient din partea „Eu”-lui vostru, voi trebuie neapărat perfecţionarea raţiunii individuale a acestei totalităţi de Atomi preasfinţi s-o aduceţi pînă la gradaţia necesară; în caz contrar această cea mai sfîntă întruchipare va, schimbînd diferite înfăţişări exterioare, suferi şi se va chinui veşnic”.

Aici este interesant de remarcat, că referitor la acest fapt pe ei i-a avertizat şi alt Sfînt Individ, de asemenea un adevărat trimis De sus, şi anume, sfîntul Chirmininaşa.

Acest sfînt adevărat trimis asemenea avertizare a făcut-o cu următoarele cuvunte:

„Binecuvîntat este acel care are suflet; binecuvîntat de asemenea este şi cel care nu are; dar amar şi suferinţă celui, care va avea doar concepţia lui”.

Şi iată, băiatul meu, cînd eu în această Perlă am aflat asemenea fapt, atunci eu imediat am hotărît să folosesc această iluzie a lor pentru atingerea scopului meu.

Eu şi aici, în Perla, de asemenea, ca şi în oraşul Gob, mai întîi am inventat o adăugare detaliată la această menţionată învăţătură religioasă, şi apoi cu diferite modalităţi am început să răspîndesc această născocire a mea.

Aici în Perla, eu am început a propaga despre aceea, că sfînta Prana, despre care a explicat învăţătorul nostru Divin, sfîntul Budda, deja există nu numai în noi oamenii, dar de asemenea şi în toate alte fiinţe, care apar şi există pe planeta Pămînt.

Particula acelui Mare Măreţ Atotcuprinzător, şi anume cea mai preasfîntă Prana, chiar de la început se insuflă în fiecare formă de fiinţe de toate mărimile, cum apărute la suprafaţa însăşi a planetei, precum şi în interiorul ei, astfel şi în apă şi în atmosferă.

Aici, băiatul meu, eu trebuie cu părere de rău să menţionez, că atunci eu am fost nevoit nu o dată să accentuez, ca şi cum aceste cuvinte au fost rostite din gura proprie a sfîntului Budda.

Acele cîteva fiinţe de acolo, cu care la mine în acest timp s-au stabilit relaţii „prieteneşti” şi pe care eu am început mai întîi de toate aici să-i asigur despre această ficţiune a mea, imediat fără orice dispută nu numai că au crezut deplin în ea, dar au început apoi, desigur inconştient, foarte bine să mă ajute în propagarea acestei ficţiuni a mea de acolo.

Şi aici aceşti prieteni ai mei peste tot şi întotdeauna foarte sîrguincios şi înflăcărat le demonstrau altor, semeni lor, că aceasta este anume aşa şi nicidecum altfel nu putea fi.

Mai pe scurt, în Perla, datorită acestei ficţiuni ale mele, au început neaşteptat să se primească repede rezultatele mult dorite.

Iubiţii tăi, exclusiv datorită ficţiunii mele, într-atît şi-au schimbat atîrnarea firească către fiinţele altor forme, în cît nu numai că au încetat să le distrugă existenţa pentru cunoscutul sacrificiu, dar chiar au început foarte sincer aceste de alte forme fiinţe să le considere la fel fiinţe, ca şi ei însăşi.

Dacă aceasta s-ar fi prelungit măcar numai aşa şi aşa ar fi fost foarte bine; dar şi aici, ca şi în ţara Moralpleisi, ei, cum le este caracteristic, au început de cu rînd „s-o facă pe deştepţii" şi să manifeste diverse forme comice de „Havatvertoni" a lor.

De exemplu, numai peste un trimestru al anului lor după începerea propăvăduirilor mele, deja pe străzile oraşului Caeamoni, mai nu la orice pas se putea de văzut fiinţele de acolo, mergînd pe aşa numitele „catalige".

Iar au început ei să să meargă pe „catalige", ca întîmplător să nu strivească de orice fel insectă, anume la fel ca, cum au început a gîndi, „mică fiinţă", ca şi ei însuşi.

Mulţi din ei au început să se teamă să bea apă, care era nu numai ce luată din izvor sau rîu, deoarece ei credeau, că dacă apa se va afla mai mult timp în afara izvorului sau rîului, atunci în ea vor nimeri fiinţe mici şi ei, nevăzînu-le, pot întîmplător să înghită aceste mici „asemeni lor creaturi".

Mulţi dintre ei, din cauza aceleiaşi prudenţe, au început a îmbrăca pe feţele lor a numite „voale", ca aceste sărace mici, semene lor fiinţe, găsite în atmosferă, întîmplător să nu nimerească în gura lor sau în nasul lor ş.a.m.d. ş.a.m.d.

Din această vreme aici în Perla cum şi în oraşul Caeamoni, precum şi în împrejurimele sale au început să apară a tot posibile societăţi, scopul căror era să apere diferite forme de „fără apărare" fiinţe, cum existente printre ei, precum şi pe cele, pe care ei le numesc „sălbatice".

În toate societăţile de acest fel erau reguli, pe baza căror se interzicea nu numai distrugerea lor pentru aducerea de jertvă, dar şi folosirea corpului lor planetar pentru „prima-hrană".

E-e-eh, copilul meu!..

„Suferinţa-intenţionată-şi-munca-conştientă” şi a acestui sfînt Individ, sfîntul Budda, special pentru ei implementat cu corp planetar asemănător lor, iarăşi din pricina stranietăţii psihicului lor, de atunci plutesc pînă cînd în zadar şi încă nu au realizat nici un fel de legitim-aşteptate adevărate rezultate, dar numai au dat naştere şi pînă acum continuă să genereze acolo a tot posibile „pseudoştiinţe” de genul ce există acolo în ultima vreme sub denumirea de „ocultizm”, „teosofizm”, „spiritualizm”, „psihioanalizm” ş.a.m.d., care, la fel ca înainte, aşa şi acum sunt numai mijloace pentru „păcăleala” şi fără de acestea a psihicului lor păcălit.

Inutil de spus, că din adevărurile specificate de însăşi sfîntul Budda pînă la fiinţele timpului prezent nu a supravieţuit şi nu a ajuns nimic ferm.

Cu toate acestea, jumătatea unui cuvînt de-al lui a ajuns şi pînă la fiinţele contemporane a acestei fără asemănare planete.

Iar această jumătate de cuvînt a ajuns în felul următor:

Sfîntul Budda, printre altele, de asemenea le-a explicat fiinţelor din Perla, în ce fel şi în care parte a corpului strămoşilor lor le-a fost fixat menţionatul faimosul organ Candatampon.

El atunci le-a spus lor, că acest organ de Îngerul Luizos a fost într-un mod deosebit crescut strămoşilor lor chiar la terminaţia acelui creier, care, cum şi la strămoşii lor, aşa la ei înşuşi, e plasat de natură de-a lungul spatelui, în aşa numita „coloană vertebrală”.

Sfîntul Budda, cum eu de asemenea am constatat, a spus atunci încă, că, cu toate că proprietăţile acestui organ strămoşilor lor le-au fost complet distruse, dar formaţiunea materială a acestui organ a rămas în cea mai de jos parte a capătului acestui creier. Şi această formaţiune materială, trecînd prin moştenire din generaţie în generaţie, a ajuns şi la noi.

„Această formaţiune materială acum în voi nu contează şi ea cu timpul poate să se distrugă complet, dacă existenţa firească a voastră va merge cum se cuvine fiinţelor cu trei creieri”

Şi tocmai, cînd ei au început „s-o facă pe deştepţii” şi să inventeze oricare forme de cunoscuta „suferinţă” inventată de ei, iată anume în acest timp referitor la această denumire ei de asemenea au dat una din obişnuitele lor „tumbe”.

Şi anume, în primul rînd, aşa cum rădăcina jumătăţii a doua a acestui cuvînt întîmplător a coincis cu acel cuvînt a limbii de atunci, care însemna „reflecţie”, şi aşa cum referitor acestei formaţiuni materiale de ei a fost inventată o „modalitate”, ca ea să se distrugă mai repede, dar nu cu timpul, cum le-a spus sfîntul Budda, ei referitor şi acestei denumiri au „şmecherit” după următoarea considerare a condocatei lor minte.

Cînd acest organ era în funcţie, el, desigur, în denumirea lui a trebuit să aibă de asemenea rădăcina cuvîntului „reflecţie”. Acum, odată ce noi distrugem chiar şi baza lui materială, această denumire trebuie să se termine cu cuvîntul, rădăcina căruia înseamnă „fostul”, şi aşa cum „fostul” în limba de conversaţie a lor de atunci se pronunţa „lina”, ei a doua jumătate a acestui cuvînt au înlocuit-o şi în locul „reflecţie” au lipit menşionata „lina” şi în locul cuvîntului „Kundatampon” s-a primit „Kundalina”.

Şi iată în aşa fel o jumatate din cuvîntul „Kundatampon” s-a păstrat şi, transmiţîndu-se din generaţie în generaţie, în cele din urmă a ajuns şi pînă la iubiţii tăi contemporani, desigur cu mii de explicaţii diverse.

Chiar aşa numitele „învăţături” contemporane pentru această parte a măduvei spinării de asemenea au denumire, compusă din cuvinte foarte înţelepte cu rădăcină latină.

În timpul prezent acolo toată aşa numita „filosofie-indusă” este construită de asemenea pe acest cunoscut „Kundalini”, şi referitor acestui cuvînt există mii de diferite, nimic explicabile „foarte tainice sau explicite ştiinţe”. Iar cum învăţaţii pămînteni contemporani a aşa numitor „ştiinţe” exacte determină însemnătatea acestei părţi a măduvii spinării, asta deja, băiatul meu, e foarte mare taină.

Iar taină ea s-a făcut deoarece, cîteva veacuri în urmă această „explicaţie” fără nici un motiv de odată a intrat în aluniţa iubită a faimoasei „Şeherazada”, pe care această nemaipomenită visătoare arabă întîmplător o avea pe partea dreaptă a buricului ei delicios.

Şi acolo această „explicaţie ştiinţifică” rămîne şi pînă azi în neatinsă păstrare.

Cînd eu definitiv m-am convins, că şi acolo, în Perla, mie aşa uşor mi-a reuşit să distrug, poate pe mult timp, la fiinţele acestei grupe acest infiorator obicei, eu am hotărît acolo să nu mai rămîn, dar să mă întorc iarăşi către marea Bunătatea la corabia noastră Ocazia.

Cînd a ajuns ca noi să plecăm definitiv din această Perlă, în mine deodată a aparut intenţia de a mă întoarce nu pe drumul către marea Bunătatea, pe care am venit aici, dar pe altul, deja cu totul neobişnuit în acele timpuri.

Şi anume, am hotărît să mă întorc prin acele locuri, care în cele din urmă au început să se numească „Tibet”

Cap. 22. Prima vizită a lui Belzebut în Tibet

Datorită faptului, că calea presupusă de mine de data aceasta a fost pentru fiinţele cu trei creieri localnice din acele vremuri încă foarte neobişnuită, şi de aceea nu se putea să te bazezi pe posibilitatea să te alături la careva „caravane” de-a lor, eu a trebuit să-mi organizez propria caravană, şi eu din acea zi am început să mă pregătesc şi să procur tot ce este necesar pentru aceasta.

Eu atunci am cumpărat cîteva duzine de fiinţe patrupede, aşa numiţi „cai”, „catîri”, „măgari”, „capre ciamianane” etc., şi am angajat cîteva fiinţe cu două picioare ce-ţi plac ţie pentru îngrijirea fiinţelor enumerate mai sus şi pentru îndeplinirea lucrărilor semiconştiente pe drum la astfel de tip de mişcare.

După achiziţionarea de toate cele necesare eu însoţit de Ahun ne-am pornit la drum.

De data aceasta noi treceam prin locuri încă mai originale şi cu părţi ale naturii încă mai neobişnuite ale acestei planete de rău-augur; de asemenea de data aceasta noi ne-am întîlnit şi nimereau în vizorul nostru mult mai multe forme de fiinţe cu un creier şi cu doi creieri, care acolo îi numesc „sălbatice” şi care în acele timpuri veneau acolo din foarte îndepărtate locuri de pe continentul Aşharh, ca, cum se spune acolo, – „să vîneze” pentru obţinerea primei sale hrane esenţială.

Menţionatele fiinţe „sălbatice” erau în perioada aceea în special „periculoşi” pentru fiinţele cu trei creieri şi pentru acele forme ale fiinţelor patrupede, pe care favoriţii tăi cu „viclenia” lor specifică atunci au reuşit să-i transforme în robii săi, îi obligau să muncească exclusiv în scopul satisfacerii necesităţilor egoiste.

În deosebi de periculoase erau atunci menţionatele localnice fiinţe „sălbatice” pentru că, exact în aceeaşi perioadă în prezenţa acestor fiinţe s-a cristalizat acea funcţie deosebită, care în ei a apărut datorită de asemenea condiţiilor anormale ce erau stabilite de existenţa existenţială a fiinţelor cu trei creieri

localnice, şi despre asemenea funcţie deosebită eu, la vremea potrivită, îţi voi explica mai detaliat.

Locurile, pe care de data aceasta era drumul nostru, erau pe vremea aceea aproape inaccesibile pentru fiinţele cu trei creieri, în principal din cauza acestor fiinţe sălbatice.

Fiinţelor cu trei creieri pe vremurile celea prin aceste localităţi posibil era încă de trecut numai, cum ei spuneau, „ziua", adică cînd în atmosfera planetei lor cu elementul activ Ochidanoh se petrece procesul „Aieioiuoa".

Ziua ei puteau trece, pentru că aproximativ toate fiinţele sălbatice pămînteşti în această perioadă a poziţiei „crentonală" a planetei lor în raport cu soarele lor ce se află în starea existenţială aşa numită „somn", adică în starea de producerea automată pentru prezenţa lor a acelei energii, care este necesară pentru existenţa lor obişnuită existenţială, şi astfel de energie se generează anume la momentul acesta; aceeaşi energie se generează la fiinţele cu trei creieri invers numai atunci, cînd menţionata sfîntă caracteristică în atmosferă nu are loc, şi care vreme a diurnei ei o numesc „noapte".

Şi iată, băiatul meu, după spusa cauză fiinţelor iubite de tine în acele vremuri posibil era de trecut prin acele localităţi, după cum ţi-am spus, numai „ziua", „noaptea" era necesar de foarte multă vigilenţă şi de a utiliza toate tipurile de acoperişuri artificiale pentru protecţia de aceste fiinţe sălbatice atît pe ei înşişi, cît şi „Bunurile" sale.

În perioada poziţiei „crentonale" menţionate a planetei Pămînt, aceste fiinţe sălbatice localnice stau complet treze şi mănîncă prima lor hrană esenţială. Şi deoarece în acel moment ei erau deja adaptaţi să utilizeze pentru acest scop aproape numai corpuri planetare ce apar pe planeta lor de fiinţe slabe de alte forme, atunci ei în perioada aceasta a diurnei şi totdeauna încercau să posede o astfel de fiinţă, ca să utilizeze corpul ei planetar pentru satisfacerea acestei necesităţi.

Aceste fiinţe sălbatice de acolo, în special cele mai mici dintre ele, în aceeaşi perioadă deja au fost, desigur de asemenea datorită existente pe planeta ta condiţiilor stabilite anormale obişnuite de existenţă existenţială a fiinţelor cu trei creieri, ideal îmbunătăţit în sensul atît a inteligenţei, cît şi în viclenie, în urma căreia, în timpul la a doua cale a noastră şi în special lucrătorilor noştri în a lor semiconştientă sarcină erau nevoiţi să fie pe timp de noapte extrem de atenţi şi vigilenţi, ca să se apere atît pe ei înşişi şi fiinţele patrupede lucrătoare, cît şi merindele noastre.

În timpul nopţilor în jurul popasului nostru de obicei se forma o întreagă „adunătură” a acestor fiinţe sălbatice, veniţi aici să ca să se pricopsească cu ceva potrivit pentru prima lor hrană; aceasta „adunătură” amintea de „adunătură” fiinţelor iubite de tine în timpul, aşa numitei, „oferte” a „acţiunilor la bursa de valori” sau de „alegeri” de ei a reprezentanţilor în oricare din societăţi, în scopul comun, chipurile, de căutarea de fonduri pentru existenţa în siguranţă a fiinţelor similare lor tuturor fără deosebire a castelor notorii de acolo.

Deşi noi toată noaptea aprindeam ruguri, ce ardeau cu foarte mare foc şi foarte intimidant acţiona asupre acestor fiinţe sălbatice, şi deşi lucratorii noştri bipezi, în ciuda interdicţiei, cu ajutorul aşa numitor săgeţi otrăvite „chilinapar” distrugeau acele din aceste fiinţe, care se apropia foarte aproape de popasul nostru, nu a fost nici o noapte, ca diferiţi de acolo, aşa numiţi „lei”, „tigri” sau „hiene” nu duceau una sau mai multe fiinţe de-a noastre patrupede, şi numărul lor ca rezultat al acestora în fiecare zi se micşora.

Calea întoarsă spre marea Bunătatea, într-adevăr, ne-a luat nouă, băiatul meu, mult mai mult timp, decît acea, pe care noi ne-am dus spre Perla, dar tot ce am văzut şi am auzit noi atunci privitor la stranietăţile psihicului fiinţelor ce le iubeşti în vremea trecerii prin localităţile celea a meritat timpul în plus cheltuit de noi.

În menţionatele condiţii noi am mers mai mult de o „lună” şi, în sfîrşit, întîmplător am dat peste o mică aşezare a fiinţelor cu trei creieri, care, după ce am aflat, nu demult s-au stabilit acolo din Perla.

Aşezarea se numea „Sincratorţa”, iar cînd ulterior toată această localitate s-a populat şi acest loc a devenit punctul principal pentru toate fiinţele acestei regiuni, atunci şi toată această ţară a început să se numească cu acest nume.

Mai tîrziu denumirea acestei localităţi de cîteva ori s-a schimbat, îar în prezent se numeşte „Tibet”.

Deoarece această întîlnire întîmplătoare cu menţionatele fiinţe a coincis cu vremea apropierii nopţii, noi i-am rugat pe ei să ne dea, cum se spune acolo, „cazare peste noapte”.

Cînd ei ne-au permis să dormim după gardurile lor, noi foarte mult ne-am bucurat de noaptea liniştită ce ne aşteaptă, deoarece noi toţi, într-adevăr, foarte mult am obosit de constanta luptă cu fiinţele sălbatice şi pentru noi, în

deosebi pentru lucrătorii noştri bipezi, deja era necesară cel puţin o noapte să o petreacă în linişte.

În timpul discuţiei de seară cu aceşti colonişti ce ne-au adăpostit s-a constatat, că ei aparţineau unei secte, cunoscute atunci în Perla sub numele de „Dresor de sine", ce s-a format din numărul adepţilor exact de aceeaşi religie, care, după cum ţi-am spus deja, a fost chipurile bazată conform indicaţiilor directe ale sfîntului Budda.

Aici nu strică, apropo, să constat, că la fiinţele acestei planete este încă o particularitate, care de asemenea de mult a devenit caracteristică numai lor şi constă în, cînd la ei există o oarecare „havatvernoni" comună sau „religie", adepţii ei încep imediat să se împartă în diferite partide, fiecare din ele foarte curînd îşi creează a sa independentă, izolată, aşa numită „sectă".

Curiozitatea specifică la o astfel de particularitate constă, că acei, ce aparţin la o oarecare astfel de sectă, pe ei însuşi nu se numesc „sectanţi", deoarece ei consideră aşa denumire ofensatoare; „sectanţi" îi numesc doar fiinţele, ce nu aparţin sectei lor.

Adepţii la oarecare sectă pentru celelalte fiinţe sunt sectanţi acolo doar atîta timp cît, ei nu au „puşti" şi „corăbii", dar cînd ei dobîndesc un număr suficient de acestea, sectarismul lor deodată devine religie dominantă.

Fiinţele precum a acestei localităţi, cît şi din multe alte localităţi ai Perlei au devenit sectanţi, divizîndu-se chiar de la acea religie, învăţăturile cărui, după cum ţi-am spus deja, eu le-am studiat acolo detaliat şi care prin urmare a fost numită „Buddism".

Aceşti sectanţi, ce se numeau „Auto îmblînzitori", au apărut pe baza înţelegerii deformate a religiei buddiste, care, după cum ţi-am spus deja, a fost tălmăcită ca „suferinţă-în-singurătate".

Iată pentru ce, ca fără nici un amestec din partea altor semeni de-a lor să petreacă asupra lor menţionata cunoscută „suferinţă", aceste fiinţe, la care noi am dormit, şi s-au dus aşa de departe de ai săi.

Aşa cum, băiatul meu, tot, ce se referă la continuitorii acestei secte, ce am aflat în noaptea aceea şi am văzut în următoarea, zi, a avut asupra mea aşa o impresie deprimantă, că eu pe parcursul a mai multor veacuri de-a lor nu puteam să-mi amintesc despre totul, după cum se spune, „fără fiori" – pînă cînd eu, mult mai tîrziu, nu am înţeles cu cea mai mare claritate toate cauzele

stranietăţii psihicului acestor fiinţe favorite de tine – eu acum şi vreau să povestesc referitor la tot ce am văzut eu şi am aflat mult mai amănunţit.

Liderii acestei noi secte a religiei buddiste, cum eu atunci am aflat în timpul discuţiei nocturne, erau încă acolo, în Perla, pînă la migrarea continuitorilor acestei secte în acest loc retras, a fost inventată o „suferinţă" de o formă specială. Şi anume, ei au decis să se retragă într-o localitate greu de ajuns, ca asemenea lor altor fiinţe, ce nu aparţineau sectei lor şi care nu erau iniţiaţi în „taina" ei, să nu îi împiedice să facă asupra lor acea, de ei inventată, de formă diferită „suferinţă".

Cînd după multe căutări ei, în sfîrşit, au găsit acea localitate aproape inaccesibilă pentru locuitorii lor obişnuiţi, unde şi noi din întîmplare am ajuns, foarte potrivit pentru astfel de scop al lor, fiind deja solid organizaţi şi financiar asiguraţi, ei cu mari greutăţi s-au reinstalat acolo, împreună cu familiile lor, şi pentru prima dată l-au numit atunci, cum eu ţi-am spus deja, „Sincratorţa".

La început, pînă cînd ei se aranjau acolo, în localitatea nouă, ei între ei mai puţin sau mai mult se înţelegeau; dar cînd ei au început să înfăptuiască în realitate inventata de ei de o formă specială „suferinţă", familiile lor, în special soţiile lor, aflînd, în ce constă aceasta formă specială de suferinţă, s-au revoltat împotriva acesteia şi au făcut un mare scandal, în rezultatul căruia în mediul lor s-a petrecut o ruptură.

Menţionata ruptură dintre ei s-a petrecut nu de mult de întîlnirea accindentală cu ei, şi în acel timp, cînd noi am nimerit în acest „Sincratorţa", ei au început să migreze în alte, din nou găsite de ei localităţi, încă mai bine potrivite pentru existenţa lor separată.

Pentru o înţelegere mai clară a următoarelor, tu trebuie să cunoşti cauza principală a împărţirii dintre aceşti sectanţi.

S-a dovedit, că liderii acestei secte încă din Perla au semnat între ei o condiţie specială să plece pentru totdeauna din mediul semenilor lor fiinţe şi, să nu să se oprească pentru nimic, să obţină eliberarea sa de la consecinţele particularităţile acelui organ, despre care spunea Învăţătorul Divin, sfîntul Budda.

În condiţia lor intra, că ei vor exista în modul cunoscut pînă la terminarea lor defenitivă planetară sau, cum ei spun, pînă la moartea lor, ca astfel de formă specială de existenţă să cureţe a lor, cum ei spuneau, „sufletul" de diferite

străine depuneri, primite de el de la acel organ Kundatampon, care, după cum a spus sfîntul Budda, aveau strămoşii lor, şi, eliberîndu-se de aceste consecinţe, astfel să capete posibilitatea după cum a spus Maestrul Divin, iarăşi să se unească cu Atotcuprinzătoarea Sfînta Prană.

Cînd, cum eu deja am spus, ei după aranjarea lor au început să pună în aplicare acea inventată de ei „suferinţă" de o formă specială, şi soţiile lor, aflînd esenţa acestei suferinţe, au făcut un scandal, că mulţi din ei, nimerind sub influenţa soţiilor lor, au refuzat să îndeplinească luate asupra sa încă în Perla angajamente şi în rezultat ei s-au separat atunci în două partide independente.

Din acele timpuri, cei ce se numeau „Autoîmblînzitori", au început să aibă alt nume, dar anume, acei din Autoîmblînzitori care au rămas fideli angajamentelor luate asupra lor, au început să se numească „Ortodoxhaiproşti", iar alţii, ce au renunţat la unele luate de ei în patrie angajamente, au început să se numească „Catoşchihaiproşti".

În timpul venirii noastre în Sincratorţa acei din sectanţi care se numeau „Ortodoxhaiproşti", aveau nu departe de la iniţiala lor aşezare a lor organizată, aşa numită, „mănăstire", în care deja se petrecea pe deplin menţionata formă specială de „suferinţă".

Cînd noi după noaptea petrecută în linişte am început să ne continuăm calea, noi am trecut foarte aproape de acea mănăstire a sectanţilor religiei buddiste de credinţă „Ortodoxhaiproşti".

Şi deoarece anume în acea perioadă a zilei noi aveam obişnuinţa să facem popas pentru a hrăni lucrătorii patrupezi, de aceea noi am rugat călugării să ne permită să facem acel necesar popas sub acoperişul mănăstirii lor.

Cît de straniu n-ar fi şi fără precedent, dar fiinţele localnice, ce purtau numele de „călugări", nouă la aşa o rugăminte în acest sens obiectivă şi echitabilă de data aceasta nu ne-au refuzat şi deodată fără nici o „curajenie" şi „ossvonorovanie", devenită pentru călugării localnici din toate secolele şi de toate convingerile specifice „curajenie" şi „ossvonorovanie", ne-au permis aceasta. În acest mod noi pe neaşteptate am nimerit atunci în centrul atmosferei secretului acestui sens, astfel de latură a fiinţei de pe planeta Pămînt de la începutul apariţiei lor foarte s-au învăţat, foarte bine, să se izoleze de observaţia chiar şi a Indivizilor cu raţiune pură.

Cu alte cuvinte, ei s-au învăţat să „răsgîndească” ceva, să facă din aceasta, cum ei spun, „taină” şi această „taină” aşa să ascundă în toate modurile posibile, că chiar fiinţele cu minte pură nu pot să le dea de capăt aceste „secrete ascunse”.

Mănăstirea sectei „Ortodoxhaiproşti” a religiei buddiste ocupa foarte mult spaţiu, cu un gard bine făcut, ce proteja tot ce se afla în interior atît de fiinţe de felul lor, cît şi de fiinţele sălbatice.

În mijlocul acestui mare teritoriu îngrădit stătea o construcţie mare de asemenea foarte bine construită, care şi era partea principală a mănăstirii.

Într-o parte a acestei construcţii mari se petrecea existenţa existenţială comună, dar în a doua parte ei petreceau acele manipulări a lor deosebite, care şi era particularitatea formei de credinţă a adepţilor sectei lor şi pentru alţii era taină.

Împrejurul gardului din afară, din partea interioară, stăteau în rînd bine făcute, unul lîngă altul alipite, mici despărţituri, cum ar fi „chilii”.

Anume aceste „chilii” erau aceea, ce prezenta deosebirea dintre această mănăstire şi în general alte mănăstiri de pe planeta Pămînt.

Aceste construcţii sub forme de cutii erau din toate părţile complet erau închise şi doar în partea de jos era cîte o gaură nu mare, prin care cu mare dificultate puteai să bagi mîna.

Serveau aceste construcţii solide în formă de cutii pentru aceea, ca pentru totdeauna să închizi în ele deja fiinţele „onorate” a acestei secte, care trebuiau să se ocupe în ele cu manipularea cunoscută asupra, cum ei numesc, „sentimentelor” şi „gîndurilor” lor pînă la terminarea definitivă a existenţei lor planetare.

Iată, cînd despre aceasta au aflat soţiile „sectanţilor-Autoîmblînzitori”, ele au făcut menţionata mare „răscoală”.

În învăţătura religioasă de bază a acestei secte era explicaţie completă, cît timp şi anume care manipulări trebuie să fie produse asupra sa, ca în rezultat să meriţi să fii închis în una din ele, sigur construite „chilii”, primind o dată pe diurnă o bucată de pîine şi un mic ulcior de apă.

Cînd noi am nimerit în ograda acestei straşnice mănăstiri, toate aceste „chilii” monstruoase erau deja ocupate. Îngrijind de cei zidiţi în pereţi, adică introducerea în acele găuri o dată pe diurnă o bucată de pîine şi a unui ulcior

cu apă, cu mare veneraţie îndeplineau sectanţii-candidaţi la aceeaşi zidire în perete, care în aşteptarea rîndului lor existau pînă cînd într-o mare încăpere, situată în mijlocul teritoriului mănăstirii.

Zidiţi preferatele tale fiinţe existau în spusele celule acele monstruoase într-adevăr pînă cînd, atunci cînd viaţa lor plină de lipsuri, pe jumătate morţi de foame, nemişcaţi, existenţa lor complet nu se termina.

Cînd prietenii celor zidiţi aflau de finisarea existenţei a careva din ei, corpul planetar a lui se scotea din mormîntul improvizat şi imediat, în locul autodistrugerii în felul acesta fiinţe, era zidit altul, la fel fanat mizerabil a învăţăturii religioase înrăite; iar rîndurile acestor nefericiţi „călugări fanatici" se completau cu alţi membri a acestei secte originale, treptat ce veneau din Perla.

În Perla toţi adepţii acestei secte deja cunoşteau de existenţa acelui special şi „comod" loc pentru îndeplinirea ultimului acord a „învăţăturii-religioase", ce se baza chipurile pe „exactele" instrucţiuni a sfîntului Budda, şi în toate localităţile mari erau aşa numiţi „agenţi", care îi ajutau să ajungă acolo.

Odihnind şi hrănind lucrătorii bipezi şi patrupezi, am părăsit acest loc trist al victimelor a nefericitului organ, care, din unele motive a Indivizilor Supremi Cosmici, deoarece neapărat trebuiau atunci să altoiască în prezenţa fiinţelor cu trei creieri primare a acestei planete nefericite...

Eiiii!.. băiatul meu, am plecat noi de acolo, cum tu îţi poţi imagina clar, nu poţi spune, că cu sentimente plăcute şi gînduri vesele.

Continuînd calea noastră în direcţia mării Bunătatea, noi treceam pe lîngă forme diferite a creste tari, de asemenea cu conglomerate de minerale planetare, numai doar că au ieşit la suprafaţa planetei mult mai, probabil mult mai adînc din interior.

Aici, apropo, nu strică să spun cu referire la un fapt foarte straniu constatat de mine mai tîrziu, strîns legat de acea parte a suprafeţei planetei tale, care acum se numeşte „Tibet".

Faptul este că, în acea perioadă, cînd eu pentru prima dată am trecut prin Tibet, crestele ce erau acolo deşi de asemenea neobişnuit întreceau suprafaţa Pămîntului, dar ele nu tare se deosebeau de asemenea creste, ce se aflau atît pe continente diferite, cît şi pe acest continent Aşharh sau Asia, parte componentă a căruia era şi Tibet.

Iar cînd în timpul la a şasea şedere personală şi ultima pe planeta Pămînt eu am fost nevoit să trec din nou prin aceste locuri memorabile, atunci am şi constatat, că aceste cîteva zeci de secole toată aceaste împrejurimi aşa au ieşit din planetă, că nici alte creste de pe alte continente nici nu poate fi chiar comparată.

Acea, de exemplu principala bandă a acestei localităţi ridicate, prin care noi atunci am trecut, şi anume banda muntoasă, care fiinţele localnice le numeau „lanţuri-muntoase", în vremea aceea atît s-a ridicat din planetă, că unele creste în prezent sunt cele mai înalte din toate anormale creste a acestei „multisuferindă – fără rezultate" planetă, şi dacă să te urci pe ele, apoi, posibil, prin intermediul Tescuano se poate de „văzut în mod clar" aproape parte opusă a acestei originale planete.

Cînd pentru prima dată am constatat şi astfel de fenomen straniu, ce se petrece cu această fenomenală şi originală planetă a ta, eu de odată m-am gîndit, conform tuturor probabilităţilor şi astfel de fapt pe viitor va fi conceperea pentru apariţia a oricărei nefericiri la scară mare generalo-cosmică.

Temerea iniţială a mea a devenit foarte curînd să se intensifice din ce în ce mai mult după ce, cînd eu referitor la acest fenomen anormal în una din coloanele statisticii ce o duceam am început să observ că în fiecare deceniu care şi cînd „tresărire-planetară" pămîntească se producea în dependenţă de aceste excesiv de înalte creste tibetane.

Deşi „tresăririle-planetare" sau „cutremure" cu această planetă a ta se petrec des şi de la alte lipse de armonii din interiorul planetei, ce apar de la menţionatele cele două „perturbaţii-trensalpaniene", despre motivele cărora îţi voi explica cîndva, dar majoritatea „scuturărilor planetare" de atunci, mai ales din ultimele secole, se petrec exclusiv din cauza acestor creste extrem de înalte.

Ele apar ca urmare a faptului, că din cauza acestor extrem de multe ieşituri şi atmosfera acestei planete devine şi continuă să dobîndească în prezenţa sa la fel ieşituri excesive, deci aşa numita „sfera-plastegoclorură" a atmosferei planetei Pămînt în unele locuri a primit şi continuă să dobîndească excesiv de proeminent prezenţa materializată pentru aşa-numita „contopirea-reciprocă-a-rezultatelor-a-tuturor-planetelor-acestui-sistem", şi de aceea în timpul mişcării acestei planete, atmosfera ei în procesul, aşa-numit, „armonie-general-sistemică" a început în unele perioade ca şi cum să „agaţe" atmosferele altor planete sau comete ai aceluiaşi sistem.

Şi uite datorită la astfel de „agăţări” şi se petrece în locuri corespunzătoare în prezenţa generală a acestei ale tale planete aşa numita „tresărire planetară” sau „scuturare”.

Ţie trebuie să-ţi explic despre aceea, că originea de la astfel de cauză „tresărire planetară” în unul sau alt domeniu de prezenţa generală a planetei depinde de, ce poziţie în procesul „mişcării-generalo-sistemic-armonios” are planeta însăşi în relaţie cu alte concentraţii, ce aparţin acestui sistem dat.

Cum nu ar fi, dar dacă o astfel de anormală creştere a munţilor tibetani va continua să meargă la fel, atunci mai devreme sau mai tîrziu, mare dezastru la scară largă este inevitabil…

Cu toate acestea, atunci cînd presupusa de mine ameninţare deja va fi evidentă, atunci măriţii preasfinţiţii Indivizi cosmici fără îndoială şi referitor la aceasta vor lua la timpul cuvenit măsurile corespunzătoare.

– Permiteţi-mi, vă rog, Preasfinţenia dvs.! – astfel l-a întrerupt Ahun pe Belzebut şi repede a spus următoarele:

– Permiteţi-mi să raportez, Preasfinţenia dvs., informaţiile aflate întîmplător, referitor la creşterea acestor munţi tibetani, despre care dvs. aţi binevoit să vorbiţi numai ce.

Faptul este, – a continuat Ahun, – chiar înainte de plecarea noastră de pe planeta Carataz eu am avut norocul să mă întîlnesc cu Arhanghelul Vilouar, conducătorul sistemului nostru solar, şi Excelenţa Lui a binevoit să mă cunoască şi să vorbească cu mine.

Ţineţi minte, Preasfinţenia voastră, cînd noi am existat pe planeta „Zevnacur”, Excelenţa Lui Arhanghelul Vilouar era încă un înger simplu şi adesea ne vizita.

Şi iată, cînd Excelenţa Lui în timpul discuţiei cu mine a auzit numele acelui sistem solar, unde am fost exilaţi, el mi-a spus mie, că la ultima preapreamărită, preapreasfinţită recepţie a definitivelor întoarse înapoi Rezultatele Cosmice, un oarecare Individ, sfîntul Lama, a avut norocul în prezenţa tuturor măriţilor Indivizi să pună personal la picioarele INFINITULUI UNIEXISTENT al nostru o oarecare rugăminte referitor la creşterea anormală a careva creste la o planetă, probabil, a acestui sistem solar, şi ATOTMILOSTIVUL şi INFINITUL nostru, luînd această rugăminte, imediat a ordonat să-l trimită pe Arhanghelul Luizos în acel sistem solar, ca el,

deja fost în acel sistem solar, acolo, la faţa locului, să afle cauzele spuselor creste şi să ia măsurile corespunzătoare.

Iată de ce la momentul actual Conformitatea Lui Arhanghelul Luizos în grabă finisează lucrurile curente a lui, pentru a se deplasa acolo.

– Ei bine, bine, dragă Ahun, – a spus Belzebut şi a adăugat:

– Îţi mulţumesc pentru aceste informaţii, slavă CREATORULUI nostru! Ceea ce mi-ai spus numai ce va contribui probabil la lichidarea în prezenţa mea a neliniştii, apărută de atunci, cînd am constatat pentru prima dată creşterea anormală a munţilor din Tibet menţionaţi, şi anume preocuparea referitor la dispariţia completă din Universul nostru împreună cu această planetă drag mie ca amintire despre fără sfîrşit veneratul, peste toţi înţelepţii înţelept, Molla Nasr-Eddin.

Spunînd acestea şi a dat feţei o expresie obişnuită, Belzebut a continuat astfel:

– Pe această localitate, care la momentul actual se numeşte „Tibet", noi am continuat atunci calea noastră cu tot felul de greutăţi şi în sfîrşit am ajuns la sursele rîului, ce se numea Cheria-Ci, cîteva zile mai tîrziu navigam pe cursul lui spre marea Bunătatea şi exact am nimerit la nava noastră Ocazia.

Deşi după a treia coborîre a mea pe planeta ta Pămînt eu mult timp „personal" nu am fost pe ea, dar totuşi din cînd în cînd atent urmăream după aceşti favoriţi ai tăi prin marele Tescuano al meu.

Dar nu am fost nevoit să stau personal o lungă perioadă de timp din următoarea cauză.

Cînd ne-am întors pe planeta Mars, eu la scurt timp am fost interesat de un lucru, care fiinţele cu trei creieri ai planetei Mars în exact aceeaşi perioadă au început să producă la suprafaţa planetei sale.

Ca să înţelegi clar, ce fel de lucru acolo m-a interesat, tu trebuie neapărat să ştii, că planeta Marte, aparţinînd sistemului Ors, este pentru el în transformarea substanţelor cosmice aşa numitul „verigă-Mdnelaut", ca rezultat ea are aşa-numit „Suprafaţă-terestră-cheschestasentnă", adică o jumătate a suprafeţei ei constă din prezenţa terestre, iar a doua – din masa saleacuriapă, sau cum ar fi spus favoriţii tăi, o jumătate prezintă uscatul, chipurile un continent, iar a doua jumătate acoperită cu apă.

Şi, iată, băiatul meu, în legătură, că fiinţele cu trei creieri ai planetei Marte pentru primordiala hrană existenţială consumă exclusiv numai „prosforă” sau, cum numesc favoriţii tăi, „pîine”, ei pentru a primi astfel de „prosforă” pe partea continentală a planetei sale semănau tot timpul aşa numitul „grîu”. Astfel de grîu îi trebuie pentru aşa numitul „Djartclom-evoluţionar” umezeală o primea exclusiv din aşa numită „rouă”, de aceea în rezultat dintr-un bob de grîu se primea numai a şaptea parte procesului de relizare a sfîntului Eptaparaparşinoh, adică recolta se făcea, după cum se spune, „de-sine-şapte”.

Dar aşa fel de „înmulţire” a grîului pentru ei nu era de ajuns, iar pentru primirea lui în cantităţi mari era necesar să utilizezi prezenţa saleacuriape planetare, fiinţele cu trei centre localnice de la bun început a sosirii noastre acolo mult discutau despre, să petreacă acea saleachiriapă în cantitatea necesară din parte opusă a planetei pe partea acea a ei, unde se petrecea existenţa lor existenţială.

Cînd ei peste mulţi ani au soluţionat definitiv această întrebare şi au pregătit totul necesar pentru aceasta, ei chiar atunci cînd eu mă întorceam de pe planeta Pămînt şi au început să implementeze rezolvarea lor în acţiune, adică au început pentru petrecerea saleacuriapei să sape canale speciale.

Aceste munci, băiatul meu, erau extrem de complicate, şi fiinţele planetei Marte au inventat şi continuau să inventeze pentru îndeplinirea lor toate posibile maşinării şi dispozitive...

Printre maşinile inventate de ei şi dispozitive erau foarte multe interesante şi originale, şi eu, ca întotdeauna, interesîndu-mă de invenţii de diferite tipuri, foarte mult m-am implicat de menţionatele lucrări a fiinţelor de pe planeta Marte.

Profitînd de amabilitatea bunilor marţieni, eu aproape tot timpul am petrecut atunci la aceste lucrări şi de aceea în acea perioadă foarte rar coboram pe alte planete a sistemului solar.

Numai uneori eu zburam pentru odihnă pe planeta Saturn la Gornahur Harharh, despre care eu deja ţi-am povestit şi care a devenit în acest răstimp prietenul meu adevărat şi esenţial; datorită lui eu am devenit stăpînul la astfel de minune, ca marele meu Tescuano, care, cum am spus deja, apropia vederile îndepărtate de şapte milioane două sute optzeci şi cinci de ori.

Cap. 23. A patra aflare personală a lui Belzebut pe planeta „Pămînt”

Belzebut a continuat aşa: – A patra oară pe această planetă Pămînt eu am coborît din rugămintea prietenului meu esenţial Gornahur Harharh.

Înainte de toate trebuie să-ţi spun, că, după aceea cum eu am dat peste acest Gornahur Harharh şi am început să prietenesc cu el, eu la întîlniri, în timpul la ale noastre „schimbări-de-păreri-subiective", întotdeauna mă împărţeam cu el cu impresiile mele despre psihica stranie a fiinţelor tricentrice ale acestei planete ale tale.

În rezultatul acestor conversaţii ale noastre referitor la iubiţii tăi, la urma urmei şi el s-a interesat de ei aşa, că odată chiar foarte serios m-a rugat să-l ţin, cel puţin aproximativ, la curent cu observaţiile mele asupra lor, şi de atunci eu şi lui, de asemenea ca şi lui unchiul tău Tulian, am început să-i trimit copii a tuturor conspectelor mele referitor la deosebirile stranii ale psihicii lor.

Dar aceea, că Gornahur Harharh a fost cauza acestei ale mele coborîri, s-a scurs din următoarele.

Eu odată deja ţi-am spus, că după a treia a mea coborîre personală pe planeta ta, eu cîteodată pentru odihnă mă urcam numai pe planeta Saturn la acest prieten al meu.

Cînd eu în timpul la aşa aterizări la el m-am convins în a lui mare învăţătură, la mine odată a venit ideea să-l rog să se coboare în corabia noastră Ocazia pe planeta Marte, pentru ca acolo personal pe loc cu cunoştinţele lui să mă ajute cu utilajul detaliilor observatorului meu, construcţia finală a căreia pe acele timpuri aproape se termina.

Aici nu încurcă să remarcăm şi aceea, că dacă şi acest observator al meu mai apoi a devenit vestit şi într-adevăr cel mai bun din toate construcţiile artificiale asemănătoare în tot Universul, atunci aceasta eu, în mod principal, şi îi datorez cunoştinţelor acestui anume prieten al meu esenţial.

Şi iată atunci, cînd eu l-am rugat pe Gornahur Harharh despre aceasta, el, gîndindu-se doar puţin, mi-a dat acordul, şi noi îndată împreună am purces la discuţia, cum anume să aducem această a noastră intenţie în îndeplinire.

Faptul constă în, că drumul nostru de la planeta Saturn pînă la planeta Marte trebuia să treacă prin aşa sfere cosmice, prezenţa cărora nu coincideau cu prezenţa lui Gornahur Harharh, ca fiinţă, ce avea posibilităţi încă numai pentru existenţa obişnuită pe planetă.

Rezultatul discuţiei noastre atunci şi a fost, că în ziua următoare ajutorii lui cei mai apropiaţi au început sub conducerea lui să gătească în corabia noastră Ocazia o cameră specială şi să instaleze în ea toate posibilile unelte şi utilaje pentru producerea a astfel de substanţe, din care era compusă atmosfera planetei Saturn şi la care de natură a fost adaptată existenţa lui Gornahur Harharh.

Cînd toate amintitele pregătiri au fost terminate, noi după un Hrh-hr-hu ne-am urnit la drum în direcţia planetei Marte şi ne-am coborît cu succes acolo la casa mea.

Dar acolo, pe planeta Marte, care avea aproape la fel atmosfera ca şi pe Saturn, prietenul meu esenţial Gornahur Harharh foarte repede s-a aclimatizat şi a început să existe aproape ca pe planeta sa.

Iată în timpul aflării sale pe Marte el şi a inventat acel Tescuano sau acel, cum iubiţii tăi denumesc, „ochean", datorită căruia, în mod principal, cum eu am mai spus, observatorul meu prin urmare şi a devenit deosebit şi vestit în tot Universul.

Construitul de el Tescuano este într-adevăr minunăţia inteligenţei existente, fiindcă el măreşte pînă la şapte milioane două sute optzeci şi cinci de ori vederea concentraţiilor cosmice de departe, cum prin procesele ştiute, ce au loc cu substanţele cosmice în atmosfere, ce înconjoară aproape toate concentraţiile cosmice, aşa şi prin procesele cunoscute cu Efirnocrilno cosmic în suprafeţele dintre sfere.

Datorită acestui Tescuano eu cîteodată aveam posibilitate totală, şezînd la mine în casă pe Marte, să urmăresc aproape despre tot, ce se petrecea pe acele părţi ale suprafeţei ale altor planete ale acestui sistem solar, care în procesul aşa numitului mişcării sistemice comune se aflau în acel moment în cîmpul vizual al observatorului meu.

Şi iată, dragul meu băiat, cînd Gornahur Harharh ospeţea atunci la mine, şi noi odată observam împreună după existenţa acestor ai tăi iubiţi, unul întîmplător observat de noi fapt a servit pricina unui schimb serios de păreri dintre noi referitor la fiinţele cu trei-creieri ai acestei ale tale planete originale.

Ca urmare a acestui al nostru „schimb-de-opinii" şi a fost aceea, că eu m-am obligat să mă cobor pe suprafaţa acestei planete şi să aduc de acolo pe planeta Saturn o cantitate cunoscută de fiinţe, numite acolo „maimuţe", cu scopul

pentru ca pe ele să efectuăm careva experimente referitor observatul de noi, fapt de ne-a uimit atunci.

În acest loc al povestirii lui Belzebut lui i s-a înmînat un „leituceanbros”, adică, o placă metalică specială, pe care obişnuit se notează textul primit de undeva a efirogramelor, doar este de ajuns ca adresatul s-o puie la organul lui de primire a auzului, pentru a auzi tot, despre ce i se comunică.

Cînd Belzebut a ascultat în amintitul mod conţinutul înmînatului lui „leituceanbros”, el, adresîndu-se nepotului său, a spus:

– Vezi, băiatul meu, ce fel de coincidenţe există în Universul nostru.

Conţinutul acestei efirograme se referă exact la iubiţii tăi în legătură cu numai ce amintitele de mine „fiinţele-maimuţe” de acolo.

Ea este trimisă de pe planeta Marte şi în ea, printre altele, se comunică, că pe fiinţele cu trei creieri a planetei Pămînt iarăşi a început să le „neliniştească” aşa numita „întrebare-maimuţărească”.

Înainte de toate trebuie să-ţi spun, că în prezenţa acestor stranii fiinţe tricentrice, apărute şi ce locuiesc pe planeta Pămînt, deja de mult, din cauza, de asemenea rezultată din existenţa esenţială nenormală de acolo, s-a cristalizat şi periodic se înteţeşte în funcţionarea sa un factor straniu, ce uneori generează în prezenţa lor un „impuls-crescător”, în conformitate cu care, în perioadele acţiunii lui, ei doresc cu orice preţ să afle: ei oare au provenit de la aceste maimuţe, sau aceste anume maimuţe au provenit de la ei.

Judecînd după această efirogramă, de data aceasta aşa întrebare îi nelinişteşte mai mult pe acele fiinţe bipede de acolo, care locuiesc pe continentul, denumit „America”.

Deşi această întrebare din cînd în cînd îi nelinişteşte, dar cîteodată ea se face acolo pe mai mult timp, cum ei singur se exprimă, „interesul-zilei”.

Eu foarte bine ţin minte, că prima dată „neliniştirea-minţilor” la ei referitor la provenirea acestor anume maimuţe a apărut atunci, cînd al lor, cum ei de asemenea iubesc să se exprime, „centrul-cultural” era „Ticleamîş”.

Începutul acestei „neliniştiri-de-minţi” a servit „înţelepciunea” unui învăţat de acolo de „formaţiune-nouă”, pe nume Menitkel.

Acest Menitkel s-a făcut foarte învăţat, în primul rînd, de aceea, că a lui mătuşă fără copii era o foarte bună aşa numită „peţitoare” şi se învîrtea printre fiinţele „deţinătoare-de-putere”, şi, în al doilea rînd, datorită la aceea, că el, cînd după vîrstă s-a apropiat deja la „uşile-existenţei” a unei fiinţe responsabile, a primit de ziua sa de naştere în dar o carte cu denumirea „Conduită-pentru-bunul-ton-şi-pentru-scrierea-scrisorilor-de-dragoste”. Şi iată, fiind datorită lăsatei lui de unchiul său, fost stăpîn de „lombard”, moşteniri material foarte bine asigurat şi evident complet liber, el din plictiseală şi a scris atunci o cartea groasă ştiinţifică, în care a „înşirat-vergi-uscate” despre proveniența acestor anume maimuţe o istorie întreagă cu toate posibile „demonstraţii logice”, dar, desigur, cu aşa „demonstraţii logice”, care se pot percepe şi cristaliza numai în minţile acestor îndrăgiţi de tine ciudaţi.

Acest Menitkel a „demonstrat” atunci cu teoria lui, că aceste ai lor „maimuţe-pămîntene” provin nici mai mult şi nici mai puţin, cît de la aşa numiţii „oameni-însălbăticiţi”.

Şi altele fiinţe de acolo din acea perioadă, cum lor deja şi atunci începuse să devină caracteristic, fără orice „critică-esenţială” întru-totul au crezut acestui „nepot-al-mătuşii”, şi iată de atunci şi acest ce neliniştea atunci mintea stranie a iubiţilor tăi întrebare s-a făcut obiect de studiu şi de fantezii şi s-a menţinut aproape pînă la aşa numitul „al-şaptelea-mare-proces-planetar-de-distrugere-reciprocă”.

În acea perioadă, datorită la asemenea idee rea în instinctele majorităţii acestor nefericiţi chiar s-a fixat încă unul anormal aşa numitul „factor-dictatorial”, care în a lor prezenţă generală a început să genereze şi aşa senzaţie falsă, cică aceste fiinţe-maimuţe sunt fiinţe „sfinte”; şi aşa factor anormal, generînd amintitul impuls maliţios, trecînd din generaţie în generaţie, a ajuns la instinctul la foarte multe fiinţe chiar şi în timpul prezent.

Aşa idee falsă, apărută şi fixată acolo datorită amintitei „odrasle-de-lombard”, a existat aproximativ în decursul la două veacuri de al lor şi era parte componentă indivizibilă a minţii majorităţii din ei, şi numai diferite evenimente, scurse din amintitul proces planetar comun de distrugere reciprocă, ce a continuat aproape jumate de secol, permanent o otrăveau, şi ea, la urma urmei, complet a dispărut din prezenţa lor generală.

Dar, cînd a lor aşa numită „existenţă-culturală” s-a concentrat pe continentul numit „Europa”, şi cînd pentru boala originală de acolo „a-o-face-pe-deşteptul”, apropo de spus, deja demult căzînd sub legea cosmică de bază Eptaparaparşinoh, conform căreia ea trebuia, în sensul intensităţii, să

funcţioneze la fel cu o anumită periodicitate, - iarăşi a sosit timpul ei de manifestare de intensitate-maximă, atunci, spre întristarea fiinţelor cu trei creieri din tot Universul, iarăşi a apărut această „întrebare-maimuţărească” şi, cristalizîndu-se, din nou s-a făcut o parte din prezenţa minţii nenormale ale iubiţilor tăi, şi anume, întrebarea despre aceea, cine de la cine provine.

Impulsul pentru renaşterea acestei „întrebări-maimuţăreşti” de data aceasta a fost una, tot fiinţă „învăţată” şi, desigur, de asemenea „măreţ”, dar „învăţată” deja cu totul de „formare-nouă”, cu numele Darvin.

Şi acest „măreţ” învăţat, bazîndu-şi teoria sa pe aceiaşi logică a lor, în început să „demonstreze” cu totul contrariu la aceea, ce vorbea Menitkel, şi anume, că ei însăşi provin de la aceste doamne Maimuţe.

Referitor la realitatea obiectivă a ambelor teorii a acestor „măreţi învăţaţi” pămînteni în mine se aminteşte una din zicătorile înţelepte ale stimatului nostru Molla Nasr-Eddin, şi anume:

„Ei ambii foarte cu succes şi, desigur, nu fără participarea soartei lor norocoase, în gunoi de grajd vechi au găsit nana adevărată a incomparabilei Şaherezade”.

În orice caz să ştii şi bine ţine minte, că în decursul deja a multor secole şi această întrebare, în număr cu diferite alte de asemenea întrebări efemere, este material pentru aşa fel de gîndire, care la iubiţii tăi se socoate „manifestarea-superioară-a-minţii”.

După mine, aceşti iubiţi ai tăi ar fi primit un răspuns complet corect la aşa întrebare ce întotdeauna îi nelinişteşte, anume la întrebarea, în ce mod a apărut maimuţa, dacă ei şi la acest caz ai fi putut adecvat să folosească una din zicătorile iarăşi ale dragului nostru Molla Nasr-Eddin, care la foarte multe ocazii grăia:

„Cauza-oricărei-neînţelegeri-urmează-de-căutat-numai-în-femeie”.

Dacă ei cu aşa înţelepciune de al lui s-ar fi apropiat la rezolvarea şi a acestei întrebări „neînţelese”, atunci, probabil, şi-ar fi dat seama, în sfîrşit, de unde şi cum provin aceste pămîntene de al lor.

Ca urmare la aceea, că întrebarea despre genealogia acestor maimuţe de acolo într-adevăr e în foarte mare măsură complicată şi neobişnuită, atunci eu şi despre aceasta îţi voi lumina mintea ta după posibilitate multilateral.

Într-adevăr, nu ei au provenit de la maimuţă şi nu maimuţa a provenit de la ei, dar… cauza apariţiei acestei maimuţe este în cazul dat, cum şi în orice alte neînţelegeri de acolo, de asemenea femeia lor.

Întîi de toate trebuie să-ţi spun că specia fiinţelor-maimuţe pămîntene, ce apar acolo acum în cîteva forme exterioare diferite, pînă la a doua „perturbaţie-trensapală" de acolo în general încă nu exista, şi doar după ea şi se începe genealogia neamului lor.

Cauzele apariţiei şi a acestei fiinţe „neînţelese", ca şi cauzele tuturor altor în sens obiectiv fapte mai mult sau mai puţin serioase, ce se întîmplă pe suprafaţa acestei planete de rău-augur, sunt două, unul complet independent de altul, începuturi.

Primul dintre ei a fost tot aceeaşi neprevedere a unor Indivizi măreţi preapreasfinţi cosmici, dar al doilea a servit şi pentru cazul dat tot aceleaşi, de ei singuri stabilite, condiţii nenormale a existenţei obişnuite naturale.

Faptul constă în, că atunci cînd cu această planetă de rău-augur s-a întîmplat a doua „perturbaţie-trensapală", atunci, în afară de principalul ei continent Atlantida, în interiorul planetei au intrat încă şi multe altele suprafeţe de uscat mari şi mici şi în locul lor la suprafaţa planetei au apărut altele.

Aşa mişcări a părţilor prezenţei generale a acestei planete de rău-augur s-au întîmplat atunci în decursul la cîteva zile de acolo cu multiple cutremure de pămînt şi cu tot posibilul de aşa manifestări, care nu puteau să nu aducă groază în conştiinţa şi simţurile oricărei specii de fiinţe.

În acea perioadă anume multe din cele scăpate cu bine ca prin minune de tine iubite fiinţe cu trei creiere, împreună cu de asemenea întîmplător salvate fiinţe cu unul sau două creiere de alte forme, au nimerit pe alte suprafeţe de uscat noi formate, dar complet noi, necunoscute pentru ei locuri.

Iată atunci multe din aceste stranii fiinţe „kesceapmartine" cu trei creiere de genul activ şi pasiv sau, cum ei spun, „bărbaţi" şi „femei" au fost nevoiţi cîţiva ani de acolo să trăiască separat fără genul opus.

Înainte ca să continui să povestesc, cum toate acestea atunci s-au întîmplat, urmează să-ţi lămuresc, puţin mai în detaliu referitor la acea substanţă sfîntă, care este rezultatul final al transformaţiilor evoluţioniste a oricărei alimentaţii naturale şi se formează în prezenţa fiecărei fiinţe fără diferenţă în „sistemele-de-creieri".

Această substanţă sfîntă, ce apare în prezenţa oricăror fiinţe, aproape peste tot se numeşte „Exioehari”, dar pe planeta Pămînt iubiţii tăi o numesc „spermă”.

Datorită prevederii a Totmilostivului şi poruncii al nostru TATĂ COMUN CREATOR şi în conformitate cu îndeplinirea Naturii Măreţe această substanţă sfîntă în prezenţa oricăror fiinţe fără diferenţă de „sistematizarea-creierilor” şi „întruchiparea-exterioară” apare în mod principal pentru aceea, ca prin intermediul ei toate fiinţele conştient sau automat să execute acea parte a datoriei esenţiale, care se rezumă la prelungirea neamului său; dar în prezenţa fiinţelor cu trei creieri mai apare încă şi pentru aceea, ca conştient s-o transforme în prezenţa sa generală pentru întruchiparea corpurilor esenţiale mai mari pentru existenţa sa proprie.

Încă pînă la a doua „perturbaţie-trensapală” de acolo, care perioadă a planetei lor fiinţele moderne cu trei creieri ar fi determinat-o cu cuvintele: „pînă-la-moartea-continentului-Atlantida”, cînd în prezenţa lor deja începea să se cristalizeze diferite urmări ale proprietăţilor organului Kundatampon, în ei începea să se formeze acel impuls firesc, care prin urmare a început peste tot să guverneze.

Acel impuls se numeşte astăzi „plăcere” şi, îndestulînd-o, ei au început să existe deja aşa, cum nu se cuvine să existe fiinţelor cu trei creieri, şi anume, la majoritatea din ei eliminarea din ei a substanţei sfinte esenţiale treptat au acomodat-o numai pentru îndestularea amintitului impuls.

Şi iată, băiatul meu, ca urmare la aceea, că majoritatea fiinţelor cu trei creieri a planetei Pămînt de atunci au început procesul de aruncare din ei a acesteia, permanent formîndu-se în ei substanţă să-l producă nu în perioadele cunoscute, normal stabilite pentru fiinţe de Măreaţa Natură în conformitate cu organizarea lor, în scopul doar continuării neamului lor, şi majoritatea din ei de asemenea au încetat conştient s-o folosească pentru întruchiparea corpului său superior natural, atunci în rezultat şi s-a primit, că ei la ne-aruncarea din ei deja pe acele timpuri cu metode mecanizate, evident că trebuiau să simtă o senzaţie, numită „Sirclinimana” sau, cum ar spune acolo iubiţii tăi, aşa stare, care se determină cu cuvintele „a-fi-nu-în-apele-sale” şi care stare chiar numaidecît trebuia să fie însoţită de aşa numita „suferinţă-mecanică”.

Cumva odată, la o vorbă, tu adu-mi aminte referitor la amintitele de mine, de Natură instalate, perioade pentru procesul normal de folosire a „Exioehari” de fiinţe cu diferite „sisteme-de-creieri” în scopul continuării neamului, şi eu îţi voi lămuri aceasta detaliat.

Şi iată, ca urmare la celea spuse mai sus, dar de asemenea în virtutea la aceea, că şi ei, cum şi noi, suntem doar fiinţe „kesceapmarte” şi eliminarea normală din prezenţa lor a acesteia, inevitabil permanent formîndu-se în ei, substanţe sfinte, la folosirea ei prin intermediul sfîntului proces „Elimuarno” pentru continuarea neamului, trebuie să să producă exclusiv doar împreună cu genul opus., şi aşa cum ei nu aveau obişnuinţa s-o folosească în scopul întruchipării corpurilor superioare naturale, atunci de aceea acele întîmplător supravieţuite fiinţe de acolo cu trei creieri, anume din acei, care pe acele timpuri deja existau, cum nu se cuvine să existe fiinţelor cu trei creieri, cînd ei au fost nevoiţi în decursul la cîţiva ani de ai lor să existe fără fiinţele de genul opus, au început pentru a elimina din ei substanţa sfîntă ce se forma în ei „Exioehari” să recurgă la diferite trucuri nefireşti.

Fiinţele de „genul-masculin” au început atunci să recurgă la modurile nefireşti, numite „murdurten” şi „androperidast”, aceste nenormale metode acolo, pe planeta Pămînt, se numesc „onanism”, „pederastism” ş.a.m.d., şi aceste metode nefireşti pe ei îndeajuns îi satisfăceau.

Dar pentru fiinţele de atunci cu trei creieri de „genul-pasiv” sau cum ei le numesc – „femei”, menţionatele trucuri nefireşti s-au dovedit a fi nesatisfăcătoare îndeajuns pentru ele, şi de aceea „femeile-orfane” sărace de atunci, fiind deja şi atunci mult mai hître şi ingenioase decît bărbăţii de atunci, au început să găsească şi să înveţe fiinţe de alte forme ale acelui loc să fie „partenerii” lor.

Şi iată, după asemenea „parteneriate” în Universul nostru au început să apară şi aşa neam de fiinţe, prezentînd în sine, cum ar fi spus dragul nostru Molla Nasr-Eddin, „nici-laie-nici-bălaie”.

Referitor la posibilitatea a unui aşa combinare nenormală a două neomogene „Exioehari” pentru conceperea şi apariţia unui noi corp planetar de fiinţă, trebuie să-ţi explic încă următoarele.

Cum pe planeta Pămînt, aşa şi pe alte planete ale Universului nostru, unde numai locuiesc şi există fiinţele cu trei creieri kesceapmarte, la care formarea Exioehari, în scopul apariţiei unei noi fiinţe, numaidecît trebuie să se întîmple în prezenţa a două diferite fiinţe desinestătătoare de genuri opuse, – diferenţa de bază a sfintei Exioehari, ce se formează în prezenţa fiinţelor kesceapmartne diferite de genuri opuse, şi în „bărbat” şi în „femeie” constă în aceea, că în Exioehari, ce se formează în prezenţa fiinţelor de „genul-masculin”, participă puterea localizată sfîntă „afirmativă” sau „pozitivă” a sfintei Triamazicamno, dar pentru formarea completă a Exioehari în prezenţa fiinţelor de „genul-

feminin” participă puterea localizată sfîntă „negativă” sau „respingătoare” a aceleiaşi lege sfîntă.

Şi datorită aceleiaşi atotmilostivului prevedere şi poruncă a TATĂLUI nostru a tot ce există în Univers şi în conformitate cu înfăptuirea mamei Măreţe Natura, în timpul ştiutelor condiţii înconjurătoare şi la participarea a treia puteri localizată sfinte a sfintei Triamazicamno, anume puterea sfîntă, numindu-se „Împăcare”, combinarea acestor doua Exioehari, ce apar în două diferite de neam fiinţe desinestătătoare, şi dă, datorită procesului, denumit „procesul-sfintei-Elimuarno” şi înfăptuindu-se între genuri diferite de fiinţe, începutul pentru apariţia unei noi fiinţe.

Posibilitatea însă a acestei nenormale combinări a două diferite după neam Exioehari pentru cazul dat s-a întîmplat atunci numai datorită unei lege cosmică, ce se numeşte „rudenia-numărului-vibraţiilor-totalitare”, decurgînd datorită a doua „perturbare-trensapală” cu această planetă de rău-augur şi continuînd atunci încă să acţioneze pentru prezenţa ei generală.

Referitor la legea cosmică nu mai ce pomenită numaidecît urmează să-ţi spun acum, că ea a apărut şi a început să existe în Univers după aceea, cînd legea sfîntă de bază „Triamazicamno” a fost schimbată de CREATORUL nostru în scopul de-al neutraliza pe Geropas, şi părţile sfinte ale „Triamazicamno”, pînă la aceasta complet independente, au început a fi dependente de la forţele venite din exterior.

Cu toate acestea, şi acestă lege cosmică tu o vei înţelege complet numai atunci, cînd eu ţie, cum deja am promis, îţi voi lămuri mai detaliat referitor în general despre toate legile de bază a Genezei Lumii şi Menţinerii Lumii.

Dar pînă ce referitor la întrebarea aceasta ţine minte, că în general peste tot, pe planetele ce există normal ale Universului nostru Măreţ, Exioehari, se formează în prezenţa fiinţelor cu trei creieri, în care sunt organe de percepţie şi transformare pentru localizarea părţii sfinte aprobatoare a sfintei „Triamazicamno”, adică în prezenţa fiinţelor kesceapmartne de genul masculin, în baza numai ce pomenita lege cosmică, niciodată nu poate să se combine cu Exioehari, formată în prezenţa fiinţei kesceapmartne cu doi creieri de genul opus.

Dar în acelaşi timp Exioehari, ce se formează în fiinţa kesceapmartne cu trei creieri de „genul-feminin” cîteodată, în cazuri asemănătoare, cînd se primeşte o combinaţie deosebită a forţelor cosmice, şi începe să acţioneze pomenita lege a „vibraţiilor-înrudite-în-totalitatea-numerelor” la condiţii exterioare

cunoscute pe deplin se poate combina cu Exioehari, ce se formează în fiinţa kesceapmartne cu doi creieri de „genul-masculin”, dar numai deja în calitate de factorul activ a acestui proces înfăptuit a legii de baza sfîntă „Triamazicamno”.

Mai pe scurt vorbind, în pomeniţii ani de groază pe această planetă a ta s-a primit şi aşa un foarte rar în Univers rezultat, adică s-a primit combinarea Exioehari a două fiinţe kesceapmartne cu sisteme de creieri diferite de genuri opuse şi rezultatul la aceasta au apărut străbunicii acestor „fiinţe-neînţelese” pămîntene, acum denumite „maimuţe”, care nu le dau pace iubiţilor tăi, permanent neliniştind al lor minte stranie.

Cînd deja după pomenita perioada de acolo groaznică pe planeta ta s-a restabilit relativ procesul normal de existenţă obişnuită şi iubiţii tăi de genuri diferite au început din nou să se găsească unul pe altul şi să existe din nou împreună, atunci de atunci şi la aceste fiinţe-maimuţe continuarea speciei a început să se înfăptuiască deja printre de felul lor.

Dar aşa prelungire a neamului acestor fiinţe-maimuţe de acolo apărute nenormal se putea ulterior să continue deja între ele, fiindcă conceperea pentru apariţia primelor aşa fiinţe nenormale s-a petrecut în baza aceloraşi condiţii exterioare pomenite, datorită cărora în general se determină prezenţa viitoarei fiinţe kesceapmartne de genul activ şi pasiv.

Cel mai interesant rezultat acestui deja peste măsură manifestare nenormală a fiinţelor cu trei creieri a planetei tale este acea circumstanţă, că în timpul prezent acolo există foarte multe fiinţe-maimuţe de diferite generaţii de specii după forma exterioară, cu toate că fiecare din aceste diferite specii are asemănare foarte determinată şi exprimată a unei oarecare, şi astăzi existînd acolo, forme de fiinţă patrupedă cu doi creieri.

Aceasta aşa s-a primit ca urmare la aceea, că combinarea Exioehari a fiinţelor de acolo kesceapmartne cu trei creieri de „genul-feminin”, ce a servit începutul apariţiei străbunicilor a acestor maimuţe, s-a întîmplat atunci cu Exioehari activ a diferitor şi astăzi existente fiinţe patrupede.

Şi într-adevăr, băiatul meu, cînd mie, în perioada ultimei mele aflări personale pe planeta Pămînt, mi s-a întîmplat în timpul călătoriilor mele pe ea să mă întîlnesc cu pomenitele diferite desinestătătoare specii de maimuţe şi cînd eu din obişnuinţă, ce s-a făcut esenţa mea, observam şi după ele, eu foarte clar am constatat, că toate funcţionarea interioară şi, aşa numitele, „pozele automate” a fiecărei specie diferită de aceste maimuţe contemporane de acolo

sunt exact la fel, cum sunt în prezenţa întreagă a unei oarecare alte fiinţe normal apărute de acolo patrupede, şi chiar ale lor aşa numitele „trăsături-ale-feţei” foarte determinat sunt aceleaşi, ca şi la amintitele patrupede; dar aşa numitele „trăsături-psihice” la toate speciile diferite a acestor maimuţe de acolo complet sunt la fel şi pînă la mărunţişuri asemănătoare cu trăsăturile psihice ale fiinţelor cu trei creieri de acolo de „genul-feminin”.

În acest loc al povestirilor sale Belzebut a făcut o pauză lungă şi a început cu un zîmbet, exprimînd foarte clar ambiguitate, să-l privească pe iubitul său Hassin şi după, continuînd încă să mai zîmbească, a spus:

– În textul din efirograma numai ce primită de mine se vorbeşte încă, că aceşti iubiţi-stranii ai tăi de data aceasta, cum ar fi ca să rezolve definitiv această întrebare – cine de la cine provine, ei de la maimuţe sau maimuţele de la ei, – au hotărît chiar să facă „experimente-ştiinţifice”, şi că unii din ei deja au pe continentul „Africa”, unde locuiesc multe maimuţe, cu scopul de a aduce de acolo cantitatea necesară pentru asemenea „cercetări-ştiinţifice” de-ale lor.

Judecînd după această efirogramă, fiinţele îndrăgite de tine ale planetei Pămînt din nou fac următoarea „poznă-extraordinară” de-a lor.

În conformitate cu tot, ce eu am aflat despre ei în timpul observărilor mele, eu deja prevestesc, că aşa „experienţă-ştiinţifică”, desigur, foarte serios îi va interesa şi pe alte iubite fiinţe de-ale tale de acolo şi o oarecare perioadă ea pentru mintea lor stranie va servi material pentru dezbateri şi judecăţi.

Şi toate acestea vor fi ca lucruri normale. Ce se referă anume la „experienţa-ştiinţifică”, pe care ei presupun s-o facă cu adusele din Africa maimuţe, atunci eu pot cu încredere să spun că în viitor, în cel mai rău caz, prima ei parte le va ieşi fără îndoială „cu-slavă”.

Dar va ieşi „cu-slavă” de aceea, că singurele maimuţele, fiind fiinţe ale aşa numitului „rezultat-sîcîitor”, deja după natura lor foarte şi foarte iubesc să se ocupe cu „sîcîiala” şi fără îndoială deja peste o zi vor participa şi puternic ajuta pe aceşti iubiţi ai tăi în această „experienţă-ştiinţifică” a lor.

Referitor însă la acele fiinţe de a colo, care se gătesc să facă această „experienţă-ştiinţifică”, şi referitor la rezultatul cu rost de la această a lor „experienţă-ştiinţifică” pentru alte fiinţe cu trei creieri de acolo se poate de primit închipuire, dacă de adus aminte de adînc-înţeleapta zicală a aceluiaşi stimat de noi Molla Nasr-Eddin, în care el spune: „Deja e fericit acel tată, fiul

căruia se ocupă chiar şi cu omoruri şi jafuri şi de aceea nu are timp pe el singur să-l înveţe să se ocupe tot cu „sîcîiala”.

Da, băiatul meu, se pare eu că încă nu ţi-am spus, cine şi de ce după plecarea mea din sistemul solar Ors mă informează cîte odată cu efirograme despre evenimentele cele mai importante, ce se petrec pe diferite planete ale acestui sistem, şi, desigur, de asemenea şi despre aceea, ce se întîmplă pe planeta ta Pămînt.

Ţii minte, eu ţi-am vorbit, că prima mea coborîre personală pe suprafaţa acestei planete ale tale Pămînt s-a întîmplat din cauza unui tînăr din neamul nostru, care atunci n-a mai dorit să rămînă acolo şi s-a întors cu noi pe planeta Marte, unde mai apoi a devenit un mare bun sergent peste toate fiinţele neamului nostru, ce existau pe planeta Marte, dar acum este deja sergent peste toate în general fiinţele neamului nostru, ce există încă din diferite motive pe unele planete al acestui sistem Ors.

Deci iată, băiatul meu, cînd eu am plecat din acest sistem, eu observatorul meu renumit cu toate, ce se aflau în el, le-am dăruit anume lui; dar el ca mulţumire la aceasta mi-a promis anual după calcularea timpului pe planeta Marte să-mi raporteze despre toate evenimentele cele mai importante, care se vor întîmpla pe planetele acestui sistem.

Şi acum acest anume sergent foarte atent îmi comunică despre evenimentele cele mai importante, ce se întîmplă pe toate planetele, pe care îşi au existenţa esenţială, şi, ştiind interesul meu mare faţă de fiinţele cu trei creieri, ce locuiesc pe planeta ta Pămînt, el, cum eu acum văd, foarte se străduie să clarifice şi să-mi trimită informaţii referitor la toate acele manifestări ale lor, care pot să-mi dea şi acum posibilitatea să fiu permanent la curent cu tot procesul de existenţă firească a acestor fiinţe cu trei creieri, necătînd la aceea, că eu mă aflu acum deja inaccesibil de departe chiar şi pentru al lor gînduri uşoare.

Sergentul ce a rămas acolo a fiinţelor noastre, colectînd diferite comunicate lui informaţii referitor la fiinţele cu trei creieri ale planetei Pămînt, va afla după observările proprii ale lui după ele prin intermediul lăsat de mine lui marele Tescuano, sau va culege aceste informaţii din acele rapoarte, pe care lui, la rîndul său, le face acele trei fiinţe din neamul nostru, care au dorit să rămînă să locuiască pe planeta Pămînt şi în timpul prezent toţi trei au pe continentul „Europa” diferite afaceri solide desinestătătoare, necesare în condiţiile actuale de existenţă pentru fiecare fiinţă cu trei creieri ce există acolo.

Unul din ei ţine într-un oraş din cele mai mari un „birou-de-servicii-funerare”, al doilea – în alt oraş mare are un „birou” pentru aşa numitele „treburi-de-casătorie-şi-divorţ-şi-împerechere”, dar al treilea este proprietarul la multe făcute de el în cîteva oraşe „departamente-oficii” pentru aşa numitul „schimb-valutar”.

Cu toate acestea, băiatul meu, datorită acestei efirograme eu foarte m-am sustras de la istorioara mea primară.

Să ne întoarcem din nou la tema noastră.

Deci, în această a mea a patra aterizare pe planeta Pămînt corabia noastră Ocazia s-a coborît deja pe marea, denumită „Marea Roşie”.

Ne-am coborît deci noi pe această mare, fiindcă partea ei de apus scălda acel continent, pe care eu doream să nimeresc, anume pe continentul care se numea pe atunci „Grabonţî”, dar acum „Africa”, şi pe care şi atunci, mai mult decît pe alte părţi de tărîmuri ale suprafeţei planetei tale, locuiau fiinţele-maimuţe necesare mie, şi de aceea că această mare în acea perioadă pentru parcarea navei noastre Ocazia era special de comodă; principalul însă de aceea, că alături de ea se găsea ţara, ce se numea atunci „Nilia”, în timpul prezent se numeşte „Egipt”, unde în acea perioadă încă mai existau acele fiinţe din neamul nostru, care au dorit să rămînă să existe pe această planetă şi cu ajutorul cărora eu şi am dorit să iau maimuţe.

Şi iată, cînd noi am coborît pe marea Roşie, noi de la nava Ocazia pe „ipodrenehah” am plutit la mal şi apoi pe cămile am ajuns pînă la acel oraş, în care existau ai noştri şi care era atunci capitala viitorului Egipt.

Acest oraş-capitală se numea atunci „Fivî”.

În prima zi chiar a sosirii mele în oraşul „Fivî” una din ce exista acolo fiinţe din neamul nostru în discuţie, printre altele, mi-a spus, că fiinţele Pămîntului acestui loc au inventat un nou sistem de observare de pe planeta lor după alte concentraţii cosmice şi în timpul prezent construiesc toate necesare, pentru a înfăptui aceasta în practică, şi că comodităţile şi posibilităţile acestui nou sistem, cum toţi aici vorbesc, sunt foarte bune, şi pînă acum niciodată pe Pămînt n-au existat.

Şi cînd el a început să povestească despre toate acelea, ce singur a văzut, cum acolo spun „cu ochii proprii”, aceasta pe mine de odată tare m-a interesat, aşa cum în timpul descrierii de el a unor detalii la asemenea construcţie nouă de

acolo mie mi s-a părut, că aceste fiinţe pământene deja cum ar fi s-a găsit posibilitatea pentru înlăturarea a acelei incomodităţi, despre care în ultima vreme şi eu singur foarte mult m-am gîndit, cînd terminam construcţia observatorului meu de pe planeta Marte.

Şi de aceea eu am hotărît pe un timp să las intenţia mea primară de a mă duce de odată mai departe la sudul continentului pentru colectarea maimuţelor necesare mie, dar mai devreme să mă îndrept acolo, unde se producea pomenita construcţie, pentru ca pe loc personal să fac cunoştinţă din toate punctele de vedere şi să-mi lămuresc în ce constă faptul.

Şi iată chiar în următoarea zi după sosirea în oraşul Fivî eu, însoţit de unul din fiinţele neamului nostru, care deja avea acolo mulţi cunoscuţi, printre care era şi principalul constructor a pomenitelor construcţii, şi însoţit, desigur, de credinciosul nostru Ahun, m-am îndreptat deja pe aşa numitul „ciurteteve" în josul acelui mare rîu, care în timpul prezent se numeşte acolo „Nil".

În apropierea acelui loc, unde acest rîu se scurgea într-un spaţiu mare cu saleacuriapă, taman se termina acele construcţii artificiale, o parte a cărora pe mine atunci şi m-au interesat.

Locul în sine, pe care s-au petrecut lucrările pentru acest nou, cum ei îl numeau, „observator" şi pentru cîteva de al lor alte construcţii pentru binele existenţei fireşti, se numea atunci „Avazlin"; după cîţiva ani de acolo l-au început a numi „Caironana", dar în timpul prezent îl numesc deja simplu „împrejurimile-oraşului-Cair".

Spusele construcţii artificiale au fost începute încă demult de unul de acolo, aşa numiţii, „faraoni", cu care nume fiinţele acestui loc îşi numeau regii lor, dar în perioada aterizării mele a patra pe Pămînt şi a primei vizite ale mele a locului acesta aceste începute de ei construcţii speciale se terminau deja de nepotul lui, tot faraon.

Deşi „observatorul" ce m-a interesat încă nu era cu totul terminat, dar din el deja se înfăptuiau observări după vederea exterioară a concentraţiilor cosmice şi se studiau izvorînd din ele rezultate şi acţiunea reciprocă a acestor rezultate.

În acea perioadă pe Pămînt pe aşa fiinţe de acolo, care se ocupau cu aşa observări şi studieri, îi numeau „Astrologi".

Cînd însă ulterior acolo definitiv s-a fixat boala lor psihică, numită „a-o-face-pe-înţeleptul", datorită căreia şi aceşti a lor specialişti de asemenea şi-au

„fărîmiţat” şi s-au făcut specialişti numai pe partea de a da denumiri concentraţiilor cosmice îndepărtate, ei au început să se numească „Astronomi”.

În vederea la aceea, că diferenţa şi bunul simţ referitor la fiinţelor ce-i înconjurau printre aşa profesionali de atunci din numărul îndrăgitelor de tine fiinţe cu trei creiere şi cei din prezent, ce se ocupă chipurile cu acelaşi lucru, poate să-ţi arate, aşa de spus, „gradul-evident-de-înrăutăţire-continuă-a-cristalizării” datelor, ce dau naştere la „gîndire-logică-sănătoasă”, necesar să fie şi în prezenţa generală a acestor iubiţi ai tăi ca fiinţe cu trei creieri, anume de aceea eu găsesc bine-cuvenit să-ţi lămuresc şi să contribui ca să ai o închipuire aproximativă şi despre aşa schimbată spre rău diferenţă.

În acea perioadă aşa fiinţe pămînteşti cu trei creieri deja de vîrstă responsabilă, pe care alţii îi numeau „Astrologi”, în afară de spusele observări şi studieri a diferitor concentraţii cosmice în scopul de mai mare, cum se spune, „detaliere” a acestei verigi a ştiinţei comune, reprezentanţii cărora ei erau, îndeplineau încă cîteva alte determinate obligaţii în raport cu fiinţele asemeni lor, luate asupra lor responsabilităţi esenţiale.

În numărul responsabilităţilor lor determinate generale intra şi aceea, că ei, de asemenea ca şi ai noştri „ţirlicneri”, trebuiau oricăror perechi de îndrăgostiţi din ai lor, cum se spune, „enoriaşi”, conform tipurilor de aşa soţi, să-i sfătuie timpul şi forma proceselor sfinte „Elimuarno” în scopuri dorite şi corespunzătoare a rezultatelor lor şi, „nou-născuţii”, ei trebuiau să le compună a lor „oblechiuneriş”, adică acel anume, pe care iubiţii tăi contemporani îl numesc „horoscop”, şi după ei singuri sau înlocuitorii lor trebuiau în decursul a toată perioada, cît de formare pentru vîrsta responsabilă, atît şi pentru procesul ulterior de existenţă responsabilă, să-i îndrume şi să le dea însărcinările corespunzătoare pe baza menţionatului „oblechiuneriş” şi în baza legilor cosmice permanent de ei clarificate, ce se scurg de la acţiunea rezultatelor altor concentraţii cosmice mari asupra în general a procesului de existenţă esenţială a fiinţelor de pe orice planete.

Aşa îndrumări ale lor, şi de asemenea a lor, aşa de spus, „sfaturi de preîntîmpinare”, erau compuse din:

Cînd în prezenţa a unei oarecare fiinţe din zona lor se dizarmoniza sau doar începea să se dizarmonizeze o funcţie oarecare, atunci el se adresa la aşa astrolog din localitatea lui şi acel, pe baza făcută pentru el „oblechiuneriş” şi în baza aşteptatelor după calculele lor schimbări ce se petreceau în atmosfera lor procese, ce reieşeau la rîndul lor de la acţiunea altor planete a sistemul lor

solar, indica în care perioade determinate a mişcării crentonale a planetei lor, ce şi cum anume urmează ei să facă în raport cu corpul lor planetar! De exemplu, în ce direcţie să stai culcat, cum de respirat, care mişcări de făcut mai des, cu care tipuri de evitat discuţiile şi multe altele de acest fel.

În afară de toate acestea ei, în baza aceluiaş „oblechiuneriş", în al şaptelea an de existenţă a fiinţelor date preziceau lor corespunzătoarea pereche opusă după gen în scopul îndeplinirii una din laturile principale ale datoriei existenţiale, şi anume pentru prelungirea neamului, sau, cum ar spune iubiţii tăi, preziceau sau „soţia" sau „soţul".

Trebuie de dat dreptate iubiţilor tăi din acea perioadă, cînd existau printre ei aceşti „Astrologi", ei atunci într-adevăr foarte sever executau ordinile acestor din urmă şi conexiunile de împerechere le făceau exclusiv numai după îndrumările lor.

De aceea în acea perioadă în sensul conexiunilor de împerechere ei întotdeauna după tipurile lor răspundeau unul la altul aproape la fel, cum spusele perechi corespund peste tot pe acele planete, pe care locuiesc de asemenea fiinţele chesceapmartne.

Aceşti străvechi „Astrologi" de acolo aşa alegeri le făceau cu succes, fiindcă cu toate că şi erau foarte departe de cunoaşterea multor adevăruri „Trogoautoegocratice" cosmice, dar, cel puţin, deja foarte bine cunoşteau legile influenţei diferitor planete din sistemul lor solar la fiinţele, ce locuiesc pe planeta lor, şi anume, influenţa acestor planete asupra fiinţei cît în timpul conceperii lui pentru formarea ulterioară, atît şi pentru căpătarea deplină de ei a experienţei de trai a unei fiinţe responsabile.

Ei, avînd datorită informaţiilor, ce au trecut din neam în neam, o practică de cunoştinţe de veacuri, deja ştiau, care tipuri ale genului pasiv pot să răspundă la anumite tipuri de gen activ.

Şi datorită la toate acestea perechile, unite după a lor îndemnuri, aproape întotdeauna se dovedeau a fi potriviţi unul altuia, dar nu asemenea, cum aceasta se întîmplă acum în timpul prezent, şi anume: ei conectează perechile de soţi după tip că aproape niciodată unul altuia nu corespund, ca urmare la aceasta acolo acum în continuarea existenţei totale a asemenea soţi aproape jumătate din a lor, cum ei spun, „viaţă-interioară" se cheltuie numai pe aceea, ce al nostru stimat Molla Nasr-Eddin în unul din aforismele sale exprimă cu următoarele cuvinte:

„Ce fel de soţ bun este el, sau ce fel de soţie bună este ea, dacă toată lumea interioară a unuia sau altuia nu este ocupată permanent cu „roaderea-jumătăţii-sale”.

În orice caz, băiatul meu, dacă acolo ar fi continuat să existe aşa „Astrologi”, atunci probabil, datorită practicii lor de mai departe, existenţa fiinţelor acestei planete nefericite treptat ar fi ajuns în timpul prezent pînă la aceea, că cel puţin în relaţiile familiale ea era să fie puţin asemănătoare cu existenţa fiinţelor asemănătoare de pe alte planete ale Universului nostru Măreţ.

Dar ei şi această bună instalare în procesul existenţei lor, ca şi toate alte realizări bune, nereuşind chiar încă cum trebuie s-o utilizeze, de asemenea au „trimis-o-la-porcul-mîncăcios” a stimatului nostru Molla Nasr-Eddin.

Aşa „Astrologi” de-ai lor, cum de obicei acolo se întîmplă, de asemenea au început treptat să se mărunţească, dar apoi şi complet, cum se spune, s-au „înăduşit cu totul”.

După desfiinţarea completă printre ei a acestor „Astrologi”, în locul lor au apărut alţii şi în acest domeniu profesionali, dar deja din numărul fiinţelor „învăţate-de-formare-nouă”, care cum ar fi început să urmărească şi să studieze de asemenea rezultatele ce izvorau de la diferite concentraţii cosmice mari şi a lor influenţa asupra existenţei fiinţelor a planetei lor; dar pe aceşti profesionali fiinţele de rînd din jur, în curînd după ce au observat, că aceste ale lor „observaţii” şi „studieri” se rezumă doar numai la aceea, ca să născocească nume diferitor, ce lor nu le spun nimic, stele şi planete îndepărtate, ce există cu miliardele în Univers, şi încă cică să măsoare cu una cunoscută de ei metodă, ce este taină profesională a lor, distanţa dintre acele puncte cosmice, pe care ei le văd de pe planeta lor prin „jucăriile-copilăreşti”, denumite de ei de asemenea „telescop”, au început pe ei, cum eu ţi-am spus deja, să-i numească „Astronomi”.

Acum, băiatul meu, îndată ce noi am început să vorbim şi despre aceşti „ultra-fantezişti” moderni, atunci nu încurcă din nou, imitînd forma de gîndire şi exprimarea prin cuvinte a învăţătorului nostru drag Molla Nasr-Eddin, de asemenea „luminos” de luminat respectata lor valoare de iubiţii tăi.

În primul rînd să ştii referitor la acel „ceva” cosmic obişnuit, care este îndeplinit şi pentru aceşti anume tipare pămîntene şi care în general întotdeauna singur de la sine se îndeplineşte pentru orice unitate cosmică şi serveşte pentru fiinţele cu inteligenţă obiectivă aşa numitul „început-de-

pornire” pentru închipuirea în scopuri de clarificare a sensului şi valorii a rezultatului cosmic dat.

Acest „ceva” anume, servind ca „început-de-pornire” pentru recunoaşterea valorii la aşa tipuri pământene moderne, sunt ei singuri, desigur, inconştient denumire dată de ei hărţii „înţeleapte”, care se numeşte „harta-inventarului-spaţiului-ceresc”.

Nu ne este necesar să facem oricare alte deducţii logice din acest special pentru ei înfăptuit „început-de-pornire”, e de ajuns doar de spus, că în sine denumirea hărţii lor arată, că înscrisele pe ea însemnări nicicum nu pot fi de alt fel, decît doar relative, fiindcă de pe suprafaţă planetei lor avînd doar numai acele posibilităţi, de care ei dispun, ei pot, chiar şi sfărîmînd a lor „capuri-onorabile” asupra născocirii denumirilor şi asupra calculărilor a diferitor feluri de măsurări, să vadă doar acele stele şi planete, pe care spre fericirea lor nu foarte repede îşi schimbă calea căderii lor în raport cu planeta lor şi cu aceea le dau posibilitatea în decurs de mult timp, desigur, comparativ cu scruta durată a vieţii lor, să le urmărească şi, cum ei trufaş se exprimă, „să-marcheze-poziţia-lor”.

În orice caz, băiatul meu, cum n-ar fi treaba cu rezultatele activităţii şi a acestor reprezentanţi moderni ai „ştiinţei” a iubiţilor tăi, tu, mă rog, nu te supăra pe ei. Ei dacă şi nu aduc nici un folos iubiţilor tăi, dar în schimb şi nu le fac lor nici un rău.

Doar trebuie de asemenea şi ei să se ocupe cu ceva anume!

Nu în zadar ei poartă ochelari de producţie germană şi halate speciale, cusute în Anglia.

Şi lasă-i, lasă-i să se ocupe cu aceasta! Creatorul e cu ei!

De altfel şi ei, ca majoritatea de alţi stranii de acolo, de asemenea ocupîndu-se, cum acolo se vorbeşte, cu „materii-superioare”, se vor ocupa cu „dirijarea-luptei-cinci-contra-la-unul”.

Dar deja la toţi e cunoscut, că fiinţele, ce se ocupă cu această treabă, întotdeauna emană vibraţii foarte dăunătoare pentru cei din jurul lor fiinţe asemeni.

Dar, ajunge! Să-i lăsăm în pace şi pe aceşti „sîcîitori” moderni pământeni de acolo şi să continuăm tema noastră concretă întreruptă.

Dar eu mă gîndesc, băiatul meu, înainte ca să continui mai departe să-ţi lămuresc despre pomenitul observator şi despre alte construcţii ridicate acolo spre binele existenţei fireşti, deoarece, că aşa „posibilitate-conştientă", exprimată în crearea de aşa nemaipomenite cît pînă la acea perioadă, atît şi după, construcţii artificiale, martorul cărora eu atunci am devenit, era tot rezultatul succeselor fiinţelor-membre ale comunităţii ştiinţifice Ahldan, formată încă pe continentul Atlantida pînă la a doua nefericire pămîntească, va fi foarte oportun, dacă eu apriori îţi voi povesti, măcar pe scurt, istoria apariţiei acolo a aşa într-adevăr măreaţă comunitate de ştiinţă, alcătuită din fiinţe obişnuite cu trei creieri, cum atunci pe continentul Atlantida era spusa „comunitate ştiinţifică Ahldan".

Despre aceasta numaidecît urmează să-ţi fac cunoştinţă de aceea, că în timpul explicaţiilor mele de mai departe referitor la aceste fiinţe îndrăgite de tine cu trei creieri a planetei Pămînt, mie, după toată probabilitatea, îmi va trebui nu odată să amintesc referitor la această comunitate de fiinţe-savanţi de acolo.

Istoria apariţiei şi existenţei atunci pe continentul Atlantida acestei comunităţi trebuie ţie de povestit încă şi pentru aceea, ca tu să ai închipuire de asemenea şi despre aceea, că dacă şi acolo, pe acea planetă, de careva anume fiinţe cu trei creieri, datorită Partdolgdiuti fireşti, adică datorită muncii lor conştiente şi suferinţelor de bună voie, ceva anume se atinge, atunci pe lîngă aceea, că aşa succese se folosesc de ei singuri spre binele „traiului" propriu, cunoscuta parte din ele, cum şi la noi, prin moştenire trece şi se face proprietate a moştenitorilor nemijlociţi.

Aşa ce există şi acolo rezultat legitim tu poţi întrezări din aceea, că deşi la sfîrşitul existenţei continentului Atlantida deja începeau să se instaleze condiţii nefireşti a existenţei obişnuite de trai, dar după a doua mare nenorocire au început să se înrăutăţească cu aşa paşi, că în curînd definitiv au „boţit" orice posibilitate de a se manifesta avute şi în ei posibilităţi, caracteristic să fie în prezenţa oricăror fiinţe cu trei creieri, aceste ale lor „succese-ştiinţifice", fie chiar şi parţiale, dar totuşi puteau mecanic să treacă după moştenire la a lor urmaşi îndepărtaţi nemijlociţi.

Înainte de toate trebuie să-ţi spun, că această anume istorie de apariţie şi existenţă a comunităţii ştiinţifice „Ahldan" personal mie mi-a devenit cunoscută datorită unui aşa numit „Teleoghinuara", de care sunt în atmosferă de asemenea şi acestei planete Pămînt.

Tu probabil încă exact nu ştii, ce-i aceasta „Teleoghinuara”, şi de aceea stăruite să transformi în părţile corespunzătoare ale prezenţei tale generale informaţia şi despre aşa înfăptuire cosmică.

„Teleoghinuara” – acestea sunt ideile sau gîndurile materializate, care după apariţia lor încep să existe aproape veşnic în atmosfera acelei planete, pe care ele au apărut.

„Teleoghinuara” se poate forma de la aşa calitate de contemplare existenţială, de care au şi pot să îndeplinească numai fiinţele cu trei creieri, ce s-au întruchipat în prezenţa lor cu corpul superior existenţial şi aducînd perfecţiunea minţii a acestei părţi superioare pînă la gradul sfînt de „Martfotaie”.

Dar un rînd crescător în aşa mod de idei existente materialiste, referitor la un oricare eveniment, se numeşte „bandă-corcaptilă-mentală”.

Pomenitele „benzi-corcaptile-mentale”, care se referă la istoria apariţiei comunităţii Ahldan, cum eu am determinat deja mult mai tîrziu, au fost, cum s-a dovedit, intenţionat fixate de unul, acum sfînt, „Individ-veşnic” Asuailonom, învelit în prezenţa generală a unui asemenea corp, apărut pe planeta ta exact pe continentul Atlantida cu numele de Tetetos şi a existat acolo cu patru veacuri pînă la a doua mare de acolo „perturbaţie-transapală”.

Aşa „benzi-corcaptile-mentale” niciodată nu vor fi distruse pînă cînd există planeta aceasta, ce se găseşte în aşa numitul „tempoul-mişcării-apariţiei-primordiale”, şi ele nu riscă nici un fel de transformări nici de la orice pricini cosmice, la care periodic sunt supuse toate alte fiinţe cosmice şi cristalizări cosmice.

Să perceapă şi să conştientizeze textul din astfel de „benzi-corcaptile-mentale”, cît timp nu ar trece, poate orice fiinţă tricentrică, în prezenţa căreia a fost căpătată putinţa de a da în existenţa firească „contemplare-surptacalcniană”.

Şi iată, băiatul meu, referitor la detaliile apariţiei acolo a comunităţii Ahldan eu singur am aflat parţial din textul din numai ce menţionata "Teleoghinuara" şi parţial datorită multor date, ce mi-au fost cunoscute cu mult mai tîrziu, şi anume atunci cînd eu, interesîndu-mă şi de aşa factor de mare importanţă de acolo, am început să fac cercetări detaliate obişnuite personale.

Conform textului menţionatei "Teleghinuara" şi a datelor aflate de mine mai tîrziu, mi-a fost clar şi cunoscut determinat, că această comunitate ştiinţifică

Ahldan, apărută atunci pe continentul Atlantida şi compusă din fiinţe tricentrice a Pămîntului, a fost fondată cu şapte veacuri şi treizeci şi cinci de ani înaintea la a doua "perturbaţie-trensapală" de acolo.

Că a fost fondată la iniţiativa unei fiinţe de acolo cu numele Belichiulitassi, care a reuşit chiar atunci perfecţiunea părţii salo superioare să o aducă pînă la existenţa sfîntului "Individ-veşnic" şi în timul prezent această parte superioară deja locuieşte pe planeta "Purgatoriu".

În timpul clarificării mele a tuturor impulsurilor şi manifestaţiilor interioare şi exterioare, care au fost cauzele la aceea, că acest Belichiulitassi a fost atunci fondatorul acelei într-adevăr măreţe şi care s-a făcut în timpul său în tot Universul aşa numita "invidioasă-spre-imitare" comunitate din fiinţe tricentrice obişnuite, - s-a adeverit că atunci acest viitor Individ sfînt Belichiulitassi odată după obişnuinţa tuturor fiinţelor normale contempla şi după asociaţie gîndurile lui se concentrau asupra sa, adică asupra scopului şi sensului existenţei sale proprii, el deodată a simţit şi a conştientizat, că procesul de funcţionare a tot întregului lui se petrecea în trecut nu aşa, cum el după o logică sănătoasă ar trebui să decurgă.

O aşa constatare neaşteptată aşa de adînc la cutremurat, că de atunci el întreg s-a dedicat doar la aceea, ca să poată orice n-ar fi să se descurce în aceasta şi să înţeleagă.

În primul rînd el a hotărît fără amînare să purceadă la atingerea unei asemenea "putinţe", care iar da lui puteri şi posibilitate să fie cu sine însuşi foarte sincer, adică să poată să învingă în sine impulsurile ce au devenit obişnuite în funcţionarea prezenţei sale generale de la multe asociaţii diferite ce apăreau şi decurgeau în el, ce se începeau datorită oricăror impulsuri întîmplătoare, cît venite din exterior, atît şi cele generate în interior, şi anume impulsurile, ce se numesc "Iubirea de sine", "Mîndria", "Vanitatea", etc.

Şi atunci după eforturi neînchipuite aşa numite „organice” şi „psihice”, el a atins aceasta, el şi a început, necruţînd aşa impulsuri fireşti, ce s-au făcut obişnuite prezenţei lui, să gîndească ca să-şi amintescă, cînd anume şi ce fel de impulsuri fireşti diferite apăreau în perioada existenţei trecute în prezenţa sa şi cum el la ele conştient sau inconştient reaţiona.

Analizîndu-se în aşa mod, el a început să-şi amintească, care anume impulsuri produceau în el una sau altă reacţia în părţile lui însufleţite-desinestătătoare, adică în corpul lui, în sentimente şi în gînduri, şi cum devenea esenţa lui întreagă, cînd el reacţiona la ceva mai mult sau mai puţin atent, şi cum şi cînd

ca urmare la aşa reacţii ale sale el se manifesta conştient cu „Eu”-l său sau acţiona automat, direcţionat doar de instinctul său.

Iată anume atunci Belichiulitassi, acest purtător a viitorului Individ sfînt, amintindu-şi în aşa mod toate percepţiile, retrăirile şi manifestările anterioare, în rezultat clar a constatat, că manifestările lui exterioare nu răspund nici percepţiilor, nici impulsurilor determinate formate în el.

În continuare el aşa observări proprii sincere a început să le facă asupra impresiilor, cît venite din exterior, atît şi celor formate în interiorul lui, percepute de prezenţa lui generală în timpul prezent, îndeplinindu-le pe toate cu aceeaşi verificare multilaterală conştientă la aceea, cum aceste impresii se percep de părţile lui separate însufleţite, în care cazuri, în ce mod aceste percepţii se retrăiesc cu prezenţa lui întreagă şi pentru care manifestări ele deveneau impulsuri.

Iată aşa observări multiple conştiente şi constatare imparţială definitiv l-au convins atunci pe Belichiulitassi în aceea, că în prezenţa proprie generală se întîmplă ceva nu la locul lui, cum după logica firească şi sănătoasă ar trebui să se întîmple.

Cum mi-au clarificat în timpul cercetărilor personale detaliate ulterioare, Belichiulitassi, convingîndu-se „fără îndoială” în corectitudinea observărilor sale asupra sa, s-a îndoit în justeţea percepţiilor şi înţelegerilor proprii, şi de asemenea în normalitatea organizării sale psihice, şi de aceea şi-a pus ca scop înainte de toate să clarifice, este normal în genere el singur simţind şi înţelegînd toate acestea aşa, dar nu altfel.

Pentru îndeplinirea acestui scop propriu el şi a hotărît să clarifice, cum simt şi conştientizează acelaş lucru alţii.

Cu acest scop el a început să-i întrebe pe prietenii săi şi cunoscuţi şi să încerce să afle de la ei despre aceea, cum ei toţi aceasta simt şi cum anume conştientizează percepţiile şi manifestările proprii din trecut şi din prezent, printre altele el făcea aceasta, desigur foarte atent, ca să nu atingă menţionatele impulsuri caracteristice lor, şi anume „Iubirea de sine”, „Mîndria”, etc.

Datorită la aşa întrebări Belichiulitassi a reuşit treptat în prietenii săi şi cunoscuţi să-i facă sinceri, în rezultat s-a adeverit că ei toţi se percep şi văd în ei acelaş lucru, ca şi el. Iată printre aceşti prieteni şi cunoscuţi a lui Belichiulitassi atunci şi s-au găsit cîteva fiinţe serioase, care încă nu complet

au fost supuşi acţiunilor proprietăţilor rezultate din organul Kundatampon, care, înţelegînd esenţa lucrului, de asemenea s-au interesat de aceasta foarte serios, continuînd să verifice ce se petrecea în ei şi desinestătător să urmărească după cei din jur.

Foarte curînd după aceasta ei, la iniţiativa aceluiaşi Belichiultassi au început cîte odată să se adune împreună şi să se împărţească între ei cu observările şi cu constatările noi.

După lungi verificări, observaţii şi constatări imparţiale, tot acest grup de fiinţe pămîntene, cît şi singur Belichiultassi, tot categoric s-au convins, că ei nu-s aşa, cum ar trebui să fie.

Puţin mai tîrziu la acest grup de fiinţe pămîntene de acolo s-au alăturat multe altele, tot cu menţionatele prezenţe.

Mai tîrziu ei au şi fondat anume această comunitate căreia şi i-au dat denumirea „Comunitatea Ahldan”.

Cu cuvîntul „Ahldan” atunci se exprima următoarea concepţie: „Tendinţa-de-a-conştientiza-sensul-şi-scopul-existenţei-fiinţelor”.

De la bun început la organizarea acestei comunităţi în fruntea ei a venit însuşi Belichiulitassi şi acţiunile ulterioare a fiinţelor acestei comunităţi au început să se petreacă sub conducerea lui generală.

În decursul la mulţi ani de acolo această comunitate exista sub menţionata denumire şi fiinţele-membre ale acestei comunităţi se numeau „Ahldansovori”; dar apoi, cînd membrii acestei comunităţi pentru ca cu mai mult succes să atingă scopul comun s-au împărţit în mai multe grupuri desinestătătoare, atunci membrii, ce aparţineau la diferite grupuri, au început să se numească diferit.

Această împărţire a lor în grupuri s-a întîmplat atunci din cauza următoare:

Cînd ei definitiv s-au convins, că în prezenţa lor este ceva foarte nedorit şi au început să caute mijloace şi posibilităţi să reuşească înlăturarea aceleia, pentru a deveni aşa, cum ei după o logică sănătoasă ar trebui să fie, corespunzînd sensului şi acelui scop clarificarea cărora orice n-ar fi şi-au pus la baza sarcinii lor, şi cînd ei au purces la îndeplinirea în practică a aşa sarcină de raţiunea lor hotărîtă, atunci foarte curînd s-a aflat, că pentru îndeplinirea acesteia e absolut necesar să ai în mintea proprie informaţii mai detaliate despre diferite ramuri a cunoştinţelor speciale.

Dar ca urmare la aceea, ca să capete necesarele cunoştinţe speciale fiecare în parte s-a adeverit a fi imposibil, ei pentru comoditate şi s-au împărţit în cîteva grupuri, cu aceea ca fiecare grup separat să studieze careva din aceste cunoştinţe speciale, necesare pentru scopurile lor comune.

Ia, apropo, aminte, băiatul meu, că atunci pentru prima dată a apărut şi a început să existe ştiinţa adevărat obiectivă, care şi s-a dezvoltat normal pînă la nenorocirea a doua cu planeta lor, şi că creşterea şi dezvoltarea unor ramuri separate a progresat atunci cu un tempou nemaivăzut.

Datorită acesteia în acea perioadă deja şi acestor fiinţe tricentrice plăcute ţie au început şi treptat le-au devenit cunoscute multe cît mari, atît şi mici aşa numitele „adevăruri-obiective" cosmice.

Membrii învăţaţi ai aceste comunităţi ştiinţifice pămîntene prima şi posibil şi ultima, atunci se împărţeau în şapte grupuri desinestătătoare sau cum altfel se spune „secţii", şi fiecare astfel de grup sau secţie a primit o denumire determinată.

Membrii primului grup a comunităţii Ahldan au început să se numească „Ahldanfohsovori", ce însemna, că fiinţele ce aparţineau la această secţie studiează cît prezenţa, atît şi interacţiunea părţilor separate a planetei lor.

Membrii secţiei a doua au început să se numească „Ahldanstrasovori", iar aceasta însemna, că fiinţele, ce aparţineau la această secţie studiează aşa numitele „iradieri" aproape a toate planetelor sistemului lor solar şi interacţiunea reciprocă a acestor iradieri.

Membrii ce aparţineau la a treia secţie, au început să-i numească „Ahldanmetrosovori", ce însemna că fiinţele care se ocupă cu studierea a aşa ramură a ştiinţei, care era asemeni la ramura ştiinţei noastre, ce o numim „Silicurnano" şi parţial ce corespunde la aceea, ce contemporanii tăi iubiţi denumesc „matematica".

Membrii grupului al patrulea se numeau „Ahldanpsihosovori", şi cu această denumire se determinau acei din membrii comunităţii Ahldan, care făceau observările lor asupra percepţiilor, retrăirilor şi manifestărilor a semenilor şi verificau statistic aceste observări.

Membrii ce aparţineau la al cincilea grup, îi numeau „Ahldanharnosovori" şi aceasta însemna, că fiinţele, ce aparţineau la această secţie, se ocupau cu

studierea la aşa ramură a ştiinţei, ce unea acele două ştiinţe contemporane de acolo, pe care favoriţii tăi le numesc „chimia” şi „fizica”.

Membrii ce aparţineau la a şasea secţie, au început să-i numească „Ahldanmistessovori”, adică fiinţe, care studiază orice fapte ce apar în exteriorul fiinţelor, cît îndeplinite conştient dintr-o parte, atît şi celor ce apăreau de la sine, şi care din ele în ce cazuri sunt percepute de fiinţe eronat.

Ce se referă la membrii la al şaptelea şi ultimul grup, atunci pe ei au început să-i numească „Ahldanghezpaadjisovori”; aceşti membri ai comunităţii Ahldan se dedicau la studierea unor aşa manifestări în prezenţa fiinţelor tricentrice ale planetei lor, care se petrec în ei nu ca urmare a diferitor funcţionări, ce ieşeau la impulsuri de diferite calităţi, generate datorită datelor deja avute în ei, dar de la acţiuni cosmice venite din exterior şi ce nu depindeau de ei.

Fiinţele tricentrice ale planetei tale, ce au devenit atunci membri ai aceste comunităţi, în sensul apropierii de cunoştinţele obiective, au făcut într-adevăr aşa multe, ce acolo deja niciodată nu s-au repetat şi, probabil, şi nu se va mai repeta.

Şi în acest caz nu se poate să nu exprimăm regretul şi să nu repetăm, că, spre marea nenorocire a acestor fiinţe tricentrice de acolo din următoarele trei epoci, anume atunci, cînd după munci fireşti de neînchipuit, la fiinţele-membre ale acestei comunităţi măreţe deja se instaura tempoul necesar al lucrului, cît în sensul descoperirii conştiente a lor proprii, atît şi în sensul pregătirii inconştiente de către ei a bunătăţilor pentru urmaşii lor, anume în toiul la toate acestea, această măreaţă comunitate ştiinţifică, trebuia să-şi înceteze activitatea şi existenţa, o parte împrăştiindu-se pe alte continente ale planetei lor, altă parte murind în timpul la a doua „perturbare-trensapală”, cînd tot continentul Atlantida a intrat în planetă. O parte s-a împrăştiat pe toată planeta încă atunci, cînd, cum eu spuneam, unii membri ai aceste comunităţi cu puţin înainte de catastrofă au constatat un fapt, că cu planeta trebuie să se întîmple ceva serios şi au fost trimişi pentru observaţii după manifestările cosmice pe alte continente, dar altă parte - acei, care au supravieţuit după această catastrofă şi s-au aşezat împreună cu majoritatea altor fiinţe în centrul acestui continent.

Şi iată, băiatul meu, mai tîrziu, cînd membrii supravieţuiţi ai aceste comunităţi măreţe treptat deja pe continentul Grabonţi s-au adunat împreună şi cîte puţin „şi-au-revenit” de la „cataclismul-nelegitim” întîmplat, ei au hotărît să încerce să restabilească împreună şi, probabil, vor reuşi să continue şi să

înfăptuiască în practică toate acele sarcini, care au fost puse la baza comunităţii dispărute.

Din cauza la aceea, că pe menţionata parte a suprafeţei continentului Grabonţi în acele timpuri au început din nou „din-plin-să-clocotească" manifestările încă pînă la nenorocire instalate a condiţiilor nenormale a existenţei fireşti a majorităţii fiinţelor tricentrice de acolo, aceşti membri ce au supravieţuit ai comunităţii Ahldan au început să caute pe acelaş continent un alt loc pentru existenţa lor permanentă, ce ă corespundă mai bine muncii lor, ce necesita o mare izolare.

Un aşa loc potrivit ei au recunoscut valea unui rîu mare, care curgea din centrul acestui continent spre nord, unde ei toţi şi s-au strămutat împreună cu familiile lor, ca în singurătate să continue să atingă scopul stabilit de comunitate.

Toate aceste locuri, prin care curgea mai sus menţionatul rîu, au fost numite de ei pentru prima dată „Sacronacari".

Această denumire mai tîrziu de cîteva ori s-a schimbat, şi în timpul prezent aceste locuri se numesc „Egipt", dar menţionatul rîu mare, „Nipilihuaci", acum, cum eu deja am spus, se numeşte „Nil".

În scurt timp după stabilirea pe aceste locuri pe această planetă a cîtorva foşti membri ai comunităţii Ahldan, tot acolo s-au strămutat toate fiinţele neamului nostru, ce se găseau în acea perioadă pe suprafaţa acestei planete plăcute ţie.

Ce se referă la aceea, ce fel de legătură aveau fiinţele neamului nostru cu această parte a planetei tale şi de asemenea cu mutarea primară aici a foştilor membri a comunităţii Ahldan ce s-au salvat întîmplător, atunci ea constă în următoarele.

Eu odată deja ţi-am vorbit, că înaintea celei de-a doua „perturbaţie-trensapală" a noastră „prezicătoare-de-partid" în timpul la proorocirile sale a cerut, ca toate fiinţele neamului nostru, pentru continuarea existenţei pe această planetă, fără amînare să se mute într-un loc determinat a suprafeţei acelui continent, care şi se numeşte în timpul prezent „Africa".

Acel loc determinat a suprafeţei continentului, indicat de prezicătoare, şi era cursul superior al menţionatului rîu mare „Nipilihuaci", unde şi fiinţele tribului nostru şi au existat cît şi în timpul cît a durat a doua „perturbare-trensapală", atît şi după, pînă ce toate au început din nou să vină la locul lor

normal şi cînd majoritatea fiinţelor supravieţuite de acolo deja aproape au uitat de cele întîmplate şi, de parcă cu ei nimic nu s-a întîmplat, iarăşi au aranjat chiar în centrul acestei viitoare „Africi” „centrul-cultural” a lor notoriu. Iată anume atunci, cînd foştii membri ai comunităţii Ahldan căutau un loc potrivit pentru existenţa lor permanentă şi întîmplător s-au întîlnit cu unele din fiinţele neamului nostru, atunci acei şi i-au sfătuit să se mute în josul menţionatului rîu.

Dar prima cunoştinţă şi chiar relaţii prieteneşti dintre ai noştri şi mulţi din membrii comunităţii Ahldam s-au început încă pe continentul Atlantida aproape chiar de la formarea acestei comunităţi.

Ţii minte, eu deja ţi-am spus, că atunci cînd eu m-am coborît pe această planetă pentru prima dată şi cînd în oraşul Samlios cu participarea mea fiinţele neamului nostru s-au adunat împreună, pentru ca discutînd să găsească ieşire din situaţia ceea grea creată, aşa adunări generale ale noastre se petrecreau anume în unul din departamentele „soborului-catedral-de-bază” a comunităţii Ahldan, şi de atunci deja între multe fiinţe ale neamului nostru şi unii membri ai acestei comunităţi s-au creat relaţii bune.

Şi acolo, în acel viitor Egipt, unde în menţionatul mod s-au mutat şi unii şi alţii, relaţiile noastre, cît cu cei ce întîmplător s-au salvat adevăraţi foşti membri, atît şi cu urmaşii lor alţi membri adevăraţi, nu s-au întrerupt şi s-au continuat aproape pînă la plecarea noastră de pe planeta ta.

Deşi speranţele acestor cîţiva, întîmplător ce s-au salvat, foşti membri ai comunităţii Ahldan, într-aceea, că ei vor putea să restabilească îndeplinirea sarcinilor comunităţii proprii şi nu s-au îndreptăţit, dar cu toate doar datorită lor după moartea Atlantidei în prezenţa fiinţelor a cîtorva generaţii următoare continua să fie „convingerea-instinctivă” referitor la sensul aşa numitului „existenţei-proprii-complete”.

În afară de aceea, datorită lor cîte ceva şi s-a păstrat din ce au dobîndit cu raţiunea fiinţele tricentrice de acolo, cînd el era încă în ei normal, şi după prin moştenire un oarecare timp aceasta mecanic a început să se transmită din neam în neam şi a ajuns pînă la fiinţele din perioadele foarte tîrzii, chiar pînă la unele fiinţe contemporane.

La numărul acestor rezultate ştiinţifice ce au trecut prin moştenire a membrilor comunităţii Ahldan, fără vorbă trebuie să referim de asemenea şi acele raţionale şi solide „construcţii-artificiale”, care eu le-am văzut în timpul la a patra coborîre pe planeta ta, ridicate de fiinţele ce locuiau în această parte

a suprafeţei continentului Africii de acum, referitor la care eu şi am de gînd acum să te înştiinţez.

Deşi tot, despre ce mi-a povestit pămînteanul nostru referitor la menţionatul observator de acolo, încă pînă la aceea, cînd eu tot am văzut personal, şi nu a îndreptăţit aşteptările mele, doar totuşi cît observatorul, atît şi alte „construcţii-artificiale" a fiinţelor de atunci pe acel loc s-au adeverit a fi în cel mai mare grad raţionale şi pentru prezenţa mea generală au fost ca date pentru „îmbogăţirea" conştiinţei mele cu multe informaţii productive.

Pentru ca tu să poţi clar să-ţi închipui şi să înţelegi, ce solide după valoarea şi raţiunea lor atunci fiinţele tricentrice ale acestor locuri au ridicat diferite „contrucţii-artificiale" pentru binele existenţei esenţiale proprii, mie mi se pare, că va fi destul, dacă eu după posibilitate mai detaliat îţi voi lămuri, în ce se manifesta particularitatea practică raţională a născocirii lor în raport cu observatorul nou, din cauza căruia eu şi am hotărît să vizitez aceste locuri.

Pentru aceasta eu înainte de toate trebuie să te înştiinţez referitor la două fapte, legate de schimbările în prezenţa generală a acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut.

Primul fapt constă în aceea, că la început, cînd ei existau încă normal, cum se cuvine să existe în general toate fiinţele tricentrice, şi aveau aşa numita „vedere-oluestesnoniană", atunci şi ei puteau să perceapă vederea oricăror concentraţii exterioare cosmice mari şi mici în timpul la orice procese ce se petreceau în atmosfera lor cu omniprezentul Ochidanoh la distanţa, caracteristică în general pentru perceperea organului vizual al fiinţelor tricentrice obişnuite.

În afară de aceasta, acei dintre ei, care conştient se perfecţionau şi cu aceasta sensibilitatea percepţiilor organului vizual propriu îl aduceau de asemenea, cum peste tot fiinţele tricentrice, pînă la „starea-oleesulitrtesnoniană", căpătau posibilitate de asemenea să perceapă orice unităţi cosmice, deşi ce se găseau la distanţa vizibilă caracteristică fiinţelor obişnuite, dar apărute şi ce aveau existenţa ulterioară în corespondenţă de la cristalizările localizate nemijlocit din sfîntul „Qeomertmalogos", adică din emanaţia Preasfîntului nostru Soare-Absolut.

Dar mai tîrziu, cînd acolo definitiv s-au fixat toate acele condiţii nenormale ale traiului obişnuit şi ca urmare la aceasta, din aceleaşi cauze, despre care eu odată ţi-am spus, Natura Măreaţă a fost nevoită, în numărul altor restricţii, să renască de asemenea şi funcţionarea organului lor vizual, anume să renască a

lor vedere în aşa numita „coritesnoniană”, adică caracteristică să fie în prezenţa fiinţelor cu un creier sau cu două, - atunci ei după aşa renaştere puteau deja să perceapă vederea concentraţiilor cosmice exterioare atît mari, cît şi mici, doar atunci, cînd în atmosfera planetei lor cu omniprezentul element activ Ochidanoh nu se întîmpla procesul sfînt „Aieioiuoa”, adică cum eu singuri, conform, înţelegerii lor şi în corespondenţă cu perceperea lor proprie spun, „în-timpul-întunericului-de-noapte”.

Iar al doilea fapt se bazează pe acea lege comună pentru toate fiinţele, că rezultatele, ce se primesc de la orice manifestare a omniprezentului Ochidanoh, de al lor organe vizuale se percep doar în timpul atingerii nemijlocite a acestor rezultate cu acele vibraţii, care se formează în fiinţe şi îndeplinesc funcţionarea organului existenţial de percepţie în momentul dat a vederii în afara lor a concentraţiilor cosmice, adică doar în acel caz, dacă spusele rezultate ale manifestărilor Ochidanohului omniprezent se petrec pînă la un hotar determinat, mai departe de care, conform calităţii perfecţionate a prezenţei generale a organului dat pentru percepţia vederilor, aşa numita „inerţie-a-impulsului” se stinge.

Menţionatul hotar pentru fiinţele, ce au în prezenţa lor organe de percepţia vederii, formate doar din rezultatele totalităţii „Itoklanoţ”, e foarte nu departe, şi de aceea şi fiinţele din timpul renaşterii organului lor vizual în „coritesnonian” au început să perceapă vederea obiectelor doar deja, aşa de spus, pe celea aproape de ei.

Aici foarte la ţanc să exprim una din cele rare folosite maxime adînci-gîndite ale aceluiaşi Molla Nasr-Eddin, care foarte direct determină acest caz, şi anume aşa grad de restricţionare a perceperii vederii a favoriţilor tăi contemporani.

Această a lui, acolo rar folosită, maximă înţeleaptă este compusă din următoarele cuvinte:

„Arată-mi elefantul, pe care l-a văzut orbul, atunci doar eu voi crede, că tu clar vezi o muscă”.

Şi iată, băiatul meu, datorită acelei construcţii artificiale văzute de mine atunci pentru observarea după alte concentraţii cosmice, care s-a construit în acest viitor Egipt la iniţiativa, venită de la minţile urmaşilor îndepărtaţi ai membrilor-fiinţe ale comunităţii ştiinţifice Ahldan, fiecărui dintre aceşti nefericiţi favoriţi ai tăi, necătînd la făcută de demult lor caracteristică „vedere-coritesnoniană”, totuşi căpătau posibilitatea de a percepe liber, în orice timp,

cum ei spun, „ziua şi noaptea”, vederea acelor concentraţii cosmice îndepărtate, care în procesul de „mişcare-cosmică-armonioasă-generală” nimereau în sfera lor de vedere.

Pentru compensarea acestei restricţii a organului lor de percepere a vederii de ei a fost gîndit atunci următoarele:

A lor Tescuano, sau „ochean”, idea construcţiei căruia, apropo, a venit la ei tot de la strămoşii lor îndepărtaţi, ei au instalat nu pe suprafaţa planetei, cum aceasta de obicei acolo făceau şi acum din nou fac, dar au pus acest Tescuano foarte adînc în interiorul planetei şi observările lor după concentraţiile cosmice, ce se găseau în afara atmosferei planetei lor, au început a le face prin „golurile-ţeavă” special săpate.

Observatorul văzut de mine atunci avea cinci asemenea găuri.

Fiecare din ele se începea din diferite locuri în raport cu orizontul suprafeţei planetei, ocupate cu observarea, dar ele toate se uneau în încăpere mare comună subterană, ce prezenta asemeni unei peşteri. De aici specialiştii de atunci, ce se numeau „Astrologi”, şi efectuau observările sale în scopul studierii, cum eu deja am spus, prezenţei vizibile şi rezultatelor interacţiunii reciproce a altor concentraţii cosmice, ce aparţineau cît şi la sistemul solar propriu, atît şi altor sistem din Universul nostru Măreţ.

Aceste observaţii ale lor ei le făceau cu oricare din menţionatele „găuri-tuburi”, ce ieşeau în diferite direcţii ale orizontului în dependenţă de poziţia dată a planetei lor în procesul „mişcării-armonioase-generalo-cosmică” în raport cu concentraţia cosmică observată.

Repet, băiatul meu, că, deşi deosebirea principală a observatorului construit atunci de fiinţele tricentrice ale viitorului Egipt s-a dovedit a fi pentru mine nu nouă, fiindcă acelaş principiu a fost folosit pe observatorul meu de pe Marte cu doar acea diferenţă, că ale mele şapte foarte lungi tuburi erau instalate nu în interiorul planetei, dar pe ea, toate inovaţiile lor necătînd la toate acestea în detalii erau aşa de interesante, că eu am alcătuit chiar pentru orice eventualitate o schiţă detaliată a toate cele văzute de mine şi ulterior cîte ceva chiar am folosit şi pentru observatorul meu.

Ce se referă la alte „construcţii-artificiale” de acolo, atunci despre ele mai detaliat eu, poate, îţi voi povesti mai pe urmă, dar pînă ce voi spune doar, că toate aceste construcţii desinestătătoare, încă nefinisate total, erau amplasate nu departe de observator şi erau - cum eu am determinat la examinarea lor,

sub conducerea aceluiaş constructor ce ne însoţea, prieten cu unul din rudele noastre - destinate parţial pentru acelaş scop, observarea după alte stele şi planete ale Univesului nostru Măreţ, şi parţial pentru determinarea şi direcţionarea intenţionată a curgerii atmosferei înconjurătoare pentru dobîndirea „climei" necesare.

Toate aceste construcţii artificiale ocupau o foarte mare suprafaţă în partea menţionatelor locuri şi erau îngrădite cu o împletitură specială din plante, ce se numeau atunci acolo „ţalinakatr".

Aici va fi foarte interesant de remarcat despre aceea, că la intrarea principală a acestei îngrădiri foarte mari, de ei a fost ridicată o destul de mare, - desigur, mare în comparaţie cu mărimea prezenţei lor generale, - statuie din piatră cu denumirea de „Sfinx", care mi-a amintit de acea statuie, ce am văzut-o la prima mea coborîre personală pe planeta ta în oraşul Samlios, drept în faţa casei foarte mari ce aparţinea comunităţii ştiinţifice „Ahldan", ce se numea atunci „soborul-catedral-principal" a comunităţii Ahldan.

Statuia văzută de mine atunci în oraşul Samlios, ce m-a interesat foarte mult, era emblema acestei comunităţi şi se numea „Conştiinţa".

Ea reprezenta o fiinţă alegorică, adică o fiinţă, la care fiecare parte a corpului ei planetar era compusă dintr-o parte a corpului planetar a unei oricare fiinţe de altă formă ce exista acolo, în care după conceptele cristalizate ale fiinţelor tricentrice de atunci se găseşte în idealitate una sau altă funcţionare existenţială.

Baza corpului planetar a menţionatei fiinţe alegorice era reprezentată din „corpul" unei fiinţe determinate de acolo, ce se numeşte „Taur".

Acel corp de „taur" şedea pe patru picioare ale altei fiinţe, tot ce exista acolo de formă determinată, ce se numeşte „leu", dar pe partea corpului taurului, ce se numeşte „spinare", erau făcute şi aninate două aripi mari, după exterior la fel, pe care le are acolo o fiinţă-pasăre puternică, ce se numeşte „vultur".

Dar pe acel loc, unde trebuia să se găsească capul, erau încleiate de trup cu ajutorul unei bucăţi de „chihlimbar" doi sîni, ce prezentau, aşa numiţii, „sîni-de-fecioară".

Atunci pe continentul Atlantida, cînd eu, fiind cointeresat de această stranie statuie alegorică, am întrebat despre valoarea ei, un învăţat, membrul al acelei comunităţi măreţe de fiinţe-oameni, mi-a lămurit mie următoarele:

„Această înfăţişare alegorică este emblema comunităţii Ahldan şi serveşte pentru toţi membrii ca stimul pentru amintirea permanentă şi trezirea în ei a impulsurilor corespunzătoare, puse în această înfăţişare alegorică”.

Mai departe el a continuat:

„Fiecare parte a acestei înfăţişări alegorice dă fiecărui membru a comunităţii Ahldan în toate trei părţi intependente asociative a prezenţei generale, şi anume, în corp, în gîndire şi în simţuri, un impuls pentru asociaţiile corespunzătoare pentru acele conştientizări diferite, care doar ele, în totalitatea lor, pot să ne dea nouă posibilitatea ca treptat să lichidăm acei avuţi în fiecare din noi, cît prin moştenire trecuţi, atît şi cei dobîndiţi de noi, factori nedoriţi, care, generînd în noi treptat impulsuri nedorite, cu aceasta fac aceea, că noi nu suntem acei, ce am putea fi.

Această emblemă permanent ne aduce aminte şi ne indică, că pentru atingerea eliberării de cele spuse este posibil doar dacă noi neîncetat vom forţa prezenţa noastră generală întotdeauna să gîndească, să simtă şi să acţioneze în cazuri corespunzătoare conform acelor ce sunt redate de această emblemă a noastră.

Această emblemă a noastră se înţelege de toţi membrii comunităţii Ahldan aşa:

Trupul acestei fiinţe alegorice, sculptată ca trup de „taur”, înseamnă, că factorii ce s-au cristalizat în noi, generînd în prezenţa noastră impulsuri răutăcioase pentru noi înşine, cît moşteniţi, atît şi personal căpătaţi, este posibil de renăscut doar prin muncă neobositoare, şi anume, prin aşa muncă, de care este îndeosebi în stare fiinţa planetei noastre - taurul.

Aceea, că acest trup şade pe picioarele „leului”, înseamnă, că menţionata muncă trebuie să se facă cu conştientizarea şi simţirea unui aşa curaj şi credinţă în „puterea” proprie, care proprietăţi de „putere” din numărul tuturor fiinţelor Pămîntului are preferenţial stăpînul la aşa picioare - puternicul leu.

Aripile celei mai puternice şi celei ce zboare mai sus de toate păsările vulturul - aninate de corpul taurului, membrilor comunităţii noastre permanent le aminteşte despre aceea, că, în timpul menţionatei munci şi în timpul menţionatelor caracteristici interioare psihologice de autoapreciere, neîncetat trebuie de contemplat întrebările, ce nu se referă la minifestările directe, necesare pentru existenţă obişnuită.

Ce se referă la înfăţişarea stranie a capului fiinţei noastre alegorice în formă de „sîni-de-fecioară”, cu aceasta se exprimă, că întotdeauna şi în toate, cît interioare atît şi exterioare, funcţionări proprii conştient chemate, pe primul loc trebuie să fie aşa „iubire” anume, care poate să apară şi să fie doar în prezenţa concentraţiilor, ce se formează pe părţile legitime ale fiecărei fiinţe responsabile întregi, în care sunt lăsate speranţele TATĂLUI nostru COMUN.

Dar aceea, că acest cap este încleiat de trupul taurului cu ajutorul „chihlimbarului”, aceasta înseamnă, că menţionata iubire trebuie să fie complet neprihănită, adică complet izolată de orice alte funcţii, ce trebuie să se producă în orice fiinţă întreagă responsabilă”.

Pentru aceea, ca ţie, băiatul meu, sensul aceste ultime embleme, introdusă în materialul ce se numeşte „chihlimbar”, să-ţi fie complet clar, trebuie să adaog, că „chihlimbarul” este unul din cele şapte formaţiuni planetare, la apariţia căruia elemntul activ omniprezent Ochidanoh participă cu toate părţile lui sfinte separate în proporţii egale; şi aşa formaţiuni planetare şi intraplanetare în procesul de manifestări planetare servesc pentru aşa numitele „obstacole” în curgerea desinestătătoare a acestor trei părţi localizate sfinte independente.

În acest loc al povestirii Belzebut a făcut o pauză nu prea mare, cum ar chibzui despre ceva, şi apoi a continuat aşa:

- În timpul povestirii mele ţie despre acea văzută de mine atunci pe teritoriul rămas întreg şi acum a planetei tale, la acele fiinţe tricentrice de acolo, din numărul cărora unii erau urmaşii nemijlociţi ai fiinţelor membri a comunităţii într-adevăr ştiinţifice Ahldan, în rezultatul manifestării raţiunii existenţiale, datorită diferitor amintiri asociative fixate în prezenţa mea generală percepţii de impresii a vederilor situaţiei exterioare a menţionatelor locuri, în mine treptat a înviat toată imaginea şi toată curgerea gîndirii asociative a unei percepţii firești, ce a avut loc în timpul locuirii mele acolo pentru ultima dată în timpul vizitării chiar anume a acestui Egipt contemporan, cînd eu odată şedeam îngîndurat la picioarele unuei „construcţii-artificiale” întîmplător rămase întregi de pe timpurile celea, acum deja ce se numesc „Piramide”.

Iată anume atunci în funcţionarea generală a raţiunii mele, printre altele, s-a asociat încă şi următoarele:

Bine... Dacă unele din bunătăţile dobîndite deja de raţiunea fiinţelor continentului Atlantida pentru existenţă firească obişnuită nu s-au făcut proprietate a fiinţelor contemporane a acestei planete, - aceasta poate încă fi

îndreptăţită logic, dar şi aceasta doar de aceea, că din cauze cosmice, aproape ce nu ieşeau şi nu dependeau de fiinţele tricentrice de aici, s-a întîmplat a doilea mare „cataclism-nelegitim”, în timpul căruia a murit nu doar acest continent, dar şi tot ce era deja pe el. Dar iată, acest Egipt!.. Măreţia lui era mai odinioară!..

Nu-s cuvinte, datorită la al treilea cataclism nu prea mare cu această planetă de rău-augur, şi al cincilea, despre care va fi vorba mai pe urmă, corect, şi această parte a suprafeţei ei a suferit, acoperindu-se cu nisipuri. Însă doar fiinţele tricentrice ce trăiau acolo nu au murit, dar numai s-au împrăştiat pe diferite alte părţi ale acestui continent şi, prin urmare, în ce condiţii exterioare ei nu s-ar fi aflat, în prezenţa lor, se părea, că trebuia să se păstreze rezultatele cristalizate primite prin moştenire a factorilor perfecţionaţi pentru „gîngirea-logică” normală firească.

Şi iată, băiatul meu, cînd după această a mea „alituzori” zdrobită sau, cum ar spune favoriţii tăi, „trezire-îndurerată”, am dorit să-mi clarific esenţă cauzelor şi a acestul trist fapt de acolo, atunci la sfîrşitul căutărilor minuţioase ale mele eu am înţeles şi am conştientizat cu toată fiinţa mea, că aşa nenormalitate de acolo se întîmplă la ei exclusiv numai datorită unui aspect foarte luminos al caracteristicii principale a psihicii lor stranie, anume acelei deosebiri, care complet s-a cristalizat şi s-a făcut parte nedespărţită a prezenţei lor generale şi serveşte ca factor de apariţie periodică în ei a aşa numitei „sete-necesară-de-a-distruge-tot-ce-se-găseşte-în-afara-lor”.

Faptul constă în, cînd, în timpul apogeului dezvoltării acestei deosebiri straşnice pentru orice raţiune a psihicii fiinţelor tricentrice, ei încep să manifeste în exterior această deosebire fenomenală a acestei dezvoltări generale proprii, adică cînd ei încep pe oricare parte a suprafeţei planetei lor să producă „procese-de-distrugere-reciprocă”, atunci ei în acelaş timp fără orice scop gîndit şi chiar fără, aşa numita, „necesitate-organică” distrug de asemenea tot, ce doar numereşte în sfera percepţiei a organului lor vizual. Iată în acele perioade de aşa apogeu psihopat-fenomenal ei şi distrug de asemenea tot ce se găseşte în locul dat şi în timpul dat obiecte confecţionate intenţionat, create chiar de ei singuri, adică de acei, între care se petrece aşa proces oribil, cît şi creaţiile, rămase întregi întîmplător şi ajunse la ei de la fiinţele epocilor trecute.

Deci, băiatul meu, în perioada acestei şederi personale a patra pe suprafaţa planetei tale, eu am nimerit la început în ţara, care acum se numeşte Egipt, şi, fiind de faţă acolo cîteva zile printre membrii urmaşi îndepărtaţi ai celor din marea comunitatea ştiinţifică Ahldan şi făcînd cunoştinţă cu unele rezultate

rămase întregi de a lor Partkdolgduty firesc pentru binele urmaşilor lor, eu apoi în compania a doi din neamul nostru m-am îndreptat spre tările sudice ale aceluiaşi continent, şi deja acolo noi cu ajutorul fiinţelor tricentrice de pe loc am prins cantitatea necesară de fiinţe maimuţe.

Finisînd cu aceasta, eu am chemat prin telepatie corabia noastră Ocazia, care s-a coborît spre noi chiar în prima, apropo, noapte foarte întunecată, şi, cînd noi am încărcat aceste fiinţe maimuţe în acea încăpere specială a corabiei Ocazia, care sub conducerea lui Gornahur Harharh a fost construită pentru el însuşi, noi îndată ne-am ridicat înapoi pe planeta Marte. Şi peste trei zile marţiene eu pe aceiaşi corabie împreună cu aceste maimuţe m-am ridicat deja pe planeta Saturn.

Eu atunci aşa de repede singur m-am ridicat pe planeta Saturn, necătînd la aceea, că de noi era hotărît, ca experimentele asupra maimuţelor le vom face la anul viitor, după aceea, cum ele cum trebuie se vor aclimatiza şi se vor deprinde cu existenţa în noile condiţii, fiindcă în timpul ultimei întîlniri personale cu Gornahur Harharh eu i-am promis să asist la sărbătoarea lui familială, care trebuia să se întîmple curînd.

Sărbătoarea familială a lui Gornahur Harharh se încheia în aceea, că cei din jurul lui, fiinţe asemeni lui, trebuiau să boteze primul lui urmaş nu demult produs.

Eu am promis să fiu la asă sărbătoare familială „Hrihrahri" pentru aceea, ca să-mi asum în raport cu urmaşul lui ce nu demult a apărut aşa numita „obligaţia-firească-Alinaturornă".

Aici este interesant de remarcat, că o procedură de acelaş fel pentru asumarea unei obligaţii fireşti avea loc şi la fiinţele tricentrice străvechi ale planetei tale şi a ajuns chiar pînă la favoriţii tăi contemporani, dar aceaştea din urmă, ca şi în toate, au perceput doar forma exterioară a acestei importante şi serioase proceduri, şi fiinţele, care chipurile îşi asumă aşa obligaţii, favoriţii tăi contemporani îi numesc „naş" şi „naşă".

Pe acest urmaş al lui Gornahur Harharh atunci l-au numit „Rahurh".

ap. 24. Coborîrea lui Belzebut pe planeta „Pămînt" pentru a cincea oară

Belzebut a continuat să povestească următoarele:

– După a patra aflare a mea la suprafaţa planetei Pământ au trecut iarăşi mulţi ani.

În aceşti ani eu, desigur, ca mai înainte, uneori atent urmăream şi după existenţa firească a favoriţilor tăi prin intermediul Tescuano.

În acest răstimp numărul lor crescuse deosebit de considerabil, şi ei au populat aproape toate teritoriile mari şi mici ale suprafeţei planetei tale, şi între ele, desigur, tot timpul, în perioadele cunoscute continua să se petreacă şi particularitatea lor principală, şi anume, ei periodic începeau să distrugă existenţa unul altuia.

În acest timp, anume între a patra şi a cincea vizită, cu suprafaţa planetei tale s-a petrecut mari schimbări; s-a petrecut multe modificări de asemenea şi în concentraţiile localităţilor de aşezare a acestor favoriţi ai tăi. Ca, de exemplu, toate acele ale lor „centre-culturale” de pe continentul Aşharh, în care eu personal am fost în timpul coborîrilor mele anterioare pe Pământ, şi anume, ţările Ticleamîş şi Moralpleisi, în timpul coborîrii mele pentru a cincea oară acolo deja nu mai existau complet.

Cauza distrugerii acestor „centre-culturale” a lor şi schimbările în general a suprafeţei acestei planete iarăşi a fost nenorocirea cu această planetă nefastă, după număr deja a treia oară.

Această a treia nenorocire a fost exclusiv de natură locală şi s-a întîmplat pentru că, în decurs de cîţiva ani în atmosfera ei au început să se petreacă neobişnuita, aşa-numita, „mişcarea-accelerată-a-părţilor-din-atmosferă”, sau, cum ar spune acolo favoriţii tăi, „vînturi mari”.

Cauza la astfel de „mutări” nenormale sau „vînturi mari” a fost atunci iarăşi acele două bucăţi, care s-au desprins de la planeta ta în timpul primei nenorociri mari şi mai tîrziu au devenit mici planete independente a acestui sistem solar şi care în momentul actual se numesc „Luna” şi „Anulios”.

La drept vorbind, cauza principală a acestei a treia nenorociri pămînteşti a fost atunci partea mai mare desprinsă, şi anume Luna, bucata mică Anulios în acestă nenorocire n-a avut nici o atribuţie.

Mişcarea accelerată în atmosfera Pămîntului s-a primit de la aceea, că, cînd pe planeta mică Luna ce a apărut întîmplător definitiv s-a format atmosfera şi ea a continuat să petreacă a sa cădere înapoi pe baza sa cu menţionata lege „prinderea” pe calea în acest timp stabilită, şi această din nou apărută oarecare

prezenţă pe „Lună” încă nu a dobîndit din partea sa armonia în „armonia-mişcării-generalo-sistematică”, atunci, astfel spunînd, în total nearmonioasă aşa-numită „frecare-osmuală” şi provoca în atmosfera Pămîntului menţionatele „mişcări-accelerate” sau „vînturi mari”.

Aceste vînturi neobişnuit de mari au început atunci, cum se spune, „să vînture” cu forţa curenţilor săi „părţile-întărite” înălţate şi să umple „depresiunile” corespunzătoare.

Astfel de „depresiuni” exact erau de asemenea ambele localităţi a continentului Aşharh, pe care a fost concentrat procesul existenţei primului şi al doilea grup de fiinţe a Asiei contemporane, şi anume, părţile de bază a localităţilor Ticleamîş şi Moralpleisi.

Atunci au fost acoperite cu nisip atît părţi ale Perlei, cît şi acea localitate în centrul continentului Grabonţi, pe care, aşa cum am spus mai înainte, după distrugerea Atlantidei s-a primit principalul, cum ei se exprimă, „centru-cultural” pentru toate fiinţele cu trei creieri de atunci, şi care locuri, pe vremea aceea erau cea mai înfloritoare parte a suprafeţei acestei planete ale tale, acum este deja deşert, numit „Sahara”.

Ţine cont şi de faptul, că în afară de localităţile menţionate în timpul nenormalităţii vîntului de atunci cu nisip au fost acoperite încă cîteva alte teritorii nu prea mari de pe suprafaţa acestei planete nenorocite.

Aici este interesant de observat, că referitor la cele întîmplate în acea perioadă schimbările locurilor de trai permanent a fiinţelor cu trei creieri, cumva au aflat şi favoriţii tăi contemporani, şi ei, punînd şi pe aceasta „eticheta” lor, în acest caz – „Marea migraţie a popoarelor”, şi au ţintuit-o la a lor aşa-numită „ştiinţă”.

În prezent unii din cîţiva „oameni de ştiinţă” de acolo se agită şi se trudesc să afle, de ce şi cum s-a întîmplat, ca să spună despre aceasta şi tuturor altora. La momentul actual acolo există în privinţa aceasta cîteva teorii, care, deşi una cu alta nu au nimic în comun şi în sensul obiectiv una mai fantastică decît alta, – oricum toate au fost recunoscute acolo de aşa numita „ştiinţă-oficială”.

De fapt, motivele reale de mutare a fiinţelor de atunci cu trei creieri au reeşit din aceea, că, de cum s-a început menţionatele „vînturări”, fiinţele ce locuiau pe continentul Aşharh, din teama de a nu fi acoperiţi de nisipuri, au început să migreze în alte locuri mai mult sau mai puţin sigure.

Şi o astfel de migrare a fiinţelor localnice cu trei creieri a avut loc în următoarea ordine.

O mare parte a fiinţelor cu trei creieri, ce locuiau pe Ticleamîş, au plecat la sud pe acelaşi continent Aşharh, în ţara, care mai tîrziu a devenit cunoscută sub numele „Persia”. Iar cealaltă parte s-au pornit spre nord, şi localităţile, unde s-au stabilit, au devenit mai tîrziu „Chirghizceri”.

În ceea ce priveşte fiinţele, ce locuiau în ţara Moralpleisi, o parte din ei au început să se îndrepte spre est, iar cealaltă, parte mare, a plecat spre vest.

Cînd cei ce au plecat spre est au trecut munţii de est, ei s-au stabilit pe marginea marelui „spaţiu-saleacuriap” şi acest teritoriu a început să se numească „China”.

Iar acea parte de fiinţe din Moralpleisi, care a început să caute salvarea sa ducîndu-se spre vest, mutîndu-se dintr-un loc în altul, s-a mutat, în final, pe alt, ce se afla alături continent, care mai tîrziu a început să se numească „Europa”.

Dar fiinţele cu trei creieri, care la acea perioadă încă au rămas să existe în centrul continentului Grabonţi, s-au împrăştiat pe întreaga suprafaţă lui.

Iată, băiatul meu, această a cincea ridicare personală a mea pe planeta ta se referă deja la perioada de timp după ceea, ce a fost spus numai ce, redistribuirea grupurilor sociale a acestor favoriţi ai tăi.

Cauzele ridicării mele personale acolo au fost următoarele evenimente.

Mai întîi eu trebuie să-ţi spun, că principala stranietate a psihicului favoriţilor tai, şi anume „necesitatea-periodică-de-a-distruge-existenţa-semenilor-săi”, pe mine cu fiecare veac tot mai mult a început să mă intereseze şi paralel cu asta în mine creştea „dorinţa-necesară” să aflu mai exact cauzele acestei particularităţi fenomenale pentru fiinţele cu trei creieri.

Şi iată, băiatul meu, pentru ca să am mai mult material pentru clarificarea acestei întrebări ce m-a cointeresat mult, între a patra şi a cincea şedere a mea pe planeta Pămînt observaţiile mele făcute prin Tescuano de pe planeta Marte după existenţa acestor fiinţe cu trei creieri le-am organizat în felul următor:

Eu intenţionat observam un grup întreg de fiinţe din numărul favoriţilor tăi pe parcursul multor ani de-ai lor, eu personal, sau celui, căruia îi încredinţam aceasta, cu atenţie să urmărească după ei, să se străduie, după posibilitate, să

nu-i scape nimic şi cuprinzător să afle diferite caracteristici în apariţia lor în procesul existenţei obişnuite de atunci.

Şi trebuie să recunosc, băiatul meu, cînd eu eram absolut liber, eu cîteodată cu mare interes „sinonoume" întregi sau, corespunzătorul interval de timp de acolo pe care favoriţii tăi îl determină aproximativ, „ore" întregi, urmăream mişcările menţionatelor fiinţe localnice cu trei creieri însemnate de noi şi încercam logic să-mi lămuresc aşa numitele „retrăiri-psihice" ale lor.

Şi iată, în timpul acestor observaţii de pe planeta Marte prin intermediul Tescuano-ului meu, în mine aşa de odată s-a „iluminat" aceea, ce a servit începutul ulterioarei mele, deja cu totul serioase, studieri a psihicului acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut.

Şi anume, m-am „iluminat", că lungimea existenţei lor cu fiece secol, chiar an de an, cu un anumit tempou determinat se reduce şi se reduce.

Desigur, cînd eu pentru prima dată am constatat aceasta, eu am luat deodată în considerare nu numai particularitatea principală a psihicului lor, adică distrugerea reciprocă periodică, dar şi aşa numitele „bolile" lor fără număr de atunci, de asemenea existînd exclusiv numai pe această planetă, majoritatea dintre care, apropo, au apărut şi continuă să apară din cauza stabilirii de ei înşişi a condiţiilor externe nenormale a existenţei existenţiale obişnuite, care parţial şi nu le permit să existe normal pînă la sfînta Rascuarno.

Cînd eu am observat aceasta pentru prima dată şi am început să-mi amintesc toate impresiile primite anterior referitor la aceasta, atunci toate părţile separate independente spiritualizate ale prezenţei mele totale s-au umplut de convingerea şi toată fiinţa mea a perceput menţionata „iluminare" despre aceea, că într-adevăr de la început aceste fiinţe cu trei creieri a planetei tale existau, după calculul lor a timpului, pînă la douăsprezece secole, iar unii chiar pînă la cincisprezece secole.

Ca tu mai mult sau mai puţin să poţi să-ţi închipui, cu ce tempou mergea scurtarea existenţei lor, îţi este de ajuns să ştii, că eu cînd am părăsit pentru totdeauna acest sistem solar, limita lungimii existenţei lor era deja, cel mult, şaptezeci-nouăzeci de ani de-ai lor. În ultima vreme, dacă acolo cineva din ei trăieşte măcar pînă la limita menţionată, atunci toate celelalte fiinţe ale acestei planete originale o consideră că, fiinţa aceea a existat „foarte-destul-de-mult-timp".

Şi dacă cineva din ei trăieşte întîmplător mai mult de un secol, atunci o astfel de fiinţă este aratată în muzeele lor şi, desigur, despre ea ştiu toate celelalte fiinţe de acolo, deoarece fotografia ei şi descrierea modului de existenţă a ei, pînă chiar şi descrierea fiecărui „pas", mereu e plasată în toate aşa numitele „ziare" ale lor.

Şi iată, băiatul meu, deoarece în acea perioadă a timpului, cînd eu am constatat şi aşa fapt de acolo, eu nu aveam mare lucruri de făcut pe planeta Marte, însă să încerc să aflu această nouă stranietate prin intermediul Tescuano era total imposibil, atunci de aceea eu am decis să mă urc acolo personal cu scopul, ca acolo poate, pe loc, să-mi explic, care sunt oare cauzele şi la aceasta.

Peste cîteva zile marţiene după aşa decizie a mea eu iarăşi m-am ridicat acolo la bordul navei Ocazia.

În timpul acestei a cincea ridicări personale pe planeta ta, „centrul-pentru-rezultatele-de-intrare-şi-ieşire-de-perfecţionare-a-ingeniozităţii-existenţiale" a lor sau, cum ei singuri îl numesc, „centru-cultural" era deja oraşul Babilon, unde am şi decis să mă îndrept.

De această dată nava noastră Ocazia s-a coborît în aşa numitul acum „Golful Persic", deoarece noi înainte de plecare am aflat prin intermediul Tescuano, că pentru călătoria noastră ulterioară, şi anume, ca să ajungem în oraşul Babilon şi pentru parcarea însuşi a navei Ocazia, cel mai comod loc era anume acest spaţiu saleacuriap a suprafeţei planetei tale, ce exista acolo acum sub numele „Golful Persic".

Acest spaţiu acvatic a fost convenabil pentru călătoria mea ulterioară deoarece, în el se vărsa acel rîu mare, pe malurile căruia era situat oraşul Babilon şi pe albia căruia noi am dorit să plutim, ca să ajungem acolo.

În acea perioadă de scurgerea timpului acest „fără-pereche-maiestos" Babilon înflorea în toate privinţele. El era un „centru-cultural" nu numai pentru fiinţele, ce trăieau pe continentul Aşharh, dar şi pentru toate fiinţele de pe teritorii mari şi mici, ce corespondeau necesităţilor existenţei obişnuite existenţiale pe această planetă.

Cînd eu pentru prima dată am nimerit în acest „centru-cultural" al lor acolo, în acest timp, exact de ei înşişi se pregătea aceea, ce în consecinţă a servit drept principala cauză pentru accelerarea tempoului de renaştere a „organizării-psihice", mai ales în sensul atrofierii în ei a funcţiilor instinctive a celor trei

factori de bază, care sunt caracteristice de a fi în prezenţa oricăror fiinţe cu trei creieri, anume factorii, ce generează astfel de impulsuri fireşti, care există sub numele de „Credinţă”, „Speranţă” şi „Iubire”.

Aceşti factori fireşti, ce prin moştenire din generaţie în generaţie se renăşteau, au făcut aceea, că în prezenţa favoriţilor tăi contemporani în locul psihicii adevărate existenţiale, ce este caracteristic anume în prezenţa oricăror fiinţe tricentrice, au deşi de asemenea „psihică-adevărată”, dar astfel de „psihică-adevărată”, care foarte bine se poate de definit cu una din zicalele înţelepte ale iubitului nostru Molla Nasr-Eddin, ce constă din următoarele cuvinte:

„În-ea-este-totul-în-afară-de-esenţă-şi-chiar-concepţia-pentru-aceasta”.

Obligatoriu urmează să-ţi povestesc probabil mai detaliat, ce anume se întîmpla în perioada aceea în Babilon deoarece, toate aceste informaţii pot servi pentru tine ca foarte bun material pentru înţelegerea mai bună şi transformarea în mintea ta a tuturor cauzelor, totalitatea cărora, pînă la urmă, şi a dat naştere la acea psihică stranie a fiinţelor cu trei creieri, care deja o au favoriţii tăi contemporani şi care aşa te-au interesat.

Mai întîi de toate trebuie să-ţi spun, că informaţiile referitoare la acele evenimente, pe care ţi le voi transmite, au fost luate de mine, în principal, din rîndul acelor fiinţe cu trei creieri, care sunt numite de alte fiinţe „oameni de ştiinţă”.

Înainte de a continua, ar trebui aici, apropo, să subliniez aceea, care anume fiinţe acolo, pe planeta ta, alte fiinţe le numesc „oameni de ştiinţă”.

Faptul este că, pînă la această a cincea mea şedere acolo, adică pînă la acea perioadă, cînd Babilonul, aşa cum am spus, a prosperat în toate privinţele, oamenii de ştiinţă deveneau şi se considerau acolo de alţii deja nu la fel, ca peste tot în Univers, şi cum aceasta iniţial se făcea şi pe planeta ta, şi anume astfel de fiinţe, care de la început datorită muncilor conştiente şi suferinţelor intenţionate se aduceau pe ei înşişi pînă la posibilitatea de a contempla despre detaliile existente din punct de vedere a genezei şi existenţei lumii şi datorită acesteia, în mod principal, îşi perfecţionează corpul lor superior pînă la gradaţia corespunzătoare a măsurătorii sfinte a raţionamentului obiectiv, pentru ca cu aceea în ei ulterior să se simtă referitor la adevărurile cosmice atîtea, pe cît corpul lor superior este perfecţionat.

Acolo, încă de pe vremea aşa-numitei „civilizaţiei-ticleamîşiene”, şi pînă acum în majoritatea cazurilor „oameni de ştiinţă”, mai ales cei contemporani, se fac

astfel de fiinţe care posibil mai mult învăţă pe de rost diferite informaţii ce nu conţin nimic în sine, cum ar fi acestea, despre care aşa-numitele „babe-bătrîne” iubesc foarte mult să povestească, că despre aceasta se vorbea, chipurile, în vremurile de demult.

Să ştii, apropo, că şi la venerabilul nostru Molla Nasr-Eddin pentru a determina valoarea oamenilor de ştiinţă de atunci există de asemenea o zicală, exprimată în cuvintele următoare:

„Toţi vorbesc, că „oamenilor noştri de ştiinţă” le este cunoscut, că jumătate din o sută este cincizeci”.

Acolo, pe planeta ta, cine din favoriţii tăi cel mai mult învaţă pe de rost astfel de informaţii, pe care el singur nu le-a verificat şi care el mai ales nu le-a simţit niciodată, – cu aceasta ceilalţi îl consideră om mai învăţat.

Deci, băiatul meu, cînd noi am ajuns în oraşul Babilon, acolo într-adevăr oameni de ştiinţă erau foarte mulţi.

Acolo au fost adunate fiinţele de ştiinţă din perioada aceea aproape de pe toată planeta ta.

Aşa cum începutul colectării acestor fiinţe în oraşul Babilon a servit atunci motive foarte interesante, de aceea am să-ţi povestesc despre aceasta de asemenea un pic mai amănunţit.

Faptul constă în aceea, că atunci aproape majoritatea oamenilor de ştiinţă de pe Pămînt au fost adunaţi acolo cu forţa de un rege persan foarte original, ce avea în guvernare sa la acel moment de asemenea şi acel oraş Babilon.

Pentru a înţelege mai bine, ce aspect principal, s-a scurs din totalitatea rezultatelor a condiţiile nenormale ce erau instaurate acolo a existenţei fireşti comune, a dat naştere la menţionata originalitate a acelui rege persan, este necesar mai devreme să-ţi lămuresc două fapte ce erau fixate încă demult.

Primul fapt consta în, că acolo, treptat, pornind aproape imediat după perioada distrugerii continentului Atlantida, a început să se cristalizeze, iar în ultimele secole deja definitiv s-a cristalizat în prezenţa fiecăruia dintre favoriţii tăi o aşa „caracteristică” deosebită, datorită căreia acea senzaţie adevărată, ce se numeşte „fericire-pentru-existenţa-proprie” şi experimentată uneori de diferite fiinţe cu trei creieri de la satisfacţia autoaprecierii interioare a lor, în prezenţa favoriţilor tăi apare exclusiv numai atunci, cînd dobîndesc mult spre utilizarea proprie un, foarte cunoscut acolo, metal, ce se numeşte „aur”.

Marea stricăciune pentru ei înşişi de la astfel de caracteristică deosebită în prezenţa generală a lor constă încă în aceea, că senzaţia menţionată de la posesia în proprietate a spusului metal se susţine şi de alte, ce-l înconjoară pe astfel de proprietar, fiinţe şi chiar de acele ce-l înconjoară, care află de aceasta numai „din auzite", dar nu se conving de aceasta personal prin percepţiile corespunzătoare, mai ales acolo s-a stabilit obiceiul, ca niciodată să nu iai în considerare, cu care anume manifestări adevărate ale sale acea fiinţă s-a făcut proprietarul a unei cantităţi mari de acest metal, şi aşa fiinţă se face acolo obiectul pentru cei din jur, ce stîrneşte în prezenţa lor funcţionarea acelei proprietăţi cristalizate a consecinţelor organului Kundatampon, ce se numeşte „invidie".

Iar al doilea fapt constă în aceea că, atunci cînd în prezenţa favoriţilor tăi funcţionează „crescendo" deosebirea lor principală şi, după obiceiul stabilit, între diferitele societăţi ale lor se petrece procesul lor de distrugere a existenţei celuilalt, atunci după, cînd această doar lor specifică şi pentru ei înşişi proprietate dăunătoare în prezenţa lor generală se linişteşte şi ei temporar opresc astfel de procese ale lor, regele societăţii aceea, în care supravieţuieşte un număr mai mare de supuşi, primind titlul de cuceritor, după obişnuinţă îşi ia lui tot, ce au fiinţele societăţii cucerite.

Acest rege-cuceritor acolo, după obişnuinţă, le ordonă supuşilor săi să ia de la fiinţele cucerite toate pămînturile lor, toate fiinţele tinere de gen feminin ce sunt în obştea cucerită şi toate adunate de ei de-a lungul secolelor, aşa-numitele „bogăţii".

Şi iată, băiatul meu, cînd supuşii menţionatului rege original persan cucereau fiinţele altei societăţi, el ordona să nu ia nimic din acestea şi chiar să nu atingă, dar să ia cu ei, în calitate de aşa-numiţi „prizonieri", doar toate fiinţele învăţate, ce erau în comunitatea cucerită.

Iar pentru o înţelegere clară şi transformarea înţelegerii în tine, de ce anume în indidualitatea acelui rege persan a apărut şi a devenit numai lui specifică astfel de pasiune originală, îţi trebuie neapărat să cunoşti aceea, că încă în perioada civilizaţiei ticleamîşiene, acolo într-un oraş, aşa numitul „Ciclarali", o fiinţă cu trei creieri de ştiinţă pe nume „Harnahumu", esenţa căruia în rezultat s-a cristalizat în aşa-numitul „Individ-Hasnamus-Veşnic", a inventat, cică foarte uşor orice metal ce se află la suprafaţa planetei şi în cantităţi mari se transformă în metalul rar „aur" şi că pentru aceasta trebuie să cunoşti doar un singur „secret" foarte mic.

Această născocire a lui răutăcioasă atunci foarte s-a răspîndit, şi s-a cristalizat în prezenţa fiinţelor de atunci, transmiţîndu-se ca patrimoniu din generaţie în generaţie, a început să treacă la fiinţele din generaţiile ulterioare treptat luînd o anumită formă şi astfel de ştiinţă fantastico-distrugătoare, sub numele de „Alchimie", anume sub numele acelei măreţe şi într-adevăr existente acolo, în secole foarte de demult, cînd în prezenţa strămoşilor lor încă nu s-a cristalizat destul consecinţele proprietăţilor organului Kundatampon, şi ce ramură a adevăratelor cunoştinţe ar putea fi necesară şi într-adevăr utilă pentru fiinţele cu trei creieri de acolo chiar şi celor contemporane.

Deci, pentru acel rege persan în perioada aceea, la care se referă povestirea mea, pentru unele de-a lui, după toate probabilităţile, scopuri hasnamuse i-a trebuit foarte mult de acest rar pe suprafaţa planetei Pămînt metal, numit „aur", şi datorită faptului, că pînă la prezenţa sa a ajuns conceptul despre metoda inventată de Harnahum ce este acum „Individ-Hasnamus", el şi a dorit să aibă aur prin această metodă uşoară.

Atunci cînd acest rege persan definitiv a decis să obţină aur prin „Alchimie", el atunci şi-a dat seama cu întreaga lui fiinţă, că el nu cunoaşte încă acel mic „secret", fără de care este imposibil de a îndeplini această dorinţă a lui. Uite atunci el s-a gîndit, cum să afle acest acest mic „secret".

În rezultatul gîndurilor sale el a conştientizat următoarele:

Deoarece fiinţele de „ştiinţă" cunosc tot felul de alte „secrete", apoi una dintre ele trebuie să cunoască şi acest „mister".

Ajungînd în sfîrşit la astfel de conştientizare, el, cu funcţionare înputernicită a „mirării-reale" în aceea, de ce nu i-a venit mai înainte în cap ideea această simplă, a chemat cîţiva din supuşii săi apropiaţi şi le-a ordonat să afle cărui din fiinţele de ştiinţă din capitala sa le este cunoscut acest „mister".

Cînd a doua zi i s-a spus, că nici una din fiinţele de ştiinţă din capitală acest mister nu-l ştie, el a cerut să întrebe de asemenea în general pe toate fiinţele de ştiinţă, ce-i avea printre fiinţele societăţii conduse; iar cînd peste cîteva zile mai tîrziu, el a primit din nou acelaşi răspuns negativ, el iarăşi a căzut pe gînduri, de data asta foarte serios.

Iniţial gîndurile sale serioase au dus mintea lui la acea conştientizare că, fără nici o îndoială, una dintre fiinţele de ştiinţă a societăţii sale, cunoaşte acest „secret", dar, din cauza faptului că fiinţelor acestei corporaţii este foarte

dezvoltat menţinerea strictă „a-secretelor-profesionale”, de aceea nimeni nu vrea să-l dea unul la altul.

Rezultatul gîndurilor sale serioase a fost că, el a conştientizat, că nu trebuie să întrebi, dar să interoghezi fiinţele de ştiinţă despre acest mister.

În aceeaşi zi el a transmis consilierilor apropiaţi ai lui instrucţiunile corespunzătoare, iar ei la rîndul lor au început „să interogheze” anume astfel, cum acolo deja demult era obişnuit „să se interogheze” fiinţele obişnuite de fiinţele-ce-deţin-puterea.

Iar după aceea, cînd acest rege persan original definitiv s-a convins, că fiinţele de ştiinţă ale poporului său nu cunosc acest mister, el a început să caute „fiinţe de ştiinţă” ce cunosc astfel de mister, la alte popoare.

Deoarece regii altor popoare nu erau de acord binevol să dea fiinţele lor de ştiinţă, ca el de asemenea să-i „interogheze”, el a decis să impună unii regi la aceasta cu forţa. Şi de atunci el s-a pus căpetenie pe nenumăratelor detaşamente ce le avea în supunere, şi cu ajutorul lor a început să petreacă aşa numitele „excursii-militare”.

Avea acel rege persan atunci numeroase regimente subordonate, deoarece în exact acea perioadă de la raionul suprafeţei planetei tale, unde se afla acea societate, asupra cărui el din întîmplare era regele, în prezenţa fiinţelor încă pînă la acest timp, pe baza aşa numitei „prudenţei-adaptibilitate” a Măreţei Naturi, a fost sporită aşa-numita „natalitate”, şi în această perioadă se efectua pentru procesul necesar generalo-cosmic Trogoautoegocratic, adică, ca de la zona de suprafaţă a planetei tale să iesă mai multe de acele vibraţii, care apar din distrugerea existenţei fireşti.

În timpul acestei ultime explicaţii Hassin l-a întrerupt pe Belzebut cu următoarele cuvinte:

– Dragă bunele, eu nu înţeleg, de ce în realizarea acestui preamărit proces cosmic emanările de vibraţii pot depinde de o anumită zonă specifică a planetei?

La astfel de întrebare a nepotului său Belzebut a răspuns:

– Deoarece în viitorul apropiat temă a povestirilor mele referitoare la fiinţele cu trei creieri ale planetei Pămînt am de gînd să fac o întrebare specială referitor la procesul lor oribil de distrugere reciprocă, care ei îl numesc

„război”, atunci mai bine aşteaptă cu întrebarea ta pînă la această povestire specială, pentru că atunci, cred că, ai să înţelegi şi despre aceasta.

Acestea fiind spuse, Belzebut a continuat din nou să povestească despre evenimentele babiloniene:

– Cînd menţionatul original rege persan datorită armatei subordonate lui a început să cucerească fiinţele altor popoare şi forţat să le ia fiinţele de „ştiinţă” dintre ei, el locul pentru adunarea şi existenţa lor a numit exact acel oraş Babilon, unde ei au fost aduşi cu scopul, ca mai tîrziu acest conducător a jumătăţii de continent Asia, în libertate să poată să-i „interogheze” şi pe aceşti învăţaţi străini, căutînd, poate va fi unul dintre ei cunoscător al secretului cum să transforme metale ieftine în metalul „aur”.

El atunci în acest scop a făcut chiar şi un special, așa-numit „marş” în ţara Egipt.

El a făcut astfel de deosebit „marş” atunci acolo deoarece, în acea perioadă acolo se adunau fiinţe învăţate din întreaga planetă, deoarece era răspîndită foarte larg părerea, că chipurile în acel Egipt poţi obţine informaţii pentru diverse „ştiinţe” mai mult decît, în alt loc pe planeta lor.

Acest rege persan cuceritor a luat atunci din Egipt toate fiinţele învăţate care trăiau, atît locali, cît şi vizitatori din alte societăţi, mai ales printre ei au fost de asemenea atunci cîţiva așa-numiţi „preoţi egipteni”, urmaşii celor care din întîmplare au supravieţuit membri învăţaţi ai comunităţii Ahldan, care primii s-au stabilit în această ţară.

Atunci cînd un pic mai tîrziu de această perioadă în prezenţa acestui rege original al Persiei a apărut o nouă îndeletnicire, anume patima deja de anume acest proces de distrugere a existenţei fiinţelor semenilor săi, şi aceasta a înlocuit pasiunea veche, el a uitat despre aceşti învăţaţi şi ei au început să trăiască aici, în oraşul Babilon, în libertate pînă la discreţia lui.

Adunaţi în astfel de modalitate aici, în oraşul Babilon, aproape de pe toată planeta fiinţele „învăţate” adesea se ciocneau unul cu altul şi, desigur, au început, ca tipic fiinţelor „învăţate” ale planetei Pămînt, să vorbească între ele despre astfel de probleme, care sunt în mod disproporţionat mai mari înţelegerii lor, sau care nici pentru sine, nici pentru fiinţele ordinare nu aveau absolut nimic util pentru a le cunoaşte.

Anume atunci, în timpul acestor întîlniri şi conversaţii între ei, printre ei a apărut, cum este tipic să apară de asemenea printre fiinţele „învăţate” de atunci astfel, aşa-numită „problemă-arzătoare-de-sezon”, care de data aceasta într-un mod oarecare, de fapt, i-a interesat pe ei într-atîta pînă la, cum ei spun, „la culme”.

Această întrebare, întîmplător făcută o „problemă-arzătoare-de-sezon”, aşa a capturat întreaga fiinţă a fiecăruia dintre ei, că ei chiar şi au „coborît” din aşa-numitele „piedestale” şi au început să vorbească despre ea nu numai cu unii semeni a lor „învăţaţi”, dar peste tot şi oriunde, cu toţii.

Ca urmare, interesul pentru această întrebare treptat s-a extins printre toate fiinţele cu trei creieri ordinare, care au existat în Babilonul de atunci, şi deja în acea perioadă, cînd am ajuns în acest Babilon, el a devenit pentru toate fiinţele localnice de atunci „răutatea-zilei”.

Referitor la această problemă vorbeau şi disputau nu numai înşişi „învăţaţii”, dar aceleaşi conversaţii şi stimularea dezbaterii aveau loc acolo în desfăşurare şi între fiinţele obişnuite.

Vorbeau şi disputau tineri şi bătrîni, atît bărbaţii, atît şi femeile, şi chiar şi măcelarii babilonieni.

Tuturor, în special „învăţaţilor”, foarte mult le era dorit să ştie despre această întrebare.

Înainte de sosirea noastră acolo, multe dintre fiinţele existente în Babilon atunci chiar definitiv şi-au ieşit din minţi din cauza acestei probleme şi mulţi erau deja candidaţi la aceasta.

Această „întrebare-arzătoare-de-sezon” consta în, că precum cît aceşti „mari-învăţaţi” şi cît şi fiinţele ordinare ale oraşului Babilon foarte doreau să ştie, dacă au ei oare „suflet”.

Pe această întrebare în Babilon existau multe tipuri de teorii fantastice şi accelerat „se coceau” alte noi. Şi, bineînţeles, fiecare, cum se spune, „teorie-colţuroasă” avea adepţii săi.

Deşi teorii diferite acolo existau multe, dar ele toate erau construite doar pe două, complet opuse începuturi.

Unul din începuturi ei îl numeau „Ateist”, iar celălalt „Idealist” sau „Dualist”.

Toate teoriile „dualiste” dovedeau existenţa „sufletului”, şi, desigur, „nemurirea” lui precum şi diversele „perturbaţii” cu el după moartea unei fiinţe-umane.

Şi toate teoriile „ateiste” dovedeau contrar invers.

Pe scurt, băiatul meu, cînd am ajuns în oraşul Babilon, acolo se întîmpla, aşa numitul „crearea-turnului-babilonian”.

Rostind ultimele cuvinte, Belzebut s-a îngîndurat puţin şi după aceea a început aşa:

– Acum vreau să-ţi explic referitor la utilizarea expresiei – şi anume, „crearea-turnului-babilonian”. Această expresie este foarte des folosită pe planeta ta şi de fiinţele moderne cu trei creieri.

Vreau să abordez anume aceasta, foarte des utilizată exprimare şi să ţi-o explic în principal deoarece, în primul rînd, din întîmplare am fost martor la toate evenimentele de atunci, care au generat această expresie, şi, în al doilea rînd, pentru că istoria apariţiei acestei expresii şi transformarea ei în înţelegere de favoriţii tăi moderni foarte clar şi instructiv poate să-ţi explice bine că, datorită aceleaşi condiţii anormale stabilite pentru existenţa existenţială normală, acolo de nici un fel de evenimente întîmplate cu fiinţele epocilor trecute pînă la fiinţele generaţiilor următoare niciodată informaţii exacte nu ajungeau. Şi dacă din întîmplare ceva ar ajunge de exemplu ca expresia aceasta, atunci mintea fantastică a favoriţilor tăi pe baza doar uneia, ca asta, exprimare ar face o întreagă teorie şi prin aceasta ei în prezenţa lor, tot mai mult măresc acele existenţial efemere „Egoplasticuri” sau, cum ei le numesc, „reprezentări-psihice”, din cauza cărora de asemenea ca rezultat în Univers a apărut astfel de ciudată „psihică-unică” a fiinţei cu trei creieri, ce o au fiecare dintre favoriţii tăi.

Deci, cînd am ajuns în oraşul Babilon şi am început, în scopul clarificării întrebării ce mă interesa, să petrec cu diferite fiinţe localnice şi să fac observaţiile mele referitoare, atunci ca rezultat la aceasta, că eu aproximativ peste tot locul mă întîlneam cu menţionaţii în majoritatea colectaţi şi adunaţi acolo învăţaţi, de la sine s-a primit aşa, eu petreceam timpul exclusiv cu ei şi observaţiile mele le făceam prin intermediul lor, cum şi prin individualităţile proprii a lor.

Printre fiinţele învăţate, cu care m-am întîlnit pentru menţionatul scop al meu era de asemenea un oarecare pe nume Hamolinadir, de asemenea adus cu forţa aici din Egipt.

Iată cu acea fiinţă pămîntească cu trei creieri Hamolinadir atunci în timpul la astfel de reuniuni ale noastre la mine şi s-au stabilit aproape asemenea relaţii, care în general se instalează peste tot între fiinţele cu trei creieri întîlnite.

Acest Hamolinadir era din acei învăţaţi de atunci, în prezenţa generală a cărora factorii pentru impulsurile fiinţelor cu trei creieri, ce au trecut prin moştenire, nu erau destul de atrofiate, şi de asemenea s-a constatat, că în timpul pregătirii vîrstei lui fiinţele responsabile ce-l înconjurau îl pregăteau ca el să fie de asemenea responsabil mai mult sau mai puţin normal.

Trebuie de spus, că atunci în oraşul Babilon a nimerit mulţi şi astfel de fiinţe învăţaţi de atunci.

Acest învăţat Hamolinadir, deşi avea apariţia sa şi pregătirea, ca să fie fiinţă responsabilă aici, în oraşul Babilon, şi se trăgea din rasa fiinţelor localnice, aşa numită „asiriană", dar învăţătura sa a primit-o în Egipt, unde se afla cea mai mare şcoală, ce exista în acele timpuri pe „Pămînt" şi se numea „Facerea-gîndului-material".

În vîrsta, cînd l-am întîlnit pentru prima dată, el a lui „Eu" în sensul directivei conştiente, ce o avea în prezenţa sa generală, aşa numita „funcţionarea-psihică-automată", deja avea pentru fiinţele cu trei creieri de pe planeta Pămînt acelei perioade stabilitatea ce mai maximală, în rezultatul căruia el în timpul aşa numitei „stări-de-veghe-pasive" avea o foarte prestabilită exprimare a manifestărilor reale, cum de exemplu, ce se numesc: „conştiinţa-sinelui", „imparţialitate", „sinceritate", „impresionabilitate", „ingeniozitate" şi altele.

În curînd după sosirea noastră în Babilon cu acest Hamolinadir eu am început să vizitez diferite aşa numite „adunări" babiloniene a menţionatelor fiinţe învăţate şi să ascult de toate şi diferite de ale lor, cum ei le numeau „rapoarte", ce se refereau exact la întrebarea, care atunci era „răutatea-zilei" şi servea cauza de „agitarea-minţilor" tuturor babilonienilor.

Din cauza spusei întrebări „arzătoare" acel prieten al meu Hamolinadir de asemenea era foarte entuziasmat.

Pe el îl îngrijora şi-l înfuria aceea, că atît cele existente, cît şi cele ce apar din nou numeroasele „teorii” pe această întrebare, toate, în ciuda dovezilor totalmente opuse, erau la fel convingătoare, şi credibile.

El zicea, precum acele teorii, în care se demonstrează, că noi avem „suflet”, sunt descrise foarte logic şi convingător, de asemeni şi acele teorii, în care se demonstrează totalmente opusul, sunt descrise nu mai puţin logic şi convingător.

Pentru ca şi tu să poţi să te pui în locul acelui simpatic asirian, eu îţi voi lămuri despre aceea, că pe planeta ta în general, cum atunci în oraşul Babilon, aşa şi în timpul prezent orice teorii referitoare la aşa fapt, cum ei denumesc „despre lumea cealaltă”, sau altei „clarificări-în-detalii” a unui oarecare fapt în general, aproape întotdeauna se născocesc de aşa fiinţe tricentrice de acolo, în care majoritatea cristalizărilor organului „Kundatampon” s-au cristalizat „pe-deplin”; şi prin urmare la aceasta în prezenţa lor începe foarte bine să funcţiuoneze acea proprietate firească de acolo, pe care ei singuri o numesc „şmecherească”, şi datorită acesteia de ei conştient, desigur conştient cu aşa raţiune, care deja demult a devenit caracteristică să fie doar în ei, - şi de asemenea singur de la sine doar automat, în prezenţa lor generală treptat se acumulează abilităţi pentru „captarea” părţilor slabe ale psihicii fiinţelor asemănătoare lor din jur, şi aceste capacităţi în ei treptat formează aşa date, care favorizează perceperea şi cîteodată chiar şi înţelegerea logicii caracteristice ce este în alte fiinţe din jurul lor, şi conform acestor date de ei se născoceşte şi se compune o „teorie” de acolo referitor la o întrebare sau alta; şi fiecare altă fiinţă tricentrică de acolo, ca urmare la aceea, cum eu deja ţi-am spus, că în majoritatea din ei din cauza condiţiilor obişnuite nenormale instalate de ei de existenţă treptat s-a atrofiat funcţia firească, ce se numeşte „perceperea-instinctivă-a-adevărurilor-cosmice”, dacă întîmplător concentrat fac cunoştinţă cu asemenea din oricare aşa teorii - vrînd-nevrînd se convinge în ea cu toată prezenţa sa.

Şi iată băiatul meu...

Odată, aceasta era deja peste şapte luni după sosirea noastră în oraşul Babilon, eu cu al meu prieten de acolo Hamolinadir am plecat la una din aşa numita „adunare-ştiinţifică-generală”.

Această „adunare-ştiinţifică-generală” în acel timp era deja chemată de însăşi învăţaţii aduşi cu forţa aici, şi de aceea la această adunare erau nu doar învăţaţii, adunaţi aici forţat de menţionatul rege persan, care în acest răstimp deja a încetat să se mai ocupe cu ştiinţa „Alchimia” şi a uitat de ei, dar de

asemenea şi mulţi alţi învăţaţi, care s-au adunat aici din alte societăţi binevol şi, cum ei spuneau atunci, „de-dragul-ştiinţei”.

La această „adunare-generală-ştiinţifică” în acea zi prezentatorii vorbeau după sorţi.

Amicul meu Hamolinadir de asemenea în acea zi trebuia despre ceva să prezinte şi de aceea şi el a tras la sorţi; lui i s-a nimerit să vorbească al cincilea la număr.

Pînă la el prezentatorii prezentau sau despre noile „teorii” născocite de ei, sau criticau careva deja existente şi la toţi cunoscute.

În sfîrşit, rîndul a ajuns şi la acel asirian simpatic.

El s-a ridicat pe aşa numita „catedră”, şi în acel timp de asupra „catedrei” servitorii au aninat o înscriere, pe care era scris, despre ce va vorbi prezentatorul dat. Atunci aşa era primit.

Spusa încriere spunea, că prezentatorul tema sa pentru prezentare a numit-o „Instabilitatea-raţiunii-umane”.

După aceasta amicul meu pămîntean în primul rînd a început să lămurească despre aceea, ce fel de construcţie, după părerea lui, o are „creierul-cerebral” omenesc şi despre aceea, în care cazuri şi în ce moduri diferite percepţii se primesc cu alte creiere omeneşti, şi după unele determinate aşa numitele „aprobări” între toate creierele totalitatea rezultatelor şi se imprimă în acest creier.

La început el vorbea liniştit, dar cu cît mai departe el vorbea, cu atît mai mult el se neliniştea şi, în sfîrşit, a început aproape să strige şi deja cu strigăt a început să critice raţiunea ce o are omul.

De asemenea el critica fără milă şi raţiunea proprie.

Continuînd să strige, el foarte logic şi convingător a început să demonstreze referitor la instabilitatea raţiunii omeneşti şi cît de schimbătoare este şi detaliat să clarifice, cît de uşor este să-i demonstrezi unei aşa raţiuni şi s-o convingi de orice.

Necătînd la aceea, că în strigătul amicului meu pămîntean Hamolinadir deja au început să se audă note de hohote, el de asemenea şi cu asemenea strigăt în hohote continua.

Mai departe el a spus:

„Oricărui om, de asemenea desigur şi mie, să-i demonstrezi ceva nu-i mare treabă; se cere doar să ştii, cu ce impulsuri şi ce anume asociaţii să chemi în alte creiere omeneşti, cînd se demonstrează un „adevăr" sau altul. Este foarte uşor să-i demonstrezi omului chiar şi aceea, că toată lumea noastră, şi de asemenea, desigur, oamenii, nu sunt altceva, decît o iluzie; realitatea în lume este doar o „bătătură", şi aceea, care creşte pe degetul cel mare al piciorului nostru stîng. În afară de această „bătătură" în lume nimic nu există, dar totul este o imaginaţie, şi aceea doar a „psihopaţilor-la-patrat".

În acest loc al discursului a acelei simpatice fiinţe tricentrice pămîntene servitorul i-a adus un ulcior cu apă, şi după ce a băut cu mare lăcomie apa adusă lui, el a continuat să vorbească deja mai liniştit.

Mai departe el a spus:

„Luaţi ca exemplu pe mine însumi; eu sunt nu un om învăţat de rînd, pe mine mă ştie întreg Babilonul şi oamenii din multe alte oraşe ca pe un om foarte învăţat şi deştept.

Eu am terminat cursul de învăţare, mai superior decît care pe Pămînt niciodată nu a existat şi probabil că nici nu va mai exista.

Şi ce această dezvoltare superioară a dat raţiunii mele pentru acea întrebare, care, iată deja un an sau doi, pe toţi babilonenii îi duce la nebunie?

Mie această raţiune ce a primit cea mai superioară dezvoltare în timpul acestei nebunii generale referitor la întrebarea despre „suflet" nimic nu mi-a dat altceva decît „cinci-vineri-pe-săptămînă".

În acest răstimp eu foarte atent şi serios am urmărit după toate teoriile vechi şi noi despre „suflet". Şi nu era nici o teorie, cu autorul căreia eu interior nu aş fi fost de acord, fiindcă ele toate sunt descrise foarte logic şi asemănătoare cu adevărul, şi raţiunea pe care o am nu putea să nu fie de acord cu logica lor.

În acest răstimp chiar şi eu am scris foarte multă muncă referitor la întrebarea „despre-lumea-cealaltă" şi, probabil, mulţi din cei prezenţi aici au făcut cunoştinţă cu aceste gîndiri logice ale mele şi, desigur, mulţi din voi au invidiat aşa gîndire logică.

Şi în acelaş timp eu acum vouă sincer şi cinstit vă afirm, că referitor la întrebarea despre „lumea-cealaltă" eu şi singur, cu ale mele cunoştinţe, care

pînă acum în mine s-au observat, sunt nu mai mult sau mai puţin, cît doar „idiot-la-cub”.

În timpul prezent la noi, în oraşul Babilon, se întîmplă „construcţia-turnului” general populară, pentru ca pe acest turn să ne ridicăm „la ceruri” şi desinestătător să vedem, ce acolo se face.

Acest turn se construieşte din cărămizi, care la exterior toate sunt asemănătoare una cu alta, dar se fac din materiale complet diferite.

Printre aceste cărămizi sunt şi din oţel, şi din lemn, şi din „aluat” şi chiar din puf de „raţă polară”.

Şi iată din aceste cărămizi, chiar în mijlocul Babilonului, în timpul prezent se construieşte un turn nemăsurabil de mare şi orice om mai mult sau mai puţin conştient este obligat să chibzuiască că, mai devreme sau mai tîrziu acest turn, desigur, va trebui să se răstoarne şi va strivi nu numai toţi oamenii din Babilon, dar şi totul ce se află în el.

Eu personal doresc încă să mai trăiesc şi nu doresc să fiu strivit de acest turn babilonean şi de aceea eu imediat, chiar acum, fug de aici, dar voi toţi - cum doriţi”...

Ultimile cuvinte el deja le pronunţa din mers şi a fugit.

Eu de atunci pe acest simpatic asirian mai mult nici nu l-am văzut.

Cum eu mai pe urmă am aflat, el în aceiaşi zi a plecat cu totul din oraşul Babilon în Ninive şi acolo undeva a existat pînă la adînci bătrîneţi. Eu de asemenea am aflat, că acest Hamolinadir mai mult niciodată nu s-a ocupat de „ştiinţe”, dar timpul existenţei sale îl petrecea doar în sădirea „ciungari”, iar contemporanul - „păpuşoi”.

Şi iată, băiatul meu, atunci discursul acestui Hamolinadir la început asupra fiinţelor de acolo tricentrice a produs o aşa impresie puternică, că ei în decursul aproape la o lună mergeau, cum de asemenea acolo se spune, - „ca-în-apă-scufundaţi”.

Şi cînd ei se întîlneau între ei, ei mai mult nu vorbeau despre nimic, decît îşi aminteau şi repetau unele părţi din discursul lui.

Ei atunci aşa de des le repetau, că unele expresii ale lui Hamolinadir s-au împrăştiat printre fiinţele obişnuite ale Babilonului şi au devenit proverbe în existenţa de zi cu zi.

Unele expresii d-ale lui chiar au ajuns pînă la fiinţele contemporane ale planetei Pămînt, în numărul cărora de asemenea este şi expresia lui, anume „construirea-turnului-babilonean”.

Fiinţele contemporane acum foarte determinat îşi închipuie, că odată, în acest oraş Babilon, au construit un oarecare turn pentru ca, chipurile, să se ridice la „Dumnezeu” însăşi cu corpurile lor planetare.

Fiinţele contemporane ale planetei Pămînt încă mai spun şi sunt deplin încrezuţi, că în timpul contrucţiei acestui „turn-babilonean” s-au amestecat careva „limbi”.

În general la fiinţele contemporane de pe planeta Pămînt au ajuns foarte multe asemenea expresii separate, pronunţate sau fixate de diferite fiinţe raţionale din veacurile anterioare referitor la oricare detalii pentru înţelegerea deplină, cum de la epoca, cînd „centrul-cultural” era Babilon, de asemenea şi de la altele; şi favoriţii tăi din ultimile veacuri doar numai în baza acestor „bucăţele” cu a lor deja complet „fărîmiţată” raţiune „coc” aşa „prostii”, că i-ar fi invidiat şi al nostru Arhihîtru Lucifer.

Atuci, în Babilon, din numărul multor învăţături despre întrebarea „lumii de apoi” două din ele aveau mulţi susţinători, cu toate că aceste învăţături una cu alta nimic în comun nu aveau.

Iată aceste anume două învăţături de atunci şi au început să treacă din generaţie în generaţie şi să încurce şi fără de aceasta încurcată a lor firească „gîndire-sănătoasă”.

Deşi în timpul trecerii din generaţie în generaţie detaliile ambelor învăţături se schimbau, dar idea de bază a lor nu s-a schimbat şi a ajuns chiar şi în prezent.

Una din acele două ce avea atunci în Babilon mulţi susţinători era din numărul „învăţăturilor-ateiste”, dar alta - „dualiste”, prin urmare, în una se demonstra, că în ei este acel anume „suflet”, dar în cealaltă se demonstra complet opusul, şi anume că în ei nu este nici un „suflet”.

În învăţătura „dualistă” sau „idealistă” se spunea, că în corpul brutal al fiinţei-om este un corp fin şi invizibil, care şi este „sufletul”.

Acest corp fin al omului este nemuritor, adică niciodată nu se distruge.

Mai departe se spunea, că acest „corp-fin", şi anume „sufletul", trebuie să poarte o răsplată corespunzătoare pentru orice acţiuni voluntare sau involuntare ale „corpului-fizic", şi că orice om deja la naştere este compus din aceste două corpuri, şi anume din „corpul-fizic" şi „suflet".

Mai departe încă se spune, că după ce se naşte omul, de odată pe umerii lui se aşează două „spirite" nevăzute.

Pe umărul drept se aşează „spiritul-binelui", care se numeşte „Înger", dar pe umărul stîng - alt spirit, „spiritul-răului", ce se numeşte „Drac".

Din prima zi aceste spirite, „spiritul-răului" şi „spiritul-bunelui" încep să scrie în „carnetele-de-notiţe" ale lor toate manifestările omului dat, spiritul ce şade pe umărul drept notează toate aşa numitele „manifestări-bune" sau „faptele-bune", dar spiritul de pe umărul stîng - cele „rele".

În răspunderea acestor două spirite întră să impună pe om să facă mai multe asemenea manifestări, care sunt pe răspunderea lui.

Spiritul din partea dreaptă întotdeauna se stăruie ca omul să se abţină de la „facerea" faptelor, ce se găsesc în răspunderea spiritului opus, şi să facă mai multe fapte, care sunt în răspunderea lui.

Spiritul din partea stîngă însă făcea la fel, dar invers.

În acestă originală învăţătură mai departe se spunea, că aceste două „spirite-concurente" sunt întotdeauna în luptă între ele şi fiecare „iese-din-piele", ca omul să facă mai multe fapte, cu care el conduce.

Cînd omul moare, aceste spirite lasă „corpul-fizic" pe Pămînt, dar „sufletul" lui îl i-au la „Dumnezeu", care există undeva acolo, „în ceruri".

Acolo, „în ceruri", acest „Dumnezeu" şade, înconjurat de devotaţii lui Anhangheli şi Îngeri, şi înaintea lor atîrnă „balanţa".

La ambele capete ale „balanţei" stau „spiritele" de serviciu. În partea dreaptă stau spiritele de serviciu, aşa numiţii servitorii „Raiului", care şi sunt Îngerii, dar în partea stîngă - servitorii „Iadului", şi aceştea sunt „Dracii".

Spiritele, care şedeau în timpul vieţii omului pe umerii lui, după moartea omului dat, „sufletul" lui „îl aduc" la „Dumnezeu", şi atunci „Dumnezeu" ia din

mîinile acestora „carnetele”, în care sunt făcute însemnări referitor la toate faptele omului şi le pune pe „talgerele” balanţei.

Pe „talgerul” drept el pune „carnetul” Îngerului, dar pe „talgerul” stîng - „carnetul” Dracului; văzînd după aceea care talger va fi mai greu, „Dumnezeu” şi ordonă spiritelor de serviciu ce stau în partea dată să ia acest „suflet” sub conducerea lor.

În conducerea spiritelor de serviciu, ce stau în partea dreaptă, se găseşte taman acel loc, care se numeşte „Rai”.

Acesta este un loc de o frumuseţe neobişnuită. În acest „Rai” sunt foarte multe fructe divine şi nenumărate aromate de flori.

Acolo în aer permanent răsună sunetele fermecătoare ale cîntărilor heruvimilor şi muzică serafimică. În afară de toate aceastea, a fost enumerate şi foarte multe din acelea, acţiunile exterioare ale cărora, conform percepţiilor devenite nenormale şi conştientizarea fiinţelor tricentrice ale acestei planete stranii, pot produce în ei, cum ei numesc, „o-mare-plăcere”, adică îndestularea acelor necesităţi formate în prezenţa lor generală, care în general sunt nedemne să fie în fiinţele tricentrice şi totalitatea cărora şi a înghesuit din prezenţa lor toate fără excepţie, ce au fost puse de al nostru TATĂ COMUN, şi care date sunt absolut necesare să fie în orice fiinţă tricentrică.

În responsabilitatea spiritelor de serviciu ce stăteau în partea stîngă a balanţei, şi anume dracii, conform acestei învăţături babilonene, se găseşte aşa numitul „Iad”.

Referitor la „Iad” se spunea, că este un aşa loc, unde nu este nici un fel de iarbă şi întotdeauna domină o căldură nemaipomenită şi nu este nici o picătură de apă.

În acest „Iad” permanent să aud sunete de o „cacofonie” înspăimîntătoare şi cel scoate din sărite pe fiecare cuvinte „necenzurate”.

Acolo peste tot stau de toate felurile instalaţii inchiziţionale, începînd de la instalaţii pentru „rotirea” şi terminînd cu instalaţii de „ruperea-corpului” şi presurarea mecanică a acestor locuri cu sare ş.a.m.d de acest fel.

În această învăţătură „idealistă” babiloneană foarte clar se lămurea, că pentru ca „sufletul” omului să nimerească într-un aşa „Rai”, omul acolo pe Pămînt, trebuie întotdeauna să se străduie să dea mai mult material pentru acel „carnet-de-notiţe” a spiritului-Înger ce stă pe umărul drept.

În caz contrar mult material va avea pentru însemnările sale spiritul, ce stă pe umărul stîng, şi atunci „sufletul” unui asemenea om numaidecît va nimeri în acel „Iad” îngrozitor.

Aici Hasin nu s-a putut abţine şi de odată l-a întrerupt pe Belzebut cu următoarele cuvinte:

- Dar care din manifestările lor ei le socot bune şi care rele?

Belzebut s-a uitat la nepotul său cu o privire foarte stranie şi clătinînd din cap, a spus următoarele:

- Referitor la aceea, care manifestări fireşti se socot acolo bune şi care rele, pe planeta ta, începînd cu vremurile foarte de demult şi pînă în timpul prezent, transmiţîndu-se din generaţie în generaţie, existau două desinestătătoare concepte, nimic în comun ce nu au unul cu altul.

Primul din aceste concepte există acolo şi trece din generaţie în generaţie printre fiinţele tricentrice de acolo, de care erau încă pe continentul Atlantida membri ai societăţii ştiinţifice Ahldan şi de care după cîteva veacuri după a doua „perturbaţie-trensapală” au început din nou să se facă, deşi în alt mod, fiinţele de acolo, la baza prezenţei comune generală au început a acumula aproape aceeaşi şi care se numeau „iluminaţi”.

Menţionatul primul concept există acolo sub următoarea formulare:

„Orice faptă a omului, în sens obiectiv e bună, dacă ea se face cu conştiinţa, şi orice faptă e rea, dacă de la ea în viitor se va simţi mustrarea de conştiinţă”.

Dar al doilea concept a apărut acolo îndată după „născocirea-bine-gîndită” a marelui rege Coniţion şi, transmiţîndu-se din generaţie în generaţie prin fiinţele obişnuite tricentrice, a început treptat să se răspîndească aproape pe toată planeta sub denumirea de „morală”.

Aici va fi foarte interesant de remarcat referitor la o deosebire a „moralei” de acolo, care a început să se injecteze în ea de la începutul apariţiei şi în sfîrşit a devenit caracteristică ei.

În ce anume constă menţionata caracteristică a acestei „morale” pămînteşti, tu foarte uşor poţi să-ţi închipui şi să înţelegi, dacă-ţi spun, că ea cît din interiorul ei, la fel şi exteriorul a căpătat exact aceeaşi proprietate, care „proprietate-unică” o are fiinţa sub denumirea de „cameleon”.

Stranietatea şi originalitatea menţionatei caracteristici a „moralei” de acolo, în special cea contemporană, constă în aceea, că funcţionarea ei automat este dependentă exclusiv de aspectele dispoziţiei a „şefilor-locali”, aspectele acestei dispoziţii la rîndul său depind tot automat de starea celor patru surse de acţiune, ce există acolo sub denumirea de „soacră”, „digestie”, „Ion Păpuşoi”, „gologani”.

Dar a doua învăţătură babiloneană, care avea atunci mulţi susţinători şi transmiţîndu-se din neam în neam, de asemenea a ajuns şi pînă la favoriţii tăi contemporani, era deja din numărul învăţăturilor „ateiste”.

În această învăţătură de „candidaţii în Hasnamus” pămînteşti de acolo la început „nesăbuit” se spunea, că în lume nu există nici un fel de „Dumnezeu” şi cu atît mai mult încă un oarecare „suflet” în om şi pentru aceasta oricare aşa discuţii şi raţionamente despre „suflet” - nu sunt altceva decît doar aiureala fantezиştilor bolnavi.

Şi mai departe se demonstra, că în lume există doar o lege deosebită a mecanicii, conform căreia tot ce există dintr-o stare trece în alta, adică rezultatele, apărute de la orice cauze anterioare, treptat se transformă şi devin cauzele rezultatelor următoare.

De aceea şi omul - este doar o urmare a unor cauze anterioare şi la rîndul său trebuie în rezultat să servească ca cauză unor oarecare urmări.

Mai departe se spunea, că orice, chiar şi real percepute de majoritatea oamenilor, aşa numitele fenomene „supranaturale” - nu sunt altceva, decît aceleaşi rezultate, ce rezultă din menţionata lege deosebită mecanică.

Cuprinderea totală a acestei legi de raţiunea pură depinde de cunoaşterea treptată, imparţială, multilaterală a multor detalii, ce pot să se deschidă raţiunii pure proporţional cu dezvoltarea personală.

Dar ce se referă la raţiunea omului, atunci aceasta este doar totalitatea impresiilor percepute de el, din care treptat şi apar în om date pentru asocierea concluziilor şi deducţiilor.

Şi în rezultatul la toate aceastea şi se primeşte o mare cunoaştere a tot posibilului, ce se repetă la fel, din prejurul omului, fapte, care la rîndul lor, în organizarea generală a omului, servesc ca materiale pentru asocierea în el a concepţiilor determinate. Iată din toate acestea şi se formează în om raţiunea, adică psihica lui proprie subiectivă.

Cum nu s-ar spune în ambele numai ce menţionate „învăţături” despre „suflet”, şi care oare aceşti adunaţi aproape de pe toată planeta învăţaţi nu ar pregăti mijloace răutăcioase pentru transformarea treptată a raţiunii fiinţelor viitorilor urmaşi proprii în moară de „prostii”, în sens obiectiv aceasta ar fi încă doar jumătate de năpastă; toată strășnicia obiectivă se ascunde în aceea, că de la ele mai tîrziu au rezultat mari rele nu numai pentru urmaşii lor, dar probabil, pentru tot ce există.

Faptul constă în aceea, că atunci cînd ei în timpul menţionatei „nelinişti-a-minţilor” în oraşul Babilon cu „raţionamentele” lor comune au căpătat în prezenţa lor, pe de asupra la tot ce era, încă o mulţime de date noi pentru manifestările hasnamuse şi s-au împrăştiat pe la casele lor, ei au început peste tot, desigur inconştient, să distribuie ca pe nişte contagioase bacterii toate acele idei, totalitatea cărora la urma urmei şi a distrus definitiv ultimile rămăşiţe şi chiar urmele a toate rezultatele de la muncile sfinte ale Preasfîntului Aşiata Şiemaş.

Rămăşiţele anume a acelor sfinte „conştiente-suferinde” munci, care de el intenţionat au fost înfăptuite în scopul creerii pentru ei înşişi a condiţiilor exterioare speciale a existenţei fireşti obişnuite, în care doar şi se putea treptat să dispară din prezenţa lor urmările răutăcioase ale proprietăţilor organului Kundatampon şi, în schimb de asemenea treptat s-ar căpăta acele proprietăţi, care sunt caracteristice să fie în prezenţa oricăror fiinţe tricentrice, prezenţa cărora reprezintă în sine o copie exactă în toate a Megalocosmosului.

Rezultatul a diferitor „raţionamente” atunci în oraşul Babilon a fiinţelor învăţate ale Pămîntului de la întrebarea despre „suflet” a fost de asemenea şi aceea, că foarte curînd după această a mea a cincea aflare personală pe suprafaţa acestei planete ale tale şi acest al lor următor „centru-cultural”, fără asemănare şi într-adevăr măreţ Babilon, a fost pînă la fundament, cum acolo se vorbeşte, „şters-de-pe-faţa-Pămîntului”.

Distrus a fost atunci nu numai oraşul Babilon, dar de asemenea şi toate, ce anterior de fiinţele ce existau acolo în decursul a multor veacuri de-ale lor a fost căpătate şi descoperite.

În numele dreptăţii eu sunt nevoit să spun acum, că iniţiativa de distrugere a muncilor sfinte a lui Aşiata Şiemaş a venit nu de la acei grămădiţi acolo în oraşul Babilon învăţaţi ai Pămîntului, dar de la născocirea unui foarte vestit „om-de-ştiinţă”, ce exista tot acolo, pe continentul Asia şi cu cîteva veacuri înainte de aceste evenimente babilonene, şi anume din născocirea unei fiinţe, pe care o chema „Lentrohamsanin”, partea superioară întrupată a căruia,

scursă într-o unitate determinată şi perfecţionîndu-se cu raţiunea pînă la gradaţia necesară a raţiunii obiective, a devenit de asemenea unul din cei 313 „Indivizi-Hasmanuşi-Veşnici”, care acum există pe planeta mică, ce poată denumirea de „Răsplata”.

Despre acest Lentrohamsanin eu ţie tot îţi voi povesti, fiindcă informaţiile referitoare la el, pot pentru tine să servească nişte clarificări foarte bune pentru înţelegerea psihicii stranii a favoritelor tale fiinţe tricentrice, ce există pe această originală, planetă îndepărtată.

Dar despre acest Lentrohamsanin eu îţi voi povesti după aceea, cum voi termina să-ţi spun despre Preasfîntul Aşiata Şiemaş, fiindcă informaţiile referitoare la acest acum Preapreasfînt Individ Aşiata Şiemaş şi activitatea sa, legată de această planetă a ta, sunt cele mai importante şi cele mai substanţiale pentru înţelegerea de tine a stranietăţii psihicii a acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut, ce locuiesc pe planeta Pămînt.

Cap. 25. Preasfîntul Aşiata Şiemaş, De sus trimis jos pe Pămînt

Deci, copilul meu…

Acum ascultă foarte atent despre informaţiile, ce ţin de Preapreasfîntul, acum deja Individ Cosmic General Aşiata Şiemaş, legate de fiinţele cu trei creieri, apărute şi existente pe această planetă Pămînt îndrăgită de tine.

Eu deja nu o dată ţi-am vorbit, că conform preamilostivului ordin al IUBITORULUI TATĂ COMUN INFINIT, cei mai superiori preapreasfinţi Indivizi cosmici ai noştri înfăptuiesc uneori în prezenţa unei fiinţe cu trei creieri „determinata” conceperea a unui Individ sfînt, pentru ca, devenind fiinţă pămînteană cu asemenea prezenţă, el acolo, pe loc, să poată să „gîndească” şi să dea corespunzătoare noi direcţii procesului lor obişnuit al existenţei fireşti, datorită căreia, poate că, s-ar putea retrage din prezenţa lor cum deja cristalizatele consecinţe ale proprietăţilor organului Kundatampon, precum şi predispoziţia către noi cristalizări asemănătoare.

Şi iata, anume înainte cu şapte veacuri pînă la menţionatele de mine evenimente babiloniene în corpul planetar al unei fiinţe cu trei creieri de acolo a şi fost înfăptuită „determinata” concepere a sfîntului Individ, care s-a făcut acolo un următorul trimis de Sus, cu numele Aşiata Şiemaş, şi este la moment deja unul din cei mai Înalţi Preapreasfinţi dintre Sfinţii Indivizi Cosmici Generali.

Aşiata Şiemaş şi-a avut concepţia în corpul planetar al unui băiat dintr-o familie săracă, care îşi are originea de la aşa numita „rasă sumeriană”, într-un locuşor, numit atunci „Pispascana”, situat nu departe de Babilon.

El creştea şi s-a făcut fiinţă responsabilă parţial în acest locuşor, parţial în Babilon, atunci, cu toate că încă nu era măreţ, dar deja important oraş.

Preasfîntul Aşiata Şiemaş a fost unicul de Sus trimis pe planeta ta, care, în primul rînd, a obţinut prin muncile sale sfinte crearea pe această planetă a unor condiţii, prin care existenţa nefericitelor ei fiinţe tricentrice pe o oarecare perioadă a ajuns a semăna puţin la exinstenţa fiinţelor cu trei creieri cu posibilităţi asemănătoare de pe alte planete al Marelui nostru Univers, şi în al doilea rînd, pe această planetă Pămînt, acest sfînt a fost primul, care a refuzat să îndeplinească în misiunea destinata lui obişnuitele, de veacuri pînă atunci stabilite de ceilalţi trimişi de Sus trucuri faţă de fiinţele cu trei creieri.

Preasfîntul Aşiata Şiemaş pe obişnuitele fiinţe cu trei creieri de pe Pămînt nimic nu le-a învăţat şi nimic nu le-a propovăduit în contrar celor, ce pînă şi după el făceau toţi trimişii acolo de Sus cu acelaşi scop.

Şi din cauza asta, în mod principal, de la contemporanii săi nu s-a transmis nici într-o formă nici o învăţătură de-a sa chiar în a treia generaţie, ne mai vorbind deja despre fiinţele contemporane de acolo.

De la contemporanii Preasfîntului Aşiata Şiemaş la fiinţele generaţiilor următoare unele informaţii, legate de preasfînta sa activitate, au început să se transmită din generaţie în generaţie prin intermediul aşa numitor fiinţe „iluminate” de acolo, prin aşa numitul „Legomonism” despre raţionamentele lui sub denumirea de „Oroarea-Situaţiei”.

În afară de aceasta, de la perioada activităţilor sale preasfinte a supravieţuit şi există şi astăzi o aşa numită „tăbliţă-de-marmură” pe care sunt cioplite „sfaturile” şi „poruncile” lui către fiinţele contemporane lui.

Tăbliţa aceasta rămasă întreagă serveşte şi în timpul de faţă ca principalul obiect sfînt pentru un grup nu prea mare de fiinţe iluminate de acolo, aşa numita „fraţie-Olbogmec”, locul existenţei căreia se află în centrul continentului Asia.

Sensul denumirii „Olbogmec” înseamnă: „Nu există religii diferite, dar este doar un singur Dumnezeu”.

Cu „Legomonismul”, care transmite fiinţelor-oameni iluminaţi ale planetei Pămînt a generaţiilor îndepărtate despre acest raţionament al Sfîntului Aşiata Şiemaş, sub denumirea de „Oroarea-Situaţiei”, eu întîmplător am făcut cunoştinţă, cînd eu personal am fost pe suprafaţa acestei planete a ta pentru ultima dată.

Acest „Legomonism” mie personal mult mi-a ajutat să aflu unele părţi stranii ale psihicului acestor fiinţe originale, anume acelea, care la observarea mea atentă după ei în timp de zeci de veacuri eu nicidecum nu le puteam înţelege.

– Dragul şi iubitul meu bunic, spune-mi, te rog, ce înseamnă cuvîntul „Legomonism”? – a întrebat Hassin.

– Legomonism, a răspuns Belzebut, cu acest cuvînt se denumeşte una din exestente acolo metode de transmitere din generaţie în generaţie a informaţiilor despre oarecare evenimente din vremuri demult trecute tocmai prin acele din fiinţele cu trei creieri, care binevoiesc să fie şi se numesc „iluminaţi”.

Asemenea modalitate de transmitere a informaţiei din generaţie în generaţie a fost inventat încă de fiinţele continentului Atlantida.

Pentru înţelegerea mai bună de tine referitor la menţionata de acolo modalitate de transmiterea informaţiei către fiinţele următoarelor generaţii prin intermediul Legomonism-ului, aici numaidecît trebuie să-ţi explic puţin de asemenea referitor despre acele fiinţe de acolo, pe care alte fiinţe îi numeau şi îi numesc şi acum „iluminaţi”.

Acolo, pe planeta Pămînt, în vremurile trecute acest cuvînt se folosea într-un singur sens şi aşa se numeau fiinţele cu trei creieri de acolo, care căpătau în prezenţa lor aproape identic obiective date simţite de alte fiinţe.

Dar în ultimile două veacuri acest cuvînt a început acolo să se folosească în două sensuri.

Într-unul pe el îl folosesc tot în acel scop, ca şi înainte, adică numesc cu el asemenea fiinţe de acolo, care datorită muncii lor conştiente şi suferinţei intenţionate devin aşa şi cu aceasta, precum numai ce ţi-am spus, capătă în ei merite obiective, simţite şi de alte fiinţe, fără diferenţă în sistemul de creiere, şi provoacă în alţii respect şi încredere în ei.

Iar în alt sens cu acest cuvînt se măresc unele pe altele fiinţele, care s-au făcut participante celor de acolo, aşa numitor „cete-jefuitoare” care în vremea

menţionată s-au făcut nu puţine şi participanţii cărora şi-au pus principialul scop de a „jefui” de la cei din jur numai valori „esenţiale”.

Aceste cete jefuitoare de acolo, sub masca la aceea, că ei, chipurile se ocupă cu unele ştiinţe „supranaturale” sau „secrete”, cu mare succes se ocupă cu astfel de „jafuri”.

Şi iată, fiecare membru deplin al acestui „cuib” de acolo se şi numeşte „iluminat”.

Printre asemenea „iluminaţi” pământeni există chiar şi „mari-iluminaţi”, iar „marii-iluminaţi”, mai ales în timpul prezent, se fac dintre acei obişnuiţi „iluminaţi” de „formaţie nouă” care cu virtuoasele lor „escrocherii” trec prin, cum se zice acolo „foc-apă-ţevi-de-cupru-şi-chiar-toate-sălile-de-ruletă-din-Monte-Carlo”.

Deci iată, băiatul meu, „Legomonism” se numeşte transmiterea succesivă a evenimentelor, întîmplate în timpuri de demult pe planeta Pământ, de la iluminaţi la iluminaţi de gradul întîi, adică de la fiinţe cu adevărat emerite, care succesiv primesc informaţii de la fiinţe de asemenea emerite.

Asemenea mod de transmitere a informaţiei a fost inventat încă de fiinţele continentului Atlantida, şi trebuie de le dat lor pe merite, că această modalitate într-adevăr e foarte rezonabilă şi îşi atinge scopul.

Este unica modalitate, datorită cărei informaţiile referitor la unele evenimente, petrecute cu mult timp în urmă, ajunge în mod corect la fiinţele îndepărtatelor generaţii următoare.

Informaţiile, care se transmit din generaţie în generaţie prin masele de fiinţe obişnuite ale acestei planete, repede se uită sau difinitiv dispar sau de la ele, cum se exprimă dragul nostru Molla Nasr-Eddin, rămîne numai „coada-şi-coama-şi-bunătatea-pentru-Şeherazada”.

Iată de ce, cînd pînă la fiinţele generaţiilor îndepărtate ajung rămăşiţe de informaţii despre oarecare evenimente şi fiinţele învăţate de acolo de „formaţiune-nouă” pe baza acestor rămăşiţe născocesc „absurdităţile” sale, atunci se întîmplă un „fenomen” extrem de original şi de învăţătură, şi anume: dacă din greşeală se întîmplă, că conţinutul unor astfel de „absurdităţi” le aud „gîndacii” de acolo, – atunci în prezenţa lor generală intră şi funcţionează din plin aşa numitul existent acolo „duh-rău-a-sfîntului-Vita”.

Iar cum fiinţele învăţate contemporane ale planetei Pământ din bucăţelele de informaţii ajunse la ei născocesc „absurdităţile” lor – aceasta foarte bine determină una din zicalele înţelepte ale lui Molla Nasr-Eddin, care e compusă din următoarele cuvinte: „Pentru aceea şi există pe pământ purici, ca de la stărnuturile lui să se întîmple potopul, cu descrierea căruia aşa de mult iubesc să se ocupe „învăţaţii” noştri”.

Trebuie să-ţi spun, că atunci, cînd se întîmpla şi eu existam printre iubiţii tăi, mie întotdeauna îmi era greu să mă abţin de la, cum se exprimă iubiţii tăi – „hohot”, cînd unii din „învăţaţi” de acolo îmi citea „lecţie” sau îmi spunea personal despre unele evenimente trecute, martorul căror eu singur am fost.

Acolo „lecţiile” acestea şi „povestirile” sunt pline de astfel de scorneli comice, care, probabil, chiar intenţionat nu le-ar fi putut inventa nici Arhişmecherul Lucifer, nici ajutorii săi.

Cap. 26. Legomonismul despre raționamentul sfîntului Așiata Șiemaș cu titlul „Oroarea-Situației”.

Legomonismul, – a continuat să vorbească Belzebut, – prin care se transmitea raţionamentul Preasfîntului Aşiata Şiemaş, avea următorul conţinut:

El se începea cu o rugăciune:

„În numele cauzelor apariţiei mele întotdeauna mă voi stărui să fiu corect cu oricare început spiritualizat şi cu toate începuturile viitoarelor manifestări spiritualizate ale CREATORULUI nostru COMUN, ATOTPUTERNIC AUTOCRAT INFINIT. Amin.

Mie, neglijabilei particule al totului Mareţ Întreg, mi-a fost poruncit de Sus să mă întruchipez în corpul planetar al fiinţei cu trei creieri ale acestei planete şi să le ajut pe toate celelalte, asemeni apărute şi existente pe ea fiinţe, să se elibereze de consecinţele proprietăţilor acelui organ, care din măreţe şi importante cauze a fost înfăptuit în prezenţele strămoşilor lor.

Toţi aici pînă la mine intenţionat şi special de Sus realizaţi sfinţi Indivizi, tinzînd către acelaşi scop, întotdeauna au încercat să realizeze sarcina atribuită lor prin una din oarecare trei sfinte căi pentru perfecţionare, care pentru aceasta au fost predestinate de însăşi CREATORUL INFINIT al nostru, şi anume – prin căile sfinte, care se bazează pe impulsurile fireşti, numite – „Credinţă”, „Speranţă”, „Iubire”.

Cînd am împlinit şaptesprezece ani, eu, după Porunca de Sus am început să-mi pregătesc corpul planetar către aceea, ca în timpul existenţei mele responsabile să pot fi imparţial.

În perioada acestei „pregătiri-personale” eu aveam intenţia, ajungînd la vîrsta responsabilă, să realizez sarcina încredinţată mie de asemenea prin unul din spusele trei sfinte impulsuri fireşti.

Dar cînd în perioada „pregătirii-personale” am fost nevoit să mă ciocnesc cu multe fiinţe existente aici în oraşul Babilon aproape de toate „tipurile” formate şi cînd în timpul observaţiilor mele imparţiale am fost nevoit să fac cunoştinţă cu multiplele trăsături ale manifestaţiilor lor fireşti, în mine s-a furişat şi a început crescător să se mărească „îndoiala-firească” în posibilitatea de a salva fiinţele cu trei centre ale acestei planete prin intermediul oricărui din aceste trei căi sfinte.

Diferite manifestări ale fiinţelor întîlnite de mine atunci, care măreau în mine îndoielile, treptat m-au convins în ceea, că aceste consecinţe ale organului Kundatampon, în urma trecerii lor prin moştenire pentru un timp foarte îndelungat prin mai multe generaţii, la urma urmei într-atît s-a cristalizat în prezenţa lor, încît pînă la fiinţele contemporane au ajuns doar ca o parte legitimă a individualităţii lor şi de aceasta în timpul prezent aceste consecinţe cristalizate ale proprietăţilor organului Kundatampon sunt pentru prezenţa lor generală ca o „natură-în-natură”.

De aceea, cînd eu definitiv m-am făcut fiinţă responsabilă, eu, înainte de a-mi face alegerea a unei dintre oarecare trei menţionate sfinte căi, am hotărît să-mi aduc mai întîi corpul planetar în starea sfîntului „Kşerknara”, adică în starea echilibrată a tuturor creierilor percepţiei fireşti şi deja numai în asemenea stare să fac alegerea căii pentru următoarele mele acţiuni.

Cu acest scop eu atunci m-am urcat pe muntele „Veziniama”, unde patruzeci de zile am stat în genunchi şi mă practicam în concentrare.

Alte patruzeci de zile eu nimic nu am mîncat, nu am băut şi îmi aminteam şi analizam toate impresiile avute în mine de la toate percepţiile, primite de mine în timpul existenţei mele aici în perioada „pregătirii-personale”.

Alte patruzeci de zile eu continuam să stau în genunchi, de asemenea nimic nu am mîncat şi nu am băut, şi la fiecare jumătate de ora smulgeam cîte două fire de păr din diferite locuri ale pieptului meu.

Şi numai atunci eu după aceasta, în sfîrşit, am primit, libertate totală de la influenţa diferitor asociaţii a impresiilor de zi cu zi trupeşti şi spirituale, eu am început să mă gîndesc la aceea, ce să fac.

Aceste gînduri ale minţii mele purificate atunci cu siguranţă mi-au arătat, ca să salvez fiinţele contemporane prin oarecare din numitele sfinte trei căi deja este tîrziu.

Tot atunci gîndurile mele m-au clarificat categoric, că toate funcţiile adevărate, care ar fi trebuit să fie în oameni aşa, cum le este caracteristic să fie în toate fiinţele cu trei centre al Marelui nostru Univers, încă la strămoşii lor îndepărtaţi s-au renăscut în alte funcţii, şi anume în funcţii, avute în numărul proprietăţilor organului Kundatampon şi foarte asemănătoare cu adevăratele funcţii fireşti sfinte „Credinţă", „Speranţă", „Iubire".

Iar asemenea renaştere s-a întîmplat după toate probabilităţile în urma la aceea, că atunci cînd la aceşti strămoşi a fost distrus organul Kundatampon, şi ei au căpătat în ei factorii adevăratelor sfinte impulsuri fireşti, atunci, deoarece în ei a rămas încă gustul multor proprietăţi ale organului Kundatanpon, acele proprietăţi ale organului Kundatampon, care erau asemănătoare cu aceste trei sfinte impulsuri, treptat s-au amestecat cu acestea din urmă şi, ca rezultat, în psihicul lor s-au cristalizat factori pentru impulsurile „Credinţă", „Speranţă", şi „Dragoste", cu toate că asemănătoare cu cele adevărate, dar total unele speciale.

Fiinţele cu trei centre contemporane de aici uneori tot cred, iubesc şi speră, cum cu mintea, aşa şi cu sentimentele; dar, cum ei cred, cum iubesc şi cum speră – iată în aceasta şi constă particularitatea acestor trei fireşti proprietăţi ale lor.

Ei tot cred, dar în ei acest sfînt impuls funcţionează nu desinestătător, precum aceasta se întîmplă în general la toate fiinţele cu trei centre, existente pe diferite alte planete ale Marelui nostru Univers, pe care apar fiinţe cu aceleaşi posibilităţi, dar apare în dependenţă de unii sau alţi factori, care s-au format în prezenţa lor generală datorită aceloraşi consecinţe ale proprietăţilor oranului Kundatampon, ca de exemplu, apărute în ei proprietăţi speciale, numite de ei „vanitate", „iubirea de sine", „mîndrie", „îngîmfare" ş.a.m.d.

În consecinţă, fiinţele cu trei centre de aici, în mod principal şi sunt expuşi percepţiilor şi fixărilor în prezenţele lor a diferitor „sincrpusar" sau, cum se exprimă aici, ei „cred-diferitor-scorneli".

Fiinţele acestei planete sunt foarte uşor de convins în orice, doar dacă, în timpul percepţiei lor a acestor „poveşti” în ei va fi sau conştient dintr-o parte sau de la site – automat să se provoace şi să se întîmple funcţionarea unui sau altui corespunzător cristalizat în ei a acestei din rîndul formatelor de la consecinţele proprietăţilor organului Kundatampon aşa numitei „subiectivitate” a fiinţei, ca, de exemplu: „iubirea de sine”, „mîndrie”, „vanitate”, „dîrzenie”, „imaginaţie”, „fudulie”, „aroganţă”, ș.a.m.d.

Cu un astfel de acţiuni asupra minţii lor renăscute şi a localizării renăscute în ei a factorilor, care îndeplinesc simţurile fireşti, în ei nu numai că se cristalizează convingeri false referitor la scornelile menţionate, dar ei chiar şi după aceasta cu mare sinceritate şi credinţă deplină vor demonstra înflăcărat celor din jur, că aceasta este anume aşa şi nicidecum altfel nu poate fi.

Tot în aşa formă anormală au rezultat în ei date şi pentru producerea sfîntului impuls „iubire”.

În prezenţa fiinţelor şi a celor din timpul prezent acel straniu impuls, pe care ei îl numesc „iubire”, există întotdeauna cît e necesar, dar această iubire stranie a lor de asemenea este rezultatul unor din datele cristalizate a consecinţelor aceluiaşi Kundatampon, şi asemenea impuls al lor în prezenţa fiecărui din ei apare şi se manifestă absolut subiectiv. Într-atît de subiectiv şi diferit, încît dacă pe zece din ei să-i rogi să explice, cum ei simt asemenea impuls interior al lor, atunci toţi aceşti zece, dacă, desigur, ei în exclusivitate vor răspunde cinstit şi deschis, explicînd adevăratele lor simţuri, dar nu despre acelea, despre care au citit pe undeva sau de care au auzit de la alţii, – vor răspunde diferit şi vor vorbi despre zece sentimente diferite.

Unul va explica acest sentiment în sens sexual, altul – în sens de milă, al treilea – în sensul dorinţei de a se supune, al patrulea - mărirea interesului către lucruri exterioare ș.a.m.d., dar nimeni dinte ei nu va putea să explice, măcar aproximativ, sentimentele iubirii adevărate.

Nici unul nu va putea explica deoarece, că nimeni din fiinţele-oameni obişnuite de aici demult deja niciodată nu are simţul sfîntului impuls firesc de iubire adevărată. Neavînd acest „gust”, ei nici nu pot avea oricare n-ar fi închipuire despre acel sfînt impuls firesc, care este cel mai blajin în prezenţa tuturor fiinţelor cu trei centre a întregului Univers şi care, în conformitate cu previziunea Divină a Marii Naturi, formează în noi date, ca, simţind rezultatele acestor date, să ne odihnim în fericire de la muncile meritate, înfăptuite de noi pentru perfecţionarea personală.

În timpul prezent aici, dacă oricare din aceste fiinţe cu trei creieri „iubeşte” pe altcineva, atunci ea pe acest altcineva „îl iubeşte” de aceea, că ori acest altcineva întotdeauna o încurajează şi nemeritat o laudă, sau că nasul acestui altcineva seamănă mult cu nasul acelei femele sau mascul, cu care, datorită legilor cosmice de „polaritatea” şi „tipare”, între ei s-a stabilit încă un contact nedestrămat, sau, în sfîrşit, ea „iubeşte” pe altcineva numai de aceea, că unchiul acestui altcineva face treburi bune şi poate cîndva să-l ajute de asemenea să facă treburi bune ş.a.m.d.

Dar niciodată fiinţele-oameni de aici nu-i iubesc pe alţii cu o iubire adevărată, imparţială şi neegoistă.

Datorită acestui tip de iubire avut în fiinţele de aici contemporane, în timpul prezent predispoziţiile lor ereditare către cristalizarea consecinţelor proprietăţilor organului Kundatampon deja fără interferenţe se cristalizează şi definitiv se fixează în natura lor ca parte legitimă.

Iar ce ţine de al treilea sfînt impuls firesc, şi anume „speranţa-firească”, păi cu el în prezenţa fiinţelor cu trei creieri de aici lucrurile stău şi mai rău, decît cu primile două.

Acest sfînt impuls în ei nu numai că difinitiv s-a adaptat într-o formă distorsionată în raport cu toate avute în prezenţa lor, dar în timpul actual această malefică nou formată în ei stranie „speranţă” schimbînd impulsul firesc „speranţa-sfîntă”, este cauza principală la aceea, că în ei deja nu mai pot să se dobîndească factori pentru funcţionarea adevărator impulsuri fireşti – „Credinţă”, „Iubire” şi „Speranţă”.

În urma acestei noi formate „speranţe” anormale ei întotdeauna speră la ceva şi cu aceasta în ei permanent se paralizează toate acele intenţionat dintr-o parte sau singure de la sine întîmplător apărute în ei posibilităţi, care poate şi ar fi putut distruge în prezenţele lor predispoziţia avută ereditar pentru cristalizarea consecinţelor proprietăţilor organului Kundatampon.

Cînd eu m-am întors de pe muntele Veziniama în oraşul Babilon, eu am început să prelungesc observaţiile pentru aceea, ca să aflu, dacă s-ar putea cumva altfel de ajutat pe aceşti nefericiţi.

În perioada de un an a observării mele deja speciale a multor manifestări şi percepţii de-ale lor eu categoric am înţeles, că, deşi la fiinţele acestei planete deja sunt total renăscuţi factorii pentru generarea în prezenţa lor a sfintelor impulsuri fireşti – „Credintă”, „Speranţă” şi „Iubire”, dar factorul, care trebuie

să genereze acel impuls firesc, pe care în general se bazează tot psihicul fiinţelor cu sistem de trei creieri şi aşa impuls există sub denumirea „conştiinţă-obiectivă”, încă nu s-a atrofiat şi rămîne în prezenţa lor aproape în starea sa primordială.

Datorită existentelor condiţii anormale stabilite aici a existenţei fireşti exterioare obişnuite, acest factor, treptat a intrat şi s-a adîncit în acea a lor conştiinţă, pe care aici o numesc „subconştiinţă”, şi în urma la aceasta el în funcţionarea conştiinţei lor obişnuite deloc nu participă.

Iată anume atunci eu cu toate părţile individuale de gîndire, reprezentînd întreg „eu-ul” meu, fără îndoială am înţeles, că dacă funcţionarea acestui încă salvat în prezenţa lor generală factor firesc va participa la întrega funcţionare a acelei a lor conştiinţe, sub directiva căruia ei petrec zi cu zi, cum o numesc aici „existenţă-trează”, păi numai atunci şi va fi posibil de salvat contemtoranele fiinţe cu trei creieri de aici de la consecinţele acelui organ, care a fost intenţionat implantat primilor lor strămoşi.

Reflecţiile mele de mai departe m-au convins pe mine în aceea, că de realizat aceasta ar fi fost posibil numai în acel caz, dacă existenţa firească a lor obişnuită s-ar desfăşura pentru un timp mai îndelungat în condiţiile prevăzute-corespunzătoare.

Cînd toate mai sus menţionate total s-au transformat în mine, eu am hotărît din acel moment în întregime să mă dedic numai pentru aceea, ca să creiez aici asemenea condiţii, datorită cărora funcţionarea supravieţuitei în subconştientul lor „sfînta-conştiinţă” să treacă treptat în funcţia obişnuitei lor conştiinţe.

Binecuvîntată să fie decizia mea de ATOTPUTERNICUL, IUBITOR, TATĂ COMUN UNIC CREATOR INFINIT. Amin”.

Aşa s-a terminat „Legomonismul” despre reflecţiile sfîntului Aşiata Şiemaş sub denumirea de „Oroarea-Situaţiei”.

Atunci eu, băiatul meu, cum ţi-am mai spus deja, la începutul ultimei mele personale coborîri pe suprafaţa planetei tale pentru prima dată m-am cunoscut detaliat cu acest numai ce de mine reprodus „Legomonism” şi, de odată interesîndu-mă de concluziile acestui viitor Preaînalt Preasfinţit Comun Cosmic Individ Aşiata Şiemaş, am hotărît, ca urmare la aceea, că acolo nu existau nici un alt „Legomonism” şi de asemenea nici alte surse informative referitor la următoarele lui preasfinte activităţi printre aceşti iubiţi ai tăi,

personal neapărat să aflu, ce măsuri a luat el şi cum el le-a realizat ulterior, ca să le ajute acestor nefericiţi să se elibereze de consecinţele proprietăţilor malefice pentru ei a organului Kundatampon – iată din ce cauză eu în această ultimă a mea aflare personală pe suprafaţa planetei tale mi-am pus ca una din sarcinile mele principale, căutarea detaliată şi cunoaşterea activităţii preasfinte ulterioare acolo, printre iubiţii tăi, a acestui Măreţ, Iubitor de Esenţă, acum ce mai Măreţ, Preapreasfîntul, Individ Comun Cosmic, Aşiata Şiemaş.

Iar ce ţine de acea „tăbliţă-de-marmură", care întîmplător a supravieţuit de pe timpul preasfintei activităţi a Marelui Aşiata Şiemaş şi în timpul prezent serveşte acolo ca principală icoană la frăţia fiinţelor iluminate de acolo, numite înainte şi numite şi acum „fraţia-Olbogmec", iată pe ea a fost necesar s-o văd şi să fac cunoştinţă cu conţinutul maximei cioplite pe acestă marmură în timpul aceleiaşi ultime aflări ale mele acolo.

În cercetările mele ulterioare s-a adeverit, că mai tîrziu, cînd acest Preasfînt Aşiata Şiemaş a stabilit acolo presupusele condiţii de existenţă firească obişnuită, atunci, după iniţiativa şi sfatul lui, în locurile corespunzătoare a multor oraşe mari, au fost puse cîteva asemenea tăbliţe fiind cioplite în ele tot felul de maxime şi sfaturi pentru existenţa corespunzătoare.

Dar cînd ulterior s-au început marile războaie ale lor, toate aceste tăbliţe de asemenea au fost distruse de însăşi aceste fiinţe stranii şi numai una din ele, şi anume, deţinută în timpul prezent la aceşti „fraţi", cum eu ţi-am mai spus, cumva a rămas întreagă şi acum este proprietate preţioasă a acestei „frăţii".

Pe această marmură rămasă întreagă a fost cioplit despre sfintele impulsuri fireşti, numite „Credinţă", „Iubire", şi „Speranţă", şi anume era scris aşa:

CREDINŢA, IUBIREA ŞI SPERANŢA

Credinţa conştientului este libertate,

Credinţa sentimentelor este slăbiciune,

Credinţa trupului este prostie.

Iubirea conştientului provoacă acelaşi lucru în schimb,

Iubirea sentimentelor provoacă opusul,

Iubirea trupului depinde doar de tipar şi polaritate.

Speranţa conştientului este putere,

Speranţa sentimentelor este robie,

Speranţa trupului este boală.

Înainte de a continua să-ţi povestesc despre cele ce urmează, legate de activităţile Preasfîntului Aşiata Şiemaş spre binele iubiţilor tăi, după părerea mea, ar trebui să-ţi explic puţin mai detaliat referitor la acel impuls interior, care acolo iubiţii tăi îl numesc „speranţă” şi despre care Preasfinţitul Aşiata Şiemaş a remarcat, că lucrurile cu el stau şi mai rău, ca cu primele două.

Observaţiile şi cercetările mele personale de mai tîrziu, făcute special referitor la acest avut în ei straniu impuls, clar mi-au arătat, că factorii pentru trezirea în prezenţa lor a unui asemenea impuls anormal personal pentru ei este cu adevărat cel mai malefic.

Datorita acestei speranţe anormale a lor acolo printre ei a apărut şi pînă astăzi există cu proprietatea de a evoluţiona o unică şi extrem de stranie boală, numită acolo „mîine”.

Această boală stranie „mîine” a cauzat urmări foarte îngrozitoare, mai ales pentru acele fiinţe cu trei creieri nefericite de acolo, care întîmplător află şi categoric cu întreaga lor prezenţă se conving în aceea, că în ei sunt unele date foarte nedorite, pentru izbăvirea cărora ei trebuie să facă eforturi cunoscute, şi chiar singuri ştiu, cum anume să le facă, dar, datorită menţionatei boli „mîine” lor de asemenea niciodată nu li se primeşte să facă aceste necesare eforturi.

Numai din cauza acestei boli „mîine” anume a părţii malefice a acelui întreg îngrozitor rău, care din diferite mari şi mici cauze concentrat în procesul existenţei fireşti obişnuite a acestor nenorocite fiinţe cu trei creieri, şi aceste fiinţe nefericite de acolo, care întîmplător află despre toate spuse, prin amînările lor de „azi” pe „mîine” de asemenea sunt lipsiţi de posibilitatea de a atinge ceva cu adevărat.

Această stranie pentru iubiţii tăi boală malefică „mîine” deja pentru fiinţele contemporane a devenit piedică nu numai în acel sens, că ei definitiv s-au lipsit de orice posibilităţi de a exclude din prezenţele lor cristalizatele consecinţe ale proprietăţilor organului Kundatampon, dar împiedică de asemenea majorităţii din ei să îndeplinească cinstit măcar acele datorii fireşti ale lor, care în stabilitele deja condiţii de existenţă firească au devenit absolut necesare.

Fiinţele cu trei creieri de acolo, mai ales contemporane, datorită bolii „mîine”, aproape întotdeauna tot ceea, ce trebuie de făcut în momentul dat, amînă pe „apoi”, şi sunt siguri, ca „apoi” vor face mai bine şi mai mult.

Din cauza menţionatei boli malefice „mîine” majoritatea acelor fiinţe nefericite de acolo, care, întîmplător sau datorită influienţei conştiente dintr-o parte, conştientizează cu mintea avută în ei şi încep să simtă cu toate părţile sale însufleţite neînsemnătatea deplină a sa şi află, de asemenea întîmplător, de care şi cum trebuie de făcut „eforturi-fireşti”, ca să devii aşa, cum ar urma să fie o fiinţă cu trei creieri, – de asemenea, lăsînd de „azi” pe „mîine”, aproape toate ajung pînă la aceea, că într-o zi tristă pentru ei apare şi începe să se manifeste în ei, cum spun ei, prevestitorii bătrîneţii, aşa numitele „neputinţă” şi „slăbiciune” care sunt inevitabile tuturor formaţiunilor cosmice mici şi mari la sfîrşitul existenţei lor complete.

Aici neapărat trebui să-ţi spun şi despre acel straniu fenomen, pe care l-am constatat eu acolo în timpul observărilor şi studierii mele a prezenţei acestor iubiţi ai tăi aproape total regeneraţi, şi anume, eu am constatat cu siguranţă, că la mulţi din ei la sfîrşitul existenţei sale planetare majoritatea cristalizărilor şi respectiv avute în prezenţa lor generală consecinţe a proprietăţilor tot a acelui organ de la sine încep a se atrofia şi unele chiar dispar totalmente, astfel încît ele încep mai bine să vadă şi să simtă realitatea.

În asemenea cazuri în prezenţa generală a iubiţilor tăi apare mare dorinţă de a lucra asupra sa, să lucreze, cum spun ei, pentru „salvarea-sufletului-său”.

Dar, desigur, din aceste dorinţe a lor nimic nu mai poate ieşi, din acea pricină, că pentru ei aceasta deja este prea tîrziu, de aceea că timpul, care este dat pentru acest scop de Marea Natură, a trecut, şi, cu toate că ei văd şi simt necesitatea înfăptuirii eforturilor fireşti necesare, dar pentru îndeplinirea acestei dorinţe a lor în ei de-acum sunt numai îndemnări sterile şi „neputinţe-bătrîneşti-legitime”.

Deci, băiatul meu, mai tîrziu căutările şi cercetările mele referitor la activităţile urlterioare a Preasfîntului Aşiata Şiemaş pentru binele fiinţelor cu trei creieri, apăruţi şi existenţi pe planeta ta, mie mi-au arătat următoarele.

Cînd acest sfînt, cu o minte aproape fără asemănare, Sfîntul Individ definitiv s-a convins, că sfintele căi obişnuite, care există pentru scopul perfecţionării tuturor fiinţelor cu trei creieri a Universului, pentru fiinţele acestei planete Pămînt deja nu mai sunt potrivite, el deja după un an de observări şi studieri speciale a psihicului lor din nou s-a ridicat pe acelaşi munte Veziniama şi în

decurs de cîteva luni pămîntene meditativ gîndea, în ce fel să-şi realizeze hotărîrea, şi anume, ca să salveze fiinţele acestei planete de predispunerea trecută la ei prin moştenire către cristalizarea datelor de la consecinţele proprietăţilor organului Kundatampon prin supravieţuită în subconştientul lor date pentru impulsul firesc de bază „conştiinţă”.

Atunci aceste reflecţii ale lui în primul rînd l-au convins definitiv, că, măcar prin intermediul acestor supravieţuite în prezenţa lor generală pentru generarea impulsului firesc sfînt într-adevăr şi e posibil să-i salveze, dar numai în acel caz, dacă manifestările datelor supravieţuite în subconştientul lor se vor face participante nemijlocite la funcţionarea acelei conştiinţe a lor, sub directivă căreia decurge starea lor de veghe de zi cu zi, şi asemenea impuls firesc se va mafifesta pentru o perioadă de timp mai îndelungată prin diferite aspecte a acestei conştiinţe lor.

Cap. 27. Ce rînduială de existenţă a creat pentru oameni Preasfîntul Aşiata Şiemaş

Mai departe Belzebut a continuat să povestească următoarele:

– Cercetările şi căutările mele ulterioare de asemenea mi-au clarificat, că, atunci cînd Preasfinţitul Aşiata Şiemaş pe muntele „Veziniama” gîndea şi schiţa în mintea sa un plan determinat pentru acţiunile sale sfinte de mai departe, el nu s-a mai întors în oraşul Babilon, dar s-a îndreptat direct spre ţara aflata în centrul continentului Asia, numită atunci acolo „Curleandteh”, în oraşul ei principal „Djulifapal”.

Acolo el pentru început a stabilit contact cu „fraţii” ce locuiau nu departe de acel oraş a aşa numitei „frăţii-Ciavtanturi”, denumirea căreia însemna „a-fi-sau-deloc-nu-a-fi”.

Frăţia menţionată a fost înfiinţată cu cinci ani pînă la venirea lui Aşiata Şiemaş acolo, după iniţiativa a doi adevăraţi „iluminaţi” pămînteni, care au devenit aşa după principiile, existente încă, cum se spunea atunci, pînă la „epoca-Aşiată”.

Pe una din cele două fiinţe cu trei creieri pămîntene de atunci, îl chema „Paundoliro”, iar pe cealaltă „Sensimirinico”.

Remarchez, apropo, că ambii aceşti pămînteni atunci adevăraţi iluminaţi la vremea aceea aveau deja în prezenţele lor generale „întruchiparea” părţilor lor superioare pîna la aşa numita „completare” şi în tipul existenţei lor de mai

departe au reuşit tot atunci perfecţionarea acestor părţi superioare a lor să le aducă pînă la gradaţia necesară a raţiunii sfinte obiective; iar în timpul prezent părţile lor perfecţionate superioare fireşti chiar, aşa de spus, au „meritat” şi acum deja au locul de existenţă ulterioară pe planeta sfîntă „Purgatoriu”.

Conform cercetărilor şi căutărilor mele detaliate tîrzii, ambele aceste fiinţe tricentrice de atunci, Paundoliro şi Sensimirinico, cînd în prezenţa lor generală în toate părţile separate însufleţite a apărut şi a început să se perceapă neîntrerupt o îndoială, ce s-a transformat apoi într-o convingere, că evident din cauza unor cauze nelegitime în organizarea lor generală s-au căpătat şi au început să funcţioneze „ceva”, personal pentru ei „foarte-nedorit”, şi în acelaş timp de această „foarte-nedorită” se poate debarasa din ei cu date personale, au început atunci să caute încă cîteva fiinţe asemănătoare cu ei, ce tind spre acelaş scop, pentru a încerca comunicînd între ei să poată să înlăture din ei menţionatul „foarte-nedorit”, şi apoi, de curînd ce au găsit fiinţe ce corespundeau unui asemenea scop din rîndul aşa numiţilor „inoci”, pe care-i numeau, „locuitori”, ce în acea perioadă la periferiile oraşului „Djulifapal” existau deja mulţi, ei cu aceşti aleşi „inoci” întîi şi au înfiinţat menţionata „frăţie”.

Şi iată, cînd la sosirea în oraşul „Djulifapal” Preasfîntul Aşiata Şiemaş a stabilit relaţiile corespunzătoare cu aceşti fraţi din menţionata frăţie, ce deja lucrau asupra funcţionării nenormale de ei înşişi constatată a psihicii lor, el a început să le ilumineze raţiunea printe intermediul informaţiilor adevărate-obiective şi să conducă cu impulsurile lor existenţiale în aşa fel, ca ei să poată să simtă tot referitor la aceste adevăruri fără participarea factorilor deja ce erau în prezenţa lor cristalizate, de asemenea fără factorii ce ar fi putut să apară din nou de la rezultatele percepţiilor exterioare, primite de ei de la forma nenormală stabilită acolo de existenţă firească.

Iniţiindu-i în menţionatul mod pe fraţii amintitei „frăţii” şi consultîndu-se cu ei referitor la presupunerile şi intenţiile sale, Preasfîntul Aşiata Şiemaş în acelaş timp era ocupat cu alcătuirea aşa numitor „reguli” sau cum acolo se mai spune „statut” pentru acea frăţie, pe care el, comunicînd cu aceşti fraţi iniţiaţi a fostei frăţii „Cheavtanturi”, a înfiinţat în oraşul Djulifapal şi care mai apoi a început să se numească „frăţia-Hihcitvori”, ce însemna: „Doar acel se poate numi şi va deveni fiul lui Dumnezeu, cine va căpăta în el conştiinţă”.

După aceea, cum prin participarea acestor fraţi a fostei frăţii „Cheavtanturi” a fost totul dezvoltat şi organizat, Preasfîntul Aşiata Şiemaş a început pe tot aceşti fraţi să-i trimită în diferite locuri şi le poruncea sub conducerea lui generală să răspîndească informaţii despre aceea, că în oameni, anume în

„subconştientul” lor, se cristalizează şi întotdeauna se găseasc date ce se manifestă de Sus pentru generarea în ei a impulsului Dumnezeiesc a conştiinţei adevărate şi că doar acelea, care va dobîndi „putinţa”, ca acţiunile acestor date să ia parte la funcţionarea acelei stări de veghe, prin ajutorul căräia ei îşi duc existenţa zilnică, are dreptul cinstit-obiectiv să se ocupe şi într-adevăr să fie fiul adevărat al TATĂLUI COMUN CREATOR a TOT ce EXISTĂ.

Aceşti fraţi au început atunci să predice referitor la acest adevăr obiectiv mai întîi în mod principal printre inoci din meniţionatii locuitori, ce se găseau la periferiile oraşului Djulifapal foarte mulţi, dar mai tîrziu – printre locuitorii obişnuiţi ai însăşi oraşului.

Rezultatul acestor predici ale lor şi a fost, că ei au ales la început treizeci şi cinci de aşa numiţii „ascultători” serioşi şi bine pregătiţi în viitorii fraţi şi au înfiinţat cu ei prima frăţie „Hihcitvori” în oraşul Djulifapal.

De atunci Preasfîntul Aşiata Şiemaş, continuînd iluminarea raţiunilor a foştilor fraţi din frăţia Cheavtanturi, a început cu ajutorul acestor fraţi să iniţieze şi raţiunea a acestor treizeci şi cinci de ascultători.

Aşa a continuat în decursul unui an de acolo şi doar după aceasta, din numărul acestor fraţi a fostei frăţii Cheavtanturi şi a celor treizeci şi cinci de ascultător, unii treptat au început să devină aşa numiţii fraţi cu „toatedrepturile” a acestei primei frăţii Hihcitvori.

Aşa frate cu „toatedrepturile” a frăţiei Hihcitvori, conform statutului compus de Preasfîntul Aşiata Şiemaş, se putea face fiecare din fraţi doar în acel caz, dacă în afară de altele de asemenea prevăzute, scopuri obiective atinse determinate, el în sensul „putinţei-directivei-conştiente-de-funcţionarea-a-psihicii-personale” putea să se perfecţioneze pînă la aceea, ca să fie în stare să poate perfect să-i convingă pe o sută de alte fiinţe obişnuite şi aşa să le demonstreze, cum trebuie în oameni să fie impulsul conştiinţei fireşti obiective şi cum trebuie să-l manifeşti, ca omul să poate să corespundă sensului adevărat şi scopului existenţei lui, ca ei la rîndul lor să capete în ei aşa numita „putinţă-necesară-intensivă” ca să demonstreze şi să convingă în acelaş lucru încă nu mai puţini de o sută de alte fiinţe.

Cel ce merita să devină aşa frate cu „toatedrepturile” a frăţiei Hihcitvori atunci pentru prima dată au început să-i numească „preot”.

Pentru clarificarea definitivă a ta referitor la preasfîntă activitatea a lui Aşiata Şiemaş ai nevoie să afli de asemenea şi despre aceea, că după, ce au fost distruse toate rezultatele muncilor preasfinte a Preasfîntului Aşiata Şiemaş, acest cuvînt „preot" acolo, ca şi cuvîntul „iluminat", despre care eu deja ţi-am vorbit, iubiţii tăi au început a folosi şi folosesc şi în prezent în două sensuri total diferite. Într-un sens cu acest cuvînt de atunci se denumeau mai înainte peste tot, dar în timpul prezent continuă să numească doar pe alocuri şi doar unele grupări distincte neînsemnate ce există acolo, pe acei profesionali de acolo, pe care acolo acum toţi îi denumesc „duhovnici" sau „popi".

Însă în alt sens cu acest cuvînt „preot" se numeau şi în prezent se numesc acele fiinţe de acolo, care cu existenţa lor cinstită şi cu meritele lor pentru faptele făcute pentru folosul celor din jur aşa se evidenţiază din mediul fiinţelor tricentrice de acolo, că în prezenţa acestor fiinţe obişnuite la amintirea despre ei de fiecare dată apare şi se petrece procesul, ce se numeşre „recunoştinţă".

Deja în decursul la acelui timp, pînă ce Preasfîntul Aşiata Şiemaş ilumina raţiuniţile fraţilor a fostei frăţii Ceavtanturi şi a treizeci şi cinci de „ascultători" aleşi noi din fiinţele obişnuite a oraşului Djulifapal şi împrejurimilor lui, a început să se răspîndească idea adevărată despre aceea, că în prezenţa generală a fiinţelor-oameni se găsesc toate datele pentru manifestarea „impulsului Dumnezeiesc conştiinţă", dar acest impuls Dumnezeiesc în starea lor generală de veghe nu ia parte, dar nu ia parte din cauza unor aşa manifestări ale lor, care deşi pentru timpul dat şi aduc lor unele aşa numitele „foarte-tîrziu-răsplătite" plăceri şi multe bunuri materiale, dar treptat atrofiază datele puse în prezenţa lor de natură pentru generarea în alte fiinţe din jur fără diferenţă de „sistemul-de-creieri" impulsul obiectiv de „Dragoste-Dumnezeiască".

Aceste informaţii veridice au început însă să se răspîndească în mod principal datorită prevederii „raţional-ideală" a Preasfîntului Aşiata Şiemaş, care pe fiecare care tindea să devină frate cu „drepturidepline" a frăţiei Hihcitvori îl obliga, cum eu deja am spus, în afară de căpătarea a altor „merite" personale, să atingă şi o aşa „putinţă", ca să poată convinge referitor la impulsului Dumnezeiesc de conştiinţă toate trei părţi separate asociate şi însufleţite ale întregului încă a o sută fiinţe tricentrice de acolo.

Cînd organizarea primei frăţii în oraşul Djulifapal mai mult sau mai puţin s-a stabilit şi reglat aşa, că lucrul ulterior se puate continua şi desinestătător prin intermediul doar conducerii, ce venea de la raţiunea fraţilor, ce erau în această anume frăţie, atunci personal Preasfîntul Aşiata Şiemaş a început dintre fraţi,

să-i aleagă pe acei, care deja au început să perceapă conştient cu raţiunea şi inconştient cu simţurile în subconştientul lor menţionatul impuls Dumnezeiesc şi destul s-au convins în aceea că cu ajutorul unor eforturi personale cunoscute se poate de obţinut, ca aşa impuls firesc Dumnezeiesc să devină şi pentru totdeauna să rămînă o parte inseparabilă a conştiinţei lor obişnuite. Şi pe aceşti ce au simţit şi conştientizat, aşa numiţii „ilumineaţi-de-prim-nivel", el a început să-i evidenţieze şi separat să-i înveţe raţiunile lor referitor la aşa „adevăruri-obiective", care fiinţelor tricentrice de acolo pînă atunci nu le erau cunoscute.

Aşa fiinţe evidenţiate iluminate de primul nivel atunci pentru prima dată şi au început a fi numiţi „iluminaţi-măreţi".

Aici urmează, la ţanc, de remarcat, că atunci anume de Preasfîntul Aşiata Şiemaş şi au fost reînnoite toate principiile „exitenţei" a fiinţelor de acolo „iluminate", care ulterior au început a fi numite „Înnoiri-Aşiate".

Iată anume acelor, ce pentru primate dată au fost evidenţiaţi „iluminaţi-măreţi" atunci Preasfîntul Aşiata Şiemaş, acum deja Preapreasfînt, printre altele, de asemenea le-a lămurit detaliat, ce este anume acest impuls firesc „conştienţă-obiectivă" şi cum în prezenţa fiinţelor tricentrice apar factori pentru manifestarea acestuia, şi odată despre aceasta el a spus următoarele:

„Factorii pentru impulsul firesc *conştiinţă* apar în prezenţa fiinţelor tricentrice de la localizarea particulelor a „Emanaţiei-Tristeţei" a MULTIUBITORULUI şi MULTRĂBDĂTĂRULUI nostru CREATOR INFINIT; iată de ce izvorul manifestării conştiinţei adevărate cîteodată în fiinţele tricentrice se numeşte SOLUL CREATORULUI.

Această tristeţe însă se formează în TATĂL NOSTRU ATOTŢIITOR al nostru de la lupta permanentă ce se petrece în Univers a bucuriei şi durerii."

Şi mai departe el atunci a mai spus:

„La toate fiinţele tricentrice fără excepţie în Universul nostru, de care suntem şi noi oamenii, datorită acestor cristalizate date în prezenţa noastră generală pentru generarea în noi a impulsului Dumnezeiesc conştiinţă „toţi-noi" şi toată esenţa noastră deja în rădăcina ei este şi trebuie să fie doar suferinţă.

Suferinţă trebuie însă să fie de aceea, că îndeplinirea manifestării complete a acestui impuls firesc şi în noi poate avea loc doar de la lupta permanentă a două complet diferite aşa numitele „complexe-de-funcţionare" a acelor două

surse, care sunt unul pentru altul începuturi complet opuse, şi anume, între procesele funcţionării corpului nostru planetare şi funcţionările, ce merg paralel şi progresiv apărînd de la întruchiparea şi perfecţionarea în acest corp planetar a corpurilor noastre superioare, ce funcţionări în totalitate şi îndeplinesc în fiinţele tricentrice orice fel de raţiune.

Ca urmare la aceasta orice fiinţă tricentrucă a Universului nostru Măreţ, de asemenea şi noi oamenii, ce existăm pe planeta Pămînt, din cauza prezenţei şi în noi a factorilor de generarea a impulsului Dumnezeiesc de „conştiinţă-obiectivă", neapărat trebuie întotdeauna să ne luptăm cu cele două funcţionări complet opuse ce apar şi se întîmplă în prezenţa noastră generală, ce dau cu aceasta rezultate - unele, întotdeauna percepute de noi ca „dorinţe", dar altele ca „nedorinţe".

Şi iată, cine din noi va contribui conştient la întîmplarea acestei lupte interne şi conştient va contribui ca „nedorinţele" să cîştige asupra „dorinţelor", doar acela şi va proceda după fiinţa TATĂLUI COMUN CREATOR, dar cine cu conştiinţa va contribui invers, – acela doar va mări tristeţea Lui."

Datorită celor spuse mai sus, băiatul meu, în acea perioadă nu a expirat nici trei ani, cum toate fiinţele obişnuite ale oraşului Djulifapal şi împrejurărilor lui, şi de asemenea şi multe alte ţări ale continentului Asia, nu numai că ştiau despre aceea, că în ei se găseşte şi poate lua parte la funcţionarea „stării-de-veghe" obişnuite a lor acest impuls firesc Dumnezeiesc „conştiinţă-adevărată" şi că în toate frăţiile a Proorocului Măreţ Aşiata Şiemaş toţi iluminaţii şi preoţii lămuresc şi arată, cum şi ce trebuie de făcut, ca aşa impuls Dumnezeiesc să ia parte la funcţionarea menţionatei „stări-de-veghe" obişnuite, dar şi aproape toţi au început să dorească şi să reuşească să devină preoţi a frăţiei Hihcitvori, de care frăţii în acest răstimp deja au fost înfiinţate multe şi ele aproape funcţionau independent în alte multe ţări a continentului Asia.

Aşa aproape desinestătătoare frăţii au început să apară acolo în următoarea ordine:

Cînd în oraşul Djulifapal definitiv s-a reglat lucrul comun a înfiinţatei aici frăţii Hihcitvori, Preasfîntul Aşiata Şiemaş a început să trimită pe menţionaţii „iluminaţi-măreţi" cu directive corespunzătoare în alte ţări şi oraşe ale continentului Asia, ca să organizeze şi acolo aceleaşi frăţii, dar el personal, rămînînd să existe în oraşul Djulifapal, a început de aici să conducă cu activitatea acestor ajutori ai săi.

Cum nu ar fi fost, băiatul meu, dar atunci s-a adeverit, că şi iubiţii tăi, aceste stranii fiinţe tricentrice, aproape cu toate părţile lor fireşti însufleţite de asemenea au dorit şi au început să tindă să aibă în conştiinţa lor obişnuită de veghe adevarata „conştiinţă-obiectivă-Dumnezeiască" şi ca urmare la aceasta atunci aproape toate fiinţe; e Asiei au început sub conducerea iluminaţilor şi preoţilor din frăţia Hihcitvori să lucreze asupra lor, ca rezultatele datelor ce există în subconştientul lor pentru generarea impulsului „conştiinţei-Dumnezeieşti" adevărate să le transfere în conştiinţa lor obişnuită şi cu aceasta să aibă posibilitate, pe de o parte - probabil, odată şi pentru totdeauna să taie din ei urmările proprietăţilor a organului Kundatampon, generatoare de rău cît pentru ei, atît şi prin trecerea în moştenire şi pentru generaţiile viitoare, dar pe de altă parte – să aibă posibilitatea ca conştient să ia parta la micşorarea tristeţii TATĂLUI COMUN INFINIT.

Datorită la toate acestea în acea perioadă şi la iubiţii tăi, în special cei ce locuiau pe continentul Asia, în procesul obişnuite de existenţă firească, cît în starea de „conştiinţă-de-veghe", atît şi în „pasivă-instinctivă", deja începea să fie primordială întrebarea despre conştiinţă.

Chiar şi acele fiinţe tricentrice de acolo, în prezenţa cărora încă nu s-a transformat gustul acestui impuls Dumnezeiesc, dar în a lor stranie-originală, doar lor caracteristică, „conştiinţă" referitor la aşa impuls, ce ar putea să existe în ei, erau doar informaţii goale, de asemenea se străduiau în toate să se manifeste conform lor.

Rezultatul general însă a toate celor spuse a fost aceea, că deja peste zece ani de acolo singur de la sine au dispărut acele două forme principale nenormale instalate în existenţa obişnuită firescă, din care în mod principal au decurs şi în prezent continuă să decurgă majoritatea cauzelor malicioase, totalitatea cărora generează tot în măsură mai mare şi mai mare diferiţi factori mărunţi, ce încurcă posibilităţii ca să se instaleze acolo a condiţiilor doar pentru existenţa firească exterioară noarmală a acestor iubiţi nefericiţi ai tăi.

Şi anume, în primul rînd – singur de la sine a încetat să existe împărţirea lor în nenumăratele comunităţi cu diferite forme de ordine exterioară şi chiar existenţă interioară sau, cum ei singuri se exprime, – „forme-statale", dar, în al doilea rînd – din aceste menţionate comunităţi nenumărate tot singur de la sine a dispărut împărţirea tot instalată demult a fiinţelor în diferite aşa numitele „caste" şi „clase".

Aceasta a doua din menţionatele două forme principale nenormale instalate de existenţă firească obişnuită, şi anume – atribuţia unul pe altul la diferite

clase şi caste, după mine, cum şi tu probabil aceasta vei înţelege mai tîrziu, taman special şi a fost acolo baza ce susţinea cristalizarea permanentă în prezenţa generală a acestor nefericiţi iubiţi ai tăi a datelor pentru acea proprietate specială psihică, care în tot Universul a devenit caracteristică exclusiv doar prezenţei acestor fiinţe tricentrice.

Această exclusivă proprietate specială a început să se formeze în ei rapid după a doua „perturbarea-trensapală" de acolo şi, treptat dezvoltîndu-se şi fixîndu-se în ei, a început să treacă din generaţie în generaţie prin moştenire, şi deja la fiinţele contemporane a trecut ca o oarecare parte legitimă şi inevitabilă a psihicii lor, şi aşa proprietate specială a psihicii proprii ei singuri au numit „egoizm".

Mai pe urmă, în decursul povestirilor mele ulterioare, referitoare la fiinţele tricentrice ce au existat pe planeta Pămînt, eu la locul potrivit îţi voi lămuri detaliat de asemenea, datorită a căror condiţii nenormale ce s-au instalat acolo pentru existenţa exterioară firească, aceşti iubiţi ai tăi pentru prima dată au început să se atribuie unul pe altul la diferite caste şi cu ajutorul a căror nenormalităţi ulterioare de asemenea această formă de relaţii malicioasă instalată acolo continuă şi în prezent, dar pînă ce referitor la această proprietate specială-exclusivă a psihicei lor comune, anume „egoismul", îţi este necesar să ştii despre aceea, că cauza pentru posibilitatea apariţiei în prezenţa generală a lor a menţionatei proprietăţi speciale a servit aceea, că din aceleaşi condiţii nenormale stabilite de la începutul după spusa a doua „perturbare-trensapală" de acolo, psihica lor generală a devenit dublă.

Aceasta a devenit pentru mine destul de evident, cînd în perioada ultimei mele aflări pe suprafaţa acestei planete ale tale eu, foarte tare interesîndu-mă de menţionatul Legomonism referitor la chibzuirile Preasfîntului Aşiata Şiemaş sub denumirea „Oroarea-Situaţiei", am început în timpul căutărilor şi cercetărilor mele detaliate ulterioare, referitoare la activitatea sa preasfîntă ce a urmat şi rezultatele ei, să găsesc cauzele, cum anume şi de ce cristalizarea factorilor amintiţi, primiţi de la particulele de emanaţie a tristeţii a TATĂLUI nostru COMUN CREATOR pentru îndeplinirea impulsului firesc Dumnezeiesc „conştiinţa-obiectivă" în prezenţa lor, a început să se petreacă anume în menţionatul lor „subconştient" şi cu aceasta a evitat regenerarea definitivă, anume aşa regenerare, la care au fost supuse datele introduse în ei pentru generarea şi în prezenţa lor a impulsurilor fireşti „Credinţă", „Iubire" şi „Speranţă". Eu m-am convins, că şi în acest caz în raport cu aşa curioasă absurditate de acolo pe deplin se îndreptăţeşte acea maximă înţeleaptă a multstimatului şi neînlocuitului, onorabilul Molla Nasr-Eddin, care spune:

„Orice fericire adevărată pentru om poate să apară exclusiv doar de asemenea de la adevărata deja experimentată de el nefericire”.

Menţionata dublarea a psihicii lor comune s-a întîmplat ca urmare la aceea, că, pe de o parte – orice aşa numitele „iniţiative-individuale” au început să apară de la acea localizare apărută în prezenţa lor, ce întotdeauna are întîetate în timpul existenţei de veghe, care este nu altceva decît doar rezultatul percepţiilor întîmplătoare ce vin din exterior, generate de mediul lor înconjurător nenormal şi în totalitate denumită de ei „conştiinţa” proprie, dar pe de altă parte - asemenea „iniţiative-individuale” au început a apărea, cum aceasta este caracteristic în general fiinţelor tricentrice, din acea localizare normală ce o posedă orice fel de fiinţă, pe care ei au început să o numească „subconştient”.

Şi ca urmare la aceea, că în timpul existenţei de veghe menţionatele „iniţiative-individuale” provin de la aşa localizări diferite, atunci fiecare din ei în procesul existenţei zilnice proprii este cum ar fi divizat în două personalităţi desinestătătoare.

Aici urmează la ţanc de remarcat, că anume această divizare a lor a devenit cauza de asemenea şi la aceea, că din prezenţa lor treptat s-a stins şi acel impuls necesar pentru fiinţele tricentrice, care se numeşte „sinceritate”.

Ulterior la ei chiar s-a înrădăcinat obişnuinţa – intenţionat să înnăbuşe numai ce menţionatul impuls firesc, denumit „sinceritate”, şi fiinţele tricentrice de acolo din prima zi a apariţiei proprii sau cum ei spun, „naştere”, se învaţă de producătorii săi sau după exprimarea lor, „părinţi”, către impulsul opus – anume către „falsitate”.

Să-i înveţe pe copiii săi şi să le însufle, ca ei să fie cu alţii „nesinceri” şi în toate falşi, la fiinţele planetei Pămînt din timpul prezent s-a scurs chiar în conştiinţa datoriei proprii în raport cu copiii lor şi aşa fel de acţiune asupra copiilor a început să se numească la ei cu cuvîntul cunoscut „educaţie”.

Ei pe copiii lor îi „educă”, ca ei niciodată să nu poată şi să nu încerce să facă aşa, cum poate instinctiv să conducă cu ei „conştiinţa” ce este în ei, dar să facă doar aşa, cum este indicat în îndrumările cu denumirea de „bunele-maniere”, pe care acolo de obicei le inventează diferiţi candidaţi în „Hasnamuşi”.

Şi desigur, cînd aceşti copii cresc mari şi devin fiinţe responsabile, ei manifestările şi acţiunile lor deja le fac automat, anume aşa, cum în timpul

formării pe ei i-au „învăţat”, cum lor l-au „sugerat” şi cum i-au „pornit” – cu un cuvînt, cum pe ei i-au „educat”.

Datorită la toate acestea, la fiinţele acestei planete din frageda copilărie „conştiinţa” ce ar fi putut să fie în starea de veghe treptat se „fugăreşte” în interior, şi cînd ei cresc mari, această conştiinţă deja se găseşte, cum ei numesc, în „subconştient”.

Şi de aceea încă de demult funcţionarea menţionatelor date pentru generarea în prezenţa lor a acestui „impuls-Dumnezeiesc-conştiinţă” în acea conştiinţă a lor, prin intermediul căruia decurge a lor „existenţă-zilnică-de-veghe”, treptat nu a mai participat deloc.

Iată de ce, băiatul meu, cristalizarea în prezenţa lor generală pentru „datele” ce vin de Sus din manifestarea Dumnezeiască şi aşa impuls firesc sfînt în ei, se petrece doar în acel subconştient al lor, care a încetat să mai participe la procesul lor de existenţă zilnică obişnuită, şi a evitat acea „regenerare”, la care s-au supus toate alte impulsuri sfinte fireşti, ce trebuie să fie în ei, ca „Credinţa”, „Iubirea” şi „Speranţa”.

În timpul prezent acolo, dacă chiar din orice cauză acţiunile datelor cristalizate Dumnezeieşti în prezenţa lor încep în careva din ei să apară din subconştientul lor şi să tindă să participe la funcţionarea acestei „conştiinţe” nenormale formate obişnuite, atunci ei, cum observă aceasta, momentan iau orice măsuri, ca să evite aceasta, fiindcă în condiţiile existente de acolo deja numănui nu-i este posibil să poată să existe cu funcţionarea în prezenţa lor a unui aşa impuls Dumnezeiesc de conştiinţă adevărată obiectivă.

De atunci cum în prezenţa iubiţilor tăi definitiv s-a injectat menţionatul „egoism”, atunci această proprietate specială firească a lor, la rîndul său, a fost în ei principalul factor ce favoriza cristalizarea treptată în psihica lor generală a datelor pentru apariţia încă a cîteva, deja cu totul special-exclusive, impulsuri fireşti, ce există acolo în timpul prezent sub denumirile: „viclenie”, „invidie”, „ură”, „făţărnicie”, „dispreţ”, „fudulie”, „auto-înjosire”, „şiretenie”, „ambiţie”, „cu două feţe”, ş.a.m.d.

Acestea, pe care eu numai ce le-am enumerat, aşa proprietăţi special-exclusive ale psihicii, ce nu se cuvin deloc să fie în fiinţele tricentrice, au fost deja complet cristalizate în prezenţa majorităţii iubiţilor tăi şi erau atribute obligatorii ale psihicii fiecăruia din ei încă pînă la perioada Preasfîntului Aşiata Şiemaş, dar cînd în procesul existenţei lor fireşti au început să se fixeze şi automat să decurgă noi forme de existenţă, intenţionat lor injectate de chiar

Aşieta Şiemaş, atunci proprietăţile stranii ce la aveau în psihica lor complet au dispărut din prezenţa aproape a toate fiinţele tricentrice de acolo, dar apoi cînd ei singuri au început să distrugă toate rezultatele muncilor preasfinte ale acestui de Esenţă-Iubitor Aşiata Şiemaş, aceste proprietăţi psihice malicioase din ei treptat au început în ei din nou să apară şi pentru fiinţele tricentrice contemporane de acolo deja sunt ca bază la toată esenţa lor.

Iată, băiatul meu, cînd în prezenţa generală a iubiţilor tăi au apărut date pentru generarea acestui „Unic-special" impuls firesc de „egoism" şi această „proprietate-unică", treptat evoluţionînd şi generînd factori ce decurgeau din ea pentru altele, de asemenea speciale, dar deja secundare impulsuri stranii fireşti, a ocupat în organizarea lor generală locul „Împăratului-Unic-Atotputernic", şi orice apariţie sau chiar numai, cum se spune, „chemarea-spre-apariţie" a acestui Dumnezeiesc impuls firesc a fost oprită de acţiunile acestui a lor „Împărat-Atotţiitor", şi ca urmare la aceasta de iubiţii tăi mai tîrziu deja din necesitate, cum conştient, atît şi inconştient, au fost nevoiţi întotdeauna şi în toate să înlăture participarea lui în funcţionarea acelei conştiinţe proprii, prin controlul căruia lor le-a devenit caracteristic să trăiască existenţa lor de veghe, atunci manifestarea acestor date Dumnezeieşti treptat cum s-ar fi „dat la o parte" de la funcţionarea acestei a lor „conştiinţe" obişnuite şi au început să participe doar la funcţionarea menţionatului „subconştient" al lor.

Iată cînd cercetările şi căutările mele detaliat mi-au clarificat cele mai sus spuse, doar atunci au am înţeles cauzele la aceea, de ce au apărut şi există şi în prezent acea împărţire special maliţioasă pentru ei în diferite „caste" sau „clase".

Amintitele de mine căutări şi cercetări tîrzii de asemenea mi-au arătat foarte clar şi determinat, că într-adevăr în acea a lor conştiinţă, pe care ei o numesc „subconştiinţă", chiar în fiinţele timpului prezent menţionatele date pentru căpătarea în prezenţa lor a acestui impuls Dumnezeiesc „conştiinţă" încă mai continuă să se cristalizeze şi, prin urmare, să găsesc în timpul existenţei lor.

Aceea că datele acestui „Dumnezeiesc-impuls-firesc" încă se mai cristalizează şi manifestările acestor date continuă să participe în procesul de existenţă firească, se confirma, în afara menţionatelor cercetări, încă prin aceea, că în perioadele observării mele după ei de pe planeta Marte pentru mine nu odată din această cauză foarte mari greutăţi.

Faptul constă în aceea, că deşi eu puteam întotdeaună fără obstacole liber să urmăresc de pe planeta Marte prin Tescuano după existenţa, ce se petrecea pe

suprafaţa altor planete a acestui sistem solar, dar în acelaş timp să fac observări după procesul de existenţă, ce se petrecea pe suprafaţa planetei tale, cîteodată era, datorită unei colorări speciale, o nenorocire curată.

Această colorare specială provenea, cum eu mai tîrziu am clarificat, de la aceea că în prezenţa acestei atmosfere cîteotată apăreau în cantitate mare acele cristalizări, care au devenit caracteristice ca des să se iradieze din prezenţa iubiţilor tăi, datorită acelui impuls interior special, care ei singuri îl numesc „mustrare-de-conştiinţă".

Dar asta a început să se petreacă ca urmare la aceea, că asociaţiile, ce se petreceau în ei de la percepţiile percepute pînă la aceasta, în majoritatea cazurilor, cum eu am spus, ce erau compuse din orice posibilă aşa numita „aiureală", în acei din ei, care întîmplător primesc şi experimentează un oarecare aşa numitul „lovitură-morală", în mare parte se schimbă, se liniştesc, dar cîteodată chiar pe un timp se opresc cu totul.

Şi datorită la aceasta la aşa fiinţe tricentrice de acolo atunci automat se primeşte o aşa combinaţie de funcţionare în prezenţa lor generală, care temporar dă libertate datelor ce se află în ei pentru apariţia „impulsului-Dumnezeiesc-conştiinţa" să participe la funcţionarea conştiinţei lor obişnuite, şi prin urmare în ei şi începe să se petreacă acea anume „mustrare-de-conştiinţă", care şi duce după sine apariţia menţionaelor cristalizări speciale, care, ieşind din eu cu alte iradieri, în totalitatea rezultantă şi dau cîteodată în atmosfera acestei planete ale tale acea colorare, care încurcă la organul firesc de vedere să pătrundă prin ea.

Aici urmează apropo de spus, că aceşti iubiţi ai tăi, în special cei contemporani, „pînă-la-ideal" s-au deprins ca să nu dea unui asemenea impuls intern, ce se numeşte „mustrarea-de-conştiinţă", să se reţină mult timp în prezenţa lor generală.

Ei, cum doar încep să simtă începutul sau doar, aşa de spus, „mîncărimea" apariţiei în sine a funcţionării unui asemenea impuls firesc, de odată, cum se spune, „î-l bat peste cap", şi aşa încă total neconceput în ei impuls momentan se linişteşte.

Pentru aşa „bătăi-pest-cap" a „mustrării-de-conştiinţă" ce se începe în ei au inventat chiar unele mijloace speciale foarte bune, ce există şi acum sub denumirile: „alcoolism", „cocainism", „morfinism", „nicotinism", „onanism", „monahism", „afinism" şi încă alte cîteva denumirile cărora tot se termină cu „ism".

Repet, băiatul meu, că la timpul cuvenit eu îţi voi lămuri detaliat de asemenea şi despre aceea, care anume, rezultate ce se scurg din condiţiile nenormale de existenţă firească ce s-au instalat acolo, se fac factori pentru apariţia şi existenţa permanentă acolo a acestei atribuţii maliţioase unul pe altui la caste diferite.

Referitor la aceasta eu numaidecît vreodată îţi voi lămuri, fiindcă informaţiile ce clarifică aşa nenormalitate de acolo, pot servi ca date foarte bune pentru confruntările tale logice ulterioare, în scopul de a înţelege stranietăţile psihice a acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut.

Dar pînă ce ascultă atent şi transformă în tine încă informaţiile despre aceea, că, atunci cînd în prezenţa generală a acestor iubiţi ai tăi „definitiv" s-a format menţionata proprietate specială psihică „egoismul", şi mai tîrziu s-au format şi altele ce s-au scurs şi acum încă continuă să se scurgă din ea diferite de mine deja menţionate impulsuri firești secundare, de asemenea speciale şi care nu sunt în prezenţa generală la nici un fel de fiinţe normale tricentrice din Universul nostru, şi de asemenea încă ca urmare la lipsa totală a participării în starea lor de veghe a „impulsului-de-conştiinţă-sfîntă", atunci aceste fiinţe tricentrice, cît cele ce apar, atît şi cele ce existau pe planeta Pămînt pînă la activitatea preasfîntă a lui Aşiata Şiemaş, atît şi după el, în timpul procesului de existenţă proprie întotdeauna tindeau şi tind să-şi aranjeze bunăstarea sa exclusiv doar pentru ei, şi cum în general pe orice planetă a Universului Măreţ nu poate să fie şi nu poate să ajungă toate necesare pentru bunăstarea exterioară la toţi egal, independent de aşa numitele „merite-obiective", acolo de aceea şi s-a primit, că bunăstarea unora a început întodeauna să se construiască pe sărăcia a multor altora.

Aşa aranjare doar a bunăstării proprii treptat şi a cristalizat în ei enumeratele de mine proprietăţi psihice complet special nemaipomenite, ca „viclenia", „dispreţul", „ura", „auto-înjosirea", „minciuna", „linguşeala" şi altele de acest fel care la rîndul său, pe de o parte, s-au făcut factori pentru manifestările lor exterioare necuviincioase unor fiinţe tricentrice, dar pe de altă parte, au fost cauzele pentru distrugerea treptată a tuturor posibilităţilor interioare create de Natura Măreaţă ca să devină o părticică a „întregului-raţional" total.

Deci, băiatul meu, în acea perioadă, cînd rezultatele muncilor preasfinte a celui de Esenţă-Iubitor Aşiata Şiemaş deja au început să se combine cu procesul lor de existenţă firească aşa numit „interioară" şi „exterioară", şi cînd datorită la aceasta datele care au supravieţuit în „subconştientul" lor pentru „impulsul-Dumnezeiesc-de-conştiinţă" treptat au început să participe la funcţionarea „conştiinţei-de-veghe", atunci şi pe această planetă existenţa

firească, cît personală, atît şi reciprocă, a început să decurgă aproape la fel cum şi pe alte planete ale Universului nostru Măreţ, pe care există fiinţe tricentrice.

Atunci şi iubiţii tăi au început să aibă o atîrnare reciprocă doar ca manifestări egale ale TATĂLUI UNIC COMUN şi să-şi acorde unul altuia respect doar conform meritelor proprii personal cîştigate prin Partkdolgdiuti fireşti, adică prin muncă conştientă proprie şi suferinţe intenţionate.

Iată de aceea în acea perioadă şi au încetat acolo să existe menţionatele două forme malicioase din existenţa lor firească, şi anume la împărţirea lor în societăţi desinestătătoare şi împărţirea lor în aceste societăţi în diferite caste sau cum acolo cîteodată mai spun, în diferite clase.

În acea perioadă şi pe planeta ta toate fiinţele tricentrice au început să socoată pe semenii lor doar fiinţe ce poartă în sine particule de emanare a tristeţii a TATĂLUI COMUN CREATOR.

Aceste toate s-au întîmplat aşa datorită la aceea, că atunci cînd acţiunea datelor impulsului firesc Dumnezeiesc au început a participa la funcţionarea stării de veghe obişnuite ale lor, şi ei în raport unul cu altul au început să se manifeste doar conştiincios, rezultatul la toate acestea în acea perioadă şi s-a primit că deţinătorii încetau s-ai lipsească de libertate pe robii lor, dar diferite fiinţa deţinătoare-de-putere singuri se deziceau de drepturile lor primite fără merite, fiindcă ei din conştiinţă au înţeles şi au început a simţi, că aceste drepturi şi funcţii le îndeplinesc şi le ocupă nu pentru binele tuturor, dar doar pentru satisfacerea diferitor slăbiciuni ale lor, ca: „vanitate”, „iubirea-de-sine”, „liniştea-proprie” ş.a.m.d.

Desigur, şi în acea perioadă acolo, ca şi peste tot pe alte planete ale Univestului, pe care locuiesc fiinţe tricentrice de diferite niveluri de perfecţionare, ce se scurgea în mod principal din diferenţa de vîrstă şi aşa numita „putinţă-firească”, continuau să fie şefi de orice fel, conducători şi „specialişti-consultanţi”, dar asemenea deveneau acolo fiinţe nu după drepturile moştenite şi nu după voturi, cum aceasta se făcea mai înainte pînă la „epoca-Aşiată” benefică pentru ei şi cum din nou s-a restabilit şi continuă şi în prezent.

Orice aşa şefi, condicători şi consultanţi deveneau atunci singuri de la sine, automat, conform meritelor proprii obiective obţinute, real percepute de toate fiinţele din jurul lor.

Şi asta a început să se petreacă în felul următor:

Toate fiinţele şi a aceste planete au început atunci să lucreze asupra la aceea, ca să aibă în conştiinţa lor această funcţie Dumnezeiască „conştiinţa-adevărată" şi au început pentru acest scop, cum aceasta se face peste tot în Univers, să transforme în ei toate cele fireşti, aşa numitele „tendinţe-necesare-fără-scurtături", ce erau compuse din următoarele cinci tendinţe, şi anume:

Prima – să aibă în existenţa obişnuită firească toate cele necesare, într-adevăr necesare pentru corpul său planetar.

A doua – să aibă întotdeauna tendinţa instinctivă neslăbită de a se perfecţiona în sensul existenţei.

A treia – să fie tendinţa conştientă de a cunoaşte tot mai mult şi mai mult despre legile Genezei şi Existenţii Lumii.

A patra – mai degrabă să-şi întoarcă datoria la începutul existenţei sale pentru apariţia proprie şi pentru individualitatea existenţei proprii, ca mai apoi să reuşească după posibilitate să uşureze mai mult tristeţea TATĂLUI nostru COMUN.

Şi a cincea – întotdeauna să ajute perfecţionării cît mai rapide a altor fiinţe cît asemănătoare, atît şi fiinţelor de alte forme pînă la gradul sfîntului Martfotaie, adică pînă la gradul de individualizare proprie.

În acea perioadă, cînd fiece fiinţă tricentrică pămîntească a început să existe şi conştient să lucreze asupra sa, conform acestor cinci tendinţe, mulţi din ei au devenit, datorită la aceasta, să atingă rapid rezultate remarcate de alţii a realizărilor obiective.

Aceste realizări obiective au început atunci, desigur, cum se spune, „să-se-arunce-în-ochi" tuturor celor din jur, care şi au început pe asemenea fiinţe să-i evidenţieze din mediul înconjurător şi să le acorde orice respect, şi de asemenea cu bucurie să tindă să cîştige atenţia a acestor evidenţiaţi şu să aibă pentru ei îndrumări şi sfaturi referitor la aceea, cum ei singuri să atingă asemenea perfecţiune.

Dar aşa fiinţe perfecţionate din acea perioadă, la rîndul lor, tot din mediul fiinţelor asemănătoare lor, adică de asemenea ce s-au evidenţiat să evidenţieze pe cei mai performanţi şi aşa fiinţă selectată atunci deja mecanic, fără orice drepturi moştenite sau de alte tipuri, se făcea conducător peste toate fiinţele evidenţiate, şi a lor directive se răspîndeau corespunzător cu o recunoştinţă

veridică a lui ca un asemenea conducător, şi aşa recunoştinţă cupridea nu numai unele teritorii învecinate ale planetei tale, dar chiar şi continentele şi insulele vecine.

În acea perioadă sfaturile şi îndrumările şi în general orice cuvînt al acestor conducători pentru toate fiinţele tricentrice de acolo erau legi sfinte şi se îndeplineau de ai cu evlavie şi cu bucurie, dar nu aşa, cum acelaş lucru se întîmpla acolo pînă la primirea rezultatelor de la muncile presfinte ale lui Aşiata Şiemaş şi cum aceasta a început din nou să se întîmple şi se întîmplă pînă în prezent după distrugerea de ei înşişi a roadelor muncilor sale preasfinte.

Şi anume, acum aceste fiinţe tricentrice stranii, favoriţii tăi, orice ordine sau instrucţiuni ale conducătorilor săi şi ale lor, cum ei denumesc, „regi" le îndeplinesc doar sub frica de aşa numitele „baionete" şi „închisori" pe care le au în posesia lor în număr foarte mare conducătorii.

Rezultatele muncilor preasfinte ale lui Aşiata Şiemaş s-au răsfrînt atunci într-o formă determinată şi asupra acelei stranietăţi principale ale manisfestării psihicii lor, şi anume, asupra „necesităţii-de-implicare-periodică-în-distrugerea-existenţei-unul-altuia".

Procesele ce se scurg din această teribilă stranietate a psihicii instalate acolo de distrigere reciprocă pe continentul Asia complet au încetat şi doar se petreceau încă pe acele teritorii mari şi mici ale suprafeţei planetei tale, care se găseau departe de continentul Asia. Acolo aceasta continua doar de aceea, că din cauza distanţei mari influenţa iluminaţilor şi preoţilor nu putea încă să ajungă şi să se transforme în prezenţa fiinţelor de pe menţionatele teritorii.

Cel mai surprinzător şi expresiv rezultat a muncilor preasfinte ale lui Aşiata Şiemaş a fost aceea, că în acea perioadă nu numai că lungimea existenţei acestor nefericiţi a început vizibil să se apropie de normal, adică a început să se lungească, şi s-a micşorat de asemenea acea a lor, cum eu numesc „mortalitate", dar chiar şi în acelaş timp s-a micşorat, în cel mai rău caz de cinci ori, numărul apariţiei rezultatelor lor pentru continuarea speciei lor, adică a lor cum ei numesc „natalitate".

Cu aceasta prin fapte s-a adeverit una din legile cosmice, şi anume, aşa numita „lege-de-echilibrare-a-vibraţiilor", primite de la evoluţiile şi involuţiile substanţelor cosmice, necesare pentru preamăritul Trogoautoegocrat cosmic general.

Menţionata micşorarea a mortalităţii şi natalităţii lor a început să se întîmple ca urmare la aceea, că şi ei, apropiindu-se de existenţa normală a fiinţelor tricentrice, au început să iradieze din ei vibraţii, care corespondeau mai bine necesităţilor Naturii Măreţe, şi datorită acestuia în natură s-a micşorat necesitatea de acele vibraţii, care în general se primesc de la distrugerea existenţei fiinţelor.

Despre această lege a „echilibrării-vibraţiilor" tu foarte bine de asemenea vei înţelege atunci, cînd eu la timpul cuvenit îţi voi lămuri detaliat, cum eu ţi-am promis deja nu odată, referitor la toate în general legi cosmice de bază.

În aşa mod, băiatul meu, şi în aşa consecutivitate acolo în acea perioadă, datorită muncilor conştiente ale lui Preasfîntului Aşiata Şiemaş, treptat şi s-au creat menţionatele bunătăţi nemaiîntîlnite pentru favoriţii tăi, dar sprea marea tragedie a tuturor indivizilor mai mult sau mai puţin conştient gînditori de toate gradaţiile raţiunii, chiar ei singuri, nefericiţii, cum lor pînă la aceasta a devenit caracteristic să facă cu orice realizări bune ale strămoşilor lor, în curînd după plecarea de pe planeta aceasta a Preasfîntului Aşiata Şiemaş, complet au distrus, şi aşa au distrus şi aşa au şters de pe suprafaţa planetei lor toate aceste bunătăţi, că deja pînă la fiinţele contemporane de acolo nu a ajuns nici chiar pomina despre aceea, că odată pe planeta lor proprie a existat o aşa bunătate.

Cu toate că în unele scrieri, ce s-au păstrat şi au ajuns din vremurile străvechi pînă la fiinţele contemporane ale acestei planete, sunt informaţii despre aceea, că odată pe planeta lor exista un special aşa numit „tip-de-stat" şi că la conducerea unui asemenea stat era fiinţe cu realizări superioare.

Pe baza acestor informaţii fiinţele contemporane au născocit acestui „tip-de-stat" doar o denumire, numindu-l „tip-preoţesc" şi cu asta s-au limitat.

Dar în ce consta esenţa acestui „tip-preoţesc", cum şi de ce a fost aşa? – nu le este oare tot una acestor fiinţe contemporane de pe planeta Pămînt, cu ce se ocupau sălbaticii antici!..

Cap. 28. Principalul vinovat al distrugerii tuturor muncilor preasfinte ale lui Așiata Șiemaș

Ţii minte, băiatul meu, eu ţi-am spus deja, că deşi acea bază pentru iniţiativa de apariţie acolo a factorilor, ce au devenit pentru generaţiile ulterioare a favoriţilor tăi cauze de distrugere definitivă a rămăşiţelor încă rămase a rezultatelor binevoitoare a muncilor conştiente ale lui Aşiata Şiemaş, a venit

nu de la fiinţele „învăţate” care s-au adunat acolo aproape de pe toată suprafaţa Pământului în oraşul Babilon, dar totuşi ei, cum deja demult era caracteristic majorităţii învăţaţilor pământeni de „formaţie-nouă”, erau cît pentru contemporanii săi, atît şi pentru generaţiile viitoare distribuitori inconştienţi, asemenea „bacilelor-ce-transmit-epidemii”, deja apărute pînă la ei a orice rele.

Baza pentru toate acţiuniile răutăcioase ulterioare mai mari sau mai mici a acestor învăţaţi de atunci şi manifestările lor inconştiente răutăcioase, referitoare la distrugerea şi a ultimelor rămăşiţe de rezultate binevenite pentru fiinţele tricentrice de acolo, primite de la muncile conştiente preasfinte a celui Iubitor-de-Esenţă Aşiata Şiemaş, a servit, cum mi s-a clarificat din cercetările mele detaliate ulterioare referitoare la activitatea lui preasfîntă de mai departe, o născocire a unei pe timpurile ei foarte „cunoscută” fiinţă învăţată, de asemenea din numărul învăţaţilor de acolo de „formaţiune-nouă”, cu numele de Lentrohamsanin.

În prezenţa acestei fiinţe tricentrice pământene, ca rezultat a existenţei interioare, aşa numitei „centru-de-greutate-dublu”, s-a cristalizat şi s-a perfecţionat pînă la gradaţia necesară a raţiunii obiective „partea-superioară-esenţială” a ei, dar mai tîrziu această a lui „parte-superioară-esenţială” a devenit, cum eu deja odată ţi-am spus, unul din numărul al celor trei sute treisprezece „Indivizi-Superiori”, care poartă denumirea de „Indivizi-Eterni-Hasnamus” şi locul existenţei ulterioare în Univers îl au pe o planetă nu prea mare, ce există sub denumirea „Răsplată-Eternă-în-veac”.

Acum, vorbind într-adevăr, despre această fiinţă tricentrică pământeană Lentrohamsanin mi-ar trebui să-mi îndeplinesc promisiunea şi să-ţi lămuresc mai detaliat despre expresia „Hasnamus”, dar eu prefer să fac aceasta puţin mai tîrziu în momentul corespunzător al desfăşurării povestirii mele.

Menţionata fiinţă de acolo învăţată de „formaţiune-nouă” gîndirea sa maliţioasă sau, cum ei singuri, adică învăţaţii pământeni contemporani numesc o asemenea „compunere” sau chiar „creaţie”, a fost îndeplinită, cum eu deja ţi-am spus, cu două veacuri şi ceva pînă la acea perioadă, cînd eu în a mea a cincea călătorie acolo am nimerit în oraşul Babilon, unde au fost adunate parţial cu forţa, parţial de bună voie fiinţele învăţate aproape de pe toată suprafaţa planetei.

Acea „compunere” maliţioasă a învăţatului de acolo cu veacuri în urmă a ajuns pînă la fiinţele învăţate a menţionatei epoci babiloniene prin intermediul aşa

numitului „caşiraitlir”, pe care născocirea aceea a fost imprimată manual de însuşi învăţatul Lentrohamsanin.

Eu găsesc foarte necesar să te informez puţin mai detaliat referitor la istoria apariţiei acestui Lentrohamsanin, de asemenea şi despre aceea, datorită căror factori întîmplători din jurul lui el s-a făcut acolo un „mare-învăţat” şi „autoritate” pentru fiinţele contemporane lui aproape pe toată suprafaţa planetei.

În afară de aceea, că această istorie este foarte caracteristică, ea de asemenea poate servi un foarte bun exemplu ce clarifica la aceea, ce deja demult s-a instalat strîns în procesul de existenţă a acestor fiinţe tricentrice favorite obişnuinţă, care conduce la aceea, ca unii din ei se fac, aşa de spus, „autorităţi” mai întîi pentru aceeaşi învăţaţi de „formaţiune-nouă” şi cu aceasta se fac mai tîrziu pentru toate alte fiinţe nefericite obişnuite de acolo.

Detaliile referitoare la condiţiile şi construirea spre o fiinţă responsabilă a acestui Lentrohamsanin mie, printre altele, mi s-au făcut clare întîmplător în timpul cercetărilor mele despre aceea, care anume aspecte ale psihicii stranii ale iubiţilor tăi în totalitate au servit ca bază pentru schimbarea treptată, dar în final şi distrugerea completă a tuturor obiceiurilor bune şi abilităţilor în procesul de existenţă firească, care au fost introduse în acest al lor proces şi fixat strîns de raţiunea ideal-prevăzătoare a celui ce acum este Preapreasfîntul Cosmic Comun Aşiata Şiemaş în perioada pregătirii personale de a fi acela, care el este acum pentru tot Universul.

Atunci eu şi am aflat, că acest Lentrohamsanin a apărut sau, cum acolo se spune, s-a „născut” pe continentul Asia în capitala Nieviei, în oraşul Cronbuhon.

Conceperea pentru apariţia lui s-a primit de la contopirea a două Exioehari diferite, ce s-au format în două fiinţe de acolo tricentrice bătrîne chesceapmartne.

„Producătorii” lui sau, cum acolo se spune, „părinţi”, au ales locul pentru existenţa permanentă capitala Nineviei, mutîntu-se acolo cu trei ani de la apariţia acestul viitor Hasmamus Universal.

El era pentru părinţii lui bătrîni şi foarte bogaţi aşa numitul „întîiul-născut”, deşi la ei şi pînă la acesta de multe ori s-au petrecut „conexiunile” de „Exioehari”, dar, cum eu am aflat, ei fiind foarte ocupaţi cu afacerile lor pentru

acapararea de bogăţii şi nedorind să aibă piedici în aceasta, recurgeau la aşa numitul „tiussi” sau cum contemporanii se exprimă, la „avort”.

„Sursa-începutului-activ-a-apariţiei-lui” sau cum acolo se zice, „tatăl” lui, la sfîrşitul activităţii sale de acapararea a bogăţiilor avea cîteva aşa numitele „caravane” proprii şi în diferite oraşe ale aceleiaşi Ninevia era proprietar a cîtorva „saraiuri-caravane” speciale pentru schimbul de mărfuri.

Dar „sursa-începutului-pasiv-a-apariţiei-lui”, adică „mama” lui, avea la început profesia de aşa numita „tiussidji”, dar mai tîrziu ea a organizat pe un munte nu prea mare un aşa numit „loc-sfînt” şi foarte bine a răspîndit printre alte fiinţe informaţia referitor la importanţa lui deosebită, şi anume, că fiinţa de genul feminin, care nu aveam copii, la vizitarea lui primea posibilitatea ca să-i aibă.

Cînd această pereche deja, cum se spune, la o „vîrstă-înaintată” s-a îmbogăţit foarte, ea s-a mutat în capitală, oraşul Cronbuhon, pentru a exista acolo doar pentru plăcerea proprie.

Dar în curînd ei au simţit, că fără un „rezultat” real sau cum acolo se spune, „fără-copii” nu poate fi o plăcere deplină, şi de atunci ei, fără să economisească aşa numiţii „bani”, au început a întreprinde orice măsuri, pentru a primi un aşa „rezultat”.

Pentru aceasta ei au început să viziteze diferite ce existau acolo pentru acest scop „locuri-sfinte”, cu excepţia, desigur, a „muntelui-sfînt” propriu, şi recurgeau la toate posibile aşa numitele „mijloace-medicale”, care chipurile ajută la contopirea Exioehari de diferite tipuri. Şi iată, cînd întîmplător o aşa contopire într-adevăr s-a petrecut, atunci peste un timp cunoscut şi a apărut acest „multaşteptat” rezultat al lor, denumit ulterior Lentrohamsanin.

Părinţii cu acest al lor, cum ei spuneau, „Rezultat-trimis-de-Dumnezeu” sau „fiu” din prima zi a apariţiei lui, cum acolo se spune, „nu-jeleau-sufletul” şi au început să cheltuie bani mulţi pentru plăcerea lui şi pentru aşa numita „educaţie” a lui.

A da acestui fiu al lor cea mai bună, de care este posibilă pe Pămînt „educaţie” şi „învăţătură” s-a făcut, printre altele, al lor cum se spune acolo „ideal”.

Pentru aceasta eu au început să invite pentru el aşa numiţii „educatori” şi „învăţători” cît din cei ce existau în Ninevia, atît şi din diferite ţări îndepărtate.

Pe ultimii, adică pe „educatorii” şi „învăţătorii” străini, ei atunci îi chemau în principal din ţara, care acum în timpul prezent se numeşte „Egipt”.

Cînd acest pămîntean aşa numitul „fiul-mamei-şi-al-tatei” a început să se apropie de vîrsta persoanei responsabile, el deja era, cum acolo se spune, foarte „educat” şi „învăţat”, adică avea în prezenţa sa foarte multe date pentru „Egoplasticuri” fireşti diferite, ce se compuneau, cum este de obicei acolo, din informaţii diferite fantastice şi suspecte; şi conform condiţiilor de trai instalate nenormal, mai tîrziu cînd ei devin fiinţe responsabile, atunci ei se manifestă automat de la oricare impulsuri întîmplătoare corespunzătoare.

Cînd acest viitor învăţat mare de acolo a ajuns la vîrsta fiinţei responsabile, el deşi avea într-adevăr foarte multe informaţii de acest fel, cum ei le numesc „cunoştinţe”, dar în el încă nu era hotărît nici o experienţă de viaţă în sensul acestor acumulate de el „informaţii” sau „cunoştinţe”.

Iată acestui anume „fiu-al-mamei-şi-al-tatei”, cînd el s-a făcut învăţat de „formaţiune-nouă”, îşi dorea foarte să devină pe de o parte, ca urmare a lipsei din prezenţa lui a oricărei n-ar fi „experienţe-de-viaţă”, dar, pe de altă parte ca urmare la proprietăţile deja bine cristalizate în el a urmărilor organului Cundatampon, care există acolo sub denumire de „vanitate”, „iubire-de-sine”, „curaj”, ş.a.m.d., un învăţat vestit nu doar printre fiinţele Nieviei, dar în general printre fiinţele de pe toată suprafaţa planetei lor.

Iată de ce el a început să chibzuiască şi cu toată prezenţa lui să viseze, cum el să atingă acest scop.

El atunci foarte multe zile foarte serios s-a gîndit şi, în sfîrşit, a hotărît, în primul rînd, să născocească o teorie despre o aşa întrebare, pe care încă nimeni nu a atins-o şi, în al doilea rînd, această născocire a lui să o imprime pe un aşa „caşiraitlir”, pe care încă nimeni niciodată nu a imprimat şi nu va fi în stare să facă aceasta în viitor.

Şi el din ziua aceea a purces la îndeplinirea acestei hotărîri ale sale.

În primul rînd el, cu ajutorul a mulţi robi ai săi, a început să gătească caşiraitlirul, pînă atunci ne mai întîlnindu-se asemenea.

În acea perioadă de scurgere a timpului pe planeta Pămînt caşiraitlirurile se făceau în general din oricare parte a pielii de fiinţă patrupedă, ce se numeşte acolo „taur”, dar Lentrohamsanin caşiraitlirul său l-a făcut din o sută de piei întregi de taur conectate una cu alta.

Caşiraitlirurile au fost acolo înlocuite mai tîrziu cu aşa numitul „pergament”.

Cînd acest nemaipomenit caşiraitlir a fost gata, viitorul marele Lentrohamsanin a şi început să imprime pe el gîndirea lui referitor la acea întrebare, de care să se atingă într-adevăr pînă la el nimănui nici în cap nu i-a venit, dar şi nu era motiv pentru aceasta.

Şi anume, el atunci cu ale lui „înţelepciuni” a început în toate modurile să critice ordinea ce exista pînă acum a existenţei în comun.

Acest caşiraitlir se începea aşa:

„Cea mai mare fericire a omului este în aceea, ca să nu depindă de nici o personalitate străină şi să fie liber de influenţele oricărui alt om”.

Eu îţi voi explica cumva altă dată, cum acolo, pe planeta Pămînt, aceşti iubiţi ai tăi înţeleg libertatea în general.

Mai departe de acest viitor Hasnamus Universal au fost imprimate următoarele:

„Nu-s cuvinte, în această ordine de stat noi trăim mai bine, ca altă dată; dar unde este acea libertate a noastră veridică, de care şi poate doar să depindă fericirea noastră?

Oare noi în timpul prezent nu lucrăm şi muncim de asemenea ca în toate formele de stat anterioare?

Oare noi nu muncim şi nu vărsăm sudoarea noastră pentru primirea acelui orz, care este cel mai necesar pentru posibilitatea de a trăi şi de a nu muri de foame, ca cîinele legat?

Conducătorii noştri, şefii şi sfetnicii tot timpul ne afirmă despre o oarecare altă lume, unde chipurile este mai bine, decît aici, la noi pe Pămînt, şi unde viaţa în toate aspectele pentru acele suflete ale oamenilor, care aici pe Pămînt au trăit destoinic, e blajină.

Cu ce oare ne destoinic trăim noi acum aici?

Oare noi nu întotdeauna muncim şi nu vărsăm sudoare, pentru a dobîndi pîinea noastră de toate zilele?

Dacă tot, ce ne spun conducătorii şi şefii noştri, este adevărat şi modul lor de viaţă aici, pe Pămînt, într-adevăr este destoinic şi răspunde la aceea, ce pentru sufletele lor se cere de pe altă lume, atunci Dumnezeu, desigur, şi pe această lume ar trebui, chiar e obligat, să le dea lor mai multe posibilităţi, decît nouă, muritorilor de rînd.

Dacă tot, despre ce ne spun şi ne încredinţează conducătorii şi sfetnicii noştri, este într-adevăr corect, atunci lasă ca ei nouă, muritorilor de rînd, să ne demonstreze prin fapte.

Să ne demonstreze nouă aceasta, de exemplu, cu aceea, că vor putea doar o cantitate nu prea mare de nisip, pe care, datorită sudorii noastre vărsate, creşte orzul nostru de toate zilele, să transforme în acest produs anume.

Iată dacă aceşti ai noştri conducători şi şefi vor face aceasta, atunci eu singur primul vor alerga şi căzînd în genunchi voi săruta picioarele lor.

Dar pînă ce aceasta nu este, noi trebuie să ne luptăm şi singuri să dobîndim fericirea noastră adevărată şi libertatea veridică de influenţele personalităţilor străine, şi de asemenea să ne eliberăm de necesitatea de a vărsa sudoarea noastră.

E adevărat, în timpul prezent noi opt luni suntem eliberaţi de grijile pentru dobîndirea pîinii de toate zilele, dar însă cu ce greutăţi trec acele patru luni de vară, cînd noi trebuie să ne chinuim, pentru a se primi acest necesar nouă orz.

Aceste greutăţi ştie doar acel, care singur seamănă şi coseşte acest produs.

Da şi aceste opt luni noi suntem liberi doar de muncile fizice şi conştiinţa noastră, anume cea mai dragă şi superioară parte din noi, ziua şi noaptea se află în robia acelor idei efemere, pe care tot timpul ni le insuflă conducătorii şi sfetnicii noştri.

Nu, destul! Noi singuri şi fără aceşti conducători şi şefi de acum, ce au devenit aşa fără ştirea şi consimţămîntul nostru, trebuie să dobîndim adevărata libertate pentru noi şi fericirea noastră veridică.

Dar să dobîndim adevărata libertate şi fericirea veridică noi putem doar numai, dacă vom putea acţiona ca un singur om, adică, cum se spune: unul pentru toţi – toţi pentru unu. Şi mai înainte de toate pentru aceasta trebuie de lichidat tot ce este vechi.

Noi aceasta trebuie să facem pentru aceea, pentru a pregăti loc pentru noua viaţă personal de noi creată, ce ar avea posibilitatea într-adevăr să ne dea libertatea noastră şi fericirea adevărată.

La naiba cu dependenţa de alţii.

Noi dorim să fim stăpîni pe situaţiile noastre proprii şi mai mult nu dorim, ca stăpînii noştri să fie aceea, care fără ştirea noastră şi fără consimţămîntul nostru au început a dirija cu viaţa noastră.

Cu viaţa noastră trebuie să conducă şi dirijeze acei, pe care noi singuri îi vom alege dintre noi, anume din mediul acelor oameni, care singuri dobîndesc acest orz de toate zilele.

Şi ca să alegem din mediul nostru asemenea noi conducători şi şefi noi trebuie pe bază de drepturi egale, fără diferenţă de gen şi vîrstă, prin intermediul votului general, direct, egal şi transparent".

Cu aceasta şi se încheie textul menţionatului caşiraitlir vestit.

Cînd acest viitor AtotUniversului Hasnamus Lentrohamsanin a terminat de imprimat al său într-adevăr nemaipomenit acolo caşiraitlir, el a organizat un foarte mare şi bogat ospăţ şi a invitat la el pe toate fiinţele învăţate ale Nieviei, luînd asupra sa toate cheltuielile de drum ale lor, şi la sfîrşitul acestui ospăţ le-a arătat caşiraitlirul său.

Acei învăţaţi ce s-au adunat atunci la aşa ospăţ gratuit din toată Nievia, văzînd aşa într-adevăr nemaipomenit caşiraitlir, aşa au fost surprinşi de aceasta, că la început, cum acolo se spune, au „înmărmurit" şi doar peste ceva timp treptat au început, schimbînd între ei priviri surprinzătoare, în şoaptă îşi împărtăşeau părerile proprii.

Ei vorbeau unul cu altul, în principal, despre aceea, cum aceasta se putea întîmpla, că pînă acum nimeni, din numărul de învăţaţi, nu ştia şi nu-i trecea prin minte, că în propria ţară exista un învăţat, ce are asemenea cunoştinţe. Apoi de odată unul din ei, şi anume cel mai în vîrstă şi care se folosea de cea mai mare popularitate, a sărit ca un băieţel pe masă şi cu glas mare, cu intonaţie, ce încă demult a devenit caracteristică învăţaţilor de acolo de „formaţiune-nouă" şi care a ajuns şi la învăţaţii contemporani, a spus următoarele:

„Ascultaţi toţi şi fiţi în simţirea conştienţei a aceea, că noi ce ne aflăm aici, reprezentanţii fiinţelor pămîntene, ce am atins, datorită ştiinţelor noastre

măreţe, o individualitate desinestătătoare, avem fericirea ca primii cu ochii noştri să privim creaţia de Sus trimisă cu Dumnezeiasca conştientizare a Mesiei pentru ca să ne arate nouă adevărurile-universale.”

După aceasta şi s-a început acel obişnuit, încă demult ce exista printre fiinţele învăţate de „formaţiune-nouă”, răutăcios, aşa numitul, „ureţnel-reciproc”, din cauza căruia, în principal, acolo nici un fel de cunoştinţe veridice ce ajung întîmplător la ei nu evoluţionează, cum aceasta se întîmplă peste tot în Univers, ca urmare doar a trecerii timpului, dar invers, chiar şi cunoştinţele dobîndite se distrug şi chiar purtătorii lor tot se micşorează şi se micşorează.

Şi anume, toate altele fiinţe de atunci au început cu zgomot, înpingîndu-se unul pe altul, să se apropie de Lentrohamsanin şi numindu-l „al-nostru-Mesia-multaşteptat”, cu priviri umile îi spuneau ale lor aşa numitele „mariterebiliniale”.

Cel mai interesant din toate acestea, şi anume aceea, de ce toate alte fiinţe învăţate aşa de puternic s-au mirat şi cum se spune şi-a dat drumul la ale lui „niuni-învăţate”, s-a întîmplat din cauza unei convingeri în cea mai mare măsură de originală, ce este depozitată în psihica fiecăruia din favoriţii tăi, datorită acelorlaşi condiţii nenormale instalate pentru existenţa firească, că dacă cineva are aceleaşi idei cu o fiinţă deja vestită şi importantă, atunci cu aceasta şi acel cineva cu idei comune pentru toate altele fiinţe li se va părea aproape la fel de important.

Anume din cauza acestei, fiindcă el era foarte bogat şi, principalul, deja foarte vestit, toţi alţii acei învăţaţi din ţara Nievia de odată au început să se manifeste compătimitor faţă de acel Lentrohamsanin.

Şi iată, băiatul meu cel drag, cînd după acest ospăţ fiinţele învăţate ale Nieviei s-au întors acasă, chiar din prima zi ei, la început pe apropiaţii săi, dar apoi peste tot, au început să vorbească despre un nemaipomenit caşiraitlir, dar, în al doilea rînd, deja cu spumă la gură au început să-i încredinţeze şi să le demonstreze la toţi adevărul acelor confesiuni, pe care acest mare Lentrohamsanin le-a imprimat pe acel caşiraitlir.

Rezultatul la toate acestea a fost aceea, că şi fiinţele obişnuite, cît din oraşul Cronbuhon, atît şi din alte puncte ale ţării Nievia, vorbeau între ei doar despre acele „confesiuni”.

Şi treptat, cum aceasta de asemenea are loc acolo, fiinţele de peste toate locurile au început să se despartă în două partide contrar opuse, din care una

era pentru „născocirea” viitorului AtotUniversal Hasnamus, iar alta pentru formele deja existente şi bine instalate de existenţă firească.

Aşa a continuat aproape în decursul la un an de acolo, şi în acest răstimp rîndurile oponenţilor de fiecare parte tot se măreau, de asemenea şi creştea în raport unul faţă de altul una din proprietăţile lor deosebite, ce se numeşte „Ură”, în rezultatul căruia într-o zi tristă, în oraşul Cronbuhon, s-a început de odată între fiinţe, care deja s-au făcut urmaşi a menţionatelor două curente opuse, procesul lor aşa numitul „război-civil”.

„Războiul-civil” – aceasta este acelaş lucru, ca şi „Războiul”; diferenţa este doar în aceea, că în „război obişnuit” fiinţele unei societăţi distrug fiinţele alte societăţi, dar în „război-civil” procesul de distrugere reciprocă se petrece între fiinţele unei şi aceleiaşi societăţi, ca aşa: fratele distruge fratele, tata – fiul, unchiul – nepotul, ş.a.m.d.

La început, în decursul la patru zile, pînă ce în Cronbuhon aşa proces înspăimîntător era în toi şi atenţia altor fiinţe din toată Nievia era concentrată spre aceasta, în alte oraşe era încă relativ linişte. Doar din cînd în cînd ba aici ba colea se întîmplau aşa numitele „ciocniri” nu prea mari; dar cînd la sfîrşitul zilei a patra în Cronbuhon au biruit acei, care erau pentru „născocirea” lui Lentrohamsanin, adică pentru învăţaţi, şi de atunci acelaşi lucru s-a început şi în toate alte mari şi mici puncte ale suprafeţei Nieviei.

Aşa proces îngrozitor de peste tot locul a continuat pînă atunci, pînă cînd nu a apărut „hoarde-de-învăţaţi” deja, cum acolo se spune, „ce-au-simţit-pămîntul-tare-sub-picioare” şi, impunîndu-i pe toate fiinţele ce au rămas în viaţă să recunoască ideile lui Lentrohamsanin, – de odată tot au lichidat, şi de atunci toate fiinţele tricentrice ale Nieviei au devenit susţinătorii „născocirii” lui Lentrohamsanin şi în curînd în această societate s-a instalat o specială, aşa numita „formă-republicană-de-stat”.

Dar ceva mai tîrziu societatea Nieviei, fiind în acea perioadă mare şi aşa numită „puternică”, a început, cum de asemenea asta acolo se întîmplă, să lupte cu societăţile vecine cu scopul de a le insufla lor noua formă de „guvernare-de-stat”.

Iată de atunci, băiatul meu, pe cel mai mare continent de pe acele timpuri de pe planeta ta, la aceste fiinţe tricentrice stranii, au început ca de obicei să se întîmple procesele lor de distrugere reciprocă şi, la urma urmei, să se distrugă diferite bunuri obişnuite, deja fixate în procesul de existenţă comun datorită raţiunii ideal prevăzătoare ale de acum Presfînt Aşiata Şiemaş.

Şi atunci pe suprafaţa planetei tale au început din nou să se formeze cu aceea, ca să se distrugă din nou, oferind locul altora, ale lor nenumărate, societăţile separat condiţionate cu de tot felul de „forme-de-guvernare-interioară”.

Deşi atunci acea născocire răutăţioasă ale lui, ce este acum AtotUniversal Hasnamus Lentrohamsanin de odată a făcut aceea, că la favoriţii tăi iarăşi a apărut obişnuinţa să existe în societăţi diferite condiţionate şi ei din nou au început să se ocupe periodic cu distrugerea reciprocă, dar în ordinea interioară a multor societăţi noi apărute pe continentul Asia fiinţele încă mai continuau în existenţa lor obişnuită să îndeplinească multe abilităţi nemaiîntîlnite-raţional-prevăzute de Preasfîntul Aşiata Şiemaş pentru existenţa lor firească obişnuită, care deja erau conectate de nedespărţit cu ale lor proces ce se desfăşoară mecanic de existenţă zilnică.

Iată vinovaţii de distrugerea completă a acestor încă rămase întregi în unele societăţi abilităţi şi obiceiuri au fost menţionaţii învăţaţi, ce s-au adunat atunci în oraşul Babilon.

S-au făcut ei atunci şi în această direcţie vinoveţi datorită următoarelor:

Cînd ei din cauza aşa numitei întrebare despre lumea cealaltă au organizat un „congres-planetar” a tuturor învăţaţilor, atunci în numărul celor ce au venit de bună voie în Babilon s-a nimerit de asemenea ce a devenit învăţat şi strănepotul lui Lentrohamsanin.

Venind la congres el cu sine a luat, printre altele, făcute deja pe papirus a unei copii exacte a caşiraitlirului, imprimat de însuşi străbunelul lui şi care i-a revenit ca moştenire, şi în toiul „nebuniilor” despre „întrebarea-despre-suflet” el la una din următoarele adunări mari ale învăţaţilor a citit conţinutul acestei „născociri” răutăcioase a străbunicului său; şi aici s-a întîmplat aceea, ce de asemenea a devenit caracteristic „învăţaţilor-scîrbă” a acestei originale planete ca urmare a raţiunii lor stranii – ei de odată au trecut de la o întrebare pe care-i interesa la alta, şi anume, de la întrebarea „despre-suflet” la întrebare la aşa numită „politică”.

Atunci în oraşul Babilon din noi peste tot s-au reînceput adunările şi contradicţii referitor la diferite moduri ce existau şi care trebuiau, după părerea lor, să se formeze „forme-statale”.

La baza tuturor acestor contradicţii ei puneau, desigur, „adevărurile”, indicate în lucrările acestui Lentrohamsanin, de această dată desfăşurate pe „papirus”,

care a fost adus de strănepotul său şi copia căruia se afla în buzunarul aproape la fiece învăţat, ce se afla atunci în Babilon.

Ei cîteva luni s-au contrat şi au aranjat şi în rezultat şi de această dată s-au „despărţit", şi anume – toţi ce se găseau atunci în oraşul Babilon învăţaţi s-au împărţit în două desinestătătoare aşa numitele „secţii" cu denumirile:

Prima secţie „Neomoeişti" şi secţia a doua „Paleomoeişti".

Fiecare din aceste secţii învăţaţi în curînd a început să aibă acolo în oraşul Babilon susţinătorii săi din fiinţele obişnuite, şi probabil şi de această dată s-ar fi întîmplat la fel cu un „război-civil", dacă n-ar fi fost regele persiei, care, aflînd despre toate acestea, de odată ia „trăsnit" pe ei peste ale lor „capuri-ştiinţifice".

O parte din învăţaţi a fost atunci de el executată, altă parte închisă împreună cu păduchii, dar a treia – trimisă în aşa diferite locuri, unde şi acum, cum ar fi spus Molla Nasr-Eddin, „nu-ar-fi-adus-şampanie-franţuzească". Doar unora nu prea mulţi, referitor la care clar s-a lămurit, că ei se ocupau cu aceasta datorită, cum acolo se spune, „încurcării-de-minte", le-a fost permis să se întoarcă „acasă", dar acelora dintre ei care deloc n-au luat parte la „întrebările-politice", nu numai că li s-a dat libertate deplină ca să se întoarcă în patrie, dar după porunca menţionatului rege pers, întoarcerea lor în patrie se însoţea chiar şi cu onoruri care mai de care.

Anume atunci, băiatul meu, acei din numărul de învăţaţi babiloneni, care din diferite motive au rămas teferi şi s-au împrăştiat aproape pe toată suprafaţa planetei, şi au început deja după inerţie să continue „înţelepciunile" şi la baza lor au pus acele două întrebări principale, ce s-au perceput de ei – desigur nu conştient, dar simplu mecanic – care au apărut şi au devenit „răutatea-zilei" în menţionatele evenimente babilonene, şi anume, aşa numitele întrebări, ce interpretau „despre-sufletul" omului şi despre „forma-interioară-socială-de-guvernare".

În rezultatul la asemenea înţelepciuni şi s-a primit, că peste tot pe continentul Asia din nou s-au început în diferite societăţi războaiele civile, dar dintre societăţile diferite – procesele de distrugere reciprocă în masă.

Distrugerile în aşa proporţii ce se întîmplau cu rămăşiţile muncilor conştiente ale Preasfîntului Aşiata Şiemaş au continuat pe continentul Asia încă un veac şi jumătate, şi, necătînd la aceasta, pe undeva totuşi au rămas, şi chiar după

inerţie se îndeplineau, unele create de Aşiata Şiemaş obişnuinţe pentru existenţa lor firească binedătătoare.

Cînd în aceste lupte asiatice au început a lua parte de asemenea şi fiinţe tricentrice de acolo, ce apăreau şi existau pe continentul învecinat, ce se numea şi acum se numeşte „Europa", şi cînd de pe el s-a îndreptat şi au mers aproape peste tot pe continentul Asia „hoarda" în frunte cu arhivanitosul grec, ce se numea „Alexandru-Macedon", atunci şi acestea din urmă păstrate şi care se mai îndeplineau obişnuinţe au fost definitiv măturate de pe suprafaţa acestei planete nefericite, şi, cum se spune, „măturate-complet": nu a rămas nici urme pentru amintirea despre aceea, că pe suprafaţa planetei lor cîndva a putut să există o aşa „bunăstare", creată special şi intenţionat pentru existenţa lor de o aşa anume raţiune, purtătorul căruia este de acum unul din acei ai noştri şapte Preapreasfinţi Indivizi Cosmici Generali, fără participarea cărora chiar şi însăşi TATĂL NOSTRU UNICEXISTENT COMUN nimic nu se hotărăşte să îndeplinească.

Iată acum, băiatul meu, după povestirea mea despre acest Lentrohamsanin, datorită căruia tu ai primit pînă la nivelul cunoscut închipuiri concrete referitor la urmările ce s-au scurs pentru generaţiile ulterioare de la acţiunile unui asemenea dintre fiinţele tricentrice ale planetei Pămînt, reprezentant tipic a „Indivizilor-Hasnamuşi-Eterni", va fi tocmai la ţanc să-ţi lămuresc, cum eu am promis, puţin mai detaliat despre valoarea în general a expresiei „Hasnamus".

Cu cuvîntul „Hasnamus" se numesc şi se determină în general aşa indivizi desinestătători, în care datorită cunoscutelor aşa numitele „Impulsuri-Individuale" apare „ceva", care ia parta în aşa numita „oformare-definitivă" cît superiori ce pot să se întruchipeze în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice indivizi desinestătători, atît şi fiinţelor ce sunt compuse doar numai din corp planetar.

Acestă „ceva" în unii indivizi cosmici apare şi se scurge cu substanţele ce se primesc de la transformarea în ei a substanţelor cristalizate de la acţiunile unui spectru întreg a cunoscutelor aşa numite „impulsuri-Naluopurtătoare". Acest „spectru-de-impulsuri-Naluopurtător" în baza aceleiaşi lege cosmică principală sfînta Eptaparaparşinoh este alcătuit după esenţa sa izvorîtoare în sensul „generatoare-de-percepţie" şi „rezultate-de-manifestări" din şapte straturi.

Dacă aceste aspecte separate ale tot spectrului „impulsurilor-Naluopurtătoare” de caracterizat cu conceptele iubiţilor tăi şi de exprimat în a lor limbă vorbită, atunci ele pot fi definite aşa:

Primul – orice fel de desfrînare, cît conştientă, atît şi inconştientă.

Al doilea – perceperea bucuriei de sine de la inducerea altuia în eroare.

Al treilea – atracţie necesară de a distruge existenţa altei vieţuitoare.

Al patrulea – atracţie pentru a se elibera de la cele necesare naturii de a îndeplini eforturi fireşti.

Al cincilea – tendinţa de a schimba cu orice fel de artificialitate pentru a ascunde de alţii ale lor ce le au după părerea lor neajunsuri fizice.

Al şaselea – bucuria de sine liniştită de la folosirea ce nu a fost personal meritat.

Al şaptelea – tendinţa de a fi nu acela, care este, şi cu aceasta niciodată să nu-şi conştientizeze şi să nu simtă locul său adevărat în Univers şi a nu da cele necesare altor corespunzătoare şi de facto meritate.

Acea anume ce apare datorită enumeratelor „impulsuri-Naluopurtătoare” în prezenţa indivizilor determinaţi „ceva”, în afară de aceea, că este cauza aşa numitelor urmări cu „răsplată-suferindă” pentru însăşi purtătorii ei, încă mai are şi acea deosebire, cum numai în prezenţa acestor indivizi va lipsi acţiunea aşa numitei „tendinţei-încordate” de iradiere, caracteristică unui oarecare aspect de manifestare a acestei „ceva”, capătă o mare activitate acţiunea asupra celor din jur şi serveşte ca factor pentru generarea în ei a aceluiaşi lucru.

În prezenţa generală a oricărei fiinţe tricentrice în timpul existenţei ei planetare pot să apară în general patru tipuri de asemenea Indivizi-Hasnamuşi desinestătători.

Primul tip de Individ-Hasnamus sunt aşa fiinţe tricentrice, care, căpătînd în prezenţa lor generală acest „ceva”, încă sunt compuşi doar din corp planetar şi asemenea fiinţe în timpul procesului lor sfînt Rascuarno, supunîndu-se urmărilor corespunzătoare de la prezenţa în ei a proprietăţilor acestei „ceva”, se distrug pentru totdeauna, cum sunt ele.

Al doilea tip de Individ-Hasnamus sunt acele corpuri chesdjan ale fiinţelor tricentrice, care se întruchipează în prezenţa lor generală cu participarea acestei „ceva” şi, capătînd, cum aceasta este caracteristic acestei apariţii cosmice, proprietatea de „turinurino”, adică nu se poate descompune în sferele acelei planete pe care ele apar, trebuie, supunîndu-se la cunoscutele reformări, să existe cum sunt ele pînă atunci, pînă nu va fi înlăturată din ele acest „ceva”.

Al treilea tip de Individ-Hasnamus sunt corpurile superioare esenţiale sau „suflete”, în timpul întruchipării lor în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice apare şi ia parte în formarea lor acest „ceva”; ele tot capătă calitatea de „turinurino”, dar deja caracteristică acestei întruchipări superioare, adică asemenea apariţii deja numai pot fi descompuse nu numai în sferele acelei planete, pe care ele primesc apariţia lor, dar şi în toate alte sfere ale Universului Măreţ.

Al patrulea tip de Individ-Hasnamus – este acelaş ca şi al treilea, cu acea deosebire, că pentru Hasnamuşii tipului trei există posibilitate ca vreo dată să dobîndească, aşa de spus, „curăţarea” de acest „ceva”, însă pentru aceşti de tipul al patrulea aşa posibilitate este pierdută pentru totdeauna.

Iată de ce acest al patrulea tip de Hasnamuşi se numesc „Indivizi-Hasnamus-Eterni”.

Pentru aceşti de al patrulea tip de Individ-Hasnamus menţionatele urmări „de-răsplată-suferindă” pentru că au în prezenţa lor acest „ceva” sunt diferite, proporţional cu natura fiecărui tip, cît şi aşa numitei „răspunderi-obiective”, ce se scurge din prevederea iniţială şi încrederea TATĂLUI nostru COMUN în raport cu aceste înfăptuiri cosmice.

Pentru Hasnamuşii de primul tip, adică cînd acest ceva se capătă în fiinţe, ce sunt alcătuite încă doar din corpul planetar, descompunerea acestui corp planetar al lor se întîmplă nu pe bază comună, şi anume încetarea în organismul lor a funcţionării oricăror impulsuri percepute se întîmplă nu în acelaş timp cu venirea sfintei „Rascuarno” comune, adică morţii.

Procesul sfînt „Rascuarno” se începe cu ei încă din timpul existenţei planetare şi se petrece parţial, adică treptat una după alta încetează să mai ia parte din prezenţa generală a fiinţei dată funcţionarea diferitor „localizări-desinestătătoare-însufleţite” sau, cum ar fi spus acolo iubiţii tăi: în aşa fiinţă moare mai întîi unul din creierele sale cu toate funcţionările caracteristice lui, apoi al doilea şi doar după aceasta vine moartea definitivă a fiinţei.

În afară de aceasta, şi după moartea definitivă, descompunerea diferitor elemente active, din care a fost format „corpul-planetar” dat, se petrece, în primul rînd, cu mult mai încet decît de obicei, dar, în al doilea rînd, prin nestinsele, dar numai micşorarea proporţională cu vînturarea elementelor active acţiuni ce există de cînd este în viaţă a menţionatelor „impulsuri-percepute”.

Pentru al doilea tip de Individ-Hasnamus, adică pentru care se fac corpurile chesdjan, această urmare caracteristică rezultă în aceea, că aceste apariţii într-adevăr nefericite, eliberate de corpul planetar a fiinţei tricentrice, pe de o parte, neavînd posibilitatea desinestătător, independent de întruchiparea planetară, nici să se perfecţioneze, nici să dobîndească curăţarea din prezenţa sa a acestui răutăcios şi nu întotdeauna din vina lor acaparat „ceva”, ce este întotdeauna şi peste tot în Univers o piedică pentru decurgerea corectă a procesului cosmic general Trogoautoegocratic, dar, din altă parte, din cauza proprietăţii avute „turinurino”, nu urmează a fi descompuse nici într-o sferă a acelui sistem solar, în care au apărut – trebuie numaidecît din nou să se întruchipeze cu corp planetar, în majoritatea cazurilor cu o formă exterioară a unei fiinţe cu un creier sau cu două creiere, şi, ca urmare a timpului scurt de viaţă a acestor formaţiuni planetare, trebuie să reînceapă acelaş lucru în forma altei fiinţe de pe planeta dată cu neîncrederea deplină în rezultatele acestei întruchipări ale sale.

Dar ce se referă la tipul al treilea de Individ-Hasnamus, şi anume, cînd asemenea devin corpurile superioare ale fiinţelor tricentrice, dacă în cristalizarea lor a luat parte acest „ceva” încă în aşa calitate, că nu este pierdută pentru totdeauna posibilitatea de a se descotorosi de ea, atunci cu ei treaba este şi mai tristă, în mod principal din cauza la aceea, că ei, – ca aşa apariţii cosmice superioare, pe care, conform prevederii ÎNCEPUTULUI primordial A TOT CE EXISTĂ predestinate, anume acestor apariţii cosmice superioare le-a fost predestinat să servească scopurilor spre ajutorul conducerii a lumii ce tot se măreşte, şi pe care deja din momentul terminării formării lor, chiar dacă atunci ele încă nu sunt perfecţionate cu raţiunea, se impune răspunderea pentru orice subiectivă cît voluntară, atît şi involuntară manifestare – au posibilitatea să dobîndească curăţarea din prezenţa ei a acestui „ceva” exclusiv doar cu acţiunea rezultatelor de la îndeplinirea intenţionată a Partdolgdiuti fireşti, adică aşa numitele „Munci-conştiente” şi „Suferinţe-intenţionate”.

De aceea aşa corpuri fireşti superioare inevitabil trebuie întotdeauna să sufere corespunzător gradaţiei deja obţinute a aşa numitului „nivel-de-

conştientizare-a-individualităţii-proprii” pînă atunci, pînă nu se vor distruge din prezenţa lor acest „ceva”.

Pentru locul de existenţă suferindă a acestor Indivizi-Hasnamuşi de tip superior, de Indivizii sfinţi superiori chiar au fost dedicate intenţionat patru planete dezarmonizate în funcţionarea subiectivă, ce se găsesc în diferite colţuri îndepărtate ale Universului nostru Măreţ.

Una din acele patru planete dezarmonizate, ce se numeşte „Răsplata”, este pregătită special pentru „Indivizii-Hasnamuşi-Eterni”, dar celelalte trei pentru acele „corpuri-superioare-fireşti” ale Hasnamuşilor, în prezenţa cărora mai este încă posibilitatea pentru ca vreo dată să cureţe din ei menţionatul „ceva” răutăcios.

Aceste trei nu prea mari planete există sub denumirile: „Mustrarea-de-conştiinţă”, „PărereDeRău”, „AutoReproş”.

Aici, apropo, este interesant de remarcat, că din numărul a tuturor corpurilor superioare fireşti, ce s-au întruchipat şi perfecţionat în diferite forme exterioare ale fiinţelor tricentrice din tot Universul, pe planeta „Răsplată” pînă acum au nimerit doar numai trei sute treisprezece „corpuri-superioare-fireşti”, din numărul cărora două au primit apariţia pe planeta ta şi unul dintre ele şi este „curpul-superior-firesc” a acestui Lentrohamsanin.

Pe această planetă „Răsplata” aceşti „Indivizi-Hasnamus-Eterni” trebuie permanent să se chinuie de la suferinţele nemaiînchipuite, care se numesc „Inchiranudel” şi sunt asemenea cu suferinţele, ce se numesc „mustrări-de-conştiinţă”, dar de multe ori mai puternice.

Principalul chin a stării lor constă în aceea, că aşa „corpuri-superioare-fireşti” trebuie ca aceste suferinţe înfricoşătoare să le sufere întotdeauna cu conştientizarea totală în faptul că nu se vor termina.

Cap. 29. Fructele civilizațiilor străvechi și florile celei contemporane

Conform mersului asociativ al povestirilor mele referitor la fiinţele tricentrice, ce locuiesc pe planeta Pămînt ce ţi-au plăcut ţie, eu acum deja, băiatul meu, trebuie numaidecît să-ţi lămuresc puţin de asemenea şi despre acele două societăţi puternice de acolo, ce se numesc „grecii şi romanii”, care „pe curat” au măturat de pe suprafaţa acestei planete de rău augur chiar şi amintirile

despre rezultatele primite de la muncile preasfinte ale celui de Esenţă-Iubitor Aşiata Şiemaş.

Mai înainte de toate, urmează să-ţi spun, că în acea perioadă, cînd pe suprafaţa planetei tale, anume pe continentul Asia, în prezenţa unei fiinţe tricentice de acolo de Sus a fost îndeplinită o determinată deja concepere sfîntă al nostrului de acum Preapreasfînt Cosmic general Aşiata Şiemaş şi mai tîrziu în perioadele activităţii lui preasfinte şi următoarele distrugeri treptate de iubiţii tăi a tuturor rezultatelor primite de la ea, pe continentul ce se găsea alături, deja atunci şi se numea „Europa", de asemenea foarte multe existau aceste stranii, ce ţi-au plăcut, fiinţe tricentrice, demult deja grupate acolo în diferite societăţi desinestătătoare.

Iată din numărul acestor societăţi desinestătătoare în acele perioade pe baza acelorleaşi legi cosmice, despre care eu odată ţi-am amintit, cei mai, cum acolo se exprimă, „puternici", adică bine organizaţi şi ce posedau cele mai multe mijloace pentru procesele de „distrugere-reciprocă", şi erau aceste două societăţi, – „grecii" şi „romanii".

Despre aceste, din puncte de vedere a iubiţilor tăi contemporani, societăţi „foarte-străvechi" ţie cu atît mai mult trebuie numaidecît să-ţi lămuresc şi după posibilitate mai amănunţit încă de aceea, că ei nu doar au „măturat", cum eu deja am spus, „pe curat" de pe faţa acestei planete de rău augur şi ultimile rezultate făcătoare de bine pentru toate fiinţele tricentrice din toate epocile ulterioare şi chiar urmele amintirilor despre muncile preasfinte ale celui de Esenţă-Iubitor Aşiata Şiemaş, dar ei anume şi au fost cauza la aceea, că în raţiunea iubiţilor tăi contemporani deja se petrece o „aiureală" mare şi în ei definitiv s-a atrofiat „impulsul-de-bază-firesc", principala pîrghie a moralei, ce se numeşte „ruşine-organică".

Să-ţi faci cunoştinţă mai în de aproape cu aceste societăţi mari ale iubiţilor tăi şi celor gătite de ei şi care au trecut la fiinţele din epocile de mai tîrziu „bunătăţi" foarte bine ar schiţa şi ţi-ar face înţeles, cum anume se formează acolo societăţile separate desinestătătoare şi de asemenea în ce mod societatea dată, ce se face puternică complet independent de fiinţele însăşi şi folosindu-se de aceasta, începe să distrugă toate ce au fost dobîndite de altele „mai-puţin-puternice" societăţi şi forţat să le impună lor cele noi născocite de ei, în majoritatea cazurilor sincer imaginîndu-şi, că aceasta într-adevăr şi este chipurile aceea anume, ce este necesară altora.

Eu trebuie să te preîntîmpin, băiatul meu, cît istoria apariţiei, aşa şi toate ce au urmat, legate de societăţile străvechi, ce se numesc „grecii" şi „romanii", eu îţi

voi povesti despre ei nu după rezultatele cercetărilor mele proprii, nu, eu doar îţi voi repovesti doar informaţiile, ce mi-au fost cunoscute de la una din fiinţele din neamul nostru, care au dorit pentru totdeauna să rămînă să existe pe această planetă a ta.

Faptul constă în aceea, că atunci cînd m-am coborît pentru a şasea şi ultima oară pe planeta Pămînt, eu aveam intenţia cu orice scop să-mi clarific definitiv toate cauzele adevărate a aceea, de ce psihica acestor fiinţe tricentrice, ce poate fi la fel ca la toate fiinţele tricentrice din Universul nostru Măreţ, a devenit pe această planetă aşa de excepţional de stranie.

Şi fiindcă în timpul cercetărilor mele eu de mai multe ori am constatat, că cauza principală a diferitor încurcături a psihicii generale a fiinţelor contemporane a fost aşa numita „civilizaţie", impusă de aceste două grupări de fiinţe, ce se numesc „greci" şi „romani", atunci mie şi mi-a trebuit să aflu unele oarecare detalii de asemenea şi referitoare la ele.

Dar fiind în acel timp personal foarte ocupat cu cercetările referitoare la activitatea de acolo a Preasfîntului Aşiata Şiemaş, eu clarificarea istoriei de apariţie a unor iubiţi de-ai tăi din aceste anume două societăţi desinestătătoare – în sensul de al lor aşa numitul „trai-subiectiv-firesc" – i-am încredinţat acelei anume fiinţe din neamul nostru, care are şi acum acolo, cum eu deja ţi-am spus, pe continentul Europa, într-un oraş mare, un „birou-de-procesiuni-funerare".

Conform cercetărilor acestui pămînten de-al nostru s-a dovedit, că demult-demult, pînă la perioada, la care se refereau informaţiile povestite de mine despre oraşul măreţ Babilon, anume încă atunci, cînd procesult de existenţă acestor fiinţe stranii se petrecea în mod principal, doar pe continentul Asia şi principalul centru cultural era Ticleamîş, în acea perioadă pe menţionatul mai sus continent Europa, ce este în timpul prezent locul principal de existenţă a iubiţilor tăi, societăţi organizate determinat încă nu erau.

Atunci pe acest continent preponderent existau aşa fiinţe cu un creier sau cu două, pe care acolo le numesc „patrupede-sălbatice" şi „tîrîtoarele"; iubiţii tăi însă, fiinţe bipede, pe acest continent existau atunci doar cîteva grupe nu prea mari şi ele erau aproape aşa de „sălbatice", ca şi „patrupezii".

Aceste grupe nu prea mari de fiinţe bipede se ocupau atunci doar cu aceea, că distrugeau fiinţele „patrupede" şi „tîrîtoarele", dar cîteodată chiar şi una pe alta.

Numărul iubiţilor tăi pe acest continent Europa s-a mărit doar atunci, cînd nativii din Moralpleisi, migrînd din loc în loc, s-au instalat în sfîrşit pe el.

Şi iată, la sfîrşitul acelei anume perioade pe acest continent Europa au început să se mute din Ticleamîş unele fiinţe din prima grupă asiată, ce aveam două complet diferite profesii, şi anume: unii din ei se ocupau cu diferite industrii maritime, dar alţii, cum acolo se spune, cu „animalele” sau cu „ciobănia”.

Acele familii ce se ocupau cu animalele, au început să locuiască preponderent malurile de sud ale continentului, fiindcă în acele timpuri aceste locuri erau foarte convinabile pentru întreţinerea şi hrănirea fiinţelor patrupede.

Această grupă de fiinţe pămîntene atunci o numeau „Latinachi”, ce însemna „ciobeni”.

Aceşti ciobeni cu familiile lor şi cu turmele existau la început împrăştiat pe diferite locuri. Apoi numărul lor a început treptat a creşte, parţial de la mutarea tot acolo de pe continentul Asia a fiinţelor ce aveau aceeaşi profesie ca şi ei, parţial de la aceea, că ei deveneau tot mai mult şi mai mult prolifici, fiindcă în acea perioadă natura planetei Pămînt a început să se acomodeze la degenerarea calităţii necesare de vibraţii naturale, care trebuiau să se formeze de la iradierea lor, înlocuindu-le cu acele vibraţii, care acum se primesc doar numai de la procesele lor de „Rascuarno” sfînt sau cum ei ar spune, „de-la-morţile-lor”.

Şi iată, cînd numărul lor, datorită la toate acestea, s-a mărit considerabil şi condiţiile exterioare trebuiau comunicarea frecventă între familii diferite, ei pentru prima oară au format un punct comun, şi acest punct comun l-au numit „Rimc”.

De la această grupă de ciobeni asiatici şi au provenit vestiţi ulterior „romanii”, ce au primit aşa denumire de la denumirea primului punct comun al lor „Rimc”.

Acele însă fiinţe asiatice, care se ocupau cu „industrii-maritime”, şi anume cu prinderea peştelui, dobîndirea bureţilor, coralilor şi ierbii de mare, au început pentru comoditatea profesiei lor să se strămute cu familiile lor şi să se instaleze sau pe malurile de vest a continentului lor Aşharh, sau pe malurile de sud-est ale continentului Europa, sau pe insulele acelei strîmtori, care şi în prezent separă continentul Asia de continentul Europa.

Fiinţele acestei grupe noi formate de fiinţe tricentrice pământene se numeau atunci „Elenachi”, ce însemna „pescari”.

Numărul fiinţelor şi a acestei grupe de asemenea treptat se mărea, datorită acelorlaşi cauze, care au fost spuse referitor la grupele de ciobeni.

Denumirea fiinţelor aceste de a doua grupă de multe ori s-a schimbat şi în sfîrşit, pe ei au început să-i numească „greci”.

Şi iată, băiatul meu drag…

Fiinţele acestor două grupe şi au fost una din cauzele principale a aceea, că raţiunea iubiţilor tăi contemporani s-a făcut mecanică şi că în ei definitiv s-a atrofiat datele pentru generarea impulsului de ruşine firească.

Grecii a fost cauză la aceea, că raţiunea fiinţelor tricentrice de acolo treptat a început să se regenereze şi s-a regenerat aşa, că la fiinţele contemporane de acolo ea deja s-a făcut, cum spune dragul nostru Molla Nasr-Eddin, o „adevărată-moară-de-prostii”.

Romanii de asemenea au servit cauză la aceea, că în rezultatul la schimbărilor treptate în prezenţa fiinţelor tricentrice contemporane de acolo nu se cristalizează acei factori, care la alte fiinţe tricentrice generează impulsul ce se numeşte „ruşinea-instinctivă”, anume acel impuls firesc, pe care se ţine aşa numita „morală-obiectivă”.

Iată în aşa mod şi au apărut acele două societăţi de acolo, ce au devenit ulterior pe un timp determinat, cum acolo des se întîmplă, foarte solide şi puternice. Dar istoria „moştenirii pregătite” răutăcioase a lor pentru fiinţele generaţiilor următoare este aceea:

Conform cercetărilor menţionatului pământean de-al nostru, s-a adeverit, că primii conducători de trib a fiinţelor din societatea, care mai tîrziu a început să se numească „Grecia”, la început, datorită deselor furtuni pe mare, ce le încurcau să se ocupe cu „industria-maritimă”, des erau nevoiţi ca în timpul ploilor şi vînturilor să-şi găsească adăpost în locuri dosite, unde ei, de plictiseală, şi au început să se ocupe cu diferite născocite de ei „jocuri” pentru distracţie.

Cum s-a lămurit mai departe, aceşti străvechi pescari se distrau cu diferite aşa „jocuri”, în care în timpul prezent se joacă acolo copiii, dar copiii, trebuie de remarcat, care încă nu merg la şcolile moderne; copiilor ce merg la şcoală, le dau atîtea lecţii, ce constau în tocilarea a tot posibilelor „versuri”, compuse

acolo de diferiţi candidaţi în Hasnamus, că aceşti săraci copii deja niciodată nu mai au timp să se ocupe cu oarecare „jocuri”.

Mai pe scurt vorbind, aceşti săraci pescari de acolo ce se plictiseau la început se jucau în obişnuitele, încă demult instalate acolo „jocuri-copilăreşti”; dar mai tîrziu, cînd unul din ei a inventat o nouă joacă, sub denumirea de „turnarea vidului în neant”, atunci ea aşa de tare le-a plăcut la toţi, că de atunci ei au început să se distreze doar cu ea.

Această joacă consta în aceea, că unuia din participanţii la joc i se adresa o oarecare întrebare şi numaidecît despre un oarecare „fleac”, adică o întrebare despre un fleac special născocit, dar cel, căruia i se adresa o asemenea întrebare, trebuia să dea un răspuns la ea pe măsură aproape asemănător cu adevărul.

Şi iată această anume joacă şi a servit cauza la toate ce au urmat.

Faptul constă în aceea, că printre aceşti străvechi pescari ce se plictiseau s-au nimerit cîţiva aşa de „isteţi” şi „hîtri”, că ei s-au dibăcit să inventeze pe aceste principii ale acestei originale „joci” foarte lungi lămuriri.

Cînd însă unul din ei a născocit din pielea unui peşte, ce se numeşte „rechin”, să facă aceea, ce mai tîrziu a fost denumit „pergament”, atunci unii din asemenea dibaci pentru „curaj” înaintea camarazilor lor au început chiar aceste ale lor lungi lămuriri să le imprime pe asemenea piei de peşte cu acele semnuri convenţionale, care pînă la aceasta au fost inventate de ei pentru altă joacă, ce se numea „căpcana-de-şoareci”.

Dar încă puţin mai tîrziu, cînd pe aceşti pescari ce se plictiseau au fost înlocuiţi de viitoarea generaţie a lor, atunci la aceştia din urmă a trecut prin moştenire, cît aceste piei de peşte imprimate, atît şi pasiunea spre menţionata „joacă” originală, dar aceste născociri noi diferite ale strămoşilor lor şi ale lor proprii ei pentru prima dată le-au nimit cu un cuvînt tare – „ştiinţe”.

Şi de atunci, din cauza, că pasiunea de a „născoci” aşa „ştiinţe” trecea din neam în neam, fiinţele acestei grupe, strămoşii cărora erau simpli pescari asiatici, au devenit „specialişti” în născocirea a tuturor posibilelor aşa „ştiinţe”.

Dar aceste „ştiinţe” de asemenea au început să treacă din neam în neam şi unele din ele au ajuns la fiinţele contemporane ale acestei planete aproape neschimbate.

Şi de aceea la fiinţele contemporane ale acestei planete de rău augur aproape jumătate din cele ce apar în a lor raţiune aşa numitele „Egoplasticuri”, din care în fiinţe în general se petrece procesul aşa numit „contemplarea lumii fireşti”, se cristalizează doar de la „adevăruri”, născocite acolo de plictiseală de acei pescari care se plictiseau şi de urmaşii lor.

Dar ce se referă la străvechii ciobeni, ce au devenit ulterior o societate mare şi puternică sub denumirea de „romani”, atunci căpeteniile de trib ale acestei grupe de asemenea tot des erau nevoiţi să adune turmele lor din cauza timpului nefavorabil în locuri dosite, dar ei singuri să se adune la un loc, pentru ca oarecum să scurteze timpul.

Adunîndu-se, ei vorbeau „diferite-vorbe”. Dar cînd ei au răsvorbit deja despre tot şi au început să se plictisească, unul din ei a propus să se ocupe de plictiseală cu acel lucru, pe care ei atunci pentru prima dată l-au numit „cinque-contra-uno” („cinci contra la unu”) şi care lucru şi în timpul prezent s-a păstrat sub aceeaşi denumire la urmaşii lor, care au continuat să apară şi să existe acolo.

Pînă cînd cu acest lucru se ocupau doar fiinţele de genul masculin, totul mergea „liniştit-şi-cu-pace”, dar cînd puţin mai tîrziu la această „ocupaţie” s-au alăturat şi, deodată apreciind-o, repede s-au pasionat şi „jumătăţile-lor-pasive”, adică femeile lor, iată atunci ele în aceste „ocupaţii” treptat au atins aşa „tonalităţi”, că singur al nostru Atotuniversul Arhideşteptul Lucifer, chiar dacă el intenţionat îşi „fărma” capul lui onorat, totuşi n-ar fi putut să născocească şi a zecea parte a asemenea „numere”, de care au inventat atunci şi le-au „pregătit” pentru fiinţele generaţiilor ulterioare ale acestei planete de rău augur acei foşti ciobeni.

Deci, băiatul meu, cînd aceste desinestătătoare grupări de fiinţe tricentrice s-au înmulţit şi au căpătat diferite „mijloace” bune, acapararea cărora în general se face scop ale tuturor societăţilor de acolo din toate timpurile existenţei lor, şi anume „mijloace” de distrugere reciprocă, atunci ei au început să producă aşa „proces” cu alte societăţi desinestătătoare de acolo, dar, desigur, cu prioritate a celor mai puţin puternice, dar cîteodată şi între ei.

Aici este foarte interesant de remarcat, atunci cînd la aceste două societăţi de acolo, aproape egale în putere în sensul de posedarea „mijloacelor” bune pentru procesele de distrugere reciprocă, interveneau perioade de linişte a acestor procese, atunci fiinţele ambelor acestor grupe, ca urmare la aceea, că locul de existenţă al lor se găsea în vecinătate, deseori se ciocneau şi prieteneau unul cu altul şi treptat ei reciproc unii de la alţii au învăţat acele

deosebiri, care le-au inventat pentru prima dată strămoşii lor şi care au devenit lor caracteristice, adică din rezultatul acestor întîlniri dese a fiinţelor ambelor societăţi s-a primit aceea, că fiinţele greceşti, împrumutînd de la fiinţele romane toate tonalităţile „numerelor" sexuale, au început să organizeze ale lor aşa numitele „seri-ateniene", dar fiinţele romane, învăţînd de la fiinţele greceşti cum să născocească ştiinţe, au inventat a lor, care ulterior a devenit foarte cunoscută, aşa numitul „dreptul-roman".

De atunci a trecut foarte mult timp; însăşi inventatorii ambelor moduri de manifestare firească demult s-au distrus, şi urmaşii lor, ce s-au făcut întîmplător „puternici", de asemenea s-au distrus. Iar acum... fiinţele tricentrice contemporane ale acestei planete chiar cu umilinţă mai mult de jumătatea lor de timp în care există şi a lor energie firească oarecum obţinută inconştient, şi cîteodată chiar conştient, o cheltuie pentru asimilarea şi îndeplinirea acelor două idealuri, iniţiatorii apariţiei cărora au fost menţionaţii de atunci ce se plictiseau „pescarii" şi „ciobenii" asiatici.

Şi iată, băiatul meu, se adevereşte, că ulterior, cînd ambele aceste grupări din iubiţi de ai tăi au căpătat multe mujloace bune menţionate pentru distrugerea cu succes a existenţei fiinţelor asemeni lor, şi, cînd ei foarte s-au dibăcit în practică să le convingă sau cu forţa mijloacelor proprii să forţeze fiinţele altor societăţi să-şi schimbe convingerile lor interioare pe acele ideale, care le-au născocit strămoşii lor, atunci ei, cum eu deja am spus, au început să „acapere" societăţile vecine, ce se găseau pe continentul Europa, dar apoi, cu acelaş scop, cu ajutorul hoardelor adunate în timpul acesta, s-au îndreptat deja pe continentul Asia.

Dar acolo, deja pe continentul Asia, eu aşa influenţe maliţioase au început să le răspîndească printre fiinţele, ce s-au aşezat pe malurile de vest ale acestui continent, cu aşa, cum eu deja am spus, de secole impulsuri fireşti injectate pentru mai mult sau mai puţin de existenţă firească esenţială, dar apoi treptat au început să se mişte în interiorul lui.

Asemenea a lor mişcare în interiorul continentului Asia s-a petrecut foarte cu success şi rîndurile lor tot se măreau, în mod principal ca urmare la aceea, că în acea perioadă peste tot pe continentul Asia foştii în Babilon învăţaţi continuau să supună raţiunile fiinţelor cu ale lor idei politice-hasnamuse.

Dar de asemenea lor atunci foarte le ajutat încă şi aceea, că în instinctele fiinţelor asiatice s-a păstrat încă rezultatele influenţelor „iluminaţilor" şi „preoţilor", ucenicii Preasfîntului Aşiata Şiemaş, care în ale lor porunci,

printre altele, propăvăduiau una din principalele porunci ale lui Aşiata Şiemaş, ce spune:

„Nu ucide pe altul chiar şi atunci, cînd viaţa ta este în pericol”.

Folosindu-se de toate acestea, aceşti foşti pescari şi ciobeni foarte uşor au putut să se mişte înainte, distrugînd în drumul lor pe toţi aceea, cine nu dorea să se închine în sfîrşit la „zeii-căpătaţi” de ei, adică la „ştiinţele” lor fantastice şi „desfrînarea-fenominală”.

La început aceşti „semănători-de-rele” ce au apărut pe continentul Europa pentru toate fiinţele tricentrice de acolo a tuturor generaţiile următoare, în special grecii, mişcîndu-se în adîncul continentului Asia, acţionau deşi încet, – dar esenţial.

Dar cînd puţin mai tîrziu, formîndu-se complet, a apărut şi s-a pus în capul aşa numitei „barante” „Arhivanitosul-Grec” şi viitorul Hasnamus, Alexandru Macedon, de atunci şi s-a pornit să se întîmple menţionata măturare „pe curat” şi a ultimelor rezultate de la preasfintele munci intenţionate ale Preapreasfîntului Cosmic General al nostru Aşiata Şiemaş, şi din nou acolo s-a început, cum se spune, „vechea-istorie”.

Deşi de fiecare dată, cînd la iubiţii tăi, aceste fiinţe stranii tricentrice, s-a schimbat locul centrului lor cultural şi a apărut din nou o nouă aşa numită „civilizaţie”, aşa nouă „civilizaţie” aducea pentru fiinţele epocilor ulterioare ceva nou, malefic, dar niciodată încă nici una din aceste multe „civilizaţii” nu a gătit aşa de mult rău pentru fiinţele din epocile ulterioare, de inclus, evident, şi pe cea modernă, ca această aşa numită „civilizaţie-greco-romană”.

Ne mai vorbind deja despre multe alte trăsături mărunte ale psihicii, care nu se cuvine să fie la fiinţele tricentrice şi care în timpul prezent sunt în prezenţa iubiţilor tăi, această civilizaţie e vinovată în mod principal în aceea, că din prezenţa fiinţelor tricentrice generaţiilor ulterioare, şi în special din prezenţa celor contemporane, complet a dispărut posibilităţile de cristalizarea datelor pentru „gîndirea-logică-sănătoasă” şi pentru generarea impulsului de „ruşinea-de-sine-firească”.

Dar anume pentru atrofierea completă a primei au servit „ştiinţele-fantastice-străvechi-greceşti”, dar pentru al doilea „desfrînarea-străveche-romană”.

În perioada de început a acestei civilizaţii-greco-romane menţionatele impulsuri răutăcioase, ce au devenit fireşti, şi anume „pasiunea-de-a-născoci-

ştiinţe-fantastice” şi „pasiunea-de-desfrînare”, s-au făcut caracteristic fiinţelor greceşti şi romane, dar mai tîrziu, cînd, cum eu deja am spus, fiinţele acestor două societăţi întîmplător au căpătat menţionata putere şi au început să se ciocnească cu fiinţele altor societăţi şi să influenţeze asupra lor, atunci de aşa impulsuri fireşti originale şi nenaturale au început treptat să se molipsească fiinţele şi a altor societăţi de numeroase fiinţe nefericite a iubiţilor tăi.

Aceasta a început să se întîmple, pe de o parte, cum eu deja am spus, datorită influenţei încăpăţînate ale acestor două societăţi, dar pe de altă parte, datorită acelei comune pentru toate fiinţele trcentrice ale acestei planete trăsături a psihicii lor, deja pînă la aceasta foarte bine fixată în ea, care acolo a început să se numească „imitare”.

Şi iată, aceste „invenţii” ale celor două societăţi străvechi pas cu pas au făcut aceea, că deja în timpul prezent şi fără aceea pînă la această civilizaţie psihica nestabilă ale iubiţilor tăi deja cu totul şi la toţi fără excepţie s-a dezechilibrat atît, că a lor „contemplare-lumească”, aşa şi în general toată ordinea existenţei de zi cu zi au început să se bazeze şi să se petreacă exclusiv pe baza acestor două menţionate invenţii ale fiinţelor acestei „civilizaţii-greco-romane”, anume pe baza fanteziei şi „tendinţa-spre-satisfacţia-sexuală”.

Aici este foarte interesant de remarcat, că deşi, cum eu deja ţi-am spus, datorită moştenirii romanilor antici din prezenţa iubiţilor tăi treptat complet a dispărut caracteristic pentru fiinţele tricentrice „ruşinea-de-sine-organică”, totuşi în locul la acest impuls firesc în ei a apărut o asemănare a acestui impuls. În prezenţa iubiţilor tăi contemporani acest anume „asemănarea-impulsului-firesc-avut”, pe care ei îl numesc de asemenea „ruşine”, este cît doreşti, dar date pentru generarea şi acestui a lor impuls, ca şi a diferitor altora, sunt oarecum deosebite.

Aşa impuls firesc în prezenţa lor apare doar atunci, cînd în condiţiile lor nenormale de existenţă firească obişnuită manifestă ceva anume, care nu este primit să manifeşti faţă de alţii.

Dar dacă nimeni altul nu va vedea aceste ale lor manifestări, atunci nici de la o aşa manifestare, chiar şi nedorită pentru a lor conştiinţă proprie şi simţuri, în ei aşa impuls nu apare.

În cea mai tîrzie perioadă aceste gătite de romanii antici „bunătăţi” deja aşa au intrat în natura iubiţilor tăi, ce locuiesc pe toate continentele acestei planete de rău augur, că este chiar greu de spus care fiinţe dintre societăţile moderne au primit acolo mai multă moştenire de la aceşti romani „buni”.

Dar ce se referă la moştenirea, venită de la grecii antici, şi anume pasiunea de a inventa diferite „ştiinţe” fantastice, atunci ea a devenit caracteristică nu la toate fără deosebire a fiinţelor contemporane, dar a trecut doar la cîteva din ele, ce apar dintre fiinţele tuturor mari şi mici societăţi contemporane, ce locuiesc pe toate teritoriile suprafeţei aceste planete originale.

În raport de procentaj această pasiune, şi anume de a „inventa-ştiinţe-fantastice”, a trecut de la grecii antici, prin moştenire, în mare parte la fiinţele societăţii moderne, ce există acolo sub denumirea de „Germania”.

Fiinţele acestei Germanii contemporane se poate fără dor şi poate de numit „moştenitorii-direcţi-a-civilizaţiei-antice-greceşti”; dar să-i numim pe ei se poate de aceea, că în timpul prezent iată ei în mod principal şi introduc diferite „ştiinţe” noi şi invenţii în civilizaţia contemporană.

Spre mare regret, băiatul meu, fiinţele acestei societăţi contemporane Germania de multe ori, cum se spune, i-au întrecut pe fiinţele Greciei antice.

Faptul constă în aceea, că, datorită „ştiinţelor” inventate de grecii antici, la alte fiinţe de acolo se strica şi acum se strică doar „gîndirea-firească”.

Aceste însă fiinţe contemporane ale societăţii Germania încă foarte bine s-au bătut mîna în afară de această să inventeze şi aşa „ştiinţe”, datorită cărora printre restul iubiţilor tăi foarte puternic s-a răspîndit menţionata boală specifică de acolo „s-o facă pe deşteptul”, şi în timpul procesului a acesei boli în ei mulţi din ei semiconştient sau chiar complet automat întîmplător observă un oarecare mic detaliu a unui proces general cosmic, ce îndeplineşte cele fireşti, şi după, comunicînd despre aceasta altora, folosesc aceasta în comun pentru a lor aşa zisă „invenţie-nouă” şi cu aceasta măresc numărul acelor „mijloace-noi”, de care acolo în ultimile două veacuri de a lor s-a adunat atîtea, că totalitatea acţiunii lor deja a devenit în timpul prezent aşa numita „puterea-de-descompunere-ce-acţionează-echilibrat” în partea opusă a aşa numitei „puteri-de-creare-ce-acţionează-echilibrat” a naturii.

Şi într-adevăr, băiatul meu, în timpul prezent acolo, doar datorită celor „născocite” de fiinţele aceste Germanii contemporane asemenea „ştiinţe”, alte fiinţe tricentrice obişnuite ale acestei planete ale tale, ce aparţin cît şi acestei anume societăţi, atît şi altor, căpătînd posibilitatea de a inventa şi acum aproape deja în fiece zi ba aici, ba colea „inventează” aşa „noi-invenţii” sau „noi-mijloace” şi folosindu-le în procesul lor de existenţă, acum deja au dus la aceea, că săraca natură de acolo, şi fără de aceasta deja slăbită nu din cauza ei,

aproape chiar nu este în stare să îndeplinească ale ei aşa numitele procese de „evoluţie” şi „involuţie”.

Pentru închipuirea clară şi înţelegerea mai bună de tine, cum anume aceşi moştenitori drepţi i-au întrecut pe „cei-ce-au-dat-moştenirea”, acum îmi trebuie să-ţi lămuresc de asemenea şi despre unele din timpul prezent ce există acolo şi „în-toată-splendoarea” folosite deja în practică „mijloace”, care au început să existe acolo doar datorită acestor „ajutori-ai-naturii” moştenitori drepţi ai grecilor antici.

Eu îţi voi lămuri referitor la unele asemenea ce există acolo peste tot şi folosite în practică mijloace de acest fel, care au fost „inventate” de fiinţele anume a acestei societăţi contemporane „Germania”.

Înainte de toate eu vreau, printre altele, să subliniez o curiozitatea foarte interesantă, şi anume aceea, că aceşti „înlocuitori” contemporani ai grecilor antici dau „invenţiilor” lor menţionate răutăcioase denumiri, care nu ştiu de ce toate se termină cu „in”.

Pentru exemplu din numărul a foarte multe aşa „invenţii” deosebit de rele de aceste fiinţe germane să luăm doar numai cinci din aşa numitelor de ei „substanţe-chimice”, ce există acum acolo sub denumirile: 1) satkein, 2) anilin, 3) cocain, 4) atropin şi 5) alizarin, de care substanţe chimice în timpul prezent acolo, cum spune dragul nostru Molla-Nasr-Eddin, „chiar-deloc-nu-economisind” se folosesc fiinţele de pe toate continentele şi de pe toate insulele.

Prima din cele enumerate, mijloc special inventat de aceste fiinţe germane, şi anume, „satkein”, este nimic altceva decît „samucuruazar”, adică unul din acele şapte aşa numitele „gaze-neutralizante”, care apar şi întotdeauna sunt în prezenţa generală a fiecărei planete şi i-au parte la „cristalizarea-completă” a orice formaţiuni determinate de pe planetă şi în interiorul ei şi care în stări deosebite întotdeauna şi în toate sunt aşa numitele „fără-urmare-distrugători-a-ceea-ce-a-apărut”.

Referitor la această invenţie germană eu acolo odată, printre altele, am aflat şi, că atunci cînd una dintre fiinţele acestei societăţi, datorită celor menţionate, a primit din unele formaţiuni determinate „planetare” sau „intraplanetare” acest gaz şi, observînd în modul menţionat proprietatea acestui gaz, a spus despre aceasta unor altora, atunci acei alţii, prin urmare la aceea, că în această perioadă dată în prezenţa fiinţelor din societatea lor, prin urmare şi în sinea lor, de asemenea se petrecea aşa numita „retrăirea-cea-mai-intensă” a

principalei deosebiri a psihicii lor a fiinţelor tricentrice a planetei tale, adică „tendinţa-necesară-de-a-distruge-existenţa-semenilor-lor”; şi, într-adevăr, în acea perioadă fiinţele acestei societăţi erau acaparaţi de procesul distrugerii reciproce cu fiinţele societăţilor vecine, – de aceea ei de odată „cu-sufletul-la-gură” au hotărît să se dedice totalmente la aceea, ca să afle, în ce mod proprietatea specială a acestui gaz se poate de folosit anume pentru distrugerea rapidă şi în masă a existenţei fiinţelor altor societăţi.

Cînd ei au trecut la cercetările practice, ca să afle posibilitatea acestei „bunătăţi”, unul din ei foarte repede a constatat, că dacă de concentrat acest gaz în stare pură în aşa mod, ca să fie posibil la dorinţă şi în momentul necesar să-l elibereze în spaţiul corespunzător, atunci acest gaz foarte bine se poate de folosit pentru menţionatul scop.

La aceasta şi s-au oprit, şi de atunci gazul, artificial extras din armonia generală a înfăptuirii a tot ce există, tot restul fiinţelor obişnuite ale acestei societăţi în timpul proceselor însăşi de distrugere reciprocă au început în mod cunoscut să elibereze în spaţiu anume atunci şi în acel loc, unde se grupa un mare număr de fiinţe de-ale altei, cum ei spun, societăţi duşmane.

Cînd acestă evidenţiată deosebit de distrugătoate substanţă cosmică intenţionat se eliberează în atmosferă şi menţionatele condiţii şi tinde din dou să se unească cu alte corespunzătoare substanţe chimice, atunci, dacă el nimereşte în corpul planetar a unei fiinţe tricentrice ce se găseşte pe aproape, el imediat complet distruge existenţa lor sau, în cel mai bun caz, pentru totdeauna atrofiază funcţionarea unei oarecare părţi ale prezenţei lor generale.

A doua din cele enumerate de mine „substanţe-chimice”, ce se numea „anilin”, este o aşa substanţă chimică de vopsit, prin intermediul căreia se poate de vopsit majoritatea formaţiunilor planetare, din care fiinţele tricentrice de acolo şi produc ale lor necesare în procesul de existenţă esenţială firească obiecte.

Deşi datorită acestei „invenţii” iubiţilor tăi în timpul prezent le-a devenit foarte uşor şă revopsească orice obiecte în diferite culori, dar ce s-a făcut cu durata existenţei acestor obiecte, – iată în aceasta şi e îngropată „pisica-iubită” a vestitului lor Bismark.

Mai înainte, cînd acest anilin răufăcător acolo încă nu era, obiectele produse de iubiţii tăi, necesare pentru existenţa lor obişnuită, ca de exemplu, aşa numitele „covoare”, „tablouri” şi diferite obiecte din lînă, lemn şi piele ei le vopseau cu culori obişnuite vegetative, dobîndirea cărora ei s-au învăţat cu

veacurile, şi aceste obiecte menţionate mai sus puteau să existe 5, 10 sau chiar 15 veacuri de-ale lor.

Acum însă, datorită numai acestei aniline sau vopselelor cu alte denumiri, la baza cărora este inclus această anume anilină, de la obiectele, vopsite cu aceste noi culori, cel mai mult peste treizeci de ani rămîne doar numai amintirea.

Trebuie de spus, că fiinţele societăţii contemporane Germania au fost cauza nu numai aceea, că, datorită acestui răufăcător anilin, creaţiile tuturor fiinţelor contemporane ale acestei planete foarte repede se vor distruge, dar aceste fiinţe au fost de asemenea şi cauza încă şi la aceea, că creaţiile, întîmplător păstrate de pe vremuri de demult, pe această planetă de rău augur mai mult aproape nu au mai existat.

Dar asta din urmă s-a întîmplat de aceea, că ei pentru diferite scopuri hasnamuse şi pentru ale lor aşa numitele, cum ei le denumesc „scopuri-ştiinţifice" eu început din toate ţările să adune creaţiile antice rămase întregi şi, neavînd cunoştinţe pentru păstrarea obiectelor antice, ajutau doar la distrugerea lor accelerată.

Aceste adunate de ei antichităţi ei le foloseau şi acum le folosesc ca „exemple" acelei „ieftine", care acolo peste tot pe această planetă der rău augur a început să fie cunoscută sub denumirea de „erzaţ".

Dar ce se referă la a treia „inventată" de ei din substanţele chimice anumerate, şi anume „cocaina", atunci această substanţă chimică nu numai foarte bine ajută naturii mai rapid să descompună formaţiunile planetare, în cazul dat copurile planetare ale lor proprii, dar această substanţă chimică asupra psihicii fiinţelor contemporane ale planetei Pămînt are pînă la uimire o acţiune identică cu aceea, care o avea asupra psihicii strămoşilor lor renumitul organ al lor Kundatampon.

Cînd strămoşii lor aveau în ei această invenţie a marelui Înger Luizos, atunci ei, datorită acestui organ, era întotdeauna exact la fel, cum se fac fiinţele contemporane, cînd ei introduc în ei această născocire germană, ce se numeşte „cocainǎ".

Eu, desigur, trebuie să te preîntîmpin, băiatul meu, că dacă acţiunea acestei invenţii germane şi s-a nimerit a fi foarte asemănătoare cu acţiunile vestitului organ Kundatampon, atunci aceasta s-a întîmplat fără intenţia conştientă din partea fiinţelor contemporane a societăţii Germania; ei au devenit colegi cu măreţul Înger Luizos doar întîmplător.

În timpul prezent acestă „cocainǎ” îşi introduc în ei acolo aproape toate fiinţele, care devin reprezentaţii adevăraţi ai civilizaţiei contemporane; ei foarte atent şi cu plăcere nemaiînchipuită şi cu bucurie umilă îşi introduc această „bunătate” a culturii contemporane, desigur, întotdeauna „în-slava”, cum vorbeşte dragul nostru Molla Nasr-Eddin, „generalului-strîmb”.

A patra din enumeratele substanţe chimice, care se numeşte „atropinǎ”, în timpul prezent acolo tot peste tot este în mare folosinţă pentru cele mai diferite scopuri, dar cea mai răspîndită folosire a ei - pentru unul din cel mai superior original scop.

Faptul constă, că datorită acelorlaşi condiţii nenormale instalate acolo de existenţă firească obişnuită, organele lor de vedere au căpătat proprietatea ca să vadă feţele altora frumoase şi plăcute doar atunci, cînd aceşti ochi ai altora au culoarea neagră.

Şi fiindcă de la această substanţă chimică, ce se numeşte „atropin”, dacă pe ea în mod cunoscut să o picuri în ochii fiinţelor, irisurile încep să se mărească şi de la aceasta se înnegresc, atunci majoritatea şi picură în ochii lor această atropinǎ, ca expresia feţei lor pentru alţii să pară frumoasă şi plăcută.

Şi, într-adevăr, băiatul meu, acele fiinţe pămînteşti, care picură în ochii lor această „bunătate” germană, pînă la patruzeci şi cinci de ani umblă cu foarte „negri-ochi”.

Eu am spus pînă la patruzeci şi cinci, de aceea, că acolo pînă acum încă nu a fost un caz, ca după patruzeci şi cinci fiinţa, care folosea acest mijloc, putea încă să mai vadă şi să continue folosirea ei.

În sfîrşit, a cincea din enumeratele invenţii, denumită „alizarin”, de asemenea este răspîndită peste tot locul.

Dar această „bunătate” a civilizaţiei contemporane acolo o folosesc în mod principal aşa numiţii „cofetari” şi alţi specialişti, care pentru restul fiinţelor acestei planete pregătesc produse „prea-gustoase” pentru hrana lor primară.

„Cofetarii” de acolo şi alţi profesionişti, care pregătesc pentru restul iubiţilor tăi menţionatele prea-gustoase produse pentru hrana lor primară, această anume ce „acţionează-fără-greş” creaţie germană alizarinǎ o folosesc, desigur inconştient, pentru acelaş scop, care la urma urmei singur în sine deja a devenit ideal pentru toată civilizaţia contemporană de acolo, anume scopul, ce

se exprimă în limba onorabilului nostru Molla Nasr-Eddin cu următoarele cuvinte:

„Doar acum tot să-mi pară mie frumos şi plăcut, dar mai pe urmă poată şi iarba să nu crească”.

În orice caz, băiatul meu, aceste contemporane înlocuitoare a fiinţelor Greciei antice cu toate progresele lor practice, pe baza „ştiinţelor” de ei născocite, în timpul prezent deşi doar şi numai în procesul de descompunere, dar cinste cu cinste ajută naturii lor sărace. Nu în zadar la dragul nostru Molla Nasr-Eddin este următoarea expresie înţeleaptă:

„E mai bine ca în fiece zi să rupi cîte zece fire de păr de pe capul mamei proprii, decît să nu ajuţi natura”.

La drep vorbind, capacitatea de a născoci „ştiinţe-fantastice” şi să inventeze orice mijloace noi pentru existenţa firească obişnuită acolo de la grecii antici a trecut nu doar la fiinţele acestei societăţi contemporane Germania, dar nu mai puţin, probabil, aceasta la fel au moştenit-o fiinţele altei societăţi contemporane, de asemenea desinestătătoare şi de asemenea retrăind măreţia ei din nou.

Această altă societate contemporană de iubiţi de ai tăi se numeşte „Anglia”.

La fiinţele acestei de a doua societăţi contemporane de acolo Anglia, şi doar nemijlocit lor, a trecut chiar de la grecii antici una deosebit de rea „născocire” de a lor, şi fiinţele aceste societăţi contemporane deosebit de bine au perceput-o şi în timpul prezent o îndeplinesc în realitate.

Această deosebit de rea „născocire” grecii antici o numeau „diafaron”, dar fiinţele contemporane o numesc „sport”.

Referitor la acest contemporan de acolo „sport” eu după posibilitate mai detaliat îţi voi povesti la sfîrşitul acestei povestiri ale mele; dar pînă atunci să ştii, că deşi fiinţele şi acestei societăţi Anglia în timpul prezent de asemenea inventează în foarte mari cantităţi diferite obiecte noi, necesare pentru iubiţii tăi, în procesul lor de existenţă obişnuită firească, dar ei inventează nu substanţe chimice, ca fiinţele contemporane a societăţii Germania, nu... dar inventează în mare parte aşa numitele „obiecte-metalice”.

Ei, în deosebi în ultimul timp, şi-au dat mîna să inventeze şi să-i înzestreze pe fiinţele, ce există pe suprafaţa planetei tale, în cantităţi mari cu orice aşa „obiecte din metal”, care se numesc acolo: „lacăte”, „aparate-de-bărberit”,

„căpcane-de-şoareci”, „pistoale”, „coase”, „mitraliere”, „cratiţe”, „cîrcioage”, „puşti”, „bricege”, „patroane”, „pene”, „mine”, „ace” şi multe alte de acest fel.

De atunci, cum fiinţele societăţii contemporane au început să inventeze aşa obiecte practice, existenţa obişnuită a fiinţelor tricentrice de pe planeta ta a devenit chiar, cum vorbeşte dragul nostru Molla Nasr-Eddin, „nu-viaţă-dar-marmeladă-dăruită”.

Fiinţele acestei societăţi contemporane au fost pentru alte fiinţe contemporane ale planetei tale bunifăcători şi le-au acordat, cum acolo se spune, „ajutor-iubitor-de-oameni”, în special în primul lucrul al responsabilităţii lor fireşti, anume în responsabilitatea de a produce cîteodată procesul de „distrugere-reciprocă”.

Datorită lor, pentru iubiţii tăi contemporani să îndeplinească aşa răspundere firească a lor a devenit treptat un „fleac-obişnuit”.

În epocile trecute, acestor săraci iubiţi ai tăi fără aşa invenţii să-şi îndeplinească „datoria-firească” a lor era foarte şi foarte greu şi ei mai înainte pentru îndeplinirea ei erau siliţi să verse foarte multă sudoare.

Acum însă, datorită la tot felul de aşa mijloace, inventate de aceste fiinţe contemporane, din nou iarăşi, cum vorbeşte onorabilul nostru Molla Nars-Eddin, „doar-lafa”.

Fiinţelor contemporane deja nu au necesitate să facă vre-un oarecare efort pentru aceea, pentru ca total să distrugă existenţa altui seamăn de-al său.

Ei, altă dată, şezînd liniştiţi în aşa numitul „smoking-room”, cum ar fi de plictiseală, pot să distrugă zeci, dar cîteodată şi chiar sute de alţi semeni de-ai lor.

După mine, acum nu încurcă să-ţi povestesc cîte ceva de asemenea referitor la urmaşii drepţi a fiinţelor menţionatei „civilizaţii-greco-romane”, ce există deja acum.

Urmaşii fiinţelor cîndva „măreţe” şi „puternice” societăţi de acolo Grecia încă mai continuă să existe şi tot compun a lor proprie şi desinestătătoare societate, dar în timpul prezent ea pentru alte societăţi desinestătătoare de acolo aproape nu are deja nici o valoare.

Ei deja nu mai fac aceea, ce făceau strămoşii lor, care pînă la măduva oaselor erau specialişti ca să născocească a tot posibilelor „ştiinţe”; dar dacă cineva din

grecii contemporani şi născoceşte vreo oarecare „ştiinţă”, atunci fiinţele altor societăţi ale timpului prezent nici atenţia nu vor atrage la aşa „născocire” de-a lui.

Dar nu vor atrage atenţia, în mod principal, din cauza, că societatea aceasta în timpul prezent nu mai are în cantităţi destule aşa numitele „tunuri” şi „corăbii”, pentru a fi pentru alte societăţi contemporane de acolo aşa numita „autoritate”.

Dar urmaşii foştilor greci măreţi, anume grecii timpului prezent, pierzînd acea ce s-a făcut deja caracteristică pentru prezenţa lor obişnuinţă de a fi pentru alte fiinţe tricentrice de acolo aşa numitul „obiect-închipuit-de-autoritate”, acum acolo pînă la perfecţiune s-au adaptat aproape pe toate continentele şi insulele să aibă aşa numitele „tarabe”, în care ei, fără grabă, încetişor şi cumpătat vînd a lor aşa numiţi „bureţi”, „halva”, „rahat-lucum” ş.a.m.d, dar cîteodată şi „fructe-uscate-persiene” şi desigur, întotdeauna au conserve de peşte, ce se numeşte „barbun”.

Dar ce se referă la urmaşii vestiţilor romani, atunci deşi ei tot încă mai continuă să apară şi să existe, dar ei chiar deja nu mai folosesc denumirea strămoşilor lor, cu toate că punctul principal al societăţii lor în denumesc încă cu un cuvînt cu sunet la fel „Roma”.

Fiinţele contemporane ale societăţii, pe care o alcătuiesc urmaşii acelor foşti ciobeni, ulterior romanii măreţi, alte fiinţe de acolo îi numesc „italieni”.

La fiinţele acestei aşa numitei „Italii” de la strămoşii lor, în afară de acel impuls specific esenţial, care pentru prima dată pe această planetă l-au cristalizat în prezenţa lor fiinţele romane antice, dar apoi treptat au fost molipsiţi toate alte fiinţe tricentrice ale planetei tale, aproape nimic altceva prin moştenire nu a trecut.

În timpul prezent fiinţele şi a acestei societăţi contemporane Italia există foarte liniştit şi doar „fără-zgomot” inventează tot noi şi noi forme ale lor inofensive şi foarte nevinovate aşa numitele „macaroane”.

La drept vorbind, la unele fiinţe ale acestei societăţi contemporane Italia de la strămoşii lor prin moştenire a trecut o „proprietate” deosebită foarte originală, ce se numeşte „a-face-plăcut-altora”.

Doar că ei această moştenită necesitate, adică de a „face-plăcut”, o manifestă nu la semenii lor, dar la fiinţele de altă formă.

Dreptatea necesită să spunem, că la fiinţele de pe unele locuri ale Italiei contemporane menţionata proprietate deosebită prin moştenire a trecut nu de la doar romanii antici măreţi, dar această proprietate moştenitoare mai mult a fost naturalizată de strămoşii lor a epocilor cu mult mai tîrzii, şi anume atunci, cînd ei au început să „răspîndească" deja transformată pentru scopurile lor egoiste învăţătura unui adevărat „trimis-sfînt-de-Sus" printre alte fiinţe, cît printre societatea proprie, atît şi cele societăţi învecinate mai slabe.

Fiinţele anumitor locuri din Italia contemporană această proprietate de a „face-plăcut-altora" în timpul prezent o îndeplinesc acolo în următorul mod:

Ei distrug existenţa fiinţelor patrupede, ce se numesc „oi" şi „capre", corpurile planetare a cărora ei de asemenea le folosesc pentru hrana lor primordială, nu de odată, dar pentru a le face lor această anume „plăcere" „încetişor" şi „liniştit" în decursul la multe zile, adică mai întîi ei taie un picior, apoi peste o zi altul, încă peste cîteva zile al treilea picior ş.a.m.d., pînă cînd „oaia" sau „capra" încă respiră, dar să respire oaia sau capra fără menţionatele părţi ale prezenţei lor poate foarte mult, fiindcă aceste părţi ale lor în funcţionarea principală de percepere a substanţelor cosmice pentru posibilitatea de a exista nu i-au parte, dar în funcţiile, ce îndeplinesc în fiinţe impulsurile, ce dau senzaţia de sine – i-au parte.

După cele spuse, îmi pare, deja că nu mai este necesar mai departe să desfăşor despre contemporanii urmaşi ai romanilor, ce erau odată aşa de „groaznici" şi „măreţi" pentru alte societăţi de acolo.

Acum hai deja să vorbim despre „născocirea" deosibit de rea a grecilor antici, care în timpul prezent la realitate este îndeplinită de fiinţele societăţii contemporane de acolo, ce se numeşte „Anglia", şi care născocire se numeşte „sport".

Fiinţele acestei societăţi contemporane Anglia, în mod principal, aplicînd deja în realitate în procesul de existenţă obişnuită a lor aşa născocire deosebit de rea a grecilor antici, în afară de aceea, că ei din cauza urmărilor rele ale ei au adăugat personal pentru ei încă un factor foarte „corect" pentru micşorarea şi fără de aceasta a longevităţii mizere de existenţă proprie, de asemenea în virtutea la aceea, că următoarea retrăire a „măreţiei" societăţii lor a corespuns cu timpul prezent, şi ei cu aceasta pentru alte fiinţe tricentrice de acolo este autoritate, şi, de asemenea datorită la aceea, că ei îndeplinirea acestei născociri în practică au făcut-o idealul lor şi şi-au pus ca scop s-o distribuie, ca urmare la toate acestea ei în timpul prezent acolo cu orice metode „peste-tot"

molipsesc cu această născocire fiinţele tututor altelor societăţi mari şi mici ale acestei planete de rău augur.

Baza şi pentru această nelămurire foarte serioasă de acolo a servit dispariţia din prezenţa generală a iubiţilor tăi a posibilităţii de a se cristaliza factori, ce îndeplinesc în fiinţele tricentrice „gîndirea-logică".

Ca urmare la lipsa din ei a acestei „gîndiri-logice", toţi ei, aproape fără excepţie, doar datorită aceleia, că unii candidaţi în Hasnamus de acolo au spus, că, datorită acestui anume „sport", ei pot să atingă „ceva" bun pentru ei, toţi cu toată prezenţa lor au crezut şi în timpul prezent, ca să atingă acel „ceva" anume, „în-toate" se dedică la acest „sport".

Nimeni din aceşti nefericiţi nu ştie şi, probabil, niciodată nu-şi va da seama, că datorită acestui al lor rău-particular „sport" nu numai că nimic bun de ei nu se atinge, dar că ei, cum eu deja ţi-am spus, doar din cauza doar a lui încă mai mult îşi micşorează şi fără aceasta mizera longevitate proprie.

Pentru ca tu să-ţi închipui mai bine şi să înţelegi, de ce lungimea vieţii lor încă mai mult se scurtează datorită acestui sport, acum este la ţanc să-ţi povestesc puţin mai detaliat despre ce eu odată deja ţi-am promis, şi anume despre aceea, care este diferenţa între lungimea de existenţă firească după principiul „Fulasnitam" şi care după principiul „Itoclanoţ".

Ţii minte, cînd eu ţi-am lămurit, cum aceşti iubiţi ai tăi determină „trecerea-timpului", eu am spus, atunci cînd din prezenţa lor a fost eliminat organul Kundatampon cu toate proprietăţile lui şi ei au început să aibă lungimea existenţei, ca şi orice fiinţe tricentrice normale, ce apar peste tot în Universul nostru, dupa aşa numitul „principul Fulasnitam", atunci şi ei neapărat trebuiau să existe pînă atunci, pînă în ei „complet" nu se va întruchipa şi definitiv nu se vor perfecţiona cu raţiunea „corpul-secundar-firesc-Chesdjan" al lor pînă la „Sfîntul-Işmeci".

Dar mai tîrziu, cînd ei au început să existe într-un mod tot mai mult şi mai mult cum nu se cuvine pentru fiinţele tricentrice şi complet au încetat să îndeplinească în prezenţa lor prevăzutele de Natura Măreaţă „Partdolgdiuti" fireşti, datorită căruia doar şi este posibil ca fiinţele tricentrice să capete în prezenţa lor date pentru întruchiparea menţionatei părţi superioare proprii, şi cînd ca urmare la toate acestea de asemenea calitatea iradierii lor a încetat să răspundă necesităţilor preamăritului proces Trogoautoegocrat cosmic, atunci Natura Măreaţă, în scopul „echilibrării-vibraţiilor", a fost nevoită ca lungimea existenţei lor treptat să o îndeplinească după principiul, ce se numeşte

„Itoclanoţ”, după care principiu în general se îndeplineşte peste tot lungimea existenţei fiinţelor cu un creier sau două, ce nu au acele posibilităţi, pe care le au fiinţele tricentrice, şi de aceea nu pot să îndeplinească în prezenţa lor menţionatele, prevăzute de natură, „Partdolgdiuti”.

Lungimea vieţii fireşti după aşa principiu, dar şi de asemenea tot conţinutul ulterior a prezenţei lor generale se capătă în general de la rezultatele, primite de la următoarele şapte îndepliniri înconjurătoare:

1. Moştenirea în general,
2. Condiţiile şi împrejurarea în momentul conceperii,
3. Combinaţia iradierii tuturor planetelor sistemului lor solar în timpul formării lor în uterul producătoarei,
4. Gradul de manifestări fireşti a producătorilor ei în timpul pînă la atingerea de ei a vîrstei responsabile pentru fiinţă.
5. Calitatea existenţei fireşti a semenilor săi din fiinţele ce le înconjoară îndeaproape,
6. Calitatea ce se formează în atmosfera ce-i înconjoară, tot în timpul atingerii de ei vîrstei majoratului aşa numitelor unde gînditoare "Teleocrimalinice", adică dorinţe şi acţiuni sincere bune manifestate din partea aşa numitelor fiinţe de "acelaş-sînge" şi, în sfîrşit,
7. Calitatea propriilor, a fiinţei date, aşa numitelor "Egoplasticuri" fireşti, adică efortul firesc pentru transformarea în ea a tuturor datelor pentru primirea raţiunii obiective.

Principala deosebire a existenţei după un aşa principiu constă în aceea, că în prezenţa fiinţelor, ce există conform lui, în dependenţă de cele şapte enumerate îndepliniri externe, în a lor "localizări-fireşti", ce prezintă în sine în fiinţe locul central cu surse de îndeplinirea tuturor părţilor separate desinestătătoare a prezenţei lor generale sau, cum iubiţii tăi vorbesc, în "creierile" lor se cristalizează aşa numita "Bobinocandelinosti", adică "ceva", ce dă în "localizările" sau "creierii" daţi o cantitate determinată de "asociaţii" sau "retrăiri" posibile.

Şi iată, băiatul meu, ca urmare la aceea, că aceşti iubiţi contemporani ai tăi, fiinţele tricentrice de pe planeta Pămînt, deja apar după principiul "Itoclanoţ", atunci de aceea din momentul concepţiei pînă la vîrsta fiinţei tricentrice responsabile în creierii lor se cristalizează aşa "Bobinocandelinosti" cu foarte determinate posibilităţi pentru îndeplinirea proceselor asociative.

Pentru iluminarea mai bună a acestei întrebări şi pentru înţelegerea ta mai bună, şi de asemenea, ca eu să nu pierd timp în plus cu lămuririle referitor la această esenţă şi formă de funcţionare şi acestui îndeplinire cosmică determinată, cum este această menţionată "Bobinocandelinosti", legitim ce cristalizează în "localizările" sau "creierii" fiinţelor, ce există foar numai pe baza la "Itoclanoţ", eu doresc ca prin exemplu arătător să i-au uite acele "jamtesternohi-artificiale", asemănarea cărora au de asemenea şi iubiţii tăi şi ei le numesc "ceasuri-mecanice".

Cum îţi este deja bine cunoscut, toate aceste "jamtesternohi-artificiale" sau "ceasuri-mecanice" deşi sunt de diferite aşa numitele "sisteme", dar toate ele sunt construite pe baza unuia şi aceluiaş principiu "intensitatea-şi-presiunea-arcului-ce-se-desfăşoară".

Un sistem de "jamtesternohi-artificiali" sau "ceasuri-mecanice" are în ea un aşa arc, care neapărat este calculată şi ajustată aşa, pentru ca forţa intensităţii ei de la desfăşurare să ajungă pentru 24 de ore; alt sistem are un arc pentru o perioadă de o săptămînă, a treia - pentru o lună ş.a.m.d.

Bobinocandelinosti în creierii fiinţelor, ce există doar după principiul "Itoclanoţ", prezintă în sine acelaş lucru, ca şi arcul din "ceasurile-mecanice" a diferitor sisteme.

Cum durata mişcării "ceasurilor-mecanice" depinde doar de arcul ce-l au în ele, aşa şi lungimea existenţei fiinţelor depinde doar exclusiv de această Bobinocandelinosti, care s-a format în creierii lor în timpul apariţiei lor şi procesului lor ulterior de formare.

Cum în ceasuri arcul are doar o "răsucire" de o lungime determinată, aşa şi fiinţele pot să asocieze şi să retrăiască doar atît, cîte posibilităţi pentru retrăire sunt înmagazinate de natură la cristalizarea în creierii lor acestor anume Bobinocandelinosti.

Ei pot să asocieze, dar, prin urmare, să existe, doar atît şi nici oleacă mai mult sau mai puţin.

Cum "ceasurile-mecanice" pot să meargă pînă atunci, pînă cînd arcul are aşa numita "intensitate-de-răsucire", aşa şi fiinţele, în creierii cărora se cristalizează menţionata Bobinocandelinosti, şi pot să retrăiască şi, prin urmare, să existe, pînă cînd nu se cheltuie ce s-a format în creierii lor, datorită menţionatelor şapte condiţii exterioare, aşa Bobinocandelinosti.

Şi iată, băiatul meu, de atunci, cum în prezenţa iubiţilor tăi nu au început să se primească rezultate de la "Partdolgdiuti" şi lungimea existenţei lor a început să depindă exclusiv de rezultatele cele şapte numai ce enumerate de mine întîmplătoare condiţii exterioare ce s-au produs, atunci, datorită la toate acestea, durata existenţei lor, în special la fiinţele contemporane, a început să se primească de o foarte diferită lungime.

Ei în timpul prezent lungimea existenţei lor o pot avea începînd de la o minută de-a lor pînă la şaptezeci, nouăzeci de ani de-ai lor.

Şi iată, datorită la cele spuse, iubiţii tăi cum nu ar exista, care măsuri nu ar lua, chiar şi dacă, cum ei spun, "s-ar-pune-sub-un-capac-de-sticlă", cum numai se cheltuie conţinutul celor cristalizate în creierii lor "Bobinocandelinosti", - de odată încetează să funcţioneze un "creier" sau altul.

Diferenţa dintre "ceasurile-mecanice" şi iubiţii tăi contemporani este doar în aceea, că în "ceasurile-mecanice" este doar un arc, dar în ei sunt trei asemenea desinestătătoare "Bobinocandelinosti".

Dar aceste desinestătătoare Bobinocandelinosti în toate cele trei "localizări" desinestătătoare ale lor în fiinţele tricentrice poartă următoarele denumiri:

Prima - "Bobinocandelinosti-centrului-mintal"

A doua - "Bobinocandelinosti-centrului-emoţional"

A treia - "Bobinocandelinosti-centrului-motor".

Chiar şi acel fapt care se repetă foarte des în ultima vreme, şi anume, că procesul sfintei „Rascuarno” cu aceşti iubiţii ai tăi a început să se îndeplinească "după-treimi" sau, cum ei singuri ar spune, că ei au început să "moară-parţial", se întîmplă tot din cauza la aceea, că, apărînd şi formîndu-se doar pe baza principiului Itoclanoţ, ei, existînd nearmonios, cheltuie nu în egală măsură conţinutul acestor trei creieri desinestătători separaţi, şi anume "Bobinocandelinosti", şi de aceea cu ei a început des să se întîmple aşa straşnică necaracteristică fiinţelor tricentrice "moarte".

În timpul existenţei mele acolo, printre ei, eu singur foarte des constatam a lor "moarte-după-treimi".

Faptul constă în aceea, că iubiţii tăi, în special cei contemporani, necătînd la aceea, că în prezenţa lor Bobinocandelinosti unui oarecare creier de-al lor se cheltuie definitiv, însă totuşi continuă să existe, şi cîteodată destul de mult.

De exemplu, acolo des se întîmplă, ca la unul din ei, datorită existenţei specifice nenormale, începe să se cheltuie conţinutul unei oarecare Bobinocandelinosti; dacă treaba se va referi la "centrul-motor", cum ei singur numesc, "creier-spinal", atunci aşa fiinţă contemporană de acolo, deşi continuă să "gîndească" şi să "simtă", dar deja pierde posibilitatea ca intenţionat să dirijeze cu părţile "corpului-planetar" al său.

Aici este foarte interesant de remarcat, cînd cineva din iubiţii tăi contemporani în aşa mod pentru totdeauna parţial moare, atunci ai lor contemporani "ţirlicneri" sau, cum ei denumesc, "doctori", o aşa moarte foarte încrezător o primesc ca o boală şi încep cu orice ce a devenit caracteristic lor "înţelepciuni" să o lecuiască, dînd la asemenea boli imaginare denumiri de tot felul, ce au sunet la fel cu o limbă veche, complet necunoscută lor, aşa numita "latină".

Aşa, acolo bolile foarte răspîndite cu aşa denumiri sunt următoarele: "hemiplegia", "paraplegia", "paralysis progressiva", "paralysis essentialis", "tabes dorsalis", "paralysis agitans/parkinson", "sclerosis disseminata" ş.a.m.d.

de verificat!!!

Aşa "moarte-după-treimi" acolo, pe planeta ce ţi-a plăcut ţie Pămînt, foarte des a încput să se întîmple în ultimele două secole de ale lor şi se întîmplă cu acei dintre iubiţii tăi, care, datorită profesiei sale sau uneia aşa numită "pasiunea" de a sa, ce apare şi se capătă de fiinţele, ce aparţin la toate societăţile de acolo mari şi mici, din cauza la aceloraşi condiţii nenormale instalate a existenţei lor fireşti obişnuite, usucă în mare parte sau mică în timpul existenţei fireşti ale sale conţinutul Bobinocandelinosti al unuia sau altuia creier firesc de-al lor.

De exemplu, aşa "moarte-după-treimi" prin Bobinocandelinosti "centrului-motor", sau "creierului-spinal", acolo des se întîmplă printre aşa fiinţe pămîntene, ce se dedică acelei anume ocupaţii, care acum o înfăptuiesc în realitate fiinţele, ce aparţin la societatea contemporană Anglia, datorită născociţii maliţioase a grecilor antici, şi care "ocupaţie-malicioasă" ei acum o numesc "sport".

Caracterul dezastruos a urmărilor de la această "ocupaţie-maliţioasă" de acolo tu vei înţelege bine din aceea, că atunci cînd în existenţa mea acolo, printre iubiţii tăi, eu odată am creat un paragraf special în statistica mea pentru a-mi clarifica referitor la aceea, cît de mult pot să existe fiinţele tricentrice de acolo,

care după profesie devin aşa numiţii "luptători", atunci în rezultat şi s-a adeverit, că în această statistică a mea niciodată nu a fost însemnat, ca cineva din ei să existat mai mult, decît patruzeci şi nouă de ani de-ai lor.

"Moartea-după-treimi" a celora ce timpuriu îşi cheltuie Bobinocandelinosti a "centrului-emoţional" acolo sunt cele mai multe printe aşa fiinţe pămîntene, care se fac după profesia aşa numiţii "reprezentanţii-artei".

Majoritatea din aşa pămînteni, în special cei contemporani, profesionali la început se înbolnăvesc de boli de diferite forme de aşa numita "psihopatie", dar după, datorită la aceeai, că ei în psihopatia lor încep intenţionat să se înveţe, cum eu spun, să "simtă" şi prin urmare de nenumărate ori simt aşa impuls nenormal firest, ei treptat şi cheltuiesc conţinutul Bobinocandelinosti al "centrului-emoţional" şi, cu aceasta disarmonizînd tempul prezenţei personale generale, se aduc pe sine la acel sfîrşit original, care chiar şi printre ei rar se întîlneşte.

Aici, la ţanc, este foarte interesant de remarcat şi aceea, că "moartea-după-treimi" prin "centrul-emoţional" la iubiţii tăi se petrece de asemenea datorită unei originale "psihopatii", care acolo o numesc "altruism".

Dar ce se referă la moartea parţială timpurie prin Bobinocandelinosti "centrului-mental" - cazurile de acest tip de moarte cu iubiţii tăi în ultimul timp sunt tot mai multe şi mai multe.

Această varietate de moarte prin "centrul-mental" firesc acolo a început să se întîmple în mare parte printre acei iubiţi de ai tăi, care tind să se facă sau deja sunt învăţaţi de "formaţiune-nouă", şi printre aceşti, care în perioada existenţei lor se înbolnăvesc cu pasiunea de a citi aşa numitele "cărţi" şi "ziare".

La aşa fiinţe tricentrice de acolo, ce citesc exagerat şi ce asociază doar cu gîndurile, în rezultat conţinutul Bobinocandelinosti a "centrului-mental" al lor se goleşte mai înainte ca conţinutul Bobinocandelinosti din alte centre fireşti ale ei.

Şi iată, băiatul meu, toate aceste nenorociri cu iubiţii tăi, şi anume micşorarea lungimii existenţei lor, dar de asemenea şi multe alte pentru ei rău-făcătoare urmări se întîmplă exclusiv ca urmare la aceea, că ei încă pînă acum nu le-a dat în cap referitor la existenţa legii cosmice, ce se numeşte "echilibrarea-vibraţiilor-din-multe-izvoare"

Dacă cuiva dintre ei i-ar fi venit o aşa ideie şi ei ar fi început şi în raport cu ea să producă măcar înţelepciunilor lor obişnuite, atunci, probabil, cineva din ei, la urma urmei, ar fi înţeles despre un foarte simplu mic, cum ei vorbesc, "secret".

Eu intuiesc, că cineva probabil îşi va da seama despre acest "secret" de aceea, că, în primul rînd, el este foarte simplu şi evident şi, în al doilea rînd, fiincă ei l-au aflat deja demult şi chiar des îl folosesc pentru ale lor aşa numitele "aplicări-practice".

Acest presupus de mine secret simplu ei îl folosesc chiar la acele "ceasuri-mecanice", pe care noi le-am luat pentru comparaţie, ca un exemplu de lămurire referitor la lungimea existenţei lor.

În toate ceasurile macanice de diferite sisteme menţionatul secret simplu este folosit de ei pentru reglarea aşa numitei "forţă-de-intensitate" a menţionatului "arc" pe partea corespunzătoare a mecanismului general a ceasurilor şi îl numesc, se pare, "regulator".

Prin intermediului acestui "regulator" este posibil ca să faci, ca mecanismul ceasului, ce are încordare, de exemplu, pe 24 de ore, să lucreze o lună întreagă şi, invers, datorită acestui "regulator", se poate de făcut aşa, că aceeaşi încărcătură, ajustat la 24 de ore, să se termine în 5 minute.

În prezenţa generală a oricărei fiinţe, ce există doar pe baza Itoclanoţ, asemenea "regulatorului" din ceasurile mecanice, este "ceva" ce se numeşte "Iransamkip"; acest "ceva" înseamnă: "nu-te-dedica-la-aşa-asociaţii-proprii-care-sunt-rezultatul-funcţionării-doar-a-unuia-dintre-creierile-tale".

Totuşi, dacă ei chiar şi-ar fi închipuit despre aşa secret simplu, tot una nu ar fi început să îndeplinească cele necesare pentru aceasta şi aşa chiar şi fiinţelor contemporane în mare parte accesibile eforturile fireşti, ce le dau lor, conform prevederii naturii, posibilitatea aşa numitei "asociaţiei-armonioase", doar în puterea căreia în prezenţa la orice fiinţe tricentrice şi de asemenea, a început să fie, şi în ei se produce energia pentru existenţa lor activă firească. În timpul prezent însă această energie în prezenţa iubiţilor tăi deja poate să se producă în ei doar în timpul stării lor complet inconştiente, adică în timpul, cum ei numesc, "somnului".

În iubiţii tăi însă, în special cei contemporani, care esită doar pasiv sub directiva doar a unei părţi separat-însufleţită a prezenţei sale generale şi cu aceasta anume permanent se manifestă exclusiv cu ale lor, în ei de asemenea

legitim ce apar, factori pentru proprietăţile negative şi, prin urmare, şi manifestări, şi se întîmplă această anume neechilibrată cheltuire a conţinutului diferitor ce sunt în ei Bobinocandelinosti, şi anume, cînd se trăiesc legitim puse de natură posibilităţile acţiunii unui sau a două creieri de-a lor şi, urmarile celor spuse, prematur se termină conţinutul unuia sau a două oarecare Bobinocandelinosti, şi ei încetează să mai acţioneze exact la fel, cum lucrul în "ceasurile-mecanice", în care se termină încordarea sau se slăbeşte forţa a ce este în ele "regulator".

Mai tîrziu eu vreo dată îţi voi lămuri detaliat nu numai despre aceea, de ce anume în fiinţe, ce există doar pe baza principiului "Itoclanoţ", cînd ei există cu directiva numai a unuia sau a două izvoare însufleţite, dar nu armonios, combinat, în concordanţă cu toate trei, în ei prematur să goleşte şi, prin urmare, moarte acel a lor creier, care în perioada existenţei lui a funcţionat excesiv, dar şi despre aceea, că, datorită la aceasta, se cheltuie de asemenea şi alte Bobinocandelinosti, chiar şi fără acţiunea lor.

Ştii, la ţanc, şi despre aceea, că chiar în timpul prezent acolo, pe planeta ta, se întîlnesc şi aşa iubiţi de ai tăi, care lungimea existenţei sale planetare o aduc pînă la cinci secole de-a lor.

Iată atunci tu şi vei înţelege foarte bine, că la acei dintre iubiţii tăi, chiar şi din timpul prezent, care nu ştiu de ce află şi corect transformă în raţiunea lor referitor la unele detalii ale legii asociaţiilor, ce se petrec în creierile separate a fiinţelor, şi referitor la acţiunea reciprocă a acestor asociaţii desinestătătoare, şi care există mai mult sau mai puţin conform celor spuse, atunci, desigur, ca urmare la aceea, aşa Bobinocandelinosti, ce s-au format în creierile fireşti separate, se cheltuia nu aşa, ca la alte fiinţe de acolo, şi pentru prezenţa lor generală se capătă posibilitatea să existe cu mult mai multe decît alte fiinţe tricentrice de acolo.

În perioada existenţei mele acolo, pentru ultima dată, eu singur m-am întîlnit cu unele aşa fiinţe tricentrice contemporane pămînteşti, care deja aveau vîrsta de doua, trei şi chiar aproape de patru secole de ale lor.

Cei mai mulţi la număr eu am întîlnit printre o "frăţie" nu prea mare de fiinţe tricentrice de acolo, ce aveau locul de existenţă permanentă în centrul continentului Asia şi era compusă din adepţi aproape la toate aşa numitele acolo "religii".

Fiinţele acestei frăţii, cum s-a adeverit, parţial singur au aflat referitor la menţionatele legi ale asociaţiilor în creierile fireşti, parţial aşa informaţii pînă la ei au ajuns din vremurile străvechi prin iluminaţii adevăraţi de acolo.

Dar ce se referă la această anume societatea contemporană, fiinţele căreia, în mod principal, au devenit jertfă unei aşa născocire răutăcioase a fiinţelor menţionatei civilizaţii antice, atunci ei în timpul prezent nu numai că o folosesc în procesul lor de existenţă proprie, dar şi cu toate stăruiesc să molipsească cu acest rău fiinţele tuturor altor societăţi; şi, în afară de aceasta, aceşti nefericiţi din cauza acestui sport rău nu numai că încă mai mult scurtează şi fără aceasta lungime mizeră a existenţelor lor proprii, dar ei încă, datorită acestei acţiuni ale lor, după mine, cu societatea lor au să facă aceea, că cu ea se va întîmpla acelaş lucru, ce s-a întîmplat nu demult cu marea societate de acolo, care se numeşte "Rusia".

Eu despre aceasta m-am gîndit în existenţa mea încă acolo înainte de ultima plecare a mea de acolo.

Dar m-am gîndit despre aceasta, cînd pentru prima dată am constatat, că fiinţele "deţinătoare-de-putere" şi a acestei nu mai mică societăţi contemporane acest remediu răutăcios "sport" deja încep să-l folosească pentru scopurile lor hasnamuse proprii la fel, ca fiinţele "deţinătoare-de-putere" a societăţii Rusia pentru ale lor aceleaşi scopuri a făcut cu aşa numita "întrebare-despre-vodka-rusească".

Cum fiinţele "deţinătoare-de-putere" a societăţii Rusia atunci cu orice şiretlicuri stăruiau să introducă îb voinţa slabă a fiinţelor obişnuite necesitatea de folosire intensivă a spusei "vodci-ruseşti", de asemenea fiinţele "deţinătoare-de-putere" a acestei societăţi Anglia deja atunci începeau vicleneşte tot să-i ocupe pe fiinţele obişnuite ale societăţii cake cu acest anume "sport" şi să-l încurajeze cu orice mijloace.

Mie-mi pare, că deja încep să se îndreptăţească temerile apărute în mine atunci.

Despre aceasta eu fac concluzia pe baza acelei efirograme, pe care nu demult am primit-o de pe planeta Marte şi în care, printre altele, se comunica, că în această societate Anglia sunt mai mult de două milioane şi jumătate de aşa numitele "fiinţe-şomere", şi fiinţele "deţinătoare-de-putere" referitor la aceasta nu întreprind nici o măsură, dar încă mai mult se stăruie să răspîndească printre ei acest demunit "sport".

Cum mai înainte în această mare societate "Rusia" întotdeauna conţinutul tuturor a lor aşa numitelor "ziare" şi "reviste" erau consacrate întrebării acestei "vodci-ruseşti", aşa şi acum în această societate mai mult de jumătate din textele tuturor a lor de asemenea "semănători-de-rele" se consacrau acestui denumit "sport".

Cap. 30. Arta

În acest loc al povestirilor sale Belzebut a tăcut şi de odată, întorcîndu-se spre sluga lui bătrînă Ahun, care şedea tot aici şi tot îl asculta cu o aşa atenţie, ca şi nepotului lui Hasin, a spus:

– Tu ce, bătrîne, mă asculţi cu acelaş interes, ca şi Hasin al nostru? Doar tu singur personal peste tot ai fost cu mine şi pe această planetă Pămînt şi toate acestea, despre ce eu acum îi povestesc lui Hasin, ai văzut singur şi ai perceput.

Acum, în loc, ca în timpul povestirilor mele doar să şezi şi să-ţi „îngroşi-saliva-ta", povesteşte şi tu ceva iubitului nostru. Nu putem face nimic! Noi trebuie să-i povestim cît se poate mai mult despre aceste fiinţe tricentrice stranii, din dată ce ele au trezit în el aşa mare interes.

Probabil şi pe tine aceşti ciudaţi din vreo oarecare parte te-au cointeresat, iată şi din acea parte şi povesteştei lui.

Cînd Belzebut a terminat să vorbească, Ahun, gîndindu-se puţin, a răspuns:

– Unde mie după ale voastre povestiri psihologice-fine despre aceşti „nelămuriţi" să mă bag cu ale mele!

Şi mai departe, deja cu o seriozitate neobişnuită şi ţinîndu-se de cuvîntul şi chiar de expresii întregi ale lui Belzebut, a continuat:

– Da, desigur... ce să mai vorbim! Aceste fiinţe stranii tricentrice şi esenţa mea nu o dată o scoteau din echilibru şi aproape serveau ca un impuls pentru generarea impulsului firesc de uimire ba în una, ba în altă parte însufleţită cu ale lor „ierişi-virtuoase".

Şi adresîndu-se deja lui Hasin, el a spus:

– Bine, dragul nostru Hasin.

Eu nu-ţi voi povesti, ca Majestatea Sa, detailat despre o oarecare stranietate a psihicii acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut din Universul nostru Măreţ. Nu… Eu doar în voi aminti Majestăţii Sale despre un fapt, cauzele căruia au apărut exact atunci la a cincea a noastră aflare pe suprafaţa acestei planete, dar cînd noi am nimerit acolo pentru a şasea şi ultima oară, deja acest fapt deja a fost format şi servea ca una din principalele cauze la aceea, că în fiecare din aceşti iubiţi ai tăi, din prima zi a apariţiei lor şi pînă la formarea lor în fiinţe responsabile, el, acest fapt, pas cu pas a început să destrăbăleze capacitatea lor de „gîndire-firească" normală şi s-o transforme aproape în „Calitusaru".

După aceasta, adresîndu-se lui Belzebut el cu o privire timidă şi deja cu un ton neîncrezut a continuat să vorbească.

– Nu mă huliţi, Majestatea voastră, pentru aceea, că eu îndrăznesc să vă spun părerea mea ce numai ce a apărut în mine, ce s-a primit ca rezultatul chibzuirilor mele, probabil, deja prea „susţinute", date pentru concluzionarea firească.

Povestind dragului nostru Hasin despre toate cauzele, ce au servit la aceea, că psihica la fiinţele contemporane tricentrice ce i-au plăcut ale planetei Pămînt s-a transformat deja, cum dvs v-aţi permis să vă exprimaţi odată, doar în „moară-pentru-măcinarea-aiurelilor", dvs chiar nici în de aproape nu aţi menţionat despre acel factor, care în ultimile veacuri, probabil, mai tare ca altele a servit ca bază la aceasta.

Eu vreau să spun despre aceea, deja ce a devenit pentru fiinţele contemporane de acolo un factor răutăcios determinat, la apariţia cauzelelor căruia dvs, cînd trăiam noi atunci în Babilon, cum eu foarte bine ţin minte, singur aţi luat parte şi care factor el singuri îl numesc „Artă".

După gîndirea mea, dacă veţi permite cu înţelepciunea dvs în detalii să vă atingeţi despre această întrebare, atunci, probabil, gragul nostru Hasin va avea cel mai, aşa de spus, „exclusiv" material pentru elucidarea mai bună în el a tuturor stranietăţilor nenormale ale psihicii fiinţelor tricentrice, care în ultimul timp apar pe planeta Pămînt ce l-a cointeresat.

Spunînd aceasta şi ştergînd cu capătul cozii sale picăturile de sudoare apărute pe fruntea sa, Ahun a tăcut şi a luat o poză de aşteptare obişnuită.

Belzebut cu blîndeţe în privire s-a uitat la el şi a spus:

– Mulţumesc bătrîne, că mi-ai amintit despre aceasta. Eu într-adevăr, chiar şi în trecere nu am amintit despre un aşa într-adevăr răutăcios, de asemenea de ei creat, factor pentru atrofierea deja definitivă chiar şi a acelor date pentru gîndirea lor firească, care întâmplător au rămas întregi.

Însă, bătrîne, dacă eu într-adevăr pînă acum niciodată şi nu am vorbit despre aceasta, atunci aceasta nu înseamnă, că eu în general nu vroiam să-l remarc; doar în perioada călătoriei noastre noi avem înainte nu puţin timp încă. În următoarele povestiri ale mele iubitului nostru Hasin eu, probabil, la timpul cuvenit mi-aş fi adus aminte şi despre aceea, despre ce tu mi-ai amintit.

În orice caz, despre această „artă" contemporană pământească să vorbim anume acum, probabil, va fi foarte la ţanc, fiindcă cum tu ai spus, eu în timpul aflării noastre personale a cincea acolo am fost într-adevăr martorul evenimentelor, ce au generat cauzele şi a acestui rău contemporan de acolo şi au apărut datorită acelorlaşi, ce s-au adunat în oraşul Babilon aproape de pe toată suprafaţa acestei planete de rău augur, de fiinţele învăţate de acolo.

Spunînd aceasta, Belzebut s-a adresat deja către Hasin şi a început să vorbească următoarele:

– Aceast anume deja determinat concept, ce acum există acolo sub denumirea de „artă", în timpul prezent pentru aceşti iubiţi nefericiţi ai tăi este unul din acele date ce acţionează automat, totalitatea cărora treptat, deşi aproape invilibil, dar foarte drept, deja singură de la sine în transformă pe ei, anume fiinţele, ce au în prezenţa lor orice posibilităţi să fie părticica părţii Dumnezeieşti, doar în aşa numita „carne-vie".

Pentru iluminarea multilaterală a întrebării despre numita „artă" pământească contemporană şi înţelegerea clară de tine despre aceea, cum acestea toate s-au întîmplat, îţi trebuie mai întîi să ştii referitor la doi factori, ce au avut loc în acelaş oraş Babilon la a noastră aterizarea personală a cincea pe suprafaţa planetei tale.

Primul factor constă în aceea, de ce anume şi în ce mod eu atunci m-am făcut martor a evenimentelor, ce au dat bază cauzelor pentru existenţa de acum printre fiinţele tricentrice contemporane ale planetei Pământ a acestui deja determinat răutăcios concept sub denumirea de „artă", dar al doilea – în aceea, care anume evenimente anterioare au servit la rîndul lor atunci ca început pentru apariţia acestor cauze.

Referitor la primul factor trebuie de spus, că cînd locuiam noi atunci în oraşul Babilon, după evenimentele povestite de mine, ce s-au întîmplat printre tot acei ce s-au adunat acolo aproape de pe toată planeta fiinţele tricentrice învăţate, anume după aceea, cînd ei s-au dezbinat în mai multe grupe desinestătătoare şi deja se îndeletniceau cu întrebarea despre aşa numită „politică", în acel timp anume, fiindcă în mine a apărut o intenţie ca după Babilon să continui observările mele printre fiinţele pe atunci deja solide a societăţii de acolo, de se numea „Elada", şi eu de aceea, ne mai întîrziind, am hotărît să purced la învăţarea „limbii-vorbite" a lor. Iată şi de aceea de atunci eu am început să prefer să fiu în oraşul Babilon în asemenea locuri şi să mă întîlnesc cu aşa fiinţe de acolo, care ar fi pututu să-mi fie de folos pentru învăţarea practică a acestei „limbi-vorbite".

Odată, cînd eu mergea pe una din străzile oraşului Babilon, care se găsea nu departe de casa noastră, eu pe o clădire mare, pe lîngă care deja nu odată treceam, am văzut nu mai ce atîrnată aşa numita „legeprivit" sau, cum acolo pe Pămînt acum se numeşte, „afişă", ce indica, că în această clădire se stabileşte un club recent deschis a învăţaţilor străini, „Aderenţii-Legomonismului"; pe uşi atîrna un anunţ despre aceea, că înscrierea în membrii clubului continuă şi toate prezentările şi dezbaterile ştiinţifice se admit doar în limba locală şi în limbea elenească.

Aceasta pe mine foarte tare m-a cointeresat, şi eu de odată m-am gîndit, nu se poate oare ca acest club nou deschis să-l folosesc pentru practica mea în limba vorbită elenească.

Şi de aceea eu tot atunci am început să întreb pe unele fiinţe, ce intrau în acea clădire şi ieşeau din ea, despre detaliile referitor la acest club, şi cînd eu, datorită lămuririi unui învăţat, întîmplător ce era cunoscut deja cu mine, mai mult sau mai puţin mi-a lămurit, în ce constă treaba, eu şi m-am hotărît să mă fac membru a acestui club.

Gîndindu-mă puţin, eu am intrat în clădirea acestui club şi, dîndu-mă drept ca un om de ştiinţă străin, am rugat ca să mă înscrie, ca un aderent al Legomonismului, de asemenea membru al clubului, ce şi mi-a reuşit foarte uşor să fac, datorită acelei întîmplătoare cunoştinţe vechi, care, asemeni altora, mă socotea de un asemenea, ca şi el, om de ştiinţă străin.

Şi iată, băiatul meu, cînd eu în aşa mod m-am făcut aşa numitul „membru-cu-drepturi-depline" a acestui club, eu de atunci am început atent să-l frecventez şi, în mod principal, să discut acolo cu acei membri învăţaţi, care ştiau limba vorbită elenească ce-mi trebuia mie.

Dar ce se referă la al doilea factor, atunci el a decurs din următoarele evenimente babiloniene.

Urmează să remarc, că printre fiinţele învăţate de pe planeta Pămînt ce se găseau atunci în Babilon, parţial forţat adunaţi acolo aproape de pe toată planeta de menţionatul de mine rege persan, şi parţial ce s-au adunat binevol acolo din cauza menţionatei întrebări despre „suflet", erau cîţiva de aşa fel, care nu prezentau în sine, asemenea majorităţii, învăţaţilor de „formaţiune-nouă", dar cu sinceritate, ce decurgea deja din toate părţile lor însufleţite, tindeau spre mari cunoaşteri în scopul doar a perfecţionării de sine.

Aceşti cîţiva învăţaţi ai Pămîntului încă pînă la venirea lor în Babilon, datorită tendinţelor adevărate şi sincere şi datorită modului corespunzptor de existenţă şi faptele fireşti, deja meritau să se facă aşa numiţii „iluminaţi-de-prim-rang" din mijlocul fiinţelor pămînteşti a cărora şi se merită să devină iluminaţii aşa numiţii cu „toate-drepturile-depline-după-regurile-înnoite-de-Preapreasfîntul-Aşiata-Şiemaş".

Şi iată, băiatul meu, cîn eu am început să merg în menţionatul club, mie, cît din convorbirile cu ei, atît şi după alte date, mi-a fost complet clar, că acei cîţiva ce sincer tindeau să se perfecţioneze cu raţiunea fiinţe pămîntene din la bun început se ţineau în oraşul Babilon de o parte, şi nu se amesticau în nici un fel de treburi, care acolo foarte de curînd a început să întreprindă masa comună a acestor învăţaţi babilonieni de acolo.

Aceşti menţionaţi cîţiva învăţaţi se ţineau acolo de o parte nu doar la început, cînd toţi alţii învăţaţi, ce se găseau atunci în oraşul Babilon, pentru prima dată au deschis în centrul oraşului locul principal a lor de adunături şi, în scopul de a se susţine mai bine reciproc, cît material, aşa şi moral, au înfiinţat acolo clubul principal al tuturor învăţaţilor Pămîntului, dar şi mai tîrziu, cînd toată masa ceea de învăţaţi s-a dezbinat în trei „secţii" şi fiecare aşa secţie ş început să aibă în diferite părţi ale oraşului Babilon cluburile lor desinestătătoare, ei în nici una din menţionatele „secţii" nici o participare n-au luat.

Ei existau pe la marginile oraşului Babilon şi aroape cu nici un învîţat din masa totată nu se întîlneau şi doar cu cîteva zile de întrarea mea în numărul membrilor acestui club pentru prima dată s-au unit, formînd clubul „Aderenţii-Legomonismului".

Aceşti învăţaţi, despre care eu vorbesc, toţi fără excepţie au nimerit în oraşul Babilon forţat şi au fost, în mod principal, din numărul acelor învăţaţi, pe care regele persan i-a luat din Egipt.

Cum eu mai tîrziu am aflat, aşa unire a lor s-a început datorită la doi învăţaţi, care şi erau din numărul menţionaţilor „iluminaţi-de-prim-rang”.

Pe una dintre aceşte două fiinţe învăţate iluminate a Pămîntului, care provenea din mediul aşa numiţilor „mauri”, îl chema Canili-eli-Norcheli, dar pe altă fiinţă iluminată învăţată o numeau Pitagora; provenea însă el din mediul aşa numiţilor „elini”, acei anume „elini”, care mai tîrziu au început să-i numească „greci”.

Aceşti doi oameni de ştiinţă, cum ulterior s-a dovedit, s-au întîlnit în oraşul Babilon întîmplător şi în timpul aşa numitului „Uisapagaiamulte-schimburi-de-opinii”, adică în timpul la aşa convorbiri, tema cărora întotdeauna se referă la întrebarea despre aceea, care forme de existenţă firească a fiinţelor timpului prezent pot să servească pentru binele fiinţelor din viitor, ei clar au constatat, că în procesul de schimb a generaţiilor oamenilor pe Pămînt se petrece unul foarte nedorit şi trist fenomen, şi anume, că în timpul proceselor de distrugere reciprocă, adică în timpul aşa numitelor „războaie” şi „răscoale-populare”, întotdeauna nuştiu de ce se distrug multe fiinţe iluminate de toate rangurile şi împreună cu ei pentru totdeauna se distruge de asemenea foarte multe Legomonisme, prin care doar pînă acum şi treceau şi trec din generaţie în generaţie diferite informaţii despre evenimentele, ce într-adevăr au avut loc în trecut pe Pămînt.

Cînd menţionaţii doi oameni sinceri învăţaţi şi cinstiţi de pe Pămînt au constatat aşa ceva, cum ei atunci au denumit, „fenomen-trist”, ei mult au chibzuit despre aceasta, şi în rezultatul la toate raţionamentele au hotărît să folosească o aşa întîmplare exclusivă, şi anume, prezenţa într-un oraş a atîţea învăţaţi, ca împreună să discute şi să găsească metode pentru înlăturarea măcar şi acestui fapt regretabil, ce se petrece pe Pămînt datorită condiţiilor nenormale de viaţă a oamenilor.

Iată pentru acest scop ei şi au fondat acel anume club şi l-au denumit clubul „Aderenţilor-Legomonismului”.

La chemarea lor au răspuns atunci repede aşa de mulţi ce gîndeau la fel, că peste două zile după întrarea mea ca membru a acestui club, primirea membrilor deja o fost încetată.

În ziua încetării primirii membrilor noi numărul membrilor ce au intrat era de o sută treizeci şi nouă de învăţaţi, şi cu un aşa număr de membri acest club a existat pînă atunci, pînă ce regele persan nu a început să lichideze caprizul lui de nu demult, în legătură cu aceşti învăţaţi pămînteni.

Cum eu am clarificat deja după intrarea mea în membrii acestui club, chiar în prima zi a deschiderii lui de toţi membrii învăţaţi a fost făcută o aşa numită „adunare-generală” şi la ea unanim a fost stabilit ca zilnic să se facă adunări generale, la care să se facă prezentări şi să aibă loc dezbateri referitor doar la următoarele două întrebări, şi anume, despre aceea, ce măsuri trebuie de luat de membrii clubului, cînd ei se vor întoarce acasă, pentru aceea, ca să fie posibil să adune toate Legomonismele existente în patrie şi să le prezinte la membrii acestui fondat de ei club, şi în al doilea rînd, despre aceea, ce este necesar de făcut ca Legomonismele să fie transmise în generaţiile îndepărtate nu doar prin iluminaţi, dar cumva şi prin alte metode.

Pînă la intrarea mea în numărul membrilor clubului, aceste adunări generale a lor au avut loc de multe ori diferite prezentări şi dispute referitor la menţionatele două întrebări.

În ziua intrării memle mult se vorbea despre aceea, în ce mod să atragă la participarea la sarcina de bază a clubului şi fiinţele iluminate din mediile urmaşilor acelor aşa numite „direcţii”, care atunci se numeau „onangichi”, „şamanişti”, „buduşti”, etc.

Şi iată, în ziua a treia după intrarea mea în membrii acestui club, în el şi a fost pentru prima dată pronunţată acel anume cuvînt, care întîmplător a ajuns pînă la fiinţele contemporane de acolo şi s-a făcut unul din serioşii factori de atrofiere definitivă a tuturor datelor rămase întregi pentru mai mult sau mai puţin de gîndire logică firească, şi anume – cuvîntul „artă”, care atunci a fost pronunţată în alt sens şi determinarea căruia a fost dată pentru complet alt concept şi comple în alt înţeles.

Această expresie a fost pronunţată în următoarele împrejurări:

În acea zi, cînd pentru prima dată a fost întrebuinţat cuvîntul „artă” şi stabilită conceptul adevărat şi valoarea exactă a lui, în numărul de alţi prezentatori a prezentat un foarte cunoscut învăţat haldean de pe acele timpuri, pe care îl chema Acşarpanţiar şi care de asemenea era membru atunci a clubului de Logomonişti.

Fiindcă prezentarea acestui deja foarte în vîrstă învăţat haldean, a măreţului Acşarpanţiar, a servit atunci începutul pentru toate evenimentele ulterioare, legate de această anume artă a lor contemporană, atunci eu mă voi stărui să-mi amintesc discursul lui şi să-l povestesc ţie după posibilitate cuvînt cu cuvînt.

El a început aşa:

Trecutul şi în special ultimile două veacuri ne-au arătat, că în timpul acelor psihoze inevitabile a maselor populare, în rezultatul cărora întotdeauna apar războaie între state şi diferite răscoale populare în interiorul statelor, victimele inocente ale sălbăticirii maselor întotdeauna sunt printre alţii într-adevăr foarte mulţi aşa oameni, care datorită pietăţii şi sacrifiiciilor conştiente în trecut, merită să fie iluminaţi şi prin intermediul cărora şi trec pentru oamenii conştienţi diferite Legomonisme cu informaţii despre oricare evenimente adevărate, ce au avut loc în trecut.

Se fac însă întotdeauna aşa anume oameni pietoşi victime inocente ale sălbăticirii populare, după mine, doar de aceea, că ei, fiind deja interior liberi, nu se scurg total, ca toţi alţii, cu interesele obişnuite ale celor din jur, şi din cauza aceasta ei nu pot lua parte nici la îndeletnicirile, nici la uimirile, nici la umilinţele, nici la alte asemănătoare manifestări sincere ale celor din jur. Şi deşi, datorită acesteia, că ei în timpul de pace există normal şi în raport cu cei din jur au întotdeauna manifestări binevoitoare cît interioare, atît şi exterioare, ei în timp de pace în viaţa de zi cu zi din partea celor din jur capătă stimă şi respect, dar atunci, cînd masele fiinţelor obişnuite cade în menţionata psihoză şi după obişnuinţă se desparte în două lagăre opuse, aceşti oameni cu raţiune sălbatică în lupta lor încep dureros să se comporte cu suspiciune anume către acei, care în timpul normal întotdeauna au fost liniştiţi şi serioşi.

Şi mai departe, dacă întîmplător atenţia celor apucaţi de acestă psihoză se reţine puţin mai mult pe aceşti oameni de excepţie, atunci ei deja complet nu se mai îndoiesc în aceea, că aceşti cei mai serioşi şi exterior întotdeauna liniştiţi oameni fără îndoială erau şi în timpul normal nu mai mult nici mai puţin, ca „spioni” ai inamicilor şi oponenţilor lor de acum.

Aceşti oameni însălbăticiţi cu ale lor raţiuni înbolnăvite hotărăsc categoric, că seriozitatea de odinioară şi liniştea acestor oameni nu era nimic altceva, decît simpla aşa numită „secreţi” şi „cu-două-feţe”.

Şi în rezultat la aşa hotărîri psihopate aceşti oameni însălbăticiţi al uneia din părţile ostile, fără orice remuşcare de conştiinţă, îi omoară pe aceşti oameni serioşi şi liniştiţi.

După mine, aceea ce a fost spus de mine numai ce deseori şi serveşte cauză la aceea, că foarte multe Legomonisme despre evenimentele într-adevăr ce au existat pe Pămînt în timpul trecerii lor din generaţie în generaţie complet dispar de pe faţa Pămîntului.

Şi iată, multstimaţii mei colegi, dacă doriţi să aflaţi părerea mea personală, atunci eu cu toată fiinţa mea sincer vă spun voua, că, necătînd la toate acestea, referitor la transmiterea cunoştinţelor adevărate către generaţiile îndepărtate prin intermediul Legomonismului prin iluminaţii corespunzători, referitor la această metodă – nimic hotărît noi nu trebuie să întreprindem.

Această metodă să se continue cum există, cum aceasta a fost stabilit pe Pămînt de veacuri şi cum nu demult o aşa formă de transmitere a informaţiilor de aşa iluminaţi prin a lor „capacitate-de-a-exista" a fost reînnoită de prorocul măreţ Aşiata Şiemaş.

Noi, oamenii contemporani, în timpul prezent, dacă dorim să facem ceva anume bun pentru oamenii din timpul viitor, trebuie doar la această metodă ce există de transmitere să mai adăgăm încă un oarecare altă posibilitate, care ar decurge cît din practica vieţii noastre pe Pămînt, atît şi din cele multiseculare, conform informaţiilor ce au ajuns pînă la noi, experienţele generaţiilor trecute.

Eu personal vă propun să faceţi acestă transmitere în generaţiile ulterioare încă prin aşa numitele omeneştile „Afalicalina", adică prin diferite lucruri făcute de mîna omului, care au intrat în obişnuinţa oamenilor zi cu zi, de asemenea şi prin omenească „Soliginoha", adică prin diferite proceduri şi ceremonii, care deja de veacuri sunt instalate în viaţa oamenilor familiară şi comunitară şi automat trec din generaţie în generaţie.

„Afalicalina" omeneşti, în special cele făcute din materiale multiseculare, sau singure, ce vor rămîne întregi datorită oricăror întîmplări, vor trece la oamenii din generaţiile îndepărtate, sau copiile lor vor trece din generaţie în generaţie datorită proprietăţii ce s-a înrădăcinat în fiinţa oamenilor de a expune ca proprie orice din numărul confecţiilor epocilor anterioare ce au ajuns la ei, făcînd doar numai o schimbare neînsemnată în detaliile lor.

Dar ce se referă la omeneştile „Soliginoha", ca, spre exemplu, diferite „misterii", „ceremonii-religioase", „obiceiuri-de-familie-şi-comunitare", „dansurilor-religioase-şi-populare", etc., deşi ele cu trecerea timpului se schimbă des în forma lor exterioară, dar impulsurile generate de ele în oamenii şi manifestările decurse din ele a oamenilor rămîn întotdeauna neschimbate. Şi iată, punînd în factorii interiori, ce generează aşa impulsuri şi manifestările obişnuite la oameni, diferite informaţii folositoare şi cunoştinţelor adevărate ce le-am atins, foarte bine se poate de calculat, că ele vor ajunge pînă la cei mai îndepărtaţi urmaşi ai noştri şi că cineva din ei le va

descifra, şi atunci toţi alţii vor avea posibilitatea să le folosească pentru binele lor.

Acum întrebarea este doar în aceea, cu ce anume metodă să îndeplinim o aşa sarcină prin menţionatele de mine omeneşti „Afalicalina" şi „Soliginoha"?

Eu aş presupune să facem aceasta prin legea universală, ce se numeşte „legea-şeptimii".

„Legea-şeptimii" pe Pămînt există şi va exista întotdeauna şi în toate.

Spre exemplu, conform acestei legi în fascicolul alb sunt şapte culori desinestătătoare; în fiece sunet separat sunt şapte tonuri desinestătătoare, în orice stare a omului sunt şapte senzaţii desinestătătoare; mai departe, orice formă determinată se poate compute doar din şapte mărimi diferite; fiecare greutate poate să stea deasupra Pămîntului doar datorită la şapte „înpingeri-reciproce", etc.

Şi iată, cunoştinţele ce există în timpul prezent, cît de noi personal aflate, atît şi cele ce au ajuns la noi din timpurile străvechi, anume acele, care noi, prin acordul comun, le considerăm folositoare pentru urmaşii noştri îndepărtaţi, şi urmează cu o oarecare posibilitate să le remarcăm în omeneştile „Afalicalina" şi „Soliginoha" aşa, pentru ca ele să poată să fie percepute de o raţiune curată a oamenilor din viitor prin intermediul menţionatei legi universale.

Repet, legea şeptimii pe Pămînt va exista, pînă ce există lumea, şi pe ea o vor vedea şi înţelege oamenii din toate timpurile, pînă cînd pe Pămînt va exista gîndirea omenească, şi de aceea se poate îndrăzneţ de afirmat, că în menţionatul mod remarcate în diferite opere cunoştinţele vor exista pe Pămînt deasemenea pe vecie.

Dar ce se referă la tehnica însăşi, adică la recepţionarea transmiterii cunoştinţelor prin această lege, atunci, după mine, această este posibil de înfăptuit în modul următor:

În toate operele, pe care noi intenţionat le fom confecţiona pe baza acestei legi, cu scopul de a le transmite în generaţiile ulterioare, noi intenţionat vom lăsa unele de asemenea neclarităţi legitime şi în aceste neclarităţi legitime vom pune în modul permis conţinutul unei sau altei cunoaşteri adevărate, care deja s-a făcut proprietate a oamenilor din timpul prezent.

În orice caz pentru dezlegarea însăşi sau, aşa de spus, pentru „cheie" la aşa neclarităţi a acestei legi măreţe, în operele noastre noi încă vom face ceva de

genul Legomonismului şi transmiterea lui din generaţie în generaţie vom stabili-o prin iluminaţii de un rang special, pe care-i vom numi „consacraţi-artei”.

Dar îi vom numi aşa de aceea, că tot procesul aceste transmiteri de cunoaşteri generaţiilor îndepărtate prin legea şeptimii va fi nu natural, dar artificial.

Deci, a multe obţinute şi imparţialii mei colegi!

Acum trebuie să vă fie clar, că dacă dintr-un motiv sau altul informaţiile utile pentru urmaşii noştri despre cunoştinţele obţinute deja de oamenii şi despre evenimentele petrecute pe Pământ nu vor ajunge la ei prin iluminaţii adevăraţi, atunci datorită acestor metode propuse de mine pentru transmitere, oamenii generaţiilor viitoare întotdeauna vor putea reflecta şi clarifica lor, dacă nu referitor la tot ce există acum, atunci, cel puţin, despre unele din acele deja cunoscute pe Pământ a fragmentelor de cunoştinţe generale, care întîmplător vor ajunge la ei prin acele anume opere confecţionate de oamenii contemporani şi prin acele diferite ceremonii ce există acum, în care noi acum prin intermediul acestei Legi Măreţe a Şeptimii vom pune cele dorite prin intermediul remarcilor noastre artificiale”

Cu aşa cuvinte marele Acşarpanţiar şi-a terminat atunci prezentarea sa.

După discursul său printre toţi membrii clubului „Aderenţii-Legomonismului” s-a început o agitare puternică şi dezbateri gălăgioase, ce au dus în rezultat la aceea, că ei chiar atunci unanim au hotărît să procedeze aşa, cum a propus marele Acşarpanţiar.

După aceasta au făcut o mică pauză pentru masă, apoi din nou s-au adunat şi partea a doua a adunării generale din ziua aceea a continuat toată noaptea.

Iată atunci şi fost luată o hotărîre unanimă – ca din ziua următoare de început să facă aşa numitele „miniimagini”, sau, cum aceasta fiinţele tricentrice contemporane de acolo numesc, „modele” de diferite opere, şi să încerce în practică să găsească metoda cea mai posibilă şi corespunzătoare pentru remarci după principiile, arătate de marele Acşarpanţiar, şi aşa ale lor „miniimagini” sau „modele” să le aducă în club pentru demonstrarea şi lămurirea altor membri ai lui.

Deja după două zile mulţi din ei au început la serate să aducă şi să demonstreze cu lămuririle de rigoare „mini-imaginile” făcute de ei, de asemenea au început a demonstra orice aşa acţiuni, care, cît şi pînă la acest

timp fiinţele acestei planete aveau obişnuinţa cîteodată să le manifeste în procesul de existenţă firească, atît şi acum manifestă.

În numărul modelelor aduse şi demonstraţiilor diferitor manifestări fireşti erau şi combinările de diferite culori, şi forme de diferite construcţii şi clădiri, şi jocul la diferite instrumente muzicale, şi cîntarea a tuturor posibilelor melodii, şi executarea precisă a diferitor străine retrăiri, etc.

În curînd, în scopul la o comoditate mai mare, membrii clubului s-au împărţit în cîteva grupe şi fiecare a şaptea partea a acelui interval determinat de timp, care la ei se numea „săptămînă", adică aşa numita de ei „zi", ei le-au consacrat demonstraţiei şi lămuririi confecţionărilor lor de p parecare ramură specială a cunoaşterii.

Aici este interesant de remarcat. că o aşa determinare a scurgerii timpului, şi anume „săptămîna", pe planeta ta întotdeauna se împărţea în şapte zile şi o aşa împărţire au inventat încă fiinţele de pe continentul Atlantida, exprimînd în această împărţire aceeaşi, cunoscută lor foarte bine, legea şeptimii.

Zilele săptămînii pe continentul Atlantida atunci le numeau:

1. Adaşsicra,
2. Evosicra,
3. Ghevorksicra,
4. Midosicra,
5. Maicosicra,
6. Lucosicra,
7. Soneasicra.

Denumirile acestea de multe ori acolo s-au schimbat şi în timpul prezent fiinţele de acolo zilele săptămînii deja le numesc aşa:

1. Luni,
2. Marţi,
3. Miercuri,
4. Joi,
5. Vineri,
6. Sîmbătă,

7. Duminică.

Şi iată, cum deja eu am spus, ei atunci fiecare zi a săptămînii au consacrat-o operelor unei oarecare specialităţi sau a mînilor lor, sau a altor forme de manifestări intenţionate fireşti conştiente.

Anume:

Luni – ei au consacrato primei grupe şi această zi ei au numit-o „ziua-ceremoniilor-religioase-şi-civile”.

Marţi – ei au dedicat-o grupei a doua şi au numit această zi „ziua-arhitecturii”.

Miercuri – „ziua-picturii”.

Joi – „ziua-dansurilor-religioase-şi-populare”.

Vineri – „ziua-sculpturii”.

Sîmbătă – „ziua-misteriilor” sau cum altfel o numeau „ziua-teatrului”.

Duminică – „ziua-muzicii-şi-cîntului”.

Luni, anume în „ziua-ceremoniilor-religioase-şi-civile”, învăţaţii primei grupe demonstrau diferite ceremonii, în care „fragmentele-de-cunoştinţe” predestinate de ei pentru transmitere erau remarcate prin neclarităţile legii şeptimii, în mod pricipal în inexactităţile mişcărilor legitime a participanţilor la ceremoniile date.

Aşa, de exemplu, conducătorul ceremoniei date – preotul sau mai modern, popa, trebuia, să presupunem, să întindă mînile la cer. Aşa poză a lui conform legii şeptimii numaidecît necesită, ca picioarele lui să steie într-un mod cunoscut; aceşti însă învăţaţi babilonieni intenţionat picioarele menţionatului conducător al ceremoniei puneau nu aşa, cum asta trebuie să fie conform acestei legi, dar diferit.

Şi în general, în toate aşa anume – mişcări „diferite” a participanţilor ceremoniei religioase, învăţaţii acestei grupe şi însemnau cu un aşa numit „abecedar” condiţionat acele concepte, care erau considerate de ei spre transmiterea prin aceste ceremonii către fiinţelor-oamenii în generaţiile îndepărtate.

Marţea, şi anume în „ziua-arhitecturii”, fiinţele învăţate, ce aparţineau la grupul doi, aduceau diferite modele pentru aşa presupuse construcţii şi clădiri, care ai fi putut să existe foarte mult.

Dar clădirea acestor construcţii ei o făceau nu clar conform stabilităţii, ce decurge din legea şeptimii, sau cum fiinţele de acolo mecanic deja s-au deprins să facă, dar „diferit”.

De exemplu, cupola unei oarecare construcţii după toate datele trebuia să stea pe patru coloane de grosime cunoscută şi de durabilitate determinată.

Ei însă această anume cupolă o puneau doar pe trei coloane. Împingerea reciprocă sau, cum altfel vorbesc, „rezistenţa-reciprocă”, ce decurgea din legea şeptimii pentru suportarea greutăţii de asupra planetei, ei luau în calcul nu numai coloanele, dar pe contul altor combinaţii neobişnuite, ce decurgeau de asemenea din legea şeptimii, care masei de fiinţe tricentrice obişnuite de atunci le era tot de asemenea cunoscut, adică ei măsura necesară de respingere reciprocă a coloanelor o luau în mod principal din contul forţei de greutate a cupolei însăşi.

Sau alt exemplu: o oarecare piatră după toate datelor, instalată acolo, cît mecanic de la practica multiseculară atît şi datorită calculului conştient din partea unor fiinţe raţionale de acolo, trebuia numaidecît să aibă tăria sa determinată, ce corespundea forţei cunoscute de rezistenţă reciprocă, dar ei această piatră de temelie numaidecît o făceau şi o puneau aşa, ca aceasta complet nu corespundea menţionatelor date, şi tăria şi forţa necesară de rezistenţă reciprocă pentru menţinerea greutăţii de mai sus o luau, pe baza legii şeptimii, din contul clădirii pietrelor de mai jos, care la rîndul lor erau clădite tot nu aşa, cum asta era stabilit de obicei, dar bazîndu-şi calculele lor din nou pe clădirea pietrelor ce se găseau încă mai jos ş.a.m.d.

Şi iată, în aşa combinaţii neobişnuite de clădit, ce decurgeau din legea şeptimii, ei şi însemnau, de asemenea cu un „abecedar” condiţionat conţinutul unor sau altor informaţii utile.

Această grupă de învăţaţi membrii ai clubului „Aderenţii-Legomonismului” însemna cele dorite de ei în acele „mini-imagini” sau „modele” presupuse pentru viitoarele construcţii, folosindu-se încă de legea, ce se numea „Deivibriţcar”, adică de legea acţionării undelor, ce apar în atmosfera încăperilor închise.

Această lege, care deloc nu a ajuns la fiinţele tricentrice contemporane ale planetei tale, atunci era deja foarte bine cunoscut fiinţelor de acolo, şi anume – lor le era deja foarte bine cunoscut, că mărimea şi forma încăperilor, de asemenea şi volumul de aer care se conţinea influenţează în mod cunoscut asupra fiinţei.

Însemnau ei diferite concepte, folosindu-se de această lege, în modul următor:

Presupunem, că după caracterul şi sarcinilor unei oarecare construcţii, conform legii şeptimii şi îndeletnicirii mecanice obţinute de secole, se aşteaptă dela încăperile interioare a clădirii date generarea percepţiilor determinate într-o ordine legitimă cunoscută.

Ei însă, folosind legea „Deivibriţcar", încăperile interioare ale acestor clădiri proiectate le combinau aşa, ca în fiinţe, ce nimeresc acolo, să se genereze percepţiile aşteptate nu în ordinea legitimă cunoscută aşteptată, dar în orice altă ordine diferită.

În aceste abateri de la oridinea legitimă a percepţiilor ei şi puneau în mod cunoscut cele dorite.

Miercurea, „ziua-picturii", era consacrată combinării diferitor culori.

În acele zile învăţaţii acestei grupe aduceau pentru demonstraţie a tot felul de obiecte, necesare pentru treburile de lîngă casă, făcute din aşa materiale vopsite, care puteau să existe foarte mult, şi anume – aduceau „covoare", „ţesături", „cincruari", adică desene, făcute de diferite culor pe o piele special pregătită, ce putea fi păstrată pentru multe secole, ş.a.m.d.

Pe aceste opere, prin intermediul diferitor culori sau aţe, erau desenate sau cusute diferite peisaje ale naturii de pe planeta lor şi diferite forme de fiinţe ce locuiesc acolo.

Înainte de a continua să vorbesc despre aceea, în ce mod anume acei învăţaţi pămînteni însemnau atunci în combinările de diferite culori diferite fragmente de cunoştinţe, urmează ca mai înainte să remarc un fapt, ce are referinţă la cele povestite de mine în acest moment, fapt pentru iubiţii tăi determinat regretabil şi de asemenea ce s-a primit în prezenţa lor din cauza acelorlaşi condiţii instalate nenormale de existenţă a lor zi cu zi.

Eu doresc mai întîi să-ţi lămuresc anume referitor la schimbarea treptată, de asemenea spre rău, a calităţii formării în ei a „organelor-de-percepţie", necesar să se formeze în prezenţa oricăror fiinţe şi în particular a organului de

percepţie ce ne interesează pe noi în cazul dat şi diferenţa aşa numitelor „scurceri-de-unde-cu-centre-de-greutate”, ce vin şi pe planeta lor din spaţiul Universului.

Eu vorbesc despre aşa numita „totalitate-de-vibraţii-a-tuturor-surselor-de-înfăptuire”, anume de acel anume, pe care menţionatul de mine învăţatul măreţ Acşarpanţiar a denumit „fascicolul-alb”, şi despre acele impresii percepute primite de la „scurgerile-vibraţiilor-cu-centre-de-greutate” separate, care şi se deosebesc de fiinţe ca separatele aşa numitele „tonalităţi-de-lumină”.

Faptul constă în aceea, că la începutul apariţiei şi existenţei fiinţelor tricentrice ale planetei Pămînt pînă la perioada, cînd lor le-au implantat organul Kundatampon, şi după, cînd acest organ a fost înlăturat complet din prezenţa lor, şi chiar pînă la a doua „catastrofă-trensapală” de acolo, aproape pînă la a treia aterizare a noastră pe suprafaţa acestei planete, acest anume organ lucra în ei cu o asemănătoare „sensibilitate-de-percepţie”, cu care el lucra în prezenţa generală a tututor fiinţelor tricentrice obişnuite din tot Universul nostru Măreţ.

Anterior în menţionatele perioade aşa organ în toate fiinţele tricentrice, ce apar şi pe această planetă, se forma de asemenea cu sensibilitate, capabilă să perceapă menţionatele combinări a diferitelor „vibraţii-centrate-a-fascicolului-alb” şi să deosebească „tonalităţile-de-culoare” în cantitate de o treime din totalitatea „tonalităţilor” în general, ce se primesc cît în prezenţa planetelor, atît şi în toate alte mari şi mici concentraţii cosmice.

De ştiinţa obiectivă deja este stabilit exact, că numărul de combinări diferite a „vibraţiilor-centrate-a-totalităţii-vibraţiilor”, anume „tonalităţile-de-culoare”, este egal cu un „Hulitanpanas”, aceea, ce după calculele fiinţelor tricentrice pămîntene, este cinci milioane şapte sute şaizeci şi patru mii opt sute una tonalităţi.

Doar o treime din acest număr general de combinări sau tonalităţi, excepţie făcînd doar o tonalitate, care este disponibilă pentru percepţie doar infinitului nostru atotţiitor, şi anume un milion nouă sute douăzeci şi unu mii şase sute de tonalităţi, percepute de fiinţe ca „diferenţa-de-culoare”, pot fi percepute de toate fiinţele obişnuite, pe oricare din planetele Universului nostru Măreţ ele nu ar apărea.

Dacă însă fiinţele tricentrice perfecţionarea părţii lor superioare o aduc la final, şi cu aceasta organul lor de percepere a vederii capătă sensibilitatea aşa

numitei „vederi-oluestesnohne”, atunci ei deja pot diferenţia două treimi din numărul total de tonalităţi, ce există în Univers, care număr în numerotarea pămînteană este egal cu trei milioane opt sute patruzeci şi trei de mii două sute de diferite „tonalităţi-de-culori”.

Şi doar fiinţele tricentrice, ce şi-au adus perfecţionarea părţii lor superioare pînă la starea aşa numită „Işmeci”, devin capabili să perceapă şi să diferenţieze tot numărul menţionat de combinări şi tonalităţi, în afară de acea tonalitate, care, cum eu deja am spus, este accesibilă doar CREATORULUI nostru ATOTŢIITOR.

Deşi eu am în vedere ca în viitor să-ţi lămuresc detaliat, cum şi de ce în prezenţa „concentraţiilor-cosmice-Insapalne” orice formări determinate de la procesele de evoluţie şi involuţie capătă proprietatea de a acţiona diferit pe menţionatul organ a fiinţelor, dar cu toate acestea eu socot nu de prisos să ating această întrebare şi acum.

În primul rînd trebuie de spus, că „vibraţia-totalitară”, ca şi toate formaţiunile cosmice deja determinate, conform rezultatului final a legii cosmice de bază Eptaparaparşinoh, adică a acelei legi cosmice, pe care fiinţele tricentrice a planetei Pămînt a menţionatei perioade babiloniene o numeau „legea-şeptimii”, se formează şi constă din şapte aşa numite „rezultate-constituţionare”, sau, cum cîteodată încă se mai spune – din „şapte-clase-de-vibraţii” a asemenea izvoare cosmice, apariţia şi acţiunea ulterioară a fiecăruia din care de asemenea apare şi depinde de alte şapte, care la rîndul lor tot apar şi depind de alte şapte şi aşa mai departe pînă la prima preasfîntă „vibraţie-unică-cu-şapte-proprietăţi”, ce izvorăşte din Preapreasfîntul Izvor Primordial; dar toate împreună ele compun „vibraţia-totalitară” a tuturor izvoarelor de înfăptuire a tot ce există în tot Universul şi după, datorită transformărilor acelor din urmă, în prezenţa „concentraţiilor-Insapalne” şi înfăptuiesc numărul menţionat de diferite „tonalităţi-de-culoare”.

Dar ce se referă la detaliile despre preasfînta „vibraţie-unică-cu-şapte-proprietăţi”, tu le vei înţelege doar după aceea, cînd eu, cum deja nu odată ţi-am promis, la timpul cuvenit îţi voi lămuri detaliat referitor la toate legile de bază preamăreţe a generezei şi întreţinerii lumii.

Dar între timp referitor la cazul dat îţi trebuie să ştii, că cînd aceste anume „vibraţii-totalitare”, adică, cum pe ele le numesc fiinţele tricentrice pămîntene, „fascicolul-alb” nimereşte cu prezenţa lui caracteristică în „sferele-de-posibilităţi” pentru transformarea lui în prezenţa planetei Insapalne, atunci cu el de asemenea, ca şi cu orice apariţie cosmică deja determinată, ce are

posibilitatea pentru îndeplinirea sa ulterioară, se petrece procesul cosmic, denumit „Djartclom”, adică ca prezenţă el rămînă ca el însuşi, dar esenţa lui ca şi cum s-ar dezbina şi produce procese pentru evoluţia şi involuţia „vibraţiilor-centrate” separate a apariţiei lui; dar aceste procese se îndeplinesc cu aceea, că unele „vibraţii-centrate” se scurg din altele şi se transformă în altele ş.a.m.d.

Aceste menţionate „vibraţii-totalitare”, adică „fascicolul-alb”, în timpul la aşa transformaţii cu ale sale „vibraţii-centrate” acţionează asupra altora, ce se găsesc prin preajmă, procese obişnuite a apariţiilor intraplanetare şi planetare şi a descompunerilor şi, în dependenţă şi conform condiţiilor înconjurătoare, „vibraţiile-centrate” ale lui pe baza „rudeniilor-vibraţionale” se contopesc şi se fac parte a prezenţei generale a acelor formaţiuni determinate planetare şi intraplanetare, în care se petrec menţionatele procese.

Şi iată, băiatul meu, în perioadele coborîrilor mele personale pe planeta Pămînt eu la început fără o intenţie raţională din partea raţiunii mele, dar apoi deja şi intenţionat, am început a observa şi în final am constatat determinat degradarea pas cu pas în ei toţi şi a acestui „organ-existenţial”.

Cu fiece veac degradînd, „sensibilitatea-de-percepţie” şi a acestui organ, anume organul, prin intermediul căruia pentru prezenţa fiinţelor tricentrice, în mod principal, şi se produce aşa numita „saturarea-automată-cu-exteriorul”, ce şi serveşte ca bază pentru posibilitatea de perfecţionare firească, a ajuns la aceea, că în timpul la a cincea aflare a noastră acolo, anume în perioada, denumită de fiinţele contemporane de acolo perioada „măreţiei-babiloniene”, acest a lor organ putea să perceapă şi să deosebească combinarea „vibraţiilor-centrate-a-fascicolului-alb” cel mult doar pînă la puterea a treia a lui aşa numitor „straturi-cîte-şapte”, adică pînă la trei sute patruzeci şi trei de diferite „tonalităţi-de-lumină”.

Aici este foarte interesant de remarcat, că multe fiinţe tricentrice a acelei perioade babiloniene singure deja au intuit referitor la degradarea treptată a sensibilităţii acestui organ al lor şi unii din ei au fondat în Babilon chiar şi o comunitate nouă, care printre pictorii de atunci a apărut o „ramură” particulară.

Această „ramură” particulară a pictorilor de atunci avea următoarea lozincă: „Să aflăm şi să clarificăm adevărul doar a tonalităţilor-ce-sunt-între-alb-şi-negru”.

Şi ei toate confecţiile lor au început atunci să le îndeplinească, folosindu-se deja exclusiv de tonalităţile, ce decurg de la culoarea neagră la cea albă.

Cînd mie acolo, în Babilon, mi-a devenit cunoscut despre această deosebită ramură de pictură, atunci membrii ei pentru confecţiile lor foloseau deja în jur de o mie de foarte determinate nuanţe aşa numitei „culori-gri”.

O aşa nouă ramură a picturii acolo printre fiinţele, de asemenea ce tindeau doar cu ceva să cunoască adevărul, cum se spune la ei, „a-făcut-multă-gălăgie” şi chiar a fost ca bază pentru apariţia unei altei ramuri şi mai originale, de data aceasta printre aşa numiţii „Niuhomişti” babilonieni, anume dintre aşa fiinţe de atunci, care studiau şi produceau noi aşa numitele „combinaţii-de-concentrare-a-undelor”, ce acţionează în mod determinat asupra mirosului fiinţelor şi generează urmări determinate în psihica lor generală, adică dintre acele fiinţe de acolo, care şi-au pus scopul – să găsească adevărul prin intermediul mirosurilor.

Iată unele fiinţe, ce s-au îndeletnicit atunci anume cu aceasta, au început să-i imită pe membrii menţionatei „ramuri” a pictorilor şi de asemenea au fondat o comunitate similară lor şi lozinca noii „ramuri” a lor a devenit: „Să-căutăm-adevărul-în-nuanţele-mirosurilor-dintre-momentul-acţiunii-frigului-de-îngheţare-şi-momentul-acţiunii-căldurii-de-descompunere”.

Similar cu pictorii, şi ei atunci au găsit între acele menţionate doău mirosuri determinate în jur de şapte sute foarte determinate nuanţe şi le foloseau pentru experimentele lor de studiu.

Nu ştiu, la ce ar fi adus şi cu ce s-ar fi terminat atunci în Babilon ambele aecste „ramuri” originale, dacă un nou primar proaspăt instalat încă pe timpurile existenţei noastre acolo n-ar fi început urmărirea membrilor anume ai noii „ramuri” celei din urmă pentru aceea, că ei deja cu ale lor mirosuri deja foarte ascuţite au început să observe şi involuntar să descopere unele ale lui aşa numite „treburi-întunecoase” şi ca urmare la aceasta el cu toate posibilităţile a început să lichideze tot, referitor nu numai la această a doua „ramură” nouă, dar de asemenea şi pe prima.

Ce se referă la acel a lor organ, despre care noi am început să vorbim, şi anume despre organul de percepere a vederii a altor apariţii cosmice ce se găsesc în afara lor, atunci degradarea sensibilităţii lui, continuînd şi după perioada babiloniană, a ajuns pînă la aceea, că în timpul ultimei noastre aflări pe suprafaţa acestei planete iubiţii tăi deja aveau posibilitatea să perceapă şi să deosebească, în loc la ce trebuie să fie perceput şi deosebit – un milion nouă sute douăzeci şi una mii şase sute de „tonalităţi-de-lumină”, doar rezultatul ultimei aşa numitei „cristalizarea-de-rangul-şapte-a-fascicolului-alb”, adică doar patruzeci şi nouă de tonalităţi, şi o aşa posibilitate o avea doar o parte din

iubiţii tăi, dar altă parte, şi, probabil, majoritară, este lipsită chiar şi de această posibilitate.

Dar ce este cel mai interesant în sensul acestei în continuare degradări progresive a acestei celei mai importante părţi ale prezenţei lor generale, aceasta este un comism trist ce s-a primit, ce constă în aceea, că acele fiinţe tricentrice contemporane de acolo, care încă mai sunt capabile să deosebească menţionata parte mizeră din numărul total de tonalităţi, şi anume, doar patruzeci şi nouă, – pe alte fiinţe care au pierdut capacitatea de a deosebi şi acest număr mizer, cu o ridicată părere de sine şi cu un amestec de impuls de mîndrie îi socot ca fiinţe cu dezvoltare anormală a menţionatului organ al lor şi îi numesc bolnavi, supuşi aşa numitui „daltonism”.

Ultimile şapte combinări „centrate-ale-fascicolului-alb”, cum atunci în Babilon aveau, de asemenea acum printre fiinţele contemporane de acolo au următoarele denumiri:

1. Roşu
2. Orange
3. Galben
4. Verde
5. Albastru
6. Albastru închis, mijlocul între violet şi verde din spectru.
7. Violet

Iată acum şi ascultă, în ce mod atunci în Babilon învăţaţii, ce aparţineau la grupul de pictori, diferite informaţii folositoare şi fragmentele de cunoştinţe ce le-au descoperit le marcau în neclarităţile legitime a legii cosmice măreţe, denumit de ei „legea-şeptimii”, prin combinaţiile menţionatelor şapte culor desinestătătoare şi ce decurg din ele alte tonalităţi secundare.

Conform unei proprietăţi determinate ale „vibraţiilor-totalitare”, adică a „fascicolului-alb”, în timpul procesului lui de transformare, despre care eu numai ce am vorbit şi care era deja cunoscut atunci învăţaţilor babilonieni pictori, ale lui „vibraţii-centrate” sau culorile separate a „fascicolului-alb” întotdeauna decurg una din alta şi se transformă în a treia, de exemplu, portocaliu se primeşte din roşu, şi mai departe singur trece la rîndul său în culoarea galbenă ş.a.m.d.

În corespondenţă cu aceasta pictori învăţaţi babilonieni, cînd ţeseau sau coseau cu aţe colorate sau puneu culori pe operele lor, făceau diferenţa de tonalităţi de vopsea de culori, cît în liniile perpendiculare, atît şi în liniile paralele, şi chiar în liniile ce se intersectau, nu în legitima consecutivitate, cum acest proces într-adevăr decurge conform legii şeptimii, dar altfel şi în aceste de asemenea legitime „altfeluri" ei puneu conţinutul unor sau altor informaţii şi cunoştinţe.

Mai departe – joia, şi anume – în zilele, predestinate pentru dansurile „sacre" şi „populare", de învăţaţi, ce aparţineau acestei grupe, se demonstrau cu lămuririle necesare a tot posibilul sau deja existente şi de ei doar schimbate, sau create de ei compret noi forme de dansuri religioase şi populare.

Pentru aceea, ca tu să ai o închipuire mai bună şi să înţelegi bine, în ce mod ei marcau cele dorite de ei în asemenea dansuri, ţie îţi trebuie înainte de toate să ştii, că învăţaţilor de atunci deja demult pînă la aceasta le era bine cunoscut, că orice poză şi fiecare mişcare a fiecărei fiinţe, conform aceleiaşi lege a şeptimii, întotdeauna sunt compuse din şapte aşa numitele „încordări-echilibrate-reciproc", ce apar în cele şapte părţi independente ale întregului, şi că fiecare parte la rîndul ei este compusă din şapte diferite aşa numite „linii-de-mişcare", dar fiecare linie are şapte aşa numitele „puncte-de-concentraţie-dinamică", şi toate cele spuse, repetîndu-se în acelaş fel şi în aceeaşi consecutivitate, dar pe scară tot mai mică şi mai mică, se îndeplineşte îi în cele mai mici mărimi ale corpului general, denumite „atomi".

Şi iată, aceşti învăţaţi dansatori în timpul dansurilor lor în a lor prestabilite unul cu altul mişcări legitime făceau neclarităţi intenţionate, de asemenea legitime, şi în ele marcau într-o ordine cunoscută acele informaţii şi cunoştinţe, pe care ei doreau să le transmită.

Vinerea – în zilele, consacrate „sculpturii", fiinţele învăţate, ce aparţineau acestei grupe, aduceau şi demonstrau ale lor, cum eu am spus, „mini-formaţiuni" sau „modele", făcute de ei din materialul, ce se numeşte acolo „lut".

Aceste aduse de ei pentru demonstraţie şi luare de cunoştinţă „mini-formaţiuni" sau „modele" prezentau în sine obişnuit cît separat, atît şi în grupări de diferite feluri sau fiinţelor asemeni lor, sau fiinţelor de alte oarecare forme exterioare, ce locuiau pe planeta lor.

În numărul acestor opere era de asemenea şi diferite aşa numitele „fiinţe-alegorice”, care se formau cu capul unei forme de fiinţe de acolo, cu corpul alteia, cu membrele la a treia ş.a.m.d.

Învăţaţii, ce aparţineau acestei grupe, marcau toate cele necesare în neclarităţile legitime, omise de ei în raport cu aşa numita atunci lege a „mărimilor”.

Faptul constă în aceea, că tuturor fiinţelor tricentrice a Pământului din acea perioadă, şi de asemenea, desigur, şi sculptorilor le era deja cunoscut, că conform aceleiaşi legi măreţe a şeptimii mărimea unei oarecare parte separată a oricărui întreg a fiinţei decurge din şapte mărimi a altor părţi secundare ale ei, care la rîndul lor decurg din şapte alte părţi ş.a.m.d.

Conform acesteia, orice parte mare sau mică a tot întregului corp planetar al fiinţei are exact proporţional o mărime mai mare sau mai mică în raport cu alte părţi ale lui.

Pentru înţelegerea mai clară a celor spuse numai ce de mine un exemplu foarte clar poate servi faţa oricărei fiinţe tricentrice.

Faţa fiecărei fiinţe tricentrice, în general de asemenea, ca şi feţele fiinţelor tricentrice ce ţi-au plăcut de pe planeta Pământ, este rezultatul mărimilor a şapte diferite părţi de bază a corpului întreg şi fiecare parte separată a feţei este rezultatul la şapte diferite mărimi a întregii feţi. De exemplu, mărimea nasului fiinţei decurge din mărimile altor părţi a feţei lor şi pe acest nas la rîndul său se îndeplinesc şapte determinate aşa numitele „suprafeţe-de-mărimi”, şi aceste suprafeţe de asemenea au şapte mărimi legitime inclusiv pînă la menţionatul atom al acestei feţi a lor, ce este, cum eu am spus, una din cele şapte mărimi desinestătătoare, ce compun mărimea corpului planetar întreg.

Iată în devierile acestor mărimi legitime sculptorii învăţaţi din membrii clubului „Aderenţii-Legomonismului” atunci în oraşul Babilon şi marcau orice informaţii folositoare şi fragmente de cunoştinţe cunoscute lor, predestinate pentru transmiterea lor fiinţelor generaţiilor îndepărtate.

Sîmbetele, zilele „misteriilor” sau „teatrului”, demonstraţiile, prezentate de membrii învăţaţi ale acestei grupe erau cele mai interesante şi, cum se spune, cele mai „populare”.

Eu singur de asemenea am început să prefer aceste zile de sîmbătă şi mă stăruiam să nu pierd nici una din ele.

Le prefeream eu de aceea, că demonstraţiile, aranjate în aceste zile de fiinţele învăţate ale acestei grupe, foarte des produceau în toţi alţii, ce se găseau în departamentul dat al clubului fiinţe tricentrice acel zîmbet involuntar şi sincer, de la care eu cîteodată uitam, printe care fiinţe tricentrice mă aflu, şi în mine se manifesta acel impuls firesc, care este caracteristic să apară doar printre fiinţele similare de aceiaşi natură.

Învăţaţii, ce aparţineau acestei grupe, la început demonstrau în faţa altor membri ai clubului diferite forme de retrăiri şi manifestări fireşti, apoi împreună alegeau din numărul total a celor demonstrate cele corespunzătoare pentru diferite detalii uneia sau alteia deja existente sau de ei singuri din nou creată misterie şi doar după toate acestea în aceste demonstraţii a retrăirilor şi manifestărilor fireşti, cu omiterea intenţionată de la principiile legii lui şapte, marcau cele dorite.

Aici urmează apropo de remarcat, că deşi în epocile anterioare misteriile cu multe concepţii de luare aminte ce se aflau în ele, întîmplător aflate de oricare generaţii ale lor, mecanic şi treceau din generaţie în generaţie la fiinţele cîteodată din generaţii foarte întepărtate, dar acele misterii, în conţinutul cărora atunci de învăţaţii membri ai clubului „Aderenţii-Legomonismului” intenţionat au fost introduse diferite cunoştinţe luînd în calcul, că ele vor ajunge pînă la fiinţele din generaţiile îndepărtate, aproape că în ultimul timp au şi încetat să mai existe acolo.

Aşa misterii, implantate de veacuri acolo în procesul lor de existenţă obişnuită, au început treptat să dispară deja îndată după perioada babiloniană. La început au fost înlocuite de aşa numitele „Kesbaadji” de acolo sau, cum pe ele acum pe continentul Europa acum le numesc, „Petruşchi”, dar după ele deja definitiv au fost înghesuite cele ce există şi acum aşa numitele „privelişti-teatrale” sau „spectacole”, care în timpul prezent şi sunt acolo unul din modurile ale artei lor contemporane, care acţionează foarte dezastruos în procesul de „mărunţire” progresivă a psihicii lor.

Aceste „spectacole-teatrale” au înlocuit misteriile după aceea, cum fiinţele de la începutul civilizaţiei moderne, la care doar din „cinci-în-zece” au ajuns informaţiile despre aceea, cum şi ce făceau acei învăţaţi babilonieni misterişti, s-au gîndit să-i imită şi în aceasta şi au început să facă chipurile acelaş lucru.

De atunci celelalte fiinţe de acolo au început să numească pe aceşti imitatori al misteriştilor „liţedejami/???”, „comedianţi”, „actori”, dar în timpul prezent deja în numesc „artişti”, care, apropo de spus, în ultimul timp s-au înmulţit foarte mulţi.

Dar acei învăţaţi de atunci, ce aparţineu grupului de misterişti, diferite informaţii folositoare şi cunoştinţele aflate de ei le marcau prin intermediul aşa numitori „curgerea-mişcărilor-asociative” a participanţilor acestor misterii.

Deşi fiinţelor tricentrice ale planetei tale atunci le era foarte bine cunoscut referitor la legile de „curgere-a-mişcărilor-asociative”, dar la fiinţele tricentrice contemporane referitor la aceste legi categoric nici un fel de informaţii nu au ajuns.

Fiindcă această anume „curgere-a-mişcărilor-asociativă” în prezenţa fiinţelor tricentrice ce ţi-au plăcut decurge nu aşa, ca în general în prezenţa altor fiinţe tricentrice, şi cauzele la acestea servesc fundamente complet deosebite, doar lor caracteristice, atunci de aceea mai înainte de toate urmează să-ţi lămuresc despre aceasta puţin mai detaliat.

Aceasta este un aşa proces, care se petrece şi în noi, doar că în noi el se petrece, cînd noi intenţionat ne odihnim, pentru a da funcţionării totale a prezenţei noastre generale, fără implicarea voinţei noastre, ca liber să transforme toate genurile de energie existenţială, necesară pentru existenţa activă multilaterală ulterioară – în ei aceleaşi energii existenţiale diferite pot apărea, şi aceea, desigur, în „jumătate-cu-păcat”, deja în timpul inactivităţii lor complete, adică în timpul, cum ei numesc „somn”.

Ca urmare la aceea, că ei, ca şi orice alte fiinţe tricentrice ale tot Universului nostru Măreţ, sunt compuse din trei părţi separate însufleţite desinestătătoare şi fiecare aşa parte desinestătătoare separată loc pentru concentraţia funcţionării ei totale o are în localizarea proprie, pe care ei singuri o numesc „creier”, atunci şi în prezenţa lor generală orice impresii cît cele ce vin din exterior, atît şi cele ce apar în interiorul lor de fiecare creier al lor se percepe independent, conform naturii acestor impresii. Şi apoi, cum aceasta de asemenea este caracteristic să se întîmple în prezenţa oricăror fiinţe fără deosebirea sistemului de creieri, aceste impresii împreună cu cele existente alcătuiesc materialul general şi, datorită impulsurilor întîmplătoare, produce în fiecare creier separat o asociaţie desinestătătoare.

Şi iată, băiatul meu, de atunci, de cînd aceşti iubiţi ai tăi complet au încetat ca să îndeplinească conştient în prezenţa lor generală fireştile „Partdolgduty", datorită rezultatelor cărora în fiinţele din asociaţii de diferită natură doar şi poate să apară o aşa numită „gîndire-comparativă" sănătoasă şi de asemenea posibilitatea pentru manifestarea activă conştientă, şi de atunci, cum creierii lor separaţi, ce asociază deja complet desinestătător, generează în una şi aceiaşi prezenţă generală trei impulsuri fireşti din surse diferite, ei, datorită acesteia, treptat cum ar fi căpătat trei personalităţi, în sensul necesităţilor şi intereselor care nu au nimic în comun.

Aproape mai mult de jumătate din toate neînţelegerile, ce apar în psihica generală a favoriţilor tăi, în special din ultimul timp, depinde de aceea, că datorită procesului ce se petrece în prezenţa lor întreagă a trei asociaţii desinestătătoare diferite, generează în ei impulsuri fireşti a trei localizări diferite şi cu proprietăţi diferite, şi din cauza la aceea, că între aceste trei localizări separate de asemenea, ca în general în prezenţa oricăror fiinţe tricentrice, este o legătură, predestinată de Natura Măreaţă pentru alte aşa numite „funcţionări-generale" şi că de la toate cele percepute şi simţite, adică, cum eu am spus, de la orice impulsuri, se întîmplă asociaţii a trei impresii diferite în toate trei localizări menţionate şi, prin urmare, în o prezenţă întreagă se generează trei impulsuri fireşti complet diferite, atunci datorită la toate acestea în ei se întîmplă aproape întotdeauna în unul şi acelaş timp cîteva retrăiri, şi fiecare aşa retrăire, din partea sa, produce în întregul fiinţei chemarea corespondentei manifestări şi, conform părţilor determinate a prezenţei lor întregi, se îndeplineşte o mişcare corespunzătoare.

Iată aceste retrăiri asociative din surse diferite în prezenţa lor generală se întîmplă şi decurg unele din altele de asemenea aceleiaşi legi a lui şapte.

Atunci în Babilon membrii învăţaţi ai clubului „Aderenţii-Legomonismului", ce aparţineau acestei grupe, marcau cele dorite în mişcările şi în acţiunile participanţilor misteriei ca următoarea:

De exemplu, dacă participantul misteriei date pentru îndeplinirea rolului său după asociaţia legitimă, chemată într-un creier sau altul de o oarecare impresie nouă dată, numaidecît trebuia să reacţioneze cu o manifestare sau mişcare, atunci el aceste manifestări sau mişcări intenţionat le făcea nu aşa, cum ele trebuiau să fie făcute, conform legii şeptimii, dar altfel, şi în aceste „altfeluri" se punea de asemenea într-un mod cunoscut pentru transmiterea spre generaţiile îndepărtate aceeea, ce se socotea necesar.

Pentru ca tu să ai, băiatul meu, o închipuire concretă despre asemenea demonstaţii din zilele de sîmbătă, la car eu, cum deja am spus, întotdeauna aprig eram prezent cu scopul de a mă odihni de la activitatea mea încordată de atunci, eu îţi voi da un exemplu ilustrativ, cum acei învăţaţi misterişti demonstrau în faţa altor învăţaţi membri ai clubului „Aderenţii-Legomonismului" diferite manifestări şi retrăiri fireşti după curgerea asociaţiilor, din numărul cărora se alegeau fragmente pentru viitoarele misterii.

Pentru asemenea demonstraţii în una din încăperile mare ale clubului a fost construită un loc special înălţat, pe care ei atunci îl numeau „reflecţia-realităţii", dar fiinţele epocilor ulterioare, la care întîmplător s-au transmis informaţii referitor la aceşti învăţaţi misterişti babilonieni şi care în început ai imita şi a face chipurile acelaş lucru, construcţia similară o numau şi acum o numesc „estradă".

Şi iată pe această „reflecţie-a-realităţii" sau pe aşa „estradă" la început ieşeau întotdeauna doi din participanţi şi de obicei unul din ei în primul rînd un timp cunoscut stătea şi cum ar fi ascultat al lui personal aşa numita stare „darthelihliustă" sau, cum altfel cîteodată spun, la starea interioară a sa de „retrăiri-asociative-psihic-generale".

Ascultînd aşa, să spunem, el clarifica minţii sale, de exemplu, că totalul retrăirilor lui asociative decurge într-o formă necesară de ai da o palmă pe obraz altei fiinţe, înfăţişarea căruia serveşte întotdeauna ca cauză pentru începutul asocierilor acelor impresii, din acele serii avute în ele de acest fel, care întotdeauna chemau în psihica lui generală retrăiri nedorite şi insultatoare pentru conştiinţa de sine proprie.

Presupunem, că aşa retrăiri nedorite în el întotdeauna se întîmplă, cînd el îl vede pe cineva, cum atunci îl numeau, „irodohahun", pe care profesional de acolo fiinţele contemporane îl numesc „poliţist".

Şi iată, clarificînd raţiunii sale o aşa stare psihică „darthelixliustnă" şi tendinţă, el în acelaş tim îşi dădea seama bine, că în condiţiile existente de existenţă socială nu poate complet să-şi satisfacă o aşa tendinţă a sa; dar pe de altă parte, fiind deja perfecţionat cu raţiunea şi bine conştientizînd dependenţa sa de funcţionarea automată a altor părţi a prezenţei sale generale, el clar înţelegea, că de la satisfacerea acestei tendinţe a sa şi îndeplinirea de el a datoriei fireşti va depinde executarea a ceva ce va fi important şi va avea o mare valoare pentru cei din jur.

Şi, gîndindind tot în acest mod, el hotărăşte să-şi satisfacă o aşa tendinţă necesară într-o formă permisă, cel puţin cu aceea, ca să-i pricinuiască unui asemenea „irodohahun” o „durere-morală”, chemînd în el asociaţiile, ce generează retrăirile de jignire.

Cu acest scop el se întorcea spre alt, ce împreună cu el ce a intrat pe estradă învăţat şi, închipuindu-l deja ca un „irodohahun” sau „poliţist”, spunea:

„Ei, tu! – Chiar oare tu nu-ţi ştii responsabilităţile tale? Oare tu nu vezi, că acolo…”? În acest timp el cu mîna stîngă arăta în direcţia altel încăperi nu prea mari a clubului, unde se găseau alţi participanţi la demonstraţie în acea zi, şi continua: „… Doi locuitori ai oraşului, „ostaşul” şi „cizmarul”, se bat pe stradă şi încalcă liniştea publică. Dar tu aici te plimbi liniştit şi, te imaginezi nu ştiu cine, te holbezi la soţiile ce trec a locuitorilor cinstiţi şi binevoitori ai oraşului…

Aşteaptă tu, lacheu ierihonean… Eu prin şeful meu, medicul principal din oraş, voi transmite şefului tău despre această neatenţie şi nepăsare în îndeplinirea responsabilităţilor tale”.

Din acest moment învăţatul ce ce vorbea devenea medic, fiindcă el întîmplător a numit ca şeful său pe medicul principal din oraş, al doilea însă învăţat, pe care primul l-a numit poliţist, primea rolul acesta asupra sa; dar alţii doi din participanţii învăţaţi, care acel ce şi-a luat rolul de poliţist, îndată îi aducea din altă încăpere, unde el s-a dus după ei, primeau fiecare – unul rolul de „cizmar”, iar altul, rolul de „ostaş”.

Aceşti doi din urmă învăţaţi primeau asupra lor aceste roluri şi trebuiau ca exact să se manifeste în ele, şi anume – unul în rolul de „ostaş”, iar altul în rolul de „cizmar”, doar de aceea, că primu învăţat, care, conform stării sale „darthelixliustne”, ce a primit asupra sa rolul de medic, pe aceşti doi i-a numit aşa.

Şi iată, aceşti trei învăţaţi, pe care al patrulea învăţat aşa exprompt i-a încărcat cu îndeplinirea percepţiilor şi manifestărilor ce trebuiau legitim să decurgă străine pentru tipul lor, sau, cum spun iubiţii tăi, „roluri-străine”, şi anume rolul de „cizmar”, „ostaş” şi „poliţist”, retrăirile sale şi manifestările reflectoare ulterioare a acestor retrăiri le făceau deja, datorită proprietăţii fireşti ce se afla în ei, care se numeşte „Incrilitaţcacra” şi care învăţaţilor de pe planeta Pămînt din acea perioadă le era foarte bine cunoscută şi ei deja mai devreme aveau posibilitatea ca să-şi perfecţioneze prezenţa sa pînă la putinţa de a o îndeplini.

Această anume proprietate firească, ce se numeşte „Incrilitaţcacra”, în fiinţele tricentrice poate să fie doar atunci, dacă în prezenţele lor deja pînă la aceasta este căpătată aşa numita „voinţă-Esoaierituraşnă”, care la rîndul său poate să se primească doar de la acelorlaşi „Partdolgduty” fireşti, adică muncilor conştiente şi suferinţelor intenţionate.

Uite în aşa mod atunci învăţaţii membri ai grupei de misterii deveneau executanţi de „roluri-străine” şi demonstrau în faţa altor învăţaţi membri ai clubului retrăirile şi acţiunile ce decurgeau din ele, care erau generate conform directivelor ale raţiunii lor bine înştiinţate.

Şi apoi, cum eu deja am spus, ei împreună cu alţi învăţaţi membri ai clubului lor alegeau cele corespunzătoare pentru scopul lor din numărul total de aşa fel de impulsuri fireşti demonstrate în aşa mod, la care, după legea decurgerii asociaţiilor din diferite surse, e necesar să se retrăiască şi să se manifeste în acţiunile determinate ale fiinţelor, şi doar după aceea ei aceste alese le includeau în detaliile unei oarecare misterie.

Aici este foarte important de remarcat, că atunci în Babilon fiinţele tricentrice învăţate, ce aparţineau la grupul misteriştilor, într-adevăr pînă la uimire bine şi exact reproduceau în acţiuni deosebirile percepţiilor şi manifestărilor subiective ale diferitor tipuri străine lor.

Ei bine şi exact reproduceau menţionatele nu numai de aceea, că ei aveau în ei, cum eu deja ţi-am lămurit, proprietatea firească „Icrilitaţcacra”, dar şi de aceea încă, că învăţaţii de atunci a planetei Pămînt erau foarte bine informaţi de asemenea despre aşa numita „lege-a-tipurilor”, şi ei bine ştiau, care din cele douăzeci şi şapte tipuri ce se formează în rezultat pe planeta lor, în care cazuri, ce şi cum trebuie să perceapă şi cum sunt nevoiţi să se manifeste.

Referitor la menţionata proprietate firească „Icrilitaţcacra” trebuie încă de mai adăugat, că doar această proprietate şi dă fiinţelor posibilitatea ca să se menţină în limitele tuturor acelor impulsuri şi tendinţe, care în momentul dat se generează în prezenţa lor generală datorită asociaţiilor, ce decurg în acel anume creier, în care ei singuri conştient au pus început să se întîmple asociaţiilor de una sau altă serie care deja sunt în ei impresii; doar datorită acestei posibilităţi, fiinţele şi au posibilitatea să perceapă orice detalii a psihicii deja pînă la aceasta foarte bine studiată a tipului şi să se manifeste asemenea lui, aproape, aşa de spus, înfăţişîndu-l pe el.

Iată din cauza lipsei anume acestei proprietăţi, după mine, şi se primeşte o mare parte din toate neînţelegerile, care au adus la aceea, că fiinţele tricentrice a planetei Pămînt ce ţi-au plăcut au devenit posesorii unei aşa psihice stranii.

Faptul constă în aceea, că în prezenţa fiinţelor tricentrice de acolo şi în timpul prezent, ca şi în general în orice fiinţe tricentrice, cum eu deja am spus, impresiile noi se adună în toate cele tei creiere separate în ordinea aşa numitei „rudenii" şi după cu impresiile fixat anterior participă la asociaţii, care generează în toate aceste trei creiere separate de la fiecare impresie nouă, conform şi în dependenţă de aşa numitelor „impulsuri-centrate" ce sunt în momentul dat în prezenţa întreagă.

Şi iată, în privinţa la aceea, că în prezenţa şi a favoriţilor tăi contemporani continuă să decurgă trei genuri de asociaţii desinestătătoare, care de asemenea continuă să genereze diferite impulsuri fireşti, şi fiindcă ei în acelaş timp deja complet au încetat să îndeplinească conştient în prezenţa lor orice rezultate cosmice, datorită cărora în fiinţele tricentrice doar şi poate să se capete proprietatea firească menţionată „Icrilitaţcacra", atunci ca urmare la toate şi s-a primit în rezultat, că prezenţa generală a oricărui din favoriţii tăi contemporani în procesul de existenţă este compus, cum eu deja am spus, cum ar fi din trei personalităţi complet diferite, anume aşa fel de personalităţi, care, cît în sensul naturei lor de apariţie, atît şi în manifestările lor, nimic comun între ele nu au şi nu trebuie să aibă.

De aceea în ei şi se întîmplă acea caracteristică a prezenţei lor generale, care se exprimă în aceea, că ei cu o parte a esenţei sale întotdeauna intenţionează să dorească una, în acelaş timp cu altă parte determinat doresc altceva, dar datorită la a treia fac deja ceva complet opus.

Mai pe scurt vorbind, în psihica lor şi se petrece acea anume, care învăţătorul nostru drag Molla Nasr-Eddin determină cu cuvîntul „dezordine".

Referitor la demonstraţiile învăţaţilor babilonieni de atunci, ce aparţineau la grupul misteriştilor, mai trebuie de spus, că numărul participanţilor, în timpul prezentărilor, treptat se mărea cu alţi colegi de-ai lor, în dependenţă de diferite întîmplări asociative aleatoare.

În afară de toate acestea, fiecare participant, îndeplinind, în aşa mod, întîmplător însărcinat cu îndeplinirea percepţiilor şi manifestările automate exacte, caracteristice pentru o personalitate de tip complet străină lui, în acelaş timp cu îndeplinirea acestui rol trebuia să reuşească cu o necesitate similară cu realitatea să iasă şi să se îmbrace în haine corespunzătoare.

Ei îşi schimbau hainele de aceea, ca să se manifeste mai strălucit şi arătos în rolul primit asupra sa spre îndeplinire şi, în aşa mod, de a da altor mebri ai clubului ce erau prezenţi, „Aderenţii-Legomonismului”, ce verificau şi alegeau fragmentele pentru viitoarele misterii, posibilitatea ca mai uşor să clarifice şi să facă cea mai bună alegere din toate cele văzute de ei.

Duminica, anume în zilele, care erau consacrate „muzicii” şi „cîntului”, învăţaţii, ce aparţineau aceste grupe, la început executau la diferite instrumente muzicale, de asemenea şi cu vocile proprii a tot posibilul, cum acolo numesc, „melodii”, şi apoi dădeau celorlalţi învăţaţi lămuriri, cum în aşa opere de-a lor este marcat de ei cele dorite.

Ei de asemenea aşa opere de ale lor intenţionau să le implanteze în obiceiurile diferitor aşa numite popoare, bazîndu-se, că şi aceste „melodii” create de ei, trecînd din generaţie în generaţie, vor ajunge la oamenii din generaţiile îndepărtate, care, decriptîndu-le, vor afla cunoştinţele deja obţinute pe Pămînt introduse în ele şi se vor folosi de asemenea de ele pentru binele existenţei lor obişnuite.

Dar pentru aceea, ca să-ţi clarifici ţie, cum învăţaţii de atunci ale acestei grupe făceau însemnări în aşa ale lor opere „muzicale” şi „vocale”, este necesar să-ţi lămuresc mai întîi de toate referitor la unele particularităţi speciale ce se găsesc în prezenţa generală a oricăror fiinţe, referitoare la organul de percepţie al auzului.

În numărul acestor particularităţi speciale este şi proprietatea, ce se numeşte „vibroehonitanco”.

Faptul constă în aceea, că acele părţi ale creierilor fiinţelor, pe care ştiinţa obiectivă le numeşte „hlodistomaticule”, dar pe planeta ta aşa numiţii „medici-învăţaţi” de acolo unele din aceste „hlodostomaticule” le numesc „noduri-nervoase”, se formează din aşa numitele „vibraţii-cristalizate-niriunosiene”, care în general în formarea finală a oricărei fiinţe apar în rezultatul procesului de percepţie a tot posibilului cu organul lor de auz, şi apoi aceste „hlodistomaticule”, funcţionînd de la acţiunea asupra lor a percepţiilor similare, dar încă unde necristalizate, generează în zona corespunzătoare, în supunere creierului dat, menţionata „vibroehotanco” sau, cum cîteodată mai spun, „remuşcare”.

Aceste anume „hlodistomaticule” în prezenţa fiinţelor, confirm prevederii Naturii Măreţe, servesc ca factori veridici, ce facilitează apariţia proceselor de

asociaţie în acele momente, cînd lipsesc forţele motrice ce apar în interior sau pînă la creierii lor nu ajung „impulsurile” ce vin din exterior.

Dar „undele-niriunosiene” încă necristalizate, nimerind în prezenţa generală a fiinţelor, în general apar sau prin intermediul aşa numitor „coarde-vocale” a diferitor fiinţe sau prin intermediul unor „instrumente-muzicale” artificial inventate de fiinţe.

Iată anume aşa unde, generate de menţionatele surse, cînd, nimeresc în prezenţa fiinţelor, se ating de „hlodistomaticule” acelui sau altui creier, în dependenţă de la funcţionarea generală a tot întregului fiinţei, şi generează menţionatul proces „vibroehonitanco”.

A doua particularitate, ce se referă la funcţionarea organului de perceput sunete, constă în aceea, că în general cu acţiunea undelor, primite de la consecutivitatea sunetelor oricărei melodii, în prezenţa fiinţelor de obicei se cheamă asociaţia în oricare unul din cele trei creiere, şi anume în acela, în care în momentul dat mai intens continuă aşa numita „inerţie-a-celor-retrăite”, şi consecutivitatea impulsurilor generatoare pentru retrăire de obicei deja se întîmplă în ordine automatizată.

Atunci în oraşul Babilon muzicanţii şi cîntăreţii învăţaţi melodiile lor le combinau în aşa fel, ca consecutivitatea undelor sunetelor să genereze în fiinţe o consecutivitate de asociaţii, şi prin urmare şi impulsuri pentru retrăire nu în ordinea obişnuită automatizată, adică ca consecutivitatea undelor, ce nimeresc în prezenţa generală a fiinţelor, să producă în „hlodistomaticule” „vibroehonitanco” nu a unuia oricărui creier, cum asta de obicei se întîmplă în dependenţă de aceea, în care anume creier în momentul dat guvernează asociaţia, dar să-l producă ba în unul, ba în altul, ba în al treilea, şi de ei au fost prevăzute de asemenea şi calităţi sau, cum ei singuri ar spune, numere de vibraţii a sunetelor, necesar să acţioneze în unul sau alt creier.

Aceasta din urmă, şi anume întrebarea despre aceea, de la care unde şi în care creier a fiinţei se formează date separate şi pentru ce impresii noi aceste date pot, servi aşa numiţii „dictatori-de-rezultate-noi”, lor de asemenea le era deja bine cunoscut.

Datorită acestor consecutivităţi de sunete combinate de ei, în prezenţa fiinţelor în unul şi acelaş timp apăreau impulsuri diferite, ce generau diferite senzaţii complet opuse, care, la rîndul lor, generau în ei retrăiri neobişnuite reflectau mişcările necaracteristice.

Şi într-adevăr, băiatul meu, consecutivitatea de sunete combinată de ei acţiona asupra oricăror fiinţe, în prezenţa cărăra ele nimereau, într-un mod în cel mai înalt grad de straniu.

Chiar şi în mine, într-o fiinţă, făcută, cum singuri ei în aşa cazuri vorbesc, „din-alt-aluat", se generau şi cu o consecutivitate neobişnuită se schimbau diferite impulsuri fireşti.

Aceasta se întîmpla aşa de aceea, că cu sunetele melodiilor lor, combinate de ei într-o consecutivitate determinată, în acel timp, cînd ele intrau şi în prezenţa mea generală, se întîmpla „Djartclom" sau, cum altfel se spune, ele se „sortau" şi acţionau uniform asupra „hlodistomaticulele" mele a toate trei genuri de diferite cauze, şi ca urmare la aceasta ce se întîmpla în mine în cele trei creiere desinestătătoare, deşi în acelaş timp şi cu o intensitate identică, asociaţii similare, dar serii de impresii de diferită natură, generau în prezenţa mea trei tendinţe complet diferite.

De exemplu, localizarea conştiinţei mele sau, cum ar spune favoriţii tăi, „centrul-intelectual" al meu genera în prezenţa mea generală, presupunem, impulsul bucuriei; cea de-a doua localizare din mine sau „centrul-emoţional" al meu genera impulsul denumit „mîhnire", dar localizarea corpului meu sau, cum iarăşi ar numi favoriţii tăi, „centrul-motor" al meu genera impulsul de „religiozitate".

Iată în asemenea impulsuri ce apăreau neobişnuit, generate în fiinţe de melodiile lor muzicale şi vocale, ei şi marcau cele dorite.

Deci, băiatul meu, după toate cele povestite de mine referitor la această denumită „artă" pămîntească, eu presupun, ţie îţi este destul şi aceasta, pentru a înţelege, de ce şi în ce mod eu atunci, în perioada aflării mele a cincea pe planeta ta, m-am făcut martor evenimentelor care au fost cauze apariţiei ei, şi din ce motiv şi în ce sens acest cuvînt a fost pentru prima dată pronunţat atunci în acea perioadă, pe care favoriţii tăi contemporani denumesc „civilizaţia-babiloniană".

Acum eu voi vorbi deja referitor la aşs factori de acolo, că făcînd cunoştinţă cu ei tu vei putea clar să-ţi închipui şi aproximativ să înţelegi, cu cît s-a degradat într-o aşa perioadă comparativ nu prea lungă la aceste fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut a lor „raţiune-logică", dacă ei deja fără orice aşa numita „păstrare-individuală", au permis ca să se facă „robi" acelor cîţiva din mediul lor aşa numitele „fiinţe-de-nimic", care, ca urmare la pierderea definitivă a impulsului Dumnezeiesc „sovesti", din acestă „cuvînt-gol" – „artă", ce întîmplător a ajuns

pînă la ei, au putut în scopurile lor egoiste să construiască pentru toţi ei şi aşa „factor-ce-acţionează-fără-greş” pentru atrofierea completă a datelor care încă mai sunt întregi pentru „existenţa-conştientă”.

Cînd eu, în perioada a şasea şi ultima mea aflare acolo, pe planeta ta, am început peste tot să aud despre această „artă” contemporană şi mă ciocneam de rezultatele ei, şi cînd eu mi-am clarificat, în ce constă aici treaba, iată atunci eu, aducîndu-mi aminte de prietenii babilonieni şi despre intenţiile lor binevoitoare în raport cu urmaşii lor îndepărtaţi, şi am început să mă interesez cu această întrebare în situaţiile convenabile şi în acelaş timp să-mi clarific mai detaliat, care anume rezultate s-au primit de la toate aceasta, martor la care eu atunci întîmplător am devenit şi despre ce eu ţie numai ce ţi-am povestit.

Iniţiindu-te acum în cele ascunse de alţii, impresiile ce s-au fixat în prezenţa mea generală, ca rezultatul percepţiilor mele conştiente în timpul aflării personale pe suprafaţa planetei tale, referitor la această artă a lor contemporană, al meu „Eu”, cu impulsul firesc ce a apărut şi funcţiana cu putere de părere de rău, găseşte acum necesar să sublinieze despre acel fapt, că din toate fragmentele de cunoştinţe dobîndite deja de fiinţele „civilizaţiei-babiloniene”, în care, trebuie să recunosc, erau multe şi pozitive pentru binele existenţei fireşti obişnuite, nimic hotărît nu a ajuns pînă la fiinţele civilizaţiei contemporane, în afară de cîteva „cuvinte-goale” ce nu au nici un conţinut interior.

Nu numai că nu a ajuns nimic hotărît din toate acele diferite, atunci deja cunoscute pe Pămînt fragmente de cunoştinţe generale, marcate de învăţaţii „Aderenţii-Legomonismului” în neclarităţile legitime a legii sfinte Eptaparaparşinoh sau, cum ei l-au poreclit, „legea-şeptimii”, dar în ei într-aşa s-a înrăutăţit în acest răstimp dintre aceste două ale lor civilizaţii închipuirea firească, că ei deja nu ştiu şi chiar şi nu presupun despre existenţa şi pe planeta lor a acestei legi atotuniversale.

Dar referitor la acest anume cuvînt „artă”, în jurul căruia datorită stranietăţii raţiunii lor, în acest timp este „răsucit”, cum ei singuri ar spune, „dracu-ştie-ce”, după investigaţiile mele, referitoare special la acest cuvînt, s-a clarificat următoarele: cînd în numărul altor cuvinte şi expresii separate, folosite de fiinţele învăţate de atunci, şi acest cuvînt de asemenea a devenit, din timpul măreţiei Babilonului, să treacă automat din generaţie în generaţie, el întîmplător a nimerit în lexiconul la aşa fiinţe tricentrice de acolo, în prezenţa cărora din cauza diferitor situaţii înconjurătoare cristalizarea consecinţelor proprietăţilor organului Kundatampon se petrecea cu acea anume

consecutivitatea şi „interacţiune”, în rezultatul cărora aceste cristalizări întîmplător s-au primit aşa, că au început să predispună la apariţia în prezenţa lor date pentru existenţa „Indivizilor-Hasnamuşi”, asemenea anume fiinţe tricentrice de acolo, nu ştiu din ce cauză îndrăgind acest anume cuvînt „artă”, au început să-l folosească pentru scopurilor lor egoiste şi trepta au făcut din ei acel anume „ceva”, care, deşi şi continuă să fie compus din, cum se spune, „vid-absolut”, puţin cîte puţin s-a înfăşurat cu o înfăţişare feerică, ce a început complet să-i „orbească” pe fiecare din aceşti iubiţi ai tăi, dacă cineva îşi oprea atenţia mai mult ca de obicei asupra ei.

În afară de cuvîntul „artă” în numărul altor cuvinte determinate, pe care fiinţele învăţate, ce se numărau printre membrii clubului „Aderenţii-Legomonismului”, le foloseau atunci în Babilon în disputele lor, au trecut de asemenea automat din generaţie în generaţie şi multe alte cuvinte şi chiar cîteva, cum se spune, „închipuri-ceţioase” despre unele concepte determinate de atunci.

Din numărul ultimilor de aşa gen, cum după denumire, aşa şi după imitarea caricaturală, sunt teatrele contemporane ce există acolo acum.

Ţii minte, eu deja ţi-am spus, că atunci în Babilon cît încăperea atît şi demonstraţiile învăţaţilor însăşi, ce aparţineau grupei misteriştilor, încă mai numeau cu cuvîntul „teatru”.

Dacă acum eu îţi voi lămuri puţin mai detaliat referitor acestui „teatru” contemporan de-al lor, atunci probabil, tu vei avea material destul pentru clarificarea, în primul rînd, referitor la aceea, ce s-a primit din toate intenţiile şi stăruinţele binevoitoare a fiinţelor învăţate ale perioadei babiloniene, dar în al doilea rînd, ce anume dobîndit deja în sensul cunoştinţelor adevărate de la timpurile acelei „culturi-babiloniene” a trecut la fiinţele aceste „culturi-europene” a lor, în care această anume artă, în mod principal, şi s-a întruchipat cu menţionata înfăţişare, şi, în al treilea rînd, tu vei pipăi unele aspecte ale răutăţii acestei „arte” contemporane de a lor.

Ca urmare la aceea, că şi referitor la activitatea grupei misteriştilor, membrilor învăţaţi a clubului „Aderenţii-Legomonismului”, de asemenea au ajuns, cum eu numai ce am spus, unele oarecare informaţii la fiinţele epocii contemporane, atunci ei şi în aceasta au dorit să-i imită, pentru care scop şi au început să construiască deja încăperi speciale şi să le numească pe ele tot „teatru”.

Fiinţele tricentrice ale civilizaţiei contemporane în aşa teatre ale lor se adună împreună destul de des cu grupe importante pentru observare şi de asemenea, similar la aceea cum atunci în Babilon alţi membri învăţaţi ai clubului „Aderenţii-Legomonismului" studiau înscenările învăţaţilor a grupei misteriştilor, pentru chipurile studierea diferitor manifestări intenţionate ale lor, cum ei pe ei în ultimul timp au început deja să-i numească, „artişti".

În timpul prezent aceste „teatre" au început să aibă în procesul obişnuit de existenţă a favoriţilor tăi o valoare de importanţă primordială, şi de aceea ei pentru ele au început să construiască clădiri deosebit de mari, ce se socot în aproape fiecare din oraş contemporan de-a lor construcţia ce mai atractivă.

Mai întîi de toate, după mine, nu încurcă aici, apropo, să remarc referitor la acea încurcătură, care este legat de cuvîntul „Artist".

Urmează numaidecît să remarc, fiindcă el de asemenea a trecut la favoriţii tăi contemporani de la epoca babiloniană, dar a trecut nu ca toate alte cuvinte, anume doar ca „cuvinte goale", ce nu au în ele nici un sens, dar a trecut doar ca particică a sunetelor unui cuvînt folosit atunci.

Faptul constă în aceea, că atunci în Babilon pe fiinţele învăţate, membrii clubului „Aderenţii-Legomonismului", alţi învăţaţi ce le doreau binele i-au numit, de asemenea ca şi ei unii pe alţii, - „orfeişti", care cuvînt favoriţii tăi contemporani ar scri „O-r-p-h-e-i-s-t".

Acest cuvînt era compus din două rădăcini determinate de cuvinte de atunci, care mai modern înseamnă „corect" şi „esenţial". Dacă pe cineva îl numeau aşa, aceasta însemna, că acela „corect-simte-esenţa".

După perioada babiloniană şi această expresie automat a început să treacă din generaţie în generaţie aproape cu acelaş sens, dar cu vreo două veacuri de-a lor în urmă, cînd fiinţele de atunci cu menţionatele date pentru existenţa „Indivizilor-Hasnamuşi" au început deosebit să subtilizeze în referitor la acest cuvînt vid „artă", şi printre ei au apărut diferite aşa numite „şcoli-de-artă" şi fiecare a început să se socoată adeptul unei sau alteia din aceste şcoli, iată atunci ei anume, neînţelegînd sensul adevărat al menţionatului cuvînt, şi în principal, din cauza la aceea, că în numărul menţionatelor şcoli de artă era de asemenea şcoala unuia, cum contemporanii deja numesc, „Orfeu", o personalitate inventată de grecii antici, ei şi au hotărît să inventeze un cuvînt nou, care mai corect ar determinat a lor „chemare", şi în locul menţionatului „orpheist" au inventat cuvîntul „artist", care trebuia să însemne „acel-ce-se-ocupă-cu-arta".

Pentru ca mai bine să-ţi închipui, de la care cauze care au decurs consecutiv s-a primit şi aşa încurcătură de acolo, ţie îţi trebuie de asemenea să ştii, că şi aceşti iubiţi ai tăi pînă la a doua „catastrofă-trensapală” de acolo, cînd apăreau şi se pregăteau pentru existenţa responsabilă încă normal, pentru a lor aşa numită vorbire, adică pentru comunicarea reciprocă prin intermediul emiterii intenţionate din ei a sunetelor corespunzătoare, aveau şi putea să pronunţe de asemenea, ca şi toate fiinţele tricentrice din tot Universul Măreţ, pînă la trei sute patruzeci şi una de determinate, cum eu denumesc, „litere”.

Dar apoi, cînd datorită acelorlaşi, de ei singuri instalate condiţii nenormale de existenţă firească obişnuită, au început treptat să se înrăutăţiască de asemenea şi orice proprietăţi caracteristice să fie în prezenţa fiinţelor tricentrice, atunci în ei a început să se înrăutăţească şi aşa „putinţă-firească” şi cu aşa temp, că fiinţele perioadei babiloniene pentru comunicarea verbală întrei ei puteau deja folosi doar şaptezeci şi şapte de sunete determinate, dar după perioada babiloniană, peste cinci veacuri de-a lor, ei doar deja puteau să folosească cel mult treizeci şi şase de „litere” determinate, însă fiinţele unor societăţi nu puteau să pronunţe chiar şi acest număr de sunete separate.

Şi iată, băiatul meu, prin urmare la aceea, că diferite informaţii, referitoare la perioada babiloniană, au început să treacă în generaţiile următoare din neam în neam nu numai prin calea aşa numită „transmitere-verbală”, dar încă şi prin notiţele pe materiale ce se păstrează mult, adică cum acolo s-ar exprima, prin „scriere”, – care „scrieri” erau compuse din semne convenţionale, ce exprimau atunci „sunete-firești-divizate” sau „litere”, atunci unele fiinţe de acolo de la începutul civilizaţiei contemporane au început din cinci în zece să se clarifice în ele şi, închipuinduşi, că deja nu pot să pronunţe multe din aceste „litere” determinate, au inventat aşa numitul „compromis-de-scriere”.

Acest „compromis-de-scriere” consta în aceea, că în locul unui aşa semn sau aşa „literă”, gustul pronunţării la care deşi ei îl înţelegeau, dar să-l pronunţe nu puteau, ei au hotărît să scrie „litera” puţin asemănător cu cea care este în timpul dat în alfabetul lor; dar pentru aceea, ca fiecare să înţeleagă, că aceasta nu e în tocmai acea literă, ei au început ca lîngă ea întodeauna să scrie litera romanilor antici, deja ce nu însemna nimic, dar ce exista şi se numa „ha”, dar la francezii contemporani „aş”.

Iată de atunci şi toţi alţii iubiţii tăi au început să facă la fel, şi anume, alături de fiecare aşa literă suspectă au început să dauge această „moştenire” romană.

În perioada cîn a fost inventat aceast „compromis-de-scriere”, aşa „litere” suspecte la ei erau aproape de douăzeci şi cinci, dar cu trecerea timpului,

paralel cu degradarea posibilităţi de a le pronunţa şi cu creşterea „subtilizării” lor, numărul de litere pentru o aşa „posibilitate-firească” artificial inventată a început să se micşoreze, şi în acea perioadă, cînd a fost inventat cuvîntul „artist”, aşa litere la ei erau deja numai opt, şi înainte de aşa numitul „aş” scriau parţial literele greceşti antice, dar parţial cele latine antice şi le marcau ei în modul următor: „th”, „ph”, „gh”, „ch”, „sch”, „kh”, „dh” şi „oh”.

Iată şi baza pentru apariţia menţionatei încurcături şi a servit la ei semnul de compromis „ph”.

Dar a servit el bază de aceea, că el era cît în cuvintul, cu care se numeau învăţaţii misterişti, atît şi în cuvîntul, ce se numea personalitatea, născocită de grecii antici, cu al cărui nume, cum eu deja ţi-am spus, era legată una din existentele atunci „şcoli-de-artă”, şi prin urmare la aceasta reprezentanţii menţionaţi de atunci a acestei arte pămîntene s-au gîndit deja cu a lor raţiune îngustă, că aceasta înseamnă nu altceva, decît cuvîntul, ce reprezintă conceptul: „urmaşii-acestei-anume-personalităţi-istorice-Orfeu”, dar cum mulţi nu se socoteau aşa urmaşi, atunci ei în loc de menţionatul cuvînt şi au născocit cuvîntul „artist”.

Cum vezi, băiatul meu, nu orice moştenire a romanilor antici s-a primit pentru fiinţele generaţiilor următoare răutăcioasă, dar cîteodată, cum în cazul dat, această a lor literă mică „h” a servit chiar un factor inspirator pentru generarea „posibilităţii-fireşti” în prezenţa şi a asemenea fiinţe a generaţiilor ulterioare, care deja determinat a devenit caracteristică să nu aibă nici o iniţiativă proprie şi „posibilitate” la una ca aceasta, şi ei au dorit şi au dobîndit să înlocuiască deja mult timp ce exista expresia determinată „orpheist” cu cuvîntul nou „artist”.

Aici este foarte important în general să te lumineză referitor la o stranietate mare de acolo în sensul menţionatei atrofieri treptate în prezenţa tuturor fiinţelor tricentrice a acestei planete şi a asemenea „posibilitate-firească”, cum capacitatea de a pronunţa necesarele pentru comunicarea reciprocă „sunete”.

Faptul constă, că tempul de degradare cu fiecare generaţie a acestei posibilităţi fireşti în prezenţa generală a fiinţelor merge nu la toţi întotdeauna cu o consecutivitate identică, în sensul funcţionării psihice şi organice a corpului lor planetar; acest temp de degradare în diferite epoci şi pe diferite părţi ale suprafeţei acestei planete cum ar fi se rînduiesc, ba atingînd mai multă partea psihică, ba partea organică a funcţionării corpului planetar.

Foarte bun exemplu pentru ilustrare a celor spuse poate servi simţirea gustului şi posibilitatea de a pronunţa acelor două „sunete” determinate care sunt cunoscute acolo în timpul prezent sau acelor litere, care se folosesc aproape de toate fiinţele contemporane, ce locuiesc pe toate părţile suprafeţei planetei tale, şi care au trecut la ei din vremuri de demult de la grecii antici.

Menţionatele două litere de grecii antici se numeau „Qhta” şi „Delta”.

Printre altele, încă îţi voi remarca, că acolo, în timpurile cele mai antice pentru iubiţii tăi, chiar aceste două litere se foloseau special de fiinţe pentru alcătuirea denumirilor determinate, ce se refereau la două valori complet opuse.

Anume, litera „Qhta” se folosea atunci în cuvintele, ce exprimau idei, referitoare la conceptul de „Bine”, iar a doua literă „Delta” se folosea în cuvintele, referitoare la conceptul de „Rău”, cum ar fi de exemplu, „Qeoz” – „Dumnezeu” şi „Daimwn” – „Demon”.

Cum înţelegerea, aşa şi „gustul” sunetelor ambelor acestor litere a trecut la toate fiinţele civilizaţiei contemporane, dar ambele aceste diferite şi complet de diferită esenţă litere ei nu ştiu de ce le marchează prin intermediul unul şi aceluiaş semn, anume prin intermediul „th”.

Şi iată, de exemplu, fiinţele societăţii mari de acolo, care se numeşte „Rusia”, cu toată dorinţa lor şi stăruinţa deja nu pot nicicum să pronunţe aceste anume două litere; dar cu toate că ei foarte determinat simt diferenţa lor şi întotdeauna, cînd ei necesită să folosească aceste litere în cuvintele cu concepte determinate, ei, deşi şi pronunţă litere, complet ce nu corespund momentului, însă corect simt diferenţa lor şi una din aceste litere în loc la alta nu folosesc.

Dar fiinţele societăţii contemporane, ce se numeşte „Anglia”, invers, pronunţă fiecare literă separat aproape încă aşa, cum pe ea o pronunţau grecii antici, dar nu simt nici o diferenţă între ele şi fără orice neîndemînare le folosesc în cuvinte, ce exprimă comple valori opuse, una şi aceeaşi însemnare condiţionată de compromis în cunoscuta lor „th”.

Aşa, de exemplu, cînd fiinţele acestei contemporane Anglii pronunţă a lor îndrăgită, des folosită de ei expresie „thank you”, atunci foarte clar se aude litera antică „Q”, dar cînd ei pronunţă nu mai puţin îndrăgit de ei şi de asemenea des folosit cuvînt „there”, atunci foarte clar şi determinat se aude litera antică „A”. Dar în acelaş timp pentru ambele aceste litere ei fără nici o

aşa numită „remuşcare” de conştiinţă folosesc unul şi acelaş „universal-paradoxal” „th”.

Apropo, mie-mi pare, că este destul să ne mai lărgim despre aşa întrebare filologică de acolo.

Hai mai bine să continuăm să ne clarificăm de la început referitor la cauzele, de ce anume la iubiţii tăi contemporani a intrat în obişnuinţă ca peste tot să aibă aşa teatre, dar apoi şi în aceea, ce anume fac în aceste teatre artiştii lor contemporani şi cum ei singuri acolo se manifestă.

Ce se referă la întrebarea, de ce la ei a intrat foarte în obicei să se adune – des cu grupe importante – în aceste a lor teatre, atunci după mine, aceasta a fost ca urmare la aceea, că teatrele conteporane cu toate cele ce se petrec în ele întîmplător s-au nimerit să fie foarte corespunzătoare la prezenţa generală formată nenormal a majorităţii acestor fiinţe tricentrice contemporane, şi anume a acelor fiinţe, în prezenţa cărora deja complet s-a pierdut necesitatea caracteristică fiinţelor tricentrice ca să îndeplinească în toate iniţiativa sa proprie şi care există doar de la impulsuri întîmplătoare ce vin din exterior sau de la poruncirea urmelor cristalizate în ei de la una sau altă proprietate a organului Kundatampon.

De la bun început a apariţiilor acestor teatre ei au început să se adune şi în prezent se adună în ele nu pentru aceea, ca să privească şi să studieze demonastaţiile „artiştilor” lor contemporani, nu... ei se adună doar pentru satisfacerea unei urmări a proprietăţilor organului Kundatampon, uşor ce s-a cristalizat în prezenţa generală a majorităţii din el şi se numeşte „Urnel”, dar de fiinţele contemporane „îndrăzneală”.

Faptul constă în aceea, că datorită acestei menţionate urmări a proprietăţilor organului Kundatampon, în prezenţa şi a majorităţii fiinţelor contemporare se capătă o foarte stranie necesitate, şi anume necesitatea de a chema în alţii în raport cu sine exprimarea impulsului firesc, ce se numeşte „mirare”, sau doar numai să-l remarce pe feţele celor din jur.

Stranietatea acestei necesităţi a lor constă în aceea, că ei primesc plăcere de la manifestarea din partea altora a „mirării”, ce se referă exclusiv doar la arătarea lor exterioară, îndeplinită de ei exact conform cerinţelor aşa numitei „mode” de acolo, anume conform acelui a lor, de asemenea obicei rău, care s-a început acolo încă din timpurile civilizaţiei ticleamîşiene şi în timpul prezent s-a făcut unul din acei factori fireşti, care deja automat nu lă dă lor timp, nici posibilitate ca să vadă şi să simtă realitatea.

Dar însăşi acest obicei pentru ei răutăcios constă în aceea, că ei periodic îşi schimbă forma exterioară aşa numita „pătura-nulităţii-sale”.

Apropo, aici voi remarca, că în procesul general de existenţă fireacă a acestor fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut treptat singur de la sine s-a stabilit aşa, că cu schimbarea formei acestei menţionatei „pături” conduc aşa fiinţe de acolo de ambele genuri, care deja s-au „onorat” sp devină candidaţi în „Indivizi-Hasnamuşi”.

Teatrele contemporane în această privinţă s-au devedit a fi corespunzător pentru iubiţii tăi de aceea, că în ele foarte convenabil şi uşor să arăţi altora, cum ei iubesc să se exprime, „pe-toţi-ce-i-a-uimit-cuafură” sau „fundiţa-cravatei-legate-în-mod-deosebit”, sau „foarte-norocos-dezgolit-aşa-numită-chiupaitarnă-parte-a-corpului-său” ş.a.m.d., dar de asemenea şi singuri să privească la noile tendinţe ale „modei”, îndeplinite deja după ultimile îndrumări ale acelorlaşi candidaţi în „Indivizi-Hasnamuşi”.

Dar ce se referă la acea, ce fac aceşti „artişti” contemporani în aceste teatre ale lor în timpul la asemenea „îndrăzneli”, atunci pentru închipuirea mai clară a ta despre aceasta trebuie ca mai întîi să-ţi lămuresc încă despre una în cel mai mare grad de stranie „boală”, ce există acolo sub denumirea de „dramaturgie”, predispunerea la înbolnăvirea de care apare în prezenţa unor din ei doar datorită neatenţiei ale lor aşa numitei „babe-moaşe”.

Aşa neatenţie criminală din partea „babei-moaşe” în majoritatea cazurile constă în aceea, că ea, înainte de îndeplinirea obligaţiilor sale, prin treacăt, intră prin casele altor cliente de a ei şi bea acolo „vinul” adus ei în cantitate mai multă decît de obicei, şi, deja în timpul îndeplinirii obligaţiilor sale inconştient exprimă cuvinte, fixate în procesul de existenţă firească iubiţilor tăi ca „vrajă” aşa numiţilor „vrăjitori” ai lor, şi fiinţa nouă nefericită în primul moment, cu ei spun, „de-apariţie-pe-lumea-aceasta” înainte de toate percepe cuvintele acestei „vrăji” răutăcioase.

Menţionata vrajă este compusă din următoarele cuvinte: „Eh tu, încurcătorule ce eşti!”

Şi iată, băiatul meu, datorită acestei neatenţii criminale din partea „babei-moaşe”, în prezenţa acestei fiinţe nou-născute nefericite şi se capătă predispunere spre îmbolnăvirea cu menţionata boală stranie.

Cînd aşa fiinţă tricentrică de acolo, căpătînd la apariţia sa meţionata predispunere spre îmbolnăvirea de boala „dramaturgie”, a ajuns la vîrsta

fiinţei responsabile şi dacă ea la acest timp poate să scrie şi ar vrea să scrie ceva, atunci el deodată se îmbolnăveşte de această boală stranie şi începe pe hîrtie să „subtilizeze” sau, cum acolo se spune, să „compună” diferite aşa numitele „opere de teatru”.

Conţinutul pentru asemenea opere de-a lor de obicei servesc sau nişte evenimente oarecare, care chipurile s-au întîmplat în trecut, sau probabil se vor întîmpla în viitor, sau, în sfîrşit, evenimentele „irealităţii” lor contemporane.

În afară de aceasta, în prezenţa generală a celei fiinţe îmbolnăvite de această boală originală în numărul de urmări, ce decurg din ea, printre altele, se manifestă şapte deosebiri foarte specifice.

Prima din ele constă în aceea, că cînd în prezenţa fiinţei date apare şi deja funcţionează această boală stranie, în jurul lui permanent să împrăştie vibraţii deosebite, ce acţionează asupra celor din jur, după expresia lor, la fel, ca „mirosul-de-capră-bătrînă”.

A doua – în acea, că din cauza schimbării în aşa fiinţe a funcţionării interne, forma exterioară a corpului ei planetar singur de la sine capătă următoarele schimbări: nasul se ţine în sus, mînile, cum se spune – în şolduri, vorba lui se întrerupe cu un deosebit tuşit ş.a.m.d.

A treia – în aceea, că aşa fiinţe întotdeauna începe să simtă fiori de groază de la unele, singur de la sine neobijduitoare, formaţii naturale sau artificiale, de exemplu: de la aşa numiţii „şoareci”, de la „mîni-făcute-pumn”, de la „soţia-regizorului-principal-al-teatrului”, de la „coşurile-de-pe-nasul-propriu”, de la „pantoful-stîng-al-soţiei-proprii” şi încă de la multe altele, formaţiuni ce se găsesc în afara lui.

A patra deosebire ce apare în el aduce la aceea, că el deja pierde orice posibilitate de a înţelege psihica celor din jur, semeni cu el, fiinţe şi să clarifice în ea.

A cincea constă în aceea, că el, cît interior, atît şi în manifestările sale, începe să critice tot şi orice, în afară de ce a făcut el.

A şasea – în aceea, că la el începe mai mult, decît la toate altele fiinţe tricentrice pămîntene, să se atrofieze datele pentru perceperea a ceva oarecare obiectiv.

Şi a şaptea, în sfîrşit, deosebire constă în aceea, că în prezenţa ei apare aşa numiţii „hemoroizi”, care, apropo de spus, este unicul, ce el poartă cu modestie.

Şi iată, mai departe acolo se întîmplă aşa, că dacă la o aşa fiinţă îmbolnăvită unchiul este membrul unui „parlament” de-al lor sau dacă el singur se cunoaşte cu o văduvă a unui „fost-afacerist”, sau dacă în timpul pregătirii să devină o fiinţă responsabilă nuştiu de ce a trecut într-o aşa împrejurare şi în aşa condiţii, că în el automat s-a căpătat proprietatea, ce se numeşte „să-intre-fără-săpun”, – atunci aşa numiţii „antreprenori” de acolo sau, cum, pe ei încă-i mai numesc, „stăpînitori-de-oi”, iau aşa compunere a lui şi poruncesc menţionaţilor „artişti” contemporani s-o „reproducă” întocmai, conform la aceea, cum ea a fost subtilizată de această fiinţă, ce s-a îmbolnăvit de această boală stranie „dramaturgie”.

Dar deja aceşti contemporani artişti la început reproduc această compunere singuri fără martori şi o reproduc pînă atunci, pînă la ei nu începe să iasă exact aşa, cum este indicat de însăşi fiinţa îmbolnăvită şi cum porunceşte „antreprenorul”. Şi cînd, în sfîrşit toate vor ieşi la ei fără participarea conştiinţei şi simţurilor proprii, şi ei singuri se vor transforma complet în aşa numitele „automate-vii”, iată atunci artiştii contemporani cu ajutorul acelor din mediul lor, care la acest timp încă nu cu totul se fac „automate-vii”, pentru ce primesc denumirea de „regizori”, fac cu ajutorul lor şi sub conducerea lor acelaş lucru, dar deja în prezenţa altor fiinţe obişnuite, ce se adună în aceste teatre contemporane.

Iată acum din toate ce ţi-am povestit numai ce tu vei putea uşor şă constaţi, că aceste teatre, în afară de mulţimea de urmări răutăcioase determinate, enumerarea cărora eu mă voi atinge în curînd detaliat, desigur, nu pot să dea nimic pentru acel scop înalt, care se avea atunci în vedere la învăţaţii babilonieni, care au creat pentru prima dată o aşa formă de reproducere conştientă a percepţiilor şi reacţiunea asociativă la ele a altor, fiinţe asemeni lor.

Totuşi, trebuie să recunosc, că de la aceste teatre alor lor cu artiştii lor contemporani în procesul lor de existenţă firească s-a primit, desigur întîmplător, un „rezultat-nu-rău”.

Pentru ca ţie să-ţi fie clar în ce rezultă acest „rezultat-nu-rău”, mie mai înainte mi-ar trebui să mă ating în lămuririle mele încă de o deosebire, care se face caracteristică prezenţei generale a fiinţelor, ce apar după principiul „Itoclanoţ”.

Conform acestui principiu, alcătuirea în prezenţa acestor fiinţe a energiei, necesare pentru a lor aşa numită „stare-de-veghe”, depinde de calitatea asociaţiilor, ce se petrec în prezenţa lor generală în timpul „pasivităţii-totale” sau, cum iubiţii tăi spun, „în timpul somnului” şi, invers – acea energie, care este necesară pentru „productivitate” a acestui „somn” al lor, la rîndul ei se produce de asemenea din procesul asociativ, ce se petrece în ei în timpul menţionatei „stări-de-veghe”, găsindu-se de această dată deja în corespondenţă de calitatea sau intensivitatea activităţii lor.

Aceasta anume a început să se refere şi la aceste fiinţe tricentrice pămînteşti de atunci cînd, cum eu odată deja am spus, Natura Măreaţă a fost nevoită să schimbe „principiul-Fulasnitam” ce exista pînă la aceasta în prezenţa lor pe principiul „Itoclanoţ”. Anume atunci în procesul lor de existenţă s-a căpătat şi în prezent acţionează aşa caracteristică, că dacă ei, cum se spune la ei, „dorm-bine”, atunci ei vor fi în „starea-de-veghe-bine” şi, invers, dacă ei prost vor fi în „starea-de-veghe”, atunci şi vor „dormi” prost.

Şi iată, băiatul meu, fiindcă ei în ultimul timp au început să existe deja foarte nenormal, atunci ca urmare la aceasta s-a schimbat chiar şi tempul automat ce s-a instalat acolo, care mai mult sau mai puţin facilita pînă la aceasta să se întîmple în ei asociaţiei necesare şi în rezultat ei în ultimul timp au început şi să doarmă prost şi în starea de veche încă mai rău decît anterior.

Dar aceea, că aceste teatre contemporane ale lor cu ale lor artişti contemporani au fost întîmplător folositoare pentru îmbunătăţirea calităţii somnului lor a decurs din următoarea împrejurare.

După aceea, cum din prezenţa majoritpţii iubiţilor tăi complet a dispărut necesitatea să începlinească în ei „Partdolgduty” fireşti şi orice asociaţii în procesul lor de „stare-de-veghe” de la impulsurile percepute inevitabil au început să decurgă doar din cîteva deja automatizate aşa numitele „serii-de-amprente-anterioare”, compuse din „impresii-de-mult-retrăite” de nenumărate ori, şi de aceea în ei la rîndul său a început şi acum continuă să dispară chiar şi necesitatea instinctivă de percepere a noilor impulsuri fireşti pentru fiinţele tricentrice, izvorîte sau de la a lor interioare, părţi fireşti însufleţite separate, sau de la cele coresponzătoare, din exterior ce vin pentru asocierea conştientă a percepţiilor, anume pentru acea asociaţie firească, de la care în prezenţa fiinţelor şi depinde intensitatea de transformare a diferitor genuri de „energie-firească”.

Pentru ultimile trei veacuri procesul lor de existenţă s-a făcut aşa, că în prezenţa majorităţii din ei în existenţa lor zi de zi aproape deja nu apare acea

firească „asocierea-comparativă”, care de obicei se petrece în fiinţele tricentrice, datorită impresiilor noi de orice fel, de la ce în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice doar şi pot să se cristalizeze date pentru individualitatea lor proprie.

Şi iată cînd iubiţii tăi, ce existau în aşa mod în a lor „zi de zi”, merge la aceste teatre contemporane şi, urmărind după manipulaţiile fără sens a acestor artişti contemporani, primesc unul după altul „impulsuri” la diferite genuri de amintiri, percepute deja pînă la aceasta din nu mai puţin fără sens, absurde închipuiri, atunci în ei cu aceasta, vrînd-nevrînd, în timpul acestei stări de veghe şi se primeşte mai mult sau mai puţin asociaţia firească tolerabilă şi, cînd ei se întorc acasă şi se culcă să doarmă, ei dorm cu mult mai bine ca de obicei.

Deşi în aşa mod aceste teatre contemporane cu totul, ce se face în ele, într-adevăr s-au nimerit întîmplător să fie foarte bune, desigur, doar, aşa de spus, „pe-ziua-de-azi”, mijloc pentru somn mai bun a iubiţilor tăi, totuşi răutăcioase, în sens obiectiv, urmările de la aceste teatre pentru fiinţele, în special pentru generaţiile care cresc, sunt nenumărate.

Răul principal pentru ei de la aceste teatre ale lor constă în aceea, că aceste teatre au început să servească ca un factor adiţional pentru distrugerea definitivă în ei a orice posibilităţo ca vreo dată să aibă necesitatea caracteristică fiinţelor tricentrice, ce se numeşte „necesitatea-percepţiilor-reale”.

Ele sunt factor răutăcios pentru cele spuse, în mod principal, după următoarele împrejurări:

Cînd ei vin în aceste teatre ale lor şi, stînd liniştit, privest la orice, deşi şi fără sens, dar diferite şi multilaterale „manipulări” şi manifestările artiştilor contemporani ai lor, atunci, necătînd la aceea, că ei se găsesc în starea lor obişnuită de veghe, orice asociaţii, cît „mentale”, atît şi „emoţionale”, continuă să se petreacă în prezenţa lor exact la fel, cum ele trebuie să se întîmple în perioada pasivităţii lor depline sau somn.

Şi anume, cînd ei primesc o mulţime de impulsuri corespunzătoare întîmplătoare pentru agitarea deja impulsuri fixate percepute anterior şi automatizate în serii de impresii şi reflectează asupra acestora cu funcţionizarea a lor aşa numite „organe-de-digestie-şi-gen”, atunci cu aceasta în prezenţa lor apar obstacole pentru producerea şi acelor mizere asociaţii fireşti conştiente, care deja cumva s-au automatizat să producă în ei mai mult

sau mai puţin tempul corect pentru transformarea substanţelor necesare pentru acea existenţă a lor pasivă, în timpul căreia şi trebuie să se transforme substanţele necesare pentru existenţa lor activă.

Altfel vorbind, în acele perioade, cînd ei merge la aceste anume teatre ale lor, ei se găsesc nu cu totul în acea stare pasivă a lor, în care în ei de asemenea cumva automatizat se produce transformarea substanţelor, necesare pentru a lor devenită deja stare de veghe obişnuită, şi aceste teatre contemporane ale lor şi sunt pentru ei doar un factor adiţional răutăcios pentru distrugerea, cum eu am spus, „necesitatea-percepţiilor-reale”.

Din numărul multor alte aspecte ale răutăţii acestei arte contemporane a lor, unul din „cele-mai-invizibile”, dar pentru toate fiinţele tricentrice de acolo, în sensul posibilităţii acaparării aşa numitei „exisenţe-individuale” conştiente, foarte periculoasă, este iradierea a însuşi reprezentaţilor acestei arte a lor contemporane.

Deşi această răutăcioasă iradiere treptat devine acea treabă sau atribut specific a reprezentanţilor tuturor ramurilor acestei arte ale lor, dar „cercetările-chimico-fizice” detaliate ale mele determinat au arătat, că cel mai rău-periculoase eke se fac totu’a la acei menţionaţi „artişti” sau „actori” contemporani, care taman şi acţionează în aceste teatre contemporane.

Răutatea pentru alţi iubiţi de-ai tăi a acestor totalităţi de iradiere ce vin de la ei, a început clar să se observe în special în ultimul timp a civilizaţiei lor prezente.

Deşi din mediul fiinţelor obişnuite unle deja demult au devenit aşa profesionali, dar anterior, pe de o parte, în prezenţa nu a fiecăruia din aceşti profesionali s-au cristalizat „complet” orice date pentru „proprietăţi-hasnamuse”, dar, pe de altă parte, alţi iubiţi de-ai tăi, evident, instinctiv simţeau influenţa răutăcioasă ce venea de la aceşti profesionali şi de aceea se apărau, ţinîndu-se în raport cu ei corespunzător şi foarte atent.

În veacurile anterioare pe aceşti artişti sau actori alte fiinţe peste tot în alipeau la casta cea mai de jos şi priveau la ei foarte greţos. Da şi în timpul prezent acolo în multe societăţi, de exemplu, pe continentul Asia, nu este primit să le dai mînile pentru strîngere, cum aceasta acolo întotdeauna aproape că era obicei să facă la întîlnirea cu altă aşa fiinţă asemenea.

În menţionatele societăţi în afară de aceasta şi în prezent se socoate de asemenea o mare jignire ca să stea la o masă cu aşa artişti şi să mănînce împreună cu ei.

Fiinţele contemporane însă a acelui continent, care în timpul prezent este locul principal a aşa numitei „existenţă-culturală", pe aceşti artişti contemporani nu numai că i-au egalat cu ei în raportul interior, dar au început chiar multe să împrumute de la ei din partea înfăţişării lor şi în timpul prezent deja în toate îi imită.

Un foarte bun exemplu spre confirmarea celor spse de mine numai ce poate servi un obicei folosit deja de toţi iubiţii tăi de a rade barba şi mustăţile.

Trebuie să-ţi spun, că aşa artişti-profesionali pămînteni în epocile întotdeauna trebuiau să fie în procesul lor de existenţă obişnuită cu mustăţi şi barbă rasă.

Ei trebuiau să-şi radă aceşti „exprimatori" ai bărbăţiei şi activităţii, în primul rînd, de aceea, că, jucînd întotdeauna rolurile altor fiinţe, des trebuiau să-şi schimbe înfăţişarea sa şi pentru aceasta nu numai să-şi puie pe feţele sale corespunzătorul aşa numitul „machiaj", dar şi să îmbrace paricuri şi mustăţi şi bărbi ce se lipesc, dar aceasta din urmă nici cum nu se poate de făcut dacă ai barbă şi mustăţi proprii; dar, în al doilea rînd, de aceea, că fiinţele obişnuite a tuturor societăţilor de acolo, socotind pe aceşti artişti murdari şi ce influenţează rău şi temîndu-se ca să nu-i cunoască la o întîlnire întîmplătoare în condiţii de existenţă obişnuită şi cumva să se atingă de ei, au emis atunci peste tot un ordin strict, ca fiinţele, ce au profesia de artist sau actor, întotdeauna să meargă cu mustăţile şi barba rasă pentru aceea, ca să fie observaţi de alte fiinţe.

Lămurindu-ţi ţie acum cauza apariţiei obiceiului de a rade mustăţile şi barba la artiştii de acolo, eu mi-am amintit de o binegîndită şi foarte economă aşa numită „mesură-judecătoarească" a fiinţelor tricentrice a epocii civilizaţiei ticleamîşiene, legată tot de raderea părului, dar în cazul dat care cresc deja pe capul fiinţelor de acolo.

În acea perioadă a fost anume instalat şi foarte strict se executa o lege, ca criminalii mărunţi din mediul lor, care conform clarificării şi rezoluţiei a şapte următoare fiinţe în vîrstă a raionului dat, enumerau la une din patru deja stabilite pentru aceasta categorii „imoralităţii" şi „criminalităţii", de care criminali şi acum aproape de obicei este suprapline toate a lor aşa numite „închisori", întotdeauna şi peste tot pînă la un termen determinat umblau cu o parte rasă a celor patru părţi corespunzătoare ale capului, şi întotdeauna la

întîlniri şi conversaţii cu alţii aşa judecaţi erau obligaţi să aibă capul lor descoperit.

Este interesant de remarcat, că atunci în raport cu faptele imoralităţii a femeilor de asemenea exista o lege asemănătoare cu raderea capului.

Şi anume, în raport cu femeile exista şi de asemenea foarte strict se executa un ordin, în cazul dat deja de şapte femei în vîrstă acelui raion, ce au meritat cu faptele lor în trecut stimă, referitor la măsurile de pedepsire a femeilor conform a patru tipuri de manifestaţii, ce se socoteau acolo în acea perioadă pentru femei cea mai mare imoralitate şi desfrînare.

Deci, dacă de cei din jur se observa şi de toate menţionatele femei în vîrstă se confirma, că femeia dată se atîrnă fără atenţia necesară şi murdar la ale sale obligaţii familiale, atunci conform legii ea trebuia pînă la termenul stabilit peste tot să umble cu buzele vopsite.

Dacă însă oricare din femeile de atunci era observată în aceea, că ea a început să manifeste în raport cu copiii săi slăbire în impulsurile materne, atunci pe ea în aceleaşi condiţii aceleaşi din jur o condamnau să umble de asemenea o vreme determinată peste tot cu jumătatea stîngă de faţă amenajată şi vopsită cu rujuri şi vopsele.

Dar dacă oricare femeie era, în aceeaşi ordine de idei, prinsă în tendinţa ca să evite posibilitatea concepţiei în ea a unei noi fiinţe, în scopul de prelungirea neamului, atunci pe ea o comandau să se arate altora cu faţa, amenajată şi vopsită de asemenea cu rujuri şi vopsele, dar deja doar a jumătăţii drepte.

Femeilor care însă, ce au încercat să încalce a sa principală aşa numita „obligaţie-de-soţie”, şi anume, care au schimbat sau doar intenţionînd să-l schimbe pe bărbatul ei legitim sau care au făcut o încercare să distrugă fiinţa nouă concepută în ea, respectîndu-se aceeaşi procedură, era obligată, de asemenea pînă la un termen stabilit întotdeauna şi peste tot să fie aranjată şi vorsită cu rujuri deja peste toată faţa.

În acest loc a povestirilor Ahun l-a întrerupt pe Belzebut cu următoarele cuvinte:

– Majestatea Voastră! Toate lămuririle dvs referitor la arta pămîntească şi a acelor fiinţe tricentrice de acolo, care acum se ocupă şi sunt, aşa de spus, reprezentanţii ei, în special lămuririle dvs referitor la „comedianţii” sau „artiştii” contemporani de acolo, mi-au dat prin minte să folosesc toate

impresiile fixate în prezenţa mea generală, percepute în ultima aflare de a mea pe suprafaţa planetei Pămînt ce i-a plăcut dragului nostru Hasin, şi să-i dau lui un bun şi foarte practic sfat.

Spunînd aceasta, Ahun s-a adunat cu a lui obişnuită – mult timp neclipind privire aşteptînd să se uite la faţa lui Belzebut; dar, observînd a lui obişnuită, deşi întotdeauna trist, dar bun şi binevoitor zîmbet, el, neaşteptînd permisiunea cerută, cum ar fi s-a pierdut, de odată s-a adresat deja la Hasin şi a continuat să vorbească următoarele:

– De unde să ştim, dragul nostru Hasin, poate într-adevăr vei fi nevoit să nimereşti pe această planetă Pămînt şi să existi printe aceste fiinţe tricentrice originale ce ţi-au plăcut...

Şi de data aceasta, ţinîndu-se din noi de vorba şi intonaţia lui Belzebut, el continua:

– Iată de ce eu doresc, apropo, să te luminez în orice caz în rezultatele diferitor, impresii de mine involuntar percepute, cît referitor la tipul ce s-a primit, atît şi referitor la caracteristicele de manifestare a ei exact a acestor reprezentanţi contemporani a artei de acolo.

Faptul constă în aceea, că cum această artă contemporană este înfăşurată cu o aură falsă, aşa şi acele fiinţe, care sunt adepţii ei, toate altele fiinţe tricentrice ale civilizaţiei contemporane, în special din ultimile cîteva decenii, nu numai că s-au egalat şi imită cu manifestările exterioare, dar întotdeauna şi peste tot pe ei îi încurajează şi-i slăvesc fără merite, şi în aceşti reprezentaţi contemporan ai artei, care sunt în sine într-adevăr după esenţa adevărată, aproape o nulitate întreagă, singur de la sine, fără orice conştiinţă firească, se formează o încredere falsă în aceea, că ei sunt nu aşa, ca toţi alţii din jurul lor, dar sunt fiinţe, cum ei singuri s-au poreclit, „de-ordin-superior", datorită la ce, în prezenţa acestor tipi cristalizarea urmărilor proprietăţilor organului Kundatampon se petrece mai intensiv, decît în prezenţa tuturor alot fiinţe tricentrice de acolo.

Anume, în raport cu aşa fiinţe tricentrice nefericite condiţiile nenormale din jurul lor a existenţei fireşti obişnuite şi sunt instalate deja aşa, că în prezenţa lor generală numaidecît se cristalizează şi devine parte nemijlocită a psihicii lor gnerale acele urmări a proprietăţilor organului Kundatampon, care acum ei singur numesc „îndrăzneală", „mîndrie", „iubirea-de-sine", „vanitatea", „părerea-de-sine", „îndrăgostirea-de-sine", „invidia", „ura", „supărarea" ş.a.m.d.

Enumeratele urmări deosebit de „umflat” şi foarte se cristalizează la acei reprezentanţi contemporani ai arte de acolo, care şi sunt „manipulatorii” teatrelor contemporane de acolo. Se cristalizează enumeratele urmări în aceşti reprezentanţi ai arte deosebit de puternic de aceea, că ei, îndeplinit întotdeauna rolurile altor fiinţe asemenea lor, ce necesită de obicei să aibă o existenţă firească şi valoare cu mult mai mare de a lor proprie în procesul lor de existenţă de acolo, şi fiind singuri, cum eu deja am spus, într-adevăr fiinţe de nimic, treptat capătă cu a lor deja comple automatizată raţiune o închipuire false despre sine însuşi.

Anume ei cu a lor deja comple automatizată „conştiinţă” şi simţire „tîmpită” definitivă se simt pe ei însuşi incomensurabil mai înalţi decît ei sunt în realitate.

Trebuie, dragă Hasin, apropo, să recunosc, că în viiitele noastre anterioare pe suprafaţa planetei tale, şi de asemene la începutul ultimei noastre aflări acolo eu, peste tot ciocnindu-mă şi avînd diferite comunicări cu fiinţele tricentrice ce ţi-au plăcut, aproape niciodată nu simţeam în prezenţa mea generală impulsul sincer de milă firească referitor la destinul fiecăruia din aceşti iubiţi ai tăi, ce s-a primit, după împrejurările care nu au depins aproape de ei, infinit de trist.

Dar la sfîrşitul aflării a şasea a noastre acolo, cînd unii din ei au început să se formeze cu aşa prezenţă interiară, de care acum o au reprezentanţii aproape a toate ramurile acestei arte ale lor, şi cînd aşa „tipuri” noi apărute, aflîndu-se în numărul altor fiinţe tricentrice de acolo şi luînd parte în procesul lor de existenţă obişnuită firească cu începuturi egale cu alţii, au început să nimerească în sfera mea de percepţie a vederii cu a lor deja peste măsură interior-nenormală aşa numita „apreciere-de-sine-firească”, iată atunci şi ei au servit ca impuls pentru începutul apariţiei în mine a impulsului de milă nu numai în raport cu ei însăşi, dar de asemenea şi în raport în general a tuturor acestor iubiţi nefericiţi ai tăi.

Încearcă acum să i-ai atenţie nu pe toate în general fiinţe tricentrice de acolo şi nu pe toţi reprezentanţii contemporani a artei lor, dar numai pe acei, care se fac şi capătă denumirea de „artist” şi „actor”.

Fiind după esenţa sa adevărată în „realitate” aproape aşa numita „nulitate”, adică „ceva” absolut pustiu, înconjurat doar cu o oarecare arătare, ei, din cauza îndrăgitelor peste tot şi întotdeauna de ei însuşi aclamaţii repetate, ca de exemplu „geniu”, „talent”, „dar” şi încă cîteva alte cuvinte de acelaş fel, ca şi ei singuri, goale şi avînd doar exterior, treptat devin în raport cu sine însuşi de o

aşa părere, cum ar fi din numărul celor din jur fiinţe asemănătoare doar ei şi au „provenienţă-dumnezeiască” sau aproape că nu sunt singuri „Dumnezei”.

Acum ascultă şi stăruite să prelucrezi an partea corespunzătoare a prezenţei tale generale pentru folosirea la timpul cuvenit sfatul meu într-adevăr foarte practic.

Acest sfat practic al meu constă în aceea, că dacă din cauza la ceva ţie, în special în viitorul apropiat, într-adevăr vei fi nevoit să existi printre fiinţele tricentrice ale acestei planete Pămînt ce ţi-a plăcut – eu spun, în viitorul apropiat, fiindcă cît prezenţa însăşi a fiinţelor tricentrice ce ţi-au plăcut. atît şi toate condiţiile exterioare fixate pentru existenţa firească obişnuită a lor de acolo se regenerează – şi dacă tu vei avea acolo o oarecare treabă, caracteristică fiecărei fiinţe tricentrice conştiente, anume aşa treabă, care la baza ei are scopul să dobîndească un oarecare beneficiu pentru fiinţele înconjurătoare şi îndeplinirea căruia depinde de asemenea parţial şi de ei singuri, – atunci tu întotdeauna, în care societate a civilizaţiei contemporane aceasta nu s-ar întîmpla, dacă îţi va trebui să te întîlneşti în acele, cum acolo vorbesc, „cercuri”, în care tu vei participa în interesele scopului tău, cu aşa tipi contemporani de acolo, – fii numaidecît şi nemijlocit cu ei foarte şi foarte atent şi să iai orice măsuri necesare, ca să-ţi faci cu ei relaţii bune.

De ce anume în raport cu ei trebuie să fii aşa de atent şi în general pentru aceea, ca tu să poţi mai bine să-ţi închipui şi multilateral să-i înţelegi pe aceşti tipi contemporani de acolo, eu trebuie încă numaidecît să mă ating de doi facori determinaţi ce au apărut acolo.

Primul din ei constă în aceea, că în virtutea la taate acele condiţii instalate nenormal de existenţă firească obişnuită şi datorită acelei apărute şi existente acolo ideii răutăcioase „umflate-efemere” despre această aşa zisă artă, şi aceşti reprezentanţi ai artei treptat în închipuirile părtinitoare şi conceptele altor fiinţe tricentrice de acolo se înfăşoară, cum eu deja am spus, cu o aură neesenţială şi cu acest lucru automat capătă autoritate nemeritată de ei, ca urmare toate alţi iubiţi în toate şi întotdeauna se socot cu a lor părere exprimată, cum ar fi pentru toţi complet nedisputată.

Dar al doilea factor decurge din aceea, că aceşti tipi noi apăruţi acolo, formîndu-se, devin posesorii unei corespunzătoare prezenţe interioare, ce favorizează pe deplin conştient din partea lor ca foarte uşor să se facă sclavul altuia, atît cît ei singuri, datorită doar condiţiilor exterioare întîmplate aleator, se pot face şi cei mai înflăcăraţi duşmani al altuia.

Iată de ce eu şi te sfătuiesc să fii cu ei foarte atent, ca să nu ai în numărul lor în raport cu tine duşmani şi cu aceeaşi să nu-ţi faci pentur tine în persoana lor obstacole serioase în drumul îndeplinirii acelui lucru la care te-ai gîndit. Şi iată, dragul nostru Hasin, acest „cimes" al sfatului meu către tine constă în aceea, că dacă într-adevăr îţi va trebui să exişti printre aceşti reprezentanţi ai artei contemporane, atunci tu în primul rînd trebuie să ştii, că să le vorbeşti lor în faţă adevărul nu trebuie niciodată.

Să te ferească pe tine destinul de aceasta.

De la orice adevăr ei foarte şi foarte se jignesc, şi de la aşa jignire aproape întotdeauna şi se începe duşmănia lor către alţii.

La aşa tipi pămînteşti trebuie întotdeauna să le vorbeşti în faţă doar aceea, ce poate să „gîdile" acele numaidecît cristalizate în ei urmări ale proprietăţilor organului Kundatampon, pe care eu deja le-am enumerat, şi anume „invidia", „mîndria", „iubirea-de-sine", „vanitatea", „viclenia" ş.a.m.d.

Dar aşa moduri de gîdilire, care acţionează fără greş asupra psihicii acestor iubiţi nefericiţi ai tăi, s-au adeverit a fi, cum eu am observat în timpul locuirii mele acolo, printre altele, următoarele:

Dacă faţa unui oarecare reprezentant al artei seamănă cu faţa crocodilului, atunci tu lui numaidecît să-i spui, că el seamănă, nu mai mult nici mai puţin, ca la o pasăre din rai.

Dacă cineva din ei este prost, spune-i, că mintea lui e ca mintea lui Pitagora.

Dacă o oarecare faptă de-au este pe de-a dreptul „ober-idioteasc㔠, tu spune-i lui, că referitor la acest lucru chiar singur marele şmecher Lucifer nu ar fi putut născoci nimic mai bun.

Dacă după înfăţişarea lui exterioară se poate clar să constaţi, că el este purtătorul cîtorva boli de acolo, datorită cărora el zilnic determinat tot mai mult şi mai mult putrezeşte, atunci tu, exprimînd pe faţa ta mirarea, întreabă-l:

„Spuneţi-mi, vă rog, ce secret aveţi, că arătaţi întotdeauna ca un tînăr, despre care se zice, „el e sînge cu lapte" ş.a.m.d., dar ţine mine una – nu le spune adevărul.

Deşi aşa urmează de procedat cu toate în general fiinţele acestei planete, dar aceasta este în special necesar în raport cu reprezentanţii tuturor ramurilor a artei contemporane.

Spunînd aceasta, Ahun cu afectaţiune, similar cu afectaţiunea peţitoarelor de după Moscova la nunţile clienţilor lor sau a posesoarelor de ateliere de modă din Paris, ce stau în aşa numitele cafenele „hailaifne", a început să-şi aducă în ordine buclele cozii sale.

Dar Hasin, privindu-l cu zîmbetul să obişnuit sincer-recunoscător, a spus:

– Mulţumesc mult, dragă Ahun, pentru sfatul tău, şi în general pentru luminarea cîtorva detalii a stranietăţii psihicii fiinţelor tricentrice acestei planete din toate părţile obijduită a Măreţului nostru Univers.

După aceasta el s-a adresat la însuşi Belzebut cu următoarele cuvinte:

– Spune mie, te rog, bunule bunic, oare nimic nu a ieşit din intenţiile şi stăruinţele acelor învăţaţi babilonieni şi aproape nimic hotărît şi nu a trecut la fiinţele tricentrice contemporane ale acestei stranii planete din cele cunoscute deja atunci pe Pămînt fragmente de cunoştinţe?

La aşa întrebare a nepotului său Belzebut a spus următoarele:

– Spre marele regret a tot ce există în Univers din rezultatele muncii lor, băiatul meu, aproape nimic nu a rămas întreg şi de aceea nimic şi nu s-a făcut proprietate a contemporanilor iubiţi ai tăi.

Informaţiile, însemnate de ei în menţionatul mod, treceau din generaţie în generaţie în decursul la cîteva veacuri următoare.

În curînd după perioada „măreţiei-babiloniene", datorită tot acelei particularităţi principale, şi anume „procesului-periodic-de-distrugere-reciprocă", din mediul fiinţelor obişnuite de acolo aproape complet au dispărut nu numai Legomonismele referitoarel la cheile neclarităţilor legitime în legea şeptimii în fiece ramură a firescului „Afalicalina" şi „Solidjinoha", dar, cum eu deja am spus, treptat au dispărut chiar închipuirea despre legea sfîntă universală „Eptaparaparşinoh", pe care ei atunci în Babilon au denumit-o „legea-şeptimii".

Orice confecţii conştiente ale fiinţelor perioadei babiloniene au început treptat să se distrugă parţial singure de la sine, putrezind de vreme, dar parţial datorită procesului lor de „distrugere-reciprocă", anume datorită acelei

gradaţii a acestui psihoz al lor, care se numeşte „distrugerea-a-orice-există-ce-a-nimerit-în-sfera-de-percepţie-a-vederii”.

Iată din cauza acestor două, în mod principal, şi au început de pe suprafaţa acestei planete de rău-augur să dispară aproape toate rezultatele conştient îndeplinite de învăţaţii epocii babiloniene cu un aşa temp, că, la scurgerea a trei veacuri de-ale lor, deha aproape nimic din ele nu a rămas să existe.

Urmează să remarcă încă şi aceea, că datorită la a doua cauză menţionată, acolo treptat s-a micşorat şi la urma urmei de asemenea complet definitiv a ieşit din obicei de asemenea şi început şi instalată atunci în timpul Babilonului noua formă de transmitere urmaşilor a informaţiilor şi diferitor fragmente de cunoştinţe prin intermediul fiinţelor, denumite de ei „consacraţi-artei”.

Referitor la dispariţia de acolo a acestui obicei, anume de a fi cîteva fiinţe „consacrate-artei”, eu ştiu foarte bine de aceea, că taman înainte de plecarea mea pentru totdeauna de pe această planetă mie pentru alt scop de-al meu mi-a trebuit sp clarific foarte miniţios.

Pentru clarificarea acesteia eu special chiar am pregătit o foarte bună „Ticliunie” din fiinţele de genul feminin de acolo şi aceste clarificări ale mele le făceam prin ea.

„Ticliunia” acolo anterior denumeau cu cuvîntul „pifie”, dar cele contemporane deja numesc „medium”.

Iată atunci eu şi am clarificat, că acolo aşa „consacraţi-artei” fiinţe, prin intermendiul aşa numitei „linie-nemijlocită-de-moştenire” care încă mai continuă să transmită cheile de înţelegere a artei antice, în ultimul timp au rămas doar patru şi că aşa transmitere prin moştenire acum se petrece acolo în foarte grele şi tainice condiţii.

Din numărul la aşa patru fiinţe ilumintate una provine din mediul aşa numitor „pieilor-roşii”, care locuiesc pe continentul America, alta - din mediul fiinţelor, ce locuiesc pe aşa numitele insulele filipine, a treia provine din fiinţeloe continentului Asia din localitatea, denumităp „Peandja de Sus”, şi ultima, a patra, – din mediul aşa numiţilor „Eschimoşi”.

Acum ascultă, de ce anume eu am folosit expresia „aproape”, cînd am spus, că la scurgerea a trei veacuri de-a lor de la perioada babiloniană „aproape” complet au încetat să existe orice conştiente şi automate reproduceri a fireştilor „Afalicalina” şi „Solidjinoha”.

Faptul constă în aceea, că două ramuri de confecţii conştiente manuale a fiinţelor perioadei babiloniene întîmplător a nimerit în condiţii benefice şi ceva din ele a început să treacă din generaţie în generaţie parţial conştient din partea fiinţelor-transmiţătoare, parţial automat.

Una din menţionatele două ramuri nu demult a încetat să existe, dar alta din ele a ajuns chiar pînă la unele fiinţe contemporane aproape neschimbate. Această ramură ce a ajuns la fiinţele contemporanităţii se numeşte acolo „dansuri-sacre".

Şi iată, doar datorită acestei rămase întregi de pe timpurile învăţaţilor babilonieni ramuri, un număr foarte restrîns de fiinţe tricentrice de acolo acum au posibilitatea, cu munci conştiente ştiute din partea lor, să clarifice şi să afle ascunsele în ea informaţii folositoare pentru existenţa lor personală.

Dar a doua menţionată ramură, care nu demult a încetat existenţa sa, era acea ramură a învăţaţilor babilonieni, pe care ei au numit-o „combinaţia-diferitor-tonalitpţi-de-culori" şi care acum fiinţele tricentrice o numesc „pictură".

Transmiterea acestei ramuri din neam în neam se petrecea aproape peste tot; dar treptat, cu trecerea timpului, de asemenea dispărînd de peste tot, în ultimul timp se petrecea încă cu un temp corect, cît conştient, atît şi automat, doar printre fiinţele societăţii, denumite „Persia".

Şi doar înainte de plecarea mea definitivă de pe planeta ta, cînd şi acolo în Persia a început să se răspîndească influenţa similară profesiei fiinţelor contemporane deja a „culturii-europene" şi cînd fiinţele acestei profesii ş societăţii Persia au început de asemenea să subtilizeze, o aşa transmitere deja a început complet să se întrerupă.

Urmează, printre altele, să remarc şi aceea, că, necătînd la toate acestea, totuşi pînă la fiinţele şi civilizaţiei contemporane, anume prioritar pînă la fiinţele ce locuiesc pe continentul Europa, au ajuns nu puţine încă confecţii întregi de la timpurile babiloniene. Dar fiinţele acestei civilizaţii contemporane aşa confecţii, ce au ajuns la ei nu în original, dar doar în copii pe jumătate putrede, executate de strămoşii lor apropiaţi, care încă nu definitiv s-au făcut aşa numiţi „plagiatori" a operelor epocii babiloniene, au început, nici chiar presupunînd despre un ascuns în ele „depozit-de-înţelepciune" şi neluînd nici o măsură corespunzătoare permisă, pur şi simplu să le clădească în a lor aşa numitele „muzee". Dar acolo aceste aşa copii treptat au început deja definitiv să se distrugă sau parţial să se denatureze de la desele copieri de pe ale prin intermediul diferitor compuşi oxidanţi şi corosivi, ca „alebastru", „clei-de-

peşte” ş.a.m.d. – luarea copiilor doar pentru întrăzneala lor în faţa prietenilor sau pentru amăgirea învăţătorilor lor şi pentru alte scopuri hasnamuse.

Dreptatea necesită să remarc, că cîteodată unele fiin’e şi a civilizaţiei contemporane au început să suspecte, că în operele, întîmplător ajunse la ei în original, create special atunci în Babilon de învăţaţii membri ai clubului „Aderenţii-Legomonismului”, sau în acele copii, care în timpul trecerii lor din generaţie în generaţie s-a făcut de diferiţi profesionali binevoitori şi conştienţi – adică de aşa profesionali, cărora, cum eu deja am spus, încă nu le era cu totul caracteristic „plagiaritul” şi care de aceea nu mergeau la schimbarea detaliilor operelor străine pentru aceea, ca să le dea drept ale lor – „ceva” ascuns, şi că după aceea, începînd foarte serios să caute acest „ceva”, unii din aşa fiinţe iscoditoare ale acestei civilizaţii europene găseau chiar ceva determinat ascuns în ele.

Aşa de exemplu, la începutul acestei civilizaţii europene contemporane o aşa fiinţă, un oarecare călugăr din foştii arhitectori, cu numele Ignatii, a atins chiar şi posibilitatea de a descifra cunoştinţele ascunse şi informaţiile folositoare în operele aproape a toate ramurile acestei, cum deja numeau, artei „antice”, ce au ajuns la el din epoca timpurilor babiloniene.

Dar, cînd acest călugăr Ignatii a încercat să se împartă cu „descoperirea” sa cu alţii, fiinţe similare lui de acolo, dar anume cu doi călugări aşa numiţi prieteni de ai lui – înmpreună cu care el, ca specialist, era trimis în deplasare de Egumenul său în scopul de a conduce cu punerea aşa numitului „fundament” unei biserici ce a devenit mai apoi vestită – atunci el din cauza unui motiv de nimic, ce s-a scurs din urmările cristalizate în el a proprietăţilor organului Kundatampon, ce se numeşte „invidie”, a fost omorît în timpul somnului, dar corpul lui planetar a fost aruncat în suprafaţa de apă, ce înconjura acea insulă nu prea mare, pe care se presupunea de a ridica menţionata biserică.

Menţionatul călugăr Ignatii a apărut şi s-a format spre existenţă a fiinţei responsabile pe continentul Europa; dar cînd el a atins vîrsta de fiinţă responsabilă, atunci, în scopul de a se îmbogăţi cu informaţii referitor la profesia, ce el a făcut-o scopul existenţei sale, anume profesia ce se numeşte acolo „arhitectură”, el s-a dus pe continentul Africa. Iată acolo anume el şi a intrat ca călugăr în „frăţia”, ce exista pe acest continent Africa sub denumirea de „Căutătorii-de-adevăr”. Mai tîrziu, cînd această frăţie s-a mutat pe continentul Europa şi s-a lărgit şi cînd fraţii ei au început să se numească „Benedicţi”, el deja era „frate-cu-drepturi-depline” a acestei frăţii.

Menţionata de mine biserică există acolo şi acum şi se numeşte, mi se pare, „Mont-Saint-Michel”.

În această Europă cîteva alte încă mai iscodidoare fiinţe observau în cele ajunse la ei din vremurile antice opere ale diferitor ramuri de artă neclarităţile legitime, dar cum ei găseau cheia la înţelegerea acestor neclarităţi, existenţei lor îi venea sfîrşitul.

Încă una, altă fiinţă de pe acest continent Europa de asemenea singur a observat şi, continuînd mai departe să se intereseze, muncind insistent, a început să se clarifice de-a binelea în operele aproape a tuturor ramurilor artei.

Pe această fiinţă înţeleaptă trincentrică pămînteană o chema „Leonardo-da-Vinci”.

În încheierea acestei povestiri ale mele referitor la arta contemporană pămînteană, după mine, nu încurcă să remarc încă una din multele deosebiri specifice a fiinţelor civilizaţiei contemporane, care exact se ocupă cu această aşa zisă artă.

Această deosebire specifică a lor constă în aceea, că întotdeauna, cînd cineva din menţionatele fiinţe în diferitele opere ale antichităţii care au ajuns pînă la ei descoperă o oarecare foarte „nelogică-legitimă” şi începe ramura dată s-o porducă complet nou, pentru ca în practică să-şi clarifice sie probabil menţionata „nelogică-legitimă”, atunci mahoritatea din fiinţele ce o înconjoară, ce au profesia acestei ramuri, de odată se fac urmaşii lui şi încep să facă chipurile acelaş lucru, dar, desigur, fără orice scop şi fără orice sens.

Iată această anume „deosebire” a psihicii fiinţelor de acolo, reprezentanţii artei contemporane, şi este cauza la aceea, că acolo, printre iubiţii tăi contemporani, pe de o parte apar to mai noi şi mai noi aşa numitele „ramuri-de-artă”, dar pe de altă parte to mai mult şi mai mult se micşorează şi acele, care deşi de asemenea cu „păcat-în-două”, dar totuşi cumva se pun la capăt de generaţiile anterioare.

Deşi aceasta se întîmplă printre reprezentanţii tuturor ramurilor artei contemporane, dar nu ştiu de ce sunt foarte lacomi pe aceasta fiinţele, care se ocupă cu ramura, denumită de ei „pictură”.

De aceea în timpul dat la aşa profesionişti contemporani de acolo există multe apărute în aşa mod şi nimici între ele care nu au „noi-tendinţe-în-pictură”,

cunoscute acolo sub denumirile: „cubism”, „futurism”, „sintetism”, „imaginism”, „impresionism”, „colorism”, „formalism”, „surrealism”, şi mult altele ramuri similare de asemenea cu terminaţia „ism”.

În acest loc al povestirii lui Belzebut copitele tuturor pasagerilor navei intersistemice Carnac au început de odată cum ar fi să iradieze din le „ceva” fosforiscent.

Aceasta însemna, că nava Carnac se apropie de locul său de destinaţie, adică la planeta Revozvradendr şi de aceea printe pasageri s-a început o mişcare anevoioasă pentru pregătirea către coborîre din navă.

Belzebut, Hasin şi Ahun au încetat convorbirea lor şi de asemenea au început repede să se strîngă.

Iluminarea fosforiscentă a copitelor s-a primit de la aceea, că în părţile navei din departamentul motoarelor au fost eliberate într-o proporţie deosebită părţile sfinte concentrate luate la un loc a sfîntului omniprezentului Ochidanoh.

Cap. 31. A șasea și ultima aflare a lui Belzebut pe suprafața Pămîntului nostru

Cînd peste două „ornacre” („ornacr” este egală aproximativ acelei perioade de timp, care pe „Pămînt” noi determinăm cu o „lună”) nava cosmică intersistemică Carnac a ieşit din sferele atmosferei planetei „Revozvradendr” şi a început să cadă înapoi în direcţia sistemului solar „Pandeţnoh” spre planeta „Carataz”, Hasin, şezînd la locul său obişnuit, s-a adresat lui Belzebut cu următoarele cuvinte:

– Dragă şi iubitule bunic!

Fii, ca întotdeauna, bun şi povesteşte-mi încă ceva despre fiinţele tricentrice, ce locuiesc pe acea planetă, care se numeşte „Pămînt”.

Ca răspuns la aceasta Belzebut a început să povestească despre a şasea şi ultima s-a vizită pe suprafeţa planetei Pămînt.

El a început aşa:

– A şasea oară eu am fost pe această planetă înainte de primirea a iertării definitive, cu permisiunea să părăsesc acest sistem solar marginaş, ce se

găseşte deja aproape în afara emanaţiilor nemijlocite a Atotpreasfîntului Soare-Absolut, la locul meu de apariţie în cuibul nemijlocit al ATOTPUTERNICULUI UNICEXISTENT INFINIT.

De data aceasta împrejurările pe neaşteptate s-au aşternut aşa, că eu am fost nevoit să exist acolo, printre aceste fiinţe originale destul de mult, nu cu mult mai puţin de un an după timpul nostru, dar după măsurarea timpului de acolo – mai mult de 300 de ani.

Cauza iniţială a acestei ultime vizite ale mele pe suprafaţa planetei ce ţi-a plăcut au servit următoarele împrejurări.

Trebuie să-ţi spun, că eu şi după a cincea a mea vizită a suprafeţei acestei planete Pămînt ale tale continuam ca de obicei, să urmăresc după existenţa acestor îndrăgite de tine fiinţe tricentrice.

În special de atent eu urmăream după ei în acele perioade, cînd la ei se pretrecea caracteristica lor principală, şi anume – procesele lor de „distrugere-reciprocă”.

Urmăream însă eu aşa de atent după aceste perioade de aceea, că eu doream numaidecît să-mi clarific cauzele apariţiei periodice a unei aşa necesităţi exclusiv de înfricoşătoare a psihicii lor fenomenal de stranii.

Cînd eu eram puţin mai liber, dar de altă dată aproape în decursul unei întregi zile marţiene sau înregii nopţi urmăream după orice manifestaţii de-ale lor în timpul acestor procese.

Şi iată, băiatul meu, odată, urmărind din obişnuinţă de pe planeta Marte prin Tescuanoul meu mare după asemenea proces, eu de odată am observat ceva nou complet, de mine pînă la aceasta niciodată văzut, un mod de distrugere unul altuia existenţa.

Eu am văzut, că ei, nemişcîndu-se din loc, făceau ceva cu un oarecare obiect, de la care se primea un fum nu prea mare şi ca urmare la aceasta mementan în partea opusă cădea o oarecare fiinţă sau deja complet distrusă, sau cu o oarecare parte a corpului ei planetar pentru totdeauna distrusă sau deteriorată.

O aşa neaşteptată constatare pe mine foarte m-a mirat, fiindcă un aşa mod eu pînă la aceasta încă niciodată n-am văzut şi în gîndirea mea încă nu era nici un fel de date adunate pentru lămurirea logică comparativă a posibilităţii din

partea lor a folosirii şi a acestui mijloc de distrugere a existenţei altor fiinţe similare.

Faptul constă în aceea, că în timpul observaţiilor mele speciale anterioare, cît cele de pe planeta Marte, atît şi în perioadele aflărilor mele personale acolo printre ei, în gîndirea mea erau deja date adunate pentu închipuiri mai mult sau mai puţin determinate şi comparaţii logice a mijloacelor şi modurilor lor pentru posibilitatea mai bună de distrugere unul pe altul, şi referitor la fiece din aceste mijloace şi metode, ce aveau ca scop distrugerea existenţei unul altuia, eu aveam deja comparaţii logice determinate, ce-mi lămureau mie, care anume factori din jur apăruţi generează în ei impulsuri şi tendinţe, în rezultatul cărora esenţa lor treptat se aduce pînă la o aşa posibilitate firească fenomenală, ca ei nitam-nisam să distrugă existenţa altor fiinţe semene lor.

La acest însă nou, de mine pentru prima dată văzut, mod de distrugere a existenţei altuia lămuririle mele anterioare logice şi psihice deja nicicum nu se puteau de folosit.

Această nouă metodă în special m-a uimit prin urmare la aceea, că pînă la aceasta la mine în orice concluzionări finale referitor la diferiţi factori, ce decurg din aşa stranie caracteristică a lor, ca aţa roşie trecea separat următorul concept:

Această caracteristică stranie a psihicii lor nu este căpătată personal de fiinţele epocii date, dar această necesitate teribilă s-a căpătat în prezenţa lor generală treptat, în decursul la multe veacuri de-a lor, şi s-a asimilat, aşa de spus „armonic", de asemenea, desigur, datorită celor instalate de fiinţele generaţiilor anterioare a condiţiilor nenormale de existenţă proprie, aşa că fiinţelor tricentrice contemporane această necesitate periodică a devenit deja cum ar fi naturală şi s-a făcut lor inevitabil caracteristică să se ocupe cu aceasta, în virtutea aproape ce nu depinde de ei împrejurărilor exterioare.

Ei, băiatul meu, în timpul acestor procese la început obişnuit instinctiv încă se reţin de la aşa manifestare nefirească; dar mai tîrziu, cînd fiecare din ei în circumstanţele deja a procesului în sine vrînd-nevrînd vede şi se convinge, că distrugerea existenţei a semenilor lui se întîmplă aşa de simplu şi numărul de distruşi tot se măreşte şi se măreşte, – iată cînd fiecare din ei involuntar începe instinctiv să simtă şi automat să aprecieze existenţa sa proprie. Şi cînd el cu ochii lui se convinge, că posibilitatea pierderii existenţei proprii depinde în momentul dat deja exclusiv doar de numărul fiinţelor nedistruse ale părţii „inamice", atunci ea, ca urmare la funcţionarea puternică în imaginaţia ei a prezenţei impulsului, ce se numeşte „frică", şi, din cauza incapacităţii în aşa

momente să gîndeşti logic binevoitor cu sa şi fără aceasta slăbită gîndire firească, începe din simţul firesc de supravieţuire şi cu toată fiinţa sa tinde să distrugă cît mai probabil un număr mai mare de existenţe a fiinţelor părţii inamice, pentru a avea mai multe şanse pentru salvarea propriei existenţe. Şi, treptat progresînd în acest simţ al său de supravieţuire, ei şi ajung la starea, cum ei ar fi spus, de „sălbăticire".

Ce se referă la acel mijloc de distrugere a existenţei altuia, fiinţă seamănă lui, pe care eu l-am văzut de această dată, dar să aplic la el comparaţia logică ce numai ce am prezentat-o nu se poate deja din cauza doar la aceea, că eu atunci clar am văzut, că părţile dușmănoase stăteau una faţă de alta destul de departe, că fiece fiinţă războinică se găsea printre ai săi şi ei în asemenea pe jumătate binevoitoare condiţii liniştit şi foarte cu sînge rece, cum ar fi din plictiseală, făceau ceva cu ajutorul la „ceva" şi cu aceasta distrugeau existenţa altora, semeni de-ai lor, fiinţe.

Iată acest anume mijloc nou de distrugere a unul altuia existenţa şi a consolidat atunci în prezenţa mea necesitatea ca numaidecît să aflu şi să înţeleg cauzele adevărate a unei aşa, pînă la fenomenal de stranie psihică, ce a devenit caracteristică prezenţei doar acestor fiinţe tricentrice originale.

Fiindcă în acea perioadă la mine pe planeta Marte nu se planifica nici un lucru deosebit, atunci eu şi am hotărît, fără a amîna, să lichidez afacerile mele curente şi personal să mă ridic pe planeta ta şi acolo pe loc la bine şi la rău să-mi clarific această întrebare ce întotdeauna mă neliniştea şi cu aceea, clarificîndu-l, în viitor deja să nu mă mai gîndesc despre aceste fenomene a Universului nostru Măreţ.

Peste cîteva zile marţiene eu şi am zburat acolo tot pe aceeaşi navă Ocazia.

De data aceasta noi am hotărît să ne coborîm pe continentul Asia în apropiere de acea localitate, ce se numeşte „Afganistan", fiindcă înainte de a zbura am aflat prin Tescuanoul nostru, că „următorul-proces-de-distrugere-reciprocă" se petrecea în acel timp anume acolo.

Coborîndu-ne în localitatea aproape de acest „Afganistan", noi am hotărît să trimitem nava noastră Ocazia la parcare undeva mai departe de acele locuri, unde în ultimul timp au început să locuiescă iubiţii tăi.

Trebuie să-ţi spun, că în ultimul timp ca să găseşti o parcare corespunzătoare pentru nava noastră Ocazia pe suprafaţa plenetei tale deja devenea un lucru nu foarte uşor ca urmare la aceea, că iubiţii tăi şi-au făcut foarte multe aparate

de tot felul pentru aşa numitele „mişcări-pe-ape”, care aparate ei denumesc tot „nave”, şi aceste nave ale lor permanent cotrobăiau pe toate direcţiile, în principal în jurul continentelor.

Noi, ce-i drept, aveam posibilitatea ca să facem nava Ocazia nevăzută pentru organele lor, ce percep vederea; dar noi nu puteam să distrugem prezenţa lor, şi fără această condiţie Ocazia noastră nu putea să stea liniştită pe apă din cauza pericolului permanent, ca navele lor să nu se ciocnească cu ea.

Iată din cauza aceasta de data aceasta noi şi am hotărît ca nava noastră s-o trimitem la parcare la aşa numitul „Polul nord”, unde navele lor încă nu aveau posibilitatea să meargă.

În timp ce noi ne coboram pe suprafaţa acestei planete ale tale, procesul ce se petrecea în Afganistan de distrugere reciprocă s-a terminat. Dar eu totuşi am rămas să locuiesc în apropiere a acestui Afganistan, fiindcă în acea parte a continentului Asia în acea perioadă cel mai des şi se petreceau aceste procese de-a lor.

Ca urmare la aceea, că în această ultimă aterizare personală pe suprafaţa planetei tale eu aveam de gînd nemijlocit să ating „conştientizarea-completă” a cauzelor întrebării ce permanent deranja esenţa mea, şi anume – să-mi clarific toate aspectele cauzelor, din cauza cărora psihica acestor fiinţe tricentrice ce le-ai îndrăgit a devenit aşa de „sălbatică”, atunci eu şi nu m-am întors repede înapoi acasă, pe planeta Marte, cum eu asta făceam în coborîrile anterioare, dar, cum eu deja am spus, am rămas să locuiesc printre iubiţii tăi în jur de trei sute de ani.

Purcedînd acum la prezentarea informaţiilor, ce iluminează rezultatele datelor deja primite de la orice cauze în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice a îndrăgitei de tine planetă Pămînt, eu trebuie mai întîi să subliniez, că în timpul acestei ultime aflări pe suprafaţa planetei tale mi-a trebuit foarte serios să studiez şi chiar experimental să clarific detaliile nu doar a psihicii iubiţilor tăi, ca asemenea separat, dar în mod egal şi percepţia şi manifestările psihicii aşa indivizi distincţi din masa comună, la reacţionarea reciprocă şi în dependenţă de combinarea condiţiilor înconjurătoare şi rezultatele care le-au generat.

În scopurile acestor experimente clarificatoare, mi-a trebuit de data aceasta să folosesc chiar ajutorul acelor compartimente a cunoaşterii generale, pe care noi le numim „samonoliturico”, „gazometronoliturico”, „sacukinoliturico” şi altele, adică de acele compartimente, la fel ce sunt de asemenea şi la iubiţii tăi, ce denumesc aceste specialităţi: „medicina”, „fiziologia”, „hipnotism”, etc.

Chiar la începutul aflării a şasea ale mele acolo, eu, datorită cercetărilor mele experimentale, în curînd am aflat categoric, că majoritatea cauzelor stranietăţii psihicii lor se găseşte nu în acea conştiinţă normală a lor, în care ei deja doar şi s-au automatizat să existe în a lor aşa numită stare de „veghe”, dar în acea conştiinţă a lor, care datorită existenţei obişnuite fireşti nenormale treptat s-a alungat în interiorul prezenţei lor generale şi care, deşi şi trebuie să fie conştiinţa lor reală, rămîne la ei în starea iniţială şi se numeşte de ei „subconştient”.

Această „subconştiinţă” şi este anume acea parte a psihicei lor generale, despre care, ţi-i minte, eu deja am vorbit, că pe ea pentru prima dată a observat-o Preasfîntul Aşiata Şiemaş, ce a constatat că în această parte psihică a lor încă nu s-a atrofiat datele pentru al patrulea impuls sfînt, ce se numeşte „sovestea-obiectivă”.

Alegînd locul meu de trai de bază localitatea în centrul continentului Asia, ce se numeşte „Turchestat”, eu de acolo nu numai că mergeam în locurile, unde se petreceau procesele ce m-au cointeresat, dar în timpul întreruperilor sau liniştii de asemenea procese mai şi călătoream mult, mergeam aproape pe toate continentele, în afară de continentul, ce există în prezent sub denumirea „America”; în timpul acestor călătorii eu m-am ciocnit cu fiinţele aproape a tuturor, cum ei spun, „popoarelor”.

În timpul la asemenea colătorii ale mele eu nicăieri mult timp nu rămîneam, în afară de unele ţări desinestătătoare de pe continentul Asia, ce se numesc „China”, „India”, „Persia”, „Tibet” şi, desigur, de asemenea şi în acea, în ultimul timp cea mai mare, semiasiatică, semieuropeană societate, care se numea „Rusia”.

La început eu tot timpul meu, liber de observaţii şi cercetări referitor la pusul de mine de data aceasta scop de bază, îl dedicam la învăţarea „limbilor-vorbite” de acolo, cu scopul de a avea mai multe posibilităţi ca mai bine să construiesc peste tot convorbirile corespunzătoare cu finţele de diferite „tipuri”, ce aparţineau la diferite „popoare” de acolo.

Tu, băiatul meu, probabil încă şi nu ştii despre acea, de asemenea doar pe această planetă de rău-augur ce există, „absurditate-extraordinară”, care constă în aceea, că acolo pentru reciprocele „comunicări-verbale”, din nou datorită, desigur, condiţiilor exterioare nenormale ale existenţei lor obişnuite, sunt atîtea diferite, una cu alta nimic în comun ce nu au „limbi-vorbite” sau „graiuri”, cîte sunt grupări desinestătătoare separate în care ei treptat s-au împărţit, pe cînd pe toate alte planete ale Universului nostru Măreţ, pe care

locuiesc fiinţe tricentrice, este doar una, comună pentru toţi, aşa numita „comunicare-reciprocă-manifestată-prin-sunet”.

Da… şi aşa „multe-limbi” de asemenea este una dintre deosebirile caracteristice şi exclusive ale fiinţelor stranii tricentrice ce ţi-au plăcut.

Aceste fiinţe stranii pentru fiecare cot de pământ sau chiar pentru una întîmplător separată pe acest cot de pământ grupă desinestătătoare neînsemnată peste tot au format şi în prezent continue să formeze pentru comunicări verbale o complet diferită „limbă-vorbită”.

Datorită la aceasta acolo, pe planeta Pământ, în timpul prezent s-a primit aşa, că, dacă cineva din locuitorii unei oarecare localităţi a acestei planete întîmplător nimereşte în alt loc al aceleiaşi planete, atunci el deja nu are nici o posibilitate să comunice cu cei de acolo, fiinţe asemeni lui, dacă ea nu va învăţa a lor „limbă-vorbită”.

Chiar mie, care cunoşteam atunci la perfecţie optsprezece diferite „limbi-vorbite” de-ale lor, mi-a trebuit în timpul călătoriilor mele să nimeresc cîteodată în aşa condiţii, că nu aveam nici o posibilitate să găsesc chiar hrană pentru calul meu, necătînd la aceea, că buzunarele mele era pline de aşa numiţii „bani”, pentru care acolo în general cu bucurie măreaţă îţi dau tot, ce vrei.

Acolo se întîmplă, că, dacă unuia din aceste fiinţe nefericite, ce există într-un oraş sau altul şi ştie toate cele folosite în acest oraş „limbi-vorbite”, din vreun careva motiv i-a trebuit să nimerească în alt loc, ce se găseşte la o depărtare, de altă dată, doar la vreo sută de a lor aşa numiţii „kilometri” – care distanţă, aproximativ, corespunde unui „Clintran” de-al nostru – atunci aşa fiinţă tricentrică rău-primită, trezindu-se chiar şi la aşa distanţă neînsemnată de la locul său, deja cumva instalat, de existenţă, din cauza indicatei nenormalităţi de acolo – dar de asemenea, desigur, şi din cauza la aceea, că în prezenţa generală a acestor fiinţe nefericite deja demult, în general, sunt atrofiate datele pentru percepţiile instinctive – se face complet neajutorată şi nu este în stare nici să spuie despre aceea, ce ei în trebuie tare, nici să înţeleagă nimic categoric din ceea, ce ei îi spun.

Aceste numeroase „limbi-vorbite” nu numai că nimic între ele nu au, dar vreo dată una din ele aşa se aşterne, că complet nu răspunde posibilităţilor acelor organe a prezenţei generale a fiinţei, pe care natura special le-a adaptat pentru acest scop şi care se numesc „coarde-vocale”, şi chiar eu, ce aveam pentru

aceasta cu mult mai multe posibilităţi, vreun cuvînt chiar nu eram în stare să-l pronunţ.

Însă, această a lor „stîngăcie” fiinţele planetei Pămînt şi singuri în sfîrşit s-au gîndit şi nu demult, încă pe cînd eram eu, mulţi „reprezentanţi” din diferite societăţi „solide” s-au adunat într-un punct, pentru ca împreună să găsească o metodă pentru a ieşi din aşa încurcătură.

Scopul de bază a acestor adunaţi împreună „reprezentanţi” a societăţilor contemporane „importante” a fost – să aleagă unul din cele existente deja acolo „limbi-vorbite” şi să-l facă pe el comun pentru toată planeta.

Din această a lor într-adevăr binegîndită intenţie, însă, tot nimic după obicei nu a ieşit şi, desigur, tot din cauza aceluiaşi obişnuită, cum ei se exprimă, „diferenţă-de-opinii”, datorită căruia la ei acolo întotdeauna eşuiază toate ale lor cele mai bune începuturi.

După părerea mea, pentru tine va fi folositor, dacă eu voi povesti mai detaliat, de ce anume în cazul dat s-a întîmplat la ei această anume „diferenţă-de-opinie”, fiindcă aceasta va servi un foarte caracteristic exemplu pentru toate în general ce apar printre ei „diferenţele-de-opinii”.

Menţionaţii „reprezentanţi” ai societăţilor „solide” contemporane la alegerea unui „limbaj-de-vorbire” comun pentru toată planeta de la bun început s-au oprit nu ştiu de ce la următoarele trei, ce există acum limbi: la aşa numita „greaca-veche”, „latina-veche” şi… la noua „limbă-vorbită” născocită de fiinţele contemporane, denumită „esperanto”.

Prima din cele trei menţionate limbi vorbite era aceea, care s-a produs şi a început să servească pentru comunicarea verbală a fiinţelor acelei societăţi antice de acolo, care, cum eu deja ţi-am spus, a apărut de la o grupă nu prea mare de persari asiatici şi s-a făcut ulterior o societate solidă, şi fiinţele căreia în decursul unei perioade lungi erau acolo specialişti să „născocească-ştiinţe”.

De la fiinţe; e acestei societăţi, adică de la aceşti anume greci antici, la fiinţele contemporane a ajuns nu numai multe diferite „ştiinţe”, dar a ajuns şi a lor limbă vorbită.

A doua însă limbă, pe care ei au dorit s-o facă comună pentru toată planeta, şi anume „latina-veche”, era acea, în care vorbeau fiinţele societăţii antice solide, ce s-a format, cum eu de asemenea deja am spus, de la o grupă nu prea mare de ciobeni asiatici, acelor anume ciobeni, urmaşii cărora mai tîrziu s-au făcut

cauză la aceea, că în prezenţa tuturor fiinţelor de acolo a generaţiilor viitoare a început treptat să se formeze şi, la urma urmei, la cei contemporani deja definitic la fixat şi s-a făcut numaidecît caracteristică acea funcţie perversă, datorită căreia orice impulsuri ce apar în ei, în sensul tendinţei spre evoluţie, chiar de la rădăcină deja automat se paralizează şi pe care ei singuri o numesc „sexualism".

Şi iată, cînd aceşti reprezentanţi ai diferitor contemporane „puternice" societăţi s-au adunat, ca împreună să aleagă una din cele trei menţionate limbi vorbite, ei nu puteau să-ţi oprească alegerea nici la una din cele propuse două limbi din cauza următoarelor motive.

Limba latină vorbită majoritatea din ei au găsit-o săracă în sensul numărului de cuvinte.

Şi într-adevăr, băiatul meu, ciobenii cu necesităţile lor limitate nu puteau să creeze un „limbaj-vorbit" cu multe cuvinte, şi deşi el ulterior şi a devenit limba societăţii mari, dar în afară de cuvinte speciale, necesare în orgii, ei în ea nu au introdus nimic aşa, pentru ca ea să fie utilă pentur fiinţele contemporane a planetei tale.

Ce se referă la limba greacă, atunci, deşi ea după bogăţia cuvintelor şi ar fi putut servi într-adevăr o limbă universală pentru toată planeta lor, fiincă foştilor pescari, cînd ei au început să născocească a tot posibilul de ştiinţe fantastice, au trebuit să născocească de asemenea şi foarte multe cuvinte corespunzătoare, care aşa şi au rămas în această limbă, însă unii din reprezentanţii societăţilor „puternice" contemporane nu puteau să-ţi oprească alegerea sa asupra ei din cauza unei deosebiri caracteristice, ce a decurs din aceeaşi psihică stranie.

Faptul constă în aceea, că toate care s-au adunat pentru alegerea limbii planetare fiinţe erau reprezentanţii societăţilor, care în perioada civilizaţiei lor moderne s-au făcut „puternice" sau, cum încă mai spun, „măreţe".

Dar însă în aceastp limbă vorbită greacă antică în timpul prezent continuă să vorbească fiinţele unei societăţi mici contemporane, ce se numeşte „Grecia", care, deşi si sunt urmaşii foştilor „greci-măreţi", dar nu au acum aşa de multe aşa zise „tunuri" şi „corăbii", cîte în timpul dat deţin fiecare din acele societăţi „importante", reprezentanţii cărora s-au adunat împreună, pentru ca în comun acord să aleagă pentru planeta toată o limbă comună de vorbit.

Şi de aceea, după toate probabilităţile, acei din reprezentanţi, care au respin această limbă vorbită, chibzuiau aproximatic în aşa mod:

– Cum, chipurile, se poate tuturor să vorbească în acea limbă vorbită, în care acum vorbesc fiinţele unei asemenea mizere societăţi, care chiar şi nu are atîtea tunuri, ca reprezentanţii lor să se poate simţi participanţi cu drepturi depline la ale noastre „internaţionale-five-o'clock".

Şi într-adevăr, aceste fiinţe contemporane de acolo, care se fac reprezentanţi ai societăţilor „importante", desigur, nimic nu cunosc referitor la cauzele adevărate, de ce anume pe planeta lor fiinţele asemeni lor, ce locuiesc pe o parte sau alta a suprafeţei planetei lor sau care compun o societate sau alta, devin cîteodată pentru un timp „importante" sau „măreţe".

Ei chiar nici aproximativ nu presupun aceea, că aceasta se întîmplă nu ca urmare a oarecare calităţi deosebite ale însuşi fiinţelor acestor societăţi, dar depinde exclusiv doar de aceea, care anume parte a suprafeţei planetei lor, în corespondenţă cu mişcarea armonică a tot sistemului lor solar, în scopul preamăreţului atotuniversal proces Trogoautoegocratic, în această perioadă trebuiesc mai multe de acele vibraţii, care apar de la iradierea lor sau de la procesul sfînt ce se petrece cu ei „Rascuarno".

Dar ce se referă la a treia limbă vorbită, pe care aceşti reprezentanţi ce s-a adunat de asemenea doreau ca să facă comună-planetară, şi anume a celei, care ei au denumit-o „esperanto", atunci în privinţa ei la ei nu a apărut nici acea dispută obişnuită, pe care ei o caracterizează cu cuvintele „cu-spumă-la-gură", şi chiar ei singuri, cu toată stîngăcia raţiunii lor, deodată şi-au dat seama, că această limbă vorbită deja în nici un mod nu poate să fie folositoare pentru scopurile lor.

Născocitorii acestei noi „limbi" evident şi-au închipuit, că limba vorbită este acelaş lucru, ca ale lor moderne „ştiinţe", pe care le poţi compune, şezînd la tine în cabinet, şi lor, desigur, şi în cap nu le-a trecut, că orice cît de mică-micuţă limbă vorbită „lucrătoare" se poate forma doar în decursul la multe veacuri şi aceea doar în procesul de existenţă firesc mai mult sau mai puţin normal.

Această nouă născocire de acolo – anume „limba-vorbită", „esperanto" - poate să fie folosită doar pentru „găinile" multstimatului nostru Molla Nasr-Eddin, ca să compună cu ea bancurile lor hazlii.

Mai pe scurt, şi aceast început bun al lor de a instala o limbă pentru toată planeta nimic nu a schimbat în alor „absurditate-extraordinară”, şi acolo şi în prezent tot a rămas cum a fost, adică această planetă comparativ nu prea mare cu „teritorii-pe-jumate-moarte” nu prea mari continuă să rămînă, după expresia aceluiaşi dragului nostru învăţător Molla Nasr-Eddin, „ghidră-cu-mii-de-limbi”.

Deci, băiatul meu... Cînd eu am purces la cercetările, în privinţa scopului ce mi l-am pus de această dată – numaidecît să conştientizez toate cauzele, ce au generat o aşa psihică deosebită în prezenţa fiinţelor tricentrice a planetei ce ţi-a plăcut, şi cînd mie pentru aceasta în curînd mi-a trebuit să clarific unele, aşa numitele, „ascunse” în prezenţa lor generală detalii a psihicii lor, atunci în privinţa aceasta deja de la bun început a aflării mele personale ultime printre ei, deodată, a apărut în mie o foarte serioasă dificultate, ce consta în aceea, că clarificarea acestor ascunse în ei proprietăţi, şi anume proprietăţile, ce se găsesc în subconştientul lor, s-a adeverit posibil doar exclusiv doar cu ajutorul intenţionat din partea lor însăşi, adică cu ajutorul acelei conştiinţe ale lor, care cu trecerea timpului lor li s-a făcut caracteristic să aibă în timpul stării de veghe. În afară de aceasta, s-a lămurit încă, că era necesar, ca menţionatul ajutor intenţionat să vie de la fiinţele tricentrice de acolo de toate tipurile, de care ei în general pentru ultimul timp au început complet să se formeze.

Dar printre altele, în acel timp, cum s-a adeverit, în ei erau deja aproape atrofiate orice date pentru apariţia în prezenţa lor a firescului impuls, ce se numeşte „sinceritate”, şi încă atrofiate într-atît, că ei, chiar la dorinţă, nu mai aveau deja posibilitatea să fie sinceri nu numai cu alţii, fiinţe asemeni lor, dar chiar şi cu sine însuşi, adică nu puteau deja imparţial să critice şi să judece cu o parte însufleţită a sa pe alta.

Trebuie, apropo, de spus, că ultimile cercetări ale mele speciale mi-au arătat, că cauzele atrofierii acestor, necesară să fie în ei, date pentru posibilitatea de a fi sinceri cu sine însuşi, au servit unele fundamente, dar pentru atrofierea posibilităţii să fie sinceri cu alţii, – altele.

Fundamentele pentru atrofierea primelor a decurs din faptul dereglării consistenţei psihicii lor generale.

Faptul constă în aceea, că atunci, la începutul la a şasea existenţă a mea printre ei, pe de o parte – în prezenţa lor generală tot mai continua să se cristalizeze date pentru aceea, ca în ei, cum în general în toate fiinţele tricentrice, să apară un impuls firesc, ce se numeşte „Remuşcare”, pe care ei singur îl numesc „Remuşcare-de-conştiinţă”, dar pe de altă parte – orice

manifestări de a lor interioare sau exterioare în procesul de existenţă firească au început să devină tot mai puţin şi puţin caracteristice pentru fiinţele tricentrice.

Ca urmare la aceasta în prezenţa lor tot mai des şi mai des apăreau cauze pentru manifestarea menţionatului impuls firesc - „Remuşcări-de-conştiinţă". Şi fiindcă simţurile generate de aceasta, sunt similare cu acelea, care apar de la Partdolgduty fireşti, inevitabil duc la suprimarea şi înrobirea „începutului-negativ" caracteristic prezenţei generale a fiinţelor tricentrice, denumit „Liniştea-personală", atunci în ei în timpul la orice manifestări interioare şi exterioare a prezenţei lor generale, ce decurg din tendinţe fireşti a uneia sau altei separat-desinestătătoare, caracteristică să fie la fiinţele tricentrice, localizare însufleţită, de orice dată, la apariţia în timpul acesteia a simţului pentru ei neplăcut „Remuşcare", de la început intenţionat din partea lor raţională, dar apoi deja şi după obiceiul format, a început să se suprime şi treptat să înceteze „critica-de-sine".

Şi iată din cauza la aşa apărute şi tot mărindu-se în organizaţia lor „incapacitate", ce a luat după sine, ca urmare la deasa ei repetare, disarmonizarea generală a toată funcţionarea psihicii lor, din prezenţa lor generală treptat aproape au dispărut şi aşa, numijlocit caracteristice tuturor fiinţelor tricentrice a Universului nostru Măreţ, date pentru manifestarea sincerităţii cu sine însuşi.

Fundamentele însă pentr dispariţia din prezenţa lor generală a datelor „posibilitatea-să-fie" sinceri cu alte fiinţe asemeni lor a servit exact acea, de demult instalată acolo o formă nenormală de relaţii reciproce, care, cum eu deja ţi-am spus, se baza pe gruparea unul pe altul la diferite aşa numite „caste" şi „pături".

Cînd la ei s-a început şi în curînd a devenit un obicei inevitabil ca să se grupa unul pe altul în diferite aceste caste răutăcioase, atunci şi de atunci în prezenţa generală a fiecăruia din ei treptat şi au început să se cristalizeze două deosebite, complet opuse aşa numite „proprietăţi-organice", manifestarea cărora puţin cîte puţin au încetat să depindă cît de conştiinţa lor obişnuită, atît şi de „subconştiinţa" lor.

Aceste două proprietăţi constau în aceea, că ei au început să se ţină unul faţă de altul, aşa de spus, „de-sus" sau „de-jos".

În timpul manifestărilor acestor două prorietăţi în ei se paralizează orice aşa numite „relaţii-de-egalitate" cu oricine n-ar fi, datorită cărora la ei nu doar

sinceritatea interioară, dar chiar şi relaţiile exterioare obişnuite de trai s-au instalat aşa, că, în special în ultimul timp, a devenitdeja aproape obişnuit, că dacă cineva aparţine la casta, ce se socoate mai sus de casta altuia, atunci în el în toate şi întotdeauna în raport cu acest altul apar impulsuri, denumite acolo: „aroganţă", „dispreţ", „protectorat", „indulgenţă", ş.a.m.d.

Dar dacă cineva socoate casta, în care el aparţine, mai joasă de casta altuia, atunci în el numaidecît apar impulsuri, denumite de ei: „auto-umilire", „smerenie-falsă", „servilism", „linguşire", „pasiune-de-fi-la-fel", şi alte impulsuri specifice similare, totalitatea cărora permanent otrăvesc di prezenţa lor ceea ce trebuie să fie şi în ei aşa numita „Conştientizarea-individualităţii-proprii".

Menţionata proprietate, ce a devenit caracteristică prezenţei lor generale, treptat şi a adus la aceea, că ei s-au dezvăţat şi automat au încetat să fie sinceri cu alţii, fiinţe asemeni lor, chiar şi care aparţin şi la casta lor proprie.

Din cauza aceasta, băiatul meu, locuind printre aceşti iubiţi ai tăi, eu şi am hotărît de data aceasta din profesiile ce există acolo să aleg una, care la ei cîteodată dă posibilitatea ca automat să instalezi aşa relaţii, în care ei pot să fie pînă la un grad cunoscut sinceri, – pentru ca în acest mod să mi se deschidă mie posibilitatea ca să fac interogările necesare şi prin aceasta să primesc material pentru clarificările mele.

De aceea eu atunci anume şi m-am făcut un aşa profesional de acolo, pe care în timpul prezent îi numesc acolo „medici".

Aceată profesie de acolo corespunde aproape la aceea, pe care o au ai noştri aşa numiţii „ţirlicneri".

În afară de menţionata profesie acolo este, printre altele, încă şi alta, cu reprezentanţii cărora alţi iubiţi de-ai tăi, probabil, mai mult ca cu medicii, se fac automat sinceri, şi în special în acele ale lor, cum ei se exprimă, „retrăiri-interioare", care exact şi-mi trebuiau mie mai mult pentru clarificările mele.

Însă această profesie, cei ce se consacră în ea mai des se numesc „duhovnici", deşi ea şi putea să-mi dea pentru cercetările mele încă mai mult material, eu nu am dorit să aleg pentru sine deja dintr-o cauză, că ea permanent de obligă ca exterior să joci un rol şi niciodată nu permite să te socoţi cu tendinţele reale interioare ale tale.

Pînă aţi povesti mai departe, trebuie puţin să-ţi clarific încă şi aceea, ce prezintă în sine „medicii” contemporani de acolo, care ar trebui să corespundă „ţirlicnerilor” noştri.

Tu, probabil, deja foarte bine ştii, că „ţirlicneri” la noi, pe planeta Carataz, ca şi în general fiinţele asemeni lor pe alte planete ale Universului nostru Măreţ, pe care locuiesc fiinţe tricentrice deja formate şi din numărul cărora unele, ce se numesc diferit pe diferite planete, iau asupra sa obligaţiile fireşti de „ţirlicner” în raport cu fiinţele din jur asemeni lui, sunt aşa indivizi responsabili, care toată existenţa sa binevoitor o consacră spre aceea, ca să ajute oricărei fiinţe din raionul său în îndeplinirea obligaţiilor lui fireşti, dacă această fiinţă din unele cauze, sau doar datorită funcţionării temporare incorecte a corpului planetar, încetează să fie capabil singur să îndeplinească datoria esenţială interioară şi exterioară.

Dreptatea necesită să remarc, că în timpurile anterioare şi pe planeta ta aşa profesionişti, ce se numesc acum acolo „medici”, erau aproape la fel şi făceau aproape acelaş lucru, ce la noi fac „ţirlicnerii” noştri; dar cu scurgerea timpului, fiinţele responsabile de acolo, ce s-au consacrat aceste profesii, şi anume – îndeplinirea acestui măreţe, voluntar luat asupra sa, datorie esenţială, treptat, ca şi tot pe această planetă stranie, s-a regenerat şi s-a făcut deja complet în felul propriu.

Şi în timpul prezent acolo, cînd la cineva din iubiţii tăi contemporani iese din funcţie într-un raport sau altul corpul lui planetar şi cînd aşa fiinţă încetează să poată să îndeplinească obligaţile sale fireşti, ei to chem în ajutor pe aceşti „medici” contemporani, şi aceşti medici de asemenea, cuvinte nu-s, vin; dar cum ei ajută şi cum ei manifestă cu esenţa lor interioară obligaţiile asumate – iată în aceasta, cum soune multstimatul nostru Molla Nasr-Eddin, şi „este-îngropată-cămila-moartă-a-negustorului-Vermasan-Zerunan-Alaram”.

În primul rînd trebuie să ştii, că în timpul prezent aşa profesionişti în majoritatea cazurilor se fac aşa fiinţe tricentrice contemporane, care, în perioada pregătirii lor către, ca să fie fiinţe responsabile, le reuşeşte, cum acolo se spune, să „tocileze” multe diferite informaţii referitor la acele modalităţi de izbăvirea lor de aşa numitele „boli”, care în toate timpurile trecute pe planeta lor le foloseau şi sfătuiau fiinţelor tricentrice de acolo pentru acest scop babele ieşite din minţi.

În numărul la aşa metode de izbăvire de menţionatele boli intră, în mod principal, diferite mijloace, ce există acolo sub denumirea de „leacuri”.

Şi iatp, cînd aşa fiinţe tinere devin aşa profesionişti corespunzători şi cînd alţii ce au nevoie de ajutorul lor se adresează la ei, ei şi le sfătuiesc lor aşa informaţii tocilate şi mijloace medicamentoase.

Pentru dezvoltatea raţiunii tale va fi, apropo, foarte folositor, dacă în prezenţa ta generală se va adăuga „creşterea-logicnesternă" de asemenea şi de la informaţia referitor la una, foarte originală proprietate, care se capătă în psihica acestor prefesionişti contemporani de pe planeta Pămînt.

Această proprietate psihică originală se capătă de aşa profesionişti pămînteni de odată după aceea, cum ei primesc denumirea de „medic oficial" şi se manifestă exact în timpul dorinţei lor de a ajuta acelor fiinţe ce au nevoie de ajutorul lor.

Datorită la aşa natură legalizată prin forţarea inerenţei lor, în prezenţa lor generală dorinţa de a ajuta, şi însăşi calitatea ajutorului apropiatului său întotdeauna depinde exclusiv de acel „miros", care este în acea casă, unde ei sunt chemaţi.

Şi anume, dacă în acea casă, unde aşa profesionist contemporan se cheamă în ajutor, miroase a aşa numitele „lire sterline", atunci în el datorită acestui miros nu numai că „dorinţa-fireacă" interioară a lui de a ajuta celui suferind se măreşte pînă la aceea, cum se spune, „nec-plus-ultra", dar chiar şi manifestările exterioare ale corpului lui planetar de odată primeşte forma aşa numitului „dzeddzaţşun", sau, cum la fel acolo se spune, „cîine bătut".

La majoritatea medicilor contemporani de la acest miros chiar şi apar pe faţă aşa numitele „trăsături-linguşitoare", şi a lor „coadă-scurtă" complet se alipeşte, aproape se lipeşte de corp.

Dacă însă în casa aceea, unde aşa „ţirlicner" pămîntesc se cheamă în ajutor la fiinţa ce are nevoie, miroase a aşa numitelor „mărci-germane-anulate", atunci dorinţa lui firească interioară de al ajuta pe nevoiaş de asemenea se măreşte, dar numai în acea privinţă, pentru ca să scrie cît mai repede aşa numita „recetă", inventată de germani şi mai repede să iasă din această casă.

Printre altele, urmează încă să-ţi spun că, în al doilea caz fiinţele pămîntene contemporare, ce au profesia de medic, ies din casa nevoiaşului în ajutorul lor şi merg pe stradă, atunci toată înfăţişarea lor, chiar şi muşchii feţei, exprimă întotdeauna ceva de felul următor: „Ei voi, diferite neînţelegeri! Fiţi atenţi, de altfel vă voi strivi ca pe gîndaci. Oare voi nu vedeţi, că merge nu oarecare, dar

un adevărat reprezentant al ştiinţei, ce a absorbit în sine toate cunoştinţele, predate de o vatră superioară contemporană de învăţământ”.

Acum va fi la timp, apropo, să-ţi spun cîteva cuvinte referitor la aceste amintite de mine mijloace „medicamentoase”, care există acolo o mulţime sub a tot posibilul de denumiri şi care, conform sfaturilor acestor medici contemporani, alte fiinţe obişnuite le introduc în ele ca chipurile ajutătoare pentru diferite boli ale lor.

Pe tine trebuie numaidecît să de informez şi despre aceasta – cine ştie?... poate vreodată şi ţie îţi va trebui să existi pe această originală planetă printre aceşti ciudaţi, dar tu nici nu vei şti, cum să procedezi cu aceste nenumeratele mijloace lecuitoare şi ce fel de valoare să-i acorzi fiecăruia.

Pentru aceasta ţie, în primul rînd, trebuie să ştii şi să ţii minte despre aceea, că fiinţele tricentrice tinere de acolo, în special din ultimul timp, care se gătesc pentru aceea, ca la vîrsta existenţei responsabile să aibă profesia de medic, doar şi fac, că învaţă pe de rost cît mai multe denumiri din multele mii de aceste, cunoscute acolo, mijloace lecuitoare.

Apoi deja, cînd ei se fac fiinţe responsabile cu aşa profesie şi primesc denumirea oficială de „medic” şi cînd pe ei îi cheamă, pentru a acorda ajutor fiinţelor, ce necesită un asemenea ajutor, atuci tot ajutorul lor constă în aceea, că ei produc un efort firesc sau de altă intensitate, ca să-şi aducă aminte denumirea unor aşa mijloace lecuitoare şi apoi să le scrie pe ele pe un petic de hîrtie, denumit de ei „recetă”, pentru a indica acel amestec, care trebuie introdus în corpul planetar aşa numitului de ei „bolnav”.

Intensitatea însă a acestui efort depinde, în primul rînd, de „poziţia socială” a persoanei, ce are nevoie de ajutor, dar în al doilea rînd, de la numărul de priviri a fiinţelor îndreptate spre el ce înconjoară fiinţa bolnavă dată.

Mai departe deja această anume recetă scrisă de el fiinţele apropiate a celui ce are nevoie de ajutor a contemporanului „ţirlicner” de acolo o duc în una din ale lor aşa numite „farmacii” contemporane, în care „farmacistul” şi pregăteşte „amestecul” necesar.

Dar cum în aceste „farmacii” în general pregătesc „amestecuri” de acest fel şi din ce anume le pregătesc, aceasta tu foarte bine îţi vei da seama, dacă eu ţie îţi repovesti doar una din multele aflate de mine referitor la aceasta informaţii, despre care mie mi-a povesti o fiinţă de acolo, ce avea taman profesia de farmacist.

Această povestire dată se va referit la acea perioadă, cînd eu am început mai des să fie în acea societate mare, care se numea „Rusia”.

În una din două capitale a acestei societăţi mari, şi anume în acea, care se numea „Moscova”, la mine întîmplător s-au făcut relaţii de prietenie cu un aşa profesionist, adică cu un farmacist.

Acest farmacist era, după conceptele de acolo, deja o fiinţă bătrînă şi caracterul îl avea foarte bun şi chiar, aşa de spus, obligatoriu.

El aparţinea, cum acolo se spune, la „credinţa-iudeică”.

Trebuie ţie, apropo, să-ţi spun, că acolo pe toate continentele şi în timpul prezent farmacişti se fac nu ştiu de ce predominant fiinţele, ce aparţin taman la această „credinţă-iudeică”.

Deci… Cînd eu mergeam în acea a doua capitală a Rusiei, unde exista acest farmacist cunoscut de-al meu, eu întotdeauna intram la el şi în camera din spate a farmaciei lui, care peste tot la ei nu ştiu de ce se numeşte „laborator”, discutam cu el despre toate.

În timpul, cînd eu după obişnuinţă am intrat la el în acel anume „laborator” şi am văzut, că el pisează ceva în piuă, eu, ca de obicei cum fac în aceste cazuri, l-am întrebat, ce el face.

La aceasta ei mi-a răspuns aşa: „Eu pisez zahăr prăjit pentru această recetă”.

Şi mi-a întins mie o hîrtiuţă, pe care era scrisă receta obişnuită a unui, foarte răspîndit acolo, mijloc lecuitor, sub denumirea de „pulbere-Dover”.

Această pulbere se numeşte acolo „Dover” de aceea, că ea a fost născocită de un oarecare englez, numele căruia era „Dover”; o folosesc acolo în mod principal pentru tuse.

Citind receta dată mie şi văzînd, că în ea complet nu intră zahăr, şi cu atît mai mult – prăjit, eu mirat i-am exprimat lui în privinţa aceasta nedumerirea mea.

El însă la aceasta cu un zîmbet binevoitor mi-a răspuns:

„Desigur, în această pulpere nici un fel de zahăr nu conţine, dar în schimb în el se conţine un procent cunoscut de „opiu”.

Şi mai departe el a început să-mi lămurească următoarele:

„Această „Pulbere-Dover” nu ştiu de ce la noi în Rusia este cel mai iubit leac şi pe el îl folosesc aproape toate popoarele statului nostru gicant.

Această pulbere în toată ţara noastră zilnic se cheltuie foarte multe sute de mii, dar opiumul, care trebuie să intre în această pulberem cum dvs ştiţi, nu este ceva ieftin, şi dacă în pulbere să pui opium adevărat, atunci doar acest opium ne-ar costa pe noi farmaciştii şase sau opt copeici de pe pulbere; noi însă trebuie să vindem această pulbere cu trei sau cu cinci copeici. Şi fără aceasta, chiar dacă să aduni tot opiumul de pe tot globul pământesc, atunci el tot nu ar ajunge pentru doar Rusia noastră.

Şi de aceea noi, farmaciştii, în loc la receta doctorului Dover am născocit altă recetă, ce este compusă din aşa substanţe, care pot fi uşor de căpătat şi care sunt accesibile şi profitabile pentru toţi.

Şi anume, noi facem această pulbere din sodă, zahăr prăjit şi o cantitatea nu prea mare de chinină. Toate acestea sunt substanţe ieftine.

Iată doar chinina costă, ce-i drept, puţin mai scump, dar multă în esenţă şi trebuie? Aproape la o sută de procente din cantitatea compusului de această pulbere merge aproximativ doar 2% de chinină”

Aici eu nu m-am putut stăpîni şi, întrerupîndu-l, i-am spus:

„Cum însă aceasta e posibil? Chiar nimeni nu va afla, că în loc de pulbere-Dover dvs îi daţi lui o oarecare „amesticătură”...

„Desigur că nu, – rîzînd, mi-a răspuns bunul meu cunoscut. – Aşa lucruri pot fi recunoscute doar cum arată şi după gust; dar această „pulbere-Dover”, pe care noi îl facem, cum nu o vei întoarce şi sub care lupe nu o vei privi, se primeşte la culoare exact aşa, ca şi cum ar trebui să fie după receta adevărată a acestui medic Dover. Dar după gust, datorită, în mod principal, acelei proporţii de chinină, pe care noi o punem, ea complet nu poate fi deosebită de pulberea adevărată cu opium adevărat”.

„Dar analiza?” – l-am întrebat eu.

„Ce analiză!” – mi-a răspuns el mie, deşi batjocoritor, dar totuşi cu un foarte blînd zîmbet. „Analiza adevărată a unei pulbere va costa atîta, că de aceşti bani s-ar putea nu numai să se cumpere puduri de această pulbere, dar, probabil, chiar să deschizi o farmacie întreagă, şi de aceea pentru trei sau cinci copeici nimeni nu va dori să facă aşa prostie.

La drept vorbind, şi nu este unde să se facă această „analiză”, despre care vă gîndiţi.

Nu-s cuvinte, în fiece oraş sunt specialişti „analişti-chimici” şi chiar fiecare primărie orăşenească are în serviciul său aşa „specialişti”.

Dar ce aceasta înseamnă şi ce ştiu ei, aceşti „specialişti-analişti-chimici”…

Dvs, probabil, şi nu ştiţi, cum învaţă şi ce înţeleg aceşti specialişti, care ocupă aşa posturi de răspundere.

Nu…

Atunci eu şi despre aceasta vă voi povesti.

Iată, de exemplu, un oarecare „puiul-mamei”, om tînăr, numaidecît cu faţa în coşuri, dar este coşuros ei de aceea, că „maman” a lui s-a socotit pe sine inteligentă şi despre lucruri cunoscute să vorbească şi să-l îndrume pe fiul său a găsit „imoral”, însă fiul ei, ne avînd încă conştiinţă proprie formată, făcea aceea, ce la el se „făcea”, şi în rezulat la „facerea” lui şi au apărut pe faţa lui, ca şi la toţi aşa oameni tineri, în formă de coşuri, care sunt foarte bine cunoscuţi chiar şi medicinei contemporane.

Şi iată, mult stimate doctore…” – aşa continua farmacistul…

Însă, mai înainte de aţi transmite mai departe, băiatul meu, că a vorbit acel farmacist bun, eu trebuie să-ţi spun, că atunci cînd eu m-am făcut profesionist „medic” de acolo, atunci şi pe mine peste tot iubiţii tăi mă numeau „doctor”.

Referitor la acest „titul” de acolo eu vreodată după numaidecît îţi voi povesti, fiindcă, datorită acestui cuvînt – „doctor”, acolo cu dragul nostru Ahun s-a întîmplat odată o neînţelegerea foarte urîtă şi foarte tristă.

Iar acum ascultă, ce vorbea mai departe acel farmacist bun de acolo…

Mai departe el a spus:

„Aşa tînăr, „puiul mamei cu faţa coşuroasă”, învaţă într-o oarecare universitate, ca să se facă specialist „chimic-analitic”. Învaţă însă el acolo în universitate numaidecît după acele cărţulii speciale, care de obicei se fabrică în Germania de aşa numiţii „învăţaţi” de acolo”.

Şi, într-adevăr, băiatul meu, printre aceşti „paraziţi” germani contemporani, în special în ultimul timp, foarte s-au înmulţit să născocească de asemenea „cărţi-ştiinţifice” pentru toate ramurile.

Fiindcă a face analiză – este de asemenea o ramură a „ştiinţei”, atunci şi pentru această ramură la aceşti „învăţaţi” germani deja s-a adunat o masă întreagă de cărţi, şi aproape toate popoarele cît a Europei, atît şi a altor ţări se folosesc de aceste cărţi „ştiinţifice”.

„Deci, – continua acel blînd farmacist, – tînărul nostru, ce a terminat cursul la universitate şi, prin urmare, culegînd cunoştinţe referitor la aşa numita „complecţie-de-substanţe” din cărţulii, fabricare de „învăţaţii germani”, şi trebuie să facă analiza la a noastră „pulbere-Dover”.

În acele cărţulii nemţeşti, din care el a cules cunoştinţele despre „complecţiile-de-substanţe”, se spune, desigur, de asemenea şi despre aceea, din care elemente sunt compuse substanţele cunoscute şi numaidecît sunt arătate formulele acestor elemente.

În aceste cărţi se lămureşte de asemenea, cum arată acele substanţe, în prezenţa cărora sunt toate presupusele să fie în ele elemente şi cum se schimbă culoarea, dacă în ele nu sunt elementele presupuse; în menţionatele cărţi germane se spune de asemenea şi cîteva moduri de tufari pentru recunoaşterea substanţelor, de exemplu: după culoare, după gust, cum ard, după aceea, cum bunica bătrînă a auzit despre recunoaşterea substanţelor în vechime ş.a.m.d.

După terminarea cursului aşa tînăr primeşte deja „titlul” de chimist-analist. Cîteodată şi se întîmplă, că aşa tînăr, mai întîi ca să fie pus în postul de răspundere, nimereşte la „practică”, care de obicei constă în aceea, că el un timp oarecare lucrează la „măcelărie”, unde îi ajută chimistului local, la fel un asemenea fost „puiul-mamei”, să recunoască microscopic, într-un mod cunoscut doar de el, nu este oare în carnea de porc – trichinoză. După aceasta, cînd undeva se deschide o vacansie, deja pe el în pun în postul oficial de „chimist-analist”.

Şi iată, dragule doctor, a noastră „pulbere-Dover” nimereşte pentru analiză la un aşa „chimist-analitic” oficial. Primind-o, el şi o recunoaşte ca atare, doar privind-o, sau gustînd-o, cum asta fac „muribunzii” obişnuiţi, oare doar de aceea, că cel ce i-a trimis-o lui scrie, că aceasta este anume „pulberea-Dover”.

Apoi el în primul rînd ia de pe masa lui, tot de germani alcătuit, aşa numitul „Indicator-farmaceutic”, care numaidecît trebuie să aibă orice „chimist-analitic” oficial, şi în acest indicator caută acel lor, unde sunt scrise formulele la diferite pulberi. Fiindcă pulberea-Dover este cunoscută peste tot, atunci ea numaidecît este şi în această carte.

După aceasta al nostru mult stimatul „chimist-analitic” ia din masă un blanc ce are însemnat titlul său oficial şi scrie:

„Pulberea trimisă mie spre analiză după toate datele s-a adeverit să fie „pulberea-Dover”. În timpul analizei în ea s-a constatat…” – şi el copie din „indicatorul-farmaceutic” german al lui formula, special adunînd şi scăzînd ceva din numere, însă el adună şi scade, desigur nesemnificativ, ca să nu se arunce în ochi.

Procedează el însă aşa, în primul rînd, pentru aceea, ca toţi să ştie, că a scris el rezultatele „analizei” proprii nu aşa, dar într-adevăr a făcut cercetare, dar în al doilea rînd, cum nu ar fi, dar „farmacistul-orăşenesc” tot este o persoană oficială, dar să-ţi faci duşmani în acel oraş, unde trăieşti, eu cred, că puţini doresc.

Blancul încris în aşa mod se trimite aceluia, de cine a fost trimis această a noastră „pulbere-Dover”, dar singur faimosul „chimist-analitic” este complet liniştit, fiincă nimeni nu va afla, că el în genere nu a făcut analiză, şi să-l verifice nimeni nu poate, fiindcă, în primul rînd, în acest oraş el este unicul oficial „chimist-analitic”, dar în al doilea rînd, chiar dacă şi vor duce această pulbere a noastră în alt oraş la un oarecare altull chimist fenomenal, – tot puţină năpastă. Puţine oare sunt pe lume „pulbere-Dover”! Dar acea pulbere, analiza căruia el a făcut-o, deja numai există, fiindcă făcînd analizele, el desigur trebuie s-o distrugă.

Totuşi şi nu se va găsi nimeni, cine din cauza acestei „pulbere-Dover” de trei copeici să facă un aşa „serios-terci”.

În orice caz, mult stimate doctor, eu deja treizeci de ani fac după acestă „recetă-a-noastră” aceste publbere şi desigur, le vînd, dar pînă acum nu a fost nici o neînţelegere din cauza acestei „pulbere-Dover-a-noastre”. Da şi nicioadată nici nu poate să fie o neînţelegere, fiincă în general pulberea-Dover le este tuturor cunoscută şi toţi sunt încrezuţi, că ea foarte bine ajută pentru tuse.

De la orice medicament doar şi se trebuie, ca să fie cunoscut, că el bine ajută.

Ce se referă la aceea, cum de făcut acest medicament şi ce în el de pus – nu-i tot una?

Personal în timpul multor ani, de cînd eu am treabă cu aceste leacuri, s-a constatat o părere foarte determinată despre aceea, că nici un medicament din cele cunoscute medicinii contemporane singur de la sine nici un folos să aducă nu poate, dacă la acest om nu este credinţă în acel medicament.

Dar credinţa în om referitor la vreun oarecare medicament apare doar atunci, dacă medicamentul dat este cunoscut şi mulţi vorbesc, că acest medicament pentru o oarecare boală foarte bine ajută.

De asemene şi această pulbere a noastră, odată ce se numeşte „pulbere-Dover", aceasta-i şi destul, fiincă deja toţi o cunosc şi mulţi des vorbesc despre ea, că ea de tuse ajută bine.

Da mai mult ca aceasta, vorbind cinstit, compoziţia noastră a pulberii-Dover este cu mult mai bună decît cea adevărată, pregătită după receta lui Dover însăşi, doar deja de aceea, că în ea nu se conţine nici un fel de substanţe dăunătoare pentru organism. De exemplu, conform recetei doctorului Dover, în compoziţia pulberii lui trebuie să fie şi „opium".

Dar dvs ştiţi proprietăţile „opiumului"!.. Dacă omul îl va primi des, chiar şi în doze mici, atunci organismul repede se obişnuieşte cu el aşa, că apoi, dacă de încetat aceste doze, el va suferi foarte puternic.

De la pulberea după receta noastră aceasta niciodată nu se poate întîmpla, fiindcă în ea nu se conţine acest „opium", nici o oarecare altă substanţă dăunătoare pentru organism.

Cu un cuvînt, mult stimatule doctor, în realitate toţi oamenii ar trebui, mergînd pe străzi, din suflet să strige: „Să trăiască receta nouă a pulberii-Dover!".

El încă ceva a dorit să spună, dar în timpul aceasta din farmacie un băiat i-a adus lui o grămadă întreagă de diferite recete şi, văzînd aceasta, el ridicîndu-se mi-a spus:

„Mă scuzaţi, domnule doctor, eu sunt nevoit să întrerup convorbirea noastră prietenească şi să mă ocup de pregărtirea acelor comenzi nenumărate.

Ca înadins, azi ambii ajutori ai mei lipsesc, unul din cauza la aceea, că stimata lui jumătate azi trebuie să producă pe lumea lui Dumnezeu o gură în plus

pentru salariul lui, dar altul trebuie să fie prezent la judecată, unde îl învinuiesc pe acel conducător auto, care forţat a furat-o pe fiica lui”.

Nu, destul despre aceasta…

Eu gîndesc, băiatul meu, că acum, dacă şi într-adevăr ţie îţi va trebui să existi printre aceşti iubiţi ai tăi, atunci datorită la această ultimă povestire, tu deja vei şti, că deşi medicii de acolo pe recetele lor scriu zeci de denumiri subtilizate, dar în acele instituţii oficiale, care se numesc „farmacii” ele se prepară aproape întotdeauna similar cu această „pulbere-Dover”.

Altă dată se întîmplă, că aceşti buni farmacişti deja de dimineaţă gătesc un butoi întreg cu un oarecare lichid sau o ladă cu vreo pulbere şi în decursul la ziua întreagă ei pentru toate recetele ce se aduc le îndeplinesc, ori turnînd din acel butoi, ori presurînd din acea ladă comună.

Pentru ca aceste amestecuri pregătite din timp să nu fie similare una cu alta, aceşti profesionişti bun pun ceva pentru colorarea lor în diferite culori şi pentru schimbarea gustului şi mirosului.

Necătînd la toate cele spuse, eu totuşi foarte şi foarte te sfătuiesc cu un sort de medicamente de acolo să fie întotdeauna atent, fiindcă acolo cîteodată se întîmplă, că aceşti farmacişti buni în aceste amestecuri pun, desigur din greşeală, ceva otrăvitor pentru corpul planetar.

Totuşi, pentru fiinţele cu raţiune normală acolo este instalat, de asemenea întîmplător, un obicei ca pe etichetele la aşa feluri de amestecuri medicamentoase să deseneze aşa numitul „craniu” sau „două-oase-de-tibii”, pentru ca întotdeauna să se deosebească acest fel de medicamente-otrăvitoare de mijloacele medicamentoase obişnuite.

Tu totuşi, pentru orice caz, ţine minte, că din numărul a multe mii de cunoscute folosite de medicii contemporani de acolo a mijloacelor medicamentoase, doar trei, şi doar cîteodată, produc careva rezultate reale pentru corpul lor planetar a fiinţelor tricentrice contemporane obişnuite ale tale.

Una din aceste mijloace medicamentoase, care cîteodată totuşi şi produce o acţiune folositoare, este acea substanţă sau, mai corect, acele elemente active din care e compusă, pe care s-au învăţat s-o dobîndească din plantele de mac fiinţele Moralpleisi şi pe care ei atunci pentru prima dată au denumit-o „opiu”.

A doua substanţă – este acea, care acolo se numeşte „ulei-de-ricin”; cu această substanţă deja demult se foloseau fiinţele Egiptului pentru balzamarea mumiilor lor, şi ele anume au şi observat, că această substanţă are, printre altele, şi acel efect, pentru care pe ea şi acum o folosesc.

La aceste fiinţe a Egiptului însă aceste cunoştinţe despre „uleiul-de-ricin”, la rîndul său, a trecut de la fiinţele continentului Atlantida, ce aparţineau societăţii învăţate „Ahldan”.

Dar a treia substanţă – este acea, pe care fiinţele de acolo, de asemenea de veacuri, o dobîndesc din aşa numitul „copac-de-chinină”.

Acum ascultă, băiatul meu, informaţiile referitoare la titlul nou inventat a acestor medici contemporani cu sunetul „doctor”.

Această de asemenea, mi se pare, este născocirea fiinţelor contemporane ale societăţii „importante” de acolo „Germania”, şi ei acest sunet l-au născocit în scopul determinării unui merit a unor din mediul lor, dar şi aceste născocită de ei sunete, răspîndindu-se pe întreaga planetă, nu ştiu de ce a devenit denumire obişnuită cunoscută de toată lumea a medicilor contemporani de acolo.

Urmează chiar să subliniez, că datorită şi unei asemenea născocire, acolo s-a adăugat încă unul din acei factori, totalitatea cărora permanent îi induc pe ei în eroare cu aceasta şi fără aceasta deja slăbită „gîndire firească” cu fiece an se face încă mai „mahohicină”.

Din cauza acestui cuvînt nou al lor chiar şi al nostru Ahun, necătînd la aceea, că are prezenţă incomensurabilă mai normală ca a lor şi posedă raţiune firească de mai mare calitate, a avut pe cînd locuiam noi acolo o neînţelegere foarte neplăcută şi chiar aproape idioată.

Cred că va fi mult mai bine, dacă el singur va povesti despre aceasta.

Spunînd aceasta, Belzebut s-a adresat lui Ahun cu următoarele cuvinte:

– Bătrîne, povesteşte, cum aceasta s-a întîmplat şi ce te forţat pe tine cîteva îile tot să „sculineaciti” şi „ţiricuahtîvati” sau, cum ar spune fiinţele tricentrice ale planetei Pămînt, să „bombăneşti” şi să fii „nervos” asemeni cunoscutei tale de acolo „Dona Djilida”.

La aceasta Ahun a început, din nou imitînd vorba lui Belzebut şi de data aceasta chiar şi intonaţiei lui, să povestească următoarele:

– O aşa neînţelegere e ieşit cu mine din cauza următoare. Exact la această a noastră a şasea vizită a planetei Pămînt, în timpul cel mai din urmă nouă, printre altele, ne-a trebuit nu mult să existăm de asemenea şi în capitala acestor anume fiinţe germane, care, cum şi-a permis să spun Măreţia Lui, taman şi au născocit acest cuvînt „doctor” „blestemat” pentru mine.

În acel hotel, unde noi aveam locul de existenţă, alături de al meu, cum acolo se spune, „număr” exista o pereche foarte simpatică de fiinţe, care doar nu demult au făcut taina de conectare a activului cu pasivul, în scopul servirii măreţului atotuniversal proces Trogoautoegocratic prin intermediul prelungirii neamului său, sau, cum ei singuri ar spune, s-au „căsătorit”, şi ei se socoteau încă „tineri-însurăţei”.

Şi iată cu această pereche eu întîmplător mi-am făcut cunoştinţă în casa altor cunoscuţi de-ai mei, după ce această pereche a început des să mă invite la ei în „număr”, cum acolo este primit de spus, „la-o-ceaşcă-de-ceai”; altă dată eu şi singur, fără invitaţia lor, intram pe la ei, pentru a scurta serile „nemţeşti” plictisitoare.

Jumătatea pasivă a acestei perechi era, cum acolo se spune, „în-stare” şi aştepta, de asemenea după exprimarea lor, „primul-născut”.

Ei, ca şi eu, au nimerit în capitala acestei societăţi pe un timp nedeterminat după treburile profesiei jumătăţii active a acestei perechi tinere şi de aceeea şi existau în hotel, în care stăteam şi noi.

Profesia el avea, apropo de spus, în cel mai înalt grad de originală, originală chiar şi pentru fiinţele toate altele societăţi ale acestei planete fără pereche.

El era cunoscut peste tot în această societate şi era un mare specialist ca să producă pe feţele clienţilor săi cunoscutele incizii, pe care foarte le iubesc să le aibă studenţii acestei societăţi.

Odată de la ei s-a auzit o bătătură foarte nervoasă în peretele camerei mele.

Eu momentan am alergat la ei. S-a adeverit, că „singur el” nu era acasă, fiindcă în acea zi el undeva a plecat, dar ei în acel timp i s-a făcut rău şi ea, aproape fără cunoştinţă, instinctiv a bătut în peretele meu.

Cînd eu am intrat, ea se simţea deja puţin mai bine, dar m-a rugat foarte frumos mai repede să merg după „doctor”.

Eu, desigur, momentan am alergat afară. Doar acolo eu m-am gîndit: unde oare să mă duc acum?

De odată eu mi-am amintit, că nu departe de hotelul nostru trăieşte o fiinţă, pe care toţi o numesc „doctor”. Chiar şi pe uşa casei lui pe o placă metalică înainte de numele lui era marcat, că el e „doctor”. Eu şi la acest „doctor” şi am alergat.

Dar s-a primit, că el în acel timp lua prînzul şi de aceea servitoarea lui m-a rugat să aştept puţin în sala de oaspeţi, lămurindu-mi, că doctorul acum cu oaspeţii lui va termina de prînzit şi în curînd trebuie să iasă.

Eu, desigur, m-am aşezat în sala de oaspeţi în aşteptarea cînd va ieşi acest doctor, dar nu se putea spune, că eu şedeam foarte liniştit.

Eu şedeam acolo, cum vorbesc fiinţele de acolo, „ca-pe-cărbuni-aprinşi”, de aceea că foarte tare mă nelinişteam despre starea vecinei mele.

„Stimatul doctor” însă tot nu venea; a trecut aproape douăzeci de minute. Eu nu am putut răbda şi am sunat.

Cînd a intrat servitoarea, eu am rugat-o să-i aducă aminte doctorului despre mine şi să-i spuie, că eu foarte mă grăbesc şi să-l aştept mai mult numai pot.

Ea a plecat.

A trecut încă cinci minute.

În sfîrşit s-a arătat doctorul însăşi.

Eu lui grăbindu-mă i-am lămurit pe scurt, ce-mi trebuie mie de la el; dar, spre mirarea mea, el la rugămintea mea a început să rîdă în hohote nestăpînit.

Eu m-am gîndit: evident, acest doctor în timpul prînzului cu prietenii lui a băut nu un singur pahar în plus de „bere-germană”.

Şi doar cînd el puţin s-a liniştit de la hohotele lui isterice, el atunci a putut să-mi spuie, că, din păcare, el nu este „doctor-în-medicină”, dar „doctor-în-filosofie”.

În acest moment am retrăit o aşa stare, cum a fi eu a doua oară am auzit „sentinţa” INFINITULUI nostru despre exilul Măreţiei Lui şi a apropiaţilor lui, şi prin urmare, şi eu... şi iată, dragul nostru Hasin...

Eu am părăsit antreul acestui „doctor” şi din nou m-am găsit în stradă în aceeaşi situaţie.

Exact în acelaş timp, întîmplător, trecea un „automobil-taxi”.

Eu m-am aşezat în el şi din nou am început să mă gîndesc: unde oare acum.

De data asta eu mi-am amintit, că în acea cafenea, unde eu cîteodată merge, merge aproape întotdeauna o fiinţă, pe care de asemenea toţi o numesc „doctor”.

Eu i-am spus conducătorului auto să meargă mai repede în acea cafenea.

Acolo un lacheu cunoscut mi-a spus, că acel anume doctor într-adevăr numai ce a fost aici, dar numai ce deja a pleca cu oarecare cunoscuţi şi că el, adică lacheul, întîmplător a auzit convorbirea lor despre aceea, că ei vor merge într-un oarecare restaurant şi mi-a comunicat mie denumirea acelui restaurant.

Deşi acel restaurant se găsea destul de departe, eu totuşi i-am spus conducătorului de taxi să meargă acolo, fiindcă eu alt doctor nu ştiam.

În sfîrşit peste jumate de oră noi am ajuns la acel restaurant, şi deja acolo eu foarte reprede l-am găsit pe acel doctor.

De data aceasta el a fost iarăşi nu un medic, dar ... „doctor-în-juridică”.

Eu definitiv m-am aşezat, cum acolo se spune, „în-galoş”. În sfîrşit eu mi-am dat seama să mă adresez la lacheul superior a restaurantului şi detaliat i-am lămurit, ce-mi trebuie.

Acest lacheu superior s-a dovedit a fi o fiinţă foarte bună. El nu numai că mi-a lămurit, ce trebuie să fac, dar chair şi a mers cu mine la un oarecare medic, de această dată deja ce se numeşte „doctor-obstetrician”.

Noi întîmplător l-am găsit acasă, şi el a fost aşa de bun, că a fost de acord ca tot atunci să meargă cu mine. Dar pînă noi am venit, săraca mea vecină deja a născut primul său fiu şi, cumva fără ajutor cuiva înfăşurînd copilul, deja dormea cu un somn adînc după acele chinuri groaznice retrăite de ea în singurătate.

Şi iată, din acea zi eu deja cu toată fiinţa mea urăsc sunetele cuvîntului „doctor” şi fiecărei din fiinţele planetei Pămînt i-aş sfătui ca acest cuvînt să-l folosească doar atunci, cînd ea este foarte şi foarte supărată.

După această povestire a lui Ahun Belzebut cu un zîmbet pe buze a adăugat încă următoarele:

– Pentru a termina caracterizarea valorii medicilor contemporani ale planetei tale urmează, băiatul meu, încă să spun, ce maximă referitor la aceşti medici contemporani are mult stimatul Molla Nasr-Eddin.

El spune în privinţa lor aşa:

„Pentru greşelile noastre de Dumnezeu sunt trimise nouă două tipuri de medici: un tip pentru aceea, pentru ca ei să ne ajute să murim, iar altul – pentru ca ei să nu ne dea voie să trăim”.

Cap. 32. Hipnotismul

Deci, în acea a şasea şi ultima mea aflare pe suprafaţa planetei tale Pămînt, cînd eu m-am instalat acolo de data aceasta pentru un timp mai îndelungat şi am hotărît să mă fac medic profesionist de acolo, eu într-adevăr şi am devenit astfel, dar doar nu aşa, cum acolo sunt majoritatea medicilor, dar mi-am ales pentru mine profesia, cum acolo vorbesc, de „medic-hipnotist”.

Aşa profesionist de acolo eu m-am făcut, în primul rînd, de aceea că doar aşa medici-profesionişti în ultimile secole încă mai mult decît alţi medici primesc acolo acces în toate ale lor de mine amintite „pături-sociale” sau „caste” şi, folosindu-se de o mare încredere şi autoritate, îi predispun pe fiinţele obişnuite la sinceritate, ce permite să pătrunzi în a lor, cum acolo vorbesc, „lume-interioară”.

În al doilea rînd, eu am hotărît să mă fac aşa profesionist încă de aceea, pentru ca în acelaş timp cu atingerea scopurilor mele personale să am posibilitatea să le acord un adevărat folos medical unor din aceşti nefericiţi.

Acolo, băiatul meu, în ultimul timp într-adevăr pe toate continentele şi printre toate fiinţele, la oricare pătură socială ele nu ar aparţine, a fost şi este o mare necesitate anume doar în asemenea medici.

Eu, apropo, aveam deja o foarte mare experienţă în această specialitate, fiincă în timpul clarificărilor mele anterioare a unor subtilităţi a psihicii unor distincţi iubiţi de-ai tăi deja nu de puţine ori recurgeam la metodele, folosite acolo de aşa gen de medici.

Trebuie să-ţi spun, că anterior iubiţii tăi, similar cu toate alte fiinţe tricentrice ale Universului, nu aveau o aşa proprietate psihică, care permite să-i aduci pe ei la o aşa numită „stare-de-hipnoză” şi în care iubiţilor tăi le-a devenit caracteristic să cadă, datorită unei combinaţii a psihicii lor ce s-a primit, ce a decurs din dizarmonizarea funcţionării prezenţei lor generale.

Această stranie proprietate psihică a început să apară îndată după moartea Atlantidei şi definitiv a început să se fixeze în prezenţa fiecăruia din ei de atunci, de cînd „Zoostatul” lor, adică funcţionarea „conştiinţei-esenţiale” ale lor, a început să se dubleze şi în ei treptat s-au format două complet diferite, nimic între ele neavînd, conştiinţe, şi anume – acele două diferite conştiinţe, dintre care prima ei singuri au numit-o simplu „conştiinţă”, dar pe a doua, după aceea, cînd ei în sfîrşit au remarcat-o în sine, o numeau şi în prezent continuă s-o numească „subconştiinţă”.

Dacă tu vei stărui bine să-ţi închipui şi să transformi în părţile corespunzătoare a prezenţei tale generale tot, despre ce eu acum îţi voi lămuri, atunci tu, probabil, bine deja vei înţelege aproape jumătate din toate cauzele, de ce la urma urmei psihica acestor fiinţe tricentrice îndrăgite de tine, ce locuiesc pe planeta Pămînt, a devenit aşa deja de „unic-sălbatică”.

Această trăsătură psihică – „de-a-cădea-în-stare-de-hipnoză”, este, cum eu deja am spus, caracteristică a fiinţelor tricentrice doar a acestei planete ale tale, şi de aceea, se poate de spus, că dacă ei nu ar fi existat, atunci în tot Universul nostru Măreţ nu era să fie în general nici chiar închipuirea firească despre „hipnotism”.

Mai înainte ca să continui să-ţi lămuresc mai departe despre toate acestea, aici foarte la ţanc de remarcat, că, deşi în ultimile menţionate douăzeci de veacuri la majoritatea acestor fiinţe tricentrice îndrăgite de tine, în special la fiinţele contemporane, aproape tot procesul lor de existenţă obişnuită de veghe decurge doar sub influenţa acestei caracteristici ale lor, singuri ei o numesc „stare-hipnotică” doar o aşa a lor stare, în timpul căreia procesul acestei proprietăţi deosebite decurge la ei accelerat şi rezultatele de la care se primesc concentrate.

Ei nu observă sau, cum ar spune şi singuri, „lor-nu-li-se-aruncă-în-ochi” rezultatele absurde în procesul lor obişnuit de existenţă de la o aşa caracteristică în ei nu demult fixată, ca urmare la aceea, că, pe de o parte, din cauza lipsei în ei în general a perfecţiunii normale, în ei nu este aşa numita „viziune-largă”, dar pe de altă parte, lor, ca fiinţe ce apar şi care continuă să trăiască după principiul „Itoclanoţ”, a devenit deja caracteristic „ca-repede-să-

uite-ce-s-a-perceput". Cînd însă menţionatele rezultate ale aşa caracteristice ale lor încep să se primească „accelerat-concentrat", atunci orice manifestări absurde, cît a lor proprii, atît şi a altora, se fac deja aşa de real, că chiar şi pentru a lor „minte-scurtă" aceste rezultate devin repede evidente şi de aceea inevitabil-simţite.

Dacă însă întîmplător unii şi vor observa în manifestările lor sau în manifestările altora ceva ilogic, atunci ei, datorită lipsei în ei a cunoştinţelor despre legea „tipurilor", în cel mai bun caz vor atribui aceasta deosebirilor caracterului fiinţelor date.

Această proprietate deosebită nenormală a psihicii proprii pentru prima dată au constatat-o fiinţele învăţate ale oraşului Gob din ţara Moralpleisi şi ei chiar şi au creat atunci despre aceasta o serioasă şi aprofundată ramură a ştiinţei, ce s-a răspîndit pe toată planeta sub denumirea – „manifestarea-iresponsabilă-a-personalităţii".

Dar mai tîrziu, cînd acolo din nou s-au început următoarele a lor aşa numite „procese-regulate-de-distrugere-reciprocă", atunci şi această ramură aprofundată a ştiinţei lor de atunci încă într-o stare relativ normală, similar cu toate realizările lor bune, a început treptat să se uite şi la urma urmei de asemenea complet a dispărut.

Şi doar multe veacuri mai tîrziu această ramură a ştiinţei lor cum ar fi a început să se renască.

Dar, datorită la aceea, că în acea perioadă majoritatea fiinţelor învăţate din mediul lor au început deja să se facă învăţaţi de „formaţiune-nouă", ei această nouă renaştere aşa au lovit-o peste cap, că ea „săraca", încă nedezvoltîndu-se, de odată a nimerit în al lor comună aşa numită „groapă-de-gunoi".

Aceasta s-a întîmplat în felul următor:

O fiinţă învăţată modestă de acolo, ce nu semăna cu contemporanii săi, cu numele Mesmer, născut în aşa numită „Austria", exact în timpul unor experimente de ale sale întîmplător simţitor a observat dublicitatea reală a conştiinţei la fiinţele asemenea.

El foarte tare s-a cointeresat cu aceasta şi s-a consacrat total acestei întrebări.

Continuînd să observe şi să studieze, el aproape a înţeles, în ce constă aici treaba.

Dar cînd mai tîrziu el a început să facă experimente practice pentru clarificarea unor detalii, iată aici şi s-a început în privinţa lui să se manifeste proprietatea caracteristică a fiinţelor învăţate de acolo de „formaţiune-nouă”.

Aşa proprietate a fiinţelor învăţate a Pămîntului de „formaţiune-nouă” se numeşte „ciugulire”.

Fiindcă această fiinţă învăţată cinstită, austriacă, experimentele sale de clarificare a început să le facă nu aşa, cum s-au mecanizat să facă toţi în general învăţaţii Pămîntului de „formaţiune-nouă”, atunci pe el, cum acolo se cade, „cinstea-cu-cinstea” de tot l-au „ciugulit”.

Procesul acestei „ciuguliri” a fost atunci aşa de puternic, că deja aproape trei veacuri „ciugulirea” acelui sărac Mesmer după inerţie trece la învăţaţii Pămîntului din generaţie în generaţie.

De exemplu, toate cărţile ce există acolo în timpul prezent despre acest „hipnotism” – dar aşa cărţi acolo sunt mii – întotdeauna se încep cu aceea, că despre acel anume Mesmer se spune, că el a fost nu mai mult nici mai puţin decît un escroc de drumul mare şi şarlatan de marcă superioară şi că hipnotismul învăţaţii noştri „cinstiţi” şi „măreţi” foarte repede, cică, l-au descoperit şi nu i-au permis lui să facă mari năpaste.

Cei din urmă învăţaţi ai acestei planete originale, cu cît ei singuri personal sunt „la pătrat” în sensul „idiotismului”, cu atît mai mult ei îl critică pe Mesmer şi vorbesc sau scriu referitor la el atotposibilul denigratoare „neadevăruri”.

Dar printre altele, ei critică anume acel învăţat modest şi cinstit a planetei sale, care, dacă pe el nu l-ar fi „ciugulit”, ar fi renăscut ştiinţa, care doar ea şi le trebuie lor şi prin intermediul căreia doar probabil ei pot şi să se descotorosească de urmările proprietăţilor organului Kundatampon.

Apropo, nu încurcă să remarc, că exact în acel timp, cînd eu pentru totdeauna părăseam această planetă, acolo se repeta acelaş lucru, ce a fost făcut în privinţa lui Mesmer. Şi anume, de data aceasta acolo o fiinţă învăţată modestă şi sinceră din numărul fiinţelor societăţii „Franţa” după muncile sale persistente şi conştiente a găsit posibilitatea de a lecui acea boală groaznică, răspîndirea căreia în ultimul timp acolo a primit un caracter planetar general.

Această boală groaznică se numeşte acolo „cancer”.

Fiindcă şi acest francez pentru clarificarea detaliilor a descoperirii lui a început să facă experimente practice nu aşa, cum aceasta e primit acolo de făcut, atunci de aceea alţi învăţaţi contemporani de acolo şi în privinţa acestui francez au început să manifeste acea anume caracteristică proprie – „ciugulire”.

Probabil deja şi în prezenţa ta acum, băiatul meu, încep să se cristalizeze date pentru generarea întotdeauna în cazurile corespunzătoare a impulsului firesc de „convingere-fără-dubii” referitor la aceea, că în prezenţa fiinţelor tricentrice a platetei tale de rău-augur Pământ – doar datorită fiinţelor învăţate de acolo de „formaţiune-nouă”, în care definitiv deja s-a injectat caracteristica menţionată, anume numaidecît de „ciugulit” pe fiecare frate, cînd el nu face acelaş lucru, ce deja s-a fixat în condiţiile de existenţă firească obişnuită ce există acolo, – deja niciodată nu se va întîmplă aşa numita „Sfînta-Antcuano”, la ce anume de asemenea a nădăjduit, printre altele, Preasfîntul Aşiata Şiemaş.

Despre aşa a lui „speranţă-iubitoare-de-esenţă” eu întîmplător am aflat în timpul cercetărilor mele referitor la activitatea sa preasfîntă de acolo.

Tu, băiatul meu, probabil încă nu ştii, în ce anume constă procesul cosmic a sfintei „Antcuarno”.

Sfînta „Antcuano” se numeşte un aşa proces în perfecţionarea raţiunii obiective în fiinţele tricentrice, care se petrece singur de la sine de la procesul de scurgerea timpului.

De obicei peste tot pe planetele Universului nostru Măreţ, pe care locuiesc fiinţe tricentrice, perfecţionarea în ei a raţiunii obiective poate să se întîmple doar de la muncile conştiente şi suferinţe intenţionate personale.

Această însă sfîntă „Antcuano” poate să se întîmple doar pe acele planete, pe care în general la toate fiinţele planetei date li se fac cunoscute toate adevărurile cosmice.

Dar toate adevărurile cosmice pe aşa planete se fac cunoscute la toţi, de obicei datorită la aceea, că acele fiinţe ale planetei date, care cu muncile sale conştiente află despre vreun oarecare adevăr, se împarte cu el cu alte fiinţe ale planetei sale şi în aşa mod treptat toate adevărurile cosmice se fac cunoscute la toţi fără excepţie fiinţe a planetei date, independent de tendinţa lor personală spre perfecţionare.

Şi iată procesul cosmic sfînt „Antcuano”, intenţionat îndeplinit de al nostru ATOTPREVĂZĂTOR TATĂ COMUN INFINIT în fiinţele tricentrice hipnotismul la aşa planete, şi este prevăzut, că în timpul procesului ce se întîmplă în prezenţa lor a legii cosmice sfinte de bază Triamazicamno la asimilarea unui aşa grad de adevăruri cosmice, se primeşte cu aceasta surplus de a treia forţă sfîntă a ei, şi anume a forţei „Sfintei-Împăcări”, singuri de la sine în ei se cristalizează date pentru generarea acelei „ceva”, care şi este fireasca aşa numita „voinţă-Egoaiturasnă”.

Deci, amintita nou fixată nu demult în prezenţa generală a iubiţilor tăi proprietate deosebită constă în aceea, că funcţionarea menţionatului „Zoostat” al lor, sau, cum ei singuri ar spune, „părţii-duhovnice”, trece în acea funcţionare a înregului general, care a devenit caracteristic să se petreacă în timpul stării complet pasive ale lor, adică în timpul „somnului” lor; şi în timpul acestui a lor somn toată funcţionarea corpului lor planetar continuă să rămînă aşa, cum lui a devenit caracteristic să fie în timpul „stării-de-veghe”.

Pentru ca să poţi mai bine să-ţi închipui şi să înţelegi referitor la rezultatele, ce au decurs din aşa „proprietate-psihică” uimitoare, tu mai întîi trebuie să ştii referitor la doi factori ce se îndeplinesc în prezenţa generală a iubiţilor tăi.

Unul din aceşti factori se generează în prezenţa lor generală, datorită legii cosmice existente „Acomodarea-Naturii”; dar alt factor decurge din nenumeratele condiţii nenormale de mine pomenite de nenumărate ori de existenţă obişnuită firească.

Primul factor constă în aceea, că de atunci, cum din cauza existenţei lor nenormale în ei a început să se formeze aşa numitul „Zoostat-cu-două-sisteme”, adică două conştiinţe desinestătătoare, atunci Măreaţa Natură a început treptat să se acomodeze şi la urma urmei s-a acomodat la aceea, că în ei după o vîrstă cunoscută au început să se întîmple două cu diferite tempouri de aşa numita „incleaţanicşana”, adică cu ei singuri s-ar exprima, două diferite moduri de „circulaţia-sîngelui”.

De la vîrsta menţionată cunoscută din aceste de diferite tempouri „incleaţanicşana” sau „circulaţii-de-sînge” şi a început să producă în funcţionarea unei din menţionatele conştiinţe şi invers – funcţionarea intensivă a fiecărei conştiinţe a început să producă în ei felul ei caracteristic primar de „circulaţia-sîngelui”.

Diferenţa primară însă din aceste două feluri desinestătătoare de „circulaţii-a-sîngelui” în prezenţa lor generală a început să se îndeplinească prin

intermediul aşa numitei „circulaţii-tempdavlacşerne” sau, după exprimarea „medicinii” de acolo – „diferenţa-de-presiune-în-vase”, şi anume – în condiţia stării de veghe „centru-de-greutate-a-presiunii-sîngelui” în prezenţa lor generală se primeşte într-o parte a întregului sistem de „vase-sangvine”, dar în condiţia stării pasive – în altă parte a vaselor sangvine.

Dar al doilea factor, care decurge din condiţiile nenormale a existenţei fireşti a iubiţilor tăi, constă în aceea, că, atunci cînd ei de la bun început a apariţiei urmaşilor lor cu orice mijloace se străduie intenţionat, în scopul corespunderii acestor condiţii nenormale înconjurătoare, să faciliteze fixării în a lor „localizări-logicnesterne” posibil mai mare cantitate de impresii, ce se primesc exclusiv doar de la aşa perceperi artificiale, care sunt din nou din rezultatele existenţei lor nenormale – şi care acţiunea sa malefică în privinţa urmaşilor lor ei numesc „educaţie” – atunci în prezenţa lor generală totalitatea acestor impresii artificiale treptat se izolează şi capătă funcţionarea sa izolată, legată de funcţionarea corpului lor planetar doar atît, cît aceasta este necesar doar pentru manifestările lor automate. Şi totalitatea acestor perceperi artificiale acum de ei din naivitatea şi se socoate ca „conştiinţa” lor adevărată. Dar cele puse în ei de Natura Măreaţa date sfinte pentru conştiinţa într-adevăr firească, necesară să fie şi în ei de la bun început a pregătirii lor pentru existenţa responsabilă, cu proprietăţile caracteristice, ce constau în generarea în ei a impulsurilor adevărate fireşti sfinte, ce se numesc: „Credinţa”, „Iubirea”, „Speranţa”, „Sovestea”, treptat de asemenea se izolează şi lăsate singure evoluţionează, independent de intenţiile acelor fiinţe responsabile din jur, şi desigur şi separat de purtătorul lor şi se socot de ei de aşa numita „subconştiinţă”.

Datorită doar la aşa acţiune în privinţa urmaşilor lor în sens obiectiv malefică, dar după înţelegerea lor naivă-subiectivă chipurile bună şi s-a primit aceea, că deja de la bun început, toate datele sfinte, puse de Natura Măreaţă însăşi pentru formarea în ei a conştiinţei fireşti adevărate, se izolează şi în decursul la toată perioada lor de existenţă stau aproape în starea lor iniţială, dar orice impresii percepute prin intermediul la şase ce se găsesc în prezenţa lor pentru perceperea specifică a exteriorului „schernaliţionice” fireşti, sau după terminologia lor „organe-de-simţ” (apropo de spus, socotite de ei ca cinci), se localizează izolat şi, căpătînd funcţionarea sa desinestătătoare, treptat devin conducătoare pentru întreaga lor prezenţă generală.

Aşa „localizare” a impresiilor percepute întîmplător, deşi se găseşte în ei şi deşi funcţionarea ei este simţită de ei, dar cît în sensul legăturii cu o oarecare funcţionare caracteristică corpului lor planetar, atît şi în sensul de căpătate cu prezenţa lor generală a raţiunii obiective, nu ia parte.

Toate acele impresii percepute intenţionat sau întîmplător, din care se formează menţionatele localizări, şi în ei ar fi trebuit de asemenea să fie doar material pentru logica comparativă acelei, ce ar trebui să fie în ei conştiinţă firească adevărată, rezultatele căreia ies cîteodată, primite de la impresiile primite aleator, ei, după naivitatea lor, acum cu încredere le socot doar reflexe proprii, după părerea lor, nimic ce nu valorează aşa anumitul „instinct-animal".

Datorită doar la aceea, că iubiţii tăi, în special cei contemporani, complet nu cunosc şi chiar nu presupun despre necesitatea aplicării doar aşa zisei a lor educaţie în privinţa menţionatei subconştiinţe a urmaşilor lor, dar întotdeauna şi în toate facilitează la aceea, ca fiecare din urmaşi să perceapă impresiile noi doar de la artificialul nenormal, atunci de aceea la fiecare din ei, cînd el deja atinge vîrsta fiinţei responsabile, toate raţionamentele lui fireşti şi toate concluziile din aşa raţionamente întotdeauna sunt în el curat „subiective-proprii-caracteristice", ce nu au nici o legătură nu numai cu adevăratele şi în ei impulsuri fireşti ce apar, dar de asemenea şi cu acele fenomene cosmice generale, pe care le este caracteristic să le perceapă cu raţiunea orice fiinţă tricentrică şi prin intermediul cărora şi se instalează o legătură între toate fiinţele tricentrice ale Universului nostru Măreţ pentru îndeplinirea în comun a funcţionării universale generale, pentru care scop şi există tot ce există în Univers.

Pentru înţelegerea ta mai largă referitor la această „stare-psihică" specială răufăcătoare pentru iubiţii tăi trebuie să-ţi spun încă şi despre aceea, că ei şi acum apar cu diferite date pentru căpătarea raţiunii fireşti adevărate şi la apariţia lor în prezenţa lor încă nu sunt nici un fel de „creşteri-logicnesterne", din care mai tîrziu se localizează şi capătă funcţionarea sa izolată menţionata lor „conştiinţă-falsă". Şi doar după, cînd, în timpul dezvoltării lor şi pregătirii să fie fiinţe responsabile, singuri de la sine sau cu directive intenţionate din partea celor, cum ei numesc, „părinţi" sau „învăţători" – adică fiinţele responsabile, ce şi-au asumat conducerea pentru pregătirea datelor fiinţelor pentru existenţa responsabilă, încep, cum eu am spus, să se perceapă şi să se fixeze doar aşa impresii, care mai tîrziu trebuie să fie date pentru impulsuri, corespunzătoare condiţiilor înconjurătoare nenormale ce s-au instalat – iată atunci numai, treptat formîndu-se, şi începe să conducă în prezenţa lor generală această anume a lor, formată artificial, „conştiinţă-falsă".

Dar aceea ce este în prezenţa lor însufleţită totalitatea localizărilor de date pentru conştiinţa firească adevărată, care ei au poreclit-o „subconştiinţă", ne avînd şi ne căpătînd în sine nici un fel de „creşteri-logicnesterne" pentru comparaţie şi critică, dar avînd în ea doar de la bun început doar posibilitatea

de generarea a impulsurilor fireşti sfinte, ce se numesc „Credinţa”, „Iubirea”, „Speranţa” şi „Sovestea” – întotdeauna crede, iubeşte şi speră referitor la toate cele noi percepute.

Şi iată, cînd datorită schimbării tempoului circulaţiei sangvine se atinge înlăturarea temporară a acţiunii localizării conştiinţei false, deja ce s-a făcut „samoderjavnym-vladîkoi” prezenţei lor generale, şi cu aceasta se dă posibilitate datelor sfinte a conştiinţei lor adevărate ca să se conecteze fără obstacole cu toată funcţionarea corpului lor planetar în timpul stării lor de veghe, atunci într-adevăr, băiatul meu, dacă în mod corespunzător să facilitezi cristalizării datelor pentru generarea în această localizare a ideei despre ceva anume contrar la aceea, ce deja s-a instalat în ei şi cum ar fi s-a fixat, şi să direcţionez acţiunile, produse de această idee, spre partea disarmonizată a corpului planetar, este posibil schimbarea ei accelerată.

În perioada civilizaţiei ticleamîşiene fiinţele învăţate a localităţii Moralpleisi, cînd pentru prima dată au constatat în psihica lor generală o aşa posibilitate specială de combinaţii şi au început să caute moduri pentru aducerea intenţionată unul pe altul în această stare deosebită, atunci în curînd ei au înţeles şi au găsit o posibilitate de aşa înfăptuire prin intermediul firescului aşa numit „Ganbledzoin”, anume prin acea substanţă cosmică, esenţa căreia aproape că erau să o înţeleagă şi fiinţele tricentrice de acolo a civilizaţiei contemporane şi pe care ei au numit „magnetism-animal”.

În vederea la aceea, că pentru lămuririle cazului dat, dar de asemenea probabil şi pentru următoarele lămuriri ale mele, îţi va trebui să ştii mai detaliat referitor la esenţialul „Ganbledzoin”, eu găsesc necesar, mai înainte de a vorbi mai departe, tot acum să te informez referitor la această substanţă cosmică.

„Ganbledzoin” este nimic altceva, decît „sîngele-corpului-kesdjan” a fiinţei, şi ca substanţele cosmice, numite în totalitate „sînge”, servesc pentru hrănirea şi reînoirea corpului planetar al fiinţei, aşa şi Ganbledzoinul la fel serveşte pentru alimentarea şi perfecţionarea corpului Kesdjan.

Trebuie să-ţi spun, că în general calitatea componenţei sîngelui în fiinţele tricentrice, de asemenea şi în prezenţa generală a iubiţilor tăi, depinde de numărul deja „complet-formate” a corpurilor esenţiale.

Sîngele în prezenţa fiinţelor tricentrice poate fi compus din substanţe, ce apar de la transformarea acelor trei separate desinestătătoare aşa numitele „surse-cosmice-generale-de-înfăptuire”.

Substanţele acelei părţi a sîngelui firesc, care e predestinată de natură să servească corpul planetar al fiinţei, apar de la transformarea substanţelor acelei planete, pe care se formează şi există fiinţele date.

Substanţele însă, care sunt predestinate pentru deservirea corpului Kesdjan a fiinţei şi totalitatea cărora şi se numeşte „Ganbledzoin", se primesc de la transformarea elementelor altor planete şi însăşi a soarelui acelui sistem, unde are locul său de apariţie şi existenţă fiinţa tricentrică dată.

În sfîrşit, acea parte a sîngelui firesc, care aproape peste tot se numeşte „sfîntul-esenţialul-Ganbledzoin" şi doar pe unele planete se numeşte „sfîntul-Aiesahladon" şi care deserveşte cea mai superioară parte a fiinţei, denumită „suflet", se formează de la emanaţiile nemijlocite ale Preasfîntului Soare-Absolut al nostru.

Substanţele, necesare pentru sîngele corpului planetar al fiinţei, intră în ei prin „prima-hrană-firească" sau, cum iubiţii tăi vorbesc, „prin-mîncare".

Substanţele însă, necesare pentru întruchiparea, de asemenea şi pentru perfecţionarea „corpului-firesc-superior-Kesdjan", nimeresc în prezenţa lor generală din aer prin a lor, cum ei se exprimă, „respiraţie" şi prin unii aşa numiţi „pori" ai pielii lor.

Dar substanţele cosmice sfinte, necesare pentru întruchiparea celui mai superior corp firesc, ce parte sfîntă superioară, cum eu deja am spus, ei o numesc „suflet", în ei, ca şi în noi, se pot percepe şi corespunzător transforma şi să meargă la întruchiparea exclusiv doar de la procesul aşa numitei „contemplări-Aiesirituras nă", ce se înfăptuieşte în prezenţa generală cu intenţie conştientă din partea tuturor celor trei părţi însufleţite desinestătătoare.

Deşi despre toate acele substanţe cosmice, din care se întruchipează şi se perfecţionează trei corpuri fireşti desinestătătoare şi în prezenţa generală a unor dintre iubiţii tăi, tu poţi să înţelegi total doar atunci, cînd eu, cum deja ţi-am promis, îţi voi lămuri în general referitor la principalele legi cosmice de bază a Creerii Lumii şi Menţinerii ei, însă cu toate acestea, pentru luminarea completă a temei noastre date, urmează şi acum să mă refer la întrebarea şi puţin să lămuresc referitor la forma schimbată de înfăptuire în prezenţa generală a iubiţilor tăi de ei automat percepută a „hranei-secundare-fireşti".

La început şi în ei după distrugerea organului Kundatampon, cînd ei, similar altor fiinţe tricentrice ale Universului nostru Măreţ, au început să aibă

„existenţă-fulasnitamnă” şi existau cum se cade acestora, această hrană secundară esenţială se transforma normal şi toate elementele de bază caracteristice ei, ce apăreau de la transformaţia cît a planetei proprii, atît şi cele ce decurgeau în atmosfera lor de la transformarea în alte concentraţii a sistemului lor solar, se asimilau de prezenţa lor generală conform deja datelor determinate ce erau în ei, dar surplusul unor elemente compuse nefolosite de fiinţele separate, de asemenea ca şi la noi, automat trecea în posesia fiinţelor similare de onoare din jur.

Dar mai tîrziu, cînd, cum eu deja am spus, majoritatea din ei a început să existe într-un mod necuviincios pentru fiinţele tricentrice şi Natura Măreaţă a fost nevoită existenţa lor „fulasnitamnă” să o schimbe pe existenţa după principiul „Itoclanoţ”, şi cînd treptat în prezenţa majorităţii acele determinate, de Natură Măreaţă prevăzute, cristalizări – care cît cea mai importantă parte intră în compoziţia hranei esenţiale secundare şi, percepîndu-se de fiinţe, se transforma în substanţe pentru întruchiparea şi perfecţionarea ulterioară a „corpului-superior-firesc-Kesdjan” a lor - au încetat, cît conştient, atît şi automat, din cauza existenţei nenormale a lor, să se perceapă pentru scopul menţionat, deci iată, prin urmare la aceasta şi în virtutea la aceea, că fluxul acestor substanţe ce se transformă în alte concentraţii şi nimeresc în atmosferă planetei, continua tot timpul să curgă în atmosfera planetei tale, şi în rezultat şi s-a primit, că pe această planetă de rău-augur printre nefericiţii iubiţi ai tăi a apărut, în ultimile veacuri deja încă o determinată „boală” ce deja definitiv s-a determinat în acţiunea sa malefică asupra lor.

Faptul constă în aceea, că ne fiind folosite pentru scopul predestinat, menţionatele cristalizări cosmice determinate la mişcările cunoscute prin atmosferă lor se concentrează în straturile ei cunoscute şi cîteodată – în dependenţă cît de diferite condiţii exterioare, atît şi de starea prezenţei interioare generale a iubiţilor tăi, care, apropo de spus, apare în ei în mod principal de la formele lor de relaţii reciproce – nimerind în ei, anume în ei, ca în aparatele prevăzute de Natură în general pentru transformarea substanţelor cosmice, necesare pentru slujirea scopurilor preamăreţului cosmic general Trogoautoegocrat şi, ne întîlnind „substratul” corespunzător, ce răspunde cerinţelor procesului legitim „Djartclom”, aceste cristalizări la următoarele ale lor evoluţii libere complete sau involuţii pentru trecerea în altele, caracteristice anume acestei planete, cristalizări, pentru completarea transformaţiilor proprii, datorită deja la alţi factori întîmplători, şi produc asupra corpului lor planetar acea acţiune, cu care se caracterizează menţionata nou apărută acolo boală specifică.

Aici este util de remarcat, că aşa boală de acolo, ce are menţionata cauză specifică, acolo iubiţii tăi, în diferite timpuri, pe diferite părţi a suprafeţei planetei lor, o denumeau nu la fel şi de asemenea şi fiinţele contemporane o numesc diferit şi în lămurirea cauzelor ei „subtilizează” de asemenea diferite.

În timpul prezent, din numărul a multor denumiri a acestei boli a lor cele mai răspîndite sunt: „gripa”, „influenţa”, „gripa spaniolă”, „febră Dengue” şi altele.

Ce se referă la introducerea în sine ce continuă şi în prezent la fiinţe a hranei secundare fireşti, după aceea ce ei au pierdut posibilitatea să existe după principiul Fulasnitamn, atunci substanţele hranei secundare fireşti continuă să servească cu unele ingrediente doar la facilitarea transformării hranei primare fireşti şi pentru eliminarea din corpul planetar a cîtorva elemente deja folosite de ei.

Acum hai să continuăm să vorbim referitor la proprietatea psihică deosebită a iubiţilor tăi şi referitor la activitatea mea personală printre ei în calitate de „medic-specialist”, ce acţiona asupra lor prin această proprietate deosebită psihică a lor.

Acest „hipnotism” sau, cum ei iubesc să se exprime, aşa ramură a „ştiinţei” lor, deşi a apărut şi s-a făcut oficială doar nu demult, dar ea deja a reuşit să se facă pentru ei unul dintre factorii foarte serioşi, ce au atras după ei încă mai multă „bumbăceală” şi fără aceasta deja încurcată în majoritatea din ei psihică şi încă mai mult a destabilizat funcţionarea corpului lor planetar.

După aceea, cum eu m-am făcut aşa profesionist pămîntean, şi anume - „medic-hipnotist”, pe mine m-a insteresat puţin de asemenea şi această a lor „ştiinţă-oficială”, şi de aceea, cînd eu mai tîrziu făceam cercetările mele obişnuite, referitoare la diferite întrebări serioase, ca de exemplu, cercetările referitor la rezultatele activităţii Preapreasfîntului Aşiata Şiemaş, eu în acelaş timp, cînd mă întîlneam cu ceva, ce are referire la întrebările acestei ramuri a „ştiinţei” lor, îmi clarificam raţiunei mele şi aşa „întrebare-neînţelegătoare” de acolo.

În privinţa la aceea, că cauzele începătoare, desigur automate, cum aceasta deja a devenit pentru cei contemporani obişnuit, pentru renaşterea şi a acestei ramuri a ştiinţei lor contemporane au servit în cel mai înalt grad originale şi chiar, cum ei singuri s-ar exprima, „fapte picante”, atunci, după mine, va fi foarte nu fără interes să-ţi povestesc puţin mai detaliat şi despre această anume „renaştere”.

Deşi acolo „învăţaţii” contemporani afirmă, că începutul acestei noi ramuri a ştiinţei lor a pus-o un oarecare aşa numitul profesor englez Braid, dar a dezvoltat-o profesorul francez Charcot, dar într-adevăr aceasta nu a fost aşa.

La cercetările mele detaliate ale acestei întrebări, printre altele, de asemenea s-a lămurit, că primul din ei, şi anume Braid, avea probe clare a proprietăţilor de Hasnamus, şi al doilea – Charcot, era unul tipic cu proprietăţile „fiul-mamei”.

Asemenea tipi pământeni niciodată nu ar fi putut să se gîndească ceva anume complet nou.

Şi într-adevăr, s-a adeverit, că treaba acolo s-a întîmplat în felul următor:

Un oarecare abat italiat, cu numele Pedrini, era în oraşul său aşa numitul „spovăduitor” al unei mănăstiri de femei.

La acest abat-spovăduitor la spovedanie des venea o călugăriţă, cu numele Efrosinia.

Ea, cum „mergeau-bîrfele” despre ea, foarte des cădea într-o oarecare stare deosebită şi în această stare se descoperea manifestări neobişnuite pentru cei din jur.

La spovedanii însă ea se plîngea abatului Pedrini de aceea, că ea, chipurile, este cîteodată „obsedată-de-diavol”.

Tot, ce vorbea singură călugăriţa, şi acele bîrfe, care mergeau despre ea, l-au cointeresat pe abatul Pedrini, şi el foarte a dorit să se convingă de aceasta personal.

Odată, în timpul spovedaniei, el s-a străduit cu toate mijloacele posibile s-o aducă pe această călugăriţă la sinceritate şi lui i-a reuşit, printre altele, să afle, că „această-copilă-monahică” are un „amant”, care odată i-a dăruit ei portretul său, pus într-o foarte frumoasă ramă şi ea în perioadele de „odihnă” de la rugăciunile ei îşi permite să se desfăteze cu această imagine a „dragului” ei şi că cele ce se întîmplă cu ea, cum ei i se pare, „obsedare-diabolică” şi se începe în acele perioade a „odihnei” ei.

Toate acestea, cu sinceritate povestite de călugăriţă, încă mai mult au crescut interesul abatului Pedrini şi el a hotărît în orice chip să găsească cauza la aceasta şi cu acest scop în primul rînd a rugat călugăriţa Efrosinia ca la

următoarea spovedanie să ia numaidecît cu ea pentru orice caz şi fotografia dragului ei, împreună cu ramă.

La următoarea spovedanie călugăriţa a adus cu ea acel portret anume.

El nimic special în sine nu prezenta, dar rama într-adevăr era neobişnuită; ea toată era crustată cu „sidef" şi diferite pietre colorate.

Cînd abatul şi călugăriţa împreună priveau portretul adus în ramă, abatul de odată a observat, că cu călugăriţa a început să se întîmple ceva deosebit.

Ea la început a devenit palidă şi pentru un timp cum ar fi împietrit, dar după cu ea îndată s-a început manifestările exacte în toate detaliile, care se întîmplă acolo la tinerii însurăţei în aşa numita „prima-noapte".

După toate cele văzute, abatul Pedrini încă mai mult a dorit să-şi clarifice toate cauzele acestei manifestări neobişnuite.

Ce se referă la călugăriţă, atunci la trecerea a două ore de la începerea acestei stări deosebite ale ei, ea, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, s-a trezit, şi, s-a adeverit, că ea nimic nu ştie şi nu ţine minte despre cele întîmplate cu ea.

Şi fiindcă abatul Pedrini singur desinestătător nu putea să se lămurească în acest fenomen, atunci el s-a adresat pentru ajutor la cunoscutul său, un oarecare „doctor Bambini".

Şi iată, cînd abatul Pedrini despre toate aceasta detaliat i-a povestit doctorului Bambini, doctorul de asemenea foarte tare s-a interesat şi de atunci ei au început împreună să se ocupe cu clarificarea la toate acestea.

Înainte de toate ei au început să facă diferite experimente clarificatoare asupra însăşi călugăriţei Efrosinia şi deja după cîteva, cum acolo se spune, „seansuri" au observat, că această călugăriţă în aşa stare a sa deosebită întotdeauna cade doar atunci, cînd privirea ei mai mult se opreşte la unul din pietrele luminos colorate – la aşa numitul „turcoazul persan", care era în numărul de înfrumuţesări a ramei acestui portret.

Apoi, cînd ei cu acelaşi „turcoaz persan" continuau să facă experimentele lor clarificatoare asupra altora, atunci foarte curînd s-au încredinţat în aceea, că aproape cu fiecare din fiinţele tricentrice, fără deosebire de gen, cine mai mult priveşte la obiecte luminoase şi strălucitoare cunoscute, începe să se întîmple starea similară cu aceea, care se întîmpla cu primul obiect al experimentelor lor; încă ei au mai observat, că forma manifestărilor obiectului în timpul

acestei stări personale este diferită şi se găseşte în corespondenţă cu aceea, ce fel de retrăiri fireşti în timpul existenţei anterioare predominau în el mai mult şi cu care obiecte strălucitoare întîmplător s-a instalat o legătură în timpul acestei retrăiri.

Şi iată, băiatul meu...

Cînd informaţiile despre aceste observări, experimente şi concluzii a acestor două fiinţe, ce aparţineau societăţii Italia, s-au răspîndit printre învăţaţii contemporani de „formaţiune-nouă" şi mulţi din aceştea din urmă au început şi referitor la aceasta subtilităţile lor şi, în sfîrşit, cînd ei întîmplător, cum aceasta la ei obişnuit se întîmplă, au aflat, că în această stare la fiinţele asemeni lor este posibil într-un mod rapid să schimbi impresiile fixate anterior pe unele noi, atunci unii din ei şi au început să se folosească de această caracteristică lor proprietate psihică deosebită pentru scopuri medicale.

Şi de atunci aşa metodă medicală ei au numit-o „lecuire-hipnotică", dar pe acele fiinţe, care au început să se ocupe cu această metodă medicală – „medici-hipnotişti".

Dar întrebarea – ce este această stare a lor şi de ce ea în ei se primeşte – pînă în prezent rămîne pentru ei deschisă şi să răspundă la ea ei nu pot.

Şi de atunci acolo au început să apară şi în prezent există sute de „teorii" de tot felul şi mii de cărţi groase, consacrate acestei întrebări, datorită cărora încă mai mult s-au încurcat şi fără de aceasta încurcate minţile fiinţelor tricentrice obişnuite a acestei planete de rău-augur.

Această ramură a ştiinţei lor a fost, probabil, mai răufăcătoate pentru ei, decît născocirile fantastice ale pescarilor antici Elini şi a fiinţelor contemporane a societăţii „Germania".

Datorită acestei ramuri a „ştiinţei" lor în psihica fiinţelor tricentrice a acestei planete de rău-augur s-a căpătat încă cîteva forme noi de aşa numitele „Calicali" fireşti, adică „tendinţe-fireşti", care s-au scurs în forme de „învăţături" determinate, ce există acolo sub denumirea de „anoclinism", „darvinism", „atroposofism", „teosofism" şi multe sub alte denumiri, care tot se termină cu „ism", datorită cărora în ei definitiv a dispărut şi acele două date din prezenţa lor, care mai facilitau deşi doar puţin să fie aşa, cum se cuvine să fie fiinţelor tricentrice. Aceste date fireşti, care nu demult la ei încă erau, generau în ei impulsurile fireşti, denumite de ei „patriarhat" şi „religiozitate".

Această ramură a „ştiinţei” lor contemporane a servit ca cauză nu doar la apariţia în prezenţa generală a lor încă a cîteva „calicali” malefice, dar ea a fost de asemenea pentru mulţi din ei cauza dereglării şi fără aceasta deja funcţionare nenormală a psihicii lor, care spre marea lor nefericire deja demult pînă la aceasta a fost dezarmonizată pînă la aşa numita „cacofonie-alinocurnă”.

Tu foarte bine vei înţelege despre aceasta, dacă eu îţi voi spune, că în timpul practicii mele medicale acolo deja cu mult mai tîrziu de acea vreme, cînd eu pentru prima dată am devenit „medic-hipnotist” de acolo şi am început cea mai mare parte din timp să locuiesc pe continentul, ce se numeşte acolo „Europa”, aproape jumătate din toţi pacienţii mei erau din aceea, care s-au făcut bolnavi doar de aceea, că acolo tare s-a răspîndit această anume ştiinţă malefică a lor.

Dar aceasta s-a primit de la aceea, că multe fiinţe tricentrice de acolo, cînd aceşti „învăţaţi-de-formaţiune-nouă” au început să scrie despre această întrebare diferite cărţi cu a tot posibilul de teorii fantastice, au început să le citească, jucîndu-se cu fanteziile lor şi au început singuri să încerce să cheme unul la altul această stare de hipnoză şi în rezultat să se aducă la aşa stare, că mulţi din ei au fost nevoiţi ulterior să se facă pacienţii mei.

Printre aşa pacienţi de-ai mei erau soţiile soţilor, care, întîmplător citind acea compunere, au dorit să le insufle soţiilor lor dorinţele lor egoiste; din aceeaşi cauză se făceau pacienţii mei copii părinţilor lor neraţionali; diferiţi bărbaţi, ce se găseau sub conducerea sau, cum acolo vorbesc, „sub-papucul” amantelor lor ş.a.m.d.

Şi aceasta tot datorită la aceea, că aceşti învăţaţi-amari de „formaţiune-nouă” au început să născocească teoriile lor hasnamuse şi referitor la această proprietate psihică deosebită a lor.

Toate teoriile ce există acum în timpul prezent referitor la această întrebare despre hipnotism nici măcar aproximativ nu corespund realităţii.

Printre altele, în timpul cel mai din urmă, cînd eu am fost pe această planetă de rău-augur, acolo începea să înflorească încă un nou mijloc răufăcător pentru facerea cu psihica fiinţelor de acolo acelaş lucru, ce făcea şi face această ramură a ştiinţei lor „hipnotismul”.

Şi pe acest mijloc nou răufăcător ei l-au numit „Psihoanaliză”.

Tu urmează să ştii neapărat şi despre aceea, că atunci cînd despre această proprietate psihică deosebită pentru prima dată au constatat-o fiinţele perioadei civilizaţiei ticleamîşiene şi cînd de asemenea repede au aflat, că datorită ei se poate să distrugă unul din altul unele, proprietăţi în special necuvenite să fie în ei, atunci anume procesul de aducere a oricărui în această stare ei au început să-l socoată un proces sfînt şi făceau aceasta doar în templele lor în prezenţa martorilor.

În prezenţa iubiţilor tăi contemporani însă nu numai că deja complet nu apare „impulsul-firesc-de-prăbuşire" despre aşa caracteristică proprie şi ei nu numai că nu socot apariţia ei concentrată, intenţionat din partea lor inevitabil chemată, „sfîntă", dar şi această caracteristică şi procesul ei, şi rezultatele primite întîmplător deja le-au adaptat ca să servească mijloc pentru „pieptănarea" unor urmări definitiv fixat în ei a proprietăţilor organului Kundatampon.

De exemplu, chiar cînd ei se adună împreună pentru unele instalate „ritualuri-patriarhale", ca „nunţile", „botezuri", „zile-de-naşteri", etc, una din principalele distracţii este încercarea de a aduce unul pe altul în menţionata stare.

Trebuie încă să socotim de bine, că lor nu le este cunoscut – şi trebuie să sperăm, că niciodată nu le va fi cunoscut – alte posibilităţi în afară de aceea, pe care pentru prima dată au aflat-o fiinţele societăţii Italia – abatul Pedrini şi doctorul Bambini, şi anume privirea la un obiect luminos sau strălucitor, prin intermediul cărui mijloc, cum deja eu am vorbit, pe unii din ei într-adevăr poţi să-i aduci în aşa spusă „stare-de-manifestări-concentrate".

Cap. 33. Belzebut, hipnotizator profesionist

Belzebut a continuat să povestească mai departe următoarele: - De atunci, cînd eu am început să exist printre iubiţii tăi în calitate de hipnotizator profesionist, eu am început experimentele mele clarificatoare asupra psihicii lor să le fac în mod principal prin intermediul acestei anume stări deosebite ale lor, pe care fiinţele contemporane de acolo o numesc "hipnotică".

Pentru aducerea lor în starea aceasta eu recurgeam la început anume la acel mijloc, cu care în această stare se aduceau unul pe altul fiinţele perioadei civilizaţiei ticleamîşiene, şi anume - acţionînd asupra lor cu Ganbledzoinul propriu.

Dar mai tîrziu, cînd în prezenţa mea a început des să apară impulsul firesc, ce se numeşte "Iubirea-de-seamănul-meu", şi eu, în afara scopurilor mele personale, mi-a trebuit să fac aceasta asupra la foarte multe fiinţe tricentrice de acolo deja pentru beneficiul lor personal, atunci această metodă s-a adeverit a fi foarte neprofitabilă pentru existenţa mea firească şi eu am născocit altul, datorită căruia atingeam acelaş lucru, ne cheltuind în timpul acesta Ganbledzoinul propriu.

Atunci eu şi am născocit şi foarte repede m-am practicat să schimb menţionata "diferenţa-de-umplere-cu-sînge-a-vaselor" cu ajutorul blocării circulaţiei libere a sîngelui în unele vase sangvine.

Cu această blocare eu atingeam aceea, că în fiinţe, deşi rămînea deja tempoul mecanizat de circulaţie sangvină a "stării-lor-de-veghe", în acelaş timp începea să funcţioneze şi adevărata lor conştiinţă, adică aceea, pe care ei singuri o numesc "subconştiinţă".

Această nouă metodă a mea, desigur, s-a dovedit a fi incomparabilă mai bună decît aceea, cu care şi acum se folosesc fiinţele planetei tale, şi anume de a pune pe obiectul hipnotizat să privească la un obiect luminos sau strălucitor.

Nu-s cuvinte, cum eu deja ţi-am vorbit, pe ei poţi să-i aduci în aşa stare psihică şi cu fixarea pe un obiect luminos sau strălucit, dar nu prea mulţi din fiinţele de acolo.

Faptul constă în aceea, că, deşi la fixarea asupra unui obiect strălucitor se întîmplă în circulaţia sangvină generală schimbarea "umplerii-cu-sînge-a-vaselor", dar factorul principal în timpul aceasta trebuie să fie concentraţia gîndului şi a emoţiei automată sau intenţionată din partea lor.

Dar aceasta din urmă în ei se poate întîmpla sau de la o aşteptare încordată, sau de la acel proces ce se întîmplă în ei, pe care ei îl exprimă cu cuvîntul "credinţă", sau de la o emoţie de frică ce apare faţă de ceva neaşteptat, sau chiar, în sfîrşit, de la funcţionarea la aceea, ce le-a devenit caracteristic prezenţei fiinţelor date şi se numeşte de ei "pasiuni", ca: "ura", "iubirea", "pasiune-de-dulce", "curiozitate", ş.a.m.d.

Iată de ce în fiinţele, ce se numesc acolo "isterice", în care temporar sau pentru totdeauna se pierde posibilitatea de concentrare a "gîndului" şi "emoţiei", nu se poate prin fixarea la un obiect strălucitor să provoci în circulaţia lor sangvină "diferenţa-de-umplere-a-vaselor-cu-sînge", şi prin urmare nu se poate să obţii şi această anume "stare-hipnotică".

Cu mijlocul inventat de mine, anume cu o acţiune determinată asupra vaselor sangvine, se putea de adus în această stare nu numai pe fiecare din fiinţele tricentrice îndrăgite de tine, dar chiar şi multe fiinţe, ce locuiesc tot acolo, cu un creier sau două, ca" diferite cum ei singur denumesc, "patrupede", "peşti", "păsări", ş.a.m.d.

Ce se referă la menţionatul impuls de "Iubire-de-semeni", din cauza căruia mi-a trebuit să caut un nou mijloc pentru aducerea iubiţilor tăi în aşa stare, ce a devenit deja lor caracteristică, atunci el a apărut în mine şi treptat pe cîtva timp a devenit caracteristica mea dominantă, în mod principal, de aceea, că în timpul la aşa activitate practică medicală fiinţele obişnuite tricentrice de acolo, la oricare castă nu ar fi aparţinut, în curînd au început peste tot şi întotdeauna să mă iubească şi să mă stimeze şi să privească la mine aproape ca la un trimis de Sus lor pentru ajutor de a se descotorosi de obiceiurile lor defectuoase; cu un cuvînt, începeau să manifeste în privinţa mea cel mai sincer, aproape adevărat impuls firesc, ce exprimă "osculinicu" sau, cum ei singuri vorbesc, "recunoştinţă" şi "mulţumire".

Însă, o aşa firească "osculinicu" sau "mulţumire" o exprimau mie nu numai cei salvaţi de mine şi apropiaţii lor, dar aproape toţi, care cumva s-au întîlnit cu mine sau au auzit despre mine, cu excepţia unor profesionişti din mediul lor, care erau medicii lor contemporani.

Aceştea din urmă, invers, începeau să mă urască pe mine din tot sufletul şi să "iasă-din-piele", pentru ca cumva să aducă îndoieli în fiinţele obişnuite ce aveau relaţii binevoitoare cu mine; începeau să mă urască doar de aceea, că eu foarte repede au devenit pentru ei un concurent serios.

La drept vorbind, ei şi aveau pentru ce să mă urască, fiincă acolo, unde eu începeam activitatea mea medicală, la mine deja peste cîteva zile zilnic venea la consultaţii sute de pacienţi şi alte sute căutau mijloacce, pentru ca să nimerească în numărul clienţilor mei, pe cînd lor, săracii mei concurenţi, erau nevoiţi mult timă să steie în renumitele lor "cabinete" şi cu nerăbdare să aştepte apariţia vreo unui pacient, ce a nimerit la ei similar ca o "oaie-rătăcită".

Ei cu mare nerăbdare aşteptau aşa "oi-rătăcite", fiindcă din mediul acestor din urmă unii se transformau în aşa numitele "vaci-mulgătoare", din care medicii şi mult, cum aceasta deja a devenit acolo o obişnuinţă, acel ceva, pe care ei îl determină cu cuvîntul "gologani".

Printre altele, dreptatea cere să spunem în apărarea lor, că acolo în ultimul din fără aceşti "gologani" într-adevăr deja nici cum nu-i posibil de existat, în special la aşa fiinţe tricentricem care sunt aceşti "medici-renumiţi" ai lor.

Deci, băiatul meu, activitatea mea în calitate de medic-hipnotizator eu am început acolo, cum deja am spus, în centrul continentului Asia în diferite oraşe ale Turkistanului.

La început eu mergeam în oraşele acelei părţi a Turkistanului, care mai tîrziu a început să se numească "Turkestanul Chinez", spre deosebire de acea parte a lui, care din timpul cuceririi ei de fiinţele, ce aparţineau la societeatea mare Rusia, se numea deja "Turkestanul Rusesc".

În oraşele Turkistanului Chinez era o foarte mare necesitate în aşa medici, de care eu m-am făctut, ca urmare la aceea, că în acea perioadă printre fiinţele tricentrice, ce locuiau pe această parte a suprafeţei planetei tale, erau dezvoltate mai mult decît de obicei două forme de ale lor în cea mai mare măsură dăunătoare aşa numitele "obiceiuri-organice", care de asemenea a devenit caracteristic să fie căpătate în prezenţa fiinţelor acestei planete de rău-augur.

Una din obiceiurile organice dăunătoare este - cum acolo o numesc, "fumatul-opiumului"; dar alta - "mestecarea-anaşi" sau, cum mai vorbesc, "haşiş".

"Opiul" ei îl dobîndesc, cum îţi este cunoscut, din formaţiunea planetară "mac", dar "haşişul" - din aşa numitul acolo "ceacla" sau "cînepă".

Cum eu numai ce am spus, existenţa mea în perioada activităţii mele era la început în mod principal în diferite oraşe ale Turkistanului Chinez, dar mai tîrziu împrejurările s-au făcut aşa, că eu în mare parte am început să merg în oraşele Turkistanului Rusesc.

Aici, printre fiinţele popoarelor Turkistanului Rusesc, una din menţionatele "obiceiuri-dăunătoare" sau, cum cîteodată ei singur denumesc, "vicii-dăunătoare", şi anume - "fumatul-opiumului", aproape că lipsea, dar "mestecarea-anaşi" era răspîndită şi mai puţin, dar în schimb acolo înflorea folosirea aşa numitei "vodcă-rusească".

Aceast mijloc răutăcios o dobîndesc acolo în mod principal din formaţiunea planetară, ce se numeşte "cartof".

De la întrebuinţarea menţionatei "vodci" la fiinţele tricentrice nefericite de acolo nu numai psihica se face, ca şi de la "opiu" şi "anaşi", aproape

"prostească", dar, în afară de aceasta, treptat complet se renasc şi cîteva importante părţi ale corpului lor planetar.

Apropo, băiatul meu, anume atunci, la începutul activităţii mele de acest fel printre iubiţii tăi, eu şi am creat, în scopul orientaţiei mai bune a cercetărilor mele pe partea psihicii lor, acea "statistică" a mea, de care ulterior foarte s-au cointeresat unii Indivizi Cosmici Preapreasfinţi cu gradaţii superioare de raţiune.

Şi iată, cînd eu existam printre fiinţele, ce locuiau în oraşele Turkistanului în calitate de medic de acolo, mie mi-a trebuit, în special în ultimul timp, să lucrez aşa de intensiv, că spre sfîrşit în mine datorită la aceasta au început deja să se deztabilizeze unele funcţii ale corpului meu planetar.

Ca urmare la aceasta eu am început să mă gîndesc, cum să mă aranjez aşa, ca să am posibilitate măcar pentru un timp să nu mă ocup cu nimic, doar să mă odihnesc.

Desigur, pentru acest scop eu aş fi putut să mă întorc la mine acasă pe planeta Marte, dar aici a apărut în faţa mea firescul individual-personal "Dîmţoniro", adică datoria mea firească a "promisiune-esenţială" dată faţă de mine însumi.

Dar aşa "promisiune-esenţială" eu mi-am dat-o de la bun început a coborîrii a şasea în aceea, ca să rămîn să locuiesc acolo printre iubiţii tăi pînă atunci, pînă eu definitiv nu voi clarifica raţiunii mele despre toţi factorii, care au fost cauze pentru formarea treptată a menţionatei psihicii esenţiale exclusiv de stranii în prezenţa lor generală.

Şi iată, din cauza, că eu la acel timp încă nu mi-am îndeplinit "promisiunea-esenţială" dată mie, adică nu am reuşit să aflu toate detaliile, necesare pentru clarificarea totală a acestei întrebări, eu de aceea socoteam întoarcerea pe planeta Marte prea timpurie.

Să rămîn însă în acel Turkistan şi acolo undeva să-mi organizez existenţa mea aşa, ca să am posibilitatea totală să dau corpului meu planetar odihna necesară, eu nici cum nu puteam din cauza la aceea, că aproape în toate fiinţele de acolo a acestei părţi a suprafeţei planetei tale, ce locuiau cît în Turkistanul Chinez, atît şi în cel Rusesc, în privinţa înfăţişării mele exterioare erau deja cristalizate, sau după perceperile proprii, sau conform descrierii altora, date pentru recunoaşterea mea; dar printre altele, fiecare din fiinţele obişnuite a acestui meleag avea deja necesitatea să vorbească cu mine referitor la sine însuşi sau referitor la apropiatul său despre vreun oarecare "viciu-

dăunător" de acolo, din partea eliminării de care eu întîmplător am devenit aşa, acolo încă neîntîlnit, specialist.

Cele născocite şi îndeplinite de mine atunci pentru ieşirea din situaţia creată taman şi a fost cauza la aceea, că Turkistanul, în privinţa căruia şi acum în prezenţa mea pentru totdeauna s-au păstrat datele fixate atunci pentru aducerea aminte plăcută, a încetat pentru mine să mai fie în perioada acelei ultimi vizite ca loc de existenţă permanent pe planeta ta, şi de atunci oraşele "renumitei" Europa şi cafenelele lor cu "lichid-negru", necunoscut din ce era făcut, complet au înlocuit oraşele cu "ceaihane" cu ale lor încîntătoare arome de ceai.

Eu am hotărît să merge în localitatea, care este parte a continentului Africa şi denumită acolo "Egipt".

Am ales eu această localitate de aceea, că în acea perioadă Egiptul era într-adevăr cel mai bun loc pentru odihnă, şi multe fiinţe tricentrice de acolo, ce aveau aşa numitul "îndestulare-materială", mergeau acolo de pe toate alte continente pentru acelaş scop.

Ajuns acolo, eu m-am instaurat în oraşul, ce se numea "Cair", şi foarte repede mi-am organizat forma exterioară de existenţă firească în aşa mod, pentru a avea acea odihnă, care era necesar corpului meu planetar după spusele munci intensive şi încordate.

Ţi-i minte, eu deja ţi-am vorbit, că în acest Egipt eu pentru prima datp personal am fost în a patra mea vizită pe suprafaţa acestei planete ale tale, unde eu m-am coborît pentru aceea, ca să stîng cu ajutorul cîtorva fiinţe ce existau acolo din neamul nostru ce-mi trebuia mie atunci, "fiinţe-neînţelegătoare", ce au apărut întîmplător, denumite "maimuţe"; şi eu atunci încă ţi-am povestit, că în această localitate eu priveam multe construcţii artificiale interesante a fiinţelor locale, în numărul cărora era şi acea, ce m-am cointeresat pe mine atunci, deosebita observatorie pentru observarea după concentraţiile cosmice, din cauza căreia eu atunci şi am nimerit acolo.

În a şasea coborîre a mea de la toate construcţiile nenumărate interesante ce erau acolo mai devreme aproape nimic nu exista.

Ele toate au fost distruse, parţial de însăşi fiinţele de acolo datorită aşa numitelor "războaie" şi "revoluţii", şi parţial s-au acoperit de nisipuri.

Aceste nisipuri de aici s-au primit de la aceleaşi vînturi mar, despre care eu deja am menţionat, dar de asemenea parţial şi de la acea cutremurare de planetă, pe care fiinţele acestui Egipet mai tîrziu am numit-o "cutremur-de-pămînt-alinepusnîm".

În timpul acestei cutremurări de planeta insula, ce se numea atunci "Siapura", ce se găsea în partea de nord a insulei ce există acum, numită "Cipru", a început treptat în decursul la cinci ani de acolo într-un mod original să intre în planetă şi, cît timp acest proces continua, asupra spaţiului "saleacuriap" mare se petreceau neobişnuitele aşa numitele "fluxuri" şi "refluxuri", în resultatul cărora mult nisip din "saleacuriapa" a nimerit pe acest teritoriu şi s-a amestecat cu nisipurile ce au apărut în modul menţionat deja.

Dar ştii oare, băiatul meu, în timp ce eu îţi povestesc despre toate aceastea, ce au legătură cu Egiptul, în mine treptat a început să apară o îndoială şi în timpul prezent deja definitiv cu toată fiinţa mea s-a conştientizat o greşală de neiertat permisă în povestirile mele referitor la fiinţele tricentrice, ce locuiesc pe planeta Pămînt.

Ţi-i minte, eu odată ţi-am spus, că acolo nici un fel de realizări a fiinţelor din generaţiile trecute nu ajung la fiinţele generaţiilor din viitor.

Iată anume despre aceasta şi în mine s-a conştientizat, că eu m-am greşit.

În timpul povestirilor mele anterioare reveritor la aceste fiinţe îndrăgite de tine în asociaţiile mele fireşti niciodată chiar nu s-a amintit despre un eveniment, care s-a petrecut acolo taman cu o zi de la părăsirea mea pentru totdeauna a suprafeţei acestei planete şi care demonstrează, că din realizările fiinţelor a trecutului îndepărtat totuşi ceva a ajuns chiar şi la iubiţii tăi contemporani.

Apăruta atunci în mine emanaţie de bucurie de la iertarea mea de al nostru ATOTDREPT CREATOR ATOTŢIITOR INFINIT şi permisiunea LUI MILOSTIVĂ de a mă întoarce la cuibul apariţiei mele, evident, mi-a încurcat să percep impresia de la acest eveniment cu o aşa putere, pentru ca în partea corespondentă a prezenţei mele întregi să se "cristalizeze-complet" datele, care sunt caracteristice să genereze în fiinţe în timpul asociaţiilor fireşti ulterioare apărute din rezultatele manifestărilor de la o sursă, repetarea deja a celor simţite.

Acum însă, cînd eu am început să vorbesc referitor la acest Egipt contemporan şi cînd înaintea "văzului-esenţial" al meu au reînviat închipuirile despre unele

locuri a acelei ce odată mi-a plăcut suprafaţă teritorială a planetei tale, impresiile slabe percepute anterior referitor la acest eveniment de acolo treptat au început singure de la sine să se întruchipeze în mine într-o conştientizare determinatp şi limpede mie să-mi fie amintită.

Mai înainte de a-ţi vorbit despre acest eveniment de acolo, care nu se poate altfel de determinat, decît tragic trist, mie îmi trebuie pentru închipuirea mai mult sau mai puţin clară despre el iarăşi să-ţi spun cîte ceva despre fiinţele tricentrice de acolo a continentului Atlantida, ce compuneau atunci societatea ştiinţifică sub denumirea Ahldan.

Unii membri ai acestei societăţi, deja care aveau închipuirea despre sfîntul Ochidanoh omniprezent, au atins cu ale lor munci perseverente aceea, cît din atmosfera lor, atît şi din unele formaţiuni planetare s-au învăţat să dobîndească fiecare parte sfîntă separat şi, păstrînd aceste cosmice sfinte "purtătoare-de-putere" substanţe în mod concentrat, cu a lor ajutor să facă experimentele lor determinate ştiinţifice.

Membrii învăţaţi a societăţii măreţe ştiinţifice menţionate au atins atunci de asemenea, printre altele, şi aceea, că puteau prin intermediul părţii a treia localizată separat a Ochidanohului omniprezent, anume prin intermediul "forţei-neutre" ale lui sau "forţa-de-împăcare", să aducă orice aşa numitele formaţiuni "organice" planetare în aşa stare, ca ele pentru totdeauna să rămînă în prezenţa a tuturor acelor elemente active care în ele sunt în momentul dat, adică ei puteau să oprească şi chiar complet să distrugă aşa numita "putrezire" ulterioară inevitabilă a lor.

Cunoaşterea despre posibilitatea la aşa înfăptuire a trecut prin moştenire la unele fiinţe ale acestui Egipt, şi anume la fiinţele iluminate, ce erau urmaşi nemijlociţi ai membrilor învăţaţi Ahldan.

Şi iată, peste multe veacuri după moartea Atlantidei fiinţele acestui Egipt, pe baza cunoştinţelor ajuns pînă la ei, au reuşit aceea, că de asemenea puteau prin intermediul aceleiaşi sfinte "forţe-neutralizante" a Ochidanohului sfînt să păstreze fcorpurile planetare a unora din mediul lor, după aceea ce cu ei se întîmpla sfinta "Rascuarno" sau, cum ei singuri vorbesc, "moarte", pentru timpuri eterne neputrezite şi nedescompuse.

Şi într-adevăr, în timpul la a şasea mea vizită a acestei planete, toate fiinţele şi tot, ce era în acest Egipt în perioada vizitelor mele anterioare, complet deja nu mai exista şi chiar conceptul despre aceasta nu s-a păstrat. Dar acele corpuri

planetare, asupra cărora ei făceau menţionata lor metodă, au rămas întregi şi există acolo şi în prezent.

Şi aşa corpuri planetare păstrate fiinţele contemporane le numesc "mumii".

Transformarea corpurilor planetare sau a altor organice, dar cîteodată şi neorganice, formaţiuni în aşa "mumii" se făcea de fiinţele Egiptului într-un mod foarte simplu. Şi anume, ei ţineau corpul planetar predestinat pentru acest scop jumătate de lună în aşa numitul acolo "ulei-de-ricin", şi apoi intrăduceau în ei sfînta "forţă-substanţă", într-un mod corespunzător evaporînd-o.

Şi iată, băiatul meu, conform cercetărilor şi căutărilor unui de al nostru pămîntean ce există acolo şi pînă în prezent, despre ce p mine m-au înştiinţat cu efirograma deja după plecarea mea definitivă de pe suprafaţa planetei tale, s-a dovedit, că odată, cînd între societatea, compusă din fiinţe, ce locuiau în acest Egipt şi fiinţele societăţii vecine s-a început procesul lor de "distrugere-reciprocă" şi cînd în acel timp şi-a terminat existenţa sa unul din aşa numiţii acolo "faraoni", atunci fiinţele, care se ocupau cu aceea, ca să facă corpurile fiinţelor onorate să se păstreze etern, nu aveau posibilitate ca urmare la înaintarea fiinţelor inamice să ţie corpul planetar al faraonului în ulei de ricin atît timp, cît trebuia, adică jumătate de lună. Dar ei totuşi, punînd acel corp în ulei de ricin, l-au marcat într-o încăpere iermetic închisă şi, evaporînd într-un mod cunoscut spusa sfînta "forţă-substanţă", au introdus-o în acea anume încăpere cu aceea, ca în aşa mod să atingă cele dorite.

Şi s-a primit, că această "forţă-sfîntă", într-adevăr îndeplinind cele presupuse de ei, a rămas acolo în aşa încăpere închisă iermetic, cum aceasta se întîmplă la acţiunea aşa numiţilor "catalizatori", şi s-a păstrat acolo în mod neschimbat pînă în ultimul timp.

Aşa determinată sfîntă "ceva" ar fi continuat să rămînă în formă curată încă multe veacuri de-a lor aproape în mediul acestor fiinţe tricentrice, care deja demult nu au în esenţa proprie nimic "respectuos". Dar ca urmare doar la aceea, că deja în prezenţa acestor contemporani, cum se pot denumi, "blasfemiatori-inconştienţi" a apărut o pasiune criminală, ce generează în ei necesitatea să terfelească chiar şi locurile sfinte a fiinţelor generaţiilor trecute, ei au săpat şi pînă la această încăpere, care ar fi trebuit să fie pentru ei un loc sfînt foarte respectuos, şi au îndeplinit acea faptă profanatoare, rezultatl căreia serveşte în momentul dat cauza conştientizării cu toată fiinţa mea a greşelei, acelei anume greşeli, că eu aşa de încrezut atunci ţi-am spus ţie, chipurile pînă la fiinţele civilizaţiei contemporana de la fiinţele îndepărtatelor epoci trecute

hotărît nimic nu a ajuns, pe cînd acest anume eveniment egiptean contemporan este urmare anume la rezultatul realizărilor a strămoşilor antici ce a ajuns pînă la ei, ce existau încă pe continentul Atlantida.

Un aşa rezultat de realizări ştiinţifice a epocilor demult trecute a ajuns pînă la fiinţele contemporane şi s-a făcut proprietatea lor din următoarea cauză.

Ţie, dragul meu Hasin, trebuie să-ţi fie deja cunoscut, cum aceasta este cunoscut şi tuturor fiinţelor responsabile ale Univesului nostru Măreţ şi chiar care se găsesc doar la vîrsta a două a pregătirii să fie asemenea, chiar independent de gradaţia raţiunii lor fireşti, că esenţa prezenţei a corpului planetar a oricărei fiinţe, aşa şi în general a oricărei "relativ desinestătătoare" mare sau mică unitate cosmică trebuie să fie compusă din toate trei "forţe-substanţe" sfinte localizate a sfintei Triamazicamno, anume "forţelor-substanţe" a Sfintei Aprobări, Sfintei Negări şi a Sfintei Împăcări, şi că ea trebuie tot timpul să se menţină de ei în starea corespunzătoare şi echilibrată. Şi dacă din vreo oarecare cauză în prezenţă vor nimeri în surplus vibraţiile uneia din aceste trei forţe sfinte, atunci numaidecît şi necondiţionat trebuie să se întîmple sfînta Rascuarno, adică distrugerea completă a existenţei obişnuite ca atare.

Şi iată, băiatul meu, ca urmare la aceea, că în prezenţa iubiţilor tăi contemporani a apărut, cum eu deja am spus, încă o necesitate criminală să "terfelească" şi locurile sfinte ale strămoşilor lor, dar unii din ei, în scopul de a satisface o aşa necesitate criminală de-a lor, s-au încumentat chiar să deschidă încăperea iermetic înschisă în modul menţionat, atunci cele ce se găseau în ea, în special localizată, sfînta "forţă-substanţă" a Sfintei Împăcări, ne reuşind să se contopească cu spaţiul, a nimerit în prezenţa lor şi a îndeplinit proprietatea legitimă ei caracteristică.

Eu nu vor vorbit acum nimic referitor la aceea, cum anume s-a renăscut şi în ce formă s-a scurs psihica fiinţelor tricentrice, ce locuiesc pe această parte a teritoriilor suprafeţei planetei tale.

Despre aceasta eu, probabil, de asemenea vreodată la moment, îţi voi lămuri mai tîrziu; dar pînă ce să ne întoarcem la tema întreruptă.

În programul meu de existenţă exterioară în acest anume Egipt intra atunci, printre altele, obiceiul ca în fiece dimineaţă să merg la plimbare în direcţia aşa numitelor "piramide" şi "sfinx".

Aceste "piramide" şi "sfinx" stun rămăşiţile jalnice unice întîmplător rămase întregi a acelor construcţii artificiale măreţe, care au fost ridicate de generaţiile preamăreţilor Ahldan şi strămoşii măreţi a fiinţelor acestui anume Egipt şi martor la care eu am fost în a patra a mea locuire a acestei planete ale tale.

În acest Egipt mie atunci nu mi-a reuşit să mă odihnesc cum trebuie din cauza unei circumstanţe, că mie foarte curînd mi-a trebuit să plec de acolo.

Iată anume aceste circumstanţe şi au servit, la drept vorbind, cauză, că oraşele dragului Turkistan cu "ceaihanele" comode s-a înlocuit, cum eu ţi-am vorbit deja, cu oraşele continentului cultural renumit contemporan Europa, cu nu mai puţin renumite "cafenele-restaurante", în care, cum eu deja tot am vorbit, în loc de ceai aromat a început să se ofere "lichidul-necru" cu o compoziţie necunoscută.

Cap. 34. Belzebut în Rusia

Toate evenimentele de mai departe, în timpul acestei aflări personale pe suprafaţa planetei Pămînt, în legătură cu forma nenormală de existenţă firească obişnuită a acestor fiinţe tricentrice îndrăgite de tine, şi o mulţime de mici peripeţii, ce clarificau detaliile caracteristice ale psihicii lor stranii, s-au început cu următoarele.

Odată dimineaţa, în timpul plimbării mele pe la menţionatele „piramide”, de mine s-a apropiat o fiinţă în vîrstă necunoscută, după înfăţişare nu din numărul localilor, şi, salutîndu-mă în modul primit acolo, s-a adresat cu următoarele cuvinte:

„Domnule doctor! Probabil dvs nu-mi veţi refuza în amabilitate şi mi-aţi permite să fiu companionul dvs în plimbările de dimineaţă. Eu am observat, că dvs întotdeauna vă plimbaţi prin aceste locuri în singurătate. Fiindcă şi eu de asemenea foarte iubesc să mă plimb dimineaţa şi în Egipt de asemenea sunt foarte singur, atunci eu şi mă hotărăsc să vă propun să vă însoţesc în timpul acestor plimbări ale dvs”.

Prin urmare la aceea, că vibraţiile emanării lui s-au dovedit a fi în raport cu ale mele nu diferit de „otcaluparnymi” sau, cum iubiţii tăi în aceste cazuri ar spune: „ca-urmare-la-aceea-că-el-s-a-dovedit-a-mi-fi-simpatic”, şi de asemenea din cauza, că eu deja singur mă gîndeam să-mi găsesc şi aici cu cineva relaţie corespunzătoare, pentru ca în scopuri de odihnă de la „gîndirea-activă” cîteodată să vorbesc, urmînd doar mersul asociaţiilor curgătoare libere,

deci eu de odată am fost de acord cu propunerea lui şi din ziua aceea am început să petrec timpul plimbărilor mele de dimineaţă împreună cu el.

La cunoştinţa noastră de mai departe s-a aflat, că acest străin era funcţionarul acelei mari societăţi, care se numeşte „Rusia", şi că printre cei de aceeaşi societate el este fiinţă importantă deţinătoare-de-putere.

În timpul acestor plimbări comune nu ştiu de ce s-a primit aşa, că noi am început în mare parte să vorbim despre voinţa slabă şi despre acele slăbiciuni necuviincioase pentru fiinţele tricentrice, pe care ei singuri le numesc „vicii" şi de care ei, în special cei contemporani, foarte repede se deprind şi care la urma urmei se fac pentru ei de bază, ca în sensul existenţei lor, atît şi în sensul în general al calităţii manifestării lor fireşti.

Odată, în timpul unei dintre aşa discuţii ale noastre, el, adresîndu-se către mine, de odată a spus:

„Stimate doctor, în patria mea în ultimul timp printre oamenii tuturor păturilor sociale tare se dezvoltă şi se răspîndeşte pasiunea faţă de alcool, care, cum fără îndoială dvs singuri ştiţi, întotdeauna în general mai devreme sau mai tîrziu aduce la aşa forme de relaţii reciproce, care de obicei, cum arată istoria, aduc după ele distrugerea fundamentelor de veacuri şi realizările comune.

Iată de ce nu demult cîţiva compatrioţi de ai mei care văd departe, înţelegînd în sfîrşit toată seriozitatea acestei situaţii create în ţară, s-au adunat împreună, pentru ca, probabil, să inventeze ceva comunicînd pentru prevenirea oricăror urmări catastrofale. Pentru îndeplinirea acestei sarcini a lor ei de odată şi au hotărît să înfiinţeze o societate sub denumirea „Tutela-trezviei-populare" şi conducătorul acestei afaceri m-au ales pe mine.

În timpul prezent activitatea acestei „Tutele" la organizarea măsurilor pentru lupta cu menţionatul rău statal este în toi.

De noi multe s-au făcut şi încă multe avem de gînd să facem".

Spunînd aceasta, el puţin s-a gîndit, şi apoi a continuat aşa:

„Dacă dvs acum, dragul meu doctor, mă veţi întreba părerea mea personală în privinţa rezultatelor aşteptate de la această Tutelă a noastră, atunci, sincer vorbind, eu, deşi stau la conducerea ei, îmi este foarte greu să spun ceva de bine.

Ce se referă la starea comună a lucrurilor a acestei Tutele a noastre, eu personal pun speranţa pînă cînd doar pe „avosi”.

După mine, tot răul constă în aceea, că această Tutelă se găseşte sub protectoratul a cîteva grupe, de care şi depinde orice îndeplinire a sarcinilor ei, dar fiindcă aceste grupe cu fiece întrebare separată urmăresc scopurile şi dorinţele lor principale, atunci şi în soluţionarea fiecărei întrebări în parte, ce se referă la scopul de bază al Tutelei, guvernează întotdeauna divirgenţele. Datorită la aceasta cu fiece zi, în loc la aceea, ca să îmbunătăţim condiţiile pentru posibilitatea îndeplinirii rapide în practică a scopului, pus ca bază la aşa treabă esenţială pentru patria mea dragă, se măresc doar dintre membrii separaţi ai Tutelei orice neînţelegeri, conturi personale, bîrfe, intrigi, capcane, etc.

Ce se referă la mine personal, atunci eu în ultimul timp aşa de mult m-am gîndit, răzgîndit şi m-am sfătuit cu diferiţi oameni, mai mult sau mai puţini „experimentaţi-în-trai”, pentru a găsi vreo ieşire din această stare tristă ce s-a primit, că m-am adus la o aşa stare, că aproape m-am îmbolnăvit şi am fost nevoit, la insistenţa apropiaţilor mei, să întreprind această călătoria a mea aici, – în Egipt, cu unicul scop ca să mă odihnesc. Dar totuşi! Şi acum aici – în Egipt aceasta mie nici cum nu-mi reuşeşte, fiindcă eu nu-mi găsesc liniştea de la aceleaşi gînduri negre ale mele.

Acum, stimate doctor, cînd dvs deja aproximativ ştiţi miezul problemei, ce a servit ca cauză în timpul prezent a dezechilibrului meu moral, eu sincer voi recunoaşte referitor la gîndurile mele interioare şi aspiraţii, ce au apărut în legătură cu cunoştinţa noastră.

Faptul constă în aceea, continua el, că în timpul conversaţiilor noastre lungi şi dese pe tema despre viciile rele ale oamenilor şi despre posibilele măsuri de scăpare a lor de ele, eu am primit o convingere totală în competenţa dvs adîncă, cît în întrebările înţelegerii fine a psihicii omeneşti, atît şi în privinţa construirii condiţiilor pentru lupta cu slăbiciunile lor. Şi de aceea eu vă socot unicul om, care ar putea să fie sursa oricăror iniţiative pentru organizarea şi pentru înfăptuirea în practică a activităţii Tutelei, înfiinţată acolo la noi în scopul de a lupta cu alcoolismul.

Ieri dimineaţă mi-a venit în cap o idee, despre care eu m-am gîndit toată ziua şi toată seara, şi în rezultat eu am hotărît să vă rog iată despre ce.

N-aţi fi oare de acord să mergeţi în patria mea, în Rusia, şi după ce veţi vedea pe loc toate, ce se fac, să ne ajutaţi să organizăm această Tutelă a noastră aşa,

pentru ca ea într-adevăr să aducă patriei sale acel folos, pentru care ea a fost înfiinţată?”

Mai departe el a spus încă:

„Iubirea dvs de oameni adevărată îmi dă mie curaj să mă adresez dvs cu această rugăminte şi încredinţarea, că dvs, probabil, nu veţi refuza să luaţi parte în lucrul de salvare, probabil, a multor milioane de oameni”.

Cînd acest simpatic rus în vîrstă a terminat de vorbit, eu, gîndindu-mă puţin, i-am răspuns, că eu, foarte probabil, voi fi de acord la propunerea lui să merg în Rusia, fiindcă această ţară, probabil, foarte bine ar merge şi pentru scopul meu de bază.

Mai departe eu i-am spus:

„În timpul prezent eu am doar un singur scop, şi anume, detaliat să-mi clarific toate detaliile manifestării psihicii omeneşti cît a indivizilor în parte, atît şi cînd ei sunt împreună cu alţii în grupe.

Iată pentru clarificarea stării şi manifestărilor psihicii omului în grupe mari, Rusia pentru mine, probabil, va fi destul de potrivită cu aceea, că, cum eu am înţeles în timpul discuţiilor noastre, boala „pasiunea-de-alcool” este răspîndită acolo la voi aproape peste toată populaţia, şi datorită la aceasta eu voi avea mai des posibilitatea să fac experimentele mele asupra diferitor tipuri, cînd pentru fiecare în parte, atît şi în masă”.

După această discuţie cu fiinţa rusă importantă, eu repede m-am pregătit şi peste cîteva zile împreună cu el am părăsit Egiptul; şi două săptămîni mai tîrziu noi deja eram în punctul principal al societăţii mari menţionate, în oraşul, ce se numea atunci încă „Sanct-Peterburg”.

Cînd am ajuns acolo cunoştinţa mea nouă de odată s-a dedicat treburilor sale, de care în lipsa lui îndelungată s-au adunat foarte multe.

Printre altele, la acele timpuri era deja finisată construcţia acelei case mari, care era predestinată pentru Tutela pentru acelaş scop în lupta cu alcoolismului, şi cunoştinţa mea de odată s-a ocupat cu organizarea şi pregătirea a toate cele necesare pentru, cum ei acolo vorbesc, „sfinţirea” acestei case şi deschiderea activităţii în legătură cu dînsa.

Eu însă în acest timp, după obişnuinţa mea, am început peste tot să merg şi să mă întîlnesc cu fiinţele acestui oraş, ce aparţineau la diferite, cum acolo

vorbesc, „pături”, pentru ca să-mi fac cunoscut cu caracteristicile lor deosebite a năravurilor şi obiceiurilor.

Iată atunci, printre altele, pentru prima dată şi am constatat, că în prezenţa fiinţelor, ce aparţin anume la această societate contemporană, a lor aşa numita „Ego-Individialitate” în ultimile veacuri a început deosebit de repede să se formeze dublu.

Cînd eu aceasta am constatat şi am început special să cercetez această întrebare de acolo, eu în rezultat am clarificat, că această individualitate dublă în prezenţa lor generală s-a primit, în mod principal, datorită necorespunderii între aşa numitul „tempoul-locului” apariţiei lor şi existenţei şi „forma-lor-de-gîndire-firească”.

După mine, băiatul meu, tu foarte bine vei înţelege această deosebit de diferită „individualitate-dublă” a fiinţelor acestei mari societăţi, dacă eu îţi voi transmite cuvînt cu cuvînt acea spusă mie personal de al nostru multstimatul Molla Nasr-Eddin părere despre ei.

Trebuie să-ţi spun, că în timpul jumătăţii a doua a acestei aflări ultime printre iubiţii tăi mie nu odată mi-a trebuit să mă întîlnesc cu acest pămîntesc „înţelept-unic-Molla-Nasr-Eddin” şi să am cu el un schimb de opinii proprii referitor la diferite de acolo, cum ei se exprimă, „întrebări-de-viaţă”.

Întîlnirea mea personală cu el, în timpul la care el cu maxima sa înţeleaptă a determinat esenţa adevărată a fiinţelor acestei societăţi mari de acolo, s-a petrecut pe o parte din suprafaţa planetei tale, ce se numeşte „Persia”, în localitatea sub denumirea de „Ispahan”, unde eu am nimerit cu afacerea cercetărilor mele referitor la Activitatea Preasfîntă a lui Aşiata Şiemaş, dar de asemenea din cauza la clarificările ce mi-au trebuit pe loc a întrebării, în ce anume mod pentru prima dată a apărut, acum peste tot ce există acolo, de asemenea pentru ei răufăcătoare, forma lor aşa numită de „politeţe”.

Încă pînă la sosirea mea în Ispahan eu deja ştiam, că multstimatul Molla s-a dus în oraşul „Talaialitnicum” ca să stea pe ospeţi la fiul vitreg al fiicei celei mai mari a tatălui lui spiritual.

La sosirea în acest oraş eu de odată l-am căutat şi în tot timpul cît m-am aflat acolo eu des mergeam la el, şi noi, şezînd pe acoperiş, cum aceasta era primit în acea ţară, întotdeauna discutat cu el despre orice, cum acolo vorbesc, „întrebări-fine-de-viaţă”.

Odată, mi se pare la a doua sau a treia zi a sosirii mele acolo, cînd eu mergeam dimineaţa la el, mie mi s-a aruncat în ochi o mişcare neobişnuită pe străzi: peste tot curăţau, spălau şi atîrnau aşa numitele „covoare”, „steaguri”, „şaluri”, etc.

Eu m-am gîndit: – „Probabil se începe unul din cele două în special venerate sărbători anuale ale fiinţelor acestei societăţi”.

Urcîndu-mă pe acoperiş şi schimbînd cu al nostru drag preamăreţ înţelept Molla Nasr-Eddin saluturile primite acolo, eu, arătînd cu mîna la cele ce se întîmpla în stradă, l-am întrebat, ce aceasta înseamnă.

Făcînd pe faţa sa binevoitoarea şi ca întotdeauna fermecătoare, dar totuşi cu o nuanţă de careva dispreţ, grimasă, el s-a pregătit ceva să spuie, dar în acel moment jos în stradă au răsunat strigătele „heralzilor” şi tropăiala multor cai.

Atunci înţeleptul nostru Molla, nespunînd nici un cuvînt, greu s-a sculat şi, apucîndu-mă de mînecă, m-a dus la marginea acoperişului şi, şiret făcîndu-mi din ochiul cel stîng, mi-a atras atenţia asupra „cavalcadei” ce se mişca rapid, compusă, cum ei apoi am aflat, în cea mai mare parte din fiinţe, aşa numiţii „cazaci”, ce compun în mare parte populaţia taman a acestei societăţi mari de acolo Rusia.

În centrul acestei „cavalcade” mergea aşa numitul „faeton-rusesc”, înhămat cu patru cai, cu care conducea un neobişnuit de înourat şi „brav” la arătare vizitiu. Acesta, curat la manera rusească, înfăţişarea curajoasă i-o dădeau piernele puse în locurile corespunzătoare sub hainele lui.

În faeton şedeau două fiinţe: unul – tipul acestei ţări, Persia, iar altul – tipicul aşa numitul „general-rus”.

Cînd menţionata cavalcadă s-a îndepărtat la o distanţă mare, Molla, pronunţînd înainte frămîntarea de limbă îndrăgită:

„Aşa-şi-aşa-şi-aşa-trebuie, Nu-fă-ceva-ce-nu-trebuie”

şi scoţînd de asemenea sunetul său îndrăgit, similar cu „zrrt”, s-a întors înapoi la locul său, propunîndu-mi şi mie să fac acelaş lucru, dar apoi, îndreptînd cărbunii de lemn încă ce se tăciuneau la „narghileanul” său, a răsuflat adînc şi a pronunţat, ca întotdeauna nu de odată înţeleasă, următoarea tiradă.

„Acum a trecut deşi principala, şi primară, dar în acelaş timp deja ponosită şi terfelită „cioară” a acestei ţări însoţită de un număr mare de „curcani-de-soi”.

„Cioarele-primare” ale acestei ţări în ultimul timp nu ştiu de ce nu fac deja în general nici un pas fără aceşti „curcani-de-soi”; ei, evident, fac aceasta cu speranţa, că, probabil, rămăşiţele penelor lor jalnice, ca urmare a aflărilor lor permanante în sfera iradierii puternice a acestor curcani, puţin se vor întări şi vor înceta să să se bage”.

Deşi din tot ce a spus el eu hotărît nimic nu am înţeles, dar deşi ştiind bine obiceiul lui să se exprime la început alegoric, eu nu m-am mirat deloc şi nu am început nimic să întreb, dar răbdător aşteptam lămuririle lui înţelepte de mai departe.

Şi într-adevăr, cînd după tirada pronunţată el a terminat să „bolborosească” cum trebuie apa în „narghileaua” lui, el, a dat în discursul lui de mai departe, cu „otrava-fină” caracteristică lui, mai întîi determinarea prezenţei totale şi a esenţei generale a fiinţelor societăţii contemporane „Persia”, mi-a lămurit, că cu păsările „ciori” el le-a asemănat cu fiinţele acestei anume societăţi „Persia”, dar fiinţele din societatea mare Rusia, ce compuneau taman acel cortegiu, care a zburat pe stradă, el i-a asemănat cu păsările „curcani”.

Acest gînd al său el l-a desfăşurat într-un raţionament lung aşa:

„Dacă imparţial să analizezi şi statistic să faci totalurile la înţelegerile şi închipuirile, care s-au primit la oamenii civilizaţiei contemporane referitor la popoarele ce locuiesc Europa, în opus cu alte continente, şi să faci analogie între aceste popoare şi păsări, atunci pe oamenii ce reprezintă anume „cimesul” civilizaţiei contemporane europene, anume ce apar şi trăiesc pe continentul Europa, numaidecît urmează să-i numim „păuni”, adică cu păsările ce au cea mai frumoasă şi pufoasă înfăţişare, dar oamenii ce trăiesc pe alte continente trebuie să-i numim „cioare”, adică o pasăre de nimic şi cea mai murdară din toate păsările.

Pentru asemenea deja oameni contemporani, care baza şi condiţiile necesare pentru apariţie o primesc pe continentul Europa şi se formează pe el, dar viaţa de mai departe a cărora, şi prin urmare şi „umplutura” ulterioară, nu ştiu de ce se întîmplă pe alte continente, dar de asemenea şi pentru oamenii, care, invers, apar pe „lumea-lui-Dumnezeu” pe oricare alte continente, dar „umplutura” sa ulterioară o primesc în condiţiile, ce apar şi domină pe continentul Europa, nu se poate de găsit o mai bună „asemănare” decît pasărea „curcan”.

Această ultima mai mult decît toate păsările exprimă acel „ceva”, care „nu e nici una nici alta”, dar reprezintă în sine, cum se vorbeşte, „jumătate-cu-o-pătrime-plus-trei-pătrimi”.

Cei mai buni reprezentanţi ai acestor „curcani” sunt oamenii contemporani ai acestei Rusii şi iată anume cu aşa „curcani” şi era înconjurată nu demult ce a zburat pe lîngă noi una din „ciorile” primare de aici.

Corespund totuşi aceşti ruşi în ideal cu această pasăre originală „curcan” după următorul raţionament al meu.

Apărînd şi formîndu-se pe continentul Asia, dar principalul, avînd moştenirea curată, cît organică, atît şi psihică, bătută în nicovală de-a lungul multor veacuri în condiţiile de existenţă a menţionatului continent, ei devin în toate privinţile posesorii naturii oamenilor asiatici şi prin urmare ei de asemenea ar fi trebuit să fie în timpul prezent „ciori”. Însă din cauza la aceea, că în ultimul timp toţi ei puternic tind să fie europeni şi intenţionat în toate încep să se comporte corespunzător, cu aceasta ei treptat încetează să mai fie „cioare”, dar, fiindcă totuşi după unele date legitime incontestabile nu pot să se transforme în „păuni” adevăraţi, ei, rămănînd de „cioare” şi neajungînd la „păuni”, şi sunt în sine, cum eu am spus, în ideal „curcani”.

Deşi curcanul pe lîngă casă este o foarte folositoare pasăre, fiincă carnea lui, dacă, desigur, pe curcan să-l tai cu acea metodă specială, cu care oamenii naţiunilor vechi datorită practicii multiseculare acolo s-au învăţat, chiar este mai bună şi mai gustoasă decît la toate alte păsări, dar curcanul viu este o foarte stranie pasăre şi psihica o are una complet proprie, să o înţelegi pe care cel puţin aproximativ, cu atît mai mult oamenilor noştri cu raţiunea lor semipasivă, complet este imposibil.

În numărul multor trăsături a psihicii acestei păsări stranii este şi una aşa, că curcanul nu ştiu de ce socoate necesar întotdeauna să se făleascâ şi ca urmare la aceasta des fără vreun motiv chiar se umflă.

El se făleşte şi se umflă chiar şi atunci, cînd nimeni la el nici nu se uită şi face aceasta în aşa cazuri exclusiv doar de la imaginaţia sa şi de la fanteziile lui proaste”.

Spunînd aceasta, Molla Nasr-Eddin încetişor şi greoi s-a ridicat, pronunţînd din noi a lui îndrăgită: „Aşa-şi-aşa-şi-aşa-şi-trebuie”, de data aceasta cu terminaţia: „Nu-şedea-mai-mult-unde-nu-trebuie”, m-a luat de braţ, şi noi împreună ne-am coborît de pe acoperiş.

Aici, băiatul meu drag, dînd cele meritate finalităţii analizei psihologice a preaînţeleptului nostru Molla Nasr-Eddin, însă dreptatea necesită să spunem, că dacă aceşti ruşi au devenit aşa „curcani” exemplari, atunci vinovaţi în aceasta şi în cazul dat trebuie să-i socotim din nou doar pe fiinţele din societatea Germania.

De vinovaţi însă pe aceşti contemporani „meşteri-născocitori” în cazul dat au fost ca urmare la aceea, că, atunci cînd ei au inventat vopselele lor renumite cu anilină, ei am scăpat din vedere o caracteristică a lor specifică.

Faptul constă în aceea, că cu ajutorul acestor vopsele de anilină este posibil să revopseşti cu o altă culoare toate culorile naturale ce există acolo, în afară de una – culoarea neagră natural adevărată.

Şi iată din cauza la o aşa nebăgare de seamă a acestor fiinţe germane şi s-a primit o aşa nefericire scandaloasă pentru aceşti ruşi săraci.

Şi anume, din cauza la aceea, că „pe-neaşteptate-şi-pe-ne-ghicite” s-a adeverit, că penele „cioarei” sunt vopsite de natură taman în culoarea neagră adevărată, care nici cum nu mai poate fi revopsită în altă culoare chiar şi cu aceste născocite „vopsele-de-anilină”, şi doar din cauza acestei omisiuni josnice, şi ca urmare la toate aceste, aceste „cioare” ruseşti nenorocite nici cum nu pot deveni „păuni”. Şi ce este mai rău, începînd de a mai fi „cioară” şi ne devenind „păun”, ei vrînd-nevrînd se transformă în pasărea „curcan”, ce exprimă în ideal, cum a formula învăţătorul nostru drag, „jumătate-cu-o-pătrime-plus-trei-pătrimi”.

Iată, datorită acestei înţelepte determinări spuse mie personal de multstimatul Molla Nasr-Eddin, eu pentru prima dată am înţeles clar, de ce toate fiinţele acelei mari societăţi, cînd ei ajung la vîrsta persoanei responsabile, se fac posesori de individualitate, aşa de dublă diferită.

Dar destul despre aceasta. Acum ascultă mai departe despre evenimentele, în care a trebuit să iau parte la sosirea în punctul principal a societăţii Rusia, ce se numea atunci „Sanct-Peterburg”.

Cum eu deja am spus, în timp ce cunoscutul meu, menţionatul rus important, îşi aducea în regulă treburile încurcate în timpul lipsei lui, eu am început peste tot să umblu şi să mă ciocnesc cu fiinţele de acolo de diferită dezvoltare intelectuală şi condiţiile instalate pentru ei a vieţii obişnuite, pentru a studia deosebirile caracteristice a năravurilor şi obiceiurilor şi să-mi clarific mie

cauzele aşa numitei „necesităţi-organice” a lor de alcool, dar de asemenea şi urmările rezultatelor acţiunii lui asupra prezenţei lor generale.

Este interesant de remarcat, că în timpul întîlnirilor mele cu diferite fiinţe tricentrice, ce aparţineau la diferite, cum ei singuri le determină, „caste” sau „stări”, eu deja de cîteva ori am constatat, dar la observarea mai atentă pentru mine deja a devenit complet evident, că majoritatea din ei purtau în ei germenii acelei „deosebite-funcţionări-a-prezenţei-generale”, care încă de demult a început de obicei să apară în iubiţii tăi la combinaţia cunoscută a două cauze ce veneau din exterior desinestătătoare.

Prima din aceste cauze este legea generală cosmică, ce există sub denumirea „Soliunensiusa”, dar a doua – degradarea rapidă a condiţiilor de existenţă firească obişnuită a fiinţelor unei oarecare părţi a suprafeţei planetei tale.

Eu vorbesc despre acel germene „deosebit-de-funcţionare-a-prezenţei-generale”, care peste cîţiva ani de acolo s-a scurs în prezenţa tuturor fiinţelor acestei societăţi în acea obişnuită formă, care în perioadele cunoscute de timp determinat în general deja a devenit lor caracteristică şi se face aşa numitul „factor-stimulent” pentru manifestări specifice, de asemenea ce au devenit caracteristice doar fiinţelor tricentrice ale planetei Pămînt şi totalitatea cărora la fiinţele diferitor epoci acolo se numea diferite, dar în timpul contemporan ei l-au poreclit „bolşevism”.

Despre această „deosebită-funcţionare-a-prezenţei-generale” eu îţi voi lămuri mai tîrziu.

Eu m-am atins de această întrebare în acest loc doar de aceea, pentru aţi da închipuire, în ce deja deosebit de nenormale condiţii de existenţă firească decurgea în această aflare a mea activitatea mea printre fiinţele acestei societăţi mari în prima lor capitală Sanct-Peterburg.

Eu mă gîndesc, cea mai bună bază de start pentru toată înţelegerea ulterioară, referitoare la fiinţele acestei societăţi mari, va fi pentru tine povestirea mea despre aceea, cum eu îndată după sosirea mea am dorit să am un laborator chimic personal.

Faptul constă în aceea, că eu încă demult pînă la sosirea în acest oraş eram hotărît să îndeplinesc o intenţie de-a mea, pentru îndeplinirea căreia de mine deja era prelucrat un plan determinat şi pregătite unele detalii necesare: şi anume, să aranjez într-un oarecare din locurile populate mari ceva asemeni la aceea, ce ei acolo numesc „laborator-chimic”, în care eu intenţionam să fac,

într-un mod hotărît din timp, experimente speciale asupra unor aspecte adînc ascunse ale aceleiaşi stranii psihici a lor.

Şi iată, băiatul meu, cînd eu am sosit în acest oraş şi cînd s-a văzut, că aproape jumătate din timpul meu aici poate fi liber, eu am hotărît să folosesc a mea temporară, întîmplătoare „semiocupaţie" şi am purces la îndeplinirea acestei intenţii ale mele.

După adunarea de mine a informaţiilor eu am aflat, că pentru aranjarea unui aşa laborator acolo în primul rînd trebuie să ai permisiunea de la fiinţele „deţinătoare-de-putere" locale, de aceea eu îndată şi am purces la bătăile de cap pentru primirea acestui permis.

Primii paşi întreprinşi de mine mi-au arătat, că, pe baza legilor, de mult fixate în procesul de existenţă a acestei societăţi, permisul cu drept să ai laborator chimic personal trebuie să fie acolo eliberată de de un oarecare aşa numitul „departament" a unuia din „ministerele" lor.

De aceea eu şi m-am îndreptat în acel anume „departament". Dar s-a adeverit, că funcţionarii acestui departament, deşi şi recunoşteau, că eliberarea la aşa tipuri de permise intră în obligaţiile lor, dar singuri nu ştiau, în ce mod aceasta trebuie să se facă.

Dar nu ştiau ei aceasta, cum eu pe urmă am înţeles, simplu de aceea, fiindcă pînă la mine nimeni şi niciodată la ei după un asemenea permis nu s-a adresat, şi din cauza la aceasta, de aceste fiinţe nefericite nu a fost căpătat pentru manifestarea şi a acestei de aşa tip „datorie-firească" acea obişnuită pentru ei aşa numita „calificare-automată".

Aici urmează, în general, să remarc, că acolo în ultimile veacuri aproape orice „manifestări-fireşti" pentru îndeplinirea datoriei fireşti în prezeţa acelor fiinţe, care devin „deţinătoare-de-putere", se îndeplinesc deja exclusiv doar datorită funcţionării datelor, ce s-au format în ele de la repetarea automată nenumărată a uneia şi aceeaşi.

Ce se referă la fiinţele „deţinătoare-de-putere" ai acestei anume societăţi, atunci cristalizarea la aşa „date-fireşti" originale automate în acea perioadă de curgerea timpului se petreceau în ei cu mult mai intensiv, decît peste tot, şi se exprima aşa de diferit, că cîteodată chiar se părea, că în ei cum ar fi complet lipsesc oricare nu ar fi date pentru generarea nemijlocită a impulsurilor fireşti, în general caracteristice să fie în fiinţe.

Această cristalizare se întîmpla în ei, cum eu mai tîrziu am clarificat, prin urmarea a acţiunii legii cosmice „Soliunensiusa”, despre care lege cosmică eu deja ţi-am amintit.

Ce se referă la aceaa, ce eu am spus, că la funcţionarii menţionatului departament nimeni nu s-a adresat după permis, atunci aceasta se întîmplă nu de aceea, că nimănui din locuitorii acestei capitale nu-i trebuia să aibă un „laborator-chimic”, nu... invers, niciodată în acest oraş nu existau aşa de multe laboratoare chimice, ca în acea anumită perioadă, şi, fără îndoială, toţi posesorii acestora aveau permisul necesar, de undeva într-un mod oarecare dobîndit.

Ei n-ar fi putut să nu le aibă. Doar pentru aceasta şi exista în această capitală a lor, care în general există în societăţile mari sau mici, un special aşa numitul „organ-executiv”, ce era compus şi ce servea, aşa de spus, „speranţa-de-bază-a-bunăstării-depline-a-deţinătorilor-de-putere”, şi pe care ei singuri îl numesc „jandarmerie” sau „poliţie”, una din principalele obligaţii a reprezentaţilor căruia este urmărirea după aceea, pentru că la toţi pentru orice afacere să fie permisiune corespunzătoare, şi desigur, nu se poate de presupus, pentru ca aşa numitul „ochi-atotvăzător” a fiinţelor, ce reprezintă „speranţa-de-bază-a-bunăstrării-depline-a-deţinătorilor-de-putere”, a „clipit” şi a permis să fie un oarecare care n-ar fi laborator fără permisul corespunzător de la „patronii” lor.

Cauza de bază la această contradicţie ce se pare a fost ceva complet altceva.

Trebuie de spus, că atunci deja în acestă societate atîrnarea fiinţelor faţă de orice reguli şi legi fixate în timpurile trecute pentru relaţii „normale”, după înţelegerea lor, şi în general pentru existenţa obişnuită, începea să devină aşa, că din fiinţele obişnuite puteau să atingă şi să se folosească cu toate acelea, asupra la ce ei aveau drept obiectiv, doar acele fiinţe, care deja puteau să facă totul invers, adică împotriva la legile şi regurilor ce existau acolo.

Asemenea laboratoare private, de care eu doream să aranjez, se putea atunci să ai nu unul, dar mii; trebuia doar mai înainte deja să ştii ce „intrări” şi „ieşiri” nenormale deja s-au instalat pentru primirea permiselor pentru aceste laboratoare şi să acţionezi conform acestor nenormalităţi.

Eu însă, din cauza traiului nu demult printre ei, nu am reuşit încă să-mi clarific toate subtilităţile existenţei lor fireşti obişnuite, deja care a început să fie în această societate, cum eu am spus, deosebit de nenormale.

Iată de ce, cînd eu am purces la bătăile de cap pentru primirea permisului necesar, pentru mine şi s-au început infinitele chinuri sau, cum ei singuri în aşa cazuri vorbesc, s-a început „flirtare-fără-sens”, de asemenea demult deja fixată în procesul lor de existenţă firească, şi în plus toate acestea ulterior s-a adeverit complet fără rezultate şi ne necesare.

Toate cele ulterioare s-au început în următoarea consecutivitate: cînd eu am venit în menţionatul departament şi m-am adresat funcţionarilor de acolo, ei au început să se pierdă şi uitîndu-se unul la altul şi şoptindu-se, dar unii din ei – să cotrobăiască în unele cărţi groase, evident în speranţa de a găsit o regulă scrisă referitoare la eliberarea acestor permise. În sfîrşit, cel mai învîrstă din ei s-a apropiat de mine şi important a cerut de la mine, ca eu mai întîi de toate să-i aduc de la un oarecare alt departament unele informaţii referitor la personalitatea mea, despre a mea, cum el s-a exprimat, „bună-încredere”.

Mai departe au mers plimbările mele fără număr de la un departament la altul, din o aşa numită „conducere-specială” în alta, de la un profesionist oficial la altul şi aşa fără sfîrşit.

Aşa treaba a ajuns la aceea, că eu trebuia să merg de la aşa numitul „poliţist-de-cartier” la aşa numitul „preot-parohial” ş.a.m.d., aproape că nu am fost la „baba-moaşă-orăşănească-oficială”.

În afară de aceasta, una din aşa „conduceri-speciale” mi-a cerut nu ştiu de ce, pentru ca pe adeverinţa, eliberată de alt departament, să fie pusă „ştampila” la al treilea departament.

Într-un loc mie mi-a trebuit să semnez unele hîrtii, în altul – să răspund la întrebări, care nimic în comun cu chimia nu aveau, în al treilea – mie îmi lămureau şi-mi dădeau sfaturi cum anume trebuie să mă comport cu obiectele din laborator, ca să nu mă otrăvesc ş.a.m.d.

Cum eu apoi am aflat, s-a adeverit, că eu, complet aceasta atunci nepresupunînd, am fost şi la o aşa faţă oficială, în obligaţiile căruia intra să le ajute să se dezică, doritorilor să aranjeze „laboratoare chimice”, de la aşa intenţie „josnică” a lor.

Cel mai amuzant a fost aceea, că pentru primirea acestui permis oficial trebuia treptat să mă adresez la aşa funcţionari oficiali, care nu aveau nici un concept îndepărtat despre aceea, ce este anume un „laborator”.

Nu ştiu, cu ce toate acestea s-ar fi terminat, dacă eu în sfîrşit, cheltuind aproape două luni pe aceasta, singur n-aş fi renunţat la aceste bătăi de cap fără sens.

Am renunţat eu la toate acestea dintr-o cauză, de asemenea ne lipsită de comism.

Conform regurilor tot aceluiaşi flirt fără sens, mie-mi trebuia, printre altele, să primesc de la un medic, de asemenea oficial – o „hîrtie", ce adeverea, că sănătăţii mele proprii nu o paşte pericolul de la ocupaţiile în aceast laborator.

Eu am mers şi la acest oficial doctor. Dar cînd el a dorit, mai întîi de toate, să mă investigheze cum trebuie şi în orice chip a dorit, ca eu complet să mă dezbrac, ca el să poate peste tot să bată cu ciocănaşul lui, atunci eu la aceasta nicicum n-am fost de acord; nu puteam eu de aceea, că, dezgolindu-mă, eu inevitabil trebuia să-mi dezgolesc şi coada mea, pe care eu întotdeauna acolo, pe planeta ta, foarte iscusit o ascundeam sub hainele mele.

Dar tu, desigur, foarte bine înţelegi, că dacă cineva din ei mi-ar fi văzut coada, la toţi foarte repede le-ar fi fost cunoscut, că eu sunt o fiinţă nu de pe planeta lor, şi apoi după aceasta mie mi-ar fi fost deja complet imposibil să rămîn printre ei şi să continui experimentele mele ce m-au interesat pentru clarificarea stranietăţii psihicii lor.

Iată de aceea eu de la acel doctor am ieşit fără hîrtia ce-mi trebuia şi de atunci eu am renunţat la tot şi nu încercam deja mai mult să primesc permisiunea pentru aranjarea laboratorului propriu.

Necătînd la aceea, că eu acolo peste tot am fost, urmărind scopul meu special şi într-acelaş timp îmi făceam bătaie de cap despre menţionatul permis, eu totuşi de asemenea des mă vedeam şi cu acel rus important, cu primul meu cunoscut, care deşi era, cum eu am spus, foarte ocupat cu treburile lui, totuşi găsea timp cîteodată şi vină pe la mine sau să mă primească pe mine la el acasă.

La aceste întrevederi noi aproape întotdeauna vorbeam doar despre alcoolismul în patria lui şi despre măsurile de luptă cu acest rău.

Pentru acest schimb de păreri la mine de fiecare dată se grămădea tot mai mult şi mai mult material, fiindcă observările mele imparţiale şi studierea diferitor aspecte ale psihicii fiinţelor locale cristalizau în mine în privinţa lor tot noi şi mai noi date.

Acest rus important întotdeauna dădea o foarte mare importanţă raţionamentelor mele şi observaţiilor în privinţa la aceea, ce s-a făcut deja de Tutelă despre trezvia populară, dar de asemenea referitor la proiectele viitoarelor evenimente, şi era sincer încîntat de veridicitatea observaţiilor mele.

La început toate îndrumările mele, prezentate de el la adunările generale a Tutelei, aproape întotdeauna se luau spre înfăptuire.

Dar cînd unii participanţi ai acestei Tutele întîmplător au aflat, că iniţiativa multor măsuri într-adevăr folositoare vine de la un oarecare doctor străin, chiar ne european, de atunci şi s-au început diferitele a lor obişnuite aşa numite „intrigi" şi „proteste".

Vinovaţii tuturor neînţelegerilor, ce au adus în rezultat la un sfîrşit trist şi a acestei importante organizaţii, cum era această Tutelă, creată pentru binele tuturor fiinţelor tricentrice ale acestei societăţi cu multe milioane de oameni, au fost, ca întotdeauna şi în toate, fiinţele învăţate de acolo de „formaţiune-nouă".

Faptul constă în aceea, că în numărul participanţilor principali nemijlociţi a acestei noi organizaţii, la insistenţa unor fiinţe deţinătoare-de-putere prin moştenire, erau cîţiva aşa numiţii „medici-învăţaţi".

Ei au nimerit în numărul conducătorilor acestei Tutele ca urmare la aceea, că în prezenţa fiinţelor deţinătoare-de-putere prin moştenire a acelei perioade deja definitiv s-a fixat şi a devenit parte nedespărţită a esenţei lor din nou acel răutăcios pentru fiinţele tricentrice pămîntene a lor „stăpînul-interior", denumit de ei „Liniştea-proprie", ce s-a făcut singur de la sine pentru aceşti nefericiţi şi scop şi sensul existenţei lor. Şi de aceea, pentru ca să nu facă nici un efort firesc, ei au insistat, pentru ca în această organizaţie importantă de mare valoare pentru societate să ia parte nemijlocit de asemenea şi medicii-învăţaţi.

În ultimul timp acolo nu ştiu de ce învăţaţi de „formaţiune-nouă" devin mai des fiinţele acestei profesii de acolo.

Trebuie să-ţi spun de asemenea, că, atunci cînd din mediul la aşa învăţaţi de „formaţiune-nouă" fiinţe se fac „deţinători-de-putere" şi întîmplător ocupă în procesul lor de existenţă obişnuită posturi importante cu răspundere, atunci ei de multe ori mai mult servesc ca izvor pentru a tot posibilul de neînţelegeri ulterioare, decît fiinţele „deţinătoare-de-putere" prin moştenire.

Ei servesc un aşa izvor de neînţelegeri, evident ca urmare la aceea, că în prezenţa generală la aşa fiinţe se capătă şi se împletesc într-un mod deosebit, ce s-au făcut pentru iubiţii tăi deja specifice, proprietăţile caracteristice pentru trei complet diferite tipuri contemporane, şi anume, fiinţă „deţinătoare-de-putere", „învăţat-de-formaţiune-nouă" şi „medic-profesionist" contemporan.

Şi iată, băiatul meu, la iniţiativa şi insistatea unor fiinţe deţinătoare-de-putere prin moştenire a acestei societăţi – în mod principal de aşa fel, care, deşi după exterior încă continuau să se socoată deţinători-de-putere, dar deja după valoarea interioară erau doar aşa numiţii „ardei-stătuţi" – au fost chemaţi la conducere în afacerea îndeplinirii unei aşa sarcini serioase, ca „salvarea-relativă" a multor milioane de fiinţe asemenea, aşa „curcani-umpluţi" adevăraţi sau, cum acolo pe ei i-ar numi, „parveniţi".

Cînd la început aceşti anume ce întîmplător am primit putere „parveniţi" conduceau orice caracteristice la asemenea parveniţi mici „intrigi" doar între ei, atunci pentru afacerea comună era încă doar, cum acolo se vorbeşte, „jumătate-de-năpastă", dar cînd datorită la diferite aşa numite „cicăliri", de asemenea ce veneau de la ei, au mers asemenea intrigi între toţi participanţii acestei Tutele şi ei toţi s-au împărţit în diferite ale lor „partide", care obişnuinţă răutăcioasă pentru înfăptuirea cu succes a oricăror începuturi bune este foarte răspîndită, atunci şi aşa început bun pentru binele comun a fiinţelor tricentrice contemporane pămînteşti, ca această Tutelă, a început, cum la fel acolo în aşa cazuri se exprimă, „să-crape-din-toate-încheieturile".

Aşa a lor mici „intrigi" se întîmplau în toi, cît între partidele separate, atît şi între membrii separaţi ai acestei organizaţii sociale absolut necesară, deja şi atunci, cînd eu doar am sosit cu al meu primul rus cunoscut în capitala menţionatei societăţi.

Cînd însă aceşti „parveniţi" ce întîmplător au primit putere au aflat despre aceea, că multe sfaturi şi îndrumări în afacerea de îmbunătăţire a organizaţiei vin de la mine, adică de acelaş fel, ca şi ei singuri, profesionist, dar numai că nu este membru în a lor aşa numită „corporaţie", iată anume atunci, foarte bine înţelegînd, că nici un fel de „intrigi" şi „cicăliri" de-ale lor nu pot să aibă nici o valoare pentru mine, ei le-au îndreptat împotriva conducătorului Tutelei, de ei singuri ales.

E foarte interesant aici, apropo, în treacăt de remarcat, că deşi orice date pentru generarea diferitor impulsuri fireşti necesare să fie în general se cristalizează în prezenţa la aşa profesionişti contemporani de acolo slăbuţ, dar

datele, care generează impulsul ce se numeşte „simţul-corporaţiei”, nu ştiu de ce se cristalizează şi funcţionează în ei foarte puternic.

Deci, băiatul meu, pînă cînd eu încă nu ştiam, că ocuparea cu intrigi şi cicăliri, sau, cum cîteodată ei singuri încă se exprimă, „înecarea-reciprocă” este deja o caracteristică inevitabilă a fiinţelor deţinătoare-de-putere a acestei societăţi, eu tot încă speram şi răpdător aşteptam, cînd oare, în sfîrşit, condiţiile corespunzătoare îmi vor da posibilitatea să purced la îndeplinirea scopului meu principal, şi anume, posibilitatea ca să fac „experimente-clarificatoare” asupra psihicii fiinţelor pămîntene în masă. Dar cînd mie mi-a fost determinat clar, că în această societate, în condiţiile existente de relaţii reciproce, nici cum aceasta nu e posibil de atins, şi de asemenea m-am convins, că aici cinstit, adică pe baza exactă pe legile fixate în această societate, să ai un laborator chimic propriu nu se poate, eu am hotărît mai mult acolo să nu rămîn, dar să plec în alte oarecare societăţi europene ca să caut condiţiile necesare pentru menţionatul meu scop.

Cînd despre aşa hotărîre a mea a aflat primul meu cunoscut, rusul important, el cu aceasta foarte s-a întristat; s-au întristat de asemenea încă şi cîteva alte fiinţe ruse, care mai mult sau mai puţin într-adevăr doreau bine patriei lor şi în acest timp au reuşit clar să se încredinţeze, că cunoştinţele mele şi experimenţa mea ar fi putut fi foarte folositoare pentru scopul lor de bază.

În ziua plecării mele presupuse Tutela taman se hotărîse să deschidă acea casă mare, care, cum eu deja ţi-am spus, şi era predestinat pentru scopul luptei cu alcoolismul şi care fiinţele de acolo în ziua deschiderii lui l-au numit cu numele ţarului său: „Casa-Populară-A-Imperatorului-Nicolae-Al-Doilea”.

Şi iată, în ajunul plecării mele la mine pe neaşteptate a venit primul meu cunoscut, rusul important, şi, exprimîndu-şi regretul său sincer în privinţa plecării mele, a început insistent să mă roage să amîn plecare mea pe cîteva zile, pentru ca după sfinţirea casei şi deschiderea ei el să poate să meargă să mă petreacă şi, apropo, puţin să se odihnească de la grijile, intrigile şi cicălirile din ultimul timp.

Fiindcă eu nu aveam nici un motiv deosebit ca să mă grăbesc, atunci eu am fost de acord şi am amînat plecarea mea pe un timp.

Peste două zile a avut loc deschiderea menţionatei case şi eu, primind în ajun aşa numita „invitaţie-oficială”, am plecat la această ceremonie.

Iată la această celebrare socială a societăţii multimilionare contemporane, la care a venit deja singur al lor, cum ei îl numesc, „Ţarul-Imperator”, şi s-a început acel aşa numitul „ureţtaknilcaruz” în privinţa personalităţii mele, care, în general vorbind, întotdeauna decurge din totalitatea nenormalităţilor înconjurătoare şi, formîndu-se mecanic în psihica fiecăruia din fiinţele tricentrice contemporane ale acestei planete de rău-augur, îi ţine pe ei, cum am spune, „în-cercul-fermecat-fără-ieşire”.

Evenimentele ulterioare s-au întîmplat în următoarea consecutivitate:

În ziua menţionatei celebrări sociale, în timpul ceremoniei ce continua, de odată se apropie în fugă de mine, făcîndu-şi loc printre fiinţele, ce au venit acolo în toată „lucirea-măreţiei-lor” cu diferite a lor aşa numite „regale” şi „uniforme”, primul meu cunoscut rus şi cu glas îmbucurător îmi vorbeşte, că eu voi „avea-fericirea” să fiu prezentat Domniei Sale; spunînd aceasta foarte repede, el cu aceeaşi repeziciune a plecat.

S-a adeverit, că el tot acolo, la celebrare, a avut o oarecare discuţie în privinţa mea cu Imperatorul, în rezultatul căreia şi a fost hotărît să mă prezinte lui.

O aşa prezentare „Imperatorului”, „Ţarului” sau „Împăratului” se socoate pe toate continentele acestei planete de rău-augur de o mare şi foarte mare fericire, iată de ce această cunoştinţă a mea, primind aşa permis, nespus s-a bucurat pentru mine.

Evident cu această prezentare el dorea să-mi facă mie o mare „plăcere” şi cu acelaş lucru să-şi liniştească şi conştiinţa sa proprie, fiindcă se socotea vinovat de sosirea mea nenorocoasă în această capitală.

După acel eveniment au trecut două zile.

În ziua a treia dimineaţă eu, întîmplător privind în stradă pe fereastra apartamentului meu, am văzut acolo o mişcare complet deosebită; toţi curăţau, peste tot se mătura, înapoi şi înainte mergeau mulţi aşa numiţii „poliţişti” şi „jandarmi”.

La întrebarea mea, cu ce acestea sunt provocate, bătrînul nostru Ahun mi-a lămurit, că azi pe strada noastră se aşteaptă sosirea unui foarte important general a acestei societăţi.

În aceeaşi zi după amiază, cînd eu şedeam la mine şi discutan cu un nou cunoscut de-al meu, la mine de odată aleargă pierdut şi emoţionat aşa numitul „portarul” casei noastre şi, bîlbîindu-se, pronunţă: „Excele... nţa... Sa... Sa...

do… do… re… şte…”, dar el nu a reuşit să termine, că în cameră a intrat singur Excelenţa Sa.

Cum îndată nefericitul portar a văzut apariţia lui, ei, ca lovit de trăsnet, a tăcut, după care, adunîndu-se cu puterile, repejor a dispărut din cameră, cum acolo se spune, „mergînd-înapoi”. Dar singur Excelenţa Sa, deşi cu un foarte amabil zîmbet, dar cu o caracteristică pentru toate fiinţele deţinătoare-de-putere acelei societăţi ale acelui timp nuanţă de aşa numită acolo „aroganţă”, s-a apropiat de mine, privind în acelaş timp cu mare curiozitate „obiectele-antice” ce se găseau în camera mea, şi, strîngînd într-un mod deosebit palma mîinii mele, s-a aşezat pe fotoliul meu favorit.

Apoi, continuînd să privească menţionatele obiecte, el a început să vorbească.

„Dvs în următoarele zile veţi fi prezentat „Măreţului-Atotţiitor” al nostru, şi fiindcă eu mă ocup cu aceste afaceri, atunci de aceea eu şi am venit la dvs, pentru ca să vă lămuresc, ce şi cum trebuie să faceţi în aşa întîmplare măreaţă şi cea mai importantă în viaţa dvs”.

Spunînd aceasta, el de odată s-a ridicat şi, apropiindu-se de o statuie de „porţelan” de o lucrare antică chineză ce stătea în ungherul camerei, cu un impuls de încîntare, ce a acaparat toată prezenţa lui, a exclamat: „Ce frumuseţe! De unde aveţi această minune a înţelepciunii antice?”

Şi mai departe, neîncetînd să privească menţionata statuie şi dedicîndu-se emoţiei sale de admiraţie sau, mai drept de spus, contopindu-se cu toată fiinţa lui, continua:

„Eu singur foarte mă interesez cu orice artă antică, dar acord prioritate celei chineze, şi de aceea din numărul a cinci camere, dedicate pentru colecţia mea, trei sunt pline doar cu confecţiile muncii chineze antice”.

Continuînd să vorbească în aceeaşi stare de spirit referitor la adoraţia lui a confecţiilor meşterilor antici chinezi, el din nou fără ceremonii s-a aşezat în fotoliul meu şi a început să se desfăşoare referitor la preţul şi locul de aflare a oricăror „obiecte-anticariate”.

În timpul la aşa discuţie el de odată repede a scos din buzunar ceasul şi, mecanic privind la el, repede s-a ridicat şi, deja stînd, a spus:

„Ce necaz. Eu sunt nevoit să întrerup discuţia noastră în cel mai înalt grad de interesantă, fiincă îmi trebuie mai repede să merg acasă, unde deja mă

aşteaptă probabil prietenul meu cel mai mare din tinereţe cu soţia lui minunată.

El e aici pentru o perioadă scurtă din provincie peste hotare, dar eu nu l-am văzut de atunci, cum noi, slujind într-un regiment, am primit diferite destinaţii: eu – la palat, dar el – pe partea civilă".

Apoi el încă a adăugat: „Dar ce se referă la indicaţiile necesare să vă fie date, referitor la care eu şi am venit la dvs, atunci eu tot astăzi îl voi trimite pe adjutantul meu şi el tot vă va lămuri, probabil, nu mai rău decît mine".

După aceasta el cu o importantă repeziciune a plecat de la mine.

Şi într-adevăr, în aceeaşi zi seara, cum mi-a promis Excelenţa Sa Înaltă, la mine a venit unul din adjutanţii lui, ce reprezenta în sine, cum acolo vorbesc, un „om-tînăr", adică o fiinţă ce nu demult a atins vîrsta responsabilă. Acest venit la mine adjutant avea foarte observabilă acel tipar a fiinţei tricentrice pămînteşti, care în ultimul timp printre iubiţii tăi a început des să se întîlnească şi care bine se determină cu cuvintele „fiul-mamei-şi-al-tatei".

Acest fost „fiul-mamei", cînd a venit şi a început să vorbească cu mine, la început se manifesta în privinţa mea complet automat, conform acelor fixate în prezenţa lui generală date, forţat introduse în el cu regulile aşa numitului „bon-ton"; dar cînd puţin mai tîrziu pentru „raţiunea-firească" a lui stranie i-a fost clar, că eu nu aparţin nici la casta lui, nici la cea superioară, dar sunt din numărul acelor fiinţe, care, conform înţelegerii nenormale ale asemenea fiinţe acestei societăţi, se socot puţin mai spuerioare de aşa numiţii „sălbatici", el de odată şi-a schimbat tonul şi, din nou complet automat, a început să se manifeste în privinţa mea, de asemenea conform deja fixate în prezenţa generală a fiinţelor acestei societăţi acelei perioade, ce aparţineau la aşa anume castă, date pentru aşa numita „poruncire" şi „ordonare", şi a început să-mi indice, cum eu trebuie să intru, să ies şi să mă mişc şi cînd şi ce fel de cuvinte eu trebuie să pronunţ.

El, în afară de aceasta, în decursul la două ore cu exemplu propriu îmi arăta, cum anume urmează să mă manifest, m-a anunţat, că mîine va veni încă odată, şi a poruncit ca pînă la venirea lui să exersez în aceasta, fiindcă, cum el s-a exprimat, să nu iasă vreo oarecare neînţelegere, care poate să te ducă acolo, unde chiar şi „Macar-nu-a-fugărit-viţeii".

Cînd însă în ziua, cum ei denumesc, „prezentare-superioară" a mea am venit acolo, unde conducătorul acestei mari societăţi avea locul său de existenţă, pe

mine deja de la însăşi staţia de cale ferată m-a întîlnit acelaş anume „Excelenţa Sa”, venind acolo în compania a cinci sau şase adjutanţi ai săi, şi din acest moment el singur a început, desigur, complet fără participarea a lui aşa numită „iniţiative-personale-subiective”, dar condus doar de calificarea automată, căpătată de el datorită îndeplinirii întotdeauna a uneia şi aceeaşi, să robească toate părţile mele separate însufleţite şi toată manifestarea proprie a prezenţei mele generale, cum ar fi luat-o sub directiva propriului său „Eu”.

Din acest moment, mie în sensul „manifestării-mele-exterioare” am fost nevoit, cum ar fi spus stimatul nostru Molla Nasr-Eddin, „să-dansezi-total-sub-fluerul-lui”.

Cum noi doar, ieşind de la staţia de cale ferată, ne-am aşezat în caleaşcă, el deodată a început să-mi indice şi să-mi şoptească, ce şi cum eu trebuie să vorbesc şi să fac şi ce nu trebuie să fac şi ce nu trebuie să vorbesc.

Dar cum el apoi mai departe, în încăperea însăşi, unde se petrecea această reprezentare, îmi indica şi conducea cu prezenţa mea, despre aceasta deja nu se poate nici cu limba Şaherezadei de spus, nici cu pana „Domnului-fiu-a-lui-Cuzchin” de descris.

În această încăpere orice mişcare de a mea, fiecare pas al meu, aproape chiar şi „clipirea-pleoapelor”, erau din timp prevăzute şi şoptite mie de acest general important.

Cu toate, necătînd la toată absurditatea acestei proceduri, dacă să i-ai în consideraţie, că perfecţionarea fiinţei depinde de numărul şi calitatea retrăirilor lui interioare, atunci dreptatea obiectivă necesită să le dăm pe merite acestor iubiţi ai tăi în aceea, că ei în acea zi m-au forţat, desigur inconştient, să retrăiesc şi să resimt, probabil, mai mult, decît eu am retrăit şi am resimţit în toate veacurile aflării mele personale printre ei.

Cum nu ar fi acolo, dar eu trebuie să spun, că, fiind de acord la această spusă prezentare, în scopul de observare şi studiere a psihicii stranii şi aşa de „complicată” a iubiţilor tăi, eu, după toate, supraemoţiile, retrăite de mine în acea zi, în sfîrşit liniştit am răsuflat doar în vagonul căii ferate, cînd chinuitorii mei, în special acel general important, m-au lăsat cu mine însumi.

În decursul la toată ziua aceea eu a fost aşa de ocupat cu executarea a tuturor manipulaţiilor prosteşti cerute de la mine, ce m-au obosit din cauza vîrstei mele înaintate, că chiar nu am observat, cum arăta şi cum se manifesta în această comedie – însăşi nefericitul „Imperator” de acolo.

Acum, băiatul meu, dacă tu vei stărui bine să percepi informaţiile despre evenimentele ulterioare întîmplate cu mine, ce au fost rezultatele acestei prezentări ale mele „Domnului-Imperator” de acolo, atunci tu, probabil, vei căpăta posibilitatea clar să-ţi închipui şi bine să înţelegi, cum acolo, la iubiţii tăi, în special la această societate mare Rusia din acea perioadă, aşa numita „valoare-individuală” a lor pentru majoritatea acestor nefericiţi întotdeauna, în special în ultimul veac, a început să se construiască şi să se aprecieze exclusiv pe baza la acele exterioare efemere aşa numitele „vînturețnel”, ca şi în cazul dat similar ce a avut loc şi în privinţa mea.

O aşa treptată căpătată obişnuinţă – de a judeca despre meritele fiinţei după înfăţişarea exterioară efemeră în toate alte fiinţe dezvolta şi continuă să dezvolte fantezia consolidată în aceea, că în aceasta anume şi constă căpătarea „existenţei-individuale”, şi toţi subiectiv au început să tindă doar spre aceasta.

Iată de ce în timpul prezent toţi ei de la bun început a apariţiei sale treptat pierd din prezenţa lor generală chiar şi „gustul” şi „chemarea” la aşa numita „existenţă-obiectivă-firească”.

Manifestarea menţionatului „vînturețnel” personal în privinţa persoanei mele au început să aibă acţiunea sa chiar din dimineaţa următoare în acel sens, că orice date pentru închipuirea firească despre personalitatea mea, pînă la aceasta deja solid fixate în prezenţele tuturor fiinţelor de acolo celor care mă cunoşteau, de odată rapid s-au schimbat, doar datorită acestei obiectiv-răutăcioasă „prezentare-oficială” a mea la cea mai mare fiinţă dintre ei „deţinătoare-de-putere”.

Pentru individualitatea lor s-a schimbat şi valoarea mea personală şi închipuirea lor despre toate calităţile şi meritele mele: eu de odată pentru toţi am devenit „important” şi „deştept”, şi „neobişnuit”, şi „interesant”, ş.a.m.d., adică posesorul a tot posibilul, de ei însăşi născocite, calităţi fireşti false-imaginare.

Un bun exemplu caracteristic, ce bine-ţi va clarifica cele spuse numai ce de mine, poate servi ilustrarea următoare:

Stăpînul la magazinul cela, unde eu, înainte de a merge cu treburile mele, cumpăram provizii pentru bucătăria mea, chiar în prima dimineaţă după această a mea, cum acolo cîteodată vorbesc, „audienţă-cea-mai-înaltă”, a dorit din tot dinadinsul ca singur să ducă cumpărăturile mele acasă la mine. Toţi poliţiştii, ce stăteau pe la colţurile acelui cartier, unde eu aveam existenţa temporară, ce bine mă ştiau ca un medic ce a venit, începeau la vederea mea

încă de departe să ţină mînă sub cozoroc, ca celui mai important general de-al lor.

În aceeaşi seară şeful acelui departament, unde eu pentru prima dată m-am adresat, personal mi-a adus mie acasă acel permis nefericit cu dreptul de avea laboratorul chimic propriu, referitor la primirea căruia eu am umblat pe drumuri trei luni, bătînd pragurile a tot posibilul de instituţii oficiale şi neoficiale. Dar în ziua următoare eu am primit la acelaş obiect încă patru permise de la diferite departamente ale altor ministere, în competenţa cărora complet nu intra să elibereze aşa permisuri, dar pe unde eu, din cauza aceluiaşi „flirt" al lor, în timpul bătăilor mele de cap fără sens, mi-a trebuit să mă adresez.

Stăpînii caselor, negustorii, copiii şi în general toţi, ce locuiau cu mine pe aceeaşi stradă, au devenit aşa de amabili cu mine, cum ar fi că eu urmam să le las fiecăruia din ei o mare „moştenire-americană" ş.a.m.d.

După acest eveniment „golcralin" cu mine, eu, printre altele, am aflat, că acest ţar a lor nefericit întotdeauna şi singur de asemenea se pregăteşte pentru aşa întîlniri oficiale cu fiinţe străine.

Aşa întîlniri oficiale la el sunt foarte multe, aproape că în fiecare zi, şi chiar de cîteva ori pe zi: aici – „parada-detaşamentelor", acolo – „audienţa" solului unui oarecare alt imperator, dimineaţă – o „delegaţie", la masă o „prezentare" similară cu a mea, mai departe „primiri" a diferitor aşa numiţi „reprezentanţi-ai-poporului", şi cu toţi ei trebuie să vorbeşti sau chiar să spui un discurs întreg.

Din cauza la aceea, că fiecare cuvînd a unui asemenea „ţar" pămîntesc poate să aibă şi des are urmări serioase nu doar pentru toate fiinţele acelei societăţi pentru care el este „ţar", dar şi pentru fiinţele altor societăţi, atunci fiecare cuvînt pronunţat de el trebuie să fie multilateral gîndit.

Iată pentru aceasta lîngă asemenea imperatori sau împăraţi, care devin ori după drepturi de moştenire ori prin alegere, se află mulţi specialişti din numărul fiinţelor tricentrice obişnuite de acolo, pentru aceea ca să-i şoptească lui, ce şi în care anume cazuri ei trebuie să facă şi despre ce trebuie să vorbească; cu toate că aceste şoapte şi indicii trebuie să se întîmple aşa, ca străinii să nu le observe, că imperatorul lor sau împăratul se manifestă nu cu iniţiativa proprie, dar după una străină.

Dar „împăraţii” lor, pentru ca acestea toate să le ţină minte, desigur de asemenea trebuie să exerseze.

Dar ce înseamnă să se exerseze, – tu, după cele numai ce povestite de mine, probabil, deja bine poţi să-ţi închipui. Eu aceasta am înţeles cu toată fiinţa mea, cînd m-am pregătit pentru prezentarea mea.

Dar printre altele, o pregătire similară mie personal mi-a trebuit pentru toată existenţa mea pe planeta lor doar o singură dată. Dacă însă asemenea pregătiri ar fi necesare pentru fiecare zi şi pentru fiecare caz separat, atunci să nu dea destinul nemilos la nimeni să încerce aceasta.

Eu personal în cel mai rău caz n-aş fi vrut pentru nimic în lume să fiu în pielea la un aşa imperator sau împărat pămîntesc şi n-aş fi dorit nici chiar celui mai rău duşman, nici duşmanilor apropiaţilor mei.

După această neuitată „prezentare-preaînaltă” eu foarte repede din acel Sanct-Peterburg am plecat, şi locul de bază a existenţei mele am avut diferite oraşe cît de pe continentul Europa, atît şi de pe alte continente. Mai tîrziu eu încă de multe ori, dar deja cu alte treburi, am fost în acea comunitate Rusia, unde în acea perioadă şi s-a întîmplat acel proces de eliminare reciprocă şi distrugerea a tot ce au dobîndit mai înainte, pe care ei de data aceasta, cum eu deja ţi-am spus, l-au numit „bolşevism”.

Tu ţii minte, eu am promis să-ţi povestesc referitor la cauzele de bază principale ale apariţiei acestui proces arhifenomemal.

Deci iată, cum eu deja am spus – acest fenomen regretabil apare acolo datorită a doi factori independenţi, primul din care este legea cosmică „Soliunensiusa”, dar al doilea – tot acelea de ei singuri instalate condiţii nenormale pentru existenţa lor exterioară obişnuită.

Pentru ca tu mai bine să înţelegi referitor la ambii aceşti factori, eu îţi voi lămuri despre fiecare în parte şi voi începe cu legea cosmică „Soliunensiusa”.

Înainte de toate urmează să-ţi spun, că toate fiinţele tricentrice, pe care planetă n-ar exista şi ce formă exterioară n-ar primi, aşteaptă întotdeauna manifestarea acestei legi cu nerăbdare şi cu o bucurie mare, la fel, cum iubiţii tăi aşteaptă ale lor aşa numitele Marele-Sărbători, cum ar fi: „Paştele”, „Bairam”, „Zadic”, „Ramadan”, „Kaialana” ş.a.m.d.

Diferenţa este într-aceea, că iubiţii tăi aceste sărbători le aşteaptă cu nerăbdare doar de aceea, fiindcă în aceste „zile-sfinte” la ei a intrat în obicei

să-şi permită mai mult să se „veselească” şi liber să se „îmbete”; însă fiinţele de pe alte planete manifestările acţiunii „Soliunensiusa” le aşteaptă cu nerăbdare de aceea, că datorită ei în ei de la sine se măreşte necesitatea la evoluţia mai rapidă, în sens de a căpăta raţiune obiectivă.

Ce se referă la cauzele, ce produc această anumită acţiunea a legei cosmice, ele sunt diferite pentru fiece planetă şi întotdeauna se deduc şi depind de aşa numita „mişcare-cosmică-general-armonioasă”; în particular, pentru planeta ta Pămînt aşa numita „cauză-centrală” este „încordarea-periodică” a soarelui acestei sisteme, ce se întîmplă la rîndul său, datorită influenţei asupra lui a sistemului solar vecin, ce există sub denumirea de „Baleauto”.

În acest din urmă aşa „cauză-centrală” apare din cauza, că are o concentraţie sub forma unei mari „Comete-Solni”, care, după unele combinaţii cunoscute ale „mişcării-general-cosmice-armonioase”, la căderea ei uneori foarte aproape se aproprie de soarele său „Baleauto”, care din această cauză trebuie să facă o „încordare-puternică”, pentru a se menţine pe calea lui proprie de cădere. Aşa încordare a lui generează „încordare” în stelele vecine, printre care este şi sistemul Ors; dar cînd se „încordează” soarele Ors, pentru ca de asemenea să nu-şi schimbe calea lui caracteristică de cădere, el, la rîndul său, generează aceeaşi încordare în toate concentraţiile sistemului său, şi anume şi în planeta Pămînt ce aparţine sistemului său.

„Încordarea” fiecărei planete se reflectă şi în prezenţă generală a oricăror fiinţe, ce apar şi locuiesc pe ele, întotdeauna generînd în fiinţe, contrar dorinţei lor şi fără intenţie conştientizată, o sensaţie, ce se numeşte „sfîntul-Iaboliunozor” sau, cum ar spune iubiţii tăi, – „simţul-de-religiozitate”, anume acel „simţ-firesc”, care cîteodată se manifestă în chemarea şi tendinţa, cum eu deja am spus, la perfecţionarea proprie mai rapidă în sensul raţiunii obiective.

Interesant, că atunci cînd această simţire sfîntă sau asemeni ei altceva, generată de asemenea de înfăptuirile cosmice generale, se întîmplă în prezenţa generală a iubiţilor tăi, atunci ei o primesc pe ea ca pe un semn a uneia din nenumăratele lor boli şi în cazul dat, de exemplu, denumesc această simţire „nervozitate”.

Trebuie de observat, că, anterior, acest impuls, caracteristic prezenţei oricăror fiinţe tricentrice ale Universului nostru Măreţ, şi anume, din timpul înstrăinării din prezenţa generală a fiinţelor tricentrice de pe planeta Pămînt a organului Kundatampon, pînă aproape de a doua „perturbaţie-trensapală”, în majoritatea fiinţelor de atunci apărea şi se înfăptuia aproape normal.

Dar mai tîrziu în numărul răutăţilor principale, ce decurgeau din condiţiile instalate de ei în existenţa firească obişnuită, în deosebi cînd în prezenţa fiecărei fiinţe tricentrice pămînteşti a început să conducă a lor, menţionat de mine, „zeul-rău-interior” denumit acolo „Liniştea-personală”, şi a fost aceea, că în ei, sub influenţa acţiunii „Soliunensiusa”, în schimbul chemării şi tendinţei la perfecţionarea rapidă, a început să apară ceva aşa, ce ei singuri caracterizează cu cuvintele „necesitatea-de-libertate”, care, în mod principal, şi serveşte ca cauză la apariţia acolo a acestor procese regretabile, asemeni la acesta din urmă – „bolşevismul”.

Eu îţi voi lămuri cumva mai tîrziu, cum ei îşi închipuie această „libertate” a lor, dar acum voi spune doar, că acea simţire, care apare de la acţiunea „Soliunensiusa”, sporeşte în ei necesitatea la o oarecare schimbare în condiţiile existenţei lor fireşti exterioare obişnuite, care pînă la aceasta cît de cît în ei s-a întărit.

De verificat!!!

După a doua „perturbaţie-trensapală” cu această planetă a ta de rău-augur, adică „după-moartea-Atlantidei”, acţiunea legii cosmice Soliunensiusa asupra prezenţei generale a iubiţilor tăi se îndeplinea, în cel mai rău caz, pînă la patruzeci de ori şi aproape că de la început, de fiecare dată, datorită deja că de atunci fixată în majoritatea din ei a acestei stranii „necesităţi-de-libertate”, în rezultat se petrecea aproape acelaş lucru, ce în ultimii ani încă se mai întîmplă pe acea parte a suprafeţei planetei tale, pe care totalitatea grupărilor existente se numeşte „Rusia”.

Aici e aproape important de asemenea de remarcat şi aceea, că anume existenţa a aşa procese straşnice cu siguranţă nu puteau să aibă loc acolo printre fiinţele tricentrice ale planetei Pămînt, dacă acele date, rămase întregi în „subconştiinţa” lor, pentru generarea impulsului firesc soveste, asupra cărora pentru prima dată a atras atenţia şi pe bază cărora îşi punea speranţa pentru îndeplinirea misiunii proprii Preasfîntul Aşiata Şiemaş, ar fi luat parte la funcţionarea acelei conştiinţe a lor, care a devenit pentru ei obişnuită în timpul „stării-lor-de-veghe”.

Doar ca urmare la aceea, că datele pentru impulsul sfînt a sovestei fireşti nu iau parte la funcţionarea acestei „conştiinţe” ale lor, acţiunea legilor cît a „Soliunensiusa”, atît şi a altor inevitabile legi cosmice se scurg în aşa forme nenormale şi triste pentru ei însăşi.

Ce se referă la al doilea factor pentru apariţia menţionatului proces, atunci sursele apariţiei lui serveşte o totalitate întreagă de cauze, ce decurg, cum eu deja am spus, din condiţiile nenormale a existenţei lor obişnuite fireşti, dar cauza de bază după părerea mea totuşi şi în acest caz este acel factor, că la ei în sfera relaţiilor reciproce s-a instalat a lor notorie „împărţire-pe-caste", ce exista acolo permanent, cu excepţia a acelei perioade, cînd printre ei definitiv s-au înrădăcinat rezultatele Muncilor Preasfinte ale lui Aşiata Şiemaş.

Diferenţa este doar într-aceea, că în veacurile anterioare împărţirea pe diferite caste se petrecea după conştiinţa proprie şi intenţia unor indivizi separaţi de acolo, dar acum şi aceasta se petrece complet mecanic, fără orice participare a voinţei sau conştiinţei cuiva.

Aici, băiatul meu, eu găsesc de cuviinţă puţin să-ţi lămuresc referitor la aceea, în ce mod şi în ce gradualitate aceşti iubiţi ai tăi automat se sortează în ale lor „caste" notorii şi cum încep deja singuri să se împartă pe sine în acestea.

Cînd, în diferite împrejurări întîmplătoare, undeva se concentrează o grupă importantă şi ei există împreună, atunci în curînd unii din ei - în care, în primul rînd, nu ştiu de ce pînă la aceasta deja erau bine cristalizate urmările proprietăţilor organului Kundatampon, totalitatea a căror cristalizări în general dă în prezenţa lor generală impulsuri pentru aşa numita „viclenie", şi, în al doilea rînd, nu ştiu de ce în mîinile lor în timpul dat se află multe diferite aşa numite „mijloace-de-speriat" sau, cum ei singuri denumesc, „arme" – singuri se evidenţiază din mediul altor fiinţe şi, devenind conducerea lor, dau început aşa numitei „clase-conducătoare".

Dar mai departe, fiindcă în toate fiinţele tricentrice ale planetei Pămînt, în special din ultimile perioade, impulsul sfînt firesc, denumit „soveste", în funcţionarea conştiinţei lor obişnuite nu ia parte – ca urmare la aceasta în ei lipseşte chiar însăşi necesitatea să facă orice efort conştient firesc – atunci ei, adică fiinţele, separate şi singuri pe ei atribuidu-se la clasa conducătoare, folosindu-se de menţionatele „mijloace-de-speriat", le impun pe alte fiinţe ale grupării date să facă pentru ei chiar şi aşa eforturi, pe care fiecărei fiinţe se cuvine numaidecît să le îndeplinească în existenţa firească obişnuită.

Dar alte fiinţe ale acestei grupări, de asemenea nedorind, din aceleaşi cauze, personal să facă aşa „eforturi-fireşti", dar încă pentru alţii, şi în acelaş timp temîndu-se de menţionatele mijloace de înfricoşat a fiinţelor „clasei-conducătoare", încep să recurcă la tot posibilul de trucuri, pentru ca, cum se vorbeşte, „să-puie-pe-spinarea" unul altuia aşa necesare inevitabile pentru fiinţele clasei-conducătoare „eforturi-fireşti".

Şi de obicei, în rezultat, fiinţele oricărei aşa grupări treptat se sortează şi se dezbină în diferite categorii după gradul de agilitate a trucurilor sale. Şi iată, de la împărţirea fiinţelor pe aşa genuri de categorii în generaţiile ulterioare şi se începe împărţirea şi atribuirea unul pe altul în aşa „caste" notorii de-ale lor.

De la aşa a lor atribuire unul pe altul la diferite genuri de „caste", în prezenţa generală a fiecăruia din ei în raport cu fiinţele, ce aparţin la alte orice „caste", deja singur de la sine numaidecît se cristalizează acea anume nemai întîlnită în nici un fel de fiinţe din tot Universul nostru Măreţ dată firească, care se numeşte „ură" şi care, la rîndul său, în prezenţa generală a fiecăruia nemijlocit generează acele „ruşinoase" pentru fiinţele tricentrice impulsuri, pe care ei singuri le numesc: „invidie", „gelozie", „preacurvie" şi multe altele, asemeni acestora, impulsuri.

Şi iată, băiatul meu, aşa procese straşnice de distrugere reciprocă şi distrugerea a tot, dobîndit de ei deja, acolo se întîmplă pe jumătate de la aceea, că în acele perioade, cînd asupra prezenţei lor generale se răsfrînge acţiunea legii cosmice „Soliunensiusa", în afară de necesitatea menţionată deja spre „libertate" în ei, pe de o parte, automat se micşorează intensitatea acţiunii acelei deja pentru ei ce s-a făcut caracteristică a prezenţei lor generale dată, căreia îi este caracteristic permanent să genereze în ei impulsul de „robie" faţă de „deţinătorii-de-putere", dar pe de altă parte, creşte intensitatea acţiunii menţionatei date fireşti stranii, care cheamă „ura" în raport, în cazul dat, cu fiinţele ce aparţin altor „caste".

Iată de ce eu şi am spus, că această împărţire a lor pe „caste", ce produce în totalitate rezultatele la aşa atotcrescînde în funcţionarea lor „date-fireşti-unice-stranii", ce decurg, cum tu deja probabil ai putut să te convingi din toate cele spuse de mine, de asemenea din condiţia lor nenormală a existenţei fireşti obişnuite, şi serveşte, în mod principal, ca al doilea factor de apariţie a aşa procese straşnice.

Apar deja şi decurg aceste procese straşnice de obicei în următoare consecutivitate:

Se începe întotdeauna cu aceea, că unele fiinţe dintr-o oarecare grupare, anume acele, în care nu ştiu de ce pînă la aceasta au fost mai puternic decît în alţii cristalizate datele, ce generează menţionatele impulsuri stranii în raport cu fiinţele, ce aparţin la alte caste, însă în special pe fiinţele, ce aparţin la casta „clasei-conducătoare", şi sub influenţa acţiunii „Soliunensiusa", văzînd şi simţind realitatea mai mult decît alţii, încep, cum acolo se vorbeşte, „să-

strige”, şi aceşti „strigători-ai-gloatei” devin în raport cu cei din jur, cum acolo în timpul prezent este primit să-i numeşti, „lideri”.

Dar mai departe datorită, pe de o parte, la aşa „strigăt”, dar pe de altă parte, datorită la combinarea nenormală în prezenţa tuturor a acţiunii aceleiaşi legi cosmice „Soliunensiusa”, şi alţii de asemenea încep să „strige”. Cînd însă asemenea „strigăte” a fiinţelor obişnuite încep deja peste măsură cacofonic să se răspundă în aşa numiţii „nervii-gingaţi-ai-părţii-stîngi” a unora din fiinţele deţinătoare-de-putere a societăţii date, şi care ordonează cui trebuie să ungă cu aşa numita „cremă-scoţiană” buricile unor deosebit de răsunători „strigători”, iată atunci şi se încep acese excese ale lor, care, mărindu-se progresiv, ajung la apogeu, dar, spre nefericirea lor, la urma urmei întotdeauna la nimic nu aduc.

Dacă ar fi ca aceste procese ale lor măcar puţin ar îmbunătăţi existenţa fiinţelor a generaţiilor viitoare, atunci, probabil, din punct de vedere a observării imparţiale, ele chiar nu erau să arate aşa de straşnice. Dar, spre nefericirea tuturor fiinţelor tricentrice ale Universului nostru Măreţ, necazul este într-aceea, că atunci cînd „acţiunea-binevoitoare” a acestui fenomen cosmic legitim se întrerupe şi aşa procese straşnice ajung la sfîrşit, atunci iarăşi se începe „istoria-veche” şi existenţa lor firească obişnuită se face mai „amară” decît antrerioara, şi paralel cu aceasta se înrăutăţeşte şi a lor aşa numita „conştientizarea-sănătoasă-a-sensului-şi-scopului-existenţei-proprii”.

Se înrăutăţeşte însă menţionata, după mine, în mod principal de aceea, că după aşa procese fiinţele conducătoare a clasei conducătoare precedente de obicei se înlocuiesc cu fiinţe ce vin din alte diferite caste, ce nu au în persoana reprezentanţilor săi pînă la acest ultim process nici în generaţia curentă, nici în cele anterioare nimic în comun cu acea manfestare firească cît conştientă, atît şi inconştientă, care rezumă la posibilitatea să conducă cu exteriorul, dar cîteodată chiar şi cu procesul intern de existenţă firească a fiinţelor înconjurătoare, deşi şi „asemeni-lor”, dar în sensul raţiunii pînă la gradul lor ce încă n-au ajuns.

Dreptatea necesită să recunoaştem, că deşi în prezenţa generală şi a fiinţelor tricentrice de acolo a „clasei-conducătoare” vechi ce au în a lor „subconştiinţă” date pentru generarea sovestei adevărate fireşti de asemenea nu iau parte la funcţionarea a lor aşa numită „conştiinţă-de-veghe”, dar în ei, în cel mai rău caz, de obicei este căpătat prin moştenire, automat din generaţie în generaţie calificarea de a conduce.

În prezenţa însă a fiinţelor, ce au venit noi la putere, nu numai că nu există sovestea adevărată firească, cum ea lipsea şi în fiinţele fostei clase conducătoare, dar în ei încă în plus încep deosebit de furtunos să se manifeste şi să dea rezultate extraordinare şi înfricoşătoare a acelor cristalizate „farmece" în general în prezenţa fiinţelor tricentrice pămînteşti, în special din ultimul timp, a urmărilor proprietăţilor organului Kundatampon, ca: „vanitatea", „aroganţa", „trufie", „iubirea-de-sine" şi altele, care în ei în funcţionărilor lor sunt deosebit de proaspete, fiindcă ei în manifestările acestor proprietăţi fermecătoare a lor ce încă aproape niciodată într-un grad îndeajuns nu au fost satisfăcute.

La aşa fiinţe pămîntene, ce exprompt s-au făcut „deţinătoare-de-putere" şi neavînd în sine nici un fel de date moştenite chiar şi de posibilitate automată ca să conducă, foarte le prinde una din maximile învăţătorului nostru drag, exprimată în următoarele cuvinte:

„Eu niciodată nu am întîlnit un aşa idiot, care, obişnuindu-se să meargă în papuci vechi, s-ar fi simţit comod în pantofi noi la modă".

Şi într-adevăr, băiatul meu, de orice dată, cînd pe planeta ta Pămînt se încetează acţiunea „Solionensiusa", şi la iubiţii tăi se începe din nou a lor instalată cumva existenţa „relativ-normală", atunci fiinţele „deţinătoare-de-putere-coapte-noi" de obicei şi aruncă acele „pozne-fenomenale", datorită la care pe aceastp planetă cu fiece datp tot mai mult şi mai mult se măreşte naşterea aşa numitor „melci", „păduchi", „coropişniţe" şi multe alţi paraziţi asemnănători, ce distrug orice bunuri.

Fiindcă eu am început vorba despre bolşevism, atunci eu, apropo, pentru ca odată în plus să-ţi dau ţie exemplu a originalităţii gîndirii fireşti a iubiţilor tăi, deja pe deplin ce a devenit lor caracteristică, îţi voi povesti din acest motiv despre o concluzie mentală a lor naivă, nelipsită de comism.

Această naivitate a lor, ce a putut să apară doar datorită la gîndirea lor firească logică comparativă deja peste măsură de mizerabilă, constă în aceea, că acolo toate fără exepţie evenimente în sensul relaţiilor reciproce din ultimile două veacuri se produc deja singure de la sine, fără orice participare a conştiinţei sau a intenţiei vreounei oarecare din fiinţele tricentrice, ei totuşi orice rezultate ce decurg din aceste evenimente cît bune, atît şi cele rele întotdeauna cu încredinţare şi chiar cu invidie le atribuies unuia sau altuia din mediul semenilor săi.

Dar aşa fixată nenormalitate şn totalitatea părţilor lor însufleţite s-a primit din următoarele cauze.

În primul rînd, din prezenţa lor generală treptat complet au dispărut orice aşa date fireşti, totalitatea cărora în general e capabilă în prezenţa fiinţelor să genereze proprietatea denumită „presimţirea-celor-ce-vor-veni", ca urmare ei complet sunt lipsiţi de posibilitatea într-o vreo oarecare măsură să prevadă evenimentele ce vor veni; în al doilea rînd – avînd îngust aşa numita „viziune" şi „minte-scurtă", ei nu numai că nu ştiu despre evenimentele de demult de pe planeta lor, dar chiar şi nu ţin minte şi aceea, ce s-a întîmplat aproape nu demult, chiar mai ieri; şi în al treilea rînd - lor nu le este cunoscut acele legi cosmice, datorită cărora în mod principal şi apar aceste evenimente triste ce se întîmplă între ei. Datorită la aceasta aceşti contemporani iubiţi ai tăi cu toată prezenţa sunt convinşi în aceea, că şi aşa proces înfricoşător, pe care ei l-au poreclit „bolşevism", s-a întîmplat pe planeta lor pentru prima dată, şi că pînă la alor această contemporană, deja „ai-liuli-ce-fel-de" civilizaţie, ceva de acest fel niciodată nu a fost; şi ei chiar sunt convinşi, că aceasta s-a întîmplat doar datorită evoluţiei progresive treptate a raţiunii fiinţelor asemenea de pe planeta lor.

Un foarte bun exemplu pentru ilustrarea şi caracterizarea elasticităţii şi prostiei fenomenale a raţiunii fireşti ce au ei poate servi concluzia logică comparativă a lor în privinţa la procesele similare ce au avut loc de multe ori în trecut pe planeta lor.

După o raţiune sănătoasă a oricărei fiinţe tricentrice, asemenea procese nu ar fi putut să nu se întîmple. De atunci, de cînd eu m-am interesat de psihica stranie a acestor iubiţi ai tăi şi m-am ocupat cu observarea multilaterală după ei, eu singur am fost martor la exact aşa procese similare, care eu le-aş fi numit procesul de „distrugere-a-tot-ce-nimereşte-înaintea-ochilor", cum eu deja am spus, nu mai puţin de patruzeci de ori.

Şi e interesant de remarcat, că aproape jumătate din toate aceste procese înfricoşătoare s-a petrecut nu prea departe de acel loc, unde acum este concentrată a lor, cum ei singuri numesc, „existenţa-culturală"; ele se petreceau pe acea parte a suprafeţei planetei lor, pe care ei o numesc „Egipt".

Se petreceau însă aşa procese înfricoşătoare în acest anume Egipt aşa de des ca urmare la aceea, că această parte a suprafeţei planetei tale în decursul la o perioadă lungă de timp se afla în raport cu „mişcarea-armonică-cosmică-generală" în poziţia aşa numită de „iradiere-centrată", şi de aceea acţiunea legii cosmice „Soliunensiusa" de nenumărate ori se răsfrîngea asupra

prezenţei fiinţelor tricentrice ce locuiau acolo şi de nenumărate ori genera în ei o aşa nenormalitate.

Compararea paralelă a datelor adevărate referitor la evenimentele, ce au avut loc în acest anume Egipt şi acelor date despre ei, care se fixează în închipuirea şi înţelegerea firească aproape a fiecărei fiinţe responsabile contemporane a „culturii" notorii de acolo, aflate de ei chipurile datorită raţiunii lor deja perfecţionată, poate servi ca un exemplu lămuritor clar din care în general date se alcătuieşte şi este compusă în perioada existenţei lor responsabile „gîndirea-logică" a lor, dar de asemenea îmi dă posibilitate ca o dată în plus să remarc şi să subliniez pentru tine toată, în sens obiectiv, răutatea obişnuinţei lor, ce definitiv s-a întărit în procesul lor de existenţă obişnuită, pe care ei singuri o numesc cu cuvinte mari „educaţia" şi „învăţătura" generaţiei în creştere.

Faptul constă în aceea, că în numărul informaţiilor de tot fele efemere-fantastice – din totalitatea cărora în rezultat şi se formează raţiunea lor originală, proprie doar lor – este inclusă de asemenea istoria acestui anume Egipt.

Acea istorie fantastică, evident născocită de vreun oarecare din mediul lor candidat în „Individ-Hasnamus", e făcută de ei chiar aşa numitul „obiect-obligatoriu" în toate instituţiile de învăţămînt, în care şi aşa „istorie" în numărul la altele la fel similare „prostii-bune" forţat e „întreţăsută" în concentraţiile lor separate pentru funcţionarea impresiilor şi manifestărilor însufleţite, adică cum ei singuri ar spune, „în-creierii" acestori fiinţe responsabile viitoare nefericite; şi mai departe, cînd ei devin aşa, acestea de ei din nevoinţă „tocilărite-informaţii-fantastice" servesc pentru ei ca material pentru asociaţiile fireşti şi pentru „gîndirea-logic-comparativă".

Iată de ce, băiatul meu, în timpul prezent acolo, pe această planetă de rău-augur orice fiinţe care deja au atins vîrsta responsabilă, în loc la cele necesare ca să fie în orice fiinţă tricentrică normală cunoştinţe adevărate referitor la evenimentele, ce au avut loc pe planeta lor în trecut, ştie despre tot ca aceea, ca în cazul dat el cu raţiunea sa firească gîndeşte şi cu toată fiinţa sa „inconştient" conştientizează despre acest Egipt anume.

N-ai ce spune, fiecare din deja după ei fiinţe tricentrice responsabile ale acestei planete originale ale tale, datorită sistemului lor de „educaţie" şi „învăţătură", deja ştie şi istoria referitoare la fiinţele, ce au existat în trecut în acest Egipt anume.

Dar cum, datorită menţionatului mod de percepere a informaţiilor de ei, pe care ei şi singuri îl numesc „tocilare”, el aceasta ştie şi care totalitate de închipuire firească despre aceasta „rezultează” din toate trei părţi ale lui însufleţite fireşti, tu poţi vizibil să-ţi închipui şi clar să înţelegi din următorul meu exemplu.

Aproape fiecare din ei „ştie” despre aceea, că la aceşti egipteni antici au fost 24 de dinastii. Dar dacă să întrebi pe oricare din ei: „dar de ce la ei au fost aşa de multe dinastii”, atunci se va adeveri, că el despre aceasta niciodată chiar şi nu s-a gîndit.

Mai departe, dacă de continuat să insistăm asupra răspunsului, atunci acel anume, care pînă atunci „ştia” şi cu toată fiinţa era încrezut, că la egiptenii antici erau 24 de dinastii, desigur cu condiţia ca să-i ajuţi lui să poată să fie sincer şi să exprime în glas asociaţia mentală ce decurge în el, el în cel mai bun caz va descoperi o aşa mişcare a gîndirii logice:

„La aceşti egipteni au fost 24 de dinastii.

Bine…

Aceasta demonstrează, că la egipteni exista sistema monarhică de guvernare şi că profesia de „împărat” trecea prin moştenire de la tată la fiu, şi fiindcă este primit, pentru ca „împăraţii” unei generaţii să poarte unul şi acelaş nume, dar toţi împăraţii ce poartă acest nume compun o dinastie, atunci de aceea cîte la el au fost diferite nume împărăteşti, atîtea au fost şi dinastii”…

Destul de „înţeles” şi „clar”, ca „peticul-de-pe-pantalonii-stimatului-Molla-Nasr-Eddin”.

Dar dacă cineva din fiinţele culturii contemporane numaidecît va dori şi va continua să „răsufle-din-greu”, pentru ca foarte bine să clarifice raţiunii sale, de ce oare la aceşti egipteni antici de aşa de multe ori se schimbau numele împăraţilor lor, atunci iarăşi, în cel mai bun caz, gîndirea lui firească se va asocia aproximativ cu următoarea consecutivitate. El va spune:

„Evident, că în vechime în acest Egipt, se întîmpla des, că „împăraţii” de acolo sau, cum pe ei acolo îi numeau, „faraoni” oboseau de conducere şi puterea sa o ceda altuia – şi această cedare, după toată probabilitatea, se petrecea în felul următor şi aproximativ în împrejurarea următoare.

Presupunem, un oarecare faraon, cu numele „Vasile”, cu pace şi în toată plăcerea sa trăia şi împărăţea peste toţi egiptenii.

Şi iată, acest anume împărat sau faraon „Vasile” odată a simţit o foarte mare „oboseală” de la împărăţia sa, şi într-o noapte fără somn, gîndindu-se referitor la „starea-împărătească” a sa, pentru prima dată a constatat cu cu toată fiinţa sa a conştientizat, că de la împărăţie – vrei nu vrei – dar oboseşti, şi că această ocupaţie în general este o „glumă” cu multe bătăi de cap şi, pentru bunăstarea proprie, nu se poate de spus, ca foarte folositoare şi fără primejdii.

Faraonul „Vasile”, pătruns de aşa conştientizare şi folosindu-se de experienţa existenţei sale trecute, a hotărît să se stăruie ca să poată cumva să-l „convingă” pe un oarecare altul, ca acest „altul” să-l descotorosească de la menţionata „oboseală” nedorită.

Cu acest scop ei, probabil, invita la el un oarecare altul, pînă ce încă obişnuitul „Vasile”, şi, într-o formă foarte amabilă, îi vorbea de exemplu următoarele:

„Multstimabilul şi incomparabilul-de-amabil Vasile, eu dvs, ca unicului prieten şi destoinic de încrederea mea supus, sincer recunosc, că această împărăţie, pe care eu o împărăţesc, pe mine deja destul m-a săturat, dar s-a întîmplat aceasta, probabil, de aceea, că eu peste măsură deja am obosit.

Ce se referă la dragul meu fiu-moştenitor, căruia eu acum ar fi putut să-i transmit împărăţia, atunci în el, vorbind între noi, necătînd la înfăţişarea foarte puternică şi sănătoasă, într-adevăr nu este nici una, nici alta.

Dvs, ca tată, cunoscut cu iubirea proprie faţă de urmaşi, numaidecît veţi înţelege, dacă eu vă voi spune, că eu foarte îl iubesc pe fiul-moştenitor al meu şi n-aş fi vrut, ca el să împărăţească şi să obosească la fel ca şi eu, de aceea eu şi am hotărît să vă propun anume dvs, ca unui supus credincios şi prieten, să mă descotorosiţi pe mine şi pe fiul meu de împărăţie şi să luaţi această obligaţie-superioară „asupra-dvs”.

Şi fiindcă, evident, acel altul, încă obişnuitul Vasile, era, în primul rînd, cum se vorbeşte, „tînăr-în-cămaşă”, în al doilea rînd, ca o „canalie” avea o mare „vanitate”, atunci, înlăcrimînd, el, mătăhăind din mînă – „să se piardă”, cică, aşa „să se piardă”! – cădea de acord şi chiar din ziua următoare începea să împărătească.

Fiindcă numele acestui al doilea Vasile era deja altul, atunci de aceea chiar din ziua următoare numărul dinastiilor egiptene se mărea încă cu una.

Şi iată, fiindcă mulţi faraoni a acestui Egipt des „oboseau” şi, iubind pe fiii lor, nu doreau lor acelaş lucru, ei împărăţia lor o cedau în aşa mod altora şi de aceea acolo şi s-a adunat aşa de multe dinastii”.

În realitate însă schimbarea dinastiilor în acest Egipt se întîmpla nu aşa de simplu, şi în intervalele între două dinastii se petreceau aşa perturbaţii, că acest „bolşevism” contemporan în comparaţie cu ele e „simplu-jucărie-copilărească”.

În timpul desfăşurării acestui „bolşevism” contemporan al lor, am fost nevoit ca de cîteva ori să fie martor la revoltarea sinceră a unor din ei, care, după cauze independente, desigur, nu de ei, nu au fost nevoiţi să ia parte în procesul anume şi care puteau de aceea semiconştient să observe dintr-o parte şi cu toată prezenţa lor sincer să se revolte cu acţiunile unora, fiinţe asemeni lor, ce erau persoanele de acţiune în acest proces înfricoşător, anume cu acţiunile acelora, fiinţe asemeni lor, pe care de data aceasta ei au denumit şi denumesc şi în prezent „bolşevic”.

După mine, nu încurcă aici, apropo, să-ţi spun, că acea a lor „retrăire-firească”, care frumos se caracterizează cu cuvintele „în-zadar-să-te-revolţi-sincer”, de asemenea este una din aceste nefericite deosebiri psihice a acestor fiinţe tricentrice nefericite îndrăgite de tine, în special cele contemporane.

Doar datorită anume la aşa nenormalitate psihică în prezenţa lor generală treptat încă mai mult se destabilizează multe şi fără aceasta destabilizate funcţionări a corpului lor planetar, dar de asemenea şi a corpului „Kesdjan”, dacă, desigur, acest corp firesc secundar în ei este întruchipat şi adus la „individualitatea” necesară.

Şi aşa nenormalitate a psihicii lor, şi anume „în-zadar-sincer-să-se-revolte” sau, cum cîteodată ei singuri vorbesc, „în-zadar-a-se-îngrijora”, de asemenea decurge din aceea, că din prezenţa lor generală deja demult au dispărut acele caracteristice să fie în toate fiinţele tricentrice „viziunea-firească” şi „simţirea-instinctivă-a-realităţii-în-lumina-ei-adevărată”.

Din lipsa în psihica lor a acestor două particularităţi ei nu pot chiar aproximativ să presupuie, că separatele fiinţe asemeni lor în timpul la aşa procese înfricoşătoare nu sunt de vină şi că aceste procese pe planeta lor de rău-augur se petrec din pricina la două cauze inevitabile măreţe. Prima din aceste cauze taman şi este complet independentă de ei lege cosmică „Soliunensiusa”, dar a doua, parţial dependentă de ei singuri, cauză constă în aceea, că, datorită totalităţii a toate rezultatele a condiţiile nenormale de ei

singuri instalate a existenţei obişnuite fireşti, ce continuă încă să se cristalizeze în prezenţa lor generală date pentru generarea impulsului sfînt soveste, în general în nici unul din ei nu ia partea la funcţionarea „conştiinţei-de-veghe” obişnuită a lor, ca urmare la ce acţiunea primei cauze şi se scurge în aşa forme oribile.

Ei, cum eu deja am spus, chiar aproximativ nu pot să se gîndească şi să înţeleagă, că în timpul la aşa procese înfricoşătoare generale planetare fiinţele separate nu au nici o vină şi doar întîmplător se află la aşa posturi, ocupaţia cărora, în virtutea deja la condiţiile instalate acolo de existenţă comună, îi forţează să se manifestă într-un rol sau altul, rezultatul cărui rol, conform legităţilor independente de ei însăşi, se scurg în acele forme sau altele.

În toiul ultimului proces al lor de aşa fel, anume în timpul „bolşevismului” rusesc, fiinţele contemporane ale altor societăţi foarte sincer se revoltau, cînd fiinţele, întîmplător ce au devenit în acest proces trist chipurile „active”, le dădeau altor fiinţe obişnuite ordin, cum acolo vorbesc, să-l „împuşte” pe un oarecare „Vasile”.

Pentru claritatea lămuririlor mele de mai departe referitor la aşa procese înfricoşătoare a iubiţilor tăi nefericiţi, tu trebuie să ţii cont şi aceea, că acest ultim proces se întîmpla şi în prezent încă continuă să se întîmple pe o mare suprafaţă comparativă a acestei planete de rău-augur şi că pe ea în ultimul timp aceşti iubiţi ai tăi, în raport cantitativ, foarte s-au mărit. De aceea dacă de comparat cantitatea celor complet distruse fiinţe tricentrice în timpul acestui ultim proces cu aceleaşi distruse în procesele anterioare, atunci acest proces din urmă într-adevăr se va părea o „jucărie-de-copii”.

Pentru ca tu mai bine să înţelegi aceasta şi să compari procesele anterioare de aşa fel cu acest „bolşevism” contemporan, eu îţi voi povesti acum cîteva imagini din fosta istorie, măcar şi a acelui deja menţionat de mine Egipt.

Cînd într-una din întreruperile dintre dinastii ale acestor faraoni egipteni sau împăraţi acolo, în Egipt, se petrecea procesul similar cu acesy „bolşevism” contemporan, de comitetul principal al „revoluţionarilor”, printre altele, a fost anunţat la toată populaţia acestei ţări, că în timpul apropiat se vor începe „alegerile” şefilor pentru punctele mari şi mici sau, cum ei vorbesc, oraşelor şi satelor şi că aceste „alegeri” se vor petrece după următoarele principii.

Şefii oraşelor şi satelor se vor alege acei, care în ale lor „căni” sfinte vor pune aşa numitele „croane” mai multe, decît alţii, dar „croane” atunci în Egipt se numeau obiectele pentru jertfă.

Faptul constă în aceea, că pe baza aaşa numitei „religii” a fiinţelor acestei localităţi, în timpul „ceremoniilor-religioase” ce se petreceau în încăperi speciale, printre altele, era un obicei să se pună în faţa fiecărei fiinţe obişnuite, ce venea la aceste ceremonii, o „cană” specială de lut, şi fiecare fiinţă obişnuită de acolo trebuia de fiecare dată, după pronunţarea rugăciunii cunoscute, să pună în această cană sfîntă specială pentru zi dată predestinată legumă sau fruct.

Iată aşa anume „vrednice” pentru aducerea ca jertfă obiecte şi se numeau atuncu „croane”. După toată probabilitatea şi această „manipulaţie” a fost născocită de „teocraţii” de atunci, ca un articol de venit pentru binele la aşa numiţii „lingăi” ai lor.

În acel ordin, despre care eu acum îţi povestesc, se vorbea, că de data aceasta „croane” trebuie să fie compuse din ochii „moştrilor”, cu care cuvînt fiinţele tricentrice obişnuite de acolo pentru ochi îi numeau pe acele fiinţe, care aparţineau la casta „clasei-conducătoare”, cu toate că atunci aşa numeau pe toate fiinţele acestei caste „fără-discriminare”, fără excepţiei a fiinţelor nici de „genul-pasiv”, nici copii, nici bătrîni.

Mai departe în această înştiinţare se vorbea, că şeful întregului Egipt va fi desemnat acela, care în ziua alegerilor va avea în cana sa sfîntă mai mulţi „croane”, dar în oraşele şi satele rămase şefi vor fi desemnaţi acei ce vor avema în „cănile-sfinte” corespunzător o cantitate mai mare de „croane”.

Poţi să-ţi închipui, băiatul meu, ce atunci în acele zile începea în acest Egipt să se întîmple, pentru ca să aibă în „cănile-sfinte” ale lor cea mai mare cantitate de ochi a fiinţelor, ce aparţineau în acea perioadă de timp la casta clasei conducătoare.

Altădată tot acolo, în Egipt, eu am devenit martorul la o imagine nu mai puţin înfricoşătoare.

Pentru închipuirea clară şi despre această imagine înfricoşătoare mai înainte trebuie să-ţi spun, că acolo, adică în acest Egipt, anterior în fiecare punct mare a lor sau „oraş” era o piaţă mare, pe care se petreceau atot posibilul sociale aşa numitele ceremonii „religioase” şi „militare” şi unde în timp la aşa ceremonii se adunau masele fiinţelor din tot Egiptul.

Această masă de fiinţe, în mare parte ce aparţinea în momentul dat la castele mai slabe, înghesuiau ceremoniile, şi de aceea un oarecare faraon a poruncit

ca împrejurul la aşa pieţi să întindă o funie, ca fiinţele, ce aparţin la castele „simple”, să nu încurce la mersul ceremoniilor.

Dar cînd menţionatele funii au fost întinse, atunci repede s-a aflat, că ele nu suportă presiunea gloatei şi des se rup. Atunci faraonul a poruncit să se facă şi să înconjoare aşa locuri cu aşa numitele „corzi-metalice”, şi aşa numiţii „preoţi” de acolo le-au „sfinţit” şi le-au dat lor denumirea de „cabluri-sfinte”.

Aceste „cabluri-sfinte” împrejurul pieţelor pentru ceremoniile sociale, în special în oraşele mari a Egiptului, aveau atunci o lungime colosală, ajungînd cîteodată la un „centrotino” sau, cum ar spune fiinţele contemporane ale planetei tale, aveau în lungime aproape cincisprezece „kilometri”.

Şi iată, eu am fost martor, cînd gloata fiinţelor obişnuite egiptene a început pe un aşa sfînt cablu să înşire – similar cu, cum acolo numesc, „frigăruiul asiatic” – fiinţele ce aparţineau pînă la aceasta la „clasa-conducătoare”, fără deosebire de gen şi vîrstă.

Şi în aceeaşi noapte, cu ajutorul la patruzeci de perechi de aşa numiţi „tauri”, acestă originală „vergea” au tîrîit-o şi au aruncat-o în rîul Nil.

Răfuieli de acest fel eu am văzut multe cît şi personal cînd locuiam pe suprafaţa acestei planete ale tale, atît şi de pe planeta Marte prin intermediul Tescuano al meu mare.

Dar aceşti contemporani, deja naivi „la-cub”, iubiţii tăi sincer se revoltă cu aceea, că aceşti bolşevici contemporani au înpuşcat un oarecare „Vasile”.

Dacă de comparat acţiunea fiinţelor tricentrice anterioare, ce au fost expuşi la această „stare-psihică”, cum acţiunea acestor „bolşevici” contemporani, atunci pe ei, adică pe contemporanii „bolşevici”, chiar urmează să-i mărim şi să le mulţumim, că ei în toiul, cînd totalmente erau „marionete” a acţiunii inevitabile a legii cosmice „Soliunensiusa”, necătînd la aceea, că diferite urmări ale proprietăţilor organului Kundatampon în prezenţa lor generală, deja numaidecît complet s-au cristalizat, s-au manifestat cu aşa urmări, că după corpul de ei împuşcat se putea de recunoscut, că aceasta a fost anume „Vasile”, dar nu cineva altul.

În acest loc al povestirilor sale Belzebut adînc a răsuflat şi, privind într-un punct, concentrat s-a pus pe gînduri.

Dar Hasin şi Ahun cu o nuanţă de mirare, dar tot cu feţele triste, cum ar fi înmărmuriţi şi privind spre el, au început să privească în aşteptare.

Puţin aşteptînd Hasin, mai întîi făcînd pe faţa sa o grimasă neînţeleasă şi după aceasta cu glasul, ce exprima o umilinţă regretabilă, s-a adresat la Belzebut ce continua încă să se gîndească.

– Bunele, dragă bunele!

Exprimă, te rog, în glas acele avute în a ta, în special pentru mine dragă, prezenţă generală aşa, de tine aflate în timpul tău îndelungat de existenţă, informaţii, care ar putea să-mi servească ca material pentru iluminarea la acea, numai ce apărută în esenţa mea, întrebare, chiar şi pentru închipuirea aproximativă care în nici într-o parte însufleţită din prezenţa mea generală încă nu este nimic hotărît nici un fel de date pentru logica comparativă.

Această, apărută în esenţa mea întrebare, răspunsul la care deja s-a făcut necesar pentru toată prezenţa mea, constă în aceea, ca să mă informez despre cauzele de ce anume, dacă şi nu sunt la aceste fiinţe tricentrice nefericite, ce locuiesc pe planeta Pămînt, din orice cauze ce nu depind de ei, posibilitatea ca să capete şi să aibă în perioada existenţei responsabile Raţiune Obiectivă Dumnezeiască, în ei nu puteau pînă acum, dat fiind că ei au apărut aşa de demult şi neamul lor continuă să există aşa de multă vreme, treptat să se formeze în procesul lor de existenţă obişnuită chiar şi în aşa condiţii nenormale, doar datorită trecerii timpului, aşa obiceiuri şi aşa „competenţe-instinctive-automate”, caracteristice să se capete în prezenţa la orice în general fiinţe, datorită la care existenţa lor obişnuită, cît „proprie-egoistă”, atît şi „comună-generală”, să decurgă mai mult sau mai puţin tolerabil în sensul activităţii obiective.

Spunînd aceasta, săracul nostru Hasin a început întrebător să privească la Cauza Cauzei apariţiei lui.

La aşa întrebare a nepotului lui iubit Belzebut a început să povestească următoarele:

– Cum de nu, dragul meu băiat, în decursul la multe veacuri existenţa lor şi la ei, ca peste tot pe planete, unde apar fiinţe, care de asemenea o parte din timpul existenţei lor simplu îl petrec în procesul obişnuit, tot treptat s-au format şi chiar în timpul prezent printre unele grupări ale lor cîteodată se formează multe cîteodată foarte bune şi folositoare obiceiuri pentru existenţa lor obişnuită şi aşa numitele „competenţe-morale”; dar răul este într-aceea, că şi aceste bunuri firești, care se fixează în procesul obişnuit de existenţă doar de la trecerea timpului şi se îmbunătăţesc datorită trecerii din generaţie în generaţie, de asemenea în curînd ori complet dispar ori se schimbă în acea

direcţie, că aceste realizări bune singure de la sine se transformă în „nebune” şi măresc numărul acelor mici pentru ei factori răutăcioşi, totalitatea cărora cu fiece an încă mai mult „subţiază” nu numai psihica lor, dar şi esenţa lor însăşi.

Dacă ei, cum aceasta într-adevăr este natural să aştepţi de la fiinţele tricentrice, aveau şi se foloseau măcar cu aşa „nimicuri”, atunci şi aceasta ar fi fost pentru ei deja bine sau, cum ei singuri ar spune, „era-în-orice-caz-mai-bine-decît-nimic”.

Desigur, dacă măcar orice aşa de timpuri fixate în procesul lor de existenţă obiceiuri bune şi „competenţe-morale” deja automatizate ar fi putut să rămînă întregi şi să treacă prin moştenire la modul de existenţă a viitoarelor generaţii, atunci, datorită doar la aceasta, în sens obiectiv, „fără-bucurie” existenţă este pentru un observator imparţial dintr-o parte cel puţin singură cu sine împăcată.

Cauzele distrugerii şi schimbării complete şi a acestor, deja doar cu timpul dobîndite bunuri fireşti pentru existenţa lor tolerabilă, în sensul de obiceiuri bune şi „obişnuinţe-morale”, de asemenea se regenerează, desigur, de la tot acelea de ei însăşi instalate condiţii înconjurătoare nenormale pentru existenţa firească obişnuită.

Rezultatul concentrat, ce a decurs din aceste condiţii nenormale înconjurătoare şi ce a devenit cauza principală pentru aşa anume rău al lor, este proprietatea deosebită nu demult apărută în psihica lor, pe care ei singuri au denumit-o „sugestibilitatea”.

Datorită acestei proprietăţi stranii nu demult fixată în psihica lor, toată funcţionarea prezenţei lor generale a început treptat să se regenereze şi în rezultat fiecare din ei, în special fiinţele ce apar şi se fac responsabile în ultimul veac al lor, deja au început să prezinte în sine o aşa formaţiune cosmică proprie, care are în sine posibilitatea într-adevăr să se manifeste doar atunci, dacă ea se va găsi întotdeauna sub influenţa alteia asemenei ei, de aceaşi formaţiune.

Şi într-adevăr, băiatul meu, în timpul prezent aceste fiinţe tricentrice care ţi-au plăcut deja ca fiinţe separate, aşa şi grupări întregi mari şi mici numaidecît trebuie sau să „influenţeze” sau să se găsească sub „influenţa” altora.

Pentru închipuirea ta mai bună şi înţelegerea multilaterală, în ce anume mod la ei cele de veacuri căpătate folositoare pentru existenţa lor obişnuită obiceiuri şi competenţe automate tot dispar fără urmă sau se schimbă spre rău

din cauza menţionatei proprietăţi a psihicii lor stranii, noi vom lua ca exemplu taman aceste anume fiinţe tricentrice pământene cu obiceiurile lor, pe care toate alte fiinţe ale planetei tale îi numesc „ruşi” şi care reprezintă populaţia predominantă a acestei societăţi, ce se numeşte „Rusia”.

Ca urmare la aceea, că existenţa fiinţelor, ce au pus baza formării acestei societăţi mari contemporane de acolo şi generaţiile lor ulterioare, în decursul la multe veacuri se petrecea în vecinătate cu fiinţele, ce aparţineau la aşa societeţi asiatice, care, datorită diferitor întîmplări, existau, păstrînd traiul lor neschimbat, relativ lungi perioade, ca urmare în procesul lor obişnuit de existenţă, cum aceasta este în general în existenţa lungă, treptat s-au format aproape singure de la sine şi s-au fixat foarte multe obiceiuri bune şi competenţe morale, că aceşti ruşi, des întîlnindu-se cu fiinţele aceastea pentru fiinţele pământene societăţi antice şi chiar cîteodată avînd cu ei relaţii de prietenie, treptat au împrumutat şi au început să folosească în procesul şi a lor de existenţă obişnuită multe din ale lor aşa obiceiuri folositoare şi competenţe morale.

Şi iată, băiatul meu, datorită menţionatei proprietăţi originale a fiinţelor tricentrice ale planetei tale, care, cum eu deja am vorbit, a apărut şi treptat a început în curînd după civilizaţia ticleamîşiană să se fixeze în psihica lor generală, dar intensitatea de fixare s-a petrecut, în mod principal, ca urmare la condiţiile tot mai mult degradate înconjurătoare, de ei singuri instalate pentru existenţa firească obişnuită, şi care proprietate psihică deosebită deja de la bun început pentru prezenţa generală a fiinţelor, ce compun această cea mai mare societate de acolo mai tîrziu, s-a făcut un caracter inerent, toţi ei în veacurile anterioare se găseau sub influenţa fiinţelor unei sau altei societăţi asiatice şi toată aşa numitul „mod-exterior” şi „forma-psihică-asociativă” a existenţei obişnuite se petrecea de asemenea sub influenţa lor.

Şi iată, din nou ca urmare la ceea, că în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice a planetei tale Pământ, ce locuiesc pe această parte a continentului Asia, care se numea şi în prezent se numeşte „Rusia”, de asemenea definitiv au încetat să îndeplinească Partdolgduty fireşti, în virtutea la care aceaste pentru ei proprietate cea mai răutăcioasă a psihicii lor, anume „sugestibilitatea”, a început treptat să se mărească, şi ca urmare la aceea, că ei, datorită schimbării împrejurărilor, ce au decurs din acelaş, doar pe această planetă de rău-augur ce există, proces înfricoşător de „distrugerea-reciprocă-periodică”, s-au lipsit de influenţa anterioară şi au fost nevoiţi, ne avînd posibilitatea de existenţă desinestătătoare, să nimerească sub una nouă – ei de data aceasta au căzut sub influenţa fiinţelor societăţilor europene, în mod principal, a societăţii, ce există acolo sub denumirea „Franţa”.

De atunci fiinţele acestei societăţi Franţa au început automat să acţioneze asupra psihicii fiinţelor societăţii Rusia, dar aceştia din urmă chiar să tindă în toate să-i imite pe fiinţele acestei societăţi Franţa, şi cu aceasta la ei treptat au început să se uite toate acele avute în procesul lor de existenţă obiceiuri bune şi „compentenţele-morale" ale lor care s-au făcut caracteristice, percepute de ei semiconştient sau automat de la fiinţele societăţilor antice asiatice, şi să se capete noi – franţuzeşti.

La fiinţele societăţii Rusia, printre acele folositoare pentru ei obiceiuri şi „competenţe-morale" automate, ce au trecut la ei de la fiinţele societăţilor asiatice bătrîne, erau mii într-adevăr foarte bune.

Din aceste mii de obiceiuri bun şi competenţe folositoare, pentru exemplu, să luăm măcar două: obiceiul de a „mesteca" după întrebuinţarea „hranei-fireşti-primordiale" aşa numita „cheva" şi obişnuinţa periodic să se spele în aşa numitele „hamame".

„Cheva" – aceasta este o oarecare mastică, pregătită din diferite rădăcini, pe care o mestecă după masă şi care, oricît nu ai mesteca-o, aproape niciodată nu se descompune, dar devine încă mai elastică.

Mastica aceasta a fost inventată odată de o oarecare fiinţe foarte raţională, de asemenea ce aparţinea la una din societăţile asiatice bătrîne.

Folosul de la mestecarea acestei cheve constă în aceea, că de la mestecarea ei la fiinţe se formează multă, cum acolo pe Pămînt numesc, „salivă" şi alte substanţe, produse de corpul lor planetar pentru aceea, ca prima lor hrană firească în ei să se poată mai bine şi mai uşor transforma sau, cum ei singuri ar spune, pentru ca hrana mai bine şi mai usor să se „digereze" şi să se „asimileze".

Datorită acestei „cheve" de asemenea se întăresc dinţii şi se curăţă gura de la resturile primei hrane; în special pentru al doilea scop întrebuinţarea „chevei" este foarte necesară pentru iubiţii tăi, fiindcă aceste rămăşiţe, ne descompunîndu-se la mestecarea „chevei", nu emit acel miros neplăcut din gură, care a devenit deja caracteristic fiinţelor tricentrice de acolo, în special celor contemporane.

Al doilea obicei, şi anume, cîteodată să se spele în încăperi speciale, denumite „hamam", de asemenea a fost inventat de o fiinţă antică asiatică.

Pentru ca să înţelegi clar necesitatea în procesul de existenţă a fiinţelor pământene a acestui al doilea obicei, ţie îţi trebuie mai întîi să-ţi lămuresc următoarele.

Funcţionarea corpului planetar a fiinţelor de toate formele întruchipate exterior este adaptată de natură în general aşa, ca procesul lor de alimentare cu hrana firească secundară, pe care iubiţii tăi o numesc „respiraţie-cu-aer", să se petreacă în ei şi să se perceapă nu numai prin organele aşa numitei „respiraţii", dar de asemenea şi prin acele avute în pielea lor aşa numiţii „pori".

Prin „porii" pielii fiinţelor nu numai intră hrana secundară firească proaspătă, dar de asemeena prin unii din ei după transformarea acestei hrane fireşti secundare se elimină din ea acele părţi a acestei hrane, care deja sunt rezultatul prelucrării ei şi nu trebuiesc corpului lor planetar.

Aceste părţi ce nu trebuiesc din menţionaţii „pori" ai pielii ar fi trebuit să se elimine singuri de la sine, treptat evaporîndu-se datorită acelor factori, care se primesc de la procesul, ce se întîmplă în acel mediu anume, unde există fiinţele date, ca de exemplu: de la mişcarea atmosferei, de la atingeri întîmplătoare ş.a.m.d.

Cînd însă iubiţii tăi au inventat să se acopere cu aşa numitele „haine", atunci ca urmare la aceea, că „hainele" lor au început să îngrădească la eliminarea normală sau evaporarea acestor părţi nenecesare corpului planetar a „hranei-fireşti-secundare", aceste nenecesare substanţe, neavînd posibilitatea să se evapore în spaţiu şi în acelaş timp condinuînd tot să se depoziteze, au început, îngroşîndu-se, să formeze în unii pori a pielii lor îngrămădiri de cunoscutul „uleios-ceva".

De atunci şi aceasta în numărul altor factori a început de asemenea să faciliteze formarea pe această planetă de rău-augur a diferitor şi nenumeratelor boli, care în totalitate sunt cauza principală la micşorarea treptată a lungimii existenţei acestor nefericiţi.

Şi iată, băiatul meu, cînd încă, cum iubiţii tăi contemporani vorbesc, „în-trecutul-îndepărtat" tot acolo, pe continentul Asia, o fiinţă învăţată raţională, cu numele Amambahlutr, în timpul observărilor sale conştiente după faptele ce se întîmplau în afara lui, odată clar a constatat, că şi această ce se acumulează în porii pielii sale, ca şi la fiinţele asemeni lui, „ceva-uleios" are tot o influenţă răutăcioasă asupra funcţionării generale a întregului corp planetar,

atunci el a început să clarifice şi să caute mijloace pentru înlăturarea măcar a acestui rău.

În rezultatul cercetărilor şi discuţiilor lungi a acestui Amambahlutr şi a altor cîtorva, de asemenea învăţate, fiinţe, ce s-au făcut atunci urmaşii lui şi care au început să-l ajute, ei s-au convins şi au ajuns la concluzia, că să dobîndească aceea, pentru ca fiinţele asemeni lor să nu poarte haine, e imposibil şi că trebuie să caute o metodă artificială pentru înlăturarea din porii pielii a acestor rămăşiţe a „hranei-secundare" prin intermediul infiltrării în psihica fiinţelor înconjurătoare a unui obicei firesc, care cu trecerea timpului va deveni necesitate urgentă şi în aşa mod să intre în obiceiul lor.

Atunci, cînd aceste fiinţe învăţate antice asiatice în frunte cu marele Amambahlutr experimental au clarificat şi au îndeplinit în practică, şi a servit ca început pentru acele de acolo „hamame", care există acolo pe alocuri încă şi în prezent.

Ei atunci în timpul experimentelor sale ştiinţifice, printre altele, au aflat, că cu spălarea obişnuită, chiar şi cu apă ferbinte, să reuşeşti înlăturarea acestor depuneri din porii pielii e imposibil, fiindcă aceste deşeuri ale corpului planetar se găsesc nu la suprafaţa pielii, dar în adîncul porilor ei.

Experimentele lor clarificatoare ulterioare le-au arătat lor, că curăţarea porilor pielii de aceste depuneri este posibilă doar prin intermediul încălzirii treptate, datorită acestui fapt această ceva uleoasă depunere capătă posibilitatea ca treptat să se evapore şi să se înlăture din porii pielii a fiinţei.

Şi pentru acest scop anume ei şi au inventat şi au înfăptuit în practică o încăpere special amenajată, ce ulterior a început să se numească „hamam", sensul şi valoarea cărora ei şi au putut să le răspîndească printre fiinţele a tot continentul, că în psihica a tuturor fiinţelor asiatice de atunci s-a infiltrat necesitatea ca în procesul existenţei lor să se folosească de aceste încăperi pentru procedura indicată.

Iată această necesitate ca periodic să meargă în aşa „hamame", ce s-a făcut deja caracteristică pentru prezenţa fiinţelor de pe continentul Asia, şi a trecut ulterior de asemenea şi la fiinţele societăţii Rusia.

Referitor la acest „ceva-uleios", care se îngrămădeşte în unii pori ai pielii a iubiţilor tăi, trebuie să-ţi spun încă următoarele:

Fiindcă şi această substanţă, adică „ceva-uleios”, ca şi toate în generale ce există în Universul nostru Măreţ, să rămînă în una şi aceeaşi stare nu poate, atunci de aceea şi cu această substanţă în aceşti anume pori inevitabil se petrec procesele necesare Naturii Măreţe aşa numite de „evoluţie” şi „involuţie”. Dar ca urmare la aceea, că, în timpul la aşa procese, dela orice cosmice, aşa numitele „temporare” sau „tranzitorii”, apariţii se produc aşa numitele „secundare”, adică temporar cristalizate din „vibraţii-inerţiale”, elemente active, care, cum le este cunoscut tuturora, au proprietatea ca la atingerea cu organele de simţ a fiinţelor să se perceapă foarte „cacofonic”, atunci de aceea acolo, pe planeta Pămînt, de la iubiţii tăi, care nu se folosesc de menţionatele „hamame”, întotdeauna produc un deosebit „rastropunilor” sau, cum ei singuri vorbesc, miros, care ei singuri socot „nu-prea-plăcut”.

Şi într-adevăr, băiatul meu, acolo, pe unele continente, în special pe continentul Europa, unde nu este obiceiul să „mergi-în-hamam”, mie, ca la o fiinţă cu un foarte bun miros, îmi era foarte greu să exist printre aceste fiinţe tricentrice din cauza acestor „rastropunilo” specifice ce permanent veneau din partea lor, sau, cum ei cîteodată îl numesc, „miros”.

Mirosul neplăcut, ce venea de la acei, la care porii pielii niciodată special nu au fost curăţiţi, este aşa de puternic, că eu fără orice greutate pot după el să deosebesc la care societate aparţine fiinţa dată şi chiar după aceste mirosuri deosebeam o fiinţă de alta.

Dar diferenţa acestor mirosuri specifice se întîmplă în dependenţă de aceea, cît timp se petrece descompunerea acestor, ce se găsesc în porii pielii lor, deluşoare uleioase.

Asupra lor aceste „mirosuri-neplăcute” din fericire nu acţionează aşa de dureros.

Dar nu acţionează de aceea, că la ei mirosul este dezvoltat foarte slab şi, în afară de aceasta, existînd printre aceste mirosuri, ei treptat se deprind cu ele.

Şi iată, băiatul meu, aceşti ruşi, au împrumutat de la fiinţele asiatice şi un aşa obicei, anume ca periodic să se spele în „hamame” speciale, dar cînd au căzut sub influenţa fiinţelor europene, în mod principal, cum eu deja ţi-am spus, a fiinţelor societăţii Franţa, atunci, din cauza la aceea, că aceste fiinţe franceze nu au obiceiul să meargă la „hamam”, ei de asemenea treptat au încetat să se folosească de aşa „hamame”, şi cu aceasta şi aşa obicei bun, instalat la ei de veacuri, a început puţin cîte puţin să dispară.

Înainte aproape fiecare familie rusă avea „hamamul” său propriu, dar în timpul prezent, cînd eu pentru ultima dată am fost în capitala lor, fostul „Sanct-Peterburg”, unde în acele timpuri exista mai mult de două milioane de aceste fiinţe ruseşti, acolo aşa „hamame” erau doar şapte sau opt, şi totuşi în aceste „hamame” mergeau doar aşa fiinţe, ca aşa numiţii „măturători” şi „meşteşugarii”, adică fiinţele, ce au nimerit aici în capitală din satele îndepărtate, unde obiceiul să meargă la „hamam” sau, cum ei cîteodată numesc, la „baie”, nu cu totul încă s-a „vînturat”.

Dar ce se referă la populaţia de bază a acestei capitale, compusă în prealabil din fiinţele aşa numite a „clasei-conducătoare”, atunci aceste fiinţe în ultimul timp deja complet au încetat să meargă la „hamame”, dar dacă un oarecare „straniu”, după obiceiul vechi, cîteodată şi vizitează „hamamul”, atunci el se stăruie cu orice preţ, pentru ca despre aceasta ninemi altul din casta lui să nu afle.

Însă „apără-strîmbo!”, că referitor la aşa îndrăzneţ vor porni aşa „bîrfe”, care inevitabil vor „ruina” toată „cariera” lui ulterioară.

Să mergi la „hamame” printre fiinţele ce aparţin „clasei-conducătoare” se socoate deja foarte „necuviincios” şi „neinteligent”. Dar „necuviincios” şi „neinteligent” doar de aceea, că fiinţele „cele-mai-inteligente” contemporane ale planetei lor, care după concepţiile lor sunt francezii, la „hamame” nu merg.

Aceşti nefericiţi desigur nu ştiu, că aceşti anume francezi datorită acelorlaşi cauze, şi anume – în virtutea la condiţiile nenormale instalate de ei a existenţei obişnuite, încă doar cîteva zeci de ani în urmă, nu doar nu mergea la „hamame”, dar aceşti anume francezi, în special aşa numita „inteligenţă”, chiar nu se spăla dimineaţa, pentru ca să nu strice aparenţa artificială foarte greu ce se aducea în ordine la modă pe atunci.

Ce se referă la alt obicei bun luat de noi ca exemplu, îndeplinirea căruia două veacuri în urmă încă mai era necesitate organică pentru fiece fiinţă a acestei societăţi Rusia, şi anume, obiceiul ca după fiecare „hrană-firească-primordială” – să mestece „chevă”, atunci acest obicei la ruşii contemporani complet deja lipseşte.

Urmează de remarcat şi despre aceea, că obiceiul ca să mestece „chevă” în timpul prezent încă în prezenţa mea a început să se infiltreze acolo, încă fără înţelegerea sensului ei, printre fiinţele ce locuiesc pe continentul denumit „America”, unde folosirea acestei „cheve” sau, cum ei deja pe ea au redenimit-o, „chewing-gum” foarte se răspîndeşte şi chiar capătă mărimea unei ramuri

industriale mari a comerţului de acolo. Cu toate acestea este interesant de remarcat, că partea de bază a acestei „chewing-gum” americane este exportată taman din Rusia, şi anume din localitatea „Caucaz”. Fiinţele ce locuiesc în aceste locuri chiar nici nu ştiu, de ce aceşti americani „nebuni” exportă din localitatea lor această rădăcină ce nu trebuie la nimemi.

Desigur, la nici unul din ei nici în cap nu i-a venit ideea despre aceea, că aceşti americani, exportînd această rădăcină „nefolositoare”, în sens subiectiv într-adevăr sunt „nebuni”, dar în sens obiectiv puri şi simplu, cum ei tot se exprimă, „hoţi-la-lumina-zilei” a acestor fiinţe a Rusiei.

Şi iată, băiatul meu, exact în aşa mod şi o masă de alte, cît obiceiuri bune, atît şi „calificări-morale”, percepute de veacuri de aceste fiinţe ruse şi deja bine fixate în procesul lor de existenţă obişnuită, în ultimile două veacuri, cînd aceşti ruşi s-au făcut obiectul influenţei fiinţelor europene, au început treptat să dispară şi în locul lor s-au format noi obiceiuri şi noi „calificări-morale”, ca celea ce sunt în timpul prezent obişnuinţe de a „săruta-mîna-doamnelor”, „să-se-socoată-doar-cu-boieroaicele”, „la-soţie-de-faţă-cu-soţul-să-priveşti-doar-cu-ochiul-stîng” ş.a.m.d.

Trebuie de remarcat cu un impuls de compătimire, că în timpul prezent acelaş lucru continuă să se întîmple în procesul existenţei obişnuite a fiinţelor tuturor societăţilor de acolo, pe oricare n-ar fi continente.

Eu sper, băiatul meu, că tu acum deja poţi aproximativ să-ţi satisfaci întrebarea ce a apărut în fiinţa ta şi clar să-ţi închipui de ce anume acolo, la aceşti iubiţi nefericiţi ai tăi, necătînd la aceea, că neamul lor a apărut şi există aşa de mult timp, pînă acum nu au putut să se formeze aşa obiceiuri fireşti automate şi de asemenea „calificări-instinctive”, datorită cărora existenţa lor, deşi şi cu lipsa conştiinţei obiective, ar fi decurs mai mult sau mai puţin tolerabil.

Repet, datorită menţionatei, proprietate, doar nu demult fixate în psihica lor generală, acolo în timpul prezent a devenit deja firesc şi cum ar fi legitim, pentru ca întotdeauna sau singuri să influenţeze sau să se găsească sub influenţa altuia.

În ambele cazuri acţiunea acestei proprietăţi originale se primesc fără orice conştiinţă şi chiar dorinţă din partea lor.

Din toate acestea, ce eu am spus referitor la aceea, că aceşti ruşi contemporani întotdeauna iau exemplu de la cineva şi imită pe cineva, se poate clar de

înţeles cît de mult este deja înrăutăţită în prezenţa fiinţelor tricentrice pămîntene funcţionarea datelor pentru gîndirea logică comparativă firească.

În general să iai exemplu de la alţii şi să dai exemplu altora peste tot în Univers printre fiinţele tricentrice se socoate şi se conştientizează destul de raţional şi inevitabil necesar, şi aceea, că fiinţele tricentrice a acestei societăţi mari Rusia iau exemplu de la fiinţele societăţii Franţa, aceasta din partea lor ese chiar foarte binegîndit; – de ce să nu iai exemplu de la cele bune?!

Dar aceşti nefericiţi, din cauza proprietăţii deosebite menţionate a psihicii lor şi încă cîteva trăsături specifice a caracterului lor straniu, care în ei definitiv s-a fixat, datorită obişnuinţei complet dispărute din prezenţa lor generală ca cîteodată să îndeplineşti Partdolgduty fireşti, au devenit aşa numiţii „receptorii-nevoiţi" şi au început să ia exemplu de asemenea şi de la cele rele şi să se dezică de cele bune ale lor doar de aceea, că aceasta nu există la alţii.

Ei nu pot, de exemplu, să se gîndească doar la aceea, că poate că la aceşti francezi condiţiile de existenţă obişnuită de asemenea tot timpul se întîmplau nenormal şi de aceea ei încă nu au reuşit să conştientizeze necesitatea, cum în cazul dat, cîteodată să se spele în „hamame" şi după folosirea „primei-hrane-fireşti" – să mestece „chevă".

Să arunci deja obiceiurile bune căpătate doar de aceea, că ele nu sunt la fiinţele acestei Franţe, de la care ei iau exemplu, – aceasta deja într-adevăr este un adevărat „curcanism"!

Această deosebire originală, pe care eu numai ce am numit-o „curcanism", de asemenea s-a făcut caracteristică a aproape toate fiinţele tricentrice ce locuiesc pe această planetă a ta, dar aşa manifestare şi rezultatele ei mai mult se observă la fiinţele tricentrice ce locuiesc pe continentul Europa.

Aceasta eu am constatat şi am înţeles, cînd din Sanct-Peterburg am mers să călătoresc în diferite ţări a acestui continent Europa, în care de data aceasta rămîneam mult timp, dar nu aşa, cum aceasta se întîmpla în călătoriile anterioare, şi de aceea aveam timp pentru observarea şi studierea a detaliilor mai fine a psihicii nu doar a fiinţelor separate, dar de asemenea şi a multora la un loc la orice condiţii înconjurătoare.

Modul existenţei exterioare a tuturor societăţilor ce există pe acest continent Europa, puţin se deosebeşte de modul de existenţă a fiinţelor acestei mari societăţi Rusia.

Modul de existenţă a fiinţelor a diferitor grupări a acestui continent se deosebesc între ele doar atît, cu cît datorită întîmplătoare, mai mult sau mai puţin existenţă longitivă a societăţii date, în fiinţe au reuşit automat să se capete unele obiceiuri bune şi „calificări-morale”, care devin caracteristice doar fiinţelor acestei anume societăţi.

Aici, printre altele, trebuie de remarcat, cp acolo continuitatea existenţei unei oarecare societăţi într-adevăr joacă un mare rol în sensul căpătării de fiinţele ei a obiceiurilor bune şi „calificări-instinctive”.

Dar, spre regretul tuturor fiinţelor tricentrice ale tot Universului de orice raţionalitate, existenţa unei grupări deja mai mult sau mai puţin organizată în general nu trăieşte mult, datorită, desigur, la tot acelei principale deosebiri a lor, şi anume „distrugerea-periodică-reciprocă”.

Cum doar în procesul obişnuit unei oarecare grupări se încep să se instaleze obiceiuri bune fireşti pentru existenţa automată, deodată începe să se întîmple acest proces înfricoşător şi cu acesta sau complet se distrug aşa de veacuri acumulate obiceiuri bune şi calificări automate, sau fiinţele grupării date, datorită deja menţionatei proprietăţi, nimeresc sub influenţa fiinţelor altei grupări, nimic în comun neavînd cu acei sub influenţa cărora ei erau pînă la aceasta; şi de aceea foarte repede toate aceste obiceiuri căpătate de veacuri şi competenţe morale se înlocuiesc cu altele, „noi”, în majoritatea cazurilor „coapte-în-fugă”, care sunt bune doar, cum se vorbeşte, „pentru-ziua-de-azi”.

Cap. 35. Schimbarea cursului predestinat a căderii navei interspațiale Carnac

În acest loc al discuţiei lui Belzebut cu apropiaţii săi lui i-au comunicat, că căpitanul navei cere permisiunea să vorbească cu el personal.

Cînd Belzebut a dat pentru aceasta permisiunea sa, căpitanul fără întîrziere a intrat şi, adresîndu-se către Belzebut cu o închinare stimătoare, a spus:

- Măria Voastră, la începutul călătoriei noastre dvs odată aţi pomenit, că pe calea întoarsă, probabil, veţi hotărî să ancoraţi la planeta sfîntă "Purgatoriu", pentru ca să vizitaţi familia fiului dvs Tuilan. Dacă dvs într-adevăr aveţi aşa intenţie, atunci daţi-mi ordin despre aceasta mai bine acum, fiindcă noi în curînd for trece prin sistemul solar "Halmiani" şi dacă, trecînd de acest sistem, nu vom îndrepta căderea navei noastre de odată mai spre stînga, atunci noi cu mult vom lungi calea căderii ei.

- Da, bunule căpitan, - a răspuns la aceasta Belzebut, - probabil nu ne încurcă să cotim spre această planetă sfîntă. Nimeni nu ştie, va fi oare o altă întîmplare aşa de binevoitoare pentru mine, pentru ca să nimeresc acolo şi să văd familia fiului meu drag Tulian.

Cînd căpitanul, închinîndu-se, a vrut să iasă deja, Belzebut de odată, evident aducîndu-şi aminte de ceva, l-a oprit şi s-a adresat lui cu următoarele cuvinte:

- Aşteptaţi, dragă căpitane. Eu vreau, apropo, să vă rog să îndepliniţi încă o rugăminte de a mea.

Şi cînd căpitanul, apropiindu-se, s-a aşezat pe locul indicat lui, Belzebut a continuat aşa:

- Rugămintea mea către dvs constă în aceea, ca dvs să fiţi de acord ca după vizitatea planetei sfinte Purgatoriu să daţi navei noastre Carnac o aşa direcţie de cădere, pentru ca în acelaş timp să fie posibil de asemenea să nimerim pe suprafaţa planetei "Descalidino".

Faptul constă în aceea, că pe această planetă în perioada curentă de trecere a timpului are locul său permanent de existenţă Marele Sarunurişan, primul meu educator, aşa de spus, cauza de bază a acelei însufleţiri a tuturor părţilor prezenţei mele generale, care este caracteristica mea în timpul prezent.

Vreau - cum aceasta deja a fost odată, mai înainte de a intra în sfera, în care eu am apărut - să mă folosesc de posibilitatea ca încă odată să cad la picioarele CREATORULUI PRIMORDIAL a esenţei mele adevărate, cu atît mai mult taman acum, întorcîndu-mă de la această adunare, s-a adeverit nu doar pentru mine, dar şi pentru majoritatea acelor indivizi ce m-au întîlnit, satisfacerea completă a funcţionării tuturor părţilor însufleţite a prezenţei mele generale actuale, ca urmare la ce în mine a apărut şi tot timpul nestingător se menţine impulsul firesc de recunoştinţă adîncă în privinţa acestui mare Sarunurişan.

Eu bine ştiu, dragul meu căpinat, că eu vă dau cu aceasta o sarcină deloc uşoară, fiindcă eu deja am fost martor la greutăţile îndeplinirii unei aşa rugăminţi ale mele, cînd eu de prima dată, întorcîndu-mă după Atotmiloasă iertării mele la locul apariţiei mele, pe planeta Carataz, am dorit de asemenea, înainte de a mă coborî pe ea, să mă aflu pe suprafaţa planetei "Descalidino", şi cînd căpitanul navei intersistemice Omniprezentul, fiind de acord cu aceasta, a început să direcţioneze căderea Omniprezentului în direcţia atmosferei acestei planete. Dar totuşi el, deşi cu multă greutate ocolind obstacolele, a îndeplinit acea rugăminte a mea şi, în aşa mod, mi-a dat posibilitate ca pînă la

întoarcerea în patria mea să mă aflu pe suprafaţa planetei "Descalidino" şi să am fericirea să mă închin la creatorul esenţei mele adevărate fireşti, marelui Sarunurişan, şi să primesc de la ei cea mai scumpă şi preţioasă pentru mine - a lui "Binecuvîntare Creatoare".

La aşa rugăminte a lui Belzebut căpitanul navei Carnac a răspuns:

- Ascult, Măria dvs. Eu mă voi gîndi, cum va fi posibil să vă îndeplinesc dorinţa dvs. Eu nu ştiu, care anume obstacole atunci au fost pentru căpitanul navei Omniprezent, dar în cazul dat în calea directă între planeta sfîntă Purgatoriu şi planeta Descalidino este sistemul solar, care se numeşte "Zaliţmanino" şi în care sunt foarte multe aşa concentraţii cosmice, care, în scopul procesului cosmic general Trogoautoegocrat, sunt predestinate pentru transformarea şi iradierii substanţei "ţilnotrago", şi de aceea căderea directă fără obstacole a navei noastre Carnac prin aceast sistem foarte puţin probabil că va fi posibilă.

În orice caz, eu mă voi stărui aşa sau altfel să vă satisfac dorinţa exprimată de Măria voastră.

Spunînd aceasta, căpitanul s-a ridicat şi, respectuos închinîndu-se lui Belzebut, s-a retras.

Cînd căpitanul navei a ieşit din acea încăpere, unde Belzebut cu apropiaţii săi, nepotul său, Hasin, a alergat la el şi, aşezîndu-se din nou după obişnuinţă, la picioarele lui şi mîngîindu-se, a început să-l roage pe Belzebut să continue să povestească, ce a fost cu el după plecarea lui din acea capitală a societăţii mari a fiinţelor planetei Pămînt, care se numea "Sanct-Peterburg".

Cap. 36. Încă nițel despre germani

Belzebut a început aşa: - Din Sanct-Peterburg eu atunci înainte de toate am nimerit în aşa numitele "ţări-scandinave".

Şi deja după călătoria mea în aceste ţări eu m-am instalat în punctul principal a fiinţelor grupării contemporane europene, ce se numea "Germania".

Spunînd acesta şi mîngîind capul creţ a lui Hasin, Belzebut cu o binevoitor, dar cu nuanţe de aşa numita "şmecherie" zîmbet, a continuat aşa:

- De data aceasta, băiatul meu, eu, dorind să-ţi dau un concept oarecare despre stranietatea psihicii fiinţelor tricentrice şi a acestei grupări

europene, voi schimba obişnuinţa mea, şi anume, dedicîndu-te pe tine în diferite informaţii, să intru în diferitele detalii, dar îţi voi da o "problemă", de la rezolvarea căreia tu, în primul rînd, îţi vei clarifica ţie exhaustiv specifica psihicii fiinţelor anume a acestei grupări europene, dar în al doilea rînd, pentru "gîndirea-activă" a ta va servi o practică ideală.

Aceasta de mine inventată pentru tine "problemă" originală constă în aceea, ca tu, gîndindu-te activ, să scoţi acele date logice, totalitatea cărora îţi va clarifica esenţa cauzelor, de ce anume la fiinţele acestei grupări europene, în oricare parte, cum ei acolo numesc, "fatherland" ei nu s-ar afla, au un obicei nevinovat, conform căruia, cînd ei se adună împreună cu cîteva fiinţe pentru o oarecare "ceremonie" sau simplu pentru obişnuitul aşa numita "orgie", ei numaidecît întotdeauna cîntă un, de ei singuri născocit, în cel mai mare grad de original cîntecel, compusă din următoarele cuvinte:

Blodsinn, Blodsinn,

Du mem Vergnugen,

Stumpfsinn, Stumpfsinn,

Du meine Lust.

Şi iată, băiatul meu, dacă tu vei putea să te clarifici în acest factor comunicat ţie, atunci pentru prezenţa ta generală pe deplin se va îndeplini determinarea înţeleaptă a dragului nostru învăţător Molla Nasr-Eddin, exprimată cu următoarele cuvinte: "Cea-mai-mare-plăcere-constă-în-aceea-pentru-ca-cu-plăcutul-să-primeşti-şi-folositor".

Folositor pentru tine va fi de aceea, pentru că tu pentru "gîndirea-activă" a ta vei avea o practică ideală, dar plăcut - de aceea, că îţi vei satisface setea ta de cunoştinţe, exhaustiv înţelegînd specifica psihicii fiinţelor tricentrice ce te-au cointeresat, ce locuiesc pe planeta Pămînt şi ce aparţin anume la această grupare contemporană europeană.

Referitor la aceea, cum eu deja ţi-am vorbit, fiinţele acestei grupări contemporane sunt înlocuitorii nemijlociţi ai grecilor antici în sfera născocirilor a tot posibilul de "ştiinţe" de acolo, şi referitor la aceea, că problema pusă te poate aduce pe tine la concluzia diametral opusă în sensul unei aşa posibilitate logică-comparativă. atunci de aceea eu găsesc necesar puţin să te ajut şi să te informeî încă referitor la doi factori.

Primul factor constă în aceea, că unele cuvinte din acest cîntecel nu au cuvinte corespunzătoare în nici o altă "limbă-vorbită", deşi această planetă a ta şi se numeşte, în sensul la existenţa pe ea a o mulţimii nenumărate de "limbi-vorbite" - "balaur-cu-mii-de-limbi", dar al doilea factor - în aceea, că fiinţele acestei grupări anume atunci, cînd definitiv s-a format şi a devenit caracteristica lor, de asemenea ca şi la grecii antici, impulsul "născocirii" a orice "mijloace-răutăcioase" pentru "slăbirea" şi fără de aceasta "săracă" aşa numita "gîndire-logică-firească", printre altele, de asemenea au "născocit" pentru limba lor vorbită o aşa numită "regulă-gramaticală", conform căreia ei şi în prezent întotdeauna şi în timpul oricărui gen de aşa numitul "schimb-de-păreri", partea de negare o pun după afirmare, adică întotdeauna, în loc la aceea, ca să spună, de exemplu, - "eu-nu-doresc-aceasta", ei vorbesc - "eu-doresc-aceasta-nu".

Datorită acestei "reguli-gramaticale" ale lor, la schimbul de păreri între ei, fiecare ascultător mai întîi e nevoit ca orice propoziţie să o perceapă ca ce urmează de înfăptuit, şi cu aceasta în el, desigur, trebuie să se petreacă "dearduchino-firesc" sau, cum ei însăşi ar spune, "retrăire" şi doar apoi, la sfîrşit, cînd vorbitorul, conform acestei "reguli-gramaticale" a lor, pronunţă vestitul lor "niht", atunci "de-fiecare-dată" în rezultat în prezenţa lor generală şi se întîmplă acea anume, ce în final deşi începuşor, dar cu siguranţă pentru psihica lor generală îndeplineşte menţionatul "specific" şi de asemenea şi aceea, ce tu trebuie să clarifici din această originală problemă ce ţi-am dat-o.

Cap. 37. Franța

Mai departe Belzebut a continuat să vorbească următoarele: După Germania în decursul la puţin timp eu am avut locul existenţei mele tot acolo, pe continentul "Europa", printre fiinţele societăţii, numite "Italia", dar după Italia - printre fiinţele acelei societăţi, care şi s-a făcut pentru fiinţele societăţii "Rusia", aşa de spus, "izvor" în sfera satisfacerii acelui, demult fixat în procesul nenormal de existenţă obişnuită firească a fiinţelor tricentrice pămînteşti a ultimelor veacuri, "viciu", care se numeşte "sugestibilitatea", şi anume, eu m-am instalat printre fiinţele societăţii "Franţa".

Acum, băiatul meu, dorind să te informez referitor la părţile specifice ale psihicii acestor fiinţe tricentrice franceze, eu doresc aceasta să o fac în aşa mod, pentru ca tu în acelaş timp să-ţi clarifici, cu cît la aceste fiinţe tricentrice ce ţi-au plăcut a planetei Pămînt deja în general a degradat posibilitatea normală pentru cristalizarea oricăror date fireşti în sensul posibilităţii de a gîndi imparţial şi personal, şi cum în ei în timpul prezent se formează părerea subiectivă firească despre orice realitate, cîteodată complet opus la aceea, care

trebuie să se primească la perceperea acestei realităţi prin intermediul impresiilor primite personal de ei.

Toate cele spuse numai ce de mine poate în special să fie bine ilustrată în exemplu taman în privinţa acestor fiinţe franceze.

Faptul constă în aceea, că în timpul prezent la fiinţele tuturor grupărilor ce locuiesc cît pe acest continent Europa, pe care acum este concentrată a lor, cum ei se exprimă, "existenţa-culturală", atît şi pe toate alte continente, deja de la bun începutul formării lor în fiinţe responsabile numaidecît se cristalizează pentru închipuirea referitor la individualitatea acestor anume francezi date, generînd în ei o aşa înţelegere determinată, că aceşti francezi sunt din numărul tuturor fiinţelor asemeni lor a planetei lor cei mai, după exprimarea lor, "desfrînaţi" şi "indecenţi".

Pînă la aceasta, şi anume pînă la alegerea mea a locului de existenţă permanentă a societăţii Franţa, şi în prezenţa mea generală s-au format date pentru o aceeaşi închipuire despre ei, fiincă, mergînd peste tot şi existînd printre fiinţele de acolo a toate grupările, ce există în timpul prezent aproape pe toate teritoriile a suprafeţei planetei tale, eu des în timpul la orice discuţii auzeam o aşa părere referitor la fiinţele franceze.

Deşi eu mai devreme, cum deja am vorbit, am fost de cîteva ori şi în această societate Franţa, dar la vizitele mele anterioare nu acordam atenţia mea specială particularităţilor psihicii acestor fiinţe şi veridicităţii acestei păreri, care despre ei este aproape la toate alte societăţi de acolo.

De data aceasta însă, cînd eu m-am instalat în unul din oraşele provinciale de acolo, şi prezenţa mea, desigur instinctiv, se găsea în aşteptare de a percepe impresii de la manifestările "amorale" şi "desfrînate" ale fiinţelor tricentrice locale, eu, spre uimirea mea tot crescîndă şi la limită, mai întîi de toate am constatat, că nu voi fi nevoit să percep ceva asemănător.

Puţin mai tîrziu, cînd eu am început să mă învîrt printre ei şi chiar să prietenesc cu unii şi cu familiile lor, în mine nu numai că au început să se descristalizeze datele compuse pentru aşa a mea "părere-automată" despre ei, dar au început să se cristalizeze "datele-fireşti-necesare" să cunosc, din care anume cauză putea în prezenţa generală a fiinţelor altor societăţi să se cristalizeze date pentru aşa ce nu corespunde cu realitatea părere a lor.

Aceasta pe mine cu fiecare zi tot mai mult şi mai mult mă interesa, fiindcă, existînd printre ei, pentru mine treptat s-a clarificat, că fiinţele acestei

societăţi nu numai că nu sunt cei mai "desfrînaţi" şi "amorali", dar, din contra la aceasta, sunt fiinţele cele mai "patriarhale" şi "modeste" din toate cele grupate pe continentul Europa fiinţe tricentrice.

Iată anume atunci eu şi am început special să observ şi să percep informaţiile corespunzătoare, ca să-mi clarific şi aşa apărută acolo la iubiţii tăi contemporani neînţelegere.

La clarificarea acestor cauze atunci au servit următorii factori şi observaţiile mele imparţiale şi meditaţii.

Cînd eu de data aceasta am venit în această capitală, denumită "Paris", care, apropo de spus, acum deja complet a devenit în "cristalizările-logicnesterne" a fiinţele tricentrice contemporane a planetei tale, ce locuiesc pe toate continentele, un aşa centru "culturii" lor închipuite, de care în timpul său pentru fiinţele epocilor trecute erau oraşele "Samlios", "Curcaleai", "Babilon", etc, atunci ei drept de la staţia de cale ferată a mers la hotel, care mi-a fost recomandat de cunoscuţii mei încă în oraşul Berlin.

În primul rînd, ce atunci eu am constatat, era, că toţi servitorii acestui hotel erau compuşi din străini, care în mare parte vorbeau în "limba-vorbită" engleză, dar încă nu aşa de demult, cum s-a adeverit, toţi servitorii aceluiaşi hotel vorbea doar în "limba-vorbită" rusă.

În altă zi a sosirii mele în acest "Samlios" contemporan, eu am căutat o fiinţă, ce aparţinea la societatea, numită "Persia", recomandată mie de un cunoscut bun de-al meu, ce exista în capitala acestei societăţi.

Aceste al meu nou cunoscut, fiinţă persană, în aceeaşi zi mi-a propus să merg cu el în aşa numitul "Bulevardul-de-Capucines" şi acolo puţin să stăm în vestita de atunci "Le-Grand-Cafe".

Cînd noi am sosit în această "Le-Grand-Cafe", noi ne-am aşezat la una din mese, care ocupau, cum acolo în Paris era primit, jumătate din trotuarul străzii.

Cum eu ţi-am vorbit odată, "Cafe" pentru fiinţele pe continentul Europa serveşte pentru acelaş lucru, pentru ce la fiinţele ce locuiesc pe continentul Asia serveşte "ceaihanele" lor. Diferenţa este doar aceea, că pe continentul Asia în "ceaihană" vizitatorilor li se dă se bea un oarecare lichid roşu, stoarsă din o floare cunoscută acolo, aici însă, pe continentul Europa, deşi în aşa instituţii de asemenea se dă să beai lichid, dar acest lichid, în primul rînd, e

complet negru, în al doilea, din ce este stors - nimănui, în afară de stăpînul la aşa instituţie, nu-i este cunoscut.

Noi am început să bem "lichidul-negru" adusă nouă, denumită "cafea".

Eu şi aici am remarcat, că toţi servitorii acestei "Le-Grand-Cafe" sau, cum acolo denumesc, "lachei", erau fiinţe din alte grupări şi preponderent din societatea europeană, ce se numea "Italia".

Trebuie să-ţi spun, că în general în această parte a oraşului Paris, sau în acest "Paris-străin", fiecare afacere este o specialitatea a fiinţelor unei oarecare societăţi contemporane a acestui continent Europa sau a altor continente.

Deci, aşezîndu-ne la masă în această vestită Le-Grand-Cafe, mai repede pe stradă lîngă Le-Grand-Cafe, noi am început să privim publica ce se plimba şi care trecea, care se plimba şi trecea pe altă jumătate a trotuarului acestei Le-Grand-Cafe.

Printre această gloată ce se plimba erau fiinţe aproape din toate grupările separate a acestui continent Europa, de asemenea şi altor continente, desigur în mare parte din acele societăţi, a cărei rînd era în această perioadă să fie îndestulată; dar totuşi în această gloată dominau fiinţele de pe continentul America.

În Paris fiinţele de pe continentul America în ultimul timp deja definitiv au înlocuit fiinţele societăţii mari Rusia după "moartea" celei din urmă.

Aici se plimbau fiinţele, în mod principal, ce aparţineau la casta "clasei-conducătoare", care des vin aici, cum ei vorbesc, în "capitala-lumii", - să se "răcorească".

Printre ei de asemenea erau mulţi comercianţi, care au venit în Paris după aşa numitele "mărfuri-la-modă", în mod principal după parfumerie şi haine de dame.

În această gloată pestriţă, ce trecea pe bulevardul "De-Capucinas", se putea de observat de asemenea mulţi adolescenţi, ce au venit aici, pentru ca să se înveţe să danseze "dansuri-la-modă" şi să-şi facă "pălării-la-modă".

Cînd noi, vorbind, priveam această gloată amesticată, ce exprimau pe faţa lor satisfacţia de la îndeplinirea a visului demult aşteptat, de odată cunoscutul meu, tînărul Pers, mirat, adresîndu-se mie şi arătînd cu degetul la o pereche ce trecea pe alături, a exclamat:

"Priviţi, priviţi, iată acolo treci "francezi-adevăraţi""...

Eu m-am uitat şi am văzut, că într-adevăr acea pereche era foarte asemănătoare cu acele fiinţe, pe care eu i-am văzut în oraşele provinciale ale acestei societăţi Franţa.

Cînd ei în gloată au dispărut din vedere, eu am început să ne gîndim, pentru a înţelege cauza, în ce mod această pereche "adevărată" franţuzească a nimerit în această parte a "capitalei" lor.

După diferite presupuneri noi unanim ne-am oprit la aceea, că această "pereche" probabil locuieşte într-o oarecare parte mărginaşă a adevăratului Paris francez, şi a mers în altă parte a acestui Paris francez, care se găseşte exact în partea opusă, la rudele sale la o oarecare ceremonie de familie.

Evident, la această ceremonie de familie ei au băut puţin peste măsură şi, întorcîndu-se acasă după terminarea ceremoniei, nu au dorit să facă un cîrlig şi au hotărît să meargă drept. Dar această linie dreaptă evident trece exact pe lîngă Le-Grand-Cafe.

Probabil doar din această cauză "francezii-adevăraţi" au nimerit în această parte a Parisului.

Discutînd, noi continuam să privim la gloata ce se plimba dezbrăcată pînă la ultima modă.

Majoriatea din ei, deşi erau dezbrăcaţi pînă la ultima modă, dar după toate era vizibil, că aceste haine ale lor au fost cumpărăte de ei numai azi sau ieri, şi la observarea mai atentă şi cu compararea feţelor lor cu hainele se putea fără orice îndoială să te convingi în aceea, că ei sunt la ei acasă, în procesul obişnuit a lor de existenţă, nu foarte des au avut posibilitatea să se îmbrace la fel de bogat şi să se simtă de asemenea fără griji.

Cînd printre aceşti, cum acolo unii din "localnici" se exprimă, "cneazi-străni-veniţi", au mers "des" a tot posibilul deja "bine-aclimatizate" în această parte a Parisului, la fel străini, "profesionişti-de-ambele-genuri", cunoscutul meu noi, tînărul pers, mi-a propus să se facă "cicerone-parizian" al meu şi să mergem în aşa numitele "locuri-mănoase-ale-Parisului" şi să privim asupra "desfrînării-franceze".

Eu am fost de acord, şi noi din aceast Le-Grand-Cafe am meste mai înainte de toate într-un aşa numitul "bordel" care se găsea nu prea departe.

Acolo eu în primul rînd am aflat, că stăpînul acestei "instituţii-binevoitoare" este un oarecare "evreu-spaniol".

În sălile acestei case se găseau o mulţime de femei; aici erau şi "poloneze", şi "veneziene", şi "evreice", şi "italience" şi chiar două "negritence".

Eu am dorit să văd, cum arată în această împrejurare o femeia adevărată franceză, dar din întrebările mele s-a aflat, că în această instituţie nu era nici o "franţuzoaică-adevărată".

După acest "bordel" noi din nou am mers pe "bulevarde" şi am început să mergem şi să privim publicul diferit ce se plimba.

Şi acolo de asemenea peste tot se întîlnea nouă o masă de fiinţe de genul feminin cu caracteristic clare ale "căutărilor-de-noapte" a lor pe aceste bulevarde.

Toate aceste femei aparţineau cît la deja naţionalităţile enumerate, atît şi la altele, dar anume aici erau şi "elveţience", şi "englezoaice", şi "rusoaice", şi "spaniolce", şi "moldovence", ş.a.m.d., dar aproape nu era nici o franţuzoaică adevărată.

În curînd pe noi au început să ne oprească unele foarte suspecte fiinţe de genul masculin şi să ne propuie să facem cu ei un oarecare "Grand-Diuc".

Eu încă nu înţelegeam, ce înseamnă "Grand-Diuc", dar după diferite interogări s-a aflat, că aceste cuvinte stranii au primit aici un sens determinat nu demult, şi anume din acele timpuri, cînd aici înflorea deja răposata "Rusia-monarhică".

S-a adeverit, că fiiinţele de atunci de acolo, ce aparţineau la casta clasei conducătoare a acestei răposate Rusii, foarte iubeau des să vină aici, în "capitala-lumii", şi aproape fiecare din ei pentru "îndrăzneală" se dădea ca aşa numitele "persoane-cu-titul" de acolo, de "grafi", "baroni", "cneji", dar mai des de "cneji-măreţi", care tutlu în franceză şi este "Grand-Diuc". Şi fiindcă toţi ei numaidecît făceau "vizite" în locurile suspecte a "Parisului-străin", atunci aşa "plimbare" ghizii-profesionişti şi în prezent o numesc "turneul-De-Grand-Diuc".

Luînd unul din aşa ghizi, noi am mers să privim şi aceste atracţii turistice nocturne a acestui contemporan "Curcaleai".

Noi am fost în diferite "peşteri" de acolo; noi am fost şi în cafeneaua "homosexualilor", şi în clubul "lesbienelor", şi în multe similare "vetre-răutăcioase", unde se petrec diferite nenormalităţi, din timp în timp ce se repetă în toate "centrele-culturale" principale a acestor fiinţe nefericite a planetei tale.

Vizitînd aceste "mănoase-locuri", noi în sfîrşit am nimerit pe strada vestitului aşa numitului "Monmartr", ce-i drept nu în centrul "Monmartr", dar în raionul părţii de jos a localităţii cu această denumire, care abundează cu orice răutăţi nocturne a "instituţiilor-mănoase" predestinate nu pentru fiinţele acestei societăţi Franţa, dar exclusiv doar pentru fiinţele ce vin din alte grupări desinestătătoare separate, sau, cum ei singuri vorbesc, "pentru-străini".

Aici, în afară de aşa multe "instituţii-suspecte", există de asemenea şi o număr mare de restaurante nocturne, la fel pentru străinii veniţi, care sunt deschise în decursul la toată noaptea.

În general tot acest raion învie doar noaptea; ziua aici e aproape, cum acolo se exprimă, "linişte-mortală", şi din străinii veniţi nimeni niciodată nu vine.

La toate aceste restaurante sunt aşa numitele "scene-deschise", pe care se demonstrează diferite "lucruri-uimitoare", care chipurile se întîmplă printre fiinţele asemeni lor, ce aparţin la alte societăţi, ce există pe alte părţi a suprafeţei planetei lor.

Demonstrează "dansul-din-buric" a fiinţelor africane şi a caucazienilor cu a lor "dansuri-cu-cuţite" şi "mulata" cu şerpii ei - într-un cuvînt tot, ce se socoate în acest sezon "noutate-la-modă".

Dar toate acelea, ce aici şi în "teatrele-monmartre" se demonstrează aşa chipurile ceea ce se întîmplă printre fiinţele asemeni lor, ce locuiesc pe alte continente ale planetei lor, în orice caz nimic în comun nu are cu aceea, de care eu, care am fost peste tot şi ce mă interesam foarte să văd şi să studiez orice manifestare specifică a fiinţelor fiecărei localităţi în parte, într-adevăr am văzut acolo, pe alocuri.

Pe acest Monmartre în ultimul timp s-au deschis foarte multe aşa numitele "restaurante-speciale-ruseşti", şi cît în aceste "restaurante-speciale-ruseşti", atît şi în alte restaurante, aşa numiţii "artişti" sau "actori" sunt fiinţele anume a societăţii mari Rusia şi în mare parte din numărul fiinţelor foste din "clasa-conducătoare".

Nu încurcă să remarc şi să opresc atenţia ta la aceea, că taţii şi buneii acestor "artişti" sau "actori" a "restaurantelor-teatre-monmartre" încă nu demult tot aici, pe Monmartre în diferite aşa instituţii, datorită, desigur, aşa numitei "sudoare-de-mojic", îşi băteau joc şi ofensau demnitatea individuală a fiinţelor altor societăţi, dar acum copiii lor şi nepoţii singuri se înjosesc şi servesc ca obiect de satisfacere a "capriciilor-hasnamuse" a aşa numitelor "fiinţe-ce-au-mulţi-bani" din alte societăţi.

Referitor la aşa stare de lucruri la înţeleptul nostru Molla Nasr-Eddin de asemenea este una foarte înţeleaptă maximă, şi anume el vorbeşte:

"Dacă tăticul iubeşte să se plimbe, deşi doar cu săniile copilăreşti, atunci fiul său numaidecît trebuie să tragă la deal deja sanii mari ţărăneşti".

Cînd eu stăteam în unul din aceste restaurante cu menţionatul tînăr persan, cunoscutul meu nou, pe el l-au chema careva cunoscuţi alţi persani, şi eu am rămas singur la masă cu şampanie, care numaidecît trebuie să fie în general noaptea în restaurantele de pe Monmartre.

În acest loc a povestirilor sale Belzebut a răsuflat adînc şi apoi a continuat aşa:

- În timp ce eu îţi povestesc despre acea seară, petrecută în restaurantul de pe Monmartre printre fiinţele tricentrice contemporane, ce locuiesc pe planeta Pămînt ce ţi-a plăcut, în mine involuntar a înviat "retrăirea-firească-sarpitimă" simţită atunci, şi în momentul dat amintirea despre toate aceasta retrăite de mine aşa de puternic repetat se asociază în toate cele trei părţi însufleţite a prezenţei mele generală, că mă forţează să mă abat de la tema începută de mine, pentru a mă împarte cu tine cu acele gînduri triste, care m-au cuprins atunci în singurătatea mea în acea împrejurarea înfricoşătoare pe Monmartre după plecarea menţionatului tînăr Pers, ce devenise "cicerone" al meu în Paris.

Atunci anume a doua oară din tot timpul existenţei în fiinţa mea şi s-a întîmplat procesul acelei anume "retrăiri-fireşti-sarpitimne", ce a generat în prezenţa mea generală revoltare din cauza diferitor neprevederi a Indivizilor cosmici presfinţi superiori şi a celor ce a decurs din aceasta orice nenorociri obiective, care deja s-au primit şi probabil încă vor continua să se primească cît pe această planetă Pămînt, atît şi în tot Universul nostru Măreţ.

Cum a fost posibil în calculele, referitoare la mişcarea armonică a concentraţiilor cosmice, să nu prevezi aceea, că cometa "Condur" şi această planetă de rău-augur Pămînt - se vor ciocni?

Dacă acei, care trebuiau, ar fi prevăzut aceasta, atunci nu s-ar fi întîmplat şi toate cele ulterioare, ce au decurs una din alta, urmări nefericite şi nu ar fi fost necesar să le infiltrez primelor fiinţe tricentrice ale acestei planete de rău-augur acel pentru el organ răutăcios Kundatampon, care a fost cauza la toate rezultatele ulterioare triste şi straşnice.

Ce-i drept, ulterior după stingerea necesităţii, acest pentru ei organ răutăcios şi a fost distrus, dar din nou ei nu au prevăzut, că de la distrugerea organului în sine nu se distruge posibilitatea la aceea, că în viitor urmările date ale proprietăţilor lui, în modul cunoscut de existenţă a fiinţelor, uşor se vor cristaliza în prezenţa urmaşilor lor.

Cu alte cuvinte, ei şi de data aceasta nu au prevăzut, că dacă şi este posibil să distrugi acest organ, atunci legea de bază cosmică Eptaparaparşinoh cu ale ei "Mdnel-Inuri" totuşi rămîne în sensul procesului de evoluţie şi pentru fiinţele tricentrice ale planetei Pămînt rămîne aceeaşi, ca şi pentru tot ce există în tot Universul.

Datorită în deosebi la al doilea, aprope "neprevedere" criminală şi s-a primit acea stare straşnică pentru fiinţele tricentrice de aici, că, pe de o parte, în prezenţa lor generală, ca şi în prezenţa tuturor fiinţelor tricentrice ale Universului Măreţ, sunt toate posibilităţile pentru întruchiparea "corpului-firesc-superior", şi în acelaş timp, datorită celor ce s-au făcut lor caracteristice diferite urmări cristalizate ale proprietăţilor organului Kundatampon, lor le e aproape de negîndit să-şi aducă aceste întruchipate în ei părţi sfinte superioare pînă la gradul necesar de perfecţionare. Şi fiindcă, conform legilor cosmice generale de bază, aşa formaţiune, de care este "partea-superioară-firească" ce se întruchipează în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice, pe planete deja nu este supusă descompunerii, dar corpul planetar nu poate să existe la infinit pe planete şi cu ei la timpul său inevitabil trebuie să se întîmple procesul sfînt Rascuarno, atunci de aceea apărutele în fiinţele tricentrice pămînteşti ale lor părţi superioare nefericite inevitabil trebuie aproape infinit să se ostenească în a tot posibilul de formaţiuni exterioare planetare.

Şezînd atunci în singurătate în restaurantul de pe Monmartre şi privind la iubiţii tăi contemporani ce s-au adunat acolo, eu continuam să mă gîndesc:

Cît de multe veacuri au trecut de atunci, de cînd eu am început să observ după existenţa fiinţelor tricentrice a acestei planete de rău-augur!

În decursul a acestor multe veacuri la ei aici de Sus a fost trimişi o mulţime de Indivizi sfinţi cu scopul special de ai ajuta să se descotorosească de aceste urmări a proprietăţilor organului Kundatampon, şi totuşi aici nimic nu s-a schimbat, şi tot procesul de existenţă firească obişnuită rămîne cum a fost.

În acest răstimp nu s-a produs nici o schimbare între acele fiinţe tricentrice ale acestei plantete, care existau aproape cu o sută de veacuri de-ale lor în urmă, şi cele contemporane.

Fiinţele ce şedeau aici oare nu sunt aceleaşi şi nu oare la fel necuviincios se poartă, ca fiinţele oraşului Samlios, pe continentul Atlantida, care era şi se socotea de toate fiinţele tricentrice ale acelor timpuri "sursa-şi-locul-concentraţiei-rezultatelor-realizărilor-în-sensul-perfecţionării-raţiunii-lor" sau, cum ar spune fiinţele contemporane de acolo, "centrul-cultural-principal" şi unde eu de asenenea şedeam printre fiinţele de atunci în ale lor, cum atunci denumeau restaurantele similare - "Sacrupeace".

Dar după moarta Atlantidei, după decurgerea a multor şi multor veacuri, cînd eu am fost pe continentul Asia în oraşul "Curcaleai", "centrul-cultural" nou al lor acelei societăţi antice, care se numea "Ticleamîş", şi stăteam, a fost, printre ei în "catlaanele" lor, ce erau de asemenea similare cu restaurantele moderne, oare eu nu am fost spectatorul la "imagini" similare.

Iată acel, de vizavi, domnul contemporan gras, cu o formaţie străină pe spate, care şede cu două mîndre tinere de stradă... Dacă pe el să-l îmbraci în costumul de "cafiriana", atunci oare el nu va semăna întocmai cu acelaş tip, pe care eu atunci l-am văzut şezînd în catlaanele Curcaleai?

Sau iată acolo, în stînga, la o altă masă şede un om tînăr contemporan şi cu un glas scîrţîitor aşa de încrezător demonstrează companionilor săi de pahar despre cauzele dezordinilor, ce se întîmplă într-o oarecare societate, dacă pe capul lui să pui o "ceambardah" - oare el nu va fi întocmai asemănător cu adevăratul, cum atunci denumeau, "cliana-de-munte"?!

Dar acel înalt, ce stăruie să reprezinte un important boier, ce şade în colţ singur şi din cînd în cînd care face ochi uite acelei doamne, care şade cu soţul în compania vecină - oare aceasta nu este un adevărat "verunchiez"?!

Dar aceşti lachei, ce-i deservesc pe cei care şed, la fel ca cîinii, ce au stîns coada între vine - oare aceştea nu-s aceeaşi "robi-asclainieni"?!

Dar în măreţul oraş "Babilon" al lor, unde eu am nimerit de asemenea după scurgerea a foarte multe veacuri ... oare acolo nu era acelaş lucru?! Oare fiinţele tricentrice ale oraşului Babilon nu erau aceeaşi asclainieni, cafirieni, verunchiezi, cliane, ş.a.m.d.?

S-a schimbat doar hainele lor şi denumirea naţionalităţilor lor.

În timpul Babilonului ei au început să se numească "asirieni", "persieni", "sichirieni", "arabi" şi alte diferite denumiri.

Da ... şi iată acum eu din nou după multe veacuri aici, în centrul lor cultural contemporan, - oraşul Paris.

Şi din nou acelaş lucru: sticăt, gălăgie, rîsete, insulte, - ce a fost şi în oraşul Babilon, ce şi în oraşul Curcaleai şi chiar în Samlios, în primul lor centru cultural.

Şi fiinţele tricentrice de acum de asemenea se adună la un loc pentru petrecerea timpului într-un mod cum nu se cuvine fiinţelor tricentrice, cum necuviincios petreceau timpul fiinţele tricentrice în toate perioadele anterioare de existenţă a acestei planete de rău-augur.

Dar printre altele, în acel răstimp ce eu am observat după aceşti nefericiţi, nu numai că naţiuni întregi a acestor centre culturale au dispărut fără urmă, dar şi însăşi teritoriile, pe care ei existau, sau complet s-au schimbat, sau chiar au dispărut de pe faţa acestei planete, cum asta a fost, de exemplu, cu continentul Atlantida.

După Samlios al doilea centru s-a făcut continentul "Grabonţî". Nu oare la fel şi acolo, pe continentul Africa, au dispărut popoarele ce o locuiau, şi dacă nu a dispărut şi acest continent, atunci, în cel mai rău caz, acel loc, unde se găsea centrul lui, acum este aşa de acoperit cu nisipuri, că în afară de aşa numitul "pustiul-Sahara" deja nimic nu există.

Apoi au trecut încă multe veacuri şi centrul lor s-a format în Ticleamîş. Ce a rămas din el, în afară de pustiul, ce se numeşte acum "Nisipurile-Roşii"?!

Dacă, probabil, şi a rămas întreagă o oarecare naţiune ce a fost vestită, în a mia ei generaţie, atunci ea deja creşte într-o sărăcie completă undeva nu departe de acel loc, unde trăia acea anume naţiune.

Apoi din nou au trecut multe veacuri.

Eu am văzut centrul Babilon. Ce a rămas din acel al lor, într-adevăr măreţ, Babilon? - cîteva pietre de la însăşi oraşul şi unle rămăşiţe ale fostelor naţiuni măreţe, care deşi continuă să există încă, dar deja de fiinţele contemporane se socot de deja complet mizerabile.

Ce va rămîne din acest centrul-cultural comtemporan al lor - oraşul Paris şi cu triburile puternice acum, ce-l înconjoară, ca: "francezii", "germanii", "englezii", "olandezii", "italienii", "americanii", etc - aceasta vor arăta veacurile viitoare.

Dar pînă ce este evident doar una, că acele începuturi nefericite ale "corpurilor-fireşti-superioare", care au apărut şi încă continuă să apară în unele din fiinţele tricentrice de aici, sunt nevoite, cum eu deja am vorbit, să se "chinuie" şi să se "chinue" în prezenţele formaţiunilor nenormale atotposibile, să îndeplinească care din cauza a urmărilor nelegitime la neprevederea unoe Indivizi cosmici generali de ai noştri preapreasfinţi măreţi a devenit caracteristic acestei planete Pămînt de rău-augur.

Eu eram încă afundat în aşa, personal pentru esenţa mea triste, gînduri, cînd s-a întors cunoscutul meu nou, tînărul pers.

Mai şezînd încă puţin în acel restaurant, unde devenea deja peste măsură de gălăcios şi greu de respirat, noi am hotărît să plecăm de aici în alt restaurant, ce se găsea tot aici pe Monmartre.

Dar cînd noi ne-am ridicat şi vroiam deja să ieşim, compania ce şedea la altă masă de fiinţe, auzind discuţia noastră despre locul nou unde noi ne găteam să mergem, a început să vorbească cu noi şi ne-a rugat să şedem puţin la masa lor, şi apoi deja împreună să mergem acolo, unde noi ne găteam. Ei ne-au rugat să aşteptăm, pînă ce la ei se va apropiat tovarăşul lor.

Aceşti noi cunoscuţi ai noştri s-au adeverit a fi fiinţe de pe Continentul America.

Deşi în acest restaurant devenea din ce în ce mai incomod, şi gălăgia de la vocile bete se mărea, noi totuşi la început am fost de acord să-l aşeptăm pe tovarăşul lor; dar, cînd în ungherul îndepărtat al sălii acestui restaurant de odată a apărut un scandal, noi am ieşit, fără să mai aşteptăm pe aceste fiinţe americane.

S-a aflat, scandalul din ungherul îndepărtat al sălii restaurantului s-a întîmplat din cauza la aceea, că o fiinţă, ce se găsea în companie cu alţii, cu o

sticlă de şampanie i-a dat peste bostanul alteia şi doar pentru aceea, că acea alta nu a fost de acord să bea pentru sănătatea unui oarecare prim-ministru din guvernele de acolo, dar dorea numaidecît să bea pentru sănătatea "sultanului-tuggurt".

Cu noi în alt restaurant a mers de asemenea şi unul din americani, care nu a dorit să-l aştepte mai mult pe tovarăşul său.

La cunoştinţa mai îndeaproape cu această fiinţă americană tricentrică, ea s-a adeverit a fi veselă, observatoare şi vorbăreţ.

Ea tot drumul şi apoi acolo, în locul nou, unde noi am ajuns, tot timpul vorbea şi ne distra în mod principal cu aceea, că foarte dibaci şi iscusit remarca părţile comice ale celor întîlniţi şi a celor ce şedeau în noul restaurant.

Ulterior din întrebări s-a clarificat, că acest american era aici, în Paris, stăpînul unei mari şcoli de dansuri moderne.

Din tot, ce el a vorbit referitor la afacerea lui, eu am înţeles, că cei ce învaţă în şcoala lui constau exclusiv din fiinţe americane, care învaţă în mod principal un dans iubit american "foxtrot".

Eu de asemenea am înţeles, că acest dans "foxtrot" este curat de provenienţă americană şi că pe el îl iubesc şi îl dansează toţi, în mod principal, acolo, în America.

Şi de aceea, în timp ce noi toţi împreună alegeam o marcă nouă de şampanie, şi acest american vesel pe un timp a încetat pălăvrăgeala lui, eu l-am întrebat:

"Spuneţi, vă rog, stimatule mister, de odată ce aceasta este aşa, atunci de ce oare dvs nu aveţi o şcoală la voi acolo, în America, dar aici, în oraşul Paris, aşa de departe cît de patria dvs, atît şi de locurile apariţiei acestul "foxtrot-ce-acţionează-benefic".

"Ce! Ce! ..." a exclamat el sincer cu un ton mirat. "Doar eu am o familie mare!

Dacă eu această şcoală a mea voi avea-o în patria mea, atunci nu numai toată familia mea va muri de foame, dar şi eu nu voi avea măcar posibilitatea pentru aceea, ca să închiriez vreo oarecare încăpere mucegăită new-yorkeză şi să mă ascund în timpul vremii rele de la vînturile geroase de nord de acolo.

Aici însă, în oraşul Paris, "slavă-Creatorului-nostru", doritori de a se învăţa acest foxtrot şi bine să plătească pentru aceasta - sunt cîţi vrei".

"Eu nu înţeleg", - l-am întrerupt eu - "doar dvs tot vorbiţi, că elevii dvs aici sunt exclusiv cei veniţi de acolo pămîntenii dvs şi în acelaş timp dvs vorbiţi, că acolo nimeni nu ar fi mers în şcoala dvs. Cum asta de înţeles?"

"În aceasta-i şi treaba", a răspuns acest stimat american, că cauza acestei anume este o foarte mică "buturugă-psihologică", din numărul acelor multe "buturugi" specifice, care în totalitate şi alcătuiesc "prostia" compatrioţilor mei.

Faptul constă în aceea, că şcoala mea se găseşte în Paris sau, cum la noi în America vorbesc "oamenii-deştepţi", în "Babilonul-contemporan".

Dar acest "Babilon-contemporan" printre toţi americanii noştri se foloseşte de o foarte mare popularitate, şi fiecărui din ei i se impune în datorie să meargă în această "capitală-mondială".

Fiecare American de-al nostru, avînd o prosperitate cît de cît, numaidecît trebuie să vină aici.

Şi apropo, ştiţi oare dvs, ca să ai prosperitate la noi în America nu e aşa de uşor; aceasta doar aici în Europa se gîndesc, că dolarii în America aproape că pe stradă se tăvălesc. Dar într-adevăr aceşti dolari celor ce locuiesc acolo îi debîndesc, repet, foarte şi foarte nu uşor. Fiecare "cent" trebuie să-l cîştigi cu forţa fizică proprie.

La noi în America deloc nu plătesc bani, ca aici, în unele ţări europene, pentru diferite valori efemere, ca "popularitate", "vestit", "talent", ş.a.m.d.

Aici în Europa, de exemplu, dacă un oarecare, să spunem, pictor odată întîmplător a desenat o pictură bună şi s-a făcut vestit, atunci apoi, orice gunoi n-ar fi produs el, masele întotdeauna va plăti pentru acest gunoi bani mulţi doar de aceea, că aceasta, chipurile, este lucrul unui oarecare pictor "vestit".

La noi însă în America în această privinţă complet nu este aşa. Acolo trebuie să faci tot în numerar, şi orice muncă se măsoară doar cu etalonul şi balanţa. "Numele", "talentul", "geniul" şi alte "mărfuri" similare la noi sunt foarte ieftine, şi de aceea dolarii sunt cîştigaţi de american greuşor.

Dar spre fericirea mea americanii noştri au multe alte slăbiciuni şi în acelaş rînd şi pasiunea - "să-privească-Europa".

Datorită acestei pasiuni fiecare american se străduie, lipsindu-se pe alocuri de cel necesar, să economisească dolarii cîştigaţi cu mare muncă, pentru a avea

posibilitatea ca să meargă în Europa şi, desigur, în "capitala-Lumii" - Paris. Iată de ce aici compatrioţii de ai mei întotdeauna sunt, cum se vorbeşte, "năvală", aceasta-i în primul rînd. Dar în al doilea, fiindcă la americanii noştri este încă o altă slăbiciune preamărită, şi anume - "vanitatea", atunci imaginaţiei lor le măgulește, că oamenii vor vorbi, că el foxtrot s-a învăţat nu în o oarecare acolo "Filadelfia" sau într-un oarecare "Boston", dar însăşi în Paris, de unde vin pentru Tot Pămîntul "noutăţile-de-modă", şi fiindcă foxtrot de asemenea este "noutate-de-modă", atunci pentru ei foxtrotul parizian este, aşa de spus, "rezultatul-ultimului-cuvînt-al-civilizaţiei".

Şi iată, datorită acestor "drojdii" a americanilor noştri, eu, un sărac învăţător de dansuri, am aici întotdeauna un număr destul de americani ce-mi plătesc bine.

Deşi ei, ce-i drept, plătesc cu franci, dar nu cu dolari, dar trebuie să cîştige şi cei ce schimbă bani. Doar şi ei au familie". După aşa lămurire eu l-am mai întrebat: "Spuneţi-mi, vă rog, de asemenea, dragul meu mister, oare într-adevăr aceşti compatrioţi ai dvs vin aici în oraşul Paris şi rămîn aici aşa de mult să trăiască doar pentru aceea, ca să se înveţe acest foxtrot al vostru?". "De ce doar pentru foxtrot!" a răspuns el. "Ei în acest timp privesc oraşul Paris şi împrejurările lui, dar cîteodatp chiar şi merg foarte departe. Mai pe scurt vorbind, ei în acest timp "studiază" de asemenea şi "Europa".

Ei "privesc" şi "studiază" Europa, pentru, cum la noi acolo se vorbeşte, ca "să-şi-îmbunătăţească-educaţia-lor-şi-şcolarizarea", dar, între noi vorbind, aceasta doar se vorbeşte, ca una din frazele tocilărite acelor de-ai noştri, care strîmbă din ei englezi adevăraţi, dar în realitate compatrioţii mei privesc Parisul, atît şi Europa doar pentru aceea, ca să-şi satisfacă tot aceeaşi slăbiciune proprie "vanitatea".

Ei privesc nu pentru aceea, ca să fie mai mult ştiutori şi informaţi, dar doar pentru aceea, pentru ca apoi acolo, la ei acasă, în discuţiile cu cunoştinţele lor să se laude, că şi ei, chipurile, eu fost în Europa şi am văzut acolo aceea, pe cealaltă şi pe altele.

Aici în Europa în fiecare loc corespunzător chiar sunt pentru acest scop departamentul unei instituţii, ce corespunde foarte bine acestor necesităţi de acest fel, sub denumirea de "Cook-and-Son", şi, desigur, un aşa departament este de asemenea şi aici în Paris.

Şi iată, aceşi compatrioţi "drăguţi" ai mei, similar ca o "turmă-de-oi", se adună în grupe a cîteva zeci, şi toată această companie de "turişti" se urcă într-un

foarte mare aşa numitul "autobus-Cook", şi ei merg acolo, unde pe ei îi vor duce.

În acest "autobus-Cook" în afară de "şofer" este încă unul aşa numitul "tip-somnoros-Cook".

În timpul mişcării acestul "vestit" autobus Cook acest anume "tip-somnoros" cu o voce slabă din cînd în cînd strigă unele tocilărite denumiri de locuri şi diferite "atracţii" istorice şi ne istorice ale Parisului şi împrejurărilor lui de pe "ruta" alcătuită de Cook însăşi. Cu un cuvînt, compatrioţii mei dragi "studiază" Europa anume în aşa mod.

Aceşti "tipi-somnoroşi" au un glas foarte slab şi arată pe jumătate consumat, fiindcă ei de obicei sunt foarte obosiţi şi nedormiţi, ce se lămureşte, probabil, cu aceea, că mulţi tipi de acest fel, în afară de serviciul la "Cook-and-Son", lucrează undeva în forţă noaptea, pentru ca lor cu al lor mizer cîştig de la "Cook-and-Son" să le ajungă pentru viaţa familiei, fiindcă să trăieşti cu familia, în deosebi în Paris, este o sarcină nu prea uşoară.

Dar aceea, că aceşti "tipi-somnoroşi" au vocea slabp şi compatrioţii mei dragi puţin ce aud - nu are mare importanţă. Nu le este lor tot una, despre ce bolmojeşte şi cu ce voce bolmojeşte acest "tip-somnoros", fiindcă ei n-au necesitatea ca să ştie ceva despre detaliile la ce ei au văzut. Nu le este lor tot una, ce ei au văzut şi ce toate acestea au însemnat. Lor le trebuieşte doar "fapta", că ei au fost în acel anume loc şi în linii generale tot au văzut.

Ei cu aceasta sunt pe deplin satisfăcuţi, fiindcă după aceasta în discuţii deja pot cu curaj, cu "cunoştinţa-curată" să vorbească, că ei şi acolo şi acolo au fost, dar toţi alţi americani de-ai noştri se vor gîndi, că cel ce vorbeşte nu este "coadă-de-măgar", dar de asemenea a fost în Europa şi toate acolo le-a privit şi a văzut toate "atracţiile", care trebuie să le privească orice "inteligent" contemporan.

Eh... Bunule domn. Dvs gîndiţi că eu singur trăiesc pe "prostia" compatrioţilor mei?

Că eu? Eu sunt un om mic - doar un învăţător de dansuri.

Dar iată dvs aţi observat acolo, în primul restaurant, cu mine şedea un mister gras... Iată acela - deja este un "rechin" adevărat. Aşa fel, apropo de spus, la noi în America, în special în ultimul timp s-au "înmulţit" foarte mulţi.

Acest mister gras, unul din evreii englezi americanizat, este principalul companion al unei firme americane vestite şi foarte solide.

Această firmă în multe oraşe cît ale Americii, atît şi ale Europei are subdiviziunile sale, şi acel mister gras, care şedea cu mine în primul restaurant, taman şi îndeplineşte funcţia de director a subdiviziunii pariziene de aici a firmei.

Această companie nu numai că-şi umple buzunarele sale pe prostia compatrioţilor săi, dar ei la aceasta, cu părere de rău, amestecă deja peste măsură prea multă "ticăloşie" proprie.

Un aşa "melange" ei îl prepară în felul următor:

Cap. 39. Planeta sfîntă „Purgatoriu”

Peste cîţiva „dionosci” nava cosmică Carnac s-a distanţat de planeta sfîntă şi iarăşi a început căderea mai departe, în direcţia ultimei destinaţii, şi anume în direcţia acelei planete, unde Belzebut s-a născut şi unde el se întorcea să-şi termine existenţa sa lungă. Să-şi termine, astfel spus, acea existenţă lungă, pe care el, necătînd la faptul, că din cauza unor întîmplări determinate a fost nevoit s-o execute în diferite concentraţii cosmice a Universului şi întotdeauna în condiţii foarte nefavorabile, a executat-o obiectiv binemeritat.

Şi iată, cînd s-a restabilit tempoul obişnuit de cădere a navei, nepotul lui Belzebut, Hasin, iarăşi s-a aşezat la picioarele lui şi, adresîndu-se lui, a spus:

– Bunele, a dragă bunele! Lămureşte-mi, te rog, de ce pe această sfîntă planetă, pe care noi numai ce am fost, aşa de des apare, cum mi-a spus Nenea Tuilan, al nostru ATOTŢIITORUL, UNICUL şi INFINITUL?

La aşa întrebare a nepotului său Belzebut de data aceasta a stat pe gînduri mai mult ca de obicei şi după, încet, de asemenea cu o neobişnuită pentru el mare concentraţie, a spus:

– Da... Eu nu ştiu, băiatul meu drag, cu ce de data aceasta să încep, pentru ca eu la această întrebare să răspund în aşa mod, care să mă bucure şi pe mine, aşa cum printre multe altele, ce mi-am pus însărcinări în raport cu tine, în sensul „oxianului” tău, face parte şi aceea, ca tu deja la această vîrstă a ta să ai cunoştinţe profunde şi înţelegere referitor şi la această planetă sfîntă.

În orice caz, înainte de toate trebuie să-ţi spun, că această planetă sfîntă, care se numeşte „Purgatoriu”, pentru Universul nostru este cum ar fi inima şi locul de concentrare a tuturor rezultatelor finale ale pulsaţiilor a tot ce funcţionează şi există în Univers.

TATĂL nostru COMUN, CREATORUL INFINIT apare acolo aşa de des doar pentru aceea, că pe această planetă sfîntă îşi au loc existenţa lor „corpurile-existenţiale-superioare” în foarte mare măsură nefericite, ce s-au format pe diferite planete ale Universului nostru.

„Corpurile-existenţiale-superioare”, ce deja trăiesc pe această sfîntă planetă, suferă aşa, cum, mă rog, nimeni şi nimic nu suferă în acest Univers.

Din această cauză MULT-IUBITORUL, INFINIT-MILOSTIVUL, şi ABSOLUT-CORECTUL CREATORUL nostru, neavînd altă posibilitate să-i ajute cu ceva pe aceste „corpuri-existenţiale-superioare”, apare des acolo, pentru ca cu aşa apariţii ale Sale măcar cu puţin să-i liniştească în a lor stare straşnică inevitabilă de mîhnire neexprimată.

Această planetă a început să-şi îndeplinească scopul său, pentru care ea există acum, cu mult mai tîrziu de acea perioadă de scurgerea timpului, cînd s-a terminat procesul final de „creare” a „Lumii” ce există acum.

La început toate aceste „corpuri-existenţiale-superioare”, care în timpul prezent îşi au locuinţa pe această planetă sfîntă, nimereau direct pe Preapreasfîntul Soare-Absolut; dar mai tîrziu, cînd în Universul nostru s-a întîmplat acea nenorocire universală, pe care noi acum o numim „perioada-Ciutbogglitanică”, iată, după această straşnică nenorocire cosmică generală, asemenea „corpuri-existenţiale-superioare”, ce locuiesc în timpul prezent pe această planetă sfîntă, n-au mai avut ocazia să se unească direct cu Preapreasfîntul Soare-Absolut.

Numai după această „perioadă-Ciutbogglitanică” a apărut necesitatea în asemenea funcţionare universală comună, pe care această planetă sfîntă „Purgatoriu” o îndeplineşte în timpul prezent.

De atunci anume şi toată suprafaţa acestei planete sfinte a fost organizată şi acomodată corespunzător aşa, pentru ca pe ea să aibă deja existenţa inevitabilă aceste „corpuri-existenţiale-superioare”.

Spunînd aceasta, Belzebut, puţin stătu pe gînduri, şi a continuat cu un uşor zîmbet să spună următoarele:

– Această planetă sfîntă prezintă în sine nu numai centrul de concentrare a rezultatelor funcţionării a tot ce există, dar ea de asemenea este şi cea mai bună, bogată şi frumoasă din toate planetele Universului nostru.

Cînd noi am fost acolo, tu probabil ai observat, cum noi întotdeauna vedeam şi simţeam, că de acolo tot spaţiul Universului sau, cum ar fi spus iubiţii tăi – tot „cerul" cum ar reflecta strălucirea, ce aminteşte strălucirea binecunoscutei şi fără pereche a „turcuoazei-Almacorniene". Atmosfera ei este permanent curată, ca şi „cristalul-fenomenal-sacrual".

Acolo peste tot fiece individ cu toată prezenţa sa simte toate exterioare „iscoliuniţinerno" sau, cum ar fi spus iubiţii tăi, „plăcere-delicioasă".

Pe această sfîntă planetă, cum spun cunoscătorii, numai izvoarele, cît minerale, atît şi simple, după puritate şi naturaleţe ce nu există pe alte planete ale Universului, – sunt în jur de zece mii.

Acolo din tot Universul sunt adunate cele mai frumoase şi cele mai bune păsări cîntătoare, care, după cum de asemenea spun cunoscătorii, sunt în jur de douăsprezece mii de specii.

Dar ce se referă la formaţiunile „planetare", cum ar fi „flori", „fructe", „pomuşoare" şi toate de astfel, nici să vorbeşti nu ai ce. Se poate spune, că acolo sunt adunate şi aclimatizate aproape toată „flora", toată „fauna" şi toată „foscalia" de pe toate planetele Universului nostru.

Pe această planetă peste tot, în strîmtorile corespunzătoare, sunt create, parţial de Natura însăşi, parţial artificial, peşteri comode cu „forme-interioare" de orice formă cu vederi uluitoare din intrările lor, şi în aceste peşteri este tot, ce trebuie pentru existenţa fericită şi fără griji, cu absenţa absolută a oricăror n-ar fi neliniştiri adevărate în orice parte a prezenţei Individului cosmic desinestătător, la fel cum de asemenea pot deveni „corpurile-existenţiale-superioare".

În aceste peşteri şi există, la alegerea proprie, acele „corpuri-existenţiale-superioare", care, după meritele proprii, au nimerit pe această planetă din tot Universul pentru existenţa ulterioară.

În afară de cele spuse, acolo se găsesc de asemenea şi cele mai bune, cît după comoditate, atît şi după viteza de mişcare, aşa numitele „Egolionopti" sau, cum le mai numesc cîteodată, „suprafeţe-zburătoare".

Aceste „Egolionopti” se deplasează liber în atmosferă în toate direcţiile planetei sfinte, cu orice viteză dorită, chiar şi cu aşa viteză, cu care cad stelele de generaţia a doua a Universului nostru.

Acest sistem de genul „Egolionopti”, se pare a fost inventat special pentru această planetă sfîntă de renumitul înger, acum deja Arhanghel, Herkisionom.

Pronunţînd aceste ultime cuvinte, Belzebut deodată a tăcut şi din nou a stat pe gînduri adînc, dar Hasin cu Ahun au început să se uite la el, miraţi şi cu semne de întrebare.

După scurgerea timpului îndeajuns de mult, Belzebut, scuturînd capul într-un mod deosebit, din nou s-a adresat lui Hasin şi a spus:

– Eu acum mă gîndesc la aceea, că din partea mea ar fi foarte binevenit la întrebarea ta – de ce pe această sfîntă planetă Purgatoriu aşa de des îi fericeşte cu apariţiile Sale INFINITUL nostru? – să răspund aşa, pentru ca, la ţanc, să-ţi lămuresc de asemenea şi despre aceea, despre ce eu ţi-am promis deja de cîteva ori.

Şi anume, să-ţi lămuresc despre legile cosmice de bază, cu care se menţine şi pe baza cărora există Lumea noastră actuală. Aceasta cu atît mai mult trebuie să fac aşa de aceea, că, dacă de îmbinat aceste două întrebări în una, tu atunci numai vei avea un material multilateral pentru închipuirea deplină şi pentru înţelegerea completă despre această planetă sfîntă Purgatoriu şi în acelaş timp vei afla încă cîte ceva mai mult despre fiinţele tricentrice ce te-au cointeresat, ce apar pe planeta Pămînt.

Îmi este dorit să-ţi dau referitor la această planetă sfîntă cît se poate de detaliată şi clară lămurire acum, cum tu, mai devreme sau mai tîrziu, vei fi nevoit să ştii de aceea, că orice fiinţă responsabilă tricentrică din Universul nostru, fără diferenţă de cauză şi locul unde a apărut şi de asemenea şi de forma exterioară, în sfîrşit, trebuie să afle despre tot, ce se referă la această planetă sfîntă.

Dar să ştie trebuie pentru aceea, ca să tindă să existe în acea direcţie, care va fi corespunzătoare ei, anume ei, ce este scopul şi ţinta obiectivă a existenţei oricărei fiinţe tricentrice, în care, după oricare n-ar fi cauze, apare sămînţa pentru formarea „corpului-existenţial-superior”.

Aşa deci, băiatul meu, înainte de toate urmează încă odată şi mai detaliat să repet, că toată Lumea ce există acum a fost creată de INFINITUL nostru fiind nevoit.

La început, cînd încă nu era nimic şi tot Universul nostru prezenta în sine un spaţiu infinit, cu prezenţa doar substanţei cosmice primordiale „Efirnocrilno", în tot acest spaţiu vid infinit exista doar Preamăreţul şi Preapreasfîntul Soare-Absolut al nostru, şi pe aşa concentraţie cosmică unică îşi avea Existenţa sa Preaslăvită CREATORUL nostru UNICEXISTENT cu ai Săi Heruvini şi Serafimi.

Iată în acea anume perioadă de scurgerea timpului AUTORULUI nostru ATOTŢIITOR şi i-a apărut necesitatea nevoită de a crea „Megalocosmosul" nostru ce există acum sau „Lumea" noastră.

Datorită cîntării a treia sfinte ale Heruvimilor şi Serafimilor noi am aflat, că odată CREATORUL nostru ATOTPUTERNIC a constatat, că acest Soare-Absolut, pe care el locuia cu Heruvimii şi Serafimii, deşi aproape pe neobservate, dar totuşi treptat se micşorează în volumul său.

Cum acest fapt de constatare Dumnezeiască a LUI i s-a părut foarte important, atunci el a hotărît imediat să revizuie toate legile, ce suportă existenţa acesteia, atunci încă unică, concentraţie cosmică.

În timpul unei asemenea revizii CREATORUL nostru ATOTPUTERNIC şi a descoperit pentru prima dată, că cauza micşorării treptate a volumului Soarelui-Absolut este însăşi „Heropas", adică însăşi scurgerea timpului.

Iată atunci şi INFINITUL nostru a stat pe gînduri, pentru că în Dumnezeiasca gîndire a Sa el foarte bine conştientiza, că dacă acest „Heropas" va continua aşa să micşoreze volumul Soarelui-Absolut, atunci mai devreme sau mai tîrziu, la urma urmei, va duce la distrugerea completă a acestui loc unic de Existenţă a SA.

În urma acesteia INFINITUL nostru atunci şi a fost nevoit să ia unele măsuri corespunzătoare, ca de la acest Heropas să nu aibă loc distrugerea Preapreasfinţitului Soare-Absolut al nostru.

Şi încă noi am aflat, din nou în concordanţă cu cîntarea sfîntă a Heruvimilor şi Serafimilor, dar deja a cincea, că INFINITUL nostru după această constatare Dumnezeiască a Sa tot Sinele l-a acordat în aceea, ca să găsească o posibilitate să se opună acestui final inevitabil, ce trebuia să aibă loc după voinţa

Heropasului nemilos, şi iată, după lungi gîndiri Dumnezeieşti ale Sale, el a şi hotărît să creeze al nostru, acum ce există, „Megalocosmos”.

Pentru ca tu, băiatul meu, să înţelegi mai clar, cum INFINITUL nostru a hotărît să atingă anihilarea acţiunii maliţioase a nemilosului Heropas şi, de asemenea, la urma urmei şi a îndeplinit aceasta, tu înainte de toate trebuie să ştii, că pînă la aceasta Preapreasfîntul Soare-Absolut se menţinea şi exista pe baza sistemului, numit „Autoegocrat”, adică pe aşa principiu, conform căruia forţele interioare, aveau funcţionarea independentă, nu depindeau de nici un fel de forţe ce vin din exterior şi bazînduse pe aceleaş două legi cosmice sfinte de bază, cu care şi-n timpul prezent se menţine şi pe baza cărora există tot Megalocosmosul nostru actual, şi anume pe baza acelor două legi cosmice sfinte primordiale de bază, care se numesc „Sfînta-Eptaparaparşinoh” şi „Sfînta-Triamazicamno”.

Despre ambele aceste legi cosmice sfinte primordiale de bază eu ţi-am spus deja cîte ceva printre altele; acum însă eu mă voi stărui să-ţi lămuresc despre ele puţin mai detaliat.

Prima din aceste legi cosmice primordiale sfinte, şi anume – legea Eptaparaparşinoh, ştiinţa actuală cosmică obiectivă, printre altele, formulează cu următoarele cuvinte:

„Linia-scurgerii-forţelor-permanent-empiric-se-îndoaie-şi-din-nou-conectîndu-se-cu-capetele”.

Acestă lege cosmică sfîntă primordială are şapte devieri sau, cum încă altfel se spune, şapte „centre-de-greutate” şi distanţa dintre fiecare două aşa devieri sau „centre-de-greutate” şi se numeşte „Stopinderul-Sfintei-Eptaparaparşinoh”.

Această lege, trecînd din nou prin toate ce apar şi toate ce există, întotdeauna face procesele sale complete cu toţi aceşti şapte „Stopinderi” ai săi.

Dar ce se referă la a doua lege de bază cosmică primordială, şi anume „Sfînta-Triamazicamno”, pe ea ştiinţa-cosmică-obiectivă-generală o formulează cu cuvintele:

„Noua apariţie din precedentele apărute prin „Harnelmiaţnel”, procesul căruia se îndeplineşte cu aceea, că superiorul se uneşte cu inferiorul, ca împreună să creeze mijlocul şi cu aceasta să se facă sau superior pentru precedentul inferior, sau inferior pentru următorul superior”. Eu deja ţi-am spus, că

această „Sfîntă-Triamazicamno” este formată din trei puteri individuale, care se numesc:

- prima – „Surp-Oqeos”
- a doua – „Surp-Skiros”
- a treia – „Surp-Aqanatos”

pe aceste trei forţe ale „Sfintei-Triamazicamno” ştiinţa amintită le numeşte:

- pe prima – „forţa-aprobatoare” sau „forţa-împingătoare” sau simplu „forţa-plus”.
- pe a doua – „forţa-negativă” sau „forţa-opunătoare” sau simplu „forţa-minus”
- şi pe a treia – „forţa-împăcătoare” sau „forţa-egalatoare” sau „forţa-neutrală”.

în acest loc al lămuririlor mele, referitoare, în principal, la legile de bază a Menţinerii şi Existenţei Lumii, e interesant la ţanc să remarcăm, că fiinţele tricentrice ale planetei ce ţi-au plăcut în acea perioadă, cînd în prezenţa lor generală încă nu s-au cristalizat urmările proprietăţilor organului Kundatampon, au început să conştientizeze referitor la aceste trei sfinte puteri a Sfintei Triamazicamno şi au început să le numească pe ele:

- prima – „Dumnezeu-Tatăl”
- a doua – „Dumnezeu-Fiul”
- a treia – „Dumnezeu-Sfîntul-Duh”

şi în diferite întîmplări valoarea sacră a lor şi tendinţa lor ca să aibă acţiunea binevoitoare a lor asupra individualităţii proprii o exprimau cu următoarele rugăciuni:

„Izvoarele Dumnezeieştii

Bucurii, revolte şi suferinţe,

Acţiunea Voastră îndreptaţi-o spre noi” sau:

„Sfînta Aprobare,

Sfînta Negare,

Sfînta Împăcare,

Întruchipaţi-vă în mine,

Pentru existenţa mea.”

sau:

„Sfinte Dumnezeule,

Sfinte Tare,

Sfinte Fără de Moarte,

Miluieşte-ne pre noi”.

Acum, băiatul meu, ascultă mai departe foarte atent.

Deci, la început, cum eu ţi-am spus, Preapreasfîntul nostru Soare-Absolut se menţinea cu ajutorul acestor două legi sfinte primordiale, dar atunci aceste legi primordiale funcţionau desinestătător, fără ajutorul oricăror forţe care să vină din exterior, şi acest sistem se numea încă doar „Autoegocrat”.

Şi iată, INFINITUL ATOTŢIITORUL nostru a hotărît să schimbe principiul funcţionării a ambelor legi sfinte primordiale, şi anume – el a hotărît ca funcţionarea lor din desinestătătoare să o facă dependentă de forţe ce vin din exterior.

Şi ca urmare la aceasta, că pentru un aşa sistem nou de funcţionare a forţelor, pînă la aceasta ce menţineau existenţa Preapreasfîntului Soare-Absolut, să fie necesare izvoare corespunzătoare în afara lui, în care să poată să apară şi din care să poate să vină spre prezenţa Preapreasfîntului Soare-Absolut aşa forţe, INFINITUL ATOTPUTERNIC al nostru atunci şi a fost nevoit să creeze Megalocosmosul nostru ce este în prezent cu toate ce există în el cosmosuri de diferite scări şi formaţiuni cosmice „relativ independente”, şi de atunci sistemul de menţinere a existenţei Soarelui-Absolut şi a început să se numească „Trogoautoegocrat”.

TATĂL nostru COMUN INFINIT, hotărînd să schimbe principiul de menţinere a existenţei acestei pe atunci concentraţie cosmică unică şi unicul loc de Existenţă a sa Preaslăvită, mai întîi de toate a schimbat procesul de funcţionare a acestor două legi primordiale sfinte de bază, cu toate că o

schimbare mai mare el a înfăptuit-o în mod principal asupra legii Sfintei Eptaparaparşinoh.

Aceste schimbări în funcţionarea Sfintei Eptaparaparşinoh constau în aceea, că el aşa numitele „acţiuni-subiective” deja existente în ale ei „Stopinderi” în trei „Stopinderi” le-a schimbat în aşa raport, că lungimea empirică a unuia a alungit-o, la altul a micşorat-o, dar la al treilea – a disarmonizat-o.

Şi anume, cu scopul de a transmite „caracteristica-necesară” pentru percepţia automată a fluxului tuturor forţe ce se află prin preajmă pentru funcţionarea lui, el a lungit „Stopinderul”, ce se găseşte între a treia şi a patra deviere.

Iată anume acest „Stopinder” a Sfintei Eptaparaparşinoh şi este acel, care şi acum se numeşte „Mecanic-corespunzător-Mdnel-In”.

Dar „Stopinderul”, pe care l-a micşorat, se află între ultima deviere şi începutul unui nou ciclu al procesului lui complet. Cu această micşorare el a redefinit funcţionarea acestui „Stopinder”, în scopul de a uşura începerea unui nou ciclu a procesului lui complet, să fie dependent doar de fluxul de forţe prin acest „Stopinder”, venite din exterior, de la rezultatele acţiunii acelei concentraţii cosmice, în care decurge procesul complet a acestei legi primordiale sfinte de bază.

Şi acest „Stopinder” a Sfintei Eptaparaparşinoh este acel anume, care şi acum se numeşte „Conştient-înfăptuit-Mdnel-In”.

Dar ce se referă la al treilea „Stopinder”, ce s-a schimbat atunci în „acţiunea-subiectivă”, ce era în şirul comun al cincilea şi care se numeşte „Harnel-Out”, a lui disamornizare s-a primit singură de la sine de la schimbarea celor doi „Stopinderi” descrisă mai sus.

Aşa disarmonizare în funcţionarea lui subiectivă, rezultată din a lui, aşa de spus, asimetrie în raport cu tot procesul complet a Sfintei Eptaparaparşinoh, rezultă în următoarele: şi anume, dacă procesul complet a acestei legi sfinte decurge în condiţii, unde în timpul procesului sunt multe vibraţii „de-diferite-alte-cauze”, atunci toată funcţionarea lui dă doar rezultate externe.

Dacă acelaş proces se întîmplă în linişte absolută de la oricare vibraţii exterioare „de-diferite-alte-cauze”, atunci toate rezultatele acţiunii funcţionării lui rămîn în interiorul acelei concentraţii, în care el îşi încheie procesul, şi pentru exterior aceste rezultate se răsfrîng numai la acţiunea directă şi nemijlocită cu ea.

Dacă însă, în timpul funcţionării, nu sunt aceste condiţii foarte opuse, atunci rezultatele acţiunii procesului lui de obicei se împarte în exterioare şi interioare.

Iată şi de atunci procesul înfăptuirii a început să decurgă, cît în cele mai mari, atît şi în cele mai mici concentraţii cosmice, cu aşa gen de acţiuni subiective schimbate a „Stopinderilor" a acestei Sfinte legi Eptaparaparşinoh.

Repet, băiatul meu, tu străruie să înţelegi foarte bine tot, ce se va referi la aceste două legi cosmice sfinte de bază, că cunoştinţele, referitor la aceste legi sfinte, în deosebi la cunoştinţele referitor la diferenţele Sfintei Eptaparaparşinoh, te vor ajuta în viitor foarte uşor şi bine să înţelegi toate legile secundare şi de nivelul trei a Genezei şi Existenţei Lumii.

Şi de asemenea conştientizarea a tot ce se referă la aceste legi sfinte duce în general la aceea, că fiinţele tricentrice, fără deosebire de forma lor exterioară, se fac capabile în timpul la orice factori cosmici, cît pentru ele bineveniţi, atît şi nebineveniţi, ce nu depind de ele şi apar în jurul lor, să se gîndească la sensul său de existenţă, şi acaparează date pentru lămurirea şi împăcarea în sine a aceleia aşa-numită „coliziune-individuală", care în general des apare în fiinţele tricentrice de la contradicţiile între rezultate concrete, şi rezultatele, presupuse şi chiar îndr-adevăr aşteptate după a lor aşa numită „logică-sănătoasă", şi ele în acelaş timp, corect apreciind valoare adevărată a prezenţei proprii, devin capabile să conştientizeze locul adevărat şi corespunzător în aceste înfăptuiri cosmice generale.

Mai pe scurt vorbind, întruchiparea în sine a înţelegerii multilaterale a funcţionării acestor două legi sfinte de bază duce la aceea, că în prezenţa generală a fiinţelor tricentrice se cristalizează date pentru naşterea acelei proprietăţi Dumnezeieşti, care trebuie s-o aibă fiecare fiinţă normală tricentrică şi care există sub denumirea de „Semuniranus". Închipuirea aproximativă despre ea este şi la iubiţii tăi, şi ei o numesc „Imparţialitate".

Deci, băiatul meu drag, TATĂL nostru COMUN CREATOR ATOTPUTERNIC, schimbînd atunci la început funcţionarea ambelor legi primordiale sfinte, a îndreptat acţiunea acestor forţe din interiorul Preapreasfinţitului Soare-Absolut în spaţiul Universului, de la ce s-a primit aşa numita „Emanaţie-a-Soarelui-Absolut" şi acum se numeşte „Qeomertmalogos" sau „Dumnezeu-Cuvîntul".

Pentru claritatea unor lămuriri ale mele în viitor urmează aici să remarc, că în procesul de creare a Lumii actual existentă, „Forţa-Voinţei" Dumnezeieşti a INFINITULUI a luat parte doar la început.

Crearea ulterioară însă a mers automat, singur de la sine, absolut fără participarea „Forţei-voinţe" a LUI Dumnezeieşti, doar datorită acestor două legi cosmice primordiale de bază schimbate.

Dar anume procesul de creaţie s-a petrecut atunci în următoare consecutivitate:

Datorită Stopinderului al cincilea a Sfintei Eptaparaparşinoh, aceste emanaţii venind de la Soarele-Absolut au început să acţioneze în unele puncte determinate ale spaţiului Universului pe substanţa cosmică primordială Efirnocrilno şi, datorită totalităţilor diferenţe ale legilor sfinte primordiale anterioare şi noi, din ea a început să se formeze unele concentraţii determinate.

Mai departe, datorită la aceeaşi factori, şi de asemenea datorită legilor proprii Eptaparapaşinoh şi Triamazicamno a concentraţiilor noi deja alcătuite, cu acţiunea lor unele asupra altora, treptat în aceste concentraţii a început să se cristalizeze toate cele necesare, şi în rezultat la toate acestea s-au primit acele concentraţii mari, care există şi acum şi pe care noi acum le numim „Stele-Secundare". Cînd aceste „Stele-Noi-Apărute" s-au format complet şi în ele definitiv s-a instalat funcţionarea ambelor legi proprii de bază, atunci şi în ele, la fel ca în Preapreasfinţitul Soare-Absolut, au început să se transforme şi să emaneze rezultatele lor proprii, care împreună cu emanaţia, ce venea de la Preapreasfîntul Soare-Absolut în spaţiul Universului, au devenit factori pentru îndeplinirea procesului de bază cosmic general al legii Triamazicamno, şi anume:

Preapreasfîntul Qeomertmalogos a început să se manifeste în calitate de a treia forţă sfîntă a sfintei Triamazicamno, rezultatele oricărei din „Stelele-Secundare" apărute noi au devenit prima forţă sfîntă, rezultatele a tuturor altor „Stele-Secundare", în raport cu Steaua dată, – a doua forţă sfîntă a sfintei legi.

Datorită la aşa proces instalat în spaţiul Universului a sfintei Triamazicamno, în jurul fiecărei „Stele-Secundare" treptat au început tot din substanţa „Efirnocrilno" primordială să se formeze de o aşa numită „densitate" diferită de cristalizare şi, grupîndu-se în jurul acestor Stele noi apărute, au început să

formeze noi concentraţii, şi în rezultatul acesta şi s-au primit alte Stele noi, dar deja „Stele-de-Nivelul-Trei”.

Aceste concentraţii de nivelul trei şi sunt acele concentraţii cosmice, care în timpul prezent se numesc „planete”.

În acest anume loc al primului proces din ciclul exterior a sfintei Eptaparaparşinoh, şi anume după formarea „Stelelor-de-Nivelul-Trei” sau „Planete”, exact conform devierii schimbate a cincea a Sfintei Eptaparaparşinoh, care, cum eu deja am spus, acum se numeşte „Harnel-Out”, iniţial această inerţie pentru procesul complet de bază, pierzînd în jumătate din puterea ei de viaţă-creatoare, a început în funcţionarea ei de mai departe să aibă pentru manifestarea proprie în exterior doar jumate, dar jumătatea cealaltă – pentru sine, adică pentru funcţionarea sa, ca urmare la aceasta şi a fost, că pe aceste rezultate mari, adică pe „Stelele-de-Nivelul-Trei” sau pe „Planete” au început să apară aşa numitele „Asemănări-la-deja-existentele”.

Şi aşa după aceasta peste tot s-a instalat condiţiile exterioare de înfăptuire, răspunzînd de manifestările secundare a Stopinderului al cincilea a Sfintei Eptaparaparşinoh, atunci de aceea de atunci a încetat înfăptuirea ciclului exterior a Sfintei Eptaparaparşinoh şi toate acţiunile funcţionării lui pentru totdeauna au intrat în interiorul rezultatelor deja manifestate, şi în ele au început să se întîmple proprii ei procese permanente de transformare, aşa numitele „Evoluţii” şi „Involuţii”.

Şi iată atunci, datorită deja legii secundare cosmice, care se numeşte „Liţvrţî” sau „adunarea-a-tot-ce-se-aseamănă” pe planetele însăşi din amintitele formaţiuni noi „relativ-independente”, numite „Asemănarea-la-deja-existent”, au început să se grupeze încă noi formaţiuni tot „relativ-independente”.

Datorită la aşa procese proprii Sfintei Eptaparaparşinoh de „Evoluţie” şi „Involuţie”, în prezenţa la orice concentraţie cosmică mare şi cea mai mică şi s-au început a cristaliza şi decristaliza determinări de tot felul, cu proprietăţi subiective proprii lor, substanţe cosmice, pe care ştiinţa obiectivă şi le numeşte „Elemente-Active”.

Iată orice rezultate de „Evoluţie” şi „Involuţie” a acestor „Elemente-Active”, efectuînd principiul Trogoautoegocratic de existenţă a tot ce există în Univers prin alimentarea şi menţinerea reciprocă a existenţei, şi produc anume procesul cosmic general „Iraniranumanj” sau, după determinarea ştiinţei obiective, aşa numitul „Schimbul-de-substanţe-cosmic-general”.

Şi iată, băiatul meu, datorită unui aşa sistem de alimentare reciprocă a tot ce există în Univers, din care a făcut parte şi Preapreasfîntul Soare-Absolut, în el şi s-a instalat acea echilibrare, care nu-i mai dă posibilitate nemilosului Heropas în timpul actual să facă oricare neaşteptări în raport cu al nostru Preapreamăreţ şi Preapreasfînt Soare-Absolut, şi cu aceasta pentru ATOTPUTERNICUL INFINITUL nostru a dispărut motivul pentru a LUI neliniştire Dumnezeiască referitor la integritatea locului său permanent de trai.

Apropo, trebuie să-ţi spun, că atunci cînd s-a terminat această preaînţeleaptă înfăptuire Dumnezeiască, Heruvimii şi Serafimii noştri uimiţi atunci şi pentru prima dată şi le-au dat acestor formaţiuni noi acele denumiri, care există şi acum. Ei atunci orice „concentraţie-desinestătătoare-relativă" în general era determinată de cuvîntul „Cosmos", şi pentru deosebirea apariţiilor de diferite nivele a acestor „Cosmosuri" ei au adăugat la această determinare „Cosmos" alte denumiri corespunzătoare.

Şi anume, ei au denumit cel mai Preapreasfînt Izvor primordial al Soarelui-Absolut – „Protocosmos".

Fiecare „Stea-Secundară" apărută nouă cu toate ale ei rezultate apărute ulterior ei l-au numit „Devterocosmos".

„Stelele-de-nivelul-trei", adică acum aşa numitele „planete", el le-au numite „Tritocosmos".

Cea mai mică „formaţiune-relativ-desinestătătoare" pe planete, care a apărut datorită noii caracteristici a Stopinderului al cincilea a Sfintei Eptaparaparşinoh, şi care este ce mai mică asemnănare la tot, a fost denumită „Microcosmos". Şi, în final, acele formaţiuni din „Microcosmosuri", care s-au concentrat de asemenea pe planete, deja datorită legii cosmice secundare, numită „atracţia-reciprocă-a-tot-ce-se-aseamănă", a fost numită „Tetartocosmos".

Şi toate cosmosurile, împreună formînd a noastră Lume actuală, au început să-l numească „Megalocosmos".

Atunci de asemenea Heruvimii noştri au dat denumire, tot ce există şi acum, emanaţiilor şi radiaţiilor, ce vin de toate cosmosurile de diferite niveluri, prin intermediul cărora şi se întîmplă procesul cosmic preamăreţ Trogoautoegocratic.

1. Emanaţia Preapreasfîntului Soare-Absolut au denumit-o, cum eu deja am spus, „Qeomertmalogos” sau „Dumnezeu-Cuvîntul”;
2. Radiaţia fiecărei Stele-Secundare au numit-o „Mentokieezoin”;
3. Radiaţia fiecărei planete în particular au numit-o „Dinamoumzoin”;
4. Eliminările din toate „Microcosmosurile” au numit-o „Fotoinzoin”;
5. Radiaţia de la „Tetartocosmosuri” au numit-o „Ganbledzoin”;
6. Radiaţia de la toate planetele luate împreună a unui sistem solar, au numit-o „Astrololusizoin”; şi
7. Totalitatea radiaţiei tututor „Stelelor-secundare-noi-apărute” luate împreună, au numit-o „Poloroqeoparl”.

Dar toate rezultatele, ce veneau de la toate izvoarele cosmice mari şi mici, luate împreună, de asemenea au fost de ei numite „Ansanbaluiazar-cosmic-general”.

Este interesant de remarcat şi despre aceea, că referitor la acest „Ansanbaluiazar-cosmic-general” ştiinţa obiectivă acum are şi o aşa formulare: „ce-vine-de-la-toate-şi-din-nou-ce-se-întoarce-în-toate”.

Atunci au fost de asemenea date denumiri desinestătătoare şi la toate aşa numitele „cristalizări-independente-temporale”, ce apar în fiecare din cosmosurile enumerate în timpul proceselor de „evoluţie” şi „involuţie” a acestor legi sfinte.

Eu nu voi enumera mulţimea de denumiri acestor „centre-de-greutate” desinestătătoare, ce se cristalizează în fiecare cosmos, dar voi indica doar denumirile la asemenea „elemente-active-cu-centre-de-greutate” determinate, ce se cristalizează în fiece cosmos separat, la care mă voi referi în explicaţiile mele ulterioare, şi anume, care se cristalizează în prezenţa „Tetartocosmosurilor” şi au aşa „centre-de-greutate-desinestătătoare-temporale”.

În Tetartocosmos la aşa apariţii independente le-au fost date denumirile următoare:

1. Protoehari,
2. Devteroehari,
3. Tritoehari,
4. Tetartoehari,

5. Pentaehari,
6. Exioehari,
7. Rezultazarion.

Iată acum, băiatul meu, după tot ce ţi-am lămurit, noi putem trece la întrebarea, de ce şi în ce fel au început să apară în Universul nostru „corpurile-esenţiale-superioare” sau, cum iubiţii tăi le numesc, „suflete”, şi de ce TATĂL nostru COMUN UNIC EXISTENT anume la aşa formaţiuni cosmice a atras atenţia Sa Dumnezeiască în mod special.

Faptul constă în aceea, cînd în toate cosmosurile de diferite nivele s-a reglat şi instalat „echilibrul-armonios-cosmic-general”, atunci „Tetartocosmosurile”, care aveau apariţia pe suprafaţa planetelor, condiţiile exterioare a cărora întîmplător au început să corespundă unor date, ce erau în acele cosmosuri, datorită cărora ei un interval cunoscut de timp puteau să existe fără aşa numitul „secruano”, adică fără „încordare-individuală” străină, şi în fiece aşa Tetartocosmos, adică în fiecare „concentraţie-relativ-individuală-formată-din-microcomosuri”, a apărut posibilitatea de a se mişca desinestătător automat dintr-un loc în altul pe suprafaţa acestor planete.

Şi iată, cînd TATĂL nostru COMUN şi INFINIT a constatat acestă mişcare automată a lor, atunci şi i-a venit pentru prima dată LUI Ideea Dumnezeiască ca să folosească aceasta spre ajutorul SĂU în conducerea Lumii ce se măreşte.

Din acel timp el şi a început toate pentru aceste cosmosuri să înfăptuiască ulterior în aşa direcţie, pentru ca inevitabila aşa numita „ocrualino”, adică repetarea periodică în ei a procesului complet a Sfintei Eptaparaparşinoh, să poată să se termine în aşa mod, pentru ca în condiţie cunoscută de schimbarea funcţionării a prezenţei generale a unor din Tetartocosmosuri, în afară de cristalizarea, necesar să se transformeze în scopul schimbului de substanţe cosmic general, să se poată şi transforma şi cristaliza aşa elemente active, din care în ei să se întruchipeze formaţiuni noi individuale cu posibilitatea proprie de a căpăta intelect individual.

Că această idee a INFINITULUI nostru a apărut prima dată atunci, noi putem să vedem tot din cuvintele acelui cîntec sfînt, cu care Heruvimii şi Serafimii noştri în timpul actual la toate sărbătorile Dumnezeieşti preamăresc treburile divine ale CREATORULUI nostru.

Înainte de a continua să vorbesc mai departe, cum aceasta s-a înfăptuit, trebuie să-ţi spun, că funcţionarea amintitului proces cosmic general

„Iraniranumanj” e armonizată în aşa fel, că orice rezultat, primit de la transformarea în diferite cosmosuri, se localizează la un loc, conform aşa numitei „calităţi-de-vibraţii” şi aşa localizări pătrund peste tot în Univers şi i-au parte corespunzătoare, cît la formaţiuni în interiorul planetei, atît şi la suprafaţa şi locul lor temporal de concentraţie liberă aşa localizări cosmice îl au în aşa numitele atmosfere, cu care sunt înconjurate toate planetele Megalocosmosului nostru, şi prin aşa „atmosfere” şi este instalată legătura pentru „Iraniranumanjul” cosmic general.

Deci, rezultatele ulterioare ale Dumnezeieştei atenţii în raport cu amintitele Tetartocosmosuri a constant în aceea, că în timpul slujirii lor în calitate de aparate ale preamăritului Trogoautoegocrat cosmic în ei s-a primit acea posibilitatea, ca din cantitatea de substanţele cosmice, ce se transformă prin ei, cît pentru necesităţile preamăritului Trogoautoegocrat cosmic general, atît şi pentru acoperirea cheltuielilor pentru procesul lor de existenţă, substanţe, alcătuite excepţional doar din cristalizări cosmice, care se scurg de la transformarea acelei planete, pe care aceste Tetartocosmosuri au avut locul lor de apariţie, au început să se perceapă cu a lor prezenţă generală în condiţii amintite şi aşa rezultate, care vin de la izvoare cosmice de nivel superior, şi, prin urmare, compuse din aşa numitele vibraţii de „viaţă-dătătoare-mai-înalte”.

Iată din aşa rezultate cosmice în prezenţa lor generală şi au început să se întruchipeze forme exact asemănătoare, la început din substanţe cosmice „Mentokieezoin”, adică din aşa substanţe transformate de soare şi alte planete ale sistemului solar, în limitele căruia aveau apariţia aceste Tetartocosmosuri, şi care substanţe cosmice vin pe orice planetă prin radiaţia concentraţiilor cosmice zise.

În aşa fel prezenţa generală a unor din Tetartocomosuri au început atunci să fie alcătuită din două diferite, cum ar fi una-n alta incluse, formaţiuni individuale, apărute din două complet diferite izvoare cosmice, şi ele au început să aibă existenţă comună.

Şi iată, băiatul meu, cînd aşa întruchipări în Tetartocosmosuri anterior întruchipate s-au terminat şi au început să funcţioneze corespunzător, şi de atunci pe ei au încetat să le numească „Tetartocosmosuri”, dar au început să le numească „fiinţe”, ce atunci însemna „de-natură-dublă”, şi aceste întruchipări secundare separat au început să le numească „corpuri-Kesgean”.

Şi cînd în această parte nouă a asemenea „formaţiuni-de-natură-dublă” s-a căpătat toate cele necesare şi definitiv s-a instalat toată acea funcţionare, care

e caracteristic să fie în aşa apariţii cosmice, atunci cu aceste formaţiuni noi în ei, la rîndul său, pe baza acelorlaşi fundamente, ca şi în primul caz, tot în condiţii cunoscute de un gen de schimbări în funcţionarea generală, au început să se perceapă şi asimila aşa substanţe cosmice, care apariţia o primeau direct de la Preapreasfîntul „Qeomertmalogos", şi în ei începeau să se întruchipeze deja asemănarea a treia, care şi este acea „parte-sfîntă-superioară" a fiinţei, pe care noi acum o numim „corpul-esenţial-superior".

Mai departe, cînd aceste „corpuri-esenţiale-superioare" s-au format complet şi în ele s-au căpătat toate funcţionările corespunzătoare, dar în mod principal, cînd în ele s-a primit posibilitatea de a cristaliza date pentru naşterea funcţiei sfinte numită „intelect-obiectiv", care date se pot cristaliza excepţional doar în prezenţa la aşa apariţii cosmice, şi cînd cu aşa „Tetartocosmosuri" sau „fiinţe" se întîmpla aşa numitul „Rascuarno", adică separarea unul de altul a acestor trei-în-unul-formaţiuni-de-triplă-natură, atunci această „parte-esenţială-superioară" şi a primit posibilitatea să se alăture la cauza-cauzelor a tot ce acum există, adică la Preapreasfîntul nostru Soare-Absolut, şi a început să îndeplinească acea însărcinare, pe care şi s-a bazat al nostru INFINIT ATOTŢIITOR.

Acum urmează să-ţi lămuresc mai detaliat cu care consecutivitate atunci s-a întîmplat cu primele Tetartocosmosuri acest prim Rascuarno sfînt şi cum el se petrece şi în prezent cu fiinţele deja numite „tricentrice".

La început pe acele planete „corpul-esenţial-secundar", adică corpul Kesgean, împreună cu „corpul-esenţial-al-treilea" se separau de „corpul-planetar-de-bază" şi, lasînd acest corp planetar pe planetă, ele împreună se ridicau în acea sferă, unde are loc concentrarea acelor substanţe cosmice, din localizarea cărora apare corpul Kesgean a fiinţelor.

Şi doar acolo după trecerea unui anumit timp cu aceste formaţiuni de natură dublă se petrece principalul şi definitiv sfîntul Rascuarno, după care aşa „parte-esenţială-superioară" şi se făcea un Individ desinestătător cu al său intelect individual. Numai după acest al doilea proces de Rascuarno aşa înfăptuire cosmică sfîntă înainte, anume pînă la „perioada-Ciut-Dumnezeu-glitanică", se alipea sau la prezenţa Preapreasfîntului Soare-Absolut sau nimerea pe alte concentraţii cosmice, pe care era necesitate în aşa Indivizi sfinţi desinestătători.

Dacă însă în momentul venirii procesului definitiv a sfîntului Rascuarno în aşa apariţii cosmice încă nu s-a atins intelectul de gradaţie necesară după sfîntul măsurator al intelectului, atunci acea „parte-esenţială-superioară" trebuia să

existe în zisa sferă pînă atunci, pînă cînd ea nu se va perfecţiona cu intelectul pentru gradaţia necesară.

Nu se poate aici să nu remarc despre acea oroare obiectivă, care se petrece cu aşa deja apărute, dar, datorită oricăror de Sus rezultate neprevăzute în procesele cosmice noi, încă nu s-a perfecţionat pînă la gradaţia necesară „partea-esenţială-superioară".

Faptul constă în, că, conform diferitor legi cosmice secundare, „corpul-esenţial-Kesgean" în acea sferă nu poate să existe mult timp, şi după trecerea unui interval cunoscut de timp această a „doua-parte-esenţială", indiferent dacă – a ajuns la acel timp „partea-esenţială-superioară" inclusă în el la gradaţia necesară a intelectului, trebuie să se descompună şi, din cauza că această „parte-esenţială-superioară", pînă cînd nu se perfecţionează pînă la gradaţia necesară, întotdeauna trebuie să fie dependentă de un oricare corp Kesgean, atunci de aceea de odată după al doilea proces sfînt Rascuarno orice aşa neperfecţionată „parte-esenţială-superioară" cade în starea aşa numită „tehghekdnel" sau „căutarea-pentru-sine-a-unei-corespunzătoare-fiinţe-de-natură-dublă", pentru ca, cînd la această apariţie de natură dublă partea ei superioară se va perfecţiona pînă la gradaţia necesară de intelect şi cu el se va întîmpla procesul definitiv de sfîntul Rascuarno, dar mai degrabă descompunerea corpului lui Kesdjan încă nu se simte clar, această „parte-esenţială-superioară" să poată momental să intre în acel corp Kesdjan străin şi să continue să existe în el pentru ulterioara sa perfecţionare, care perfecţionare mai devreme sau mai tîrziu trebuie să fie inevitabil să se îndeplinească pentru fiecare apărută „parte-esenţială-superioară".

Iată de aceea în acea sferă, unde după primul Rascuarno sfînt nimereşte orice „parte-esenţială-superioară", şi se întîmplă acest proces, care se numeşte „Schimbarea-Okipagratuită-a-părţii-exterioare-a-sufletului" sau „schimbul-fostului-corp-esenţial-Kesdjan".

Apropo, nu încurcă să-ţi spun, că iubiţii tăi de asemenea cum ar fi au o închipuire referitor la „schimbarea-Okipahalevna", şi ei chiar au inventat pentru aceasta o denumire înţeleaptă, şi anume „metempsihoz" sau „reîncarnare", şi acea ramură a ştiinţei lor, care în ultimile veacuri s-a creat în jur la asemenea întrebare, treptat de asemenea s-a făcut şi în timpul prezent deja este în numărul acelor factori răi mici, totalitatea cărora treptat le face şi fără aceasta deja gîndirea stranie tot mai şi mai, cum ar spune al nostru drag Molla Nasr-Eddin, „şurumburum".

Conform teoriei fantastice a acestei ramuri a „ştiinţei” lor, acum numită „spiritualism”, ei, printre altele, presupun, că în fiecare din ei deja este aşa „parte-esenţială-superioară” sau, cum ei o numesc „suflet”, şi cu acest suflet tot timpul trebuie să producă reîncarnarea, adică ceva de felul „schimbării-okipahalevne”, de care eu numai ce ţi-am spus.

Desigur, dacă aceşti nefericiţi şi-ar închipui numai despre aceea, că, conform legii cosmice secundare, care se numeşte „Tenicdoa” sau „legea-gravitaţiei”, această parte esenţială, dacă şi au loc cazuri rare, că ea apare în ei, după primul Rascuarno cu fiinţa dată sau, cum ei spun, după moartea fiinţei date, momentan se ridică de la suprafaţa planetei lor, şi ai fi înţeles, că lămurile aduse de această ramură a „ştiinţei” lor şi demonstrările a diferitor fenomene, care cică s-ar petrece acolo printre ei, datorită acestor „suflete” fantastice, sunt rodul fanteziei lor, – atunci ei deja şi-ar închipui, că şi tot restul demonstat în această ştiinţă a lor este nu alt ceva, decît „prostii” de-ale lui Molla Nasr-Eddin.

Ce se referă la primele două „corpuri-esenţiale” inferioare, şi anume „corpul-planetar” al fiinţei şi „corpul-Kesdjan”, atunci, după primul Rascuarno sfînt cu fiinţa, corpul lui planetar, fiind format din Microcosmosuri sau din cristalizări transformate de planeta dată, tot acolo, pe această planetă, conform unei legi secundare, ce se numeşte „dinnoutarnotoltur”, treptat putrezeşte şi se descompune în acele substanţe primare, din care ea şi a primit apariţia.

Dar „corpul-esenţial-secundar”, şi anume „corpul-Kesdjan”, fiind format din radiaţii ale altor concentraţii Tritocosmice şi a Soarelui sistemului solar dat, nimerind în numai ce amintita sferă, de asemenea după procesului secundar de Rascuarno sfînt începe să putrezească şi cristalizările ce-l formau de asemenea merg în sfera lor unde iniţial au apărut.

Dar „partea-esenţială-superioară” însă, fiind formată din cristalizările nemijlocite primite de la Qeomertmalogosul sfînt, în sistemul solar, în limitele căruia fiinţa apare, şi unde decurge existenţa sa, să se descompună niciodată nu poate; şi această „parte-superioară” trebuie să existe în sistemul solar dat, pînă cînd nu se perfecţionează pînă la gradaţia necesară, pînă la acel anume intelect, care face asemenea formaţiuni cosmice, denumite „Irankipaeh”, adică aşa formaţiuni din amintintele substanţe Preapreasfinte, care pot să existe şi să fie dependente de apariţia kesgeană şi în acelaş timp nu sunt predispuse nici un fel de aşa numitele influenţe „suferinde” de la orice factori cosmici exteriori.

Şi iată, băiatul meu, cum eu deja am spus, după aceea cum aşa apariţii cosmice cu intelectul se perfecţionează pînă la gradaţia necesară a sfîntului măsurător de intelect, la început ele nimereau pe Soarele-Absolut pentru îndeplinirea rolului, predestinată lor de al nostru CREATOR INFINIT.

Trebuie să-ţi spun, că şi referitor la determinarea gradului de individualizare tot atunci de la bun început Heruvimii şi Serafimii noştri a fost instalat acel, ce există şi acum, „Determinatorul-de-Intelect" sfînt, care se foloseşte pentru determinarea gradaţiei intelectului, cum în general a fiinţelor tricentrice, atît şi a intelectualităţii sau, mai corect, „totalitatea-conştientizării-de-sine", a orice mici sau mari concentraţii cosmice, şi cu care nu numai se măsoară gradaţia intelectului lor, dar şi se determină a lor aşa numita „nivelul-de-îndreptăţire-a-sensului-şi-scopului-existenţei-lor" şi de asemenea se determină rolul ulterior fiecărui Individ în parte în raport cu tot ce există în Marele nostru Melalocosmos.

Acest determinant sfînt de „intelect-curat" – nu este alt ceva, decît un mod de măsură, adică o linie, împărţită în două, printre altele pe un capăt se marchează lipsa oricărui intelect, dar pe alt capăt se marchează intelectul absolut, adică intelectului CREATORULUI nostru FĂRĂASEMĂNARE şi INFINIT.

În acest loc, eu mă gîndesc, nu încurcă să-ţi mai lămuresc referitor la izvoarele avute în prezenţa lor generală a oricăror fiinţe tricentrice de orice natură pentru manifestarea intelectului natural.

În general la fiece fiinţă tricentrică, indiferent la locul apariţiei ei şi forma ei exterioară, se pot cristaliza date pentru trei moduri de gîndire naturală, totalitatea de rezultatelor născute a căruia şi exprimă gradaţia intelectului lor.

Datele pentru aceste trei feluri de intelect natural în prezenţa fiecărei fiinţe tricentrice se cristalizează în dependenţă de ceea, cu cît prin intermediul Partdolgdiuty naturale în ei s-au perfecţionat „părţile-superioare-naturale" corespunzătoare, care ar fi trebuit să compună numaidecît prezenţa lor generală ca un întreg.

Primul fel superior de intelect natural, aceasta este „curat" sau „intelectul-obiectiv", care e caracteristic să fie doar în prezenţa „corpului-natural-superior" sau în prezenţa lor generală a fiinţelor tricentrice, în care deja şi a apărut şi s-a perfecţionat această a lor parte superioară, şi doar numai atunci, cînd ea este aşa numită „iniţiatoare-cu-centru-de-greutat-în-funcţionarea-individuală" la toată prezenţa fiinţei.

Al doilea intelect natural, care se numeşte „Okiartaaitoxa”, poate să fie doar în prezenţa acelor fiinţe tricentrice, în care deja s-a întruchipat complet şi funcţionează independent a lor „corp-secundar-natural-Kesdjan”.

Dar ce se referă la al treilea tip de intelect natural, aceasta este nu altceva, decît acţiunea acelei funcţionări automate, care se întîmplă în prezenţa generală a oricăror fiinţe şi de asemenea în prezenţa a tututor formaţiunilor determinate pe suprafaţa planetei, datorită şocurilor repetate ce vin din exterior, care şi trezeşte reacţia obişnuită de date cristalizate în ele, corespunzătoare impresiilor percepute întîmplător anterior.

Acum, băiatul meu, după mine, înainte de a începe din nou să trecem la lămurirea mai detaliată despre aceea, în ce mod anume, cum atunci în prezenţa generală a primelor Tetartocosmosuri, aşa şi în prezenţa generală a acelor, care ulterior au început să fie numite „fiinţe”, s-au întruchipat şi s-au perfecţionat „părţile-lor-superioare”, urmează încă să-ţi aduc la cunoştinţă despre aceea, că noi, fiinţele apărute pe planeta Karataz, de asemenea şi fiinţele, apărute pe planeta ta, denumită „Pămînt”, deja nu suntem aşa fiinţe „Polormedehticestice”, cum erau primele fiinţe, care s-au transformat nemijlocit de la Tetartocosmosuri, adică fiinţe, cum se mai spune acum, „Monoenieitami”, datorită căruia procesul Sfintei Eptaparaparşinoh în ele decurgea nu tocmai aşa, cum el în timpul prezent decurge în noi şi prin iubiţii tăi fiinţele tricentrice de pe planeta Pămînt. Noi suntem fiinţe denumite „Kesceapmartne”, adică aproape semifiinţe.

Aşa fiinţe „kesceapmartne” noi suntem de aceea, că ultimul Stopinder de bază a Sfintei Eptaparaparşinoh, care în timpul actual aproape toate fiinţele Megalocosmosului îl numesc „Sfîntul-Aşagîprotoehari”, se găseşte nu în centrul acelor planete, pe care noi ne naştem, cum aceasta este la majoritatea planetelor din Megalocosmosului nostru Mare, dar se găseşte în centrul sateliţilor săi, aşa sateliţi pentru planeta noastră Karataz este acea planetă mică din sistemul nostru solar, pe care o numim „Prnohpaiox”, dar pentru planeta Pămînt - fostele ei părţi, acum denumite „Luna” şi „Anulios”.

Datorită la aceasta procesul complet a Sfintei Eptaparaparşinoh pentru prelungirea, de exemplu, a neamului decurge nu printr-o fiinţă, cum aceasta se întîmpla la Tetartocomosuri, dar prin două fiinţe de diferite genuri, care fiinţe de diferite genuri la noi se numesc „Actavas” şi „Passavas”, dar pe planeta Pămînt – „bărbatul” şi „femeia”.

Apropo de spus, în Marele nostru Megalocosmos există chiar şi o aşa planetă, pe care această lege Sfîntă Eptaparaparşinoh procesul său complet pentru

prelungirea neamului fiinţelor tricentrice se petrece prin trei indivizi diferiţi. Despre această planetă originală nu încurcă să-şi fac cunoştinţă puţin mai detaliat.

Această planetă se numeşte „Modicheeo” şi aparţine sistemului „Protocosmos”.

Fiinţele ce apar pe această planetă, sunt tricentrice, ca şi toate alte fiinţe tricentrice, ce apar pe toate planetele Megalocosmosului nostru Măreţ şi după exteriorul lor aproape sunt ca şi noi şi în acelaş timp prezintă în sine şi de toţi alţii sunt socotite cele mai ideale şi perfecte din numărul tuturor întruchipărilor exterioare fără număr a fiinţelor tricentrice din tot Megalocosmosul nostru Măreţ, şi toţi ai noştri Îngeri, Arhangheli şi majoritatea Indivizilor sfinţi ce există acum, ce sunt apropiaţi TATĂLUI COMUN INFINIT, anume şi primesc apariţia sa pe această planetă preafrumoasă.

Şi prin ei transformarea substanţelor cosmice, necesare pentru procesul Trogoautoegocratic cosmic general, conform legii Sfinte Eptaparaparşinoh, se petrece pe aceleaşi principii, pe care aceasta se întîmplă şi prin intermediul prezenţei noastre şi de asemenea prin intermediul favoriţilor tăi, fiinţe tricentrice, ce locuiesc pe planeta Pămînt. Şi doar pentru prelungirea neamului lor această lege sfîntă procesul său complet îl produce prin trei tipuri de fiinţe, de aceea aşa fiinţe cu trei creieri şi se numesc „Triacrcomne”; în particular însă, la fel, cum la noi fiinţele de diferite genuri se numesc „Actavas” şi „Passavas” sau pe planeta ta „bărbatul” şi „femeia”, acolo pe planeta Modicheeo fiinţele de diferite genuri se numesc: „Martna”, „Spirna” şi „Ochina”, şi deşi ele la exterior sunt toate la fel, dar după construcţia interioară foarte se deosebesc una de alta.

Procesul de continuitatea a neamului lor se petrece în felul următor:

Toate trei fiinţe de genuri diferite primesc în acelaş timp printr-o acţiune sacră deosebită „Elimuarno-sfînt” sau, cum spun iubiţii tăi, „concepţie”, şi cu acest „Elimuarno-sfînt” sau „concepţie” ele există un timp cunoscut separat una de alta, complet desinestătătoare, dar fiecare din ele există cu percepţii foarte determinate intenţionate şi manifestări conştiente.

Şi apoi, cînd se apropie timpul pentru apariţia rezultatelor acestor concepţii sau cînd, cum iubiţii tăi spun, se apropie timpul „naşterii”, în toate aceste trei fiinţe originale se găseşte aşa numita tendinţa reciprocă „aclonoatistică” sau, cum ar spune iubiţii tăi, la ei se manifestă „atracţia-organică-fizică”. Şi cu cît e

mai aproape timpul de aşa manifestare firească sau „naşteri”, cu atît mai mult ele una de alta se alipesc şi la urma urmei aproape una de alta cresc şi apoi într-un mod cunoscut în acelaş timp efectuiază aceste concepţii ale lor.

Şi iată, în timpul efectuării a acestor concepţii, toate aceste trei concepţii de odată fuzionează una cu alta, şi în aşa mod în Megalocosmosul nostru apare o fiinţă tricentrică nouă cu aşa construcţie originală.

„Ideale” însă aceste „fiinţe-tricentrice” de acest fel în Megalocosmosul nostru sunt de aceea, că ele chiar la apariţia lor au deja toate trei „corpuri-existenţiale”.

Dar aceasta aşa se întîmplă datorită la aceea, că producătorii unei asemenea fiinţe, adică „Martna”, „Spirna” şi „Okina”, fiecare din ei separat concepţia o primeşte pentru apariţia unui din cele trei corpuri existenţiale şi, datorită existenţei sale special corespunzătoare, favorizează Sfintei Eptaparaparşinoh să formeze acest corp firesc în sine perfect, şi apoi deja, în timpul apariţiei, să-l fuzioneze cu alte corpuri în unul.

Remarcă, printre altele, băiatul meu, că fiinţele, ce apar pe această fără asemănare, planetă preafrumoasă, nu au necesitatea, ca fiinţele tricentrice, ce apar pe alte planete obişnuite ale Megalocosmosului nostru, să-şi întruchipeze „corpurile-existenţiale-superioare” cu ajutorul acelor factori, pe care CREATORUL nostru le-a predestinat să fie mijloace pentru perfecţionare, şi anume factorii, care noi acum îi numim „Muncă-conştientă” şi „Suferinţă-intenţionată”.

Acum, băiatul meu, prelungind lămurirea detaliată de mai departe referitor la procesul de transformare a substanţelor cosmice prin fiinţe în general, eu pentru un exemplu de clarificare voi lua prezenţa generală a iubiţilor tăi.

Deşi procesele de transformare a substanţelor pentru prelungirea neamului prin noi sau prin intermediul prezenţei generale a iubiţilor tăi se produc nu aşa, cum acelaş lucru se petrecea în primele Tetartocosmosuri, care se transformau în fiinţe, necătînd la aceasta, eu iau pentru exemplul de clarificare anume pe ei, cum acest proces de transformare a substanţelor pentru necesităţile preamăritului process cosmic general Trogoautoegocratic se petrece şi prin prezenţa generală a lor la fel aşa, cum aceasta se petreceea prin intermediul primelor „Tetartocosmosuri”, şi în acelaş timp tu vei căpăta paralel informaţii referitor la unele detalii mici de deosebiri stranii ale psihicii lor, şi de asemenea vei face cunoştinţă şi referitor la aceea, cum ei înţeleg şi cum se atîrnă faţă de datoria lor naturală în sensul de servirea procesului

cosmic general „Iraniranumanj”, distrugînd pentru plăcerea trupului orice fel de înfăptuiri spre binele întreg a Megalocosmosului.

Ce se referă la acele deosebiri ale transformării substanţelor cosmice, datorită cărora prelungirea neamului diferitor fiinţe în timpul prezent se petrece diferit, atunci cauza acestuia depinde de locul concentraţiei sfîntului „Aşagîprotoehari”, adică de locul unde se concentează acele substanţe cosmice, care sunt rezultatele ultimului Stopinder ale „Ansanbaluiazarului” cosmic general.

Deci, băiatul meu, încep cu aceea, că voi repeta: fiecare din iubiţii tăi, chiar şi din cei contemporani, sunt, ca noi şi ca toate altele fiinţe tricentrice ale Megalocosmosului nostru, de asemenea un aparat al procesului cosmic măreţ Trogoautoegocratic, cum erau Tetartocosmosurile, de la care au apărut cît primii strămoşi a fiinţelor ce există actual, atît şi fiinţelor ce există peste tot.

Şi prin fiecare din ei se putea transforma substanţele cosmice, apărute în toţi cei şapte Stopinderi ale Sfintei Eptaparaparţinoh, şi la fiecare din ei, iarăşi chiar şi la cei contemporani, în afară de slujirea lor în calitate de aparat a preamăreţului Trogoautogocratic cosmic, ar fi putut să fie posibilităţi pentru aceea, ca din aceste substanţe cosmice, care se transformau prin ei, s-ar fi primit cele corespunzătoare pentru întruchiparea şi pentru perfecţionarea în ei a ambelor „corpuri-existenţiale-superioare”, de aceea că fiecare fiinţă tricentrică, apărută pe această planetă a ta, prezintă în sine tot, de asemenea, ca şi orice fiinţă tricentrică din tot Universul nostru, o asemănare exactă a întreg Megalocosmosului. Diferenţa dintre fiecare din ei şi Megalocosmosul nostru Mare şi Comun este doar în mărime.

Ştii, apropo, şi despre aceea, că iubiţii tăi contemporani foarte des utilizează un, nu ştiu instinctiv simţit sau mecanic de undeva perceput concept, exprimat de ei cu următoarele cuvinte: „noi-oamenii-suntem-asemănători-cu-Dumnezeu”. Aceşti nefericiţi chiar nu presupun, că din toate, ce majorităţii lor le este cunoscut referitor la adevărurile cosmice, această exprimare a lor din toate este unica corectă.

Şi într-adevăr fiecare din ei este asemănător lui Dumnezeu, dar nu acelui „dumnezeu”, pe care ei îl au în închipuirea lor strîmbă, dar Acelui într-adevăr DUMNEZEU, cu care cuvînt noi uneori mai denumim Megalocosmosul nostru Comun.

Fiecare din ei pînă la mărunţişuri e asemeni, dar, desigur, în miniatură, la întreg Megalocosmosul nostru, şi în fiecare din ei sunt toate acele funcţionări

separate, care în Megalocosmosul nostru actual îndeplinesc „Iraniranumanjul” cosmic armonios sau „Schimbul-de-substanţe”, menţinînd existenţa a tot ce există în Megalocosmos, cu un tot întreg.

Acea a lor exprimare – „noi-suntem-ca-Dumnezeu” – pentru noi acum poate servi o foarte bună ilustrare adăugătoare pentru determinarea la aceea, pînă la cît în ei este schilodită aşa numita „logica-percepută” naturală sau, cum uneori se mai spune, „Gîndire-Întreagă”.

Deşi există acolo la ei o aşa, ce corespunde adevărului, exprimare, dar referitor la închipuirea sensului ei precis, cît şi în general referitor la orice formulare scurtă în cuvinte, ei cu a lor gîndire stranie mioapă – chiar dacă vor dori cu întrega lor prezenţă generală ca activ să extragă închipuirea sinceră internă şi înţelegerea naturală a acestei exprimări a lor – în cel mai bun caz întotdeauna vor exprima ceva de felul următor:

„Bine… dacă noi suntem „ca Dumnezeu”… înseamnă… înseamnă … „Dumnezeu” seamănă cu noi şi înfăţişarea lui o are la fel, cum şi noi… şi înseamnă că „Dumnezeul” nostru are la fel aşa mustăţi, barbă, nas, ca şi noi şi se îmbracă el de asemenea, ca şi noi. Se îmbracă el, ca şi noi, fără îndoială de aceea, că el la fel, ca şi noi, foarte iubeşte ruşinea; doar nu în zadar el pe Adam şi Eva i-a fugărit din Rai numai de aceea, că ei nu întotdeauna au început să se folosească de ajutorul unei frunze de smochin”.

La unele fiinţe de acolo, în special în ultimul timp, a lor „Gîndire-întreagă”, sau „logica-simţită”, s-a făcut deja aşa, că ei pe acest al lor „Dumnezeu” în închipuirilor lor foarte clar pot vedea aproape cu un pieptene, ce atîrnă din buzunarul lui stîng, cu care el cîteodat îşi piaptănă barba lui vestită.

Aşa „Gîndire-întreagă” naturală superoriginală referitor la „Dumnezeul” lor la iubiţii tăi a ieşit, în mod principal, din manifestările hasnamuse acelor fiinţe „învăţate” care, ţi-i minte, eu deja ţi-am vorbit, s-au adunat în oraşul Babilon şi au început împreună să născocească diferite minciuni maliţioase referitor la „Dumnezeul” lor, ce s-au răspîndit atunci întîmplător pe toată planeta aceasta nefericită. Şi din cauza, că acea perioadă a coincis cu acele vremuri, cînd fiinţele tricentrice de acolo au început să existe deosebit de „selizelinualino”, adică deosebit de „pasiv”, în sensul eforturilor naturale caracteristice fiinţelor tricentrice, atunci acestea ale lor nescociri maliţioase au fost de fiinţe strîns percepute şi asimilate.

Iar apoi, la trecerea din generaţie în generaţie prin moştenire ei treptat au început să cristalizeze aşa „materiale-logicnesterne” urîte, în rezultatul cărora

în psihica fiinţelor tricentrice contemporane de acolo şi a început să se întîmple aşa deja excepţională „Gîndire-Întreagă” naturală scoghilită.

Dar că ei pe „Dumnezeul” lor şi-l închipuie anume cu o barbă mare, atunci asta s-a primit de aceea, că atunci în născocirile maliţioase ale „învăţaţilor” babiloneni, printre altele, se spunea, că acel aşa zisul „Dumnezeul” lor are chipurile exteriorul a unui bătrîn cu barbă solidă.

Dar comtemporanii tăi iubiţi referitor la înfăţişarea „Dumnezeului” lor au mers şi mai departe. Şi anume, ei şi-l închipuie pe „Dumnezeul” lor determinat ca pe un „evreu-bătrîn”, cum în a lor închipuiri strîmbe toate personalităţile sfinte au provenit de la acest neam.

Cum acolo n-ar fi, băiatul meu, fiecare din iubiţii tăi separat, în prezenţa lui generală, în toate exact seamănă cu Megalocosmosul nostru.

Eu odată ţi-am spus, că şi la ei, cum şi la noi, la fiecare în cap se localizează substanţele cosmice lor caracteristice o concentraţie, toată funcţionarea căruia exact corespunde la acele funţii şi destinaţii, care funcţii şi destinaţii pentru tot Megalocosmosul o are şi o îndeplineşte al nostru Preapreasfînt „Protocosmos”.

Această localizare, care e concentrată în capul lor, ei o numesc „creier”. Fiecare aşa numitele „osaniaki” sau „protoplaste” sau, cum învăţaţii de pe Pămînt le numesc, „celule-creierului-capului” acestei localizări în capul lor efectuează pentru întreaga lor prezenţa exact acea destinaţie, care în timpul prezent o execută „corpurile-superioare-perfecţionate” a fiinţelor tricentrice din tot Universul nostru, deja alipite la Preapreasfîntul Soare-Absolut sau „Protocosmos”.

Aceste părţi ale fiinţelor tricentrice perfecţionate pînă la gradaţia corespunzătoare a intelectului obiectiv, nimerind acolo, îndeplinesc anume acea funcţie „osaniac” sau „celelele-creierului”, pentru care, cum eu deja am spus, TATĂL nostru COMUN INFINIT UNICEXISTENT atunci, la crearea Lumii deja existente, a binevoit să hotărască să folosească în viitor întruchipările, ce primeau individualitate desinestătătoare în „Tetartocosmosuri”, spre ajutorul Său în conducerea Lumii ce se măreşte.

Mai departe, la fiecare din ei, în aşa numita „coloană-vertebrală” a lor, e localizată altă concentraţie, ce se numeşte acolo „măduva-spinării”, în care sunt la fel aşa numitele „izvoare-negative”, care în funcţionarea lor referitor la părţile creierului lor sunt exact la fel în execuţii, ce execuţii în raport cu

Prepreasfîntul Protocosmos îndeplinesc „Stele-Secundare-Noi-Apărute-ale-Megalocosmosului”.

Urmează numaidecît să remarc despre aceea, că în epocile anterioare acolo, pe planeta ta iubiţii tăi ştiau cîte ceva referitor la unele părţi separate de funcţionare a „măduvei-spinării” şi chiar ei ştiau şi foloseau diferite „manipulări-mecanice” pentru acţionarea asupra părţilor corespunzătoare a acestui creier în acele perioade, cînd apărea orice dizarmonie în ei, cum ei se exprimă, „stări-psihice”, dar treptat informaţiile referitor la aşa tip de cunoaştere s-au „evaporat” şi iubiţii tăi contemporani deşi ştiu despre aceea, că în acest creier sunt unele concentraţii deosebite, dar pentru ce funcţionare ele sunt predestinate de Natură, desigur, deja nu au nici un fel de închipuire şi simplu le numesc pe ele în majoritatea cazurilor „noduri-nervoase” ale „măduvei-spinării”.

Iată aceste anume „noduri” separate ale „măduvei-spinării” sunt izvoare de negare în raport cu nuanţele separate de aprobare a „creierului” exact la fel, cum „Stelele-Secundare” sunt izvoare de diferite nuanţe de negare în raport cu aprobările Preapreasfîntului Protocosmos.

Şi în sfîrşit, cum în Megalocosmos, toate rezultatele, primite de la decurgere procesului de bază a Sfintei Eptaparaparşinoh de la „aprobarea” Preapreasfîntului Protocosmos şi de la diferite nuanţe de „negare” a „Stelelor” noi create, au început să slujească apoi „începutul-de-împăcare” pentru tot ce nou apare şi deja existent, aşa şi în ei este localizarea corespondentă pentru concentrarea tututor rezultatelor, primite de la „aprobarea” creierului şi de la toate nunanţele de negare a „măduvei-spinării”, şi care rezultate mai tîrziu şi servesc începutul de reglare sau împăcare pentru funcţionare a întregii prezenţe generalor a fiecăruia din ei.

Referitor la locul de concentrare a acestei localizări, ce serveşte pentru prezenţa generală a fiinţelor tricentrice pămîntene începutul de reglare şi împăcare, urmează de remarcat, că la început şi aceste fiinţe tricentrice ale planetei Pămînt ce ţi-au plăcut această a treia localizare o aveau la fel, ca şi noi, într-un creier desinestătător, localizat în regiunea aşa numită „coşul-pieptului”.

Dar de cînd, procesult lor de existenţă naturală obişnuit a început deosebit de repede să se schimbe spre rău, atunci natura de acolo după unele cauze, a fost nevoită, ca să nu distrugă funcţionarea acestui creier al lor, să-i schimbe sistemul lui de localizare.

Şi anume, ea localizarea acestui organ, ce avea în ei o concentraţie unică, treptat la împrăştiat în localizări mai mici în toată prezenţa lor generală, în mod principal în regiunea numită „sub-stomac”. Totalitatea acestor mici localizări în această regiune în timpul prezent ei singuri o denumesc „plexul-solar” sau „complex-de-noduri-nervoase-a-sistemului-simpatic”.

Şi în aşa noduri nervoase, împrăştiate prin tot corpul lor planetar, şi se adună în timpul prezent orice rezultate, primite de la manifestările aprobate şi negate de creierul şi măduva spinării şi aceste rezultate, ce s-au fixat în aceste împrăştiate prin toată prezenţa generală „noduri-nervoase”, apoi sunt la fel începuturi neutralizante în procesul de mai departe de „Abrobare-şi-Negare” între creier şi măduva spinării, ce forţe neutralizante sunt totalitate a tot ce apare în Megalocosmos în procesul de Abrobare a Protocosmosului şi diferitele nuanţe de negare a tuturor Stelelor noi apărute.

Deci, fiinţele tricentrice ale planetei Pământ nu numai că sunt, ca şi noi, aparate de transformare a substanţelor cosmice, necesare pentru preamăritul Trogoautoegocratic, cu calităţile a celor trei forţe a legii de bază cosmice Triamazicamno, dar de asemenea, primind aceste substanţe spre transformare de la toate trei izvoare diferite de apariţii desinestătătoare, au toate posibilităţile să acapareze, în afară de substanţele necesare pentru menţinerea existenţei sale, de asemenea şi aşa substanţe, care merg la întruchiparea şi perfecţionarea „corpurilor-existenţiale-superioare” proprii.

În aşa mod aceste substanţe din trei izvoare, ce intră în prezenţa lor generală spre transformare, sunt, cum şi pentru noi, hrană naturală de trei tipuri.

Şi anume, acele substanţe, care – în calea lor opusă de ascensiune evolutivă de la sfîntul „Aşagîprotoehari”, adică de la ultimul „Stopinder” a Sfintei Eptaparaparşinoh spre Preapreasfîntul Protocosmos – s-au transformat cu ajutorul acelei planete în formaţiuni planetare determinate superioare corespunzătoare, pentru transformarea ulterioară intră în ei în calitate de „hrană-primară-naturală”, ce este „hrana” şi „băutura” lor obişnuită.

Acelea substanţe din izvoare secundare, care, primindu-se de la transformările soarelui propriu şi a altor planete din acelaş sistem solar, vin în atmosfera planetei lor prin radiaţia ultimilor, întră în ei din nou, la fel ca şi în noi, tot pentru transformarea evolutivă ulterioară, în calitate de „hrană-secundară-naturală”, ce este a lor, cum ei acolo spun, „aerul”, cu care ei respiră, şi aceste substanţe din aerul lor şi serversc pentru întruchiparea şi menţinerea existenţei a „corpului-lor-secundar-natural”.

Şi, în sfîrşit, substanţele din izvoarele primare, care pentru ei de asemenea, ca şi pentru noi, sunt al treilea tip de hrană naturală, servesc cît pentru întruchiparea, atît şi pentru perfecţionarea „corpului-superior-natural”.

Iată în raport cu aceste substanţe cosmice sfinte şi s-au primit acele pentru iubiţii tăi nefericiţi rezultate triste, care s-au scurs şi pînă în prezent continuă să se scurgă din orice, de ei singuri instalate, nenormalităţi în procesul obişnuit de existenţă naturală.

Deşi substanţele şi asemenea hrană superioară naturală continuă să intre în ei şi în prezent, dar ele intră, în special în fiinţele din timpul prezent, deja doar îmtîmplător, complet fără participarea intenţiei lor conştiente, şi doar de aceea, cît aceste substanţe sfinte sunt necesare pentru producerea în ei a transformărilor, necesare în scopurile armoniei Trogoautoegocrate cosmice generale şi pentru cele necesare de Natură, prelungirea automată a neamului lor.

Cînd acolo definitiv s-au întărit condiţiile nenormale de existenţă naturală obişnuită, ca urmare din esenţa lor au dispărut cît tendinţa instinctivă, atît şi cea intenţionată spre perfecţionare, la ei a dispărut nu numai necesitatea perceperii substanţelor cosmice conştientă, dar şi a dispărut încă şi conceptele şi cunoştinţele despre existenţa şi importanţa „alimentelor-naturale-superioare”.

În timpul prezent acolo iubiţii tăi ştiu doar despre prima hrană naturală, ştiu doar din cauza, că, în primul rînd, chiar din dorinţă nu poţi să nu ştii de ea, în al doilea, procesul consumării ei acolo deja s-a făcut pentru ei tot un viciu şi ocupă un loc egal cu alte slăbiciuni de-ale lor, care în ei treptat s-au cristalizat ca urmări a proprietăţilor organului maliţios pentru ei Kundatampon.

Pînă în prezent încă nimeni din ei nu şi-a dat seama, că în această „hrană-primară-naturală” sunt doar substanţe necesare aproape numai pentru menţinerea existenţei corpului lor brutal planetar, ce este începutul negativ, şi că pentru alte părţi superioare ale prezenţei lor această „hrană-primară-naturală” aproape nimic nu poate da.

Ce se referă la acele substanţe cosmice superioare, cantitatea cunoscută de care, cum eu deja am spus, ce e necesar să se transforme prin ei pentru prelungirea neamului şi pentru menţinerea armoniei generale a „Ansanbaluiazarului” cosmic general, din cauza aceasta iubiţilor tăi în timpul prezent n-au nici o treabă să-şi deranjeze „zeul-lor-autolinişteа” interioară

proprie, cum aceasta se face în ei, cum eu am spus, complet aleator, fără participarea intenţiei lor conştientă.

E interesant totuşi de remarcat, că la început, şi anume îndată după distrugerea în fiinţele tricentrice, ce locuiau pe planeta ta, a funcţionării organului Kundatampon, lor de asemenea le-a devenit cunoscut referitor şi la aceste hrane naturale superioare, şi ei atunci au început să le întrebuinţeze cu o intenţie conştientă, dar unele fiinţe de pe continentul Atlantida din ultimul timp chiar au început să socoată aceste procese de perceperea a aşa alimentări naturale scopul lor principal de existenţă.

Fiinţele continentului Atlantida atunci hrana secundară naturală o numeau „Amarlus", ce însemna „ajutor-Lunii", dar hrana a treia naturală o numeau „Sfîntul-Amarhudan", şi acest ultim cuvînt al lor atunci însemna „Ajutor-Domnului".

Referitor la lipsa în psihica iubiţilor tăi a necesităţii conştiente de percepţie a acestor substanţe sfinte cosmice superioare, eu doresc de asemenea să-ţi atrag atenţia la o urmare foarte importantă şi tristă, ce a decurs din aceasta.

Şi anume, din cauza, că în ei, în rînd cu încetarea percepţiei a aşa substanţe cosmice determinate, necesare pentru apariţia şi existenţa părţilor lor superioare naturale, din prezenţa lor a dispărut nu numai tendinţa de perfecţionare, dar şi posibilitatea de aşa numita „contemplare-intenţionată", care şi este factorul principal pentru asimilarea acestor substanţe cosmice sfinte, şi de atunci, pentru satisfacerea la aceea, că în ei să poată să intre şi asimila cantitate necesară de aceste substanţe, Natura singură a trebuit treptat să se acomodeze şi să aranjeze în aşa mod, ca la fiecare în timpul decurgerii procesului lor întreg de existenţă deja singur de la sine să se îmtîmple „neaşteptări", care în general nu trebuiesc să se întîmple şi aşa „neaşteptări" niciodată şi nicăieri nu se întîmplă nici cu-un fel de fiinţe tricentrice din Marele nostru Megalocosmos.

Natura nefericită de acolo a fost nevoită să se acomodeze la aşa nenormalitate de aceea, fiindcă, datorită acestor „neaşteptări", automat, independent de ei însăşi, să se petreacă în ei unele retrăiri intense naturale şi „meditaţii-active", şi, datorită la aceste „meditaţii-active", în ei se fie posibil automat să se petreacă transformarea necesară şi asimilarea acestor particule necesare ale hranei superioare existenţiale.

Acum, băiatul meu, ce se referă la procesele de transformare în mişcările evolutive şi involutive a acestor substanţe cosmice prin intermediul şi la aşa

aparate a preamăreţului Trogoautoegocrat cosmic general, care este şi fiecare din iubiţii tăi, atunci aceste transformări în ei se petrec, ca şi în noi şi cum în general în cosmosurile mari şi mici ale Megalocosmosului nostru Comun, pe baza exactă a acelorlaşi două legi principale, şi anume, pe baza „Sfintei-Eptaparaparşinoh” şi „Sfintei-Triamazicamno”.

Mai înainte de aţi spune, în ce mod în fiinţe se transformă substanţele cosmice, ce intră în ei în calitate de prima „hrană-existenţială” în scopul procesului Trogoautoegocratic cosmic general, dar în fiinţele tricentrice prin intermediul unei cunoscute comportări din partea lor faţă de acest proces şi de asemenea pentru întruchiparea şi perfecţionarea părţilor lor superioare, îţi trebuie pentru închipuirea clară despre aceste procese să ai în vedere, că în Megalocosmosul nostru de la rezultatul proceselor Trogoautoegocratice deja petrecute sunt şi iau parte în noile formaţiuni multe sute de „elemente-active” cu proprietăţi specifice subiective diferite.

Aceste multe sute de „elemente-active” cu diferite proprietăţi, unde ele nu ar fi, provenind de la şapte Stopidneri a Sfintei Eptaparaparşinoh, se împart şi se localizează, în dependenţă de la care Stopinderi ei au primit apariţia lor iniţială, după aşa numita „rudenie-a-vibraţiilor” în şapte aşa numite „clase-ohtapanaţahne”. Şi tot fără excepţie cît mari, atît şi mici, deja concentraţii determinate, ce sunt în tot Megalocosmosul nostru, se formează de la aceste „elemente-active” ce aparţin acestor şapte clase independente, şi, cum eu deja ţi-am spus, au proprietăţi subiective proprii.

Dar aceste proprietăţi ale lor subiective, inclusiv şi aşa nimitele „proporţionalităţi-dătătoare-de-viaţă”, provin, în primul rînd, de la aceea, care formă de funcţionarea a Stopinderului al cincilea decurgea în timpul apariţiei lor, şi în al doilea rînd, de la aceea, apar aceste elemente active datorită intenţiei conştiente din partea unui individ desinestătător sau ele apar automat, numai pe baza legii cosmice secundare numită „atracţia-şi-combinarea-asemănărilor”.

Iată aceste multe sute de elemente active determinate, ce aparţin la şapte clase diferite „ohtapanaţahne” şi care au şapte proprietăţi subiective, în numărul cărora de asemenea valoarea primară o au proprietăţile „dătătoare-de-viaţă” şi de „descompunerea”, în totalitate şi compun „Ansanbaluiazarul” de bază cosmic general, cu care se îndeplineşte preamăritul Trogoautoegocrat cosmic, ce este salvatorul credincios de la acţiunea legitimă a nemilosului Heropas.

Trebuie să-ţi mai spun, că cele mai primare apariţii de orice fel de concentraţii de care este pretutindeni în Univers Efirnocrilno, pe baza legii secundare cosmice „Atracţia-şi-combinarea-asemănărilor”, se petrece în modul următor:

Dacă particulele „Efirnocrilno”, deja aflate în diferite sfere ale tututor celor şapte Stopinderi ale „Ansanbaluiazarului” cosmic general, din orice cauză se ciocnesc una cu alta, atunci ele şi dau începutul la apariţia oricăror proprietăţi încă neavute ale „cristalizării” şi mai departe, aşa particule combinate ale „Efirnocrilino” dintr-o oarecare cauză nimeresc în condiţia, unde decurge un oarecare proces „Harnelmiaţnel”, atunci ele fuzionează şi, pe baza acaparate în ele aşa numitei „complecţii-de-vibraţii”, se transformă în elemente active deja cu proprietăţi specifice determinate.

Dacă însă pe urmă aceste elemente active determinate cu ale lor proprietăţi subiective-specifice nimeresc în alte procese „Harnelmiaţmel” cu alte condiţii, ele, conform aceleiaşi legi de „rudenie-a-vibraţiilor”, din nou se combină una cu alta şi, căpătînd cu aceasta proprietăţi noi, se transformă în elemente active ale altei „clase-ohtapanaţahne” ş.a.m.d.

Iată ca urmare la aceasta în Megalocosmosul nostru şi sunt aşa de multe elemente active independente cu diferite proprietăţi specifice-subiective.

Dacă însă acum, băiatul meu, tu vei înţelege destul de bine consecutivitatea procesului de transformare a substanţelor cosmice prin intermediul aparatelor-fiinţe, în care aceste substanţe cosmice intră în calitate de „hrană-primară-naturală”, atunci pentru tine va fi aproximativ clar că tot ce se referă la deosebirile principale ale legii Sfinte Eptaparaparşinoh, atît şi procesele de evoluţie şi involuţie a altor „alimentări-naturale-superioare”.

Aceste elemente active evolutive ce asced înapoi de la ultimul Stopinder ale Sfintei Eptaparaparşinoh, nimerind în prezenţa generală a fiinţelor-aparate în calitate de prima hrană naturală, încep deja de la gura lor – cu ajutorul proceselor secundare a legii „Harnelmiaţmel”, adică datorită amestecului şi combinării după „rudenia-de-vibraţii” cu vibraţiile evoluţionate existente deja în prezenţa fiinţelor, ce corespund următorilor Stopinderi, elemente active – treptat se schimbă şi deja în stomacul fiinţelor se transformă în elemente active determinate, ce se numesc „Protoehari-natural”, care şi corespunde cu vibraţiile lor la al patrulea Stopinderi în ascensiune a Eptaparaparşinoh de bază cosmică.

De aici această totalitate, avînd „vibraţia-centralizată” în „Protoehari-natural”, datorită din nou iarăşi doar procesului „Harnelmiaţmel”, treptat evoluează şi

în rezultat capătă vibraţiile corespunzătoare; deja în aşa numitul „duoden”, ea complet se transformă în „Devteroehari-natural”.

Mai departe, trecînd prin tot aşa numitul „tract-intestinal”, o parte a acestor elemente determinate „Devteroehari-naturale” merg la deservirea corpului planetar şi pentru servirea „Harnelmiaţnelului” local în raport cu hrana ce va veni, dar altă parte, tot prin intermediul procesului „Harnelmiaţnel” cu caracter local, continuă evoluţia desinestătătoare şi la urma urmei se transformă în elemente superioare determinate, care deja se numesc „Tritoehari-naturale”.

Această totalitate însă de substanţe cosmice, ce temporar se cristalizează în prezenţa generală a fiinţelor-aparate, cu ale lor vibraţii răspund vibraţiilor „Tritoehari-natural”, locul central de concentrare în prezenţa fiinţelor îl are în aşa numitul ficat.

În acest anume loc a „Ansanbaluiazarului” natural şi se află „Mdnel-In” a Sfintei Eptaparaparşinoh, care şi se numeşte „Mdnel-In-Mecaniccorespunzător”, şi de aceea substanţele „Tritoehari-existenţiale” să evoluţioneze mai departe, datorită doar procesului „Harnelmiaţnel”, desinestătător nicidecum nu pot.

Iată, pe baza amintitei schimbări în funcţionarea generală a legii primordiale Sfinte Eptaparaparşinoh, în acest caz această totalitate de substanţe, denumită „Tritoehari-existenţială”, de la această stare să evoluţioneze mai departe poate doar numai cu ajutorul forţelor ce vin din exterior.

Şi în acest caz, dacă această totalitate de substanţe „Tritoehari” pentru evoluţia ulterioară în prezenţa generală a fiinţelor nu va primi din exterior un ajutor, atunci toate, cît această totalitate, atît şi pînă la ea cristalizate elemente ale centrelor „Ansambaluiazarului”, involuţionează întotdeauna înapoi, din nou în cristalizări cosmice determinate, de la care şi-au inceput evoluţia.

Pentru ajutorul extern în cazul dat Natura organizarea internă a fiinţelor a aranjat-o aşa, ca substanţele, ce sunt necesare să intre în prezenţa fiinţelor pentru întruchiparea şi alimentarea „corpului-secundar-existenţial-Kesdjan”, şi anume acea totalitate de substanţe cosmice, pe care iubiţii tău o numesc „aer”, să poată în acelaş timp servi şi aşa, ajutor, din exterior pentru evoluţia substanţelor „primei-hrane-existenţiale”.

Elementele active, ce compun această „hrană-secundară-naturală” sau „aerul”, şi care intră în prezenţa fiinţei de asemenea şi pentru evoluţia prin

intermediul acestei „hrane-secundare-naturale”, încep de la nasul fiinţelor, treptat să evoluţioneze cu ajutorul diferitor procese „Harnelmiaţmel” cu caracter local şi deja în aşa numiţii „plămîni” a fiinţelor, ele tot se transformă în „Protoehari”, dar deja în „Protoehari”, denumit „Protoehari-Astralnomonian”.

Şi iată substanţele acestui „Protoehari-Astralnomonian”, intrînd în prezenţa fiinţelor pentru propria evoluţie şi avînd încă în ele, datorită Sfintei Eptaparaparşinoh, toate posibilităţile de la acest centru de greutate al său să evoluţioneze doar cu un proces „Harnelmiaţmel”, se amestecă cu totalitatea substanţelor „primei-hrane-existenţiale”, care deja au evoluţionat pînă la al treilea Stopinder al Sfintei Eptaparaparşinoh, şi mai departe deja evoluţionează deja împreună şi cu aceasta ele favorizează substanţele „primei-hranne-naturale” să treacă peste „Mndel-In-Mecanic-corespunzător” inferior şi să se transforme în alte substanţe determinate – în „Tetartoehari-existenţial”, dar „Protoehari-Astalnomonian” se transformă în substanţe existenţiale, ce se numesc „Defteroehari-Astalnomonian”.

În acest moment al lămuririlor mele tu poţi să ai încă un exemplu clarificator pentru înţelegerea deplină a diferenţei între „Autoegocrat” şi „Trogoautoegocrat”, adică diferenţa dintre sistemul ce menţinea anterior existenţa Soarelui-Absolut, cînd acest sistem era autoegocratic, şi dintre acel sistem care a devenit după crearea Megalocosmosului şi care acum se numeşte „Trogoautoegocrat”.

Dacă transformarea substanţelor prin „aparatele-fiinţe” se întîmpla conform legii Eptaparaparşinoh Sfinte, cînd încă nu au fost modificate Stopinderii ei, adică cum ea funcţiona pînă la crearea Megalocosmosului, atunci substanţele cosmice, din care este compusă „prima-hrană-existenţială”, nimerind în aşa „aparate-fiinţe” pentru procesul local de evoluţie, ar fi terminat ascensiunea lor pentru transformarea completă în alte elemente active superioare determinate fără orice obstacol şi fără vreun ajutor venit din exterior, doar cu procesul „Harnelmiaţnel”, dar acum, după ce funcţionarea desinestătătoare a acestei legi primordiale sfinte a fost transformată în dependentă, evoluţia şi involuţia acestor Stopinderi schimbaţi întotdeauna trebuie să fie dependentă de manifestări exterioare „de-alte-cauze”.

În acest caz aşa „ajutor-de-altă-cauză” pentru transformarea completă a cristalizărilor cosmice cu ajutorul fiinţelor în „cristalizări” superioare şi este „hrana-secundară-existenţială”, ce are complet alte cauze de apariţie şi ce trebuie să îndeplinească complet alte rezultate cosmice.

Eu apoi vreo dată îţi voi lămuri detaliat, în ce mod în fiinţe are loc transformarea substanţelor din hrana naturală a doua şi a treia, dar pînă cînd tu să ştii, că şi aceste substanţe cosmice în fiinţe se transformă pe tot aceleaşi principii, ca şi substanţele hranei primare existenţiale.

Acum noi vom continua să ne clarificăm, în ce mod, conform Sfintei Eptaparaparşinoh, în prezenţa „fiinţelor-aparate" se întîmplă procesul ulterior complet de transformare a substanţelor hranei primare existenţiale.

Deci... hrana primară naturală obişnuită treptat se transformă în modul spus mai sus în substanţe determinate, ce se numesc „Tetartoehari-existenţiale", care în ele de asemenea, cum, desigur, şi în favoriţii tăi, au locul central de concentraţie în ambele aşa numitele „emisfere-ale-creierului".

Mai departe o parte din „Tetartoehari-existenţiale" din amble emisfere ale „creierului" neschimbate merg la deservirea corpului planetar al fiinţei date, dar altă parte, avînd în ea, din nou conform Sfintei Eptaparaparşinoh, toate posibilităţile pentru evoluţia desinestătătoare fără ajutor exterior, continuă să evolueze şi iarăşi prin intermediul procesului „Harnelmiaţmel", amestecîndu-se cu substanţe superioare existente anterior formate în fiinţe, treptat se transformă în elemente active determinate mai superioare, ce se numesc „Pentaehari".

Dar asemenea substanţe în fiinţe au locul central de concentrare aşa numitul „sianurinam" sau, cum favoriţii tău denumesc această parte a corpului lor planetar – „cerebelul", care în fiinţe tot se găseşte în cap.

Iată anume aceste substanţe în fiinţe, datorită difracţiei a cincea a Sfintei Eptaparaparşinoh, au posibilitate liberă să dea în manifestările prezenţei generale a fiinţelor tricentrice rezultate nu la fel şi totdeauna „reciproc-contrare".

Iată de ce în raport cu aceste substanţe existenţiale fiinţele întotdeauna trebuie să fie foarte şi foarte precaute, pentru a evita pentru tot întegul său urmări nedorite.

Din „cerebelul" fiinţelor o parte din aceste substanţe determinate tot merg la deservirea corpului planetar, dar altă parte, circulînd într-un mod special prin „nodurile-nervoase" ale spinării şi pieptului, se concentrează în aşa numitele „testicule" sau cum majoritatea favoriţilor tăi le numesc „ovare/ouă", care sunt locul de concentrare în prezenţa generală a fiinţelor a „Exioehari-existenţiale",

care sunt pentru fiinţe cele mai sfinte rezultate. Apropo să ştii, că amintitul mod special se numeşte „Trnlva”.

Doar după aceasta substanţele cosmice, ce intră în „aparatele-fiinţe” în scopul evoluţiei, adică pentru posibilitatea de a trece peste Mdel-In inferior a „Schimbului-de-substanţe” cosmic general, se transformă în acea totalitate de substanţe cosmice, care sunt îndreptăţirea automată a sensului şi scopului existenţei oricăror fiinţe în general, şi de asemenea în particular a fiinţelor tale tricentrice contemporane, ce locuiesc pe planeta Pămînt, şi aşa totalitate de substanţe cosmice peste tot se numeşte „Exioehari”.

Şi iată, băiatul meu, această totalitate, ce s-a primit de la evoluţia în „fiinţele-aparate” a „hranei-existenţiale-primare”, ce se numesc „Exioehari”, vibraţiile lor corespund cu ale ultimului „Stopinder-existenţial-Eptaparaparşinoh” şi, datorită caracteristicelor lui, ea nimereşte în „Mndel-Inul-superior-efectuat-intenţionat” a legii Eptaparaparşinoh şi pentru aceea, ca să se transforme complet în noi substanţe superioare şi să capete vibraţii, ce corespund următoarelor vibraţii dătătoare de viaţa, anume ce corespund la al cincilea Stopinder a procesului general cosmic al Sfintei Eptaparaparşinoh, îi trebuie neapărat acel anume ajutor exterior, care şi se îndeplineşte deja doar în prezenţa fiinţelor tricentrice exclusiv datorită acelor, nu odată amintiţi de mine factori, care se exprimă în Partkdolgduty existenţial, anume datorită exact acelor factori, pe care TATĂL nostru COMUN CREATORUL INFINIT şi a binevoit să predefinească – să fie mijlocul pentru aceea, ca din Tetartocosmosuri unii în rezultatul final la deservirea sa în scopul „Iraniranumanjului” cosmic general să poată să devină ajutori la conducerea Lumii ce se măreşte şi care factori şi pînă acum servesc ca unicul mijloc posibil pentru acapararea substanţelor cosmice necesare pentru întruchiparea şi perfecţionarea corpurilor superioare existenţiale şi care noi acum le numim „Muncă-Conştientă” şi „Suferinţă-Intenţionată”.

Aici nu strică să menţionez şi chiar să subliniez despre aceea, că din toate substanţele determinate cosmice, care se formează şi prin urmare întotdeauna există în prezenţa generală a favoriţilor tăi, ei foarte bine ştiu – şi chiar iscusit fac asupra ei „manipulaţii” în diferite moduri – numai această „Exioehari-existenţial” şi o numesc „spermă”.

Printre altele ei sub această denumire oferă importanţă la totalitatea substanţelor determinate, ce se formează doar în prezenţa fiinţelor de gen masculin, lasînd în ignoranţa şi fără denumire aceeaşi totalitate de „substanţe-sumare”, ce apar în fiinţele de genul feminin.

Iată această totalitate de substanţe, care inevitabil întotdeauna apare în prezenţa oricăror fiinţe în final de la „hrana-existenţială-primară” a lor, şi a devenit una din principalele cauze, că, după aceea, de cînd ei eu încetat să îndeplinească în prezenţa lor generală a Partkdolgduty existenţial, şi această totalitate de substanţe cosmice pentru evoluţia sa completă în alte elemente active superioare determinate, ne primind conform Sfintei Eptaparaparşinoh ajutorul exterior necesar, începea în ei să involuţioneze înapoi în direcţia acelor cristalizări, din care s-a început evoluţia. Şi aceste procese involutive în ei de atunci au devenit pentru ei acei factori, care au început să dea naştere în prezenţa lor generală la date pentru apariţia nenumăratelor aşa numitor „boli” şi cu aceea pe de o parte să „deperfecţioneze” deja pînă la aceasta instalată în ei Individualitate existenţială, dar pe de altă parte să scurteze lungimea generală a existenţei lor.

Aceste anume substanţe „Exioehari-existenţiale” de favoriţii tăi, fiinţe ale planetei Pamînt, în deosebi de fiinţele contemporane, conştient deja complet nu se folosesc nici pentru perfecţiunea personală, nici pentru producerea conştientă în afara lor a unei fiinţe noi asemeni lor.

Dar substanţele sfinte cosmice formate în acest mod servesc sau doar pentru scopurile măreţului Trogoautoegocrat cosmic, complet fără participarea conştiinţei proprii existenţiale şi fără dorinţă individuală, sau pentru conceperea involuntară a unei fiinţe noi asemeni lor, ce se primeşte fără dorinţă conştientă din partea lor şi este ca un rezultat trist pentru ei de fuzionarea a acestor substanţe sfinte a două genuri opuse, ce îndeplinesc prin ele două forţe contrare ale Sfintei Triamazicamno, în timpul satisfacerii de ei a acelei funcţii, care pentru fiinţele tricentrice contemporane a devenit, datorită moştenirii romanilor antici, viciul lor principal.

Nu face să nu amintim cu tristeţe, că această deja definitiv fixată în prezenţa lor generală caracteristică vicioasă menţionată pentru ei, în special pentru favoriţii tăi contemporani, este deja un mijloc „ce-acţionează-automat” pentru distrugerea din rădăcini chiar şi a acelor ce apar în ei cîteodată, de la orice manifestare demnă pentru fiinţe tricentrice, impulsuri, ce provoacă în ei aşa numita „dorinţă-de-viaţă”.

Repet, băiatul meu, favoriţii tăi, în deosebi cei contemporani, aceste substanţe sfinte formate inevitabil în ei, în afară de aceea, că ei au încetat conştient să le folosească pentru întruchiparea şi perfecţionarea „părţilor-superioare” proprii, cît şi pentru îndeplinirea datoriei existenţiale prevăzută de însăşi Natura, ce rezumă la continuarea neamului lor, dar chiar, cînd aceasta din urmă se întîmplă, atunci ei primesc şi socot aceasta deja o mare nenoricire

pentru ei, în mod principal de aceea, că urmările necesare să se întîmple după aceasta trebuie pentru un timp cunoscut să prevină satisfacerii libere a nenumăratelor şi diferitor, fixate în prezenţa lor, vicii.

Şi ca urmare la aceasta ele, în deosebi cele contemporane, în aşa cazuri cu toată prezenţa lor stăruiesc cu orice măsuri să prevină îndeplinirea acestei întîmplătoare, fără intenţia lor manifestare sfîntă, prevăzută de Natura Mamă.

Acolo în ultimile veacuri chiar din mediul lor foarte mulţi, în care mai puternic s-a cristalizat datele pentru orice proprietăţi hasnamuse, se fac specialişti să ajute la distrugerea acestor întîmplător înfăptuite îndepliniri sfinte existenţiale, şi asemenea specialişti acolo se numesc „fabricanţi-de-îngeri".

Dar printe altele, această „acţiune-existenţială", care pentru favoriţii tăi s-a transformat în viciul lor principal, peste tot în Universul nostru pentru fiinţe de toate neamurile naturale este şi se socoate cea mai sfîntă dintre toate alte taine sfinte Dumnezeieşti.

Chiar multe fiinţe cu unul sau două creieri a aceleiaşi planete, ce nu au în a lor „prezenţe-legitime" nici un fel de date, ce dau posibilitatea de „logică-comparativă", ca de exemplu, fiinţe care se numesc acolo: „ghiene", „pisici", „lupi", „lei", „cîini sălbatici", „baiguşi", „broaşte" şi multe altele, şi în timpul prezent continuă, desigur, doar instinctiv, să simtă această acţiune ca sfîntă şi o manifestă doar în acele perioade, pe care Natura Mamă le-a predestinat pentru această taină sfîntă, şi anume, în mod principal în perioadele începerii a unei mişcări complete a acelei concentraţii cosmice, pe care ei au locul de naştere şi trai, adică în perioadele, care peste tot fiinţele tricentrice le numesc „Dionoscii-tainelor-sfinte-Seruazare", dar pe planeta ce te-a cointeresat se numesc „zile-de-primăvară".

– Probabil, băiatul meu, tu încă nimic nu ştii despre „tainele-sfinte-ale-Marelui-Seruazar"? – a întrebat Belzebut pe nepotul său.

La aşa întrebare a lui Belzebut nepotul Hasin a răspuns aşa:

– Nu, dragă bunele, detalii despre aceasta eu încă nu ştiu; eu ştiu doar, că aceşti „dionosci" la noi pe planeta Karataz se socot sărbători mari şi se numesc „Dionosci-ajutate-de-Dumnezeu" şi ştiu, că în aceşti „dionosci" mari de sărbătoare toate fiinţele noastre, cît Atavaşii, atît şi Pasavaşii, se pregătesc aproape de la sfîrşitul ultimei asemenea sărbători, şi că un „lunias" pînă la începerea acestor taine sfinte la noi, cît cel în vîrstă, atît şi cel mic, încetează să

introducă în ei „prima-hrană-existenţială” şi cu diferite ceremonii sfinte aduc în gînd CREATORULUI COMUN mulţumire pentru existenţa sa.

Eu ştiu de asemenea, că ultimii doi din aceşti „dionosci” de sărbătoare la noi se socot şi se numesc „Dionosci-de-preamărire-a-primului-producător-în-fiece-familie”.

Iată de ce, bunelul meu drag, în fiece an în aceşti „dionosci” noi toţi ne aminteam de tine şi vorbeam doar de tine, şi fiecare din noi cu toată fiinţa ne stăruiam să manifestăm în afara noastră „dorinţa-sinceră”, pentru ca destinul tău permanent să-ţi creeze aşa condiţii de existenţă naturală, care te-ar ajuta repete şi uşor să-ţi aduci raţionamentul tău pînă la gradaţia sfîntă necesară şi cu aceea tu mai degrabă să termini această prezentă grea personal pentru tine „existenţă-obişnuită-naturală”.

Cu aceste ultime cuvinte spuse solemn Hassin a terminat răspunsul său.

– Lasă, băiatul meu, – a spus Belzebut, – noi vom vorbi şi referitor la „taina-sfîntă-Seruazar”, cînd ne vom întoarce pe dragul nostru Karataz.

Acolo eu cumva îţi voi lămuri detaliat, unde şi cum se întîmplă taina sfîntă „Seruazar” cu substanţa „Exioehari-existenţială” pentru prelungirea neamului tău şi în care cazuri şi în ce mod se primeşte fuzionarea şi rezultatele ulterioare a două feluri „Exioehari”: unele care se transformă în fiinţele-aparate pentru început afirmativ, care fiinţe-aparate pe planeta noastră Karataz sunt fiinţele „Actavas”, dar pe planeta ta Pămînt fiinţele „genului-masculin”; altele însă, pentru începutul negativ, pentru care „Exioehari-existenţiale” aparate sunt la noi, pe planeta Karataz, fiinţele „Passavas”, dar pe planeta Pămînt – fiinţele „genului-feminin”.

Acum hai să vorbim despre aşa „corpuri-superioare-existenţiale-perfecţionate”, adică despre „suflete”, care au nimerit pe această planetă sfîntă Purgatoriu şi la care s-au referit toate ultimele lămuriri ale mele.

Deci... de la bun început, cînd în fiinţe printr-un mod mentionat apăreau şi se perfecţionau pînă la gradaţia necesară sfîntă a raţionamentului obiectiv aceste „părţi-existenţiale-superioare”, şi anume, cînd conform „Mndel-Inului” inferior a Sfintei Eptaparaparşinoh, datorită hranei existenţiale secundare, în fiinţe se formează corpul Kesdjan, dar datorită „Mndel-Inului” superior al aceleiasi lege sfîntă, datorită hranei a treia existenţiale, se întruchipa şi se perfecţiona al treilea şi cel mai „superior-corp-existenţial”, atunci, cînd se despărţeau aceste „părţi-existenţiale-superioare” complet perfecţionate de

„părţile-inferioare-existenţiale”, ele deodată erau capabile să se alăture la IzvoruluiPrimordial Preapreasfînt şi începeau să îndeplinească predestinarea lor Dumnezeiască.

Aceasta aşa a continuat pînă atunci, cînd s-a întîmplat acel eveniment cosmic teribil, de care eu deja ţi-am spus, acum se numeşte „perioada-Ciutbogglitanică”.

Pînă la această nenorocire cosmică generală toate „corpurile-existenţiale-superioare”, care apăreau şi se perfecţionau în unele Tetartocosmosuri şi în primele lor generaţii, nimereau direct în Protocosmosul Preapreasfînt, fiindcă prezenţa lor generală încă mai îndeplinea rezultate îndeajuns ce corespondeau cu El.

Faptul constă în, că pînă la acest eveniment cosmic teribil, despre care eu îţi vorbesc, sfintul „Qeomertmalogos” ce venea de la Preapreasfîntul Soare-Absolut era încă curat fără orice impurităţi a unor oricare apariţii de alte cauze cu a lor proprietăţi proprii subiective, şi cînd acest „Qeomertmalogos” sfînt nimerea în sfera acelor planete, în care apăreau cristalizări sfinte şi din rezultatul transformărilor cărora prin indermediul fiinţelor-aparate se întruchipau şi se perfecţionau „corpurile-existenţiale-superioare”, atunci acestea din urmă prezenţa o căpătau anume aşa, cum trebuie să corespundă la condiţiile necesare ale exisnteţei în sfera Preapreasfîntului Soare-Absolut.

Dar mai tîrziu, cînd s-a întîmplat nenorocirea menţionată cosmică generală, din cauza căreia de la Preapreasfîntul Soare-Absolut sfîntul „Qeomertmalogos” a început să fie emanat cu impurităţi de proprietăţi subiective de la apariţii de alte cauze, deci de atunci aşa apariţii cosmice sfinte şi au încetat a avea posibilitatea să corespundă cu condiţiile necesare de existenţă în sfera Preapreasfîntului Izvor Primordial.

Dar impuritatea menţionată de apariţii de alte cauze a început să se primească în „Qeomertmalogosul” sfînt din urmatoarele, de asemenea, drept vorbind, cauze neprevăzute.

Cînd fiecare „corp-existenţial-superior” separat se face un Individ desinestătător şi capătă în sine legea lui sfîntă proprie Triamazicamno, care în miniatură începe, asemănător cu Preapreasfîntul Soare-Absolut, să emaneze, şi cînd pe Preapreasfîntul Soare-Absolut s-au adunat mulţi aşa „Indivizi-Sfinţi” perfecţionaţi desinestătători, atunci între emanaţiile acestor Indivizi sfinţi şi atmosfera Preapreasfîntului Soare-Absolut s-a instalat un aşa numit „contact-geneotriamazicamnic” şi s-au primit acele rezultate, de la care şi au

urmat acea nenorocire teribilă pentru „părţile-superioare-existenţiale-perfecţionate”, despre care eu deja ţi-am spus.

Cu toate că acţiunea rezultatelor acelui „contact-geneotriamazicamnic” curînd s-a armonizat cu acţiunile deja existenţe ale Preapreasfîntului Soare-Absolut al nostru, dar de atunci sfîntul Qeomertmalogos a început să fie emanat schimbat, şi urmările rezultatelor de la începutul acestui contact atunci au reuşit într-o oarecare perioadă de timp să schimbe mişcarea armonioasă a multor sisteme solare şi să producă disarmonie în funcţionarea internă a unor planete.

Anume atunci de la sistemul solar, care se numeşte „Hlarceaţă”, s-a separat acea planetă vestită, care şi există în spaţiu singuratică şi are caracteristicele sale foarte exclusive şi în timpul prezent se numeşte „Remuşcări-de-Conştiinţă”.

Aşa „contact-geneotriamazicamnic” s-a primit de la aceea, că în atmosfera Preapreasfîntului Soare-Absolut s-au început, cum eu deja am spus, de la aceste „corpuri-superioare-existenţiale” să fie emanate vibraţii de diferite surse caracteristice şi fuzionînd cu emanaţiile Preapreasfîntului Soare-Absolut şi împreună cu ele să pătrundă peste tot în Megalocosmos şi să nimerească şi pe aşa planete, pe care în fiinţe continuau să apară „corpuri-existenţiale-superioare”, şi aceste vibraţii caracteristice au început să se transforme şi să se cristalizeze împreună cu sfîntul Qeomertmalogos şi să participe la întruchiparea în fiinţe a „părţilor-superioare” ale lor.

Şi de atunci aşa apariţii sfinte şi au început să aibă în prezenţa lor proprietăţi deosebite, care se primeau de la aceea, că manifestările cunoscute ale altor părţi a fiinţei date, în care aceste apariţii sfinte se întruchipau, au început să intre şi să se asimileze în componenţa acestor părţi superioare şi să dea asemenea rezultate foarte speciale, care ulterior au început să se numească „păcatele-corpului-sufletesc”.

Aceste anume rezultate speciale şi au servit ca cauză la aceea, că aşa formaţiuni cosmice, chiar dacă ele în perfecţiunea sa ajungeau pînă la gradaţia necesară de raţionament obiectiv, dar deja cu prezenţa lor generale deja încetau să corespundă condiţiilor de existenţă în sfera Preapreasfîntului Protocosmos şi de atunci au pierdut posibilitatea de a se alătura Lui.

Şi iată, cînd pentru prima dată s-a clarificat această situaţie fără ieşire a acestor perfecţionate cu raţiunea, dar ce nu corespundeau cu prezenţa „corpului-existenţial-superior”, ce au devenit „Indivizi-cosmici-sfinţi-

desinestătători", CREATORUL nostru MULTIUBIUBITOR, fiind infinit de blajin-corect, imediat a început să ia orice măsuri necesare referitor la aşa fenoment trist neprevăzut.

Acest fenoment trist îi punea pe aceşti Indivizi sfinţi într-adevăr într-o situaţie fără ieşire de aceea, că ne primind posibilitatea din cauza la menţionatele „păcate" în prezenţa lor de a se alătura în Sînul Sursei Primordiale a Toate, ei în acelaş timp, ajungînd la acea gradaţie de măsurarea a raţiunii, care duce la supunerea legii cosmice secundare, ce se numeşte „Tetetzender", pierdeau posibilitatea existenţei libere pe suprafaţa planetelor obişnuite.

Atunci printre diferitele măsuri Dumnezeieşti ce s-au luat şi a urmat Porunca LUI de a alege cea mai bună planetă din Megalocosmosul nostru, de a pregăti special suprafaţa ei şi să fie predestinată pentru existenţa liberă ulterioară a acestor ce s-au perfecţionat cu raţiunea „corpuri-existenţiale-superioare", pentru ca în aşa mod ele să primească toate posibilităţile pentru curăţirea personală de elementele nedorite ce se află în prezenţa lor.

Iată şi de atunci şi a apărut aşa planetă sfîntă cu denumirea „Purgatoriu" şi aranjamea principală şi conducerea ei, din dorinţă proprie, a luat-o asupra lui Atotpătrimeaţiitor Marele Arhiheruvim Helcgamatios, acel anume Marele Helcgamatios, care primul după crearea Lumii a meritat sfîntul „Anclad", adică a căpătat primul acel nivel de raţiune, pe care în general este posibil s-o atingă un Individ desinestătător de care natură nu ar fi el şi care după gradaţie este a treia după Raţiunea Absolută a INFINITULUI nostru.

Deşi această planetă sfîntă într-adevăr în toate privinţele, cum şi tu singur te-ai confins, este cea mai bună şi toate celea exterioare pe ea sunt exclusiv de aşa fel, că ea de fiecare Individ desinestătător întotdeaua se percepe, cum eu deja am spus, „iscoliuţinerno", adică „blajin-delicios", dar acestor „corpuri-existenţiale-superioare" perfecţionate ce există acolo nu le arde de asta, fiindcă ele acolo sunt preocupaţi întotdeauna total cu munca intensivă asupra curăţării personale de elementele nedorite, ce au nimerit în prezenţa lor din cauze complet străine individualităţii lor.

În prezenţa generală a acestor „corpuri-superioare-existenţiale" nefericite ce locuiesc acum acolo pe această planetă sfîntă, ce s-au perfecţionat cu raţiunea pînă la cea mai superioară gradaţie, accesibilă pentru Indivizii superiori obişnuiţi cosmici, există doar unica informaţie, care uneori generează în ei un impuls de speranţă în aceea, că vreodată ei vor putea să se curăţe şi să primească fericirea de a se alipi ca parte a acelui „Mare", ce îndeplineşte

TATĂL nostru COMUN ATOTPUTERNIC INFINIT şi ATOTDREPT pentru binele şi fericirea a tot ce există în Megalocosmosul nostru.

Aici e interesant de remarcat, că despre planeta sfîntă Purgatoriu ştiu sau instinctiv o simpt aproape toate fiinţele tricentrice, ce apar pe oricare planete a Megalocosmosului nostru; nu ştiu despre ea doar fiinţele tricentrice, ce apar pe planeta ta, şi doar acea majoritate din ei, care au apărut la sfîrşitul existenţei continentului Atlantida şi după moartea sa.

Orice fiinţe tricentrice a Megalocosmosului nostru, indiferent de ce formă exterioară ar fi, cum doar capătă un oarecare grad de conştiinţă de sine, încep deja conştient sau instinctiv să viseze să nimerească pe această planetă sfîntă, pentru ca apoi să fie fericiţi să devină o părticică a acelui Măreţ, fuzionarea cu care mai devreme sau mai tîrziu trebuie să fie treaba oricărei esenţe deja apărute; dar fiinţele tricentrice, ce au atins deja o conştiinţă de sine mai mare, întotdeauna pentru realizarea acestor visuri ale lor în timpul existenţei naturale obişnuite grabnic şi chiar cu bucurie predispun pentru prezenţa lor acele neplăceri, care se întîmplă de la abţineri permise pentru corpul lor planetar, fiindcă aşa fiinţe deja bine înţeleg şi instinctiv simt, că această parte inferioară a lor în legea lor sfîntă Triamazicamno este o sursă indispensabilă de manifestări negative de gen cunoscut, şi deci, desigur, întotdeauna trebuie şi se va manifesta doar negativ faţă de partea sa pozitivă, adică manifestarea acestui corp inferior trebuie să fie numaidecît întotdeauna contrar acelor, ce este necesar pentru partea lor superioară.

Cu alte cuvinte, toate dorinţele corpului planetar se primesc ca nedorite pentru partea superioară Dumnezeiască ce trebuie să se întruchipeze, şi de aceea toate fiinţele tricentrice Megalocosmosului nostru permanent duc o luptă crîncenă cu dorinţele corpurilor planetare, pentru ca în această luptă de la aşa numita „fricţiune-disputăcrialnă" în ei să se formeze acele „cristalizări" sfinte, din care anume şi apare şi se formează în ei partea lor existenţială Dumnezeiască.

În această luptă permanentă a lor începutul armonios ce echilibrează este corpul lor existenţial secundar, care în a lor proprie lege Triamazicamno şi este sursa ce neutralizează, şi de aceea această parte secundară întotdeauna rămîne indiferentă faţă de manifestările lor mecanice, dar pentru manifestările lor active, pe baza legii secundare cosmice „Urdehplifat", întotdeauna tinde să se alăture la acele dorinţe, care sunt mai multe în una din cele două părţi contrare menţionate.

Cum eu deja am spus, la început, şi anume pînă la moartea continentului Atlantida, fiinţele tricentrice şi ale planetei tale de asemenea aveau o închipuire aproximativă despre planeta sfîntă Purgatoriu, şi atunci chiar şi existau cîteva „Legomonisme”, referitor la aceasta, şi după moartea acestui continent unele „Legomonisme” particulare, ce se refereau la planeta sfîntă Purgatoriu, tot au rămas întregi prin unele fiinţe înţelepte ce s-au salvat din acele timpuri şi au început de fi transmise din generaţie în generaţie. Dar mai tîrziu, cînd acolo în psihica acestor fiinţe tricentrice stranii au început să apară acea boală a lor originală, pe care eu am caracterizat-o cu cuvîntul „sofism”, atunci ei şi cu aceste informaţii veridice ce au ajuns pînă la ei şi au început a lor sofisme, şi de la aceste informaţii veridice, ce se refereau la sfînta planetă Purgatoriu, în psihica generaţiilor următoare au început să se formeze şi să se fixeze date pentru generarea a astfel de închipuiri şi concepţii, care în ideal se determină cu o maximă a multstimatului fără pereche Molla Nasr-Eddin, ce este compusă din următoarele sunete existenţiale: „Chihrta-Zuurrt”.

Ce se referă la Legomonismele particulare referitor la planeta sfîntă, care au continuat să fie transmise din generaţie în generaţie prin intermediul iluminaţilor adevăraţi de acolo, atunci ele, ajungînd aproape neschimbate pînă la epocile cele mai tîrzii, şi anume pînă la aşa numata „epocă-babiloneană”, datorită acelei ce i-a cuprins pe toţi, cum eu am denumit, „neliniştirea-minţilor”, care a apărut, cum eu deja ţi-am povestit, în acest Babilon din cauza fiinţelor înţelepte de acolo de „formaţiune-nouă” cu diferite caracteristici ce nu se cuvin pentru fiinţele tricentrice, au început de asemenea treptat să se denatureze şi în sfîrşit complet, cum se spune, s-au vînturat.

Faptul constă, necătînd la aceea, că iluminaţii de atunci erau încă dintre fiinţe responsabile relativ normale, care încă nu erau aşa, ca să schimbe idealurile lor aşa de uşor, cum în timpul prezent aceasta se întîmplă cu majoritatea dintre fiinţele tricentrice contemporane, la fel, cum ei singuri se exprimă: „a-schimba-mănuşile-ca-aşa-numitul-fufucle-din-Londra”; dar în acea perioadă psihoza, ce ia acaparat pe toţi aceste stranii fiinţe tricentrice, în sensul ca cu orice scop să afle dacă au ei suflet în ei şi dacă este fără moarte, era aşa de puternic şi răspîndit, că aşa necesitate bolnăvicioasă a psihicii lor s-a atins şi a molipsit raţiunea chiar şi a iluminaţilor adevăraţi de atunci şi ei, nimerind sub influenţa acestei psihoze, în Legomonismele, ce se refereau la planeta sfîntă Purgatoriu, au amestecat şi au transmis mai departe aşa „Habur-Chiubur”, că atunci de umilinţă chiar şi lui Lucifer al nostru i s-a colorat coada ca la aşa numita floare „tango”.

Tulburarea minţilor la fiinţele iluminate de atunci a planetei Pămînt, după mine, s-a întîmplat în mod principal din cauza acelei teorii frumoase a

dualiştilor babiloneni, în care se spunea, că cum ar fi pe lumea cealaltă există „Raiul” şi „Iadul”.

Iată anume aceste două exprimări, şi anume „Raiul” şi „Iadul”, au servit, dupa mine, cauza la toată „aiureala” ulterioară.

Faptul constă, că în unul din Legomonismele despre planeta sfîntă Purgatoriu de asemenea se foloseau ambele aceste cuvinte – „Rai” şi „Iad”.

Eu nu ştiu, au fost luate aceste două cuvinte din Legomonism, ce se referea la planeta sfîntă, sau aici s-a primit o coincidenţă întîmplătoare.

Anume cu aceste două cuvinte în Legomonism despre planeta sfîntă Purgatoriu se exprimau următoarele două concepţii: cuvîntul „Rai” determina acea minunăţie şi bogăţie, care este pe această planetă sfîntă, dar cu cuvîntul „Iad” se determina acea stare interioară, care în realitate o simt „corpurile-superioare-existenţiale”, ce locuiesc acolo, şi anume – starea de tristeţă permanentă, scîrbă şi oprimare.

Şi acolo chiar într-un Legomonism detailat se lămurea cauzele unei asemenea stări a lor, şi anume, că aceste „părţi-superioare-existenţiale” sau „Suflete”, nimerind, în sfîrşit, după munci-conştiente-suferinde neînchipuite, pe această planetă sfîntă şi văzînd şi înţelegînd realitatea şi valoarea a tot ce există, dar principal, că văzînd aşa de aproape şi aşa de des pe CREATORUL COMUN INFINIT al nostru, ei conştientizau, că din cauza elementelor nedorite aflate în ei încă nu sunt în stare să-L ajute în îndeplinirea sarcinilor Preapreasfinte ale LUI pentru binele a întreg Megalocosmosului nostru.

Şi iată, aceste două cuvinte atunci evident şi au fost cauzele la aceea, că săracii iluminaţi de atunci, ce s-au molipsit de psihoza comună, şi-au închipuit, că în această teorie fantastică frumoasă a babilonenilor viitori Hasnamuşi se spune despre una şi aceiaşi, dar numai cum mult mai detaliat şi ei unele detalii din această teorie fantastică au început semiconştient să le introducă în Legomonisme referitor la planeta sfîntă, şi mai apoi aceste informaţii, transmise din generaţie în generaţie, au înflorit cu adaosuri de aşa fantezii, despre care din nou dragul nostru Molla le exprimă cu un cuvînt: „Hralicanatanahahamah”.

Pe baza la aceea ce numai ce ţi-am povestit tu, băiatul meu, poţi în general să judeci despre aceea, ce fel de concepţii şi închipuiri sunt acolo pe planeta ta în prezent despre aşa numitele de ei „întrebări-despre-lumea-cealaltă”. Se poate cu încredere de spus, că dacă despre aceste concepţii şi închipuiri a originalilor

tăi despre chestiunile de pe lumea cealaltă ar fi auzit găinile noastre de aici, atunci ele ar fi început aşa să rîdă în hohote, că de la acest hohot cu ele s-ar fi primit aceea, ce se primeşte acolo la favoriţii tăi de la aşa numitul „ulei-de-ricin”.

Pentru înţelegerea şi conştientizarea mai clară şi în acelaş timp pentru iluminarea feerică mai bună a valorii numai ce folosită de mine cu exprimările „rîs-de-găină” şi „ulei-de-ricin”, urmează să-ţi spun încă despre unele urmări, care au decurs din toate acele „sofisme-hître” ale iubiţilor tăi, în cazul de faţă referitor la întrebarea despre „Exioehari-existenţial”, cu atît mai mult, că cunoştinţele despre aceasta îţi vor da date suplimentare pentru clarificarea cu un caz concret a unor, deja lămurite ţie, caracteristici a legii cosmice sfinte de bază Eptaparaparşinoh.

După moarte continentului Atlantida au rămas întregi de asemenea şi unle cunoştinţe şi referitor la apariţia şi valoarea acestor „Exioehari-existenţiale”, şi aceste cunoştinţe de asemenea au început de a fi transmise din generaţie în generaţie.

Şi iată, în jurul a treizeci sau treizeci şi cinci de veacuri de a lor în urmă, cînd după un mare „proces-de-distrugere-reciprocă”, cum în general după aşa excese teribile de obicei acolo se întîmplă, majoritatea din ei au început din nou să vadă des realitatea şi mai puţin să se mulţumească cu condiţiile lor obişnuite de trai, s-a întîmpla aşa, că la unii din ei, ce deosebit de puternic simţeau goliciunea existenţei lor şi începînd să caute orice posibilităţi ca să împlinească cu ceva pustietatea menţionată, au ajuns bucăţi de cunoştinţe referitor la „Exioehari-existenţial” în formă veridică.

În aceste, deşi incomplete, dar veridice informaţii foarte convingător se arăta, că, prin intermediul substanţelor „Exioehari” ce se formează în ei, sau „sperma”, este posibil să se perfecţioneze, dar spre nefericirea lor în aceste bucăţi rămase şi ajunse pănă la ei nu se indica, ce şi cum anume trebuie de făcut pentru aceasta.

Atunci unii din ei au început să se gîndească şi cu încăpăţînare să se stăruie să înceleagă cumva, cum trebuie de făcut, pentru ca prin intermediul la aceste substanţe ce inevitabil se formează în prezenţa lor să ajungă la perfecţiune.

În rezultatul la metidările lor serioase în ei la început a apărut convingerea, că asemenea perfecţiune, probabil, poate singură de la sine să se înfăptuiască, dacă se vor abţine de la aruncarea din ei în modul obişnuit a acestor substanţe formate în ei, ce se numeste „spermă”, şi unii din ei au hotărît să se unească şi

să locuiască împreună, pentru ca în practică să se convingă, într-adevăr oare o aşa abţinere poate să dee aşa rezultate presupuse.

Aceşti anume, primii ce s-au interesat de o aşa întrebare, fiinţe ale planetei tale cum nu se străduiau să se clarifice în aceasta, nu au ajuns la nimic, dar numai a doua generaţie a lor în sfîrşit după multe observări conştiente şi „raţionamente-active" intensive au înţeles categoric, că aceasta într-adevăr este posibil exclusiv doar în condiţiile îndeplinirii imparţiale a Partkdolgduty existenţial, şi unii din ei, ca fiinţe a acelei generaţii, aşa şi unii din cele două generaţii ulterioare, care au început serios să înfăptuiască aceasta, într-adevăr au obţinut rezultate aşteptate.

Dar deja generaţia a patra a acestor pentru prima dată interesate de acestă întrebare fiinţe, care erau urmaşi nu din cauza convingerii existenţiale, dar numai din cauza ce s-a făcut caracteristic pe vremea ceea a acestor fiinţe pămînteşti tricentrice aşa numită caracteristică „imitaţia„ – a început să existe de asemenea împreună şi să facă cum ar fi aceeaşi.

Şi iată de atunci s-a început şi în prezent automat continuă aceea, că aşa urmaşi se organizează în grupe separate şi formează alteori secte solide cu diferite denumiri şi, punînd ca bază a scopului lor acea anume „abţinere", trăiesc separat, împreună.

Aşa locuri ale lor pentru locuirea împreună deosebit şi se numesc acolo „mănăstiri", dar fiinţele, ce aparţin la aşa secte – „călugări".

În timpul prezent acolo există foarte multe asemenea „mănăstiri", şi mulţimea de „călugări" ce intră în ele într-adevăr se abţin sever de la aruncarea din ei în modul obişnuit a „Exioehari-existenţial" ce se formează în ei sau „spermei" lor, dar, desigur, de la această abţinerea a lor niciodată nici un rezultat cu tolc nu se va primi, şi nu se va primi de aceea, că acestor contemporani nefericiţi „călugări" a încetat chiar să le vie în cap gîndul despre aceea, că deşi într-adevări prin intermediul substanţelor „Exioexari" ce se formează în ei şi e posibil să se perfecţioneze, dar aceasta poate să se întîmple exclusiv numai atunci, dacă intenţionat de perceput şi conştient de digerat în prezenţa lor „hrana-existenţială" a doua şi a treia, şi aceasta este posibil exclusiv doar atunci, dacă mai devreme să le înveţi pe toate părţile prezenţei sale să îndeplinească conştient ambele Partkdolgduty existenţiale sfinte, adică să îndeplinească „muncă-conştientă" şi „suferinţă-intenţionată".

Altfel spus, că la aceşti călugări de acolo nu se primeşte nici un rezultat cu tîlc, aceasta-i nedrept. La ei se primesc „rezultate-cu-tîlc” chiar de două feluri desinestătătoare.

Pentru a înţelege, de ce la călugării contemporani ce se abţin se primesc aceste menţionate două feluri de rezultate, eu trebuie încă o dată să-ţi repet despre aceea, că, conform legii de bază cosmice Sfînta Eptaparaparşinoh, toate, în general ce există în Megalocosmosul nostru, cît mari, atît şi mici, dacă ele în procesul evoluţiei nu vor primi în timpul trecerii prin ambele Mndel-Inuri ale Sfintei Eptaparaparşinoh ajutorul exterior corespunzător venit din afară, încep să involuţioneze înapoi în acele stări determinate, de la care şi-au început evoluţia.

Acelaş lucru, desigur, se primeşte şi cu aceste substanţe cosmice determinate, care se formează în prezenţa acestor călugări pămînteni ce se abţin.

Şi iată, băiatul meu, ca urmare la aceea, că aceşti „călugări” pămînteni, în special cei contemporani, deja intenţionat nu favorizează evoluţia mai departe a acestor substaţe ce inevitabil se primesc în ei de la întrebuinţarea permanentă a „primei-hrane-existenţiale”, adică deja complet nu îndeplinesc în prezenţa lor generală nici intenţionat, nici chiar automat Partkdolgduty existenţial şi în acelaş timp nu aruncă din ei în mod normal, prin calea predestinată de natură, aceste substanţe şi încep să involuţioneze în ei şi în timpul la aşa involuţie a „Exioehari-existenţial” sau „spermă” din numărul multor substanţe determinate tranzitorii, care prin aceast proces involutiv în general se formează în prezenţa lor generală, printe altele, se produce şi o aşa substanţă tranzitorie determinată, care îi este caracteristică să producă asupra funcţionării corpului planetar al fiinţei o acţiune de două feluri.

Primul fel de acţiune a acestei substanţe este în aceea, că ea favorizează depunerii în exces a aşa numitului „Caraţiaga” sau, cum acolo o numesc „grăsime”. Dar al doilea fel de acţiune favorizează apariţiei şi răspîndirii prin tot corpul planetar aşa numitor „vibraţii-otrăvitoareşiunoschiene”.

Rezultatul la toate acestea şi se primeşte, că în primul caz aşa călugări pămînteni ce se abţin se fac neobişnuit de, cum acolo este primit să vorbeşti, graşi şi cîteodată într-adevăr printre aşa călugări graşi se întîlnesc şi exemple cu aşa depuneri abundente de grăsime, că ei ar putea da multe puncte înainte acelei forme de fiinţe de acolo, pe care ei intenţionat o hrănesc, pentru ca în corpurile lor naturale să mărească grăsimea şi care formă de fiinţe ei acolo o numesc „porc”.

Dar în al doilea caz invers – aceşti călugări ce se abţin se fac, la fel cum acolo e primit să-i denumeşti, „slabi-uscaţi”, şi acţiunea de la „vibraţiile-otrăvitoareşiunoschire” ce le pătrund întreg corpul se manifestă în mod principal asupra psihicii generale, care repede se dublează, şi manifestările ei se fac de două feluri contrar opuse: în exterioare, spre afişare, văzute şi simţite de toţi cei din jur, şi în cele interioare, ascunse, pe care fiinţele obişnuite de acolo, în deosebi cele contemporane, deja complet sunt incapabile nici să constate, nici să perceapă, şi anume, aceşti „călugări-otrăvitorişiunoschiri” în manifestările lor exterioare vizibile sunt în mare măsură, cum s-ar exprima favoriţii tău, „habotnici”, dar în manifestările interioare ascunse, ce de alţii nu sunt descoperite, sunt tot în mare măsură, cum de asemenea favoriţii tăi i-ar numi, „cinici-experţi”.

Ce se referă la cauzele, de ce la unii călugări ce se abţin de la procesul involutiv al Exhioehari în loc la depunerea grăsimii se primesc vibraţii „otrăvitoareşiunoschire”, referitor la aceasta chiar şi există acolo o foarte „detaliată-teorie”, creată de un aşa numit „călugăr-catolic”, care cîteva secole în urmă foarte convingător a demonstrat, că aceasta se primeşte aşa de aceea, că aceşti „călugări-slabi” în anii de început a existenţei lor foarte intens se ocupau cu acel lucru, de la care acolo la fiinţele tinere în general apar pe faţă cunoscute chiar şi medicinei de acolo – „coşuri”.

Pentru completitudinea închipuirii şi înţelegerii referitor la valoarea acestui fel de abţinere la călugării contemporani de acolo mie îmi rămîne să adaog despre aceea, despre care eu m-am convins în timpul ultimei mele aflări printre ei, şi anume, că, deja numai datorită la aşa urmări ce iese din procesul de involuţie a Exioehari, în prezenţa generală a acestor călugări nefericiţi pămînteni ce se abţin fixarea diferitor urmări a proprietăţilor organului Kundatampon cu mult se uşurează şi prin urmare se măreşte.

În acest loc al povestirii sale Belzebut a fost întrerupt de un servitor de corabie, care ia transmis un „Leituceanbros”, pe care el îndată l-a pus la urechea sa şi a început să asculte conţinutul său.